

Giới thiệu Nặc Sấm Đức

Nặc Sấm Đức là một thể loại truyện viễn tưởng sẽ đưa chúng ta xuyên qua cả trí tưởng tượng của con người để đến một thế giới hoàn toàn xa lạ nhưng quen thuộc đó là thế giới trong game...

Word Of Warcraft - một thể loại game quen thuộc với các nhân vật huyền thoại sẽ giao chiến về tài đánh nhau cũng như những chiến thuật cân não. Liệu ai mới là người có thể đứng trên đỉnh cao của thế giới ấy ???

Northrend con được gọi là Nặc Sấm Đức, là vùng đất thứ 3 được vua Lich tạo ra, phải là một cao thủ đạt trên cấp 65 mới có đủ trình độ bước vào. Đây là một vùng đất nguy hiểm với vô số kẻ thù đang rình rập .

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sấm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Giới Thiệu

Editor: Dol

“Mình chọn Priest của Human đi, gọi gì thì hay đây?”

“ASD.”

“Dùng tên viết tắt của mình làm ID là ngốc nhất đó .”

“QWE không chỉ là tên viết tắt của tôi, ” cậu ta lạnh lùng cao ngạo, “chúng còn là ba chữ cái đầu tiên trên bàn phím.”

Cô nhìn nhân vật nữ Gnome nhỏ bé trên màn hình mà thấy buồn cười muốn chết, đánh xuống ba chữ cái. Hệ thống thông báo: tạo nhân vật thành công.

QWE, ID từng oai phong một cõi, đã không còn.

Chỉ còn lại sáu chữ cái bên trái bàn phím đã sớm mờ đi vì sử dụng nhiều, QWE ASD lằng lằng nằm cạnh nhau.

PHE ALLIANCE

Priest của Human

Thuộc giòng giống quật cường của thành Stormwind , sống sót sau cuộc xâm lăng của chủng tộc Orcs hùng mạnh sau First War. Trong suốt Second War , quân đội thành Stormwind gia nhập Alliance để đấu tranh giành lại mảnh đất quê hương Azeroth. Sau thành công của Second War, Stormwind được xây dựng lại và con người chiếm cứ hoàn toàn giải đất phía nam. Nhưng cuộc xâm lăng của Burning Legion – đã tàn phá vương quốc phía bắc Lordareon thành bình địa- Storwind một lần nữa là tuyến phòng thủ vững chắc cho loài người. Dưới trướng các vị anh hùng Sir Lothar và King Lane, những người bảo vệ Stormwind được biết đến như những chiến binh anh dũng nhất . Những chiến binh luôn luôn chiến đấu vì danh dự và niềm kiêu hãnh. . .

Racial Traits :

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát: Elwynn Forest

Thủ đô: Stormwind

Mount: Horse

Những class có thể chọn bởi human : Mage (pháp sư), Paladin (thánh kỵ), Priest (Mục sư), Rogue (lẳng khách), Warrior (chiến sĩ), Warlock (Thuật sĩ)

Dwarf(người lùn)

Những người dwarves của Ironforge là một chủng tộc người cổ xưa , sống sâu trong lòng của những dãy núi tuyết ở Khaz Modan. Người Dwarves luôn luôn là người bạn thân thiết của Humans, họ luôn ham thích về những trận chiến và nghe kể chuyện. Trong quá khứ, người Dwarves rất hiếm khi rời khỏi vùng núi nơi họ sinh trưởng. Tuy nhiên, khi có lời kêu gọi giúp đỡ, họ sẽ không ngần ngại bảo vệ bạn bè toàn bộ lòng dũng cảm. Theo những phát hiện mới nhất về giòng giống của người dwarves cổ xưa thì họ đã từng trải qua một cuộc biến đổi khác thường. Cuộc phát hiện đã cho thấy những người dwarves là sản phẩm do những Titans tạo ra từ đá từ thừa trái đất còn sơ khai. Họ luôn cảm nhận rằng sứ mạng của họ là luôn phải tìm kiếm trên thế giới những dấu vết và tàn tích về tổ tiên của họ để minh chứng cho truyền thuyết về Titans. Do đó, người Dwarves luôn luôn gửi những Prosectors tới khắp nơi trên thế giới với hi vọng sẽ tìm thấy một chút gì còn sót lại từ quá khứ. Những cuộc hành trình dẫn tới những điểm khai quật của người Dwarves khắp nơi trên mặt đất, nhiều điểm với vai trò là nơi định cư, và nhiều điểm với mục đích tiêu diệt kẻ thù của Dwarves

Racial Traits :

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát: Dun Morogh

Thủ đô: Ironforge

Racial Mount: Ram

Những class mà dwarves có: Hunter, Paladin, Priest, Rogue, Warrior

warlock của chủng tộc Gnome(nếu mình nhớ ko lầm đây chính là nhân vật của cũng có hình dáng tương tự)

Chủng tộc Gnome luôn luôn mang tới những điều kì lạ, họ chính là những người mang tới nhưng công thức khoa học và là người phát minh ra kĩ thuật cơ khí

Trong lòng thành phố tân tiến Gnomeregan, những người Gnome chia sẻ nguồn tài nguyên từ những cánh rừng ở Dun Morogh với người họ hàng Dwaves. Tuy những người drawves luôn là những người luôn sử dụng Kĩ thuật khoa học và cơ khí – chính là do những người gnomes cung cấp những đặc điểm, ý tưởng thiết kế cho hầu hết vũ khí và phương tiện hơi nước của người Dwarves

Người Gnome đi theo Alliance từ Second War, nhưng lạ thay, họ lại từ chối gửi người của họ tới giúp đỡ đồng minh chống lại sự xâm lược của Burning Legion. Mặc dù những thiết kế khoa học của họ giúp ích cho cuộc chiến chống lại legion, nhưng loài Người và Dwaves rất ngạc nhiên trước quyết định ko gửi đi những người lính và phi công dũng cảm của người Gnomes vào cuộc chiến.

Khi chiến tranh kết thúc, Alliance mới phát ra lí do tại sao Gnomes lại có quyết định trên. Vào thời điểm đó, một giống loài cổ xưa, man rợ xuất hiện từ những nơi tăm tối trên trái đất đã tấn công vào Gnomeregan. Nhận định rằng đồng minh của họ sẽ đánh bại Burning legion, người Gnomes quyết định giữ lại quân đội. Mặc dù họ chiến đấu dũng cảm để bảo vệ quê hương, nhưng Gnomeregan đã thất thủ.

Gần như một nửa dân số người gnome đã chết trong cuộc chiến Gnomeregan. Những người gnome sống sót đã rời tới thủ phủ của Dwarves Ironforge. Được sự trợ giúp của Alliance, người Gnome đã bỏ thời gian để nghiên cứu kế sách và vũ khí mới để giúp họ giành lại quê hương và xây dựng một tương lai tươi sáng.

Racial Traits:

Các thông tin khác:

Nơi xuất hiện: Dun Morogh

Thủ đô: Ironforge

Racial Mount: Mechanostrider

Những class có thể chọn bởi người Gnome : Mage, Rogue, Warlock, Warrior, Priest.

Night Elf

Dòng giống Night Elves là những kẻ đầu tiên thức giấc trong World Of Warcraft . Những kẻ có cuộc sống bất diệt đó đã học phép thuật đầu tiên và truyền dạy trên khắp thế giới gần 10 ngàn năm trước Warcraft 1 , Người Night Elves đã sử dụng phép thuật và mang Burning Legion tới thế giới dẫn đến cuộc chiến tranh thảm khốc giữa 2 loài hùng mạnh. Và người Night Elves đã trục xuất Legion khỏi thế giới, nhưng quê hương của họ đã bị chia cắt và nhận chìm xuống lòng đại dương. Trước đó, người Night Elves sống xa lánh toàn thế giới, ẩn núp ở đỉnh núi Hyjal hàng ngàn năm. Cuộc xâm lăng của Legion đã mang người Night elves ra khỏi nơi cư trú của họ. Giờ đây họ quan tâm tới sự khôi phục của thế giới, và lần đầu tiên họ liên kết với các giống loài khác để đảm bảo cho sự khôi phục của Azeroth.

Racial Traits:

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát: Teldrassil

Thủ đô: Darnassus

Racial Mount: Nightsaber

Các class có thể lựa chọn bởi Night Elves: Druid , Hunter, Priest, Rogue, Warrior

PHE HORDE

Orc

Loài da xanh hoang dã Orce là một trong những loài đông đúc ở Azeroth. Đây là một loài tàn bạo và hoang dại, ko hề có sự thương xót các loài khác. Được sinh ra tại vùng đất ma quỷ Draenor, loài orc được đưa tới vương quốc Stormwind qua một cánh cửa thứ nguyên được biết đến với cái tên Dark Portal và bị ép buộc phải chiến tranh với loài người. Tuy vậy trong lịch sử, Orc là một loài quý phái đầy học thức về một xã hội Shamanistic trên vùng đất Draenor. Bị thảm thay, xã hội Orc đầy tự hào đã bị vắn đục bởi Burning legion và bị lợi dụng như những con tốt để phục vụ cho âm mưu xâm lược Azeroth. Loài Orc đã nổi dậy , và tất nhiên, họ đã chữa mũi giáo vào những ông chủ cũ của mình. Được dẫn dắt bởi vị tù trưởng trẻ tuổi, Thrall, loài Orc đã dần lấy lại được sức mạnh và danh dự của bản thân. Giờ đây, loài Orc đã sẵn sàng chiến đấu không chỉ vì để chinh phục mà còn vì sự tồn tại của họ ở thế giới mới.

Racial Traits

Các thông tin khác

Nơi xuất phát: Durotar

Thủ đô: Orgrimmar

Racial Mount: Wolf

Các class có thể chọn bởi Orcs: Hunter, Rogue, Shaman (Tế Tư), Warlock, Warrior

Undead

Thoát khỏi sự cai trị hung bạo của Lich King, một nhóm nhưng kẻ undead phản bội đã tìm được sự tự do cho chính mình và sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ dám chống lại họ. Được biết đến với cái tên Forsaken, nhóm này nguyện sẽ cống hiến cho vị thủ lĩnh của họ, banshee queen Sylvanas Windrunner. Những chiến binh bóng tối đã thiết lập một căn cứ bí mật bên dưới đồng tro tàn của thủ đô Lordareon. Sâu trong lòng vùng đất bị nguyền rủa Tirisfal Glades , mê cung Undercity là một nơi ngổn ngang quỷ dữ. Trong bóng tối , những thuộc hạ của sylvanas đang âm thầm điều chế ra một loại bệnh dịch mới- ko chỉ dùng để đối phó với Scourge mà còn để tấn công loài người. Nhằm thực hiện âm mưu, Forsaken đã thực hiện một liên kết đầy toan tính với Horde. Không thực sự trung thành với những đồng minh mới, Forsaken đã đưa họ vào cuộc chiến chống lại kẻ thù chung : the Lich King.

Racial Traits

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát: Tirisfal Glades

Thủ đô: Undercity

Racial Mount: Skeletal Horse

Các class được chọn bởi Undead: Mage, Priest, Rogue, Warlock, Warrior

Tauren

Giống Tauren to lớn, một loài sinh vật hoang dại sống ở các vùng thảo nguyên, các hoang mạc trung tâm của Kalimdor. Họ sống dựa vào tự nhiên và duy trì sự cân bằng giữa vật thể hoang dã của vùng đất và linh hồn của của các nguyên tố. Mặc dù họ có hình thù to lớn và sức khỏe khó ai bì kịp, Nhưng tauren lại chung sống một cách hòa bình , yên ổn theo xã hội bộ lạc. Nhưng trong xung đột , Tauren sẽ nghiền nát những kẻ thù dám đối đầu với cặp sừng oai dũng của họ. Dưới sự lãnh đạo của vị tù trưởng già cỗi, Cairne Bloodhoof, loài Tauren đã liên minh với chủng tộc Orc trong cuộc xâm lăng của Burning Legion. Và hai loài này luôn luôn kiên định giữ vững liên kết cho tới nay. Giống như loài Orcs, loài Tauren luôn luôn giữ vững bản sắc văn hóa và phong tục của họ.

Racial Traits

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát : Mulgore

Thủ đô: Thunder Bluff

Racial Mount: Kodo

Các Class có thể chọn bởi Tauren: Druid, Hunter, Shaman, Warrior

Troll

Loài troll rừng hoang dại, sinh sống ở những quần đảo thuộc vùng South Seas, được biết đến về sự độc ác và kì bí. Man rợ và mê tín, loài troll xảo trá luôn bị căm ghét bởi các giống loài khác.

Cảm phục trước vị thủ lĩnh Thrall và Horde hùng mạnh, bộ tộc troll Darkspear sinh sống ở các cánh rừng ở Stranglethorn vale – gần như bị tiêu diệt bởi loài Murloc – nhưng đã được Thrall và Horde cứu. Để đền ơn, loài troll đã ra một lời thề sẽ mãi mãi chiến đấu cho Horde

Được dẫn dắt bởi một Shadow Hunter Vol'jin khôn ngoan, bộ lạc Darkspear trolls đã di cư về Durotarr cùng với những đồng minh Orc. Ngôi làng của họ được đặt tên theo vị cổ trưởng lão, Sel'jin, đặt giữa bờ biển phía đông và dãy núi đá.

Là một phần của Horde, loài troll cũng cống hiến lòng trung thành của mình với loài Tauren, nhưng họ lại ko hề tin tưởng Forsaken, và cho rằng Forsaken chỉ mang tới những nỗi thống khổ và xung đột lên liên minh của họ

Racial Traits

Các thông tin khác:

Nơi xuất phát: Durotar

Thủ đô: Orgrimmar

Racial Mount: Raptor

Các Class có thể chọn bởi Trolls: Hunter, Mage, Priest, Rogue, Shaman, Warrior

Chương 1:

Câu chuyện bắt đầu từ năm 2006. An Tư Đông giống như từ nhỏ đã có thù với mùa hè, vừa tới mùa hè lại gặp chuyện không may, có lẽ là muốn trả thù chữ “Đông” trong tên cô. Hè nào cũng liên tục bị cấm, mà từ lúc lên đại học, cứ tới nghỉ hè cô lại bị thất tình.

Mới nghỉ hè năm 3, cô liền nhận được điện thoại bạn trai, áp a áp ứng nửa ngày, tổng kết lại chính là hai chữ: chia tay.

Nghỉ hè được mấy ngày rồi mà cô vẫn chưa về nhà, mẹ gọi tới giục về: ” Đông Đông à, con thi xong chưa? Khi nào thì về nhà? Mua vé xe lửa chưa? Tiểu Chu thế nào rồi? Muốn mời cậu ta tới nhà mình chơi không?”

Tiểu Chu chính là Chu Viễn Hàng, là bạn trai đầu tiên ở đại học cũng là bạn cùng lớp của cô. Khi đó cô lần đầu yêu đương, vui quá giấu không được nên chuyện hai người cô đều tíu tít kể mẹ nghe. Cô ngại nên vẫn chưa nói với mẹ là sau khi chia tay Chu Viễn Hàng, cô lại bị hai người đá.

“Nghỉ hè tụi con muốn đi thực tập, năm nay sẽ không về nhà.” Không biết về nhà phải đối mặt với mẹ như thế nào nữa, cô không biết nói dối mà.

“Đông Đông, mày tìm được nơi thực tập rồi à?” bạn cùng phòng Uông Khiết quay người lại hỏi.

“Không có, chỉ là không muốn về nhà.” Về mặt cô như đưa đám, “Tao lại thất tình rồi.”

Uông Khiết ngậy người một chút, thở dài: “Xem ra đời này mày với người mất một mí, da trắng, dáng gầy, môi mỏng không duyên rồi, nghĩ thông chút đi.”

“Cái gì? Lại bị đá? !” Mao Đinh ở đối diện nhảy dựng lên, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào trán An Tư Đông, nhìn cô như con lật đật lẩn qua lẩn lại, “Đáng mà! Vết thương đau cách mấy cũng lành rồi, heo bị chó cắn ba lần cũng biết né, còn mày lại không biết! Cái gì mất một mí, da trắng, dáng gầy, môi mỏng, vừa nhìn thì biết đó là loại đàn ông bạc tình! Mày cũng bốn lần bại trong tay loại này rồi! Mày chính là sỉ nhục của phòng 502 này mà! Mày còn ngồi đó gật đầu, tao thật muốn mổ thử cái đầu mày ra, đổ nước vào rửa sạch!”

An Tư Đông thích con trai một cách bề ngoài hóa, cao khoảng 1m75, dáng người gầy, bề ngoài nhã nhặn, da trắng, mắt một mí với gọng kính nhỏ, môi mỏng mỏng. Ba bạn trai cũ của cô cũng đều loại này.

Uông Khiết thở dài nói: “Hiện nay con gái si tình như Đông Đông không nhiều lắm.”

“Si tình cái rắm! Tao ghét nhất cái loại kịch tự sinh tình rồi tự khổ, thấy mà nôn!”

Mấy cô ấy nói không sai, An Tư Đông thích loại nam sinh đó vì bọn họ giống đối tượng thầm mến thời trung học của cô. Hình như có bài hát như thế này? “Khổ nhất là khi em quen một con trai khác, em chỉ để ý, trên người họ có bóng dáng anh không.” cô cũng biết như vậy không tốt nhưng không còn cách nào.

Uông Khiết nói: “Đồng Đông thất tình cũng buồn lắm rồi, mày cũng đừng lại mắng em nó nữa.”

Vẫn là Uông Khiết tốt, dịu dàng thùy mị.

”..... Đồng Đông à, không phải tại tao không đồng tình mày, mày vừa đáng thương vừa đáng hận, mà đây cũng là lần thứ ba rồi, hơn nữa không thể tội nghiệp mày hoài được. Nghe lời chị, lần sau nhất định phải nhớ, đổi khẩu vị, đừng trêu vô tội con trai đó nữa, biết không?”

Ách..... cô thu lại câu nói vừa rồi.

Uông Khiết tiếp tục ha ha cười: “Tao nói mà, trễ rồi, tội bây đối bụng chưa? Chắc tâm trạng Đồng Đông cũng tệ, chúng ta cho nó một cơ hội công hiến cho phòng mình đi.”

Bạn cùng phòng gì đây, có chút lương tâm không vậy? An Tư Đông không để ý tới mấy bạn, quay lại nhìn cái mặt tươi cười của Joke của BBS trên máy vi tính, dùng đó để an ủi tâm hồn bị tổn thương vậy.

Vừa lên, nhìn thấy ID bạn học cùng lớp Khúc Duy Ân đang sáng. ID của cậu ta rất dễ nhận dạng là tên viết tắt. Cô nghĩ nghĩ rồi nhấn qua:

“Nghỉ hè rồi, đang chán, có game gì mới giới thiệu chút đi?”

Khúc Duy Ân là người mê game có tiếng trong lớp họ, nghe nói từ World Of Warcraft, cho tới game Super Mario, không loại nào hắn không chơi. Cậu ta từng là đội trưởng của đội danh vị trí cao trong bảng xếp hạng của game CS (Counter Strike – một game bắn tỉa), nhưng bây giờ cậu ta đã lấy chậu vàng rửa tay gác kiếm chuyển tâm cho việc học.

Tóm lại muốn chơi game tìm cậu ta là đúng nhất.

Một lát sau Khúc Duy Ân nhấn lại: “Bạn chơi qua game nào? Thích thể loại nào?”

“Chơi qua gỡ mìn nè, lúc rảnh rồi thì chơi Đônminô, Beautiful Mahjong, Zuma, Pikachu, tiên kiếm kỳ hiệp, Hiên Viên kiếm hệ liệt, hơi thích thể loại game tiên kiếm này vì loại này dựa theo cốt truyện có thể chơi lâu và rất lôi cuốn.” Như vậy sẽ không nghĩ tới chuyện thất tình nữa.

Khúc Duy Ân không trả lời mà lại hỏi: “Nghỉ hè không về nhà à?”

“uh, không về.”

“Mê game cũng không hay đâu, coi chừng bị bạn trai giận đó.”

Đúng là chưa mở nắp chai ra thì không biết trong chai có gì.

Cô hơi quạo: “Không sao, chia tay rồi.”

Rất lâu sau mới nhận được một chữ: “oh.”

Vì sao ai thấy cô thất tình cũng phản ứng lạnh nhạt như vậy, ít nhất cũng phải nói ngại quá hay xin lỗi chứ? Chẳng lẽ cô thật sự tự làm tự chịu?

Cũng may cậu ta rất nhanh quay lại đề tài cũ: “Vậy qua chơi World Of Warcraft đi, thể loại RPG (Role Playing game – game nhập vai) online, rất phù hợp yêu cầu của bạn, cũng có thể chơi lâu nữa.”

“Minh trước giờ chưa chơi qua game online, có khó không?”

“Một chút cũng không khó, hơi giống game tiên kiếm. Nhiều sinh viên trường mình đều chơi chung Server, tụi này có thể kéo bạn theo.”

An Tư Đông chỉ biết duy nhất một game online, đó chính là QQ. RPG online, cô nghĩ đó cũng giống kiểu bạn nhập vai Lý Tiêu Diêu, tôi là Lâm Nguyệt Như, cô ấy là Triệu Linh Nhi, mọi người liên kết mạng cùng đi đánh boss. Cô chơi tiên kiếm cũng khá lắm nha, đi phó bản chưa bao giờ xem bản đồ, đánh boss giống như chém dưa hấu, hẳn là không thành vấn đề.

Nhiều năm sau, có người biết game online đầu tiên cô chơi là WOW (world of warcraft) liền khen: “khởi điểm cao vậy, khó trách một đứa con gái như em lại chơi khá thế.”

Nhưng hồi đó, cô không hề biết World of Warcraft kỳ thật không phải game online dành cho người mới tập chơi; càng không biết, tiêu chuẩn “Một chút cũng không khó” của Khúc Duy Ân lại không giống với những người khác.

“Được.” Cô không suy nghĩ nhiều liền đồng ý rồi.

Hành trình World of Warcraft online của tiểu bạch cứ như vậy bắt đầu.

Hành trình World of Warcraft online của tiểu bạch cứ như vậy bắt đầu.

Khúc Duy Ân nói tiếp: “Bạn theo link này vào website tải game rồi đăng ký, sau đó chọn Server Onyxia, tạo nhân vật, là có thể chơi.”

Server còn có tên, rất thú vị nha.”Onyxia là gì vậy? Tên người à? Nghe rất hay.”

Đối phương im lặng một lát mới nhấn lại: “Cô ấy là một vị công chúa.”

Còn mười mấy phút mới tải xong, vì thế cô lại tiếp tục đề tài: “Đẹp không?”

Lần này đối phương im lặng càng lâu, ghen ra một câu: “Kính hờn.”

Công chúa Onyxia là nhân vật đầu tiên An Tư Đông biết trong WOW, ấn tượng cực kỳ sâu đậm nên cô tự động tưởng tượng cho nhân vật đó là một đại mỹ nhân. Đương nhiên, khi cô thật sự nhìn thấy công chúa Onyxia thì. Cái này nói sau vậy, tạm thời chưa nhắc tới.

(^^ tôi chap đó mình sẽ post hình công chúa cho mọi người chiêm ngưỡng)

Cô còn muốn hỏi tiếp, đối phương lại giành trước nói: “Bạn vào trang chủ đăng ký tài khoản đi, còn rất nhiều bước phải làm nữa.”

Cô nhấn lại một tiếng “Được”, đối phương liền trở thành trạng thái không online. Cô sờ sờ đầu, chẳng lẽ nói sai cái gì à?

Chờ đăng kí xong, game cũng tải xong. Khúc Duy Ân pm cô ở BBS: “Đúng rồi, quên nói cho bạn, nhân vật trong Warcraft có chút không đẹp lắm, bạn không ngại chứ?”

Cô mở phần mềm mới tải về để cài, rồi quay sang khung chat: “Không sao, chỉ cần không phải đầu trâu mặt ngựa là được.”

Ngay sau đó cô liền phun nguyên ngụm nước lên bàn phím. Một thân nữ thô to bên tay còn cầm búa lớn xuất hiện trên màn hình, rất phù hợp với chữ Tauren (đầu trâu).

Cô không cam lòng chọn nhân vật khác vậy, nhưng mà bất kể là Orcs (người thú) với cái đầu bóng loáng, Undead đặc quỳ khí, hay là Trolls với hai răng nanh nhọn, còn có Tauren lúc này mới thấy, cái này không phải là “có chút không đẹp”, rõ ràng là xấu đến muốn khóc luôn! Khó trách game này tên gọi World of Warcraft, quả nhiên quần ma loạn vũ.

Khung BBS nhấp nháy: “Tôi ở bên Alliance, bạn đừng chọn Horde, không cùng phe không thể chơi chung.”

May mà đại ca không phải Horde, bằng không tôi có thể trực tiếp không chơi nữa. Cô thở dài một hơi, lại nhìn chủng tộc Alliance, có Human, Dwarves, Night Elves và Gnomes, tuy rằng vẫn rất xấu, ít nhất hình dạng cũng có thể tạm nhìn được. Cuối cùng nhìn tới nhìn lui, chỉ có nữ Human miễn cưỡng không đảo điên thị giác của cô.

Khung BBS lại nhấp nháy: “Bạn chơi con có trị liệu đi, hình như loại đó hợp với con gái, cũng dễ tổ đội. Priest, Paladin, Druid đều có thể trị liệu.”

“Tôi chọn Priest của Human đi, gọi là gì thì tốt đây?”

“ASD.”

“Dùng chữ cái đầu của tên mình làm ID là gốc nhất đó.”

“QWE không chỉ là chữ cái đầu của tên tôi” Cậu ta lạnh lùng cao ngạo, “những chữ đó là ba chữ cái đầu tiên được xếp trên bàn phím”

Đương nhiên bốn chữ lạnh lùng cao ngạo liền hiện trên đầu cô.”Bên trái bàn phím cũng không tệ? Tên mình cũng nằm ở ba phím đầu.”

“Uh, bạn nằm bên dưới mình, chúng ta rất có duyên.”

Cái gì gọi là “bạn nằm bên dưới mình”? Rất không thuần khiết. Đầu cô bất giác suy diễn chút cái thân nhỏ bé của mình bị thân hình cao to của Khúc Duy Ân đè pía dưới, cảm thấy lạnh rung người.

Cô chọn nữ Priest lấy tên là “Bí Đào Mùa Hè”, tiến vào game. Liếc nhìn đồng hồ, cư nhiên tốn nửa tiếng.

Khó trách tất cả mọi người nói con gái trang điểm là lúc tốn thời gian nhất.

ㄋ (ˊ ˋ) ㄋ

Nơi bắt đầu là một tu viện. Cô chưa quen thao tác game, trên dưới trái phải đều chỉ chít các thông báo. Cô không dám lộn xộn, vui đầu cố gắng làm quen. Một nha đầu không biết ở đâu nhảy ra.

(Thời Cũ: Các kênh trong warcraft dùng bảng chữ cái để thể hiện, ví dụ như kênh 1 là tổng hợp, 2 là giao dịch trong thành, S là phụ cận, P là tổ đội. Vì dễ đọc giả dễ hiểu hơn nên dùng chữ thay thế)

[Phụ cận] [QWE]: tên này rất hợp với you.

Cô đưa mắt gần chút, mới nhìn thấy chữ cái màu tím QWE trên đầu tiểu nha hoàn. Nhưng mà nhân vật này. còn chưa tới một nửa Priest của cô, hình như chỉ bằng một phần ba, quan trọng nhất là, nhân vật này là nữ GNOME?

Trong đầu liên tưởng đến thân hình thực tế của Khúc Duy Ân, thiếu chút nữa trên bàn phím lại có một ngụm nước nữa.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: kỳ thật, tên này hình như hợp you hơn.

[phụ cận][QWE]:

[phụ cận][QWE]: quả bí lùn rất dễ thương.

Đây chính xác là công kích thân hình cô mà! Cô hít sâu một hơi, gượng cười hai tiếng.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: ha ha, làm sao you lại chơi nhân vật nữ vậy? Hay you là đây chính là gay trong truyền thuyết?

[phụ cận][QWE]: gay thì có sao đâu, nhân vật nữ dễ thương mà.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: ý, chọn nhân vật nữ trong game không thấy kỳ kỳ sao à? Tôi nghe nói chơi khác giới trong game thì trong tiềm thức đều hi vọng mình là con gái, có khuynh hướng gay nha.

Những điều này là kinh nghiệm rút kết được trong ba vạn cuốn tiểu thuyết mạng mà Mao Đình đã đọc, cô ấy chính là một sắc + hủ nữ điển hình của tiểu thuyết đam mỹ. Bất quá Khúc Duy Ân muốn làm gay, phỏng chừng cũng là công thôi. Ngừng ngừng, rất không trong sáng nha .

[phụ cận][QWE]: ngày nào cũng nhìn chăm chăm mong con trai muốn có khuynh hướng Gay.

. Xem như you lợi hại.

[phụ cận][QWE]: ngại người gì đây? Thấy NPC trước mặt you không, trên đầu có cái chấm than đó, đối thoại với hắn để nhận nhiệm vụ đi.

Cô cũng không ngốc, dấu chấm than không đồ như vậy cũng biết đó quan trọng rồi, cô chỉ là chưa quen thao tác thôi, đang xem giới thiệu, xem giới thiệu mà thôi!

Cô chạy tới nhận nhiệm vụ, đọc một lượt, nhận nhiệm vụ giết quái đầu tiên: Tới khu rừng phía bắc giết chết 10 con thủ lĩnh chó.

Ra khỏi tu viện đi về phía bắc một chút là thấy đàn người đầu chó. Cô nhắm thẳng mục tiêu vọt tới ...

Ý, sao không có chuyện gì vậy. Người chó không đá cô còn ở đó lắc lắc cái đuôi nữa.

Đôi con khác ...

Vẫn không xảy ra chuyện gì nha.

[phụ cận][QWE]: you đang ở đây gì vậy?

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: sao lại không tấn công được?

[phụ cận][QWE]:

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: không phải đụng vào quái sẽ tiến vào nên tấn công sao? Tiên kiếm và Hiền Viên kiếm đều như vậy mà.

[phụ cận][QWE]:

[phụ cận][QWE]: game Turn Based, còn đây là trực tiếp, đứng ngay phía trước là có thể tấn công. Vang danh quái sẽ không chủ động tấn công, cho you phải đánh nó trước.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: cái kia. làm sao mới đánh nó được?

Đối phương im lặng một lát.

[phụ cận][QWE]: click chuột trái vào quái, sau đó cứ đánh thường.

Vừa vắn như mới học chiêu “Đánh Thường”, Nhưng mà.

[phụ cận][QWE]: không tìm được đánh thường ở đâu à?

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: ha ha.

[phụ cận][QWE]: you xài lap?

[phụ cận] [Bí Đạo Mùa Hè]: Uh.

[phụ cận] [QWE]: hôm nay cũng không sớm, tắm xong rồi đi ngủ đi. Mai you đem lap qua ký túc xá tôi, tôi chỉ một số thao tác cơ bản.

An Tư Đông nổi hết cả da gà, cũng chẳng quan tâm mặt mũi: “Này. . . . Con gái vào ký túc xá nam không ổn lắm?”

Khúc Duy Ân hình như cũng hiểu ý cô. “Không sao, ông Tất mỗi ngày đều ôn GRE (Graduate Record Examination) đi thư viện, hai người kia về nhà rồi, ký túc xá còn có mình tôi.”

Cô thở nhẹ ra: “Vậy được rồi, mai tôi quay.”

Không có cậu ta, chính là bạn trai đầu tiên Chu Viễn Hành, cái người mất một mí, da trắng, đáng gầy, môi mỏng ở chung phòng với Khúc Duy Ân.

Chuyện sâu xa giữa An Tư Đông và bốn người phòng Khúc Duy Ân đúng là một lời khó nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Quen bạn cùng phòng của bạn trai trước trước trước, nghĩ thôi cũng thấy cầu huyết rồi

Chuyện sâu xa giữa An Tư Đông và bốn người phòng Khúc Duy Ân đúng là một lời khó nói hết.

Lúc Chu Viễn Hành theo đuổi cô gần như điều động hết cả phòng ký túc xá, hôm nay người này đi lấy nước, mai người kia giành chỗ ngủ, làm hại tụi Ưông Kiệt cứ nghĩ bốn nam sinh kia cùng lúc theo đuổi cô. Ngày Girls’ Day, bốn người họ đứng ngay bãi cỏ trước ký túc xá nữ dùng hoa hồng và ánh nến tạo thành hình trái tim, sau đó đứng dưới lầu hát tình ca, khiến cho toàn bộ sinh viên nữ đều nhô đầu ra khỏi phòng xem náo nhiệt còn có một đám nam sinh vây quanh góp vui. Cô đâm lao liền phải theo lao, ở ờ chấp nhận.

Cô thừa nhận đối với Chu Viễn Hành cũng có chút tình thích, nhưng mà làm người yêu thì phải toàn tâm toàn ý đối với người ta. Vì thế lúc ấy, cô cứ hai ba ngày là qua ký túc xá bên ấy, thường xuyên mang một ít trái cây đồ ăn vặt theo, rồi giúp họ dọn dẹp phòng, cả phòng đối với cô cảm động đến rơi nước mắt.

Lúc đầu ông Tất cũng học Chu Viễn Hành gọi cô Đồng Đồng, có một lần Khúc Duy Ân nghe thấy, trách cậu ta: “Đồng Đồng gì đây, cũng không phải vợ ông, kêu thân thiết như vậy làm gì chứ?” Từ đó ông Tất sửa miệng học Khúc Duy Ân gọi cô là bí đao.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn cô đều có biệt danh là bí đao, nhưng, giác quan thứ sáu của con gái nói cho cô biết, bạn Khúc kêu cô như vậy là có ý khác.

Cao chết cậu đi, đi đường đụng cửa, trời sập cũng dè cậu trước! Cô âm thầm chửi.

Ông Tất từng nói với Chu Viễn Hành: bí đao là người nhà của 613 chúng ta, may mắn khi dễ người ta, chính là phần đồ của 613, mỗi người chém may một đao!

Nhưng chuyện tình cảm mà cũng không thể ép, tới khi Chu Viễn Hành đá cô, ông Tất cũng không thể làm gì. Vừa chia tay xong cậu ta nhìn cô còn có chút xấu hổ: “Bí đao a, cái kia. . . . Tuy rằng gái với nhóc Chu không có thể tu thành chính quả, nhưng 613 này vẫn là hậu thuẫn vững chắc của gái, cửa phòng lúc nào cũng rộng mở hoan nghênh gái! Ta đây còn ngồi chơi Samurai Shodown chờ gái chiến thắng trở về!”

Samurai Shodown là game đánh nhau, hai người có thể chơi cùng một máy, cho nên mỗi lần cô tới chỗ Chu Viễn Hành đều đấu với cậu ta. Có một lần vận may của cô đặc biệt tốt, cả phòng ba người luân phiên đấu với cô, vậy mà cô thắng hết, thậm chí thắng suốt 16 vòng luôn, vui quá cô tự phong mình là Độc Cô Cầu Bại. Ông Tất nói: “Đừng có đắc ý quá sớm, phòng 613 tụi này có một quốc bảo chưa ra tay thôi, lát nữa cho gái kêu oa oa mà về.” Lấy điện thoại gọi ngay cho Khúc Duy Ân, kêu cậu ta về rửa nhục cho 613.

Mỗi lần cô tới, hình như Khúc Duy Ân đều không ở trong phòng, ít khi gặp được cậu ta lắm. Bữa đó ông Tất gọi nhiều cuộc lắm mới kéo được cậu ta về. Ai ngờ vận may của cô quá lớn rồi, thế nhưng có thể bắt phân thắng bại với Khúc Duy Ân.

Ông Tất rất không cam tâm: “Chú mày cố ý phải không?”

Khúc Duy Ân ngồi cạnh cô, hơi không tập trung: “Hôm nay trạng thái không tốt.”

Chu Viễn Hành vỗ vỗ vai cậu ta: “Để mặt vợ anh, chính là để mặt anh thôi, phần nhân tình này của chú mày anh sẽ nhớ mà. Nhường chỗ chút tới lượt

anh.” Cậu ta kéo Khúc Duy Ân sang bên rồi ngồi cạnh cô, vô cùng thân thiết nheo nheo mặt cô, “Không tin sẽ không đánh lại nhóc con như em”

Sau đó. Sau đó thế nào? Cô cũng không nhớ rõ. Cô cũng không đánh với Khúc Duy Ân thêm lần nào nữa, không thể nào chứng minh được trạng thái không tốt hay cố tình nhường cô.

Ngắm lại bản thân cũng rất có thiên phú chơi game nha, như thế nào bây giờ lại thành tiểu bạch của Wacraff?

Cô đem theo lap tới dưới lầu ký túc xá chờ không đến 1 phút, Khúc Duy Ân đã đi xuống. Cậu ta một tay giữ cửa, tay kia định cầm lap dùm cô: “Đưa tôi”

“Không cần không cần, không nặng lắm, mình cầm cũng được.”

Cậu ta dùm ánh mắt khinh miệt nhìn cô, tay cô buông lỏng, lap liền bị cậu ta cầm

Được rồi, có một người khoẻ mạnh cường tráng ở đây, không cần ngại. Cô đi theo phía sau, nhìn bóng lưng cao to của cậu ta, cảm giác rất giống Gnome trong game.

Nếu hỏi An Tư Đông thích con trai như thế nào, đáp án chính xác nhất là: ngược lại hoàn toàn với Khúc Duy Ân.

Cô thích người đáng gầy, cậu ta lại có thân hình của vận động viên; cô thích da trắng, cậu ta hề nào cũng chơi bóng ngoài nắng, da phơi tới như cục than; cô thích mày thanh, mắt một mí, mày cậu ta vừa rậm, mắt vừa to, có khi ngủ lâu một chút mắt có thể thành ba mí; cô thích môi mỏng, cậu ta cũng không phù hợp; cô thích con trai ôn nhu, mái xéo, tóc cậu ta giống như cái bàn chải cắm trên đầu; cô thích người mang kính gọng mảnh nhìn rất tri thức, hai mắt cậu ta sáng ngời thị lực đều 5.2 không cần đeo mắt kiếng; Cô cao 1m6, nghe nói nam nữ kém 12-15 cm là xứng đôi nhất, cho nên bạn trai khoảng 1m75, cậu ta gấp đôi chỉ tiêu luôn; Cô cầm chảo con trai mặc áo sơ mi trắng quần dài tương đối được, mà nhìn cậu ta coi vừa nhìn đã thấy mắc cười rồi, áo Joke mà mặc chung với quần lửng hawaii, chân đi dép lê, lộ ra tay chân đầy cơ bắp.

Chỉ có một điểm giống nhau duy nhất là giới tính. o(∩ □ ∩)o

Ông Tất rất hâm mộ thân hình Khúc Duy Ân, không chỉ một lần nhắc với cô: “Con gái tui em đúng là bị truyện tranh Nhật Bản độc hại rồi, hại chết mỹ nam thực tế mà. Khúc Duy Ân là con trai trong con trai, đàn ông trong đàn ông. Gái xem cậu ta coi, mày kiêu mắt sáng, tay vượn lưng ong, chân dài, thân hình tạo thành ba góc chuẩn đến không cần chỉnh, cơ bụng sáu múi hàng thật giá thật, làm sao lại không đẹp trai? Làm sao lại không phong độ?”

Cái này. Chỉ có thể nói mất thẩm mỹ giữa trai gái có sự chênh lệch quá lớn. Sao cô ngắm hoài cũng không thấy Khúc Duy Ân đẹp chỗ nào? Ngoại thân hình cao to ra thì không chỗ nào không giống người thường, giống đa số con trai ở đại học thôi, lỗi thời lệch théch.

Xem đi, ngay cả phòng cũng là lộn xộn tùm lum, một loại với ông Tất mà, chần không gấp, sách vở đồ ăn vặt mỹ gỏi quăng tùm lum. Nhìn ra được cậu ta đã cố ý dọn một chút để còn cái bàn chứa lap, nhưng mà cũng không thể thay đổi bản chất dơ bẩn.

Chỉ có chỗ Chu Viễn Hành là sạch sẽ. Có lẽ do cậu ta đã về nhà, vật dụng trên bàn đều dọn hết, máy tính cũng được che cẩn thận, đúng là đối lập với ba cái bàn còn lại.

Khúc Duy Ân đặt lap lên bàn xong, kéo ghế ông Tất qua: “Ngồi.”

Cái ghế kia không những hơi bẩn mà còn dính vụn đồ ăn màu xám. Cũng may ngồi ăn ở căn tin trường suốt ba năm, mọi người cũng quen với việc ruồi bọ gián bò đi bò lại mà vẫn có thể ăn uống bình thường, cô làm như không nhìn thấy, đặt mông ngồi xuống.

“Tôi làm mẫu chút.” Đăng ký xong cậu ta chỉ từng thao tác, “Tất cả thao tác dùng bàn phím đều có thể thay đổi, you có thể dựa theo thói quen của mình chỉnh lại ở trong này.” Cậu ta vừa thực hiện vừa giải thích, “. Priest là công kích xa, đánh thường cự ly khoảng 20, you có thể đứng cách xa nhất để đánh, để khi quái chạy tới là vừa chết, giống như vậy nè.”

Hắn nghiêng người làm mẫu, hai người ngồi rất gần, khửu tay cô không cẩn thận đụng phải cơ ngực cậu ta. Vội vàng xích lại, vụng trộm nhìn cậu ta, hình như cậu ta không biết, may ghê.

Cái kia. không cứng như trong tưởng tượng của cô nha , hơi giống da bóng rổ, rất đàn hồi.

Trời ạ! Cô đang nghĩ gì vậy! 囧!

Nhờ tận tâm dạy bảo, An Tư Đông cuối cùng cũng hơi hiểu, làm sao để tấn công, làm sao để thêm bạn, cũng hiểu cái gì gọi là CD, cái gì là phó bản, auto như thế nào. Cô thuộc loại người quen tay hay việc, tự mình ra trận làm mấy lần nhiệm vụ xong, thao tác cũng hơi thuận buồm xuôi gió .

(CD: Cool Down, thời gian cold down. Kiểu như sau khi sử dụng kỹ năng phải đợi hơn 10 giây mới có thể dùng tiếp, 10 giây đó gọi là CD.

phó bản tác giả cũng có giải thích như mình thấy cái đó chắc bạn nào cũng biết)

Nhân vật Khúc Duy Ân chọn là Mage thuộc chủng tộc Gnome kỳ thật cực bạo lực, đánh một chiêu Bạo Phong Tuyết quái chết một mảng, vì thế nhiệm vụ rất nhẹ nhàng, mới hơn một tiếng đã lên tới cấp 10.

Tân Thủ thôn bình thường không có người nào, chơi một lát, An Tư Đông phát hiện luôn có người đi qua đi lại bên cạnh cô nói chuyện. Cô click vào

người nọ, cảm thấy mục tiêu đối phương hình như là mình, trên đầu xuất hiện bang cũng là FREE giống Khúc Duy Ân.

“You quen người chơi tên Tứ Gia à?”

Cậu ta cũng không thèm nhìn: “Không cần để ý đến tụi nó, xem nhiệm vụ đi.”

“Ồh.” Cô ngoan ngoãn đi theo phía sau cậu ta nhặt đồ vật rơi ra. Ai ngờ xung quanh tung ra mấy tin nhắn.

[Tổng hợp][Tứ Gia]: Kinh dị! QWE mang người chơi ở Tân Thủ thôn! Mau đến xem đi!

[Giao dịch trong thành][tứ gia]: Kinh dị! QWE mang người chơi ở Tân Thủ thôn! Mau đến xem đi!

Hình như là cậu ta còn hò hét ở các kênh khác nữa, không lâu lắm, Tân Thủ thôn vốn yên tĩnh bắt đầu xuất hiện đủ kiểu dáng người chơi, có cười ngửa, có cười dề, còn có cười báo, chạy vòng vòng bên cạnh họ, nói chuyện sôi nổi.

[phụ cận][A Lực Ba Ba]: Tôi không nhìn lầm chứ? QWE thật sự đang kéo người mới? @_@

[phụ cận][Tứ Gia]: chú không nhìn lầm, thật đó, anh cũng hết hồn nè.

[phụ cận][Silence]: chẳng lẽ là chị dâu?

[phụ cận][Di Động Rơi Xuống Toilet Rồi]: nhìn bộ dạng rất giống con gái, rất có thể nha.

[phụ cận][Nại Hà Tình Thâm]: ngoài lão bà đại nhân ra không còn người mới nào có thể mời được QWE tự mình dẫn đi.

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]: hừ, QWE khi nào lại có nhắn nài như vậy kéo người mới?

[phụ cận][Silence]: ông nói bậy bạ gì đó? QWE rõ ràng vẫn rất nhắn nài, cực kỳ ôn nhu sẵn sàng với mọi người!

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]:

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]: ta vừa đánh chữ sai QWE thật là. phi thường có nhắn nài. phi thường ôn nhu. Phi thường sẵn sàng với mọi người nha

[phụ cận][Liễu Như Mi]: Trời, QWE cũng có vợ rồi, lão nương còn chưa gả ra ngoài được!

[phụ cận][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: mama hẳn là đi cưới một đám trai bao về mới đúng.

Lưu ra lưu rít. Ở giữa còn xen vào hai ba Horde.

[phụ cận][Nhân Trung Xích Thỏ]: (ngôn ngữ người thú) Maotqhta haeluoren whelhe.

[Nhân Trung Xích Thỏ chán nản cúi thấp đầu.]

An Tư Đông nhìn xung quanh, phát hiện phần lớn họ đều trong Guild FREE. Cô có điểm xấu hổ: “Những người này đều là bạn you à?”

Cậu ta chuyên tâm nhìn chằm chằm màn hình: “Đừng để ý tới tụi con trai nhiều chuyện này, chúng ta tiếp tục làm nhiệm vụ.”

Cô lấp bấp kinh hãi: “Đều là con trai?” Ngoài A Lực Ba Ba và Tứ Gia ra, những người khác đều nhân vật nữ.

“Tất cả đều là con trai.”

“Cại bạn Liễu Như Mi cũng vậy?” Liễu Như Mi giống cô chơi nữ Priest chủng tộc Human, búi tóc nhỏ, tay cầm pháp trượng, phong thái yếu điệu, tên cũng một loại hàm xúc uyển chuyển.

“Nhìn cách nói chuyện của nó giống con gái sao?”

Cách nói chuyện rất giống Mao Dĩnh nha. Trong lòng cô vụng trộm nghĩ, tiếp tục ngoan ngoãn làm cái đuôi đi đựng đồ.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: đương sự như thế nào ngay cả cái P (cái rắm) cũng không phóng, coi tụi mình là không khí à.

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]: Ông lúc nào cũng P vậy.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: ông thiếu ngực nên tối ngày ghen tị lão nương ta lớn hơn ông, lão nương trí tuệ hơn người, không chấp nhặt với ông.

[phụ cận][Silence]: đừng cãi nữa, P cũng là một loại không khí mà.

[phụ cận][Nại Hà Tình Thâm]: tụi bây đúng là không hiểu chuyện, người ta vợ chồng son đang hưởng thụ thể giới của hai người, tụi bây không nên tới

đây quấy rối, nếu ta là QWE cũng không vui a.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: thật không vui, ai đăng ký cùng nhau phá phòng tân hôn.

[phụ cận][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: giờ tay báo danh, thẻ chết theo mama. Mà phá như thế nào?

[phụ cận][Liễu Như Mi]: hay là tới giành quái với QWE? Để họ không hoàn thành được nhiệm vụ, không có cách nào động phòng, QWE liền bị bắt quỳ ván giặt.

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]: tiện nhân! Chiêu đề tiện như vậy ông cũng nghĩ ra!

Nói là làm, một đám người nhào lên, nháy mắt đem chung quanh Tân Thủ thôn tàn sát sạch sẽ. Khúc Duy Ân cho dù có ba đầu sáu tay cũng giành không lại nhiều người như vậy, trở mặt nhìn quái của nhiệm vụ vừa hồi sinh lại bị mọi người giết sạch.

An Tư Đông bắt đầu nhìn cậu ta: “Kỳ thật bọn họ là kẻ thù của you à?”

Cậu ta vẫn đang nhìn chăm chăm màn hình không nhúc nhích, chỉ là bên tai có chút hơi hơi đỏ: “Đừng để ý đến bọn họ, you càng để ý đến thì tội nó càng xung, đợi lát nữa là giải tán.”

Nhìn tai hồng hồng của cậu ta, cô cũng thấy hơi ngượng, cái gì vợ, rồi quỳ ván giặt, động phòng, để người ta hiểu lầm như vậy không tốt lắm. Cô suy nghĩ hay là nhấn một câu.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: Chào mọi người, mình là bạn cùng lớp của QWE, vừa mới tập chơi Warcraft, mong mọi người chiều cố nhiều hơn, cảm ơn!

Sau khi gửi những lời này, đám người ồn ào đột nhiên im lặng, một thời gian dài không ai nói chuyện.

[phụ cận][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: có ai cảm thấy, QWE được nhận thẻ người tốt không?

[phụ cận][Silence]: SP.

(SP=Support)

[phụ cận][Nại Hà Tinh Thâm]: SP.

[phụ cận][Di Động Roi Xuống Toilet Rồi]: SP.

[phụ cận][Tứ Gia]: SP.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: SP. phía sau chú ý giữ đội hình.

[phụ cận][Có Ngực Chính Là Mẹ]: đồng ý.

[phụ cận][A Lực Ba Ba]: Thẻ người tốt là gì?

[phụ cận][Liễu Như Mi]: ý của nó chính là “Anh là người tốt, tôi chỉ xem anh là bạn”.

[phụ cận][A Lực ba ba]:

[phụ cận][A Lực ba ba]: đồng tình. SP.

.

Mọi người đang ồn ào, một cây cờ lớn từ trên trời giáng xuống, cắm ngay trước mặt mọi người.

[QWE đưa ra yêu cầu quyết đấu với Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.]

Vì thế đám người ồn ào trở lên im lặng.

[phụ cận][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: Em biết sai lầm rồi.

[Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nhào tới ôm vai Bí Đạo Mùa Hè khóc không ra nước mắt.]

[phụ cận][Nại Hà Tinh Thâm]:

[phụ cận][Liễu Như Mi]: dựa vào a, QWE cái rắc kia chú cũng dám cảm ờ, NB.

(Thời Cừu : NB=New Balance, một nhãn hàng thể thao nổi tiếng, được rồi, kỳ thật NB = trâu bò~, không nên hỏi ta B là gì, người trong sáng

như ta ao mà biết – -b)

[Liễu Như Mi vỗ vỗ vai Bạn Không Nhìn Thấy Tôi tỏ vẻ thương tiếc.]

[phụ cận][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: Quên vừa rồi chọn ôm Bí Đào muối muối, không phải cố ý

Sau đó vèo một tiếng, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi ẩn thân chạy trốn.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: lão nương tuy rằng ngực lớn, đáng tiếc không thể ẩn thân. Vì sợ bị người nào đó giết người diệt khẩu, lão nương vẫn là chạy nhanh.

A Lực Ba Ba là một nam Dwarves, nói với Khúc Duy Ân: “Anh rất đồng tình chú em, đừng giết anh. Cố lên!” Cậu ta nhảy lên con cừu rồi chạy như bay. Một đám người chạy tán loạn.

An Tư Đông liếc sơ Khúc Duy Ân, cậu ta mím chặt môi, sắc mặt không tốt lắm. Cô không biết làm sao, gãi gãi đầu: “Tô không phải ý kia. Ý tôi không phải là muốn cậu phát thề người tốt” Ngẩng lại hình như không đúng lắm, không phải phát thề mà là nhận thề? “Không đúng không đúng, chính là. Aiz, tóm lại, không phải ý như họ nói, chỉ là chào hỏi mọi người mà thôi, họ suy nghĩ nhiều quá.”

Sắc mặt cậu ta từ từ bình tĩnh: “Không sao, nguyên đám người rảnh rồi mà, rảnh quá không việc làm, không cần để ý tới tụi nó. Tiếp tục làm nhiệm vụ đi.”

Còn tiếp tục à, chẳng lẽ cậu ta không cảm thấy ngại? Cô nhìn nhìn xung quanh, cửa phòng khóa trái, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, bốn phía im ắng không có nửa điểm tiếng người. Cái bàn rất nhỏ, hai người nhường như là ngồi sát nhau, còn có thể ngửi được mùi mồ hôi trên người cậu ta, thật là. Càng nghĩ càng không được tự nhiên, cô lăm gì mà mùa hè nóng nực này chạy tới ký túc xá của con trai chứ?

“Cái kia. hình như tới giờ ăn cơm trưa rồi. Mình cũng hiểu sơ sơ, có thể tự chơi rồi, sau này có gì không biết lại tới hỏi bạn nha.” Cô thoát game, bắt đầu dọn dẹp.

“Uh” cậu ta nói nhẹ, cũng xịch qua một bên, “Cùng xuống căn tin đi.”

“Mình phải đem dẹp về phòng trước, tụi Ưông Khiết chắc đang chờ cơm. Hôm nay thật sự rất cảm ơn bạn, dạy mình đây sao nhiều, lần sau mình mời khách vậy.”

“Đều là bạn học, đừng có khách khí như vậy.” Mặt không thay đổi mang dẹp của cô xuống lầu, xuống tới dưới, quăng dẹp cho cô, “Không tiễn, tạm biệt.” rồi nhanh chóng xoay người hướng tới canteen.

Cô giận mà không dám nói gì, vùng trộm xoa ngực bị đau. Biểu hiện của bạn Khúc. Hình như là có chút mất hứng? Chẳng lẽ giống những người đó nói, bạn Khúc có ý với cô, cho nên mới hạ mình chỉ cô chơi game, kéo cô làm nhiệm vụ?

Không nhìn ra nha! Học chung ba năm rồi, cũng không thấy bạn Khúc tỏ vẻ đặc biệt gì với cô, lần này cũng là cô tìm cậu hỏi có game gì vui không, không đến mức mới ở chung có nửa ngày lại đột nhiên yêu cô chứ?

Hơn nữa, bạn trai trước đây của cô là bạn cùng phòng của Khúc Duy Ân, mọi người đều chung lớp, cúi đầu không thấy ngẩng đầu cũng gặp, lúc trước không phải cậu ta giúp Chu Viễn Hành theo đuổi cô sao? Nếu giờ cô quen Khúc Duy Ân, chuyện này đúng là rất máu chó?

Mới nghĩ thôi cũng thấy lạnh người

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sao ai cũng muốn làm bà mai vậy trời

Chỗ tốt nhất của Internet là bạn nhìn không thấy tôi, tôi cũng nhìn không thấy bạn, ánh mắt khuôn mặt giọng nói động tác đều không biết, cũng chỉ có chữ nào chữ đấy đều giống nhau, cho nên gặp chuyện xấu hổ cực kỳ cũng có thể coi là chưa từng xảy ra.

Buổi chiều vào game, hai người trở lại thành bạn học đoàn kết thân ái. Vừa đăng nhập liền nhận được mật của Khúc Duy Ân.

[W From][QWE]: Priest vừa mới chơi phải rất cố mới lên cấp, tôi dẫn you đi vào phó bản lấy kinh nghiệm, tiện thể giúp you đánh vài món trang bị tốt luôn. Chờ tới cấp 20 thì có thể học chiêu tinh thần quét roi giết quái liền dễ hơn, đến lúc đó you có thể tự mình làm nhiệm vụ.

Người ta nói rất hợp tình hợp lý, tràn đầy ngữ chi cao đẹp giữa các bạn học với nhau, nếu cô lại từ chối vậy thì quá kiêu căng rồi.

[W To][QWE]: Được.

[W From][QWE]: đi Deadmnes ở Westfall đi.

Nhận mời tổ đội, hai người cùng chạy tới Westfall. Cô bây giờ cấp quá thấp, vẫn chưa thể học cưỡi ngựa. Khúc Duy Ân cưỡi ngựa phía trước mấy bước lại ngừng, cô dựa vào hai cái chân hì hụi đi theo phía sau, nhìn rất buồn bực.

[đội ngũ][Bí Đạo Mùa Hè]: Minh thật sự rất rất rất đồ kỵ con ngựa của cậu, cho nên cậu không cần khoe khoan trước mặt mình nữa?

[đội ngũ][QWE]: tôi đang giúp you kéo quái, để chúng không đánh you.

Hà. Hiểu lầm người tốt rồi. Đứng là nhìn không ra, người cao to như bạn Khúc đây cũng có mặt tinh tế biết chăm sóc người khác như vậy. o(∩ □ ∩)o

Lúc này có người mặt cô.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: xin lỗi muội muội, sáng nay mình không phải cố ý ghẹo bạn, bạn đừng để trong lòng nha.

BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI còn dùng động tác khóc, nếu như không có mục tiêu thì hiện ra “BẠN KHÓC”, có mục tiêu thì hiện “BẠN NHÀO TỚI ÔM VAI XXX KHÓC KHÔNG THÀNH TIẾNG”.

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: Mình không để ý đâu, đây cũng không phải chuyện lớn gì.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: vậy là tốt rồi, em gái đúng là khoan hồng độ lượng. Vậy bạn có thể giúp mình nói với QWE cũng không cần để trong lòng nữa được không?

Cô liếc mắt nhìn Gnome ở phía trước đang chạy qua chạy lại để kéo quái. Tội ông Tất đều nói Khúc Duy Ân thuộc dạng đặc biệt, trọng nghĩa khí, con trai như vậy sẽ không để ý chuyện nhỏ nhặt.

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: bạn hiểu lầm rồi tội mình không phải loại quan hệ đó.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: ha ha , ha ha.

Này bốn chữ “ha” này, nhìn thế nào cũng giống như kiểu “Cười mà không nói” vậy.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: muội muội tôi thêm hảo hữu em rồi, em cũng thêm đi, có gì cần giúp cứ nói tôi. Đương nhiên là có QWE kéo em rồi chắc không cần tới tôi đâu, ha ha.

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: Mình vừa mới chơi không hiểu lắm, hồi sáng cậu ta mới chỉ mình có chút à. Bây giờ mình có thể tự làm nhiệm vụ rồi, cậu ấy không kéo mình nữa.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: hihi, hai người đều ở Westfall, nếu cậu ta không kéo bạn nữa thì chạy tới bản đồ cấp thấp này để ngắm phong cảnh à? Tôi đoán tiếp theo hai người sẽ đi Deadmnes đúng không?

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: Sao bạn biết mình ở Westfall?

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: BẠN ẮN O.

Cô nghe theo nhấn nút, màn hình nhảy ra khung hảo hữu, trên đó hiện: QWE: Westfall, cấp 60; BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI: Ironforge, cấp 60.

À, lời nói dối bị vạch trần rồi, càng tô càng đen Lần sau muốn nói dối nhất định phải xem kỹ vấn đề kỹ thuật mới được. Cô đành phải chuyển đề tài.

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: QWE rất lợi hại à? Sao bạn sợ cậu ta như vậy.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: Cậu ta không phải rất lợi hại

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: Cậu ta chỉ pro đến mức trời cũng phải ghét luôn mà thôi !

Này. Cô cảm thấy Khúc Duy Ân rất bình thường mà, vẫn giữ ý kiến này vậy.

[W From][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]: cho nên em gái à, con trai trâu bò như vậy nhất định phải giữ cho chắc, nhìn cậu ta cũng rất đẹp trai mà phải không?

[W To][BẠN KHÔNG NHÌN THẤY TÔI]:

Ngoại trừ im lặng cũng không biết nói gì, bởi vì mỗi câu nói của anh ta, tôi đều không đồng ý. o(͡ ° ͡ °)o

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: bạn phải biết rằng, người pro luôn có cái giá của họ, kéo người mới làm loại nhiệm vụ này không thể kiếm trang bị, gặp người khác, QWE căn bản sẽ chẳng thêm đề ý.

Hình như anh này muốn khẳng định: hoang dã này, lên cấp còn phải có người kéo, bạn đừng chơi nữa.

Đoán là trong đầu anh ta chắc chắn nghĩ như vậy, chỉ là để mặt cái danh hiệu bạn cùng lớp và cô là con gái nên ngại không nói mà thôi.

Đoán là trong đầu cậu ta chắc chắn nghĩ như vậy, chỉ là để mặt cái danh hiệu bạn cùng lớp và cô là con gái nên ngại không nói mà thôi.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi còn ra sức lôi kéo câu chuyện, cô đành phải theo hầu.

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: đúng rồi, bạn gặp qua QWE ngoài đời rồi à? Hai người quen nhau à?

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: em gái à, mình cũng học chung trường với bạn đó, tôi học năm hai ngành mỹ thuật tạo hình. Bạn có lên BBS không? Hầu hết người trong bang ta đều có mặt trên box WOW.

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: à, được, lát nữa mình sẽ lên đó xem.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: hihi, không quá rầy thế giới của hai người nữa, có việc nhớ nhắc mình nha.

Cám ơn trời đất, thế giới cuối cùng thanh tịnh rồi. Gnome đang bôn ba phía trước cũng ngừng lại, xung quanh người cô đều là thi thể của quái vật.

[Tổ đội][QWE]: đang làm gì vậy? Sao lại đứng bất động?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: có người mặt mình.

Kỳ thật bên Khúc Duy Ân cũng nhận được mặt của Bạn Không Nhìn Thấy Tôi: “Đại ca, em vừa mới dùng rất nhiều lời hay ý đẹp khen đại ca trước mặt mọi người, bảo đảm cô ấy bây giờ đang xuân tâm nhộn nhạo, coi như lấy công chuộc tội ha?”

Cậu ta chỉ trả lời một câu: “Chớ xen vào việc của người khác.”

Áo vải dính đầy bụi, nữ Priest tay cầm một búa gỗ đứng nghiêng đầu ngơ ngác nhìn cậu ta.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: nghe cách nói của bạn you, nhường như you rất lợi hại nha, chẳng lẽ người tôi đang nhìn thấy là đại thần trong truyền thuyết sao?

[Tổ đội][QWE]: warcraft là game có tính cân bằng rất mạnh, không có vụ đại thần.

[Tổ đội][QWE]: chỉ có trình độ cao thấp khác nhau.

Phốc. Ý của đại ca chính là mình thuộc loại trình độ cao kia sao?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: vậy một mình you có thể cùng lúc pk mấy tên?

[Tổ đội][QWE]: Nếu có trình độ và trang bị tương đương nhiều nhất thì 1 chấp 3, nhưng cũng phải cố sức đánh.

Hình như cũng không lợi hại hơn tưởng tượng bao nhiêu. Nhìn thân hình Khúc Duy Ân, đánh ba người như ông Tất đoán là không vấn đề gì.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: có 3 thôi à, tôi còn tưởng you vùng tay áo một cái có thể hết hàng loạt.

[Tổ đội][QWE]: Không phải you đang nói Boss à.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]:

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: vậy you nói thẳng mình pro tới nổi trời cũng phải ghét không nhanh hơn sao?

[Tổ đội][QWE]: ông Tất còn nói tôi là siêu cấp đẹp trai đó, you tin à?

Được rồi, mặc kệ con trai hay con gái thì nhận xét đối với người cùng giới luôn khoan dung hơn.

Hai người trước hết làm nhiệm vụ ở Westfall, lên tới cấp 15, sau đó đi Deadmines. Cửa vào phó bản này nằm sâu trong đường hầm khu quặng mỏ, lại không có bản đồ, rất khó tìm.

Trong phó bản đều là tinh anh cấp cao, Khúc Duy Ân đi trước dẫn quái, không cần thận lợt mấy con, kết quả An Tư Đông đang bù đầu đụng vật phẩm, mấy quái kia lại vây tới, nháy mắt cô biến thành xác khô.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]:

[Tổ đội][QWE]: Xin lỗi, do tôi bỏ sót. Tôi không có chiêu cứu người, you về rồi chạy lại đi.

Chết xong sẽ bị hồi hồn tới nghĩa trang gần nhất, phải từ chỗ đó chạy tới chỗ thi thể mới có thể sống lại.

[Tổ đội][QWE]: bản đồ này rất khó tìm, tôi ở bên ngoài chờ you.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: không cần không cần, loại mê cung này không khó chút nào, còn dễ hơn bên tiền kiếm, như com bữa thôi mà.

Trước đây cái mê cung tiền tam và tiền tam ngoại cũng biến thái như vậy thôi, cô không nhìn cũng có thể đánh thắng đi ra. Mao Dĩnh lúc đó bị vây trong mê cung cũng phải nhờ cô giúp, vì thế cô tự xưng mình là “Ông dẫn đường”. Dựa trí nhớ lúc này vừa đi, cô rất nhanh tìm được cửa phó bản.

[đội ngũ][QWE]: tôi cứ cho rằng con gái rất gà trong việc tìm đường.

[đội ngũ][Bí Đạo Mùa Hè]: hừ, chủ nghĩa đại nam nhân.

[đội ngũ][QWE]:

Trong phó bản hình như đều là quái nhưng Khúc Duy Ân giết quái rất nhanh, cô chỉ đi phía sau nhặt đồ cũng nhặt không kịp, rất nhanh không thấy bóng cậu ta trong bản đồ.

[Tổ đội][QWE]: cách tôi xa qua sẽ không nhận được điểm kinh nghiệm.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: đầy túi rồi.

[Tổ đội][QWE]: đồ màu xám ném xuống đất hết đi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: phần lớn đều màu đỏ, nếu không tôi về lần doanh trại thanh lý túi.

Khúc Duy Ân không có lên tiếng mà quay người chạy tới bên cô, gửi tin giao dịch.

Cô nhìn số tiền trong khung giao dịch, tròn tròn con mắt. 500 vàng, hẳn là rất nhiều tiền đi? Bây giờ trong túi cô tổng cộng còn chưa tới 1 kim. Nhận giúp đỡ là một chuyện, nhưng bắt người ta đưa nọ thì không giống, cô vội vàng click cự tuyệt.

[Tổ đội][QWE]: nhận, sau đó quăng hết mấy đồ không cần trong túi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: thật sự không cần mà, tự mình kiếm tiền tốt hơn, bây giờ cũng không cần lắm.

[Tổ đội][QWE]: you có biết cái gì là hoang phí thời gian không? You lại không có ngựa, phó bản này đều là quái, quay về doanh trại phải tốn mười mấy phút để bán đồng đồ bỏ đi đó nhận lại mấy bạc lẻ sao?

Giọng điệu này giống như là, người ta Nhân Pro trong lúc cấp bách hạ mình tới giúp chính là đủ cho cô mặt mũi, còn đưa cô 500 vàng vậy mà cô còn không hiểu chuyện bắt người có tiền đi với cô bán số đồ bạc vụn đó sao?

Vì thế cô trầm mặc, lặng yên hủy hết đồ không cần trong túi. Khúc Duy Ân mời cô giao dịch, cô vẫn cự tuyệt.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: tôi sẽ không lấy tiền của người khác . Tôi đã thanh lý xong rồi, đi thôi.

Đại khái cậu ta cũng biết mình nói hơi nặng, giọng cũng dịu xuống.

[Tổ đội][QWE]: kỳ thật 500 vàng cũng không nhiều lắm, sau này kiếm tiền cũng dễ. Đến cấp 40 phải có 100 vàng để mua ngựa, you cầm trước đi, có tiền rồi trả lại cũng được mà.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: còn lâu mới tới cấp 40, đến lúc đó không đủ tôi sẽ mượn của you.

[Tổ đội][QWE]: có quý danh mang theo đi chà kinh nghiệm, max level cũng chỉ là chuyện dăm ba bữa à.

Nếu chỉ ở chỗ này chà qua chà lại thì chơi game còn ý nghĩ gì? thôi kệ lần này cô không phản bác lại. Quan niệm của cậu ta khác với cô, cậu ta chỉ quan tâm tới hiệu suất còn cô cảm thấy chạy khắp các bản đồ mới đúng là lạc thú khi chơi game.

Nói thật, tổ đội cùng với Khúc Duy Ân có cảm giác rất áp lực. Cậu ta làm việc gì cũng rất nhanh, cô cảm thấy rất mệt, lúc làm nhiệm vụ cũng vậy, cậu ta cứ giục cô chạy đi nhận nhiệm vụ rồi giao nhiệm vụ, ngay cả tài gian đọc nội dung trong đó có gì cũng không kịp.

Hai người rất ít nói chuyện. Ngoại trừ một lần về doanh địa giao nhiệm vụ thì nguyên buổi chiều đều chui trong khu mỏ. Cũng không thể nhớ nổi đã chà hết bao nhiêu lần chỉ biết là hành trang của cô chứ đầy trang bị và cuối cùng cô cũng lên được cấp 20.

Trời ạ, sau này không bao giờ muốn tới Deadmines này nữa, bọn này chà đến muốn ới luôn.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: cấp 20 , túi cũng đầy rồi, cũng đủ hết tài liệu, về thành thôi.

[Tổ đội][QWE]: quái ở đây cũng biến xanh rồi, đi ngục giam trong Stormwind , lại tiện thanh lý túi.

(Thời Cừu: khi cấp bậc của nhân vật cao hơn quái nhiều thì, tên của quái sẽ hiện màu xanh để bạn biết có đánh thì cũng chỉ nhận được số kinh nghiệm rất ít.

Stormwind City (còn gọi là New Stormwind hoặc chỉ đơn giản là Stormwind) nằm ở phía bắc của rừng Elwynn trên bờ biển phía tây bắc của Azeroth, Stormwind được biết đến như là thủ đô của các thành phố và thành phố lớn nhất của con người Azeroth.)

Còn chà nữa? Một ngày tháng 20 cấp, cô đuổi quá rồi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: tới giờ cơm chiều rồi .

[Tổ đội][QWE]: lại đi cùng tụi Uông Khiết à?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: ha ha, đúng vậy a, tụi này ngày nào cũng đi ăn với nhau. Thật ngại quá làm phiền you như vậy, nhất định bữa nào tôi phải mời you mới được.

[Tổ đội][QWE]: chọn ngày không bằng trùng ngày.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: a. ngại quá, Uông khiết chờ tôi này giờ rồi, tôi out trước. You yên tâm, tôi không quên nợ đâu. 88

(88 = bye bye)

Cô dùng phù trở về thành sau đó liền logout. Kỳ thật Uông khiết vẫn chưa về, cô nhìn căn phòng trống rỗng thờ dài một hồi.

Như thế nào lại có cảm giác đang trốn?

Buổi tối cô cũng không lên tuyến, trong lúc nhàm chán nhớ tới Bạn Không Nhìn Thấy Tôi có nhắc qua box WOW trong BBQ của trường, lên xem thử rồi đăng một bài báo danh.

“Chào mọi người, mình là wintermelon, mình chơi Server Onyxia, nhân vật của mình tên là Bí Đạo Mùa Hè, mình là Priest của chủng tộc Human, mình chưa có bang hội. Bên dưới là một chút giới thiệu của mình: hôm qua mới bắt đầu chơi, vừa mới cấp 20, mong mọi người chiếu cố nhiều!”

Bảng giới thiệu trật tự đúng theo khuôn mẫu, lúc đầu cũng không có người nào quan tâm, chỉ có mod phản hồi lại “Hoan nghênh người mới”. Lúc sau banjcuar cô phản hồi lại một câu “Bí Đạo muội muội cũng chơi WOW à? Đó là một pmm, các huynh đệ trong Alliance của Onyxia chiếu cố nhiều” thì số người phản hồi lại nhiều hơn.

(pmm hình như là 漂漂妹妹 chỉ cô gái dễ thương thì phải)

“Wow, có em gái!”

“Còn là một pmm, đáng tiếc ta cũng có bà xã phải kéo, anh em nào còn độc thân thì nhanhchaa lên.”

“Ta không gia không đình, nhưng ta là Horde, 555.”

“Ông đứng yên cho muội muội giết để hưởng danh dự cũng được thôi.”

“Muội muội vào bang của chúng tôi đi, bao thăng cấp, bao cày đồ, còn bao luôn chung thân đại sự.”

“Sao ông biết muội muội người ta còn độc thân?”

“Kháo, không độc thân ai lại chơi WOW.”

“Đừng nghĩ nữa, một ngày 20 cấp, nhất định là có người nhà kéo.”

“Trường mình còn có pmm độc thân sao? Nghe nói đã tuyệt chủng trước lúc kỷ băng hà rồi mà?”

“Đừng nói độc thân pmm, ngay cả khủng long còn độc thân cũng không còn mấy con.”

.

An Tư Đông nhìn tới một đầu hắc tuyến, đành phải im lặng ngồi đó. Tuy rằng tỷ lệ nam nữ trong trường là 5:1, nhưng đám con trai này nói có quá lên không.

Tiếp theo có người phản hồi: “Đã có người quyết định muối muối này vào bang FREE của tụi này rồi, tụi con trai thô tục giải tán giải tán.”

Nhìn thấy dòng đó, nhóm trạch nam bàn luận sôi nổi.

“Ấu mua két! Có quy tắc ngầm à!”

[(_) !! OMG đó các nàng chỉ là bạn này phiên âm thành tiếng hoa]

“FREE còn có phúc lợi này a? Rốt cuộc là do ai định?”

“Nếu như là lời của Nại Hà Tinh Thâm nói thì coi như không có việc gì, người khác thì. Haha!”

Nại Hà Tinh Thâm vội vàng nhảy ra bác bỏ tin đồn: “Tuyệt đối không phải ta! Tuy rằng bí đao muối muối rất đáng yêu, nhưng trong lòng ta đã có tượng rồi nha.” cộng thêm một icon xấu hổ nữa.

“55555, bí đao muối muối, coi như hai ta không có duyên rồi, chảy nước mắt nói lời từ biệt. ToT”

“Ông có thể đi tìm người ra quyết định này pk mà.”

“Không có cách nào, dù là ngoài đời hay là trong game đều không lại.”

“Nại Hà, Tiểu Tứ, Di Động người này tiếp người kia, bây giờ ngay cả QWE cũng mở hoa đào rồi, vì sao Lão Tử đẹp trai như vậy vẫn là cô đơn một mình, bực.”

“Chào chị dâu!”

“Có muối muối rồi cũng không nói một tiếng, rửa đi rửa đi! Tiện thể dẫn muối muối ra cho mọi người làm quen một chút.”

“Đồng ý, yêu cầu một buổi ra mắt.”

“Không được, yêu cầu toàn bộ phải ra mắt.”

“Re.” (reply thì phải)

“Xin ghi danh.”

“Chậm nhất là ngày mai phải mời, hôm nay yêu cầu đưa ảnh muối muối trước.”

“Re, ảnh pp.”

.

Đương nhiên cũng có người lên tiếng hòa hoãn: “Cái này việc riêng thì đừng lên bàn luận, này là hội WOW cũng không phải hội kết bạn, đừng dọa người nữa. Các ông T đại làm gì như chết đói không bằng?”

Lập tức đưa tới dưới một đồng người la lên “Lão bà, mau ra đây nhìn thánh công!”

“IP này là của P đại à.”

“Đem muối muối của P đại mấy người cống hiến ra đây, tụi này dĩ nhiên không chết đói.”

“Chẳng lẽ một chút thú vui tinh thần cũng không được? Tụi con trai P đại đều giả đảng hoàng vậy à?”

“Lần trước cũng không biết ai đem hình vợ mình đăng lên đây, ôm heo mẹ mà còn tưởng tiên nữ, bây giờ lại không biết xấu hổ nhắc tới hay chữ việc riêng.”

“Kháo, tụi P đại lại vừa tới giường oai nữa?”

.

hồi âm là không đăng hình lên, căn bản không có ai để ý, nháy mắt liền bị lướt qua trong đồng thông tin mờ mịt. Quả nhiên mọi người kỳ thật cũng không quan tâm sự kiện hình ảnh gì hết, chủ yếu là muốn tìm một cơ hội tám một chút mà thôi. o(∩ □ ∩)o

Lực lượng con trai trong WOW thật là đáng sợ, chỉ một lát sau sẽ bài này lên tới hàng top mười, ngay cả lớp trưởng của An Tư Đông cũng thấy được, nhắn tin cho cô: “Bạn với Khúc Duy Ân quen nhau rồi?”

Đầu cô đầy hắc tuyến nhắn lại: “Chỉ là cùng nhau chơi game thôi, lời đồn hại chết người.”

Lớp trưởng trầm mặc một lát, nói: “Kỳ thật Khúc Duy Ân rất tốt, bạn quen cậu ta cũng không tệ.”

Cái vụ gì mà bây giờ ai cũng thích làm bà mai như vậy? Còn quen cậu ta. . . .”Lớp trưởng đại nhân, tôi nhớ trước đây bạn cũng đâu tò mò như vậy.”

“Ha ha, lớp chúng ta có tổng cộng 6 bạn nữ, phù sa không lưu ruộng ngoài nha, thân là lớp trưởng ta đương nhiên nên trah thủ phúc lợi cho lớp mình.”

Cô chỉ biết gửi cho cậu ta 6 dấu chấm

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cái bài giới thiệu kia vì mấy trang càng về sau càng cãi nhau dữ dội, có người còn công kích thẳng thừng, nên cuối cùng mod lãnh phải khóa chủ đề mới có thể yên tĩnh lại.

Ngày hôm sau login, quả nhiên không ít người tới làm quen, cô đều thêm hảo hữu.

Khúc Duy Ân lại mật cô: “Đi chà ngục giam không?”

Cô khách khí nói: “Cám ơn, mình cấp 20 rồi có thể tự làm nhiệm vụ.”

“Làm nhiệm vụ thăng cấp quá chậm, game này không max level thì không có gì để chơi.”

“Minh là tay mới, muốn làm nhiệm vụ để xem nội dung, tiện thể quen thao tác.”

Cậu ta ngừng một chút mới trả lời: “Được rồi, cần giúp thì kêu tôi.”

Lời nói dối lặp lại một ngàn lần thì cũng sẽ biến thành sự thật. Cho dù lúc đầu Khúc Duy Ân không có ý gì nhưng bị nhiều người như vậy tác hợp, khó bảo toàn cậu ta sẽ không sinh ra chút ý nghĩ đen tối, phương pháp tốt nhất đương nhiên là bóp chết trong trứng nước.

Cô nhớ tới hôm qua ở Westfall có nhiều nhiệm vụ vẫn chưa nhận nhìn, quyết định bắt đầu từ bên đó. Vừa mới bay đến Westfall, còn chưa định thần liền nhận được mật của Khúc Duy Ân.

[W From][QWE]: Nhiệm vụ ở Westfall đều khoảng cấp 10, bây giờ không hợp với you nữa, kinh nghiệm cũng không nhiều. Hay là đi Redridge Mountains hoặc Duskwood đi, đều phía đông Elwynn Forest, có rất nhiều nhiệm vụ khoảng cấp 20.

[W To][QWE]: oh, được rồi.

Quay đầu, phui bụi, hai chân ngấn gối hướng Redridge Mountains chạy. Chỗ này còn có vài nhiệm vụ dưới cấp 20, mặc trang bị ở Deadmines chà ra, đánh nhau cực kỳ dễ dàng.

[W From][QWE]: Cái nhiệm vụ màu xanh này đừng làm, kinh nghiệm rất ít. Cố gắng làm mấy nhiệm vụ cao hơn cấp của mình, đánh không lại tôi sẽ qua giúp.

[W To][QWE]: tôi cũng không gấp thăng cấp, chỉ là muốn biết nội dung trong game thôi. You lo việc của you đi, không cần để ý tôi nữa, tự tôi có thể lo được.

—— đại ca, anh nhìn chậm chậm hành tung của tôi như vậy, tôi rất có áp lực nha!

Đánh xong câu đó, màn hình đột nhiên chột lóe, thông báo tiến vào chiến đấu, một mũi tên từ trên trời đánh trúng cô. Không ngờ cô kéo tới quái tinh anh gần đó, cô theo bản năng chạy trốn, một bên quăng hai cái DOT lên mục tiêu. Ai ngờ quái kia là một Mage (pháp sư) tấn công xa lại cao hơn cô 5 cấp, hai cái DOT toàn bộ miss, mà ba mũi tên của quái làm cho thanh máu HP của cô xuống hơn phân nửa. Trong lúc tay chân luống cuống lại đụng phải ba quái thường nữa, mạng nhỏ mất thấy khó giữ được.

(DOT=Damage Over Time, thời gian liên tục nhất định, mỗi giây tạo thành mức thương tổn nhất định. Cùng cấp độ thì có HOT, Health Over Time, thời gian hồi phục máu giống nhau.)

Đang cố sức bảo vệ tính mạng, đột nhiên xông ra một người chơi cùng phe, dùng kỹ năng dụ 4 con quái đang vây quanh cô qua. Cô liền click vào y. . .

Ngón tay chạm tới kỹ năng tăng máu lại đột nhiên cứng lại.

Tên y là Vạn Thủy Thiên Sơn.

Vạn Thiên

Cô ngơ ngác nhìn bốn chữ kia. Tuy rằng đây chỉ là ID rất bình thường, không hề độc đáo; tuy rằng người nọ là một Warrior tộc Night Elf, thân hình thô to đầy cơ bắp, cũng không có mặc áo giáp.

Thời gian quan lâu như vậy rồi nhưng khi nhìn thấy hai chữ này ,chỉ hai chữ thôi cũng có thể làm hô hấp của cô ngừng hoạt động.

Warrior giúp cô giải vây mới cấp 22 bị 4 quái cao cấp vây đánh, rất nhanh cũng ngã xuống đất . Chờ tới khi 4 quái kia quay đầu chém cô thành thi thể, cô mới giật mình tỉnh lại.

[phụ cận][Vạn Thủy Thiên Sơn]:

[phụ cận][Bí Đạo Mùa hè]: xin lỗi rất xin lỗi, tới bây giờ mình cũng chưa quen thao tác.

[phụ cận][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ha ha, không sao.

Trong lúc nói chuyện, Vạn Thủy Thiên Sơn cũng phóng linh hồn tới nghĩa trang, bắt đầu chạy thi.

[phụ cận][Bí Đạo Mùa Hè]: nghĩa trang rất xa, bạn ở đây đợi mình tới hồi sinh được rồi.

[phụ cận][Vạn Thủy Thiên Sơn]: quái ở đây rất nhiều, một mình bạn ở đây rất nguy hiểm, mình chạy cùng bạn nha.

Quả nhiên, mới sống lại lập tức tiến vào chiến đấu. Vừa sống lại máu và lam đều chỉ có một nửa, cũng may có hai người, thành công giết chết quái.

[phụ cận][Vạn Thủy Thiên Sơn]: cùng nhau tổ đội làm nhiệm vụ đi?

“Vạn Thủy Thiên Sơn gửi bạn lời mời tổ đội, đồng ý hay không?”

Cô chọn đồng ý. Hai người mở nhiệm vụ ra xem qua, phát hiện nhiệm vụ của cô thì cơ bản Vạn Thủy Thiên Sơn đều đã làm .

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Làm nhiệm vụ của bạn trước đi, mình có một số nhiệm vụ đều là phần tiếp theo của bạn, đến lúc đó cùng nhau làm.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: Vậy sẽ chậm trễ thời gian của bạn đó, không cần không cần, mình tự làm được rồi.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: hai người làm chung sẽ rất nhanh , với lại giết quái cũng có kinh nghiệm mà.

Vạn Thủy Thiên Sơn không giống Khúc Duy Ân, y cực kỳ kiên nhẫn nha, luôn im lặng đứng một bên đợi cô nhận rồi giao nhiệm vụ, sẽ không có chuyện mất kiên nhẫn lên giọng thúc giục cô “Tới chỗ này”, “Nhặt đồ” , “Nhanh chút”. Hoàn toàn trái ngược nhau nên cô cứ băng khoảng mà buồn bực đánh quái.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: bạn đừng xông tới phía trước, mình ra dụ quái, bạn ở phía sau hỗ trợ là được rồi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: Như vậy nhìn mình rất không nghĩa khí nha?

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ha ha, ta là chiến sĩ, Main Tank của tương lai, vốn là phải bảo vệ nhân vật trị liệu, DPS như bạn vậy.

(MT=Main Tank, chủ Tank. Tank chức nghiệp máu nhiều phòng ngự cao, dùng để hấp dẫn công kích của quái hoặc boss. DPS=Damage Per Second, giá trị tổn thương trong mỗi giây, chức nghiệp công kích gọi là DPS. Tank dụ quái, trị liệu tăng máu, DPS công kích là loại hình tổ hợp thường thấy trong game.)

Vạn Thủy Thiên Sơn ở phía trước kháng quái, cô ở phía sau viễn công, nhìn y gặp nguy hiểm liền lá chắn hấp thương tổn, tiện thể thêm máu, hai người phối hợp giết quái nhanh, nhiệm vụ cũng hoàn thành rất nhanh. Cô e sợ làm chậm trễ việc của y, khi về thôn trang liền nhanh chóng nộp nhiệm vụ.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: toàn bộ nội dung về World of Warcraft đều bắt đầu từ chỗ này, đáng để xem kỹ, đừng có gấp.

Y hình như biết trong lòng cô đang nghĩ gì vậy.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: vù vù, cuối cùng cũng đuổi kịp bạn rồi.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Bạn mới chơi à?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: uhm

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: chơi suốt hai tiếng rồi, muốn nghỉ một chút hay không?

Cô nhìn đồng hồ. Bất tri bất giác qua hai tiếng đồng hồ rồi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: một chút cũng không mệt, còn bạn?

Trên thực tế, cô còn rất hưng phấn nha, muốn giúp y hoàn thành mấy cái nhiệm vụ kia để chứng minh mình không phải khúc gỗ cản trở bước đi của người khác.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Mình cũng không mệt, vậy tiếp tục đi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: uhm, ^ _ ^.

Vì sao được đại thần như Khúc Duy Ân kéo thì cô tự nhiên lại thấy mệt, còn tổ đội với Vạn Thủy Thiên Sơn lại thoải mái như vậy? Xem ra cô không có tiềm năng làm đại thần rồi.

Hai người chân ngắn lại không có ngựa một trước một sau chạy trên đường. Đường đi vốn rất an toàn, rất ít quái, nhưng tới ngã ba đường lại tiến vào trạng thái bị tấn công. An Tư Đông còn chưa kịp nhìn rõ tình huống gì liền bị ngọn lửa thiêu đốt chết ngay tại chỗ. Sau đó mới nhìn thấy một hồng danh Mage của Horde gần đó, cấp độ xác khô, nhìn qua hình như level cao hơn cô rất nhiều. Xem lại nhật ký chiến đấu thì chỉ một chiêu liền giết chết cô.

[Ái Mộ Thê đối với bạn làm hành động thô lỗ.]

[Ái Mộ Thê đối với bạn nhỏ nước miếng.]

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: có Horde công kích mình, bạn chạy mau.

Warrior đang đi phía trước dừng lại, quay người chạy tới chỗ cô. Cái Horde kia chỉ lo làm mấy icon động tác với cô, ngay từ đầu cũng không có ý định công kích Vạn Thủy Thiên Sơn, nhưng Vạn Thủy Thiên Sơn công kích trước liền bị cầu lửa thiêu chết.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: kêu bạn chạy quay lại làm gì.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Mình làm sao có thể bỏ bạn một mình ở đây rồi trốn?

Không biết vì sao, mỗi câu nói của y đều làm cô cảm động muốn khóc.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: trước đừng nhúc nhích, chờ hấn đi rồi lại phóng linh hồn.

Ái Mộ Thê nhìn hai người họ không có phản ứng, đứng trên xác cô đập đập vài cái rồi mới cười sõi đi khỏi.

Cô từ nghĩa trang chạy về thi thể, mới sống lại định uốn nước ăn bánh khôi phục máu, cái kia Ái Mộ Thê lại ở phía sau cây nhảy ra, rồi lại biến cô thành xác chết. Cứ như vậy lặp lại vài lần, cô cuối cùng cũng hiểu, người này là quyết tâm muốn khi dễ họ.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: nhìn con số tổn thương, người này nhất định đã max level . Kỹ năng của hai chúng ta đánh hấn toàn miss, đánh không lại.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: vậy làm sao đây?

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: trước logout đi, ai biểu chúng ta nhỏ. Hấn thấy hai người chúng ta logout cũng không làm được gì, qua một lát lại lên.

Vừa nói xong, biểu tượng nhân vật Vạn Thủy Thiên Sơn trong đội đều mất. Cô buồn bã nhìn chăm chăm màn hình nhìn nửa phút, lặng lẽ chọn xuất.

Vừa tắt cửa sổ, Khúc Duy Ân đều nhắn qua QQ: “Sao lại logout rồi?”

Cô buồn bực nói: “Có một Horde đuổi giết mình.”

Cậu lập tức nói: “Tên gì? Ta đi thu thập hấn, u cứ tiếp tục làm nhiệm vụ.”

Cô nói tên cho cậu biết, lại lên tuyến, cái Horde kia cũng không thấy. Tổ đội đã giải tán, cô đứng tại chỗ đợi rất lâu, lại không thấy bị quấy rầy, cũng không thấy Vạn Thủy Thiên Sơn.

Qua một lát là bao lâu vậy?

Cô nhận nhiệm vụ cấp thấp về Stormwind truyền tin, vừa về tới nơi lại phát hiện kênh thành phố toàn những câu chửi rủa, nhìn tên chắc là biệt hiệu của cái Ái Mộ Thê kia rồi.

[Giao dịch trong thành][Ai Mầu thích]: QWE mày SB, loạn roll trang bị, mua đồ không trả tiền, câu dẫn vợ người ta, sau này mọi người nhìn thấy rác rưởi này thì đi đường vòng. .

(ta đoán SB là stupid bitch)

[Giao dịch trong thành][Ai Mầu Thích]: QWE mày SB, roll trang bị tùm lum, mua đồ không trả tiền, câu dẫn vợ người ta, sau này mọi người nhìn thấy rác rưởi này thì đi đường vòng.

[Giao dịch trong thành][Ai Mầu Thích]: QWE mày SB, loạn roll trang bị, mua đồ không trả tiền, câu dẫn vợ người ta, sau này mọi người nhìn thấy rác rưởi này thì đi đường vòng.

Cô mặt Khúc Duy Ân: “Người kia làm gì mà chửi dữ vậy?”

[W From][QWE]: hán không thể nói thẳng ta giết hán đến logout. Nên qua bên này nắng ta thôi.

Ái Mộ Thê này coi như thông minh, biết dùng phương thức đề tiện này, chỉ là. cái loại cực phẩm nào mới có thể đồng thời thỏa mãn ba tội trạng mà hán ra nói đây..... o(□□)o

Loại chà nước miếng này là chuyện thường xảy ra, ngoại trừ đương sự cũng không ai để ý, mãi đến khi Nại Hà Tình Thâm nói câu kia.

[Giao dịch trong thành][Nại Hà Tình Thâm]: Mức cười quá đi? QWE lại roll trang bị tùm lum à? Bạn có tư cách cùng cậu ta tổ đội sao?

[Giao dịch trong thành][Tri Chu Hiệp Nữ]: quyết định giành ghế đầu!

[Giao dịch trong thành][Tứ Gia]: rõ ràng là tên ngọc Horde bị giết, tạo biệt hiệu là biết đề tiện rồi, chỉ là đề tiện cũng không có trình độ.

[Giao dịch trong thành][Cherry]: wow, người thật của Nại Hà Tình Thâm nha, phải nhanh chuoj hình lại mới được.

[Giao dịch trong thành][Nam Cung Yến]: ai biết QWE là thần thánh phương nào? Biệt hiệu chà nhánh nhí này, cư nhiên Nại Hà đại thần tốn công sức hán lên tiếng?

[Giao dịch trong thành][Cherry]: 555 từ từ.

Cũng có người nhân cơ hội châm chọc khiêu khích.

[Giao dịch trong thành][Giang Đông Tiểu Kiều]: một số người có thể có chút tự chủ không, mỗi lần thấy cái gì đại thần liền đi chụp hình chung rồi vuốt mông ngựa, đang ở xã hội nô lệ à?

[Giao dịch trong thành][Tri Chu Hiệp Nữ]: rất không có tinh thần giải trí.

[Giao dịch trong thành][Cherry]: ta vui, ta thích, có bản lĩnh bé cũng nuôi vài tên nô lệ đuổi theo mình chụp hình chung đi. Ta chính là fan của Nại Hà đại thần thì làm sao, bé đồ mắt à? Bé đẹp trai hơn người ta hay là pro hơn người ta vậy?

Tên Ai Mầu Thích đúng là không đủ chuyên nghiệp, vừa chà bên kênh giao dịch vừa mặt qua chửi Khúc Duy Ân, chửi thì lo chửi đi còn ở đó lộn xộn.

[Giao dịch trong thành][Ai Mầu Thích]: SB, gia gia là * mẹ mày hay là * dòng họ mày, mày làm gì mà cứ đuổi theo tao chém hả?

[Giao dịch trong thành][Tri Chu Hiệp Nữ]: phốc. lờ miệng kia.

[Giao dịch trong thành][Nam Cung Yến]: Trò Ai Mầu Thích, lỗ đất của trò lộ ra rồi.

[Giao dịch trong thành][Tứ Gia]: Nhìn, ta nói đúng mà.

Ai Mầu Thích then quá thành giận, đơn giản trực tiếp dùng từ ngữ thô lỗ chửi.

[Giao dịch trong thành][QWE]: lần sau lại để tôi thấy bạn khi dễ cấp thấp thì bạn tự lo cuộc sống của mình đi.

[Giao dịch trong thành][Tri Chu Hiệp Nữ]: khi dễ cấp thấp bị người phản giết, tóm lại chính là xấu hổ quá chạy tới đây chửi người, đầu năm nay con người thật sự RP vô giới hạn.

[Giao dịch trong thành][Ai Mầu Thích]: ôi, thấy gia gia * nhò nó mày đồ mắt hả? Có bản lĩnh mày cũng đi * nó đi! Nhìn dáng gay của mày cao chưa tới hai thước tám đồ rồi, nhìn là biết không có gan rồi.

(1 thước = 1/3 mét => 2 thước 8 =? mét, mọi người tự tính đi)

[Giao dịch trong thành][Tứ Gia]: chuyên môn khi dễ cấp thấp, đánh không lại quý danh chỉ dám lên đây chửi bới, chẳng lẽ bạn có gan?

Trên BBS không thể không gặp qua người khác khắc khẩu rồi chửi ầm lên, nhưng khi đụng tới loại vô lại này thì người dễ tính cũng nổi giận. Vốn không liên quan tới Khúc Duy Ân, vô duyên vô cớ để cậu ấy bị người ta tạt nước bẩn. An Tư Đông không thể nhịn được nữa.

[Giao dịch trong thành][Bí Đạo Mùa Hè]: Bạn xong chưa vậy? Khi dễ cấp thấp còn cãi lại?

Lập tức nhận được mật ngữ của Khúc Duy Ân.

[W From][QWE]: trên Internet hạng người nào cũng có, che kênh thành thị đi, đừng để ý đến hắn.

Quả nhiên, Ai Mẫu Thích vừa thấy có người trả lời, cả người dừng cảm lên.

[Giao dịch trong thành][Ai Mẫu Thích]: tiểu mỹ nhân, em cũng tới , gia gia * em sướng hay không?? So với cái ** của bí lùn trứng thối thích hơn chứ?
.....

Càng mắng càng khó coi, cô giận đỏ bừng cả khuôn mặt, nói lí lẽ lại không chịu nghe, đành phải ra khỏi thành về Redridge, nhắm mắt làm ngơ. Đi đến cửa thành, kênh thành thị lại phát tới một tin.

[Giao dịch trong thành][Liễu Như Mi]: MD, lão nương ra khỏi thành có một lát, trong thành lại có heo rừng ?

(MD= 妈的)

[Giao dịch trong thành][Tứ Gia]: nương nương đã trở lại, có hoa cúc của ai đó không sạch.

[Giao dịch trong thành][Liễu Như Mi]: nguyên lai là bị người của chúng ta giết, lấy biệt hiệu đến chửi? Bọn họ mặc kệ bạn, bạn còn muốn lên mặt, để lão nương đến “trả lễ” “trả lễ”. Lão nương chuyện gì không biết chỉ biết hai việc: một là cho bú, hai là chửi bới.

[Giao dịch trong thành][Tri Chu Hiệp Nữ]: nương nương uy vũ, nương nương go on.

[Giao dịch trong thành][Ai Mẫu Thích]: tiện nhân, nam nhân của mày đều bị ** phế rồi, còn muốn ra mặt giúp bọn họ.

[thành thị giao dịch][Liễu Như Mi]: gọi Ai Mẫu Thích phải không? Đầu óc bạn không phải bị nước vào thì chính là bị mẹ bạn đá ra cửa, mẹ bạn đá bạn một cước đem bạn từ trong bụng heo đá ra ngoài, người thường có 3 thứ thì bạn chỉ có hai, cha mẹ không nhận heo chó cũng ghét, lừa gặp lừa đá, heo gặp heo ị. Sống không nổi đành phải đi bán thân, lưng cột dây thừng, đầu đội tô, mặt trái ghi chữ chém, mặt phải in chữ gió.

[Giao dịch trong thành][Ai Mẫu Đá]: đồ Lesbian, cả ngày giả gái, còn gọi cái gì Liễu Như Mi, có ác tâm hay không.

[Giao dịch trong thành][Liễu Như Mi]: bạn lớn lên như vậy còn không đi tìm chết thật sự là rất can đảm, nhưng tồn tại của bạn chính là làm nền cho nét đẹp của Bí Dao mui mui. Bạn sống thì lãng phí không khí, chết thì chắc đất, Cuồng thì ăn xác bạn cũng bị tào bớ. Bỏ bạn vào toilet, toilet ghê tởm ới ra lại, đem bạn bỏ vào ô rỗng thì Onyxia nở tung; bỏ bạn vào Ahn'Qiraj thì C'Thun mù luôn.

Rất, rất dũng mãnh. Mao Đỉnh cũng không bằng.

[Giao dịch trong thành][Nam Cung Yên]: sùng bái Liễu nương nương.

[Giao dịch trong thành][Tứ Gia]: nương nương thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ Orz.

Dù là tốc độ viết chữ, số lượng từ hay là linh cảm chửi người, Ai Mẫu Thích đều cách Liễu Như Mi một khoảng rất rất xa, một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng xám xịt mai danh ẩn tích.

[W To][Liễu Như Mi]: nương nương bạn rất lợi hại. Cảm ơn nương nương.

[W From][Liễu Như Mi]: à ha ha a. Đối phó loại tiện nhân này phải lấy tiện chế tiện, mắng hắn máu chó xối đầu không thể cãi lại. Bất quá mui mui đừng học lão nương, QWE không thích loại như lão nương.

Nhắc tới thì trong ba năm đại học, cũng chưa thấy Khúc Duy Ân quen bạn gái, đúng là không biết cậu ta thích con gái như thế nào. Vì thế cô quen miệng hỏi thêm một câu.

[W To][Liễu Như Mi]: Vậy QWE thích dạng nào ?

[W From][Liễu Như Mi]: chết chưa, tiểu yêu tinh mui đúng là biết dày vò người ta, thật là xấu nha! Biết rõ còn cố hỏi, QWE không phải thích dạng con gái như mui sao?

Rất lạnh nha! Cô rung cảm cập, da gà rớt đầy đất.

Lại trở lại Redridge, một không khí thái bình an lành. Gặp chuyện bị đuổi giết lần này, cô giết quái cũng cảm thấy run như cầy sấy, vừa phóng kỹ năng vừa phóng mắt quan sát coi xung quanh có Horde nào đi ngang qua không. Có một lần đi qua cửa quảng mộ, đột nhiên trong đó có một Horde cấp cao đang đào khoáng, cô sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, lại xông thẳng tới chỗ đồng quái, vẫn là Horde kia chạy tới giúp cô chém hết đồng quái đó, sau đó cực kỳ nhanh chạy đi, bỏ lại mình cô ngơ ngác đứng đó, tim còn đang đập bịch bịch.

[W From][QWE]: không bị Horde quấy rầy chứ?

[W To][QWE]: không có. Vừa mới bị quái vây đánh lại có ooth Horde giúp tôi chém hết đồng quái đó.

[W From][QWE]: Cái này có là gì đâu, giúp nhau giúp tinh anh là chuyện thường mà, cái loại thoái hóa khi dễ cấp thấp mới là số ít.

Trong game này dù sao vẫn có nhiều người chơi thân thiện, giống các bạn của Khúc Duy Ân, bạn Horde kia vừa giúp cô, còn có. Vạn Thủy Thiên Sơn.

So với hai ví dụ trước thì cô cảm ơn người bạn có level vừa thấp lại vừa yếu như cô, khi gặp Horde max level không những không quay đầu chạy còn cùng cô đánh trả, Vạn Thủy Thiên Sơn.

[W To][QWE]: tôi còn tưởng không cùng phe thì giống như gặp kẻ thù, thấy là rút đao chém, không phải làm vậy có điểm danh dự sao?

[W From][QWE]: Ở đây ngoại giết người danh dự rất ít. Kỳ thật mục tiêu chính của warcarft cũng không phải là PVP, phần lớn thời gian tất cả mọi người đều chọn dạng PVE để chơi.

(PVE=Player VS. Environment, là người chơi đấu với Computer, giống như kiểu vào phó bản giết boss; nhưng ngược lại là PVP, Player VS. Player, là cuộc chiến giữa game thủ với nhau.)

Cũng chỉ khác nhau về ngôn ngữ, giết xong quá lắm cũng chỉ có thể phun nước miếng xong rồi lấy chân đạp đạp vài cái, nhiều đó sao có thể tạo thành tranh chấp giang hồ được, tự nhiên cũng ít đi vài cuộc cãi vã.

Ngắm lại trong biển người xa lạ từ mọi vùng miền lại có thể cùng chơi chung một Server, đây chính là một loại duyên vận, nhưng trong Server này hơn một nửa người, bạn chỉ có thể gặp thoáng qua, không thể tổ đội, không thể gọi thư từ, không thể thêm bạn tốt, thậm chí cũng không thể nói chuyện với nhau, ngoại trừ việc giết lẫn nhau thì không còn chuyện nào khác để làm.

Giống như. rất cầu huyết vậy. Horde vừa mới giúp cô, bọn họ cũng không thấy rõ tên, muốn nói cảm ơn người ta cũng không được.

Internet chính là loại hư ảo này sao.

Vạn Thủy Thiên Sơn. Không biết lúc nào mới lên nữa?

Cô mở ra khung hảo hữu, thêm tên Vạn thủy Thiên Sơn vào, icon màu xám. Đột nhiên cảm thấy chán muốn chết, ở trong Redridge vòng qua vòng lại, vẫn không muốn làm nhiệm vụ.

Quên đi, vẫn là logout thôi, không phải từng nói với y là cùng nhau làm nhiệm vụ sao?

Đang muốn đóng cửa sổ, đột nhiên “keng” một tiếng, khung thông tin hiện dòng chữ.

[hảo hữu của bạn Vạn Thủy Thiên Sơn login .]

May mắn, may mắn bọn họ không phải ở hai phe đối địch, may mắn cô có thể thêm y làm hảo hữu, may mắn bọn họ còn chọn chung Server, may mắn.

Có thể gặp nhau lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Từ đó trở đi An Tư Đồng thường xuyên tổ đội chung với Vạn Thủy Thiên Sơn làm nhiệm vụ. Thời gian online của hai người họ không khác nhau lắm, cách chơi cũng có vẻ nhân hạ, thường thường vì một nhiệm vụ liên hoàn chạy khắp các bản đồ, Vạn Thủy Thiên Sơn cũng sẽ chạy chung với cô, dù là nhiệm vụ xanh lá hay xám cũng đều không tha. Vì vậy thăng cấp không tính là rất nhanh, mỗi ngày lên 2, 3 cấp, dùng hơn nửa tháng mới tới được max level.

Trong lúc cũng nhận được sự quan tâm không ngừng của bạn học cùng lớp.

Lúc cấp 30....

[W From][QWE]: đi Gnomeregan không?

Lúc cấp 40

[W From][QWE]: đi Uldaman không?

Lúc cấp 50

[W From][QWE]: đi Sunken Temple không?

Không cần phải nói cũng biết Gnomeregan, Uldaman, Sunken Temple đều là phó bản. Kỳ thật trong quá trình làm nhiệm vụ cũng nhận được không ít nhiệm vụ phải đi phó bản, Vạn Thủy Thiên Sơn ở kênh thành phố kêu gọi tổ đội cũng không ai tới.

May mắn lúc đó đang mới ra một phó bản lớn Naxxramas dành cho bang phái, Khúc Duy Ân lo đi khai hoang nên cũng không rảnh quan tâm cô.

Có một lần cô và Vạn Thủy Thiên Sơn làm cái nhiệm vụ có triệu hồi tinh anh Earth princess, hai người đánh mấy lần cũng không đánh lại. Đó là một nhiệm vụ liên hoàn, trước đó đã chạy mấy bản đồ mới hoàn thành, nhiệm vụ còn thưởng cho một dây chuyền màu xanh không tệ lắm, thật ra thì có chút đáng tiếc.

Cô nằm trên mặt đất nhìn Earth Princess có ánh vàng rực rỡ cao lớn uy mãnh trên màn hình, công chúa ấy đã thể hiện rất rõ nét “đẹp” của Warcraft. Đám công chúa trong WOW có thể nói là dùng để đảo điên hình tượng tốt đẹp của cái từ “công chúa” này, ngay cả cái con heo rừng ở khu Tân Thủ thôn cũng có tên là “Công chúa”, bên người còn có một con heo rừng nhỏ là thù tề!

Nếu so sánh với công chúa ngay trước mặt này thì cô cảm giác Priest nho nhỏ của mình rất giống thần thiên giáng trần.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: coi như xong đi, dây chuyền này thuộc hệ pháp, anh lại dùng không tới, còn hại anh chết nhiều lần như vậy, trang bị bên cũng phải hết sạch.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: cũng làm tới bước cuối cùng rồi, bây giờ bỏ cuộc thì rất tiếc. Vừa rồi đánh cổ còn 1/3 máu chúng ta vẫn mất máu, chỉ là không đủ làm. Lần này em chia một ít khí lực đi phát ra thử xem.

Hai người lại thử vài chiêu pháp khác nhau, nhưng mà công chúa này thật sự rất mạnh, chỉ vài chiêu nhỏ đã làm họ thành xác khô.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: đáng tiếc vì người bạn của anh lại không online, bằng không có thể gọi họ tới giúp.

Cô mở khung hảo hữu, nhìn thấy Khúc Duy Ân và Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đều online. Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đang ở Wetlands, rất gần nơi này, vì thế cô gửi mật qua: “Đến giúp làm cái nhiệm vụ tinh anh được không? Ngay ALaxin Heights (trong raw đề là A Lạp Tân cao địa).”

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: QWE cũng ở a, tại sao không gọi cậu ta?

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: cậu ta phải đi phó bản. Nếu bạn có việc cũng không sao.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: không bận không bận, anh rất rảnh, lập tức tới.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi rất nhanh bay tới. Loại quái nhiệm vụ cấp này đối với anh ta rất dễ, ra mấy chiêu rồi đánh thêm mấy cái là xong.

Ông tám này khẳng định lại miệng rộng, rất nhanh Khúc Duy Ân cũng mật cô: “Nhiệm vụ tinh anh đánh không lại tại sao không gọi tôi?”

[W To][QWE]: vừa rồi nhìn you đang ở phó bản, ngại quấy rầy you, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi lại đang ở gần đó nên đã nhờ.

[W From][QWE]: tôi luôn luôn ở trong thành, không đi phó bản.

Cô kiên trì giả ngu, dù sao cậu ta cũng nhìn không thấy.

[W To][QWE]: ý, rõ ràng thấy you đang ở Naxxramas mà, chẳng lẽ là nhìn nhầm thành người khác à?

Cậu ta cũng không nên nói thêm gì chỉ bỏ lại một câu “Sau này có việc nhớ rõ kêu tôi”, không lên tiếng nữa.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: nguyên lai em có bạn max level a, như thế nào không nhờ họ kéo? So với làm nhiệm vụ để thăng cấp nhanh hơn.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: bị người khác giúp đỡ mới lên cấp rất khác với việc tự mình thăng cấp? Em là nhân mới nha, không làm nhiệm vụ thì sẽ không biết gì về thế giới này, vậy còn chơi cái gì nha.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ha ha, tôi cũng cảm thấy như vậy.

Vạn Thủy Thiên Sơn từng có bạn muốn dẫn y chà phó bản thăng cấp, hỏi cô muốn đi cũng không, cô nói muốn làm nhiệm vụ. Y sợ hai người cấp khác nhau thì nhiệm vụ cũng khác không thể chơi chung nên cũng xin miễn sự giúp đỡ của bạn. Những chuyện này họ đều nhớ.

Hai người cùng đi chung một đường, trong lúc đó có thể nói chuyện phiếm, cô cũng biết một ít thông tin về Vạn Thủy Thiên Sơn. Anh là nghiên cứu sinh của đại học P ở kê bên, trước kia từng chơi một Server khác, sau lại vì việc học nên ở chơi. Gần nhất đang lúc nghỉ hè hơi rảnh, bị vài bạn gọi về chơi lại từ đầu lần nữa.

Vậy là anh học ở đại học P nha. chỉ cách nhau có một bức tường, gần như thế. Cô hay đi ăn ở phở ăn giữa hai trường, không biết có hay không

trong lúc lo lắng gấp qua?

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: khó trách anh chơi giỏi như vậy.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: anh cũng chỉ là một người chơi rảnh rỗi, chơi cũng thường à, mấy đứa kia còn hay mắng anh không cố gắng, nói là không nên để anh luyện class MT nữa.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: em cảm thấy cho anh chơi rất khá nha, động tác gây thương tổn của anh luôn gấp đôi em : (

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: tại em mới chơi, động tác còn chưa nhuần nhuyễn. Kỳ thật từng cái class đều cũng có một ít kỹ xảo, anh không quen Priest lắm, em có thể lên diễn đàn xem mấy bài post của người khác thử đi.

Nói đến diễn đàn, cô lại nhớ tới một chuyện.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: đúng rồi, anh có lên BBS Hỏa Thụ Ngân Hoa không? Em thấy rất nhiều sinh viên các trường có chơi Warcraft đều ở đó, hình như còn có cái bang của anh nữa.

Hỏa Thụ Ngân Hoa là BBS của đại học T, nhưng mà cũng có rất nhiều sinh viên bên ngoài cũng vào xem. Đại học P là một trường chủ yếu về khoa học xã hội, cũng không nhiều người chơi Warcraft nên không khí cũng không náo nhiệt lắm, bởi vậy ít số người chơi đại học P và bang phái cũng hay thường trú tại Hỏa Thụ Ngân Hoa.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: anh ngẫu nhiên cũng lên, ID cũng là Vạn Thủy Thiên Sơn. Đúng rồi, em còn chưa gia nhập bang phái, nếu không vào chỗ tại anh đi, dù sao tất cả mọi người quen nhau, về sau cùng nhau chơi cũng tiện.

Khúc Duy Ân từng nói muốn thêm cô vào bang FREE, nhưng FREE nhận người tương đối nghiêm khắc, phải max level rồi thông qua kiểm tra mới có thể gia nhập bang. Tuy rằng mấy ông tám trong bang đều nói chị dâu thì có thể ngoại lệ nhưn Khúc Duy Ân vẫn nghiêm khắc cự tuyệt, nói đợi cô max level lại thêm.

Cô nghĩ nghĩ, rồi đồng ý. Rất nhanh nhận được bang “Thanh Mai Chử Từ” mời gia nhập.

Thanh Mai Chử Từ gần đây lớn rất nhanh, mỗi ngày đều có người mới gia nhập, Vạn Thủy Thiên Sơn cũng chỉ là một nhân vật nhỏ chưa mặn cấp, vì thế sau khi cô gia nhập, ngoại trừ vài người lấy lệ nói “Hoan nghênh” ra thì cũng không còn gì nữa.

Như vậy cũng tốt, chứ người bên FREE và mấy ông nhiều chuyện trên BBS kia quá nhiệt tình làm cô ăn không tiêu.

Tối hôm max level, cô có lên BBS, phát hiện bài đứng đầu trong top mười được chú ý của WOW, có số người xem vượt qua mấy bài khác rất xa, tiêu đề cực kỳ bắt mắt: “Nhiệt liệt chúc mừng game thủ bang FREE giết Thaddius! FREE vạn tuế!”

Trong bài có hai câu rất dễ tiện: “Cảm ơn Horde, cảm ơn các bang khác của Alliance đã nhường cho chúng ta dẫn đầu đẩy ngã Thaddius, vinh dự này không phải của FREE, là toàn thể WOWER.” Bên trong còn đăng hình boss ngã xuống. Thời gian đăng là 3 giờ sáng hôm nay, có thể lúc ấy vừa mới đánh xong.

Naxxramas chia làm năm khu vực, muốn vào khu vực ở giữa nhất định phải có một cái CD nhập hết số liệu đi hết bốn khu vực kia. Trong bốn khu kia có 4 con boss khủng, Thaddius chính là con cuối cùng, cũng là con khó nhất.

Bên dưới là tiếng chúc mừng “Re lên thập đại”, “Chúc mừng”, “NB”, “Không khách khí”, “FREE mạnh nhất” Có người hỏi: “Nhanh như vậy liền thông cảm hận rồi, tôi nhớ được trong 17 bang trong cả Server mới đi giết được con đầu tiên? Trước mắt chưa tới 5 bang qua cửa mà?”

“Ai chỉ huy vậy?”

“Còn có thể là ai, nhất định là Nại Hà Tinh Thâm chứ ai nữa.”

“FREE cần bao nhiêu game thủ mới giành được vị trí đầu tiên?”

“Từ lúc Nại Hà Tinh Thâm làm bang chủ FREE, vị trí đầu tiên làm sao tới lượt mấy bang khác. 4DK tiếp theo, Khel’Thuzad phòng chừng cũng là bọn họ.”

(Thời Cừu: DK=Death Knight. Bốn boss cuối cùng của Death Knight Naxxramas đều là 4 DK, rất khó qua. Khel’Thuzad là con boss cuối của cả khu Naxxramas.)

Nại Hà Tinh Thâm nhảy ra nói: “Tôi rất vui vì hình tượng của tôi trong mắt mọi người lại anh minh thần võ như thế, nhưng mà người chỉ huy lần này không phải tôi.”

“Chỉ huy chỉ giúp một chút, quan trọng nhất là đội hình bang FREE rất chỉnh tề, có 40 game thủ tinh anh trong bang. Mấy bang khác tuy rằng cũng có nhiều đội nhưng chỉ là đám ô hợp, tùy tiện kéo mấy người max level rồi đi Naxxramas, đây không phải là đưa người tới cho boss tàn bạo sao.”

Bên dưới còn có người bên Horde nói: “Lục Hóa Giáp bệ hạ, ngài đi đâu vậy a, vị trí đầu tiên lại bị FREE đoạt đi rồi, chuyện như vậy anh em HSYH của chúng ta làm sao chịu nổi!”

Vừa la lên lại đúng lúc kéo ra mấy nguyên lão ẩn cư trong giang hồ của Lục Hóa Giáp ra: “Aiz, đều tại ta năm đó có mắt không trông, để bên Alliance kéo QWE đi, giờ không còn mặt mũi nào đi gặp phụ lão huynh đệ a.”

“QWE là ai a?”

“Không phải vai nam chính quy tắc ngầm của FREE trong chuyện muội muội dễ thương lần trước sao?”

“Ta xem rồi, bài viết đó chưa tới mười trang nha.”

“Là đội trưởng lần này của FREE à.”

“ow, ca thực sự mặt mũi, KCL đều đặc biệt đến re bài viết của ca.”

“Mặt mũi em gái người a, người của KCL là hướng về phía cao nhân thần bí của FREE mà đến, người tình lại đi.”

Box WOW trong BBS Hòa Thụ có ba bang, theo thứ tự là HSYH, FREE và Thanh Mai Chử Tửu. Trong đó bang HSYH bên Horde có lịch sử lâu nhất, môn quy lớn nhất, thành viên phần lớn là đại sư huynh tốt nghiệp đại học T, cũng là bang mũ nhọn duy nhất của Hòa Thụ Ngân Hoa; FREE và Thanh Mai Chử Tửu bên Alliance, do sinh viên bên đại học T và đại học P lập ra. dân số bên FREE không nhiều lắm, nhưng khó gia nhập bang, quy định nghiêm ngặt, trình độ trung bình của các thành viên tương đối cao; Thanh Mai Chử Tửu ưu thế ở chỗ thành viên mới không ngừng gia nhập, rất náo nhiệt.

Nhắc tới quan hệ của ba bang này, đó chính là cực kỳ đơn giản. Nói về phe, HSYH là Horde, mà FREE và Thanh Mai Chử Tửu là Alliance, khác phe trong lúc đó ít nhiều có điểm ma sát, bạn giết tôi tôi giết bạn rồi ẩu đả nhóm là chuyện thường xuyên xảy ra, hơn nữa HSYH một mình cầm đầu bên Horde, Alliance lại có hai bang thế lực ngang nhau, FREE và Thanh Mai Chử Tửu tất muốn liên minh lại đối kháng HSYH; nhưng nhìn ở một góc độ khác, HSYH và FREE đều là đại học T, mà quan hệ của hai đại học T và P trước giờ vẫn như nước với lửa đánh nhau đến đâu chiến trường đầy máu và thuốc súng đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, lúc đầu thì khẩu chiến trong BBS sau đó chuyển sang phản công pk trong game, loại chuyện này nhìn riết cũng quên mất.

Tóm lại nói thế nào thì bang Thanh Mai này đều rất thâm , nhưng thành viên của bang Thanh Mai rất đoàn kết, mặt kỹ thuật không bằng con trai công nghệ của đại học T, vì là dân kinh tế nên nên trong WOW hay là trong Server Oxynia chỉ chiếm có một phần nhỏ nhoi.

(KCL : công thức hóa học của Potassium chloride, tiếng viết đọc là Kali Clorua, tiếng hoa là 氯化钾 dịch sang hán việt là Hóa Lục Giáp)

KCL là người sáng lập HSYH, cũng là một cây lưá lớn trong BBS. Năm đó đám nguyên lão còn chơi là thời huy hoàng nhất của HSYH, trong Oxynia, Horde chiếm ưu thế tuyệt đối, người chơi hai bên độ chênh lệch rất lớn 5: 1. Sau đó các sư huynh đều tốt nghiệp rồi đi làm, không còn nhiều thời gian như vậy chơi game, mới từ từ bị bên Alliance giành lại 45% và cố định đến bây giờ. Nhưng sinh viên dù sao vẫn còn non nớt, năng lực kinh tế cũng không bằng nhóm đi làm, HSYH vẫn là bang hội mạnh nhất trong WOW.

KCL cuối cùng thả câu: “Ai thấy QWE thay tôi nói với cậu ta một tiếng, ngày nào đó nếu là cậu ta muốn đổi nhân vật qua chơi Horde, HSYH luôn luôn mở rộng cửa hoan nghênh cậu ta.”

“Wow, Lục Hóa Giáp bệ hạ tự mình mở miệng đục khoét nền tảng, đổi lại tôi thì lập tức chạy qua Horde chơi, QWE nhanh chút chọn chén com khác đi.”

“Chớ giả bộ, răng ranh của mày còn chưa biết mọc hết chưa, ở đó giả làm Alliance, vừa nhìn là biết cái tên chuyên đi lừa ngac.”

“Này QWE thực sự trâu bò như vậy, ngay cả KCL đều muốn lấy y?”

Nại Hà Tinh Thâm lại nhảy ra nói: “Muốn nói trâu thì so với ta thì kém một chút, bắt quá vị trí đầu tiên của FREE được ghi lại xác thực đều là cậu ta dẫn đội. Làm ơn về sau không cần sẽ đem chuyện này độ kéo lên đầu ta nữa à, rất pro cũng là một loại tội.”

người bên HSYH an ủi nhau: “Không sao không sao, trước mắt tổng cộng có 10 cái boss, người giết đầu tiên thế nào HSYH cũng chiếm một nửa, bị bọn họ dẫn đầu một cái không tính là gì.”

“Giống ý của ông, mấy cái đó tính là gì? Tất cả cũng chỉ là mấy con canh cửa, món chính là cái cuối cùng kia kia.”

Đương nhiên cũng có người không phục: “Người giết đầu có giỏi tới đâu thì cũng là PVE giỏi thôi, đánh với computer có gì mà giỏi, PVP mới trâu.”

“Bạn học, bản thân không pro không phải lỗi của bạn, nhưng ngay cả mặt mũi dài ngắn của người pro kia như thế nào cũng không biết mà chạy theo khen người ta là lỗi của bạn.”

“Ai không phục thì tự mình tìm người đó pk đi.”

Có người ở đó giới thiệu: “Người ta trước kia là đội trưởng chiến đội CS của đại học T, từ các chiến đội nghiệp dư tiến tới vai trận chiến tám đội mạnh nhất toàn nước, kỹ thuật cá nhân, chiến thuật chỉ huy, loại nào không có? bạn thử nói xem PVP của cậu ta mạnh không?”

“Ông nói chuyện với dân khoa học xã hội này, với chút chỉ số thông minh kia thì hiểu được à? Nói về con trùng Amoeba thì bọn giỏi”

Liên nhận được thông báo cảnh cáo: “Xin chú ý lời nói, tôi giúp bạn sửa lại, lần sau không được đưa ra dẫn chứng thô tục, nếu không nick bạn đến phòng tôi.”

(Thời Cừu: trong cái bài viết hay cấm các câu nói như kiểu “Mấy người Sao Hảo ai cũng ngu”. khi gặp trường hợp như vậy quản lý của diễn đàn sẽ giảm quyền hạn của ID đó bằng cách đưa đến “phòng tôi” nghĩa là cấm ID lên tiếng hoặc xem.)

Quay lại xem cái bài kia thì bạn điều hành đã sửa” dân khoa khoa học xã hội”, “Chỉ số thông minh” cùng”Con trùng Amoeba” đều đổi thành ***, 囧!

Bang chủ Thanh Mai cũng giống nhận được tin lên tiếng chúc mừng: “Chúc mừng FREE lại một lần cho Alliance chúng ta dành được vị trí đầu, các bạn là sự hạnh diện của Alliance, Thanh Mai Chữ Tửu vì có như vậy mình hữu mà tự hào!”

Lập tức có người lên tiếng: “vị trí đầu của FREE có quan hệ gì tới ông? Ai là ‘ các bạn ’ chém mà?”

“FREE lúc nào trở thành minh hữu của Thanh Mai, lại tự mình đa tình à?”

Còn có người nhìn quả bầu mà vẽ ra cái gáo: “Chúc mừng FREE lại một lần cho chúng ta đại học T đoạt được vị trí đầu, các bạn là sự kiêu ngạo của đại học T, HSYH vì có như vậy bạn học mà tự hào!”

Đương nhiên tại đây dạng của đồng tốt trong cuộc sống, mà rất nhanh mấy bài đó liền bị lướt qua.

Thừa dịp không khí náo nhiệt của bản tin này, quản lý vung tay lên: “Mấy người chúng ta cũng đem chuyện hợp mặt năm nay thực hiện sớm hơn đi, nhân dịp này thông báo với mọi người luôn!”

Lập tức có người trả lời: “Trước đừng, chờ hơn 12 giờ lại đăng, ngày mai lại có một cái đứng top.”

Quản lý cũng thấy có lý, vì thế sửa lại chỉ nhấn vài dòng đơn giản.

Quản lý cũng hiểu được có lý, vì thế sửa lại đăng một thông báo đơn giản trước.

An Tư Đông cười ngửa xem hoa nhanh chóng xem qua bài viết đó. Cô mới vừa max level, chỉ duy nhất đi qua phó bản Deadmines , bọn họ nói mấy chuyện đó cô cũng xem không hiểu lắm. Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy vì mức độ của tin vui này cũng nên tỏ vẻ một chút, liền gửi tin nhắn cho Khúc Duy Ân: “Vừa xem top, chúc mừng u nha, bang của mấy u thật là lợi hại.”

Khúc Duy Ân luôn onl, rất nhanh trả lời lại: “Cùng vui.”

“A?”

“U không phải cũng mãi cấp ư, chúc mừng u.”

“Nha, Đúng vậy a đúng vậy a, cùng vui cùng vui.”

Lúc này có người khác cũng mặt cô, tin nhắn tự động nhảy ra, đề nên tin nhắn Khúc Duy Ân vừa gửi qua: “Là bí đao à? Anh là Vạn Thủy Thiên Sơn.”

“Uh, là em.”

Trước khi thêm bạn cô xem ID của anh, WanShuiQianShan, nhìn thời gian thì rõ ràng là vừa mới tạo chưa được bao lâu, số lần login và lượng bài viết đều rất ít.

Vạn Thủy Thiên Sơn hỏi: “Anh thấy bài viết nói tuần sau sẽ off, em có đi không?”

Tim cô đập rất nhanh. Đây là ý gì?

“Nếu tổ chức ngay tại trong trường như đã nói ..., có lẽ là sẽ đi đi.

Vạn Thủy Thiên Sơn nói: “Vậy là tốt rồi.” Sau đó gửi cho cô một khuôn mặt tươi cười. Cô muốn trả lời lại, đối phương đã logout .

Uy , có lời cứ nói rõ ràng, cứ như vậy cô sẽ miên man suy nghĩ a a a!

Không kịp miên man suy nghĩ, tin nhắn của Khúc Duy Ân lại nhảy rai: “Tức giận?”

Cô vội vàng đọc xong tin trước cậu ta gửi tới: “Trong khoảng thời gian này vẫn lo khai hoang Naxxramas, không lo cho you, xin lỗi nha. Tiếp theo có lẽ sẽ rảnh một chút rồi, dẫn you đi phó bản nha.”

Ngài là đại thần đang nổi tiếng hiện tại, tôi nào dám giận ngài a! Cô vội vàng trả lời: “Vừa rồi đi ra ngoài một chút không thấy, ngại quá.”

“Vậy là tốt rồi.”

—— vì sao câu này có chút như là? Ai oán.

“Quyết định như vậy.”

“A? Cái gì?”

Cô có thể tưởng tượng được ra dây mạng của cô ta bị mất học là anh ta nhìn nhầm, nheo mắt nhìn lại đoạn.” Chuyện đi phó bản.”

“Oh.” Chính là”oh”” chút, không tính là đồng ý đi.

“Hôm nay bang tôi tạm dừng nghỉ, vừa vận hiện tại có người, đi thôi, trước dẫn u đi 5 cái phó bản đơn giản kiểm trang bị, chờ có trụ cột lại đi Raid.”

Cô tròn to mắt, vội vàng chối từ: “Không cần không cần, tôi đã max level rồi, không cần lại phiền u kéo nữa, thật đó.”

“Cả người u là một bộ quần áo bảo vệ môi trường [đồ xanh lá], lại là tay mới, ngoại trừ bỏ bạn bè và bang phái ra thì ai lại kéo u đi chung? Bây giờ là khoảng thời gian Open Server , không ai nguyện ý cùng cấp thấp đi dạo đâu.”

“oh, được rồi.” Cô buồn bực trả lời. Mặc dù biết cậu ta là vì tốt cho cô, nhưng là. Đại ca, vì sao lời hay từ trong miệng cậu ta nói ra cứ như vậy làm cho người ta buồn bực đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“QWE mời bạn gia nhập tổ đội, có đồng ý hay không?”

An Tư Đông nhấn đồng ý gia nhập tổ đội, trong đội đã có bốn người : A Lực Ba Ba, Warrior của Dwarf là MT; Liễu Như Mi, Priest của Human làm vú em; QWE, Mage của Gnome , viễn trình DPS; Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, Rogue của Night Elf , tạm thời tính là cận chiến DPS đi. Cô vốn còn muốn hỏi một chút có thể hay không mang thêm một người bạn đi cùng, đánh phải thôi.

[Tổ đội][Bạn không Nhìn Thấy Tôi]: đi chỗ nào?

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: vô nghĩa, năm người một đội còn có thể chà chỗ nào, hiển nhiên tam đại phó bản.

[Tổ đội][QWE]: trước ST□, lại Thông Linh, cuối cùng Hắc Thạch.

An Tư Đông không biết rõ bọn họ đang nói cái gì, vì thế gõ cái dấu chấm hỏi; Khúc Duy Ân đại khái cũng nghĩ đến cô nhìn không hiểu mấy cái viết tắt này, lại giải thích một lần, vì thế nhìn đến hai người cơ hồ đồng thời phát ra tin tức.

[Tổ đội][Bí Dao Mùa Hè]: ?

[Tổ đội][QWE]: Stratholme, Scholomance, và Blackrock Spire, trước kia ba cái này được gọi là tam đại phó bản, ra bộ trang bị đầu tiên T0 của warcraft.

(Scholomance = Thông Linh Học Viện, Blackrock Spire = Hắc Thạch Tháp)

Phía dưới cũng đồng thời phát ra hai cái tin tức.

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: wow, rất ăn ý!

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: wow, rất quan tâm!

Đã qua hơn nửa tháng rồi, bọn họ còn không thể quên cô một chút sao? Khúc Duy Ân cũng là, mỗi lần đều không nói gì cũng không phủ nhận, hại cô muốn phân bác lại sợ làm cho cậu ta khó xử.

[Tổ đội][QWE]: lên TS đi.

(Thời Cũ: TS = TeamSpeak, một phần mềm về chat bằng giọng nói, thường được thành viên các đoàn đội trong game dùng. Bây giờ hình như không còn thông dụng nữa .)

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: thời đại nào rồi, sau đi tam đại còn dùng TS? Theo lão nương thấy, cái kia rách nát T0 cũng đừng chà, sau CD tôi lập cái nhóm mang bí đao mm raid, trực tiếp lấy bộ trang bị T2, hai người có thể song song Naxxramas.

[Tổ đội][QWE]: bí đao là người mới, một bên đánh một bên chỉ cô ấy. Bí đao, một lát u cũng đừng vội giúp đánh, quan sát Liễu Như Mi nhiều chút, học tập một chút thủ pháp của cậu ta.

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: nha, được.

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: lão nương không tay nghề, chỉ dựa vào ngực lớn, cái này gọi là thiên phú có được hay không, học cũng học không được . Về phần thiên phú của bí đao mui mui như thế nào, phải hỏi ông nha.

(Tác giả để bí đao mm nên mình không viết mui mui mà là mui mui)

Loại nói đùa có chút cợt nhả như vậy, Khúc Duy Ân hiển nhiên cũng không thoải mái.

[Tổ đội][QWE]: nói chuyện với con gái cậu chú ý một chút!

[Tổ đội][A Lực ba ba]:

[Tổ đội][Bạn Nhìn Không Thấy Tôi]: nương nương, tuy rằng anh sẵn sàng chết dưới váy em nhưng lúc này cũng không cách nào tùy ý ủng hộ em . . .

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: bí đao mui mui a, ta nói chính là cái kia. Lớn, chính là chỉ mức trị liệu cao, là nghĩa bóng, không phải nghĩa đen nha. Còn cái kia thiên phú. Ta là chỉ thiên phú thêm giờ nha, có thể thêm thời gian được hay không rất trọng yếu . Em bây giờ vẫn là lúc tăng âm ảnh thiên phú đi? Lát nữa em đi tẩy điểm, ta chỉ cách em biết thần thánh Priest như thế nào thêm thời gian tương đối khá.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: nương nương quả nhiên lưỡi sáng như hoa sen, đen đều có thể nói thành trắng , cong cũng có thể nói thành thẳng

Kỳ thật bản thân học ở một trường có tỷ lệ nam nữ vượt mức 5:1, mỗi ngày trên BBS tám, lại bị Mao Đình hun đúc ba năm, An Tư Đông đã miễn dịch với mấy câu nói tục ăn mặn của bọn nam sinh rồi, đây chẳng qua là một cách nói chuyện của họ mà thôi. Bọn nam cùng lớp còn từng ừ trước mặt cô vui đùa đánh giá bên ngoài của cô: ” An Tư Đông à, nhìn rất đáng yêu , xinh xắn lạnh lợi mặt em bé, đáng tiếc là đáng người cũng như không mặt, có chút thiếu phát triển.”

Thấy tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ cũng đều là tới kéo cô, cô cảm thấy mình có trách nhiệm hy sinh bản thân một chút điều tiết không khí.

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: kỳ thật thiên phú của QWE so với mình còn tốt hơn.

[Tổ đội][Liễu Như Mi]:

[Tổ đội][A Lực ba ba]:

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: run run. Bí đao mui mui, mui thật là

Priest không? Khi nào thì học được kỹ năng của hệ băng vậy?

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: vừa để xuống chính là cái tủ lạnh to đây mà, cực lạnh nha, hix.

Cô cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nhớ tới lần trước ở ký túc xá của Khúc Duy Ân —— Cô nói sự thật mà. o(͡ ͜ ͟ ͠ ͡)o

Hồi sáng cô nghe theo Khúc Duy Ân cài TS trên máy tính, chính là cho tới bây giờ chưa dùng qua. Đăng ký xong vào kênh của bang FREE, rất nhanh bị xách đến một phòng khác. Ngoại trừ vài người trong đội ra còn có Tứ Gia và Nại Hà Tinh Thâm.

Một giọng nam rõ ràng như giọng của MC nói: “Bí đao mui mui đã tới, hoan nghênh hoan nghênh.”

Cô nhìn qua TS, người nói chuyện lại là Liễu Như Mi. -_-!

Liễu Như Mi trong TS giống như thay đổi hoàn toàn vậy, cách nói chuyện rất nghiêm chỉnh, nửa chữ thô tục cũng không có, làm cho người ta rất không quen “Đúng là nương nương à?”

Một mảnh cười vang. Tiếp theo là một giọng nam bị sặc: “Cái kia. Minh ở trong game hơi khác một chút. Trong TS bạn cũng đừng gọi mình là nương nương.”

Tứ Gia tiếp lời: “Bằng không mình sẽ mắc cỡ.” Còn gửi cái icon mặt nhăn nhó, lại là một mảnh cười vang.

Một đám người trong TS ba hoa trên ghẹo, Khúc Duy Ân mặt cô trong game.

[W From][QWE]:Stratholme, ở Eastern Plaguelands, u tới đây trước đi.

[W To][QWE]: Uhm, đang bay, lập tức tới ngay.

Nhưng mà, nói trên kênh tổ đội không được sao, làm gì mà xài mật nữa?

Đến nơi, Khúc Duy Ân chờ ngay chỗ phi hành, giao dịch cho cô hai trang bị, đai lưng Tiên Tri và bao tay Tiên Tri, đều là đồ tím cấp 60, so với bộ đồ bảo vệ môi trường màu xanh lá của cô thì mạnh hơn nhiều. Tuy rằng cô còn rất gà mờ nhưng vẫn biết đồ tím không khóa rất mắc, ở chỗ bán đấu giá một trang bị tím trên cấp 40 đều khoảng mấy trăm kim, đang do dự nên chọn cự tuyệt hay không.

[W From][QWE]: kiểm được trên người tiểu quái, không phải là thứ tốt gì, u mặc cái này trước đi.

[W To][QWE]: oh, được, cảm ơn.

[W From][QWE]: bên này có mấy cái nhiệm vụ đi Stratholme, u nhận đi.

Cảnh tượng trong hai bản đồ đông tây của Plague này đều tối thui, trên đất đầy cây khô xác chết đầu lâu, rất kinh dị, bởi vậy nhiệm vụ trên bản đồ này cô chưa làm cái nào hết, trên bản đồ đầy rẫy dấu chấm than. Cô dừng lại xem nội dung nhiệm vụ, Mage của Gnome đứng bên cạnh cô quay qua quay lại.

[W From][QWE]: khi nào thì nhập bang?

A, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này, lúc trước bạn học Khúc có nói muốn cô vào bang FREE, bây giờ cô làm theo ý mình vào bang khác rồi, cậu ta sẽ không giận chứ?

[W To][QWE]: bạn cùng mình thăng cấp đã thêm mình vào bang rồi. Mình thấy bang của u rất nghiêm, lại lợi hại như vậy, sợ không đủ tư cách.

[W From][QWE]: không có gì, phần lớn trong FREE đều là bạn học trong trường.

[W To][QWE]: mình là gì đâu, đi cửa sau miễn cưỡng gia nhập không phải làm u khó xử sao.

Cậu ta cũng là không nói gì. Nhận xong rồi nhiệm vụ, cùng nhau chạy tới chỗ tập hợp Stratholme, Liễu Như Mi đã ở đó chờ, vừa thấy cô, lập tức mặt qua.

[W From][Liễu Như Mi]: Sao em lại vào Thanh Mai Chữ Tửu?

[W To][Liễu Như Mi]: bị bạn kéo vào.

[W From][Liễu Như Mi]: em có bạn ở Thanh Mai? Ai vậy?

[W To][Liễu Như Mi]: cũng là người mới, quen nhau lúc làm nhiệm vụ. Làm sao vậy?

Liễu Như Mi im lặng một lúc lâu. Đọc qua mấy bài viết trên BBS, cô cũng đoán được FREE và Thanh Mai đại khái không tốt lắm.

[W To][Liễu Như Mi]: có phải hay không bởi vì Thanh Mai và mấy anh từng có chuyện gì không vui à?

[W From][Liễu Như Mi]: mui mui, vậy cũng không chỉ mức độ không vui. Đồi trước của Thanh Mai gọi là Đại Giang Đông Khử, bang chủ của họ quyết đấu thua QWE, xóa nhân vật bang cũng phải giải tán. Lúc Thanh Mai vừa thành lập chỗ nào cũng nhắm vào QWE, còn mua người bên Horde giết cậu ta, muốn ép cậu ta cũng AFK. QWE từng công khai nói qua cả đời không tổ đội chung với người của Thanh Mai, bây giờ trên đầu em là Thanh Mai, đây giống như là tát thẳng vào mặt cậu ta vậy.

(Thời Cừ: AFK = Away From Keyboard, chỉ chậu vàng rửa tay không chơi game nữa)

Choáng váng, còn có nội tình máu chó như vậy. Cô và Vạn Thủy Thiên Sơn đều là người mới, vào bang xong cũng không có tiếng tăm gì, căn bản chưa từng nghe qua lịch sử này.

[W To][Liễu Như Mi]: thực xin lỗi, em không biết.

[W From][Liễu Như Mi]: em và người bên kia có thân lắm không?

[W To][Liễu Như Mi]: uh, quen một người bạn mới.

[W From][Liễu Như Mi]: nói một tiếng rồi trực tiếp lui là được. Dù sao cái bang kỹ viện như Thanh Mai, người đến người đi, ngủ một đêm đi là được.

Cô lặng lẽ chảy một giọt mồ hôi. Mới nói được vài câu đứng đắn, bản tính nương nương lại bộc phát, nhưng ngại có thể hay không đừng đem tôi so thành khách làng chơi a. -b

Mở ra khung hảo hữu ra, Vạn Thủy Thiên Sơn không onl.

[W To][Liễu Như Mi]: Được, em nói với bạn một tiếng rồi lui bang.

Hiện tại bên Stratholme đã không có người nào đến, nhưng vẫn không thiếu người mang cấp thấp tới kiểm trang bị. Ba người đứng ngay chỗ tập hợp, chỉ chốc lát liền có một đôi đi qua, ba quý danh mang theo một biệt hiệu, tất cả đều là Thanh Mai.

[tổng hợp][niệm nô kiều]: ha, biết tôi thấy gì không? Bên người QWE hình như có một Priset của Thanh Mai chúng ta? Đừng nói với tôi mấy người chỉ là trùng hợp cùng nhau đứng trước cửa phó bản.

[tổng hợp][Giang Đông Tiểu Kiều]: kéo ghế ngồi chờ xem QWE tự sát.

[tổng hợp][đa tình với cười tôi]: QWE tại sao muốn tự sát?

[tổng hợp][Giang Đông Tiểu Kiều]: nó không phải thế nói cả đời không tổ đội với người của Thanh Mai chúng ta sao, bây giờ nó tổ rồi, rất rõ ràng là không muốn sống chứ sao.

[tổng hợp][Niệm Nô Kiều]: có người nói chuyện coi như phóng P, miệng cùng cây hoa cúc xài chung, không thể coi là thật. Cậu cho là mỗi người đều giống lão bang chủ chúng ta như vậy một lời nói đáng giá ngàn vàng?

Vài người tự hỏi tự đáp châm chọc khiêu khích, bên này người tự nhiên cũng không phải bắt tài.

[phụ cận][Liễu Như Mi]: tự sát em gái mày, phóng P mẹ mày, thiên kim đại gia mày. Là ai trước ý vào nhiều người ức hiếp bang nhỏ? Là ai biết rõ bang chủ người ta là mui mui không biết PK, còn cạy mạnh bức người quyết đầu lấy xóa nhân vật là tiền cược? Là ai thua không mặt mũi gặp người hai chân gánh giò mà chạy? Người như vậy còn bị nẩy thứ bỏ đi mở miệng là lão bang chủ liêm cái rắm rãnh, coi tặc làm anh hùng, tiện nhân lão nương gặp qua không ít, chưa thấy qua người tiện như vậy.

A Lực Ba Ba và Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đã chạy tới tập hợp. Khúc Duy Ân đang thảo luận trên TS: “Đừng để ý đến bọn họ, vào phó bản.” Dẫn đầu hướng tới của phó bản.

Từ Gia hỏi trong TS: ” Xảy ra cái gì vậy? Có phải hay không ở cửa phó bản gặp Horde? Cần qua giúp không?”

Khúc Duy Ân nói: “Không có việc gì.”

Chẳng được bao lâu chợt thấy Nại Hà Tinh Thâm nói: “Sao lại thế này? Vì sao người Thanh Mai đang Thành Phố chà mắt QWE, muốn tự mình giết không?”

Vài người trong đội cũng chưa hé răng. Chắc có người mặt qua Nại Hà Tinh Thâm, lại nghe y nói: ” Người Thanh Mai làm gì nhảm như vậy, bản thân không có năng lực, chỉ biết khua môi múa mép, y như chó điên thấy người là cắn.”

Khúc Duy ân nói: “Biết là chó điên thì đừng cãi lại.”

Giọng cậu ta trong TS nghe hơi khác bình thường, có vẻ trầm hơn một chút, xuyên qua tay nghe từng chữ rõ ràng bay thẳng vào màng nhĩ. An Tư Đông nhìn Grome trước mặt chạy vòng vòng, dừng bước lại, xoay người lại chạy về chỗ tập hợp lúc này.

Bốn người bên Thanh Mai còn đang chà tin trên kênh tổng hợp, cô đứng bất động giữa bọn họ, đợi cho bốn người đều ngừng miệng, tập trung nhìn cô, mới mở ra kênh bang ra, chon rút rồi bang.

Bốn người trở mắt nhìn bốn chữ “Thanh Mai Chữ Tù” trên đầu cô biến mất không thấy.

[phụ cận][Bí Dao Mùa Hè]: như vậy mấy người hài lòng chưa?

Bốn người kia không biết nói gì.

Lại trở lại bên tổ đội, bọn họ cũng đều chú ý tên bang trên đầu cô đã không còn.

[W From][Liễu Như Mi]: hắc hắc, rất ngưỡng mẩu, lão nương đều không làm qua việc có phong cách như vậy, tiếc nha.

[W From][QWE]: you không cần như vậy, lát làm sao nói lại với bạn của you đây.

Đại ca, tôi lo không biết nói gì với anh thì có, mặt mũi của anh có thể so sánh với loại tôm tép như tui toi sao.

[W To][QWE]: ha ha, không có gì, tôi chỉ là một tiểu tốt vô danh, trong bang cũng ít nói chuyện, lui bang cũng không ai để ý, chỉ cần you đừng tức giận là tốt rồi.

[W From][QWE]: lời nói của loại người đó tôi không để vào mắt.

Liễu Như Mi nói trong TS: ” Nại Hà, thêm bí đao mui mui nhập bang đi.” Rất nhanh nhận được lời mời nhập bang.

An Tư Đông nói: ” Mình bây giờ còn cực kỳ cùi bắp, chờ mình mạnh hơn chút lại thêm, đừng phá hủy quy định của mọi người.” Sau đó chọn cự tuyệt.

Nại Hà Tinh Thâm khen cô: “Có chí khí!” Những người khác cũng là không ý kiến.

Sau khi bốn người vào Stratholme, nghênh đón là hai tinh anh vong linh và sáu bảy tiểu quái. Khúc Duy Ân nói: “Bí đao, u và Liễu Như Mĩ mỗi người một tinh anh đi, dùng trói vong linh lại, tôi và A Lực thanh lý mấy con kia trước.”

Cô ngoan ngoan nghe theo, trói chặt vong linh bên phải. A Lực Ba Ba kéo tiểu quái, Khúc Duy Ân Mage thả vài cái AOE, lại tập trung hỏa lực lần lượt xử hai con tinh anh.

(Thời Cũ: AOE = Area of Effect, phạm vi tác dụng của kỹ năng, bình thường thì chỉ kỹ năng quân công)

Lúc này hệ thống phát ra “Thương” một tiếng, Vạn Thủy Thiên Sơn login .

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: xin lỗi. T_T

Anh lập tức nhún lại, ngữ khí có chút lo lắng.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Đừng khóc.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: em lui bang.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: uh.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: bang phái chính là một đám cùng nhau chơi mà thôi, em thấy cùng ai vui vẻ thì chọn, anh đâu nhỏ mọn như vậy.

Kỳ thật cô cảm thấy cùng Vạn Thủy Thiên Sơn có vẻ vui hơn nhưng không có biện pháp, bạn học chết ngay trước mặt mình cũng không để ý hầy sao. Vì sao những người khác thì không thể giống Vạn Thủy Thiên Sơn rộng rãi hư vậy đâu?

Trong TS Khúc Duy Ân kêu cô: “Bí đao? Có ở đó hay không?”

Ngẩng đầu nhìn lên, các đội viên đã xử đi được một đoạn dài rồi, cô vội chào Vạn Thủy Thiên Sơn một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo.

Một đường tiến hành cực kỳ thuận lợi. Mỗi nhóm tiểu quái đánh như thế nào, từng boss có kỹ năng gì phải chú ý, Khúc Duy Ân đều giải thích rõ ràng. Liễu Như Mĩ lại truyền thụ kinh nghiệm trị liệu của Priest cho cô, xong cái phó bản, cô cũng có thể giúp đồng đội một chút .

Chỉ có một điều đáng tiếc là tay sờ boss kém chút.

Boss Nam tước Rivendare ầm ầm rồi ngã xuống, Liễu Như Mĩ nhảy tới, lấy ra một ngân quang lỏng lánh Dừng khí chân khai.

Khúc Duy Ân xi y: “Lại là Giáp, com chiều của cậu chỉ uống nước thui à?”

Liễu Như Mĩ ủy khuất nói: ” Tôi cũng không phải dùng miệng sờ boss.”

“Ăn xong mới chùi miệng.”

Phốc. Đại ca anh vẫn là nên lãnh khóc thì tốt lắm, bán tiếng cười thật không thích hợp anh.

A Lực Ba Ba nói: ” Tôi lấy vậy.”

” Cậu lấy đó làm gì?”

“Cắt kho.” -. -b

Liễu Như Mĩ bắt đầu chuyển đề tài: “A nha, tôi vừa chú ý tới bí đao mụi mụi đã mặc hai bộ Tiên Tri, QWE đưa cho mụi? Có lòng quá ta.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi hỏi: “Cậu lâu rồi không đi Molten Core, ở đâu ra Tiên Tri? Mua?”

An Tư Đông trong lòng hồi hộp.

Nhưng Khúc Duy Ân rất nhanh phải trả lời: “Kho trong bang có, không biết ai dư tiền đi mua loại rách nát quá hạn này? Tôi đâu có dư tiền để đốt.”

Liễu Như Mĩ kháng nghị: ” Tôi còn mặc quần Tiên Tri đó, ông còn dám nói Tiên Tri là rách nát!”

“Kể tiếp farm Naxxramas , trực tiếp đổi T3, nguoi như vậy không phải bớt việc rồi sao.”

(Thời Cũ: Farm, thu gặt, đối với giai đoạn “Khai hoang” mà nói, những trang bị này có được trong giai đoạn phó bản đã đưa vào hoạt động trong quy mô lớn.)

Liều Như Mi hấp tấp nói: “Bí đao mụi mụi, nhìn thấy mũ của anh không? Trang bị đầu tiên của Thaddius ra đó, toàn bộ trang bị lần này chỉ có cái này thôi, phong cách không?”

Cô nhìn vàng sáng trên đầu Liều Như Mi, vô cùng chân thành nói: “Uh, nương nương đội cái mũ này, nhìn qua giống như một thiên sứ thuần khiết xinh đẹp.”

Trong TS một mảnh cười sặc. Liều Như Mi xấu hổ và giận dữ không chịu nổi: “Thiên Sứ muội. . . .” :Muội” ấy nhìn không được nói, “Đây là ghen tị ghen tị rõ ràng, ghen tị ta có mũ T3 nhà các người QWE còn không có.”

A Lực Ba Ba hỏi: “Thaddius lần này không phải bạo 2 mũ giáp mà, QWE không lấy?”

Khúc Duy ân nói: “Tôi tặng cho Tiểu Tứ .”

“Vi sao?”

“Trang bị tốt cho hắn so với cho tôi có tác dụng lớn hơn.”

Cái gì là trâu bò, đây là trâu bò nè. -. -b

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Từ Gia đang khóc hu hu trong TS. Khúc Duy Ân nói: “Bí đao về giao nhiệm vụ, còn phải đánh một lần nữa, chúng ta trước thanh lý tiêu quái.”

Liều Như Mi hỏi: “Bí đao không phải đã max level sao, còn làm nhiệm vụ gì?”

Nại Hà Tinh Thâm nói: “Nhiệm vụ nhận trang bị đi.”

“Nhiệm vụ nhận trang bị vừa rồi không có rơi xuống cái nào tốt, muốn sờ gì chứ.”

”Tại cái tay đen của ai đó, dù có cho cũng không lấy được cái gì tốt, sờ cũng như không?”

Kỳ thật An Tư Đông cũng kỳ quái tại sao Khúc Duy Ân lại cho cô làm nhiệm vụ, cái này rất không phù hợp với phong cách của cậu ta, nhưng hành vi của đại thần vẫn không nên nghi ngờ. Giao xong rồi nhận nhiệm vụ tiếp theo, vừa vận đánh tới boss thứ nhất. Đánh xong Liều Như Mi không dám động: “Ai có vận may tốt hơn đi sờ thử đi.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi chạy lên sờ lại là Giáp.

Boss thứ hai tằm chán.

Thứ ba . . . búa.

.

Boss cuối cùng nằm rất lâu, không có người đi lên sờ, đều nói: “Bí đao mụi mụi tự mình sờ đi.”

Cô không sợ, chạy lên đi click một cái, cư nhiên đi ra hai cái vật phẩm, đều là tím: Kiếm Rivendare, tọa kỵ Deathcharger.

[Tổ đội][Liều Như Mi]:

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]:

[Tổ đội][A Lực Ba Ba]:

[Tổ đội][QWE]:

Ngay cả Khúc Duy Ân cũng không bình tĩnh .

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi điên cuồng la hét trong TS: “Đây là nhân phẩm gì vậy! Đồng thời xuất hiện kiếm và ngựa, một cái giáp Priest cũng không

thấy!”

Liều Như Mi cảm khái: “Sinh thời tôi cuối cùng cũng tận mắt nhìn thấy ngựa DK. Cuộc đời đủ thảo mãn rồi.”

(DK=Death Knight. Nam Tước Rivendare (Baron Rivendare) chết đi sẽ rơi ra DK tọa kỵ, bởi vậy được xưng là ngựa DK hình ảnh minh họa cuối bài)

Từ Gia ai oán: “Cái gì cái gì? Cứ nhiên ra DK kiếm và ngựa? Sớm biết vậy tôi cũng đi, người mới chính là nhân phẩm phát đạt a.”

An Tư Đông nhìn hai trang bị đều là tím, mà mấy boss trước đều chỉ rơi trang bị màu xanh da trời, vì thế khiêm tốn hỏi: “Hai cái này rất ít thấy sao?”

“1/1000 rơi kiếm, 1/10000 rơi ngựa, hai cái cùng lúc rơi ra, you nói thử xem?”

Khó trách một bộ trang bị của cô cũng không ra, nguyên lai nhân phẩm đều bị hai người này chơi hết sạch rồi. Xác suất 1/10.000.000 đều bị cô gặp phải. Sớm biết rằng hôm nay chắc chắn phải đi mua xổ số.

Chuyện vui nhất khi chơi game chính là có bàn tay vàng sờ được trang bị và kim, lấy được trang bị cực kỳ ít rơi ra; chuyện buồn nhất khi chơi game chính là lấy được trang bị cực kỳ ít rơi ra mà bạn lại không dùng được.

Thanh kiếm kia vẫn là đưa A Lực Ba Ba giữ. Liều Như Mi trong lòng rỉ máu vạn phần không muốn: “Ngựa là do bí đao mui mui sờ được, muội cầm đi. . . .”

“Ngựa này có lợi gì? Có gì tốt hơn con của em đang xài không?”

“Tốc độ giống nhau, cái chính là phong cách.”

“Oh, mình đây không cần, anh lấy đi.” Ngựa của cô vừa mới lấy 1000 kim mua, đòi thì tiếc.

[Tổ đội][Liều Như Mi]: bí đao mui mui, muội thật sự là rất lương thiện rất dễ thương rất hiểu lòng người nha, lão nương yêu muội chết mất! Về sau lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần một câu, cho dù muội kêu lão nương đi chém QWE, lão nương cũng nhận!

Mấy lời vừa nói, nương nương cũng chỉ dám phát ở trong game.

Mấy lời vừa nói, nương nương cũng chỉ dám phát ở trong game.

”em xin thỉnh giáo anh một vấn đề được không?”

“Đừng nói một vấn đề, một ngàn, một vạn vấn đề cũng không có vấn đề gì!”

“Vì sao thuật trị liệu cường hiệu của anh luôn không thả ra? Em xem rất nhiều lần anh đọc con đọc tới một nửa liền dứt, là cố ý đấy sao?”

(Thời Cừu: Phương thức phóng kỹ năng trong game chủ yếu có ba loại:

1: thuần phát, ý như tên, sau khi đề xuống phóng ra liền có tác dụng;

2: đọc con, sau khi phóng ra sẽ xuất hiện một cái thời gian trước con, sau khi hết thời gian đếm giờ thì kỹ năng có tác dụng, trong khi đọc con không thể di chuyển, nếu không sẽ chấm dứt;

3: dẫn đường, sau khi phóng ra xuất hiện một cái con đếm ngược thời gian, trong lúc đếm giờ sẽ có tác dụng, hết thời gian đếm giờ tác dụng cũng chấm dứt, di chuyển cũng sẽ chấm dứt kỹ năng. Kỹ năng của Priest lấy đọc con là chủ yếu.)

“Bí đao mui mui rất có tâm nha.” Liều Như Mi chắc chắn thở dài, “Đây thật ra là kỹ thuật rất quan trọng. Em có phát hiện hay không, kỹ thuật trị liệu này cực kỳ tốn lam được, thường xuyên đánh boss tới một nửa em sẽ không còn lam rồi?”

“Uh, không phải vì trang bị của em quá kém hồi lam quá chậm sao?”

“Dù cho mặc trang bị màu xanh da trời cũng em cũng không thể ngốc nghếch chờ tăng nhanh trị liệu, học cách không chế lam là kỹ năng mà priest cần chuẩn bị. Thuật Trị liệu cường hiệu đọc con 3 giây, nếu trong lúc đọc máu của mục tiêu còn mãn thì chỉ cần động một chút đánh gãy đọc con, như vậy có thể cam đoan mỗi khúc lam của em đều dùng trên trên một lưỡi đao, mà không phải thật sự cần cho mức trị liệu.”

Xấu hổ. thật sự cô quá ngốc vẫn không ngừng đọc nhanh trị liệu, sau đó rất nhanh dùng hết lam, mức trị liệu còn không thể đi lên.

Cô chọn Liều Như Mi làm mục tiêu, thử đọc thuật trị liệu cường hiệu, khi đọc con đến 90% thì nhích qua bên trái một chút đánh gãy đọc con, như thế lặp lại luyện tập mấy lần.”Như vậy đúng hay không?”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cảm khái: “Bí đao mui mui có tiềm lực a, tôi đã thấy nhiều Priest không thể cắt đứt đọc con.”

”Ông cũng không nhìn xem người ta lời vạ của ai, kia có thể là người bình thường sao?”

Lại tới nữa, chạy nhanh chặn lại.

“A. Minh phát hiện khi nương nương nói chuyện đằng hoàng, kỳ thật vẫn là rất dịu dàng rất động lòng người.”

[Tổ đội][Liễu Như Mi]: nha ha ha a. mụi mụi đừng vì vậy mà yêu lão nương, lão nương thân và tâm cũng không thể chỉ thuộc về một mình muội, yêu người của lão nương nhất định chỉ có kết quả là thương tâm

Trong lúc đánh ra dòng chữ đó, trong TS vẫn đang rất rất ân cần dạy cô trong thực chiến khi nào thì nên dùng trị liệu cường hiệu, khi nào thì dùng trị liệu nhanh thích hợp hơn, và khi gặp chuyện bất ngờ thì phải xử lý như thế nào.

Có thể phân liệt đến loại trình độ này đúng là thiên tài a. –b

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nhỏ giọng nói: “Nương nương đừng tìm chết, cẩn thận QWE chém thì cuộc sống của nương không thể tự gánh vác.”

“Không sao,” Khúc Duy Ân rất bình tĩnh, “Nếu là cậu ta dám đem mấy câu trong game một lần nữa nói lại trong TS, tôi chẳng những không truy cứu, còn có thể nói một tiếng Khâm phục.”

Từ Gia cổ vũ: “Nương nương một lần dùng người thật tạo ra bão tố để cho cậu ta nhìn đi.”

Nương nương đương nhiên không dám nương nương xấu hổ.

Chỉ có một mình An Tư Đông trong lòng âm thầm phát điên. Cái gì gọi là “Tôi chẳng những không truy cứu”, đại ca anh là gì của tôi hả cho dù tôi yêu Liễu Như Mi đương nhiên này chỉ là giả thiết anh có tư cách gì truy cứu hả hả hả!

Cả đêm vừa nói chuyện phiếm vừa đem Stratholme, Scholomance, và Blackstone mỗi cái chà qua hai lần. Sự thật chứng minh, toàn bộ nhân phẩm của người trong đoàn đều bị hai cái hi hữu đồ tím hút hết sạch, trong túi chất đầy trang bị, ngoại trừ áo choàng bình thường, thì thật sự hết hồn cô không còn cái nào dùng được.

“Tôi cảm thấy, đội chúng ta hẳn là lên có cái tên đi, gọi ‘ chiến sĩ chi hữu ’. Tất cả đều là chiến sĩ trang bị a, nhận trang bị về mặc tinh thần rồi về nhà thôi.”

Cô có chút ảo não, nếu gọi Vạn Thủy Thiên Sơn tới thì tốt rồi.

Khúc Duy Ân nói: “Hôm nay đừng ở đây thôi, cảm ơn mọi người, lần khác mời mọi người ăn.”

“Sửa lại đi trời ạ, hơn mười giờ, bụng cũng đã đói lâu rồi, nếu không đi ra cửa bắc ăn đồ nướng đi?”

Đề nghị này lập tức nghênh đón mọi người hoan nghênh: “Được được, chết đói, kêu QWE mời khách.”

Liễu Như Mi hỏi: “Bí đao mụi mụi có đi hay không?”

Com chiều ăn hơi sớm, cả đêm cũng đều ra sức học tập, cô cũng đói rồi, vì thế nói: “Được.”

Từ Gia phát cái icon chảy nước miếng: “Muốn gấp bí đao mụi mụi trong trong truyền thuyết quá, kích động.” Vì thế một đám người đi theo phát các loại icon đáng khinh.

Khúc Duy Ân nói: “Ông còn thiếu tôi một châu không khao đó.”

TS đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh. Sau đó Bạn Không Nhìn Thấy Tôi lên tiếng trước: “A nha, đột nhiên nhớ tới quần áo còn ngâm trong phòng tắm chưa giặt, thôi quá, tôi không đi.”

Liễu Như Mi nói: “Trong phòng tôi còn có một bao mỳ ăn liền, lười xuống lầu quá, mọi người đi ăn đi.”

Dù loại lý do cho leo cây, rất nhanh đội ngũ đi ăn com chỉ còn lại hai người lẻ đôi cô và Khúc Duy Ân.

“Đi thôi, 5 phút sau tôi đến dưới lầu u.”

Bữa com này là muốn cô mời, hơn nữa cậu ta cũng dẫn cô cả đêm, bây giờ nói không đi, giống như có chút không thích hợp lắm? Cô đành phải đồng ý: “Được, lát gặp ở dưới lầu.”

Thoát game tắt máy vì tính, cô mở tủ áo, chọn một cái áo sơ mi vừa người màu hồng và cái quần sọt, thay cái áo ngủ T shirt ra, lại mang thêm đôi giày xăng-đan đế cao màu trắng mới mua. Mao Đình ghẹo cô: “Đã trễ thế này đi đâu vậy? Còn ăn mặc xinh đẹp như vậy, đi hẹn hò à?”

Đầu cô lập tức đầy hắc tuyến. Không phải là đi ăn tối với bạn cùng lớp sao, tại sao cô lại phải cố tình thay áo vậy? Cô dám chắc, Khúc Duy Ân khẳng định chỉ xỏ thêm đôi dép lười là đi.

Có lẽ. Cô nhìn đôi giày xăng – đan mới mua . . . có lẽ là đứng trước dáng người cao lớn của bạn Khúc cô cảm thấy tự ti vì thế theo bản năng cô

muốn để cho mình có vẻ cao hơn một chút đi. o(∩ □ ∩)o

Đã hết năm phút, cũng không kịp thay lại quần áo. Cô đi xuống lầu, quả nhiên thấy Khúc Duy Ân vẫn là áo ba lỗ quần đùi và dép lao tiêu chuẩn, chỉ là lần này áo ba lỗ đổi thành áo thun.

Khu túc xá nằm ở phía bắc khu viên trường, bên cạnh chính là cửa bắc. Bên ngoài cửa bắc là một con hẻm nhỏ mở đầy cái tiệm cơm, đặc biệt quán nướng, tối nghỉ hè mỗi đêm học sinh thường tới đây cực đông nên thời gian buôn bán thường tới rạng sáng.

Hai người quen đường tìm tới một tiệm tốt nhất ngồi xuống. Lúc này đi trúng giờ cao điểm, trong tiệm toàn người với người, rất ồn ào náo nhiệt, mùi thơm của thịt nướng bay khắp tiệm, cuối cùng cô cũng tìm được chỗ ngồi.

Menu của tiệm vô cùng đơn giản, chính là các loại xiên thịt nướng, thức ăn nguội và nước uống, menu cũng chỉ có một trang giấy. An Tư Đông nói: “Hôm nay mình mời khách, you chọn đi.”

Cậu ta liếc cái thực đơn, nói với nhân viên: “Đưa mười cánh gà, năm xiên thịt.”

“Chỉ năm xiên thịt. Chắc không đủ ăn đi?” Cô cẩn thận hỏi, “Không cần khách khí với mình.”

Cậu nhìn cô như người lạ: “Tôi nói là năm mươi.”

Năm, năm mươi. Cô len lén sờ sờ túi, thật may là mang đủ tiền. Nhớ lại có lần cô từng ở căn tin gặp được Khúc Duy Ân, cậu ta mới vừa chơi xong bóng rổ, cả người đều là mồ hôi, mở miệng đã kêu đầu bếp trong căn tin: “Chú ơi, đưa nửa kg cơm.”

Lượng ăn của người to con đúng là đáng sợ. Nếu gặp lúc cực kỳ đói, đoán là đem cả người cô nấu chín cậu ta cũng có thể một bữa ăn xong.

Bậy bậy, cô làm gì lại suy nghĩ lung tung tới mức mình bị cậu ta ăn hết như vậy. chuyện này có nghĩa khác đây ?

Khúc Duy Ân lại kêu hai ly bia, An Tư Đông chọn mấy món nguội. Trong lúc chờ món ăn mang lên, cô nhàm chán nhìn xung quanh, phát hiện có một bàn nam sinh cách chỗ này bốn năm thước dùng ánh mắt mờ mờ ám ám nhìn về chỗ của tụi cô, cô chuyển mắt nhìn qua bọn họ liền giả bộ cúi đầu ăn thịt, chờ cô dời mắt đi, lại tiếp tục nhìn cô xì xào bàn tán.

Cô dựa sát vào Khúc Duy Ân hỏi nhỏ: “Bàn ba người ở phía đông kia, you có quen không?”

Cậu quay đầu lại nhìn một cái: “Không quen.”

“Vậy bọn họ tại sao lại nhìn bên này chỉ chó? Giống như đang rình coi chúng ta.”

Cậu sửa lại: “Bọn họ không phải là đang rình ‘ chúng ta ’, là ở rình u.”

“Rình tôi làm gì?”

“Bởi vì hôm nay you mặc quá đẹp.”

Phốc. Đang uống nước thiếu chút nữa phun ra tới. Đại ca, xin anh đừng nói cái gì đều dùng khuôn mặt khốc khốc nhăn nhó kia, như vậy tôi thật không phân biệt được anh đang châm chọc hay khen thật lòng đâu.

Ngón tay của cậu ta như vô ý gõ gõ lên bàn: “Sau này buổi tối ra cửa đừng mặc quần ngắn như vậy.”

Được rồi, cô đúng là thiếu suy nghĩ mà

Chỉ một lát sau đồ nướng đem tới, đầy cả bàn. Hai người không nói chuyện, cúi đầu lặng lẽ gặm thịt.

Cái đó. Làm người mời khách giống như phải có nhiệm vụ cải thiện bầu không khí nặng nề trong bàn ăn thì phải? Vì vậy cô háng giọng một cái, cầm ly bia lên: “Hôm nay bữa cơm này coi như chúc mừng you lấy được thành tích đầu tiên giết được boss về cho bang u, tôi mời you một chén.”

Bia ướp lạnh, lạnh thấu xương, cô chỉ uống một hóp nhỏ. Cậu ta ngược lại một hơi rót hết một phần ba, để ly xuống: “Vậy hai bữa you thiếu tôi vẫn là còn thiếu?”

Cô tròn tròn đôi mắt: “Tôi lúc nào thì thiếu you tới hai bữa?”

“Bữa you tới ký tú xá câu tôi có nói, buổi trưa một lần, buổi tối một lần.”

“Đó là cùng một lần!”

Cậu ta nghe hiểu: “Được, coi như một lần.”

“Hôm nay chính là lần đó!”

“U không phải nói hôm nay là vì chúc mừng tôi giết boss đầu tiên sao?”

Bạn Học, thủ đoạn lừa bừa ăn của bạn còn non lắm. Cô không thể làm gì khác hơn là bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Mọi người đều là bạn học, cũng không nên tính toán qua. Tôi cũng rất nghèo, bây giờ còn thêm tiền chơi game nữa, xong bữa này đoán là tôi phải đi xin cơm miễn phí cho nửa tháng tiếp.”

“Vậy lần sau tôi mời.”

Chuyện lần sau. Lần sau hãy nói. Cô lách chuyển đề tài: “Hôm nay tôi mới phát hiện đi phó bản cũng rất có ý nghĩa, thì ra là đánh boss phải chú ý nhiều như vậy. Nếu như đổi thành năm người mới như tôi đi tam đại, thật không biết sẽ diệt thành hình dáng gì. Trước kia mấy you đi khai hoang hắt định rất khó đi?”

“Khai hoang là tương đối khó, nhưng một nhóm người cùng nhau hợp tác, trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng đẩy ngã con boss, cái cảm giác thành tựu đó thì không cách nào hết. Stratholme và Scholomance trước kia là 10 người, Hắc Thạch là 15 người, sau lại mới đổi 5 người.” Cậu ta giống như chìm vào trong ký ức, giọng nói có chút buồn, “Thật đáng tiếc những ngày đó you cũng không có tham dự.”

Trong đầu cô linh quang vừa hiện, hỏi: “Cho nên you mới mang tôi đi xoát tam đại, còn để cho tôi làm nhiệm vụ sao?”

Cậu ta không có trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Cốt chuyện quan trọng trong warcraft hầu như đều có liên quan tới phó bản. you còn nhớ đầu tiên đi xoát Deadmines không? Boss cuối gọi Edwin? Van Cleef trước khi chết nó sẽ nói một câu nói.”

“Các ngươi những tên Storm chỉ là tay sai! Hành động của ta mới là chính nghĩa!” Cô bắt chước quân giọng nói của thủ lĩnh phản loạn “Nói như vậy phải không?” Mặc dù deadmine là làm cái gì tôi cũng không rõ, nhưng mỗi lần boss ngã xuống cũng sẽ kêu một câu như vậy, chà vô số lần muốn không nhớ cũng khó.

“Không sai, vậy you biết vì sao nó nói như vậy không?”

Ách. Lắc đầu.

“Có một nhiệm vụ là lấy thư trên người nó, bên trong có kẻ ân oán giữa nó và Storm.”

Lúc ấy vì không có thời gian cũng không thêm nhìn tới liền đem giao nhiệm vụ, căn bản không có để ý. —b

“Van Cleef từng là thủ lĩnh của nhóm thợ đá, một kiến trúc sư kiệt xuất. you bây giờ thấy lâu đài và nhà thờ trong Storm đều do ông ta dẫn thợ xây lên.”

Thành Storm (Stormwind) là thành có kích thước lớn nhất trong liên minh tam đại chủ thành, lâu đài và nhà thờ lớn của Storm đều được xây bằng những tảng đá lớn màu trắng, cực kỳ đồ sộ. Chẳng qua là, người thiết kế ra hai tòa kiến trúc hùng vĩ này sao lại trở thành thủ lĩnh phản loạn sống trong một hầm mộ âm u?

“Sau khi thành Storm xây xong, hoàng thất phát hiện quân phí siêu chi, không có khả năng trả cho chi phí xây dựng. Vì vậy quý tộc hoàng thất cố gắng thu mua người đứng đầu của nhóm thợ đá, hứa hẹn cho bọn họ thăng quan tiến tước, để khỏi trả công cho thợ đá. Van Cleef cự tuyệt thu mua, ông dẫn dắt thợ đá tạo bạo động, đột phá sự bao vây của quân đội Storm, rút lui đến vùng nông thôn Westfall, hơn nữa chiếm cứ nơi đó xuất sản mỏ vàng Deadmines. Van Cleef xây dựng một thuyền chiến trong lòng đất, chính là cái chứa phó bản kia, ông định dùng chiếc thuyền kia thông qua sông lục địa tấn công vào Stormwind, đi phá hủy kết tinh tâm huyết của ông.”

.... tại sao cái này chuyện xưa lại ngược như vậy a? Người chơi vì Stormwind đi Deadmines, giết chết Van Cleef, chẳng phải là thật rất giống như lời ông ta nói “tay sai”?

“Cái Stratholme hôm nay mới đi vốn là một thành phố phồn vinh, sau khi bị quân đoàn thiên tai xâm lấn, nơi đó bị lấy ôn dịch Vong Linh (linh hồn, ngày nay người ta thường gọi đó là thầy ma). Những quái vật đất bị nhiễm ôn dịch kia, trước đây đều là chiến sĩ và binh dân loài người. Boss lớn nhất bây giờ trong World of Warcraft, you biết chứ?”

Xấu hổ tiếp tục lắc đầu.

“Là Arthas. Ông vốn là hoàng tử duy nhất của vương quốc Lordaeron, một gã Paladin, phụ trách chống lại sự xâm lấn của quân đoàn thiên tai Lich King. Nhưng trong lúc chiến tranh, ông từ từ bị thế lực tà ác Lich King ăn mòn. Sau khi loài người bị lấy ôn dịch Vong Linh, chết cũng sẽ biến thành thầy ma, và sẽ dốc sức phục vụ cho Lich King. Arthas vì phòng ngừa người dân Stratholme biến thành quân đội Lich King, thừa dịp bọn họ chưa chết, hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành.”

“A?”

Cậu chẳng qua là giọng nói bình tĩnh tường thuật lại câu chuyện: “Arthas cuối cùng bị Lich King bắt sống, trở thành một gã Death Knight dưới tay hắn, giết chết cha của mình, mà còn chính tay mang thiên tai Vong Linh xâm lược quốc thổ của mình. Nam tước Rivendare là lãnh chúa của Stratholme, lúc ngài đang gặp quốc vương là khi hàng loạt dân chúng trong thành bị tàn sát. Nam tước thề sẽ báo thù cho người dân Stratholme, chiến đấu quyết liệt với Arthas, nhưng là cuối cùng.”

“Tôi biết, khẳng định ông ta không phải đối thủ của Arthas, sau khi bị giết chết cũng trở thành Death Knight, từ đó biến thành boss trấn thủ Stratholme phải không?” Cô đẩy đẩy cánh gà đã lạnh dần trước mặt, “Đừng nói nữa, you nói nữa tôi ăn không bây giờ.”

Trước đây nhiệm vụ thắng cấp cô ai oán với Mao Dĩnh: “Cái game này chỉ có chém chém giết giết, xem nhiều nội dung như vậy, ngay cả một cái câu chuyện nói về tình yêu cũng không có.”

Mao Dĩnh liếc mắt nhìn qua một cái: “Người nào cũng xấu như vậy, còn muốn đóng phim tình yêu sao.”

Bây giờ cô hiểu, những thứ có hình dạng không đẹp, xấu xí đáng sợ, thậm chí không phải là nhân vật loài người, cũng có thể sinh ra một câu chuyện ngược tâm đến như vậy.

Một người run động lòng người hay không, cũng không quyết định bởi cho người đó có bề ngoài đẹp hay không đẹp.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Khúc Duy Ân trước mặt một chút ... thần kinh, nhìn cậu ta làm gì?

Cậu ấy cười cười: “Thật ra thì tôi cảm thấy nét đẹp nhất trong warcraft chính là những số liệu kia, nhưng mà con gái như mấy you lại không thích nội dung như vậy.”

Nét đẹp nhất chính là số liệu. Được rồi, thân là một sinh viên nữ IT, cô miễn cưỡng tỏ ra hiểu.

“Những câu chuyện như vậy còn rất nhiều, you từ từ lĩnh hội đi. Những nhiệm vụ bình thường kia lúc nào thì đều có thể làm, phó bản lại nhất định phải tổ đội mới được. Tôi chỉ là cái Mage da giong, phó bản cao cấp một chút sẽ không có khả năng đơn độc dẫn you đi .”

Hả, cậu ta nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trước cứ ép cô đi phó bản là ?

Tìm đập một cái hỏi lại: “Vậy nếu như là Priest và warrior, có thể chỉ hai người đi không?”

“Cấp 60 còn chưa được, trang bị cấp 55 trở xuống tốt một chút đoán là cũng không có vấn đề gì.”

Bữa nào lại có thể gọi Vạn Thủy Thiên Sơn đi cùng. Cô vừa gặm cánh gà lạnh vừa nghĩ.

“Cũng lạnh rồi, đừng ăn nữa.” Cậu ta gọi quá nhân viên tới, “U uống bia không?”

Ly của cậu ta đã uống cạn, mà của cô còn dư lại hơn nửa ly.” Có chút lạnh, vừa đắng, uống không quen lắm.”

“Vậy you đổi ly nước trái cây đi, bia tôi uống.” Cậu quay đầu nói với phục vụ, “Làm ơn đem những thứ này hâm lại, thêm một ly nước trái cây, không lạnh.”

Cậu cầm bia của cô qua, sau đó ...

Cái ly đó vừa lớn vừa nặng, các bạn cũng biết rồi đó

Nó không giống với những ly thường, nó có một tay cầm

Người bình thường uống sẽ lấy tay cầm quai đó lên.

An Tư Đông không phải là thuận tay trái, Khúc Duy Ân cũng không phải là thuận tay trái

Cho nên, bọn họ đều là dùng tay phải cầm ly đó lên

... cô trợn mắt há mồm nhìn cậu ta như không có việc gì cầm ly rượu lên, ngay chỗ cô đựng miệng uống ừng ực hết nửa ly.

Được rồi, người ta không để ý dùng cái ly mà cô đã dùng qua thì cô còn rồi gì rắm.

Chẳng qua là, rõ ràng mới nãy nói chuyện còn tương đối hài hòa, bị cậu ta làm thành như vậy, giống như có chút không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cuối cùng An Tư Đông tổng cộng chỉ ăn ba cánh gà và khoảng mười xiên thịt, những cái còn lại đều bị Khúc Duy Ân tiêu diệt. Com nước no nê, nhìn thời gian cũng đã mười hai giờ.

“Hồngбет, mười hai giờ sẽ đóng cửa bắc!”

Hai người chạy về cửa bắc, quả nhiên đã đóng, đèn đường xung quanh cũng đều tắt hết, không gian đen như mực. Khúc Duy Ân nói: “Nếu không lượn qua cửa tây đi.”

Diện tích khu đại học T rất rộng, từ đây qua cửa tây ít nhất cũng phải đi nửa tiếng. Cô nhìn công sắt, cắn răng nói: “Bay qua đi.”

Khúc Duy Ân như vậy bay qua cái cổng nhỏ này tất nhiên không thành vấn đề, chắc chắn sẽ nhanh gọn lẹ mà rơi xuống bên kia cánh cổng. An Tư Đông cũng không phải là không thể bay qua, nhưng hôm nay mặc quần cụt và giày cao gót, không khỏi có chút bó tay bó chân. Việc leo tường cũng giống như leo núi, đi lên dễ dàng nhưng xuống thì khó khăn, cô dựa theo mấy thanh ngang bò lên, hai chân bắt đầu phát run.

Khúc Duy Ân đứng bên dưới kêu: “Đừng sợ, you trực tiếp nhảy xuống, tôi đứng ở dưới tiếp.”

Với sức của cậu ta thì đoán chừng cô cũng chỉ nặng như quả tạ thôi ... dư sức đỡ. Vì vậy cô mù quáng mà tin, buông tay đi xuống một cái.

Khúc Duy Ân thật sự tiếp được cô cậu ta ôm ngay eo cô.

Cái đáng chết là, mới vừa rồi nhảy xuống áo sơ mi bị vén lên, cho nên hai tay của cậu ta trực tiếp đụng ngay cái eo tròn không của cô a a a!

Lực tay cực lớn, hai tay hợp lại, cơ hồ cái eo nhỏ của cô nằm trọn trong bàn tay kia. Lòng bàn tay như lửa nóng, làm cho da cô ửng đỏ lên giống như có hai bàn ủi ép lên vậy.

Cô liều mạng nhin tiếng hét chói tai. Tưởng tượng lấy nước sơn đen xóa sạch, cậu ta cũng không phải là cố ý, nếu vừa rồi cô la lên lại kiến bản thân xấu hổ?

Da trên người cô ngay cả mấy bạn trai cũ sờ còn chưa sờ qua, bây giờ lại bị người con trai không liên quan gì sờ, mẹ nó, tại sao cô còn phải làm như chưa có chuyện gì xảy ra cắn răng chịu nhục đây?

Khóc ینگ~~~.

Giận đến cả người phát run kết quả chính là tay chân không nghe theo lời mình, biểu hiện là cô đang lấy đầu mình đâm thẳng vào ngực Khúc Duy Ân.

Ách, hình như không giống loại cảm giác như mấy bạn trai ôm mình. Xem đi, sau khi bị sờ cô không có lý trí nữa cứ suy nghĩ lung tung, bây giờ còn không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa.

Khúc Duy Ân rất nhanh đẩy cô ra, đỡ cô đứng vững: “Không có sao chứ?”

Em gái you thì không sao! Tiếp tục khóc ینگ~~~.

Sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chạy về ký túc xá, ngay cả tiếng tạm biệt cũng chưa kịp nói đã chạy lên lầu. Nhìn Khúc Duy Ân nhiều hơn một cái, cô sợ mình sẽ không nhìn được đầu nổ tung đè cậu ta lên sân cỏ lấy giày cao gót đâm mù con mắt chó kia rồi đạp thêm mười bảy mười tám cái dấu chân.

.... tự mình yy thôi.

Trở lại ký túc xá, liền nhào đầu lên giường gào khóc. Trong phòng chỉ còn Mao Dĩnh chưa về nhà, lúc này còn chưa ngủ, quay đầu lại liếc mắt: “Khóc cái gì mà khóc, bị người ta vô lễ ? Đã kêu cậu đừng mặc như vậy ra cửa vào buổi tối rồi, đáng đời.”

Mao Mao chết tiệt, cậu có thể hay không như vậy hóa nhân kim tinh được không?

Buổi sáng ôm hai con mắt thâm làm Mao Dĩnh sợ hết hồn: “Cậu làm sao rồi? Ban đêm mộng xuân?”

Mao Mao đáng ghét, nói chuyện không chọc cho người ta ối máu cậu sẽ chết sao?

Ăn xong cơm trưa lại trèo lên game, vừa online đã nhận được mật của Bạn Không Nhìn Thấy Tôi: “Bí Đào mụi mụi, QWE đi đâu rồi? Di động cũng tắt máy, mọi người trong đội đều ở đây chờ ông, kêu ông lên nhanh một chút.”

Cô buồn bực nhấn lại: ” Tôi cũng không phải là mẹ cậu ta, tôi làm sao biết cậu ta chết đi đâu?”

Đối phương cũng không lên tiếng.

May mà gặp được Vạn Thủy Thiên Sơn, cuối cùng tâm trạng của cô cũng giãn một chút.

May mà gặp được Vạn Thủy Thiên Sơn, cuối cùng tâm trạng của cô cũng giãn một chút.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: hôm qua bạn em dẫn em đi mấy lần tam đại, sờ được một xấp trang bị Priest, đáng tiếc anh không có ở đây.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: phải không? Bên anh cũng sờ được không ít đồ của warrior, 7 món trang bị Dũng Cảm, còn có kiếm Rivendare, đáng

tiếc là không có một món nào của Priest.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]:

Hai người nhìn trang bị trong túi đều bị khóa, cùng im lặng.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: lần sau hai chúng ta đi chung đi.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: nếu không giờ đi đi? Hôm qua em cũng học không ít, cũng không cơ hội tự tay thử dùng. Cứ để người khác dẫn cũng không phải là cách tốt, chúng ta phải tự mình cố gắng!

Vạn Thủy Thiên Sơn đồng ý, rất nhanh gửi tới lời mời tổ đội. Hai người tổ đội, lại lên kênh thành phố kêu thêm người.

[Giao dịch trong thành][Vạn Thủy Thiên Sơn]: tổ đội cấp thấp cùng tập luyện, đi hết Stratholme, Thông Linh, Hắc Thạch, có T có trị liệu, mời các loại DPS.

Có T có trị liệu để hợp đội, chỉ một lát liền tổ đầy, tới một Mage miễn cấp, Hunter cấp 58 và Druid cấp 59.

Tập hợp xong, Mage nói: “Tank gì mà có chút máu, được hay không đó?”

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: đã nói là cấp thấp luyện tập rồi.

An Tư Đông im lặng quan sát trang bị của mage kia.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Cả người anh ta đồ tím tại sao còn phải đi tam đại?

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: có thể là đến kéo Druid kia.

Mage và Druid là cùng một bang, nói chuyện hết sức thân mật. Cô nhớ Khúc Duy Ân từng nói, mage da giòn, không có cách nào kéo cấp cao, giờ đã hiểu.

Mage đại khái ý trang bị mình tốt, không đội warrior kéo ồn, xông lên quần công, vì vậy đợt thứ nhất cả đội chết sạch.

[Tổ đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: Priest ông làm ăn cái gì không biết? Tinh anh vong linh ông không trói được?

An Tư Đông vốn muốn để trói vong linh , còn chưa kịp, mage đã xông lên, bắt đầu đưa nhau roi máu, cô không thể làm gì khác là cho cậu ta cái lá chắn. Đều do tay mình quá chậm.

[Tổ đội][Bí Đạo mùa Hè]: thật xin lỗi, tôi là tay mới, còn chưa quen.

[Tổ đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: vậy ông thêm máu cho tôi, thấy tôi bị quái chém cũng mặc hả?

Cô có thêm máu nhưng mới vừa lên cái HOT, kỹ năng thứ hai còn chưa xong cậu ta đã chết. Sớm biết trước lập tức học nhanh chóng trị liệu .

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ông cũng đừng đứng ngay giữa hai con tinh anh, thần tiên cũng cứu không được. Chúng ta đều là cấp nhỏ, trang bị không tốt, ông dùng Bạo Phong Tuyệt đi.

(Thời Cừu: áo bạo và Bạo Phong Tuyệt đều là kỹ năng AOE của mage. Lực công kích của áo bạo mạnh, nhưng phải phóng gần quái, Bạo Phong Tuyệt thì tương đối an toàn hơn.)

Mage nhìn có người có kinh nghiệm, không có tranh cãi nữa, chẳng qua là nói với Druid: “Không cần chạy, chờ Priest về cứu.”

Mới vừa vào phó bản, chạy thi thể cũng không xa, hunter và Vạn Thủy Thiên Sơn cũng thả hồn bắt đầu chạy. Cô hi hục chạy về, cứu sống Mage và Druid lên, chờ bọn họ hoàn hồi xông lại buff thêm máu, tiếp tục đi tới.

(Thời Cừu: Buff, chỉ có thể gia tăng trạng thái cho người chơi trong một khoản thời gian ngắn, giống như Priest có một kỹ năng, có thể tăng sinh mệnh (máu) cho đồng đội đạt mức cao nhất là liên tục một giờ. Ngược lại là debuff, phản đối, giảm hiệu quả.)

Lần này mage cũng không chánh nữa , đổi lại dùng kỹ năng AOE của hệ băng đánh bầy quái, mặc dù có đôi khi cũng có chút nguy hiểm tới tính mạng, cũng may Vạn Thủy Thiên Sơn cũng kéo kịp quái, cuối cùng có kinh vô hiểm.

[Tổ đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: kỹ năng Mage nhìn rất đẹp trai nha, một chiêu giết nguyên bầy, em cũng muốn chơi mage.

[Tổ đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: đẹp trai hả? Ha hả, nếu em thích, lát anh dẫn em luyện một con mage.

Yến Nhi Ngoan Ngoãn chính là cái Druid đó. Ba người còn lại trong đội cũng không lên tiếng, lặng lẽ giết quái. Khó trách vừa vào liền xông lên bạo đồng quái, loại anh “thâm tình” này có chỗ nào đẹp trai à?

Đánh một lúc lâu, An Tư Đông phát hiện cây thể hiện mức tổn thương trong bảng thống kê của Yến Nhi Ngoan Ngoãn một chút cũng không thấy tăng lên, ngay cả bản thân cô cũng vì thả hai lần kỹ năng quần công bầy quái mà cũng có chút tổn thương.

[Tò đội][Bí Dao Mùa Hè]: bạn Druid , bạn cũng tới đây giúp một tay được không?

[Tò đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: Em cũng phải ra tay đánh à?

[Tò đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: Yến Nhi, em đi theo phía sau anh là được, có anh giết quái rồi. Ba người bọn họ cùng đánh cũng không sợ anh chém, còn không biết ngại mà lên tiếng.

Đại ca, ba người chúng tôi một Tank một trị liệu, còn có một người mới cấp 58, anh là mage cả người đồ tể chuyên về quần công có thể so sánh sao? Anh không đi so mức trị liệu với Priest đi?

[Tò đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Bạn Druid liên phụ trách thêm máu cho mage đi, một mình priest cũng không thể lo hết.

[Tò đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: Mình sẽ không thêm máu.

Vậy rốt cuộc bạn muốn làm cái gì! Hắc tuyến!

An Tư Đông cảm giác mình đã đủ gà rồi , ai biết núi cao còn có núi cao hơn, người tệ còn có người tệ hơn, không có tệ nhất, chỉ có càng tệ. Còn có thể nói cái gì đây, coi như trong đội chỉ có 4 người đi.

Hunter đó đoán chừng cũng là người mới, mage kéo một đoàn quái, An Tư Đông thêm máu cũng muốn rút gân luôn mới miễn cưỡng chịu được, Bảo Bảo của bạn ấy dùng tự động nên kéo tới một đồng quái, vì vậy. Lần nữa diệt đội.

[Tò đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: hunter đem Bảo Bảo của ông đổi thành bị động! Còn muốn chơi không?

Hunter chạy thì trở lại không nói tiếng nào sống lại, mage và druid vừa được cô cứu sống trên mặt đất. Cực khổ mới đánh tới boss đầu tiên, mage đại khái đánh quá high, quên hết tất cả, liên tiếp hướng boss phóng đại chiêu, Vạn thủy Thiên Sơn nhắc nhở anh ta cũng không dừng tay, rất nhanh hoa lệ lệ OT , lại diệt.

(Thời Cừu: OT=Over Taunted, không thể khống chế được cừu hận. Quái vật hoặc boss chọn mục tiêu nào công kích là nhờ vào [mục tiêu - oán hận] , MT dựa vào kỹ năng cừu hận giữ chặt boss, mà kỹ năng trị liệu và DPS cũng sẽ sinh ra cừu hận, một khi cừu hận vượt qua MT, boss quay ngược lại công kích những người khác, lúc này cừu hận đã bị hỗn loạn, MT bình thường rất khó mới kéo được cừu hận về phía mình, vì vậy mà thường xuyên diệt cả đoàn.)

[Tò đội][Kỳ Thân Ngôn thiệt]: warrior ông đang bơi à? Ngay cả kéo boss cũng kéo không được, ông còn làm cái gì MT?

[Tò đội][Bí Dao Mùa Hè]: warrior ở trong đội kêu anh chú ý OT mấy lần rồi, tại anh không chịu nghe, chúng tôi đều là cấp thấp, sao có thể so với người có một thân đồ tể như bạn.

[Tò đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: bản thân vô dụng còn đổ lỗi cho người khác, quá lợi hại chẳng lẽ cũng là sai à?

Đây đúng là một logic sao hảo cường đại a! o(∩_∩)o

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: buồn bực, đừng phải cái loại thích xì hơi.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]:

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: con gái không nên nói chuyện thô lỗ như vậy.

Đều do mình bình thường nói chuyện với Mao Đình và mấy bạn nam trong lớp, miệng luôn không có giới hạn, cư nhiên bị một bạn nam nói mình nói chuyện thô lỗ, lạnh nha!

Mặt An Tư Đông ngồi trước máy tính đỏ lên, có loại khó chịu không nói không ra lời.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: trong game loại người nào mà không có, không thể nào ai ai cũng là cao thủ, cũng phải ai cũng dễ nói chuyện, coi như là luyện chạy đi.

Anh luôn là như vậy không nhanh không chậm, nếu tăng băng chinh ỉnh ngay trước mặt thì mặt cũng bình tĩnh không đổi chút nào, làm cho người ta không khỏi an tâm.

Cũng không nói thì cũng biết, Liễu Như Mi truyền thụ một đêm qua, còn không bằng việc hôm nay rèn luyện với mage này. Cô cảm giác năng lực ứng biến và độ thuần thục không ngừng tăng nhanh.

Đội lại bị diệt hai lần, tới lần thứ tư cuối cùng cũng đẩy ngã boss, lấy ra tới một đồng giáp tăng tấn công.

Ngoại trừ cái mage cao cấp đó, Priest là class duy nhất cần giáp trong đội. Vạn Thủy Thiên Sơn và Hunter cũng bỏ qua, An Tư Đông 20 điểm, kết quả

bị Druid 73 điểm lấy đi.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Druid sao lại giành trang bị của Priest?

[Tổ đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: tôi cũng có thể mặc a, tại sao nói là trang bị của cô ta?

(Thời Cũ: trong WOW có 4 loại trang bị dùng chung, theo thứ tự mức độ phòng ngự là bố giáp, áo giáp, tào giáp, bản giáp. Có thể mặc trang bị nghịch nhau, giống như class áo giáp cũng có thể mặc bố giáp, class bản giáp cái gì đều có thể mặc, mà class bố giáp chỉ có thể mặc bố giáp. Bình thường từng class đều mặc loại giáp có mức tăng cao nhất đối với nhân vật của mình, trừ phi có tình huống đặc biệt, giống như tăng gấp đôi lượng trị liệu, cần có tỉ lệ chính xác. Druid là class áo giáp. ...

Dol: Không biết đúng ý tác giả không nữa)

Hệ thống thông báo, hunter lui đội đi.

[Tổ đội][Kỳ Thân Ngôn Thiệt]: đánh một nửa liền đi, có tư cách gì để nói hả.

[Tổ đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: Anh, cũng đừng có chấp với thứ người như vậy.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]:

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: nếu không chúng ta cũng lui đi.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Gọi người đi thêm một lần nữa, không phải em nói muốn tự mình cố gắng sao?

An Tư Đông thấy hồ thẹn . Vì vậy cô cũng phụ gọi người.

[tổng hợp][Bí Đạo Mùa Hè]: cấp thấp đi Stratholme luyện tập, đã qua boss thứ nhất, có T có trị liệu, tùy tiện vào đi .

[Phòng Ngự khu vực][Bí Đạo Mùa Hè]: cấp thấp đi Stratholme luyện tập, đã qua boss thứ nhất, có T có trị liệu, tùy tiện vào đi .

Sau đó. Theo hệ thống thông báo, cô tròn tròn mắt.

[QWE gia nhập tổ đội.]

[W To][QWE]: you tới làm gì?

[W From][QWE]: tôi tại sao không thể tới? you không phải nói tùy tiện vào à.

Cô hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh lại, hít sâu thở ra, không

muốn phản ứng quá độ.

[W To][QWE]: Bạn Không Nhìn Thấy Tôi tìm you kia.

[W From][QWE]: bọn họ đã tổ đây, tôi ở bên ngoài làm dự bị à.

[W To][QWE]: ngài pro như vậy cũng có lúc làm dự bị à?

[W From][QWE]: tới trễ dĩ nhiên chỉ có thể làm dự bị, không bị loại đã

rất tốt. Qua boss thứ nhất rồi à? Có người nửa đường lui đội sao?

[W To][QWE]: ừ, bị mage và Druid trong đội chọc cho bỏ đi. -_-b

[W From][QWE]: hai người bọn họ làm cái gì?

[W To][QWE]: xông vào đồng quái bạo loạn rồi quái diệt cả đội, OT diệt

đội; Druid ngoại trừ lấy trang bị cũng không làm gì, tấn công 0, trị

liệu 0.

[W From][QWE]: thật ra thì quân công quái cũng không phải không có khả năng,

-_-b

Khúc Duy Ân vốn là raid dự bị cho Naxxramas, Naxxramas lại trôi lơ lửng phía trên Stratholme, cho nên cậu ta rất nhanh liền tới

Stratholme.

Cậu ta cứ lần lượt thực hiện: đầu tiên là dẫn một đồng quái, dùng băng đông cứng toàn bộ, phóng băng trụ, lợi dụng băng trụ để giảm tốc độ làm cho quái không thể ra khỏi phạm vi áo bạo, sau đó liên tục áo bạo. Thẳng đến CD băng trụ xong, tiếp tục bắn băng trụ, cứ lặp lại như vậy. Ngoại trừ tinh anh không bị giảm lại tốc độ thì toàn bị đều như vậy chém chết, ngay cả T và trị liệu cũng không cần.

Cái Mage kia không lên tiếng.

[Tổ đội][Yến Nhi Ngoan Ngoãn]: có gì mà ngạc nhiên đâu? Anh mình cũng làm được.

Bị em gái nói như thế, cái mage kia đành phải bước lên. Đáng tiếc anh ta không thể khống chế chính xác vị trí và khoảng cách chạy, vừa bạo đã bị quái chém chết.

An Tư Đông lúc này đã có kinh nghiệm, cũng không tăng máu cho anh ta, chờ anh ta chết, Vạn Thủy Thiên Sơn mới đi lên đón quái, Khúc Duy Ân phóng kỹ năng A. Sau vài lần, mage kia xấu hổ và giận dữ lau nước mắt mà dẫn em gái thoát đội.

Sau đó, trong đội cũng chỉ lại ba người.

Ba người một đội ngũ. Không khí có chút quỷ dị.

[W From][QWE]: Warrior là bạn u?

[W To][QWE]: tổ đội à.

Nói xong cô lại có chút hối hận. Vạn Thủy Thiên Sơn đúng là bạn của cô mà, cần gì phải giả bộ không quen? Có vẻ cô giống như có tật giật mình.

[W To][QWE]: you không phải là không tổ đội với Thanh Mai sao? Mau lui đi.

[W From][QWE]: chúng ta lui rồi tổ lại, tôi kêu thêm T tới giúp u.

Vạn Thủy Thiên Sơn im lặng đứng một bên, không nói một tiếng nào, làm cho cô cảm giác mình rất không nghĩa khí.

[W To][QWE]: quên đi, vừa mới bị hai người kia ép tới chết đi sống lại, tôi nghỉ một lát. Không phải you còn phải làm dự bị sao? Lăn sau đi.

Cậu ta chào một cái rồi thoát khỏi tổ đội rồi phó bản, chỉ còn lại cô và Vạn Thủy Thiên Sơn, hai người cũng không biết nói gì.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: mệt chưa? Vừa rồi nhìn em luôn liều mạng tăng máu, nghỉ ngơi một lát đi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: Dạ.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: có một bài viết trên BBS, em xem chưa?

Cô vội vàng ấn game xuống, lên BBS xem thử. Bài viết WOW quả nhiên lại re lên top, thời gian là chủ nhật này, địa điểm là phòng đa năng trong trường.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Bí đạo, em có đi hay không?

Tìm cô đập tình tình tình rất nhanh

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: còn anh?

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: em đi thì anh đi.

Trên mặt có chút nóng lên, cô đem hai tay áp lên mặt, khuôn mặt gặp hơi lạnh trong tay nhiệt độ cũng giảm xuống, ngược lại bàn tay cũng ấm theo.

Lát sau, cô mới đánh hai chữ vào khung chat.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: em đi.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Dưới sự nỗ lực không ngừng cố gắng trong đội luyện tập, trước ngày off, An Tư Đông đã tìm đủ một thân trang bị T0, lại có hai trang bị Tiên Tri do Khúc Duy Ân đưa, miễn cưỡng cũng có chút đáng Priest.

Mỗi lần tổ đội với Vạn Thủy Thiên Sơn, một cái Tank một trị liệu, lại kêu vài DPS bên ngoài, rất dễ tổ đội. Lúc đánh cũng rất thuận lợi, rất nhiều cấp thấp do mấy bạn cấp cao tạo thêm cùng ừ tới tổ đội cùng, đôi lúc đụng tới một hai người thật sự là người mới, nhưng cũng xảy ra vấn đề gì lớn.

Thời gian off là hai giờ chiều, buổi sáng cô đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Mao Đình ghẹo cô: “Muốn đi thả câu à? Quên chuyện tối hôm đó cậu mặc gì ra ngoài à, chưa sợ nữa à!”

Cái gì gọi là thả câu. Miệng chó sao mọc được ngà voi! Bị câu nói của Mao Đình, cái váy đang cầm trên tay cô liền bị quăng lại vào tủ, đổi cái T shirt bình thường và quần lửng, chân cũng chỉ mang một đôi giày thể thao đế bằng.

Cô gái trong gương nhìn cực kỳ. Gầy và thấp.

An Tư Đông cảm thấy rất buồn bực. Rõ ràng cô cũng cao 1m60, thân hình lại không mập, chân cũng không ngắn, vì sao nhìn vô lại giống quả bí lùn? Hơn nữa sau khi học đại học, đi tới nơi thành phố phương bắc này, nhìn xung quanh một đồng trai 1m80, gái 1m70, nhìn cô lại giống như Dwarven (người lùn) xen lẫn trong nhóm Human may là chưa tới mức như Gnome.

Vì sao có người cao như vậy không biết để làm gì nữa, đi căn tin thì phí cơm, đi ăn thì phí xiên thịt, chia một ít cho cô thì tốt rồi!

Đạp xe tới điểm hẹn, còn chưa tới giờ, nhưng không ít người đã tới phòng đa năng rồi, tùm nãm tùm bầy trò chuyện, nhóm quản lý đang kiểm tra thiết bị. Một bạn đẹp nam có khuôn mặt tươi như ánh mặt trời đứng ở cửa hô lớn: “Đánh dấu đánh dấu! Ai mới tới thì qua bên này đánh dấu!”

Cô từ từ đi qua, tìm ID wintermelon của mình sau đó đánh dấu X vào ở kế bên. ID Vạn Thủy Thiên Sơn rất gần ID của cô, nhưng bên cạnh vẫn còn trống, anh vẫn chưa tới.

“Em chính là bí đao mui mui?” Cô ngẩng đầu, anh chàng đẹp trai như tia nắng nhìn cô rồi khoe lúm đồng tiền và hàm răng trắng sáng, “Anh là Nại Hà Tình Thâm.”

Cô rất lễ phép mỉm cười chào. “Chào anh.”

. . . Soái ca nhìn không giống như loại chung tình lắm, giống tình thánh hơn.

(tên anh ấy có chữ tình thâm, mà tình thâm = chung tình)

Mỗi tổ chức đều cần một người ngoại giao, người chuyên phụ trách nhiệm vụ này có kêu nhóm trưởng, hay là người phát ngôn, còn có thể gọi là đại sứ hình tượng hay vật biểu tượng. Đối với bang FREE mà nói, Nại Hà Tình Thâm chính là nhân vật như vậy. Tóm lại cũng không biết anh ta được coi là nhóm trưởng, người phát ngôn, đại sứ hình tượng, vật biểu tượng hay là tổng hợp của bốn loại kia.

Khó trách Nại Hà Tình Thâm nổi danh như vậy, vừa thấy đã biết đây chính là loại người giống Trương Dương, vừa đẹp trai, chơi game lại pro, làm việc lại nhanh gọn, có trước có sau, không biết tiếng cũng khó. Nghe nói anh ta phụ trách ở hội sinh viên, hội nhóm gì cũng có dấu chân anh ấy.

“Bí đao mui mui đến rồi? Ở đâu ở đâu ở đâu?” Một giọng to từ xa vọng tới, chỉ thấy một ? cái đầu xanh, mũi đình khuy tai, cả người bóng sáng như chuông, so với xác ướp còn gầy hơn, một sinh vật như vậy xuất hiện trước mặt cô, “Lần trước không gặp, lần này anh nhất định phải xem cẩn thận mới được nha, đúng rồi, quên giới thiệu, anh là Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.”

Đại ca, anh từ đầu đến chân cả cộng lông cũng như muốn nói: bạn tuyệt đối không thể không nhìn thấy tôi!

An Tư Đông chào họ, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi lại túm vài cái bạn nam tới: “Đây là Liễu Như Mi, Tứ Gia, A Lực Ba Ba và Điện Thoại Rơi Xuống Toilet .”

Liễu Như Mi là một bạn nam then thùng vóc dáng trung bình, trước mặt con gái thường hay ngại ngại ngùng ngùng, còn chưa nói mấy câu mặt liền đỏ; Tứ Gia có tên này vì bạn gái anh ấy nê Trịnh Thiếu Thu trong phim ” Càn Long ngoại truyện “, nhưng anh lại khác xa Thu Quan (tên gọi thân mật của Trịnh Thiếu Thu); A Lực Ba Ba có cái mặt tròn tròn đáng yêu, nhìn là muốn nhéo, anh nói A Lực tên sau này của con anh; về phần vua Điện Thoại Rơi Xuống Toilet, cô tiếp xúc không nhiều lắm, bên ngoài nhìn cũng rất bình thường, cái đáng nói là trong túi anh có ba cái điện thoại khác nhau!

“Không có cách nào a, thường xuyên rơi xuống toilet, đành phải mua thêm mấy cái để dùng.”

Cô nhìn chằm chằm bốn người trước mặt: “Em làm sao lại cảm thấy các anh rất quen mặt, có phải hay không lúc trước gặp qua rồi?”

Tứ Gia pha trò: “Đều là sinh viên, tình cờ gặp nhau trong trường cũng là bình thường. Bên kia hình như xảy ra chút chuyện, anh qua xem.” Cúi đầu chuẩn bị chuẩn đi.

Động tác cúi đầu này làm cô nhớ tới. “Là mấy anh! Tối đó trong tiệm nướng ngoài cửa bắc!” Mấy tên lén lút rình cô.

“Ha ha, ha ha.” Bốn người rất ấn ý đều cùng cười trừ.

Từ Gia chọc cô: “Bí đao mụi mụi, hôm nay sao em mặc đơn giản như vậy, phải cho tụi con trai đại học P mở mang tầm mắt chứ, đại học T chúng ta cũng có mỹ nữ mà !”

“Đúng vậy đúng vậy, tối đó mấy đứa này thấy em trông mắt đều rớt hết vào đồng thịt rồi, làm anh ăn vô cũng thấy ghê ghê.”

“Còn ông không phải cũng nước miếng chảy đầy đất sao.”

Sinh vật tóc xanh bóng sáng quay lại, nhìn cô từ trên nhìn xuống, cười đến cực kỳ đáng khinh: “Hôm đó là đi hẹn hò, hôm nay là off, sao mà giống nhau?”

Đột nhiên một tiếng “tùng” vang lên, mọi người xung quanh đều cảm giác thấy phòng giống như chấn động, quay đầu lại chỉ thấy Khúc Duy Ân xoa đầu đi tới: “Cửa gì mà thấp như vậy.”

Tuy rằng vừa nhìn đã biết người này khác cực xa hình ảnh nhân vật trong game, nhưng lớn nhất chính là hình ảnh cô bé mage của Gnome QWE. -_-b

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nháy mắt ra hiệu: “Đi đường không nhìn cửa, mắt nhìn chăm chăm vào chỗ nào thế.”

Khúc Duy Ân lập tức đi tới chỗ cô: “Sao you tự mình tới trước vậy, tôi còn tới ký túc xá you chờ.”

Đại ca, tôi với anh có thần giao cách cảm đâu? Sao có thể không hẹn mà cùng ra cửa?

Đám người Từ Gia rất ấn ý đều tìm lý do tránh đi, để lại hai người bọn họ mặt to tròn mắt nhỏ. Khúc Duy Ân ngồi xuống cái bên cạnh: “Ngồi trước đi, còn phải chờ một lát mới bắt đầu.”

Vừa vặn chỗ bục giảng có người kêu: “Loa không lên, cắm vào trên máy vi tính cũng không có tiếng. Ở đây có ai biết dùng loại loa này không?”

An Tư Đông liền giới tay đứng dậy: “Tôi sẽ!”

Cô từng có lần tổ chức sự kiện ở phòng đa năng này, dàn loa ở đây là do một công ty quyên tặng, tính năng không thể chê, chỉ là không giống mấy loại thường, khó sử dụng.

Đang xử lý âm hưởng là một sư tử, cao hơn cô, dáng người thon gầy, da hơi đen, mặt thường thường nhưng nhìn rất có nét tài giỏi. An Tư Đông khom lưng cúi xuống rút hai dây cắm, bên cạnh có người chui ra muốn bọc lộ tài năng: “Tôi biết tôi biết, tôi dùng qua!” Người nửa đường chặn ngang là chàng trai mặt trời Nại Hà Tinh Thâm

Sư tử bắt đầu nhìn cô cười, hỏi: “Em là bí đao mụi mụi à?”

“Đạ, chị là?”

“Chị nghe tên em lâu rồi” sư tử thoạt nhìn thật dễ bắt chuyện, “Chị là Tịnh Thủy Lưu Sâu trong FREE.”

“A!” An Tư Đông vội vàng phủi bụi trên tay, cảm thấy chưa đủ sạch sẽ, lại xoa xoa lên quần mới đưa tay ra, “Em cũng nghe kể về sư tử rồi! Rất vui được quen chị!”

Tịnh Thủy Lưu Sâu là lão bang chủ của FREE, mặc dù là con gái, chơi cũng không giỏi, nhưng rất được thành viên của FREE kính trọng. Lúc cô lập FREE chỉ có mười mấy người gia nhập, cực khổ gầy dựng tới hôm nay nổi tiếng toàn Server. Quy định hiện hành của FREE cơ bản đều là do Tịnh Thủy một tay biên soạn. Chị xử sự công bằng, ý trí bình tĩnh, bang chúng làm việc có nơi có chốn, đoàn kết, cho nên mới có thể mọi việc đều thuận lợi. Rất nhiều người chơi game rất tiện, không thích quản chuyện vặt, Tịnh Thủy tự nhận tay chân không đủ linh hoạt, rất ít tham gia chém giết, tinh lực chủ yếu tập trung vào quản lý và hậu cần, chuẩn bị đồ ăn được phẩm cho việc khai hoang, quản lý người vật, tỉ số DKP này đó việc vất vả cũng do Tịnh Thủy một mình ôm lấy mọi việc. Nại Hà Tinh Thâm thường nói, FREE có thể lấy được nhiều huân chương như vậy, một nửa là công lao của Tịnh Thủy.

(Thời Cừu: DKP=Dragon Kill Point, một chế độ phân tích, để mà phân phối trang bị đại hình raid trong phó bản. Raid phó bản cần nhiều người, rất nhiều khó khăn, mỗi lần rơi trang bị đều ít hơn số người tham gia, rất ít giống như cách phân phối kiểu xác xác trong mấy phó bản bình thường. Chế độ DKP quy định mỗi người vào, đánh chết boss, mức cống hiến chờ đạt tới mức đạt được, sau khi ra trang bị cần người đánh giá xong mới bán đấu giá.)
Dol lại không hiểu gì nữa >_<

Trong cuộc sống thường nhật, Tịnh Thủy đang học năm hai tiến sĩ ngành kỹ thuật vật lý, nghiên cứu về vật lý hạt nhân. Nói một cách khác, tương lai là nhà khoa học, là ước mơ mà rất nhiều bạn nhỏ thường viết trong bài văn của mình.

Nại Hà Tinh Thâm chui trong dàn loa sửa chữa nửa ngày, buồn bã chui ra: “Đồ chơi này mạch nối quá nhiều, tên cũng kỳ cục đủ loại, cũng không biết có nghĩa gì. Trước khi dùng qua một lần, không nhớ rõ lắm.”

An Tư Đông nói: “Để em thử xem”

Nại Hà Tinh Thâm vẫn mạnh miệng trừng mắt nói: “Anh cũng không làm được, con gái như em làm được hả?”

Sư tỷ cãi lại: “Con gái thì sao? Cậu dựa vào đâu mà cho rằng con gái người ta không bằng cậu?”

Nại Hà Tĩnh Thâm ngoan ngoãn nghe dạy, không dám cãi lại.

An Tư Đông ngồi xổm xuống nhìn nhìn bo mạch, nửa nhớ nửa không chỉnh chỉnh vài cái đã xong. Sư tỷ nhìn cô nói với Nại Hà Tĩnh Thâm: “Cậu xem đi, còn dám khinh thường con gái không?”

Cô có chút xấu hổ: “Trước kia em dùng qua, hơn nữa dụng cụ thực hành của tụi em đều là của công ty này, các dây mạch cũng giống nhau.”

Nại Hà Tĩnh Thâm ưỡn ngực: “Anh đã nói rồi, phức tạp như thế, làm sao mà dùng một lần lại nhớ được?”

Cô rất nể tình phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, dụng cụ của cái công ty này rất khó dùng, mỗi lần làm thực hành đều phải xem bảng ghi chú, phải dùng cả học kỳ cuối cùng mới nhớ hết.”

Nại Hà Tĩnh Thâm vụng trộm nhìn cô cảm kích.

Sư tỷ vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cậu chỉ biết ra vẻ trước mặt mấy cô bé dễ thương thôi.”

Nại Hà Tĩnh Thâm cực buồn bực, hai mắt tròn tròn: “Anh khi nào ra vẻ trước mặt ‘cô bé dễ thương’!” bốn chữ “cô bé dễ thương” như nghiền răng nghiền lợi mà nói ra vậy.

Không có ra vẻ trước mặt cô bé dễ thương, chẳng lẽ ý của anh ấy là ?

Thiết bị cũng điều chỉnh xong, cũng đến giờ rồi. Những người tới buổi off chính là nguyên đám người ồn ào ào trên BBS, hầu hết đều quen nhau, chưa được bao lâu thì không khí hết sức náo nhiệt, cũng có vài người tìm lại cái cố rồi hẹn đi ăn.

Trước kia An Tư Đông cũng từng tham gia không ít mấy buổi off như vậy, nhưng hôm nay toàn nghe những câu như là

“Hà, ông chính là xxx à? Hôm qua chính ông chém tôi ngay trước cửa phó bản phải không?”

“Ông nha cũng không giết lại tôi rồi sao?”

“Ông chém tôi 6 lần mà tôi chỉ giết ông có 5 lần!”

“Ông là lính trình sát nhỏ nho, tôi là sĩ quân cao cấp, 6 lần cũng không ngon bằng 4 lần đâu!”

. Những câu đối thoại này trong buổi off thực sự đúng là lần đầu thấy. -_-b

Trên sân khấu, hai MC cực nghiệp dư giới thiệu nội dung buổi off ngày hôm nay, trong đó có một nam MC, mà người bên cạnh Cũng là nam MC. -. -

Hôm nay tổng cộng đến đây có mấy chục người, nhưng con gái thì đếm trên đầu ngón tay. Con gái chơi WOW đã không nhiều, lại còn là sinh viên nữ của đại học T thì thật sự hiếm có như ngựa DK.

Cửa phòng đóng lại. Xung quanh toàn người với người, không biết Vạn Thủy Thiên Sơn tới chưa nữa? Nhiều bạn nam chưa gặp qua như vậy, rốt cuộc người nào mới đứng đây?

“Sao you đi rồi không quay lại.” Cô đang tìm người, vì thế nghe phía sau có giọng nam liền hết hồn, quay đầu đã thấy Khúc Duy Ân ngồi vào cái ghế trống bên cạnh cô.

Chỗ này giữ lại cho người khác mà!

Nhưng lại không thể mở miệng đuổi người, cô buồn bã: “Tôi sợ loa lại có vấn đề, nên ngồi gần.”

Trên sân khấu vài diễn viên nghiệp dư bắt đầu diễn kịch hài chuyện tình yêu của công chúa Ironforge, dựa theo nội dung WOW đã qua “thêm bớt” một chút, dưới sân khấu thỉnh thoảng lại thấy một trận cười to. Cô hoàn toàn không tâm trạng xem kịch, đứng dậy ra ngoài. Khúc Duy Ân hỏi: “U đi đâu?”

“Đi toilet!” Cô trừng cậu, “BẠN cùng muốn đi chung à?”

Bạn Khúc đỏ mặt, xoay qua chỗ khác nghiêm túc xem kịch.

Bàn đánh dấu còn để ở bàn tiếp tân, bên cạnh tên Vạn Thủy Thiên Sơn vẫn còn trống.

Anh quên à? Hay là có chuyện không thể tới? Cô chợt nhớ tới ngoại trừ trong game thì cô không còn cách liên lạc nào với anh hết, rời khỏi game, hai người chính là những người hoàn toàn xa lạ, cho dù gặp nhau trên đường cũng không thể nhận ra nhau, chỉ có thể bước qua luôn.

Vì sao không hỏi sơ điện thoại anh ấy sớm hơn?

Đạo qua một vòng trở về, kịch đã diễn xong, trên sân khấu đang chơi trò đoán từ, hai bạn nam, một người ra dấu, một người đoán, đáng tiếc không ăn ý, 3 phút chỉ đoán đúng 8 cái, chỉ lấy được hai cây kẹo làm phần thưởng.

Bạn nam ra dấu lúc này: “Aiz, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Tôi nói rõ như vậy mà cũng đoán không ra, rất không ăn ý.”

Cái bạn đoán làm bộ muốn đập cậu ta: “Tôi cũng không phải Gay, cần gì phải ăn ý với ông!” Cười cười cầm cây kẹo đi xuống.

MC nói: “Nếu như vậy, chúng ta tìm một mụi mụi và một ka ka ở bên dưới phối hợp xem. Đúng rồi, người đẹp vừa mới bước vào! Mời bạn lên sân khấu được không?”

An Tư Đông nhìn xung quanh, tất cả mọi người đưa mắt nhìn cô. Cô chỉ chỉ mũi mình: “Gọi mình à?”

“Đúng, chính là bạn, mời bạn lên đây!”

Cô ngoan ngoãn lên sân khấu. MC nói: “mụi mụi trước hết tự giới thiệu một chút đi.”

Cô cầm micro nói: “Chào các bạn, ID của mình là wintermelon, trong game gọi là Bí Đào Mùa Hè, class là Priest phe Alliance, mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

“Nguyên lai em chính là bí đào mụi mụi trong truyền thuyết à, nghe danh đã lâu nghe danh đã lâu!” giọng nói MC rất mờ ám, dưới sân khấu mọi người bắt đầu bàn tán.

“Vậy có ka ka nào nguyện ý lên đây giúp bí đào mụi mụi không? Mời Giờ Tay!”

. không ai giờ tay. -. -b

“Một cô bé đáng yêu như vậy không anh đẹp trai nào xung phong nhận việc giúp đỡ sao? Bạn? Nếu không bạn lên đi?” MC chỉ bạn nam ngồi hàng ghế đầu.

Tất cả những ghế đầu đều là người của FREE, mọi người trầm miệng một lời: “Bớt nói giỡn! Tại này chưa muốn chết”

Lát sau có người la lên: “QWE lên nhanh đi, còn chờ gì nữa?”

Khúc Duy Ân bị người ta đẩy lên, hai tai và cổ đều đỏ hết. An Tư Đông thấy mình cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đúng là xấu hổ muốn chết. Mọi người lo bát quái có một chút lo nào cho tâm trạng của đương sự không? Nếu cô thật sự có ý gì với Khúc Duy Ân thì họ còn có thể bát quái đến bây giờ sao?

Khúc Duy Ân thanh thanh cổ họng, nhận micro nói: “Bạn ra dấu đi tôi đoán.”

Cái gọi là đoán từ, chính là hai người cùng hợp tác, một người đưa lưng về nhau màn hình, người còn lại nhìn từ trên màn hình rồi ra dấu giải thích cho người kia đoán, nhưng không thể nhắc một chữ nào trong từ kia, cả chữ cùng âm cũng không được. Rất nhiều tình tiết hài đều xuất hiện trong trò chơi này.

Off của WOW đương nhiên cũng là đoán từ trong WOW. Nhìn từ thứ nhất, An Tư Đông không chút suy nghĩ lập tức nói: “Van Cleef muốn nổ tung. . . .”

Khúc Duy Ân liền đáp: “Nhà thờ.”

“Không phải cái này.”

“Nhà thờ Storm.”

“Chính xác! Kế tiếp!” MC không quên kịp thời thêm mắm thêm muối, “Quả nhiên rất ĂN ~ Ý ~ nha ~”

Ăn ý em gái ông! Nội tâm cô bắt đầu la hét.

Từ thứ hai. “U bạo quái dùng là.”

“Áo bạo.”

“Tên gốc.”

“Ma phát thuật.”

“Chính xác! Tiếp theo!”

Ngắn gọn rõ ràng. Không dư từ nào. Liên tục đoán mười mấy cái, thời gian mới đi qua 1 phút. Những từ đoán đúng ngày càng nhiều, tiếng bàn tán dưới

sân khấu càng ngày càng vang, nội tâm An Tư Đông cũng sắp nổ tới nơi rồi.

Lát sau ra từ cô chưa nghe qua, tên rất dài, vẫn là dịch từng âm. Nại Hà Tinh Thâm la lên: “Ai ra câu này. Cái này đừng đoán, qua đi, ba cơ hội của hai người cũng chưa dùng qua.”

Gi nhảy qua à? Đoán không ra là đúng rồi. An Tư Đông đoán từng từ: “Đây là một vật phẩm, tổng cộng 7 chữ cái. Chữ thứ nhất là đơn vị đo lường khối lượng.”

Không đợi cô nói xong, Khúc Duy Ân đã nói: “Khắc.”

(Khắc = gram)

“Chữ thứ hai, trong cổ văn” cô liền nghĩ tới” chữ này có trong từ, ” “‘ bạn ’.”

(bạn, người:你, Nhĩ: 尔, Nhữ: 汝)

“Nhĩ.”

Vì sao không đoán là “Nhữ” ! Cô buồn bực lấy hai tay ra dấu chữ thập.

“Gia.”

(加: cộng, gia trong gia tăng)

Vì sao không đoán “Thập” ! Cô lại buồn bực ra dấu chữ thập: “Từ thứ tư vẫn là chữ này.”

“Thập.”

(+ : mười, thập)

Đoán sai một chút sẽ chết à!“Chữ thứ năm là một từ được dùng rất thường xuyên” cô nhỏ giọng, “..... từ, ách.”

Cậu ấy thấy giọng cô có chút là lạ, không đợi cô giải thích xong đã nói: “Đích”

“Bên trái Giang Tô.”

“An Huy.”

“Chữ thứ hai.”

“Huy.” Hợp lại mấy từ trước, cậu ta lập tức trả lời, “Khắc nhĩ gia thập đích huy ký.”

(Thời Cừu: Nói về ”Khắc nhĩ gia thập đích huy ký”, chỉ là tác giả thêm bớt từ kho vật liệu WOW, tùy tiện tìm cái tên vật phẩm dài nhất. Thêm bớt xong tác giả mới phát hiện, vật phẩm này là vật phẩm nhiệm vụ cấp 70 mới mở có, Cho nên các bạn coi như nam nữ chính đoán “ABCD EF” đi, chờ tác giả nghĩ ra cái từ nào hay hơn lại chỉnh lại.)

Thời gian sử dụng chưa tới 30 giây. Dưới sân khấu xôn xao: “Cái này cũng có thể đoán?”

“Cái này hình như là vật phẩm nhiệm vụ bên Horde mà, bên Alliance không có.”

“Không hồ là. Chắc chắc, quả nhiên rất ăn ý nha!”

Đúng vậy, cái này cũng có thể đoán được? Óc cậu phát triển như thế nào vậy? An Tư Đông bắt đầu tưởng tượng lấy đầu Khúc Duy Ân đập vào tường một trăm lần lại một trăm lần.

Vì thế cô bắt đầu kéo dài thời gian: “Đây là một trang bị.”

“Có chữ ‘ trang ’! Không tính không tính!”

Cuối cùng tổng cộng đoán đúng 23 từ, mỗi người được thưởng 3 cây kẹo. -_-|||

Sau khi xuống sân khấu, Khúc Duy Ân lấy ba cây kẹo của cậu ấy cho cô: “Cho you đó, tôi không thích ăn cái này.”

Vừa lúc Bạn Không Nhìn Thấy Tôi tro mắt nhìn cô xin kẹo, cô cho anh ta hết 6 cây, làm hại Bạn Không Nhìn Thấy Tôi lấy cũng không đúng, không lấy cũng không phải, về mặt đau khổ cần thận nhìn mặt lạnh của Khúc Duy Ân.

MC lại kéo thêm mấy nhóm lên đoán từ, đoán được mấy vòng, rồi hiện trường bắt đầu tiến vào đại chiến PK, mấy notebook được bày ra, thi đấu ngay tại hiện trường.

Xung quanh trận đấu rất nhiều vây xem, An Tư Đông không có tâm trạng xem, tránh khỏi đám người ấy. Cô bước quay bước lại cửa chính, Vạn Thủy Thiên Sơn vẫn chưa rời.

Anh. Có phải hay không sẽ không tới?

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

An Tư Đông nằm chán ngồi ngẩn người trên ghế. Qua khe hở, có thể thấy Khúc Duy Ân đang tập trung tinh thần PK, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình không chuyển mắt. Cô chưa thấy qua bộ dạng cậu ấy tập chung như vậy, toàn thân toát ra cảm giác trái ngược hoàn toàn với áo thun quần lửng và dép lười.

..... vậy đại khái đây chính là ánh sáng bức người trong truyền thuyết đây.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Đối thủ của cậu ta là Bạn Nhìn Không Thấy Tôi, hai người giằng trong 5 phút, cuối cùng Bạn Nhìn Không Thấy Tôi không đấu lại Khúc Duy Ân, nhận tỷ số bại trận 1:3.

Bạn Nhìn Không Thấy Tôi ôm người bên cạnh gào khóc: “Ông đây ngay cả bát cường cũng chưa vào được! Không công bằng, không nên trực tiếp đấu xong rồi loại, phải là đấu nhóm trước, vào bát cường lại loại sau!”

Người bị anh ấy ôm liền an ủi: “Ông cũng may rồi, tôi mới có vòng một liền bị loại. eh eh ông đừng quần lấy tôi, kỳ thật tôi thích con gái.”

Một người khác khinh anh: “Ông không xem lại tốc độ tay của mình đi, cùng cấp độ với người ta à .APM của QWE bao nhiêu? chắc hơn 200?”

(Thời Cũ: APM=Action Per Minute, số lần thao tác trong một phút, dùng để so sánh trình độ nhanh nhạy của người chơi. Số liệu so sánh này trong Starcraft xuất hiện tương đối quan trọng, APM của tuyển thủ chuyên nghiệp Stars có thể đạt tới 300 – 400, người chơi bình thường khoảng 150.)

Bạn Nhìn Không Thấy Tôi cũng không giận: “APM của tôi cũng có 180 nha, không tính là chậm mà?”

Khúc Duy Ân nhìn anh một cái: “Cho nên thật ra lúc này ông đang luyện đánh chữ?”

..... thật độc.

“Phụt!” Bạn Nhìn Không Thấy Tôi phun ra một ngụm (Máy tính đã xử lý thêm hiệu ứng) máu tươi, lệ rơi đầy mặt, “Không nên khinh người như vậy ! Tôi không muốn sống nữa, để cho tôi chết đi, để cho tôi chết đi!”

Cái bạn bên cạnh nói là thích con gái rất có tinh thần hy sinh gắt gao ôm lấy anh: “Nghĩ thông suốt chút đi, ông không phải cũng thắng một ván sao?”

Bạn Nhìn Không Thấy Tôi bị phản nói: “Đúng vậy, thắng bại chính là chuyện thường của binh gia, không có chuyện gì lớn. Ông đây chính là đội Hà Lan, vua không ngại vàng.”

“Ông nói dư một chữ, “ Bạn Khúc tất nhiên không hiền lành gì, “Phải là: bại chình là chuyện thường binh gia.”

Vì thế bạn thật ra rất thích con gái đánh phải tiếp tục hy sinh.

Buổi off cũng sắp kết thúc. An Tư Đông ngồi yên một lúc, lại không hết hy vọng, lần thứ năm chạy tới cửa nhìn bản đánh dấu hiện diện.

Trong hành lang rất im lặng, cửa phòng đóng lại rất khác biệt rất xa với không khí ồn ào trong phòng. Cô lén lút nghịch mở giấy vụn trên bàn, phía sau giống như có tiếng bước chân.

“Xin hỏi”

Cô hết hồn, lấy băng đánh dấu che lại máy tờ giấy vụn, xoay người cực nhanh. Ánh sáng chiếu qua khe lá vào hành lang làm cô có chút hoa mắt.

Mơ màng nhìn thấy bóng người, người kia như bước ra từ một nơi khác vậy.

“Bí đao hả?” anh đẩy gọng kính mảnh trên sống mũi một chút. “Anh là Vạn Thủy Thiên Sơn.”

..... “An Tư Đông hả?” Cũng từng có người đẩy gọng kính như vậy, dùng nụ cười ôn hòa có một không hai nói, “Minh là Vạn Thiên.”

Giống như một bùa phép vậy, vận mệnh khó thể tránh.

Trên đời lại có hai người bề ngoài giống nhau như thế, ngay cả cách nói chuyện, vẻ mặt nhũn mảy, độ cong trên khóe miệng cũng giống nhau như đúc, thậm chí tên của họ, Vạn Thiên, Vạn Thủy Thiên Sơn, cũng giống nhau.

Cô từng nói với mình, bốn năm, chỉ bốn năm thôi, sau khi tốt nghiệp đại học, có gặp cũng không muốn “Ấy” nữa. Nhưng ở một năm cuối cùng của đại học, lại đưa một người như vậy đưa đến trước mặt cô, thật giống như nguyệt lão cũng cảm động trước tình yêu cay đắng của cô, dùng một người giống như “ấy” bồi thường cho cô.

“Bí Đao?” Vạn Thủy Thiên Sơn nghi ngờ hỏi, ”Xin hỏi, em là ‘ Bí Đao Mùa Hè ’?”

Cô hoàn hồn, vội vàng gạt đầu: “Là em là em! Em cứ nghĩ anh sẽ không tới”

“Xin lỗi, hôm nay trợ giáo đột nhiên tới tìm anh bàn về bài luận văn, anh xin phép tới một chút rồi phải về liền.”

“Dạ.” cô có hơi thất vọng, “Vừa tới đã đi?”

Anh rũ mắt xuống: “Anh cũng không ý định tham gia off, chỉ là muốn tới gặp em Bây giờ gặp rồi cũng coi như không uống chuyến này”

Cô thấy không được tự nhiên, đá đá gạch men dưới chân. MC trong phòng hắc giọng nói: “Mấy bạn đánh xong đừng đi vội, một lát chúng ta cùng chụp ảnh kỷ niệm, bang chủ của mỗi bang cũng có chuyện cần bàn, đừng vội rời phòng.”

“Ách, nếu không, chụp ảnh lưu niệm được không?”

Anh nhin cười: “Cũng tốt.”

Sự thật chứng minh, ánh mắt con người thật sự cực kỳ chủ quan, tâm trạng tốt, thấy ai cũng đẹp trai đẹp gái, hết sức thuận mắt. Ngay cả người như Khúc Duy Ân vừa nãy cô chứng mắt cí đầu con nhím của cậu ta, bây giờ cũng thấy rất đáng yêu, làm cho người ta rất muốn đi lên sờ thử.

Trận PK đã tới vòng chung kết. MC kêu gào thảm thiết: “Nại Hà Tinh Thâm và QWE 2:0 dẫn trước! Nại Hà Tinh Thâm ok chứ! Tôi cô vũ cho anh!”

Nại Hà Tinh Thâm là bang chủ của FREE, thường xuyên bị người gọi đại thần oi đại thần à, nổi tiếng toàn bộ server, thậm chí toàn game, không biết Khúc Duy Ân đánh thắng anh ấy không? Cô quay đầu xem trận thi đấu, vừa vận Khúc Duy Ân cũng ngẩng đầu nhìn cô, tầm mắt hai người chạm nhau. Tâm trạng cô đang rất tốt nên cười cười cổ vũ cậu ta vậy, giờ tay ra hiệu cổ lên.

Bắt đầu trận thứ ba, tình thế phát sinh chuyển biến, bạn Khúc Duy Ân giống như đột nhiên đã thông hai mạch Thiên Ma Phụ Thể vậy, nghịch chuyển thế cục, chiếm ưu thế trong suốt ba trận tiếp theo, cuối cùng kết thúc trận đấu bằng tỷ số 3:2 đoạt giải quán quân.

Nại Hà Tinh Thâm cầm lấy tay cậu ấy giả bộ khóc: “Không phải bàn xong rồi à, cho ông ba cây kẹo để tôi thắng sao? mui mui chỉ quay đầu nhìn ông cười một cái liền sôi máu rồi à, bỏ luôn lời hứa với người ta, thấy sắc quên nghĩa!”

Khúc Duy Ân bỏ tay anh ta ra: “Ông muốn thắng còn không phải vì sắc à, không biết xấu hổ còn dám nói.”

Phần thưởng của quán quân là con cún bông nằm sấp lười biếng có con mắt hí hí, gấu bông lớn như thế, lông xù mềm mềm rất đáng yêu. Nhưng nhìn thấy hai người con trai cao hơn mét tám ở dưới đáy bàn một người cầm đầu một người kéo đuôi nhìn thấy kinh dị sao sao ấy.

Phát xong, MC kêu mọi người tới chụp ảnh lưu niệm. Hàng thứ nhất ngồi chồm hổm, hàng thứ hai ngồi, hàng thứ ba đứng, thứ bốn đứng trên ghế, thứ năm đứng trên bàn, chen lấn nhau một hồi, cuối cùng nhét hết một tấm hình.

An Tư Đông không hề nghĩ nhieu chen vào hàng thứ nhất, cô nhìn lại, Vạn Thủy Thiên Sơn ngay phía sau cô, cúi đầu nhìn cô cười. Khúc Duy Ân chắc chắn ở hàng cuối cùng, bị người chặn, nhìn không thấy.

Chụp ảnh xong, vài bang lớn kêu thành viên ở lại mở tiệc. An Tư Đông và Vạn Thủy Thiên Sơn theo đám đông đi ra ngoài, tới cửa gặp được Bạn Không Nhìn Thấy Tôi từ bên ngoài đi vào: “Bí đao mui mui, sao em lại về trước vậy? Không đợi QWE về chung sao? Lát nữa tui anh cùng đi quây, em cũng đi chung luôn đi?”

Vạn Thủy Thiên Sơn lễ phép tránh ra qua một bên đợi cô, làm cô càng thấy ngại: “Không, không được, em có chút việc, em đi trước. Mấy anh chơi vui nha.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi không nói gì nữa, đi vào trong.

Cô đuổi theo Vạn Thủy Thiên Sơn, theo bản năng muốn giải thích, lại không biết nói thế nào.

Mà anh ngược lại còn an ủi cô, giọng nói rất nhẹ nhàng, “Con trai không hay để ý đâu, nhiều khi nói chuyện cũng không chú ý đến hoàn cảnh của người

khác. Họ chỉ chọc cho vui thôi, em đừng để trong lòng.”

Vậy là anh đã biết lời đồn đó, chẳng những không giận, còn nói giúp những người tung tin nữa. Thanh giả tự thanh, cô vội vã biện minh lại giống như thật sự rất dễ ý vậy.

Cô thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn anh cười, rồi đi ra ngoài.

Từ đây phòng học đến bãi giữ xe phải bảy quẹo tám rẽ, đi một vòng rất lớn mới tới nơi, cách xếp phòng như vậy luôn bị một đồng sinh viên lên án. An Tư Đông chưa bao giờ cảm thấy từ đây phòng học xuống bãi giữ xe khoảng cách lại ngắn thế, nhanh như vậy đã xuống tới nơi, cô thậm chí còn chưa nghĩ ra nói gì với anh.

“Cái kia. Chỗ này cách trường anh còn rất xa , nếu không em chờ anh qua đó? Miễn cho giáo sư đợi lâu.”

“Cũng được, anh chờ em. xe nào là của em?”

Ách. Giống như quên mất một vấn đề quan trọng.

Cô chỉ chỉ chiếc xe đạp cao 22 tấc màu hồng ánh xanh, quay mặt qua chỗ khác không muốn nhìn khuôn mặt cười cười của anh.

Diện tích đại học T rất rộng, không có xe đạp nửa bước khó đi, cũng bởi vì bọn trộm xe hoành hành. Ở học kỳ một đã mất ba chiếc xe, tiền bồi chi cô: đề phòng cướp không thể chỉ dựa vào khóa, phải để cho bọn trộm xe không muốn trộm xe của em! Vì thế cô mua một chiếc ngoại trừ cô ra thì không ai có thể cưỡi một chiếc xe nữ cao 22 tấc này, xe màu hồng lại phun thêm ánh xanh, đạp xe trên đường chói đến người ta không thể mở mắt nổi, quả nhiên an toàn đạp hơn hai năm cũng chưa bị trộm qua.

“Trước cửa có xe bus, anh đi xe tiện hơn.” Anh ngừng cười, chỉ chỉ cái đường kia.

“Được rồi.” cô không lấy xe, lặng yên đi bộ với anh, lại cố vớt hết óc để tìm đề tài nói chuyện.

Còn chưa nghĩ ra, đã đến cổng trường. T_T

Bình thường hơn nửa ngày cũng không có một chiếc xe bus chạy ngang qua cổng trường, hôm nay lại đột nhiên chịu khó . Hai người mới vừa đứng ở bên đường, cuối đường đã có một chiếc ị ụt chạy lại.

“Xin lỗi, hôm nay thật sự có việc gấp, phải đi rồi.”

“Không sao, việc chính quan trọng hơn.” Cô cúi đầu đá cục đá trên đường. ” Gặp lại trong game vậy.”

Xe bus càng ngày càng gần .

“Bí đao, em có mang điện thoại không?” Anh đột nhiên hỏi, “Cho anh mượn chút.”

“Oh” Cô lấy điện thoại trong túi ra đưa cho anh, anh nhanh tay ấn xuống một chuỗi số, lại nhét tay cô.

Vẫn mỉm cười, vô cùng tự nhiên: “Đây là số điện thoại của anh, lần sau gặp lại cũng tiện liên lạc.”

Mặt cô lại đỏ lên. Xe bus đến hỏi: “Lên xe không? Không lên đóng cửa à.”

Anh xoay người lên xe, lái xe rất nhanh đóng cửa lại rồi đi. Xa xa còn nhìn thấy anh cách cửa kính xe vẫy tay với cô, mãi tới khi xe chạy thật xa, rẽ qua con đường khác mới không thấy nữa.

Anh nói, lần sau gặp.

Một lần lại một lần giẫm lên vết xe đổ, vòng đi vòng lại, vẫn bị cọng dây đó cột lại, muốn tránh không được. Hay là nói. chính cô lưu luyến vòng xoáy này, không muốn tránh.

Mao Đinh mà biết chắc mắng cô đến tởm đầu luôn. Trong lòng thấy thâm rồi, cô vỗ vỗ gò má nóng của mình, quay đầu lấy xe đạp.

Đi về lấy xe, gặp được người trong FREE cũng tới lấy xe. Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cười ghẹo: “Bí đao mui mui, mui không phải có việc đi trước sao? Như thế nào còn ở lại chỗ này, chờ ai thế?”

Chờ ai, chờ em ông đó!

Vừa oán thán xong liền thấy hối hận, trong lòng cô lệ rơi đầy mặt. Con gái nói chuyện không nên thô lỗ như vậy, không nên thô lỗ, không nên thô lỗ. Về sau nhất định cách xa mấy bạn nam này và Mao Đinh mới được.

Khúc Duy Ân vẫn còn ôm cái chó bông, đi đến trước mặt cô bình tĩnh nói: “Ai biết được tặng phần thưởng như vậy, tôi lấy quay về ký túc xá còn không bị người ta cười chết sao. Cho you đó, rất xứng với u.” Quăng con chó bông vào giỏ xe của cô.

Cô lấy ra đưa trả cho cậu ấy: “Không cần, cái này là you cực khổ thi đấu mới thắng được”

“Cho you thì you cầm đi, tôi lại không dùng, còn chiếm chỗ.”

Tôi lấy cũng vô dụng, cũng chiếm chỗ mà! Máu chó là đại ca tôi không muốn nhận gì đó của cậu hết!

Cô lại đưa con chó bông vào ngực cậu ấy, cậu ấy không nhận, con chó bông rơi xuống đất.

Cậu ngó cả người.

“A! Ai mà ác độc như vậy bỏ con chó dễ thương như thế xuống đất?” Nại Hà Tĩnh Thâm chyah lại ôm con chó nhỏ, sờ sờ rồi phìu phìu, ” Yêu yêu, bảo bối, người khác không muốn cưng, anh muốn cưng nha.”

Sắc mặt Khúc Duy Ân rất khó coi. Cô cũng biết thái độ của mình không tốt, giọng đều đều: “Tôi không thích gấu bông thôi.” Nhớ tới Khúc Duy Ân nói Nại Hà Tĩnh Thâm muốn thắng là vì sắc, đại khái cũng muốn đem phần thưởng này tặng người trong lòng, còn nói: “Nếu Nại Hà cũng thích con chó bông này thì đưa anh ấy đi, còn có phải tốt hơn sao.”

Nại Hà Tĩnh Thâm nhìn chó thờ dài: “Em không hiểu, anh muốn kỳ thật cũng không phải con chó này.”

Ách, muốn không phải chó. “Chẳng lẽ là cô đơn?”

Nại Hà Tĩnh Thâm té ghế, nổi giận: “Là vinh quang! Con chó này tượng trưng cho vinh quang của chức quán quân!”

“Oh”, “cô sờ sờ cái mũi, “Vinh quang của ba cây kẹo.”

“Cái đó là anh nói giỡn! Nói giỡn! Anh chỉ thắng hai trận nhất thời khinh địch mới thua!” Nại Hà Tĩnh Thâm phát điên, “Đều tại em, nếu em không liếc mắt đưa tình với nó, nó làm sao có thể cùng hăng máu thắng liền ba ván chứ! Nó căn bản không phải đối thủ của anh!”

Bạn Nại Hà Tĩnh Thâm, tôi đây đang vất vả chọc cười để điều hòa không khí, anh không thể phối hợp một chút sao? Gì chứ, không mở hộp thì ai biết trong hộp chứ gì?

Khúc Duy Ân nhìn ánh mắt của Nại Hà Tĩnh Thâm giống như muốn đè cậu ấy xuống đánh một trận. Dáng người cô đối lập một chút với hai người, quyết định vẫn chặn ngay Nại Hà Tĩnh Thâm, vọt đến đứng giữa hai người họ: “A! Kỳ thật con chó bông này rất đáng yêu.”

Khúc duy Ân đem hai tay cắm vào túi quần, ngửa đầu nhìn trời: “Tôi nghĩ con gái mấy you đều thích loại gấu bông nhiều lông này, tưởng you cũng giống vậy.”

Ai quy định con gái có khuôn mặt dễ thương là phải thích chơi búp bê? Cô là con gái tri thức thời đại mới nha!

“..... ngay cả sư tỷ Tịnh Thủy cũng thích.”

Vừa vặn sư tỷ Tịnh Thủy cũng đi tới: “Đang nói xấu gì tôi đó? Thích gì?”

Được rồi. Cũng không còn người quy định con gái tri thức thời đại mới không thể thích gấu bông. o(∩ □ ∩)o

Cảm thấy được không khí có chút không đúng, sư tỷ Tịnh Thủy hỏi: “Làm sao vậy?”

Nại Hà Tĩnh Thâm ở bên cạnh bữu môi nhìn con chó bông đáng yêu: “QWE muốn đem bé đáng yêu này cho bí đao mụi mụi, bí đao mụi mụi không cần, còn ném cún con xuống đất. Cún con à, bí đao mụi mụi rất vô tình rất ác, có phải hay không?”

“Không đúng không đúng, mới vừa rồi là trượt tay, em không phải cố ý. em chỉ là cảm thấy.” Cô buồn bực giải thích, “Con chó bông này quá lớn, đặt trên giường chiếm chỗ, trên giường em ngoại trừ gối đầu và chăn thì chỉ có thể thêm em vào thôi, nếu không sẽ ngủ không được.”

Nại Hà Tĩnh Thâm nhìn Khúc Duy Ân đầy ân ý: “Vây chồng tương lai của em cũng thật đáng thương.”

Chồng tôi có liên quan gì tới cộng lòng của anh à, anh nhìn đi đâu đó hả hả hả !

Khúc Duy Ân vẫn nhìn trời: “Không muốn thì thôi, tôi cũng không cần.”

Sư tỷ Tịnh Thủy nói: “Chị tuổi chó, luôn suy tập chó bông, hình dạng này cũng chưa thấy qua, nếu không đưa cho chị đi, được không?”

Lúc này Nại Hà Tĩnh Thâm rất kích động, không nói hai lời liền đưa chó bông cho sư tỷ

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đang lấy xe đạp la lên: “Đừng mè nheo nữa, đi nhanh đi. Tôi đặt chỗ 5 giờ rưỡi, không đi cũng bị hủy à.”

An Tư Đông giành nói trước: ” Mọi người đi quây đi? Mau đi đi, em không quấy rầy nữa. Bạn cùng phòng còn ở ký túc xá chờ em về ăn cơm, buổi tối gặp lại trên mạng, bye bye !” Không chờ bọn họ mở miệng, nhảy nhanh lên xe rồi thoát đi hiện trường.

Ăn cơm xong cô cũng chưa vào game, dạo quanh BBS. dân số WOW online không nhiều lắm, đoán là đi tiệc còn chưa về.

Có người đăng bài viết, tiêu đề là “Rốt cuộc biết QWE vì sao chọn Gnome”. Tuy rằng nhìn thấy tên Khúc Duy Ân làm cho cô tự nhiên thấy hồi hộp, nhưng vẫn nhịn không được tò mò click vào xem.

Đáng tiếc chủ bài viết chỉ nói một câu: “Như đề, không giải thích.” Những bài trả lời cũng thần thần bí bí, chỉ nói “Re”, “Sigh”, “Rối loạn a”

Sau đó có ID xa lạ nói: “Có người trong game thích sắm vai giống nhau mình, có người thích trái ngược hoàn toàn, có cái gì kỳ quái.”

Trả lời của bạn đó có rất nhiều người thanks.

Cô cảm thấy người nọ nói được rất có lý. Nhìn Liều Như Mĩ, nhìn Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, không đều như vậy sao.

Bài viết không lâu lắm liền chìm xuống. sau tám giờ, người online nhiều hơn, mọi người bắt đầu post hình.

Vừa đăng xong, phía sau liền có một bài viết “Bí đao mụi mụi thật đáng yêu, anh muốn thổ lộ với em, vừa gặp em” Trong bài biết còn thêm một loạt icon xấu hổ, bên cạnh còn đăng một ảnh chụp có An Tư Đông.

Tuy rằng vừa thấy cũng biết đây chỉ là nói giỡn, nhưng tiêu đề bất quá như vậy, còn có ảnh chụp, vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người. Phía sau rất nhiều câu trả lời, có người cũng thổ lộ theo, có đăng hình mụi dễ xuong, có đăng hình nhóm, có nhân cơ hội tán gẫu chọc phá, đương nhiên cũng không thiếu những câu chuyện bên lề của cô và Khúc Duy Ân.

Lật xem mấy câu bình luận, nhảy ra một câu đầy chua đồng: “Loại hàng này cũng được xem là đẹp? Vậy trên đường quơ một cái được một đồng rồi. Mấy nam sinh đại học T đúng là bụng đói ăn quăng, cả ngày sống chung với khủng long, thấy heo cái là rớt mắt luôn.”

.

Người này không những công kích nữ sinh đại học T, còn công kích luôn đồng đào nam sinh đại học T, lập tức đưa tới một tràn nước miếng.

Nói thật tấm hình kia không lớn, lại mờ mờ, cô mặc cũng đơn giản, nhìn vào cũng thấy bình thường. Chẳng qua ban ngày tất cả mọi người đã gặp mặt, hơn nữa quan hệ cũng quen biết, khen ngợi đối phương đẹp trai đẹp gái có là gì, cũng chưa chắc người này thật là tiên nữ.

Lại lật vài trang, có người vô thanh vô tức lại dán một tấm ảnh, đại chiến nước miếng nháy mắt liền cuốn thành. đị chiến cháy nước miếng.

Đó là một ảnh chụp cực rõ, ánh sáng góc độ đều rất chuẩn. An Tư Đông trong hình cười rất tươi, đôi mắt long lanh, tay giờ ngang phí trước, môi hơi hơi nhếch lên, cái vẻ mặt kia. Dừng từ gì để miêu tả đây, đúng là hù chết người.

Cô nhin không được cầm lấy gương nhìn qua nhìn lại, như thế nào cảm giác sao giống hai người vậy trời?

Khi đó bản thân cũng không biết, giờ nhìn lại ảnh chụp, ánh mắt này. Nại Hà Tinh Thâm nói cô liếc mắt đưa tình thật đúng là không oan mà. -_-!

bên dưới có người bình luận: “Trong nét đáng yêu lại có quyến rũ, ngây thơ lại gọi cảm, nha. Bí đao mụi mụi, nhìn tấm hình này, lòng anh đã thành tù binh của em rồi!”

“khi gặp ở buổi off nhìn thấy bí đao mụi mụi tôi liền bị giam cầm rồi! Thứ tự trước sau, ông đứng sang bên cạnh!”

“Có người vừa nhìn đã bị bí đao mụi mụi bắt làm tù binh rồi, mấy ông đều đứng sang bên cạnh.”

“Wow, có người đẹp, này mụi mụi thực sẽ thương” Mao Dĩnh thấy cô đang ngắm ảnh, quay đầu nghĩa chung, nhìn một lát cảm thấy không đúng, “Thấy thế nào cũng có chút quen mắt?”

“Bởi vì người trong hình là bạn chung phòng với cậu suốt ba năm, chính là kẻ bắt tài tôi đây.” -_-b

Mao Dĩnh nhìn cô từ đầu tới chân, lại nhìn tấm hình: “Nhiếp ảnh gia này khó lường, không hoá trang không PS, lại có thể biến xấu thành đẹp”

Mao Mao đáng ghét, cậu mới xấu!

Một quyền đem Mao Dĩnh đuổi đi, cô cẩn thận lưu lại tấm hình kia. Nói thật, từ nhỏ đến lớn, thật đúng là cho tới bây giờ chưa chụp qua tấm hình nào đẹp như vậy. o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

An Tư Đông cảm thấy, tất yếu phải bảo trì khoảng cách với Khúc Duy Ân.

Nếu như nói chuyện bị mọi người trêu chọc cậu ấy không phủ nhận chỉ là có chút nghi ngờ mà thôi, nhưng hành vi gần đây lại thể hiện rõ ý theo đuổi. Cô đương nhiên không bị thần kinh không ổn định đến mức cho là cậu ấy chỉ là tùy tiện thắng cái con gấu bông không thích lại tùy ý ném cho mình mà thôi.

Cho nên trong khoảng thời gian này cô cũng không chơi game nữa, giấu lại cả kỳ nghỉ hè đều ở trường cũng nên tìm một chút chuyện để làm. Sáu tháng cuối năm, khai giảng không được bao lâu lại phải quyết định học tiếp hay đi làm, rất nhiều sinh viên thừa dịp nghỉ hè năm ba ra ngoài tìm việc thực tập tích lũy kinh nghiệm. Vì thế cô chạy đến BBS tìm box tìm việc, nhìn xem có công việc nào không cần kinh nghiệm cũng được.

Thật đúng là bị cô tìm được một cái, có một công việc thực tập trong kỳ nghỉ hè, khai phá một game 3D offline, đã đến phần hậu kỳ, mã cơ bản viết xong, cần tuyển một người hợp tác hỗ trợ viết phần Logic hoạt động, yêu cầu thành thạo lập trình C/C++ , nguyên lý hình học vắn vắn, hơn nữa có nhiệt tình với game.

An Tư Đông cảm giác mình rất phù hợp, xem nội dung công việc cũng không khó lắm, dường như thích hợp với người tay mới chưa có kinh nghiệm như cô, khai phá game rất lạ cũng rất hay. Tuy rằng chủ bài viết nói chỉ là hứng thú không có thù lao, cô vẫn viết bản sơ yếu lý lịch gửi đến hộp thư chủ bài viết chờ phỏng vấn.

Ai ngờ lại nhận được tin nhắn: “Bí đao mui mui, hai chúng ta thật có duyên a, anh đang tìm người làm việc cũng có thể gặp được em.”

Cô hỏi: “Bạn là?”

“Minh là Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.”

“Bạn là người phụ trách hạng mục này?” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi ở học viện mỹ thuật tạo hình, lại có thể lập trình viết mã, nhìn không ra anh ấy lợi hại như vậy.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Sao có thể a, mình ngay cả C++ vì sao có thêm hai dấu cộng cũng không biết. mình chỉ đến giúp làm trang trí thôi.”

Cô có dự cảm không tốt: “Số liệu kia là ai viết?”

Quả nhiên, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cười hi hi: “Hắc hắc, người này mui mui cũng quen, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, chính là QWE nhà em đó.”

Ách. Không biết bây giờ đối ý có được không?

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi rất nhanh phá vỡ ảo tưởng của cô: “mui mui anh nói với QWE rồi, cậu ta lập tức liên lạc với em. Vấn đề kỹ thuật anh không hiểu lắm, hai người tự trao đổi đi, anh cũng không sợ phải làm bóng đèn.”

Một lát sau nhận được tin nhắn của Khúc Duy Ân: “Không nghĩ tới người ứng tuyển lại là u, thật khéo a.”

Đúng vậy a, thật khéo a, khéo tới mức cô thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Kỳ thật cẩn thận giấu lại, học xong viết mã hóa, tất nhiên chuyên ngành là công nghệ thông tin, lại thích game, sao cô không nghĩ tới người này rất có thể là Khúc Duy Ân đây. T_T

Khúc Duy Ân nói: “Tôi đem tài liệu thiết kế cho you xem, nhưng vì chỉ có mình tôi làm, tài liệu cũng không tỉ mỉ lắm, lâu rồi cũng chưa sửa lại. Buổi chiều you có rảnh không? Mang sách vở đến ký túc xá của tôi đi, tôi sẽ bàn kỹ với you hơn, tiện thể đưa bản gốc cho you luôn.”

Lại tới ký túc xá a? cô có chút do dự.

Đại khái đoán được bản khoản của cô: “Ông Tất mấy ngày nay cũng đều ở ký túc xá.”

Có ông Tất cũng không ngại lắm. Cô nhẹ nhàng thở ra, đồng ý.

Nhìn sơ qua tài liệu mà Khúc Duy Ân gửi qua, đúng là có nhiều chỗ không rõ lắm. Ăn cơm trưa xong cô mang theo laptop đi tới ký túc xá nam, Khúc Duy Ân như cũ xuống lầu đón cô. Hai người đã mấy ngày không gặp rồi, bạn Khúc nhìn thấy cô hình như có chút. Vui mừng.

“Cái kia. Ông Tất không phải vội chuẩn bị GRE sao? Sao không đi thư viện nữa?”

“Thất tình rồi.” Cậu mang lap cô đi phía trước, “Nó thi GRE xuất ngoại cũng vì cô gái đó, lát lên gặp nó thì cũng đừng nhắc tới chuyện này.”

Ách. Trời muốn mưa, mẹ cũng phải lập gia đình, người trong lòng muốn bắt cá hai tay, đều là chuyện không có cách nào thay đổi. Chỉ có thể im lặng chúc phúc cho ông Tất.

Lên tới nơi, cả phòng đầy mùi rượu, bia lon chổ nào cũng có. Ông Tất đang ngồi trước máy tính đánh CS, tóc xù xù cũng không biết mấy ngày rồi chưa

gội đầu, đôi mắt đỏ rưng rục là không biết thức đêm chơi game hay là khóc nhiều quá đỏ hết cả mắt, mặt hơi xanh xao, cả người giống như xác khô từ trong quan tài mới nhảy ra.

Khúc Duy Ân nhủ mày: “Tao vừa mới dọn xong , mày lại bày ra nữa là sao?”

An Tư Đông lặng lẽ kéo kéo T shirt của cậu ta. Thất tình trong lòng cũng không tốt lắm, vẫn là chịu người ta một chút đi.

Ông Tất cũng không quay đầu lại: “Bí đao tới rồi, chào.” Đoán là ông này cũng không biết mình đang nói gì. Ông này chơi game rất kém cỏi, không ngừng bị người quạt xuống đất, mới hồi máu lại không ngừng xung phong ra chém giết.

Khúc Duy Ân nói: “Mấy bao lâu chưa ngủ rồi hả? Chơi game có thể giải quyết vấn đề sao?”

Ông Tất giận: “Mày có tư cách gì nói tao? Hồi năm hai.”

Khúc Duy Ân chen vào: “Đừng lấy tao so với mày, tao không chơi kém như mày, cứ đưa lưng cho người ta đập.”

“Trong lòng tao khó chịu, “ ông Tất nói bằng giọng mũi, như sắp khóc tới nơi, “Tao chỉ muốn tìm việc để làm, cho dù bị người chém đầu, tao cũng thấy thoải mái chút.”

Đang nói chuyện, người cảnh sát ở một phía của màn hình chạy tới nhắm thẳng đầu ông Tất bắn, máu tung khắp màn hình. Ông Tất anh dũng reborn, thấy ven đường có con gà mái, lấy súng bắn phá, lấy máu con gà kia để rửa nhục.

Cái game CS này. Hình như rất bạo lực Cô len lén nhìn người bên cạnh nghe nói từng là đội trưởng chiến đội CS.

Khúc Duy Ân đặt lap xuống, đi rót nước cho cô, phát hiện bốn cái bình đều không có nước.”Tao đi lấy nước, mày thăm hỏi bí đao chút đi.”

Nhìn bộ dạng ông Tất, cô thăm hỏi lại cậu ta thì có?

Khúc Duy Ân cầm bốn cái bình xuống lấy nước. Phòng tắm cách rất xa ký túc xá, đi rồi về khoảng hai mươi phút.

Bạn cùng phòng vừa đi, nguy trạng kiên cường của ông Tất nháy mắt hồng mắt, ghé vào trên bàn phím gào khóc. An Tư Đông khuyên hai câu, căn bản không nghe, đành phải lặng yên cầm cuộn khăn giấy cho cậu ta lau nước mắt nước mũi.

“Anh thích cô ấy từ hồi cấp ba, năm năm.” Xìt lau nước mũi, “Lần đầu tiên thi vào trường cao đẳng cô ấy thi không được tốt lắm, muốn học lại, anh cũng giả bộ thi rớt, cùng học lại với cô ấy.” Xìt lại lau, “Thật vất vả mới thi vào học chung trường đại học. Kỳ thật anh không hề có hứng thú gì với đề quốc mỹ hết, nhưng cô ấy muốn ra nước ngoài, anh cũng liều mạng học để thi G.” Xìt tiếp tục lau, “Đã mấy năm như vậy, anh vẫn cho là cô ấy không thích anh nhiều như anh yêu cô vậy, nhưng ít nhất cũng bị anh làm cảm động. Ai biết đúng lúc này cô ấy nói với anh là mình có bạn trai rồi, chuẩn bị ra nước ngoài, cho tới bây giờ chỉ xem anh như một người bạn, hu hu hu hu.”

Đáng thương cho ông Tất, làm người dự phòng suốt năm năm mà cũng không biết.

Cô không biết cách an ủi người khác, nói một cách hình thức hóa: ”Trời nơi nào không có cò thom, không phải là thất tình thôi, có gì đặc biệt hơn người. Khung long ba chân khó tìm, con gái hai chân chỗ nào không có! Ông Tất ông là con trai, không thể vì chuyện nhỏ như vậy mà suy sụp?”

Ông Tất lau nước mũi: “Thất tình cũng không phải bà.”

Cô đành phải hy sinh bản thân đi dỗ dành ông này vậy: “Ông Tất, không gạt ông, kỳ thật tôi cũng vừa thất tình. Mới nghỉ hè đã bị bạn trai đá, tôi cũng không dám về nhà.”

Ông Tất quả nhiên dòi đi lực chú ý: “Thật?”

“Tôi lừa ông làm gì?” Cô buồn buồn cúi đầu, “Cho nên tôi mới trầm mê WOW, cũng giống như ông chơi CS thôi.” Kỳ thật. tình hình thực tế không phải vậy?

“Nhìn dáng vẻ bà như thế nào có chút thương tâm sao?” Ông Tất nghi nghi đánh giá cô, “Nhìn gái cứ đi chung với Khúc Duy Ân, anh thấy gái rất nhanh sẽ có sau bạn trai rồi?”

Trong lòng cô mặc niệm: người thất tình lớn nhất, người thất tình lớn nhất, không nên chấp nhặt với cậu ta.

“Hắn cũng đá tôi tìm người khác rồi, chứng minh trong lòng căn bản không có chỗ cho tôi, tôi ngồi khóc tới trời sập, người không ra người ma không ra ma, không ra cái giống gì hết? Không thích là không thích rồi, làm vậy càng làm cho hắn khinh thường, ngược lại người thân bạn bè bên cạnh sẽ rất đau lòng lo lắng, đây chính là người thân đau đớn kẻ thù sung sướng sao? Tôi phải sống tốt hơn lúc quen hắn, tìm một người đẹp trai hơn hắn, cho hắn biết mất tôi là tổn thất lớn nhất của hắn ta! ông nói là không phải?”

Ông Tất im lặng: “Nói thì dễ. Bên cạnh bà đủ loại con nam theo đuổi, bạn trai một năm đổi một người, bà căn bản không biết cảm giác yêu là gì.”

Cô yên lặng lau hắc tuyến trên đầu. Giống như thất tình lần này không có gây cho cô đã kích lớn nào vậy, so sánh với sự đau đớn bị tình yêu hành hạ như nhào bột mì đến hấp hối của ông Tất thì cô thật sự không giống thất tình gì. Có lẽ là vì.Cô yêu không sâu như ông Tất đi. ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

Khai sáng cho người thất tình thật đúng là một kỹ năng sống.

Cô khó khăn mới ghen ra: “Kỳ thật. Ông đừng xem tôi đố bạn trai thường xuyên, trong lòng tôi chân chính. Yêu chỉ có một. Sau đó tôi chỉ tìm bạn trai cũng giống như anh ấy thôi, nhìn bọn họ giống như thấy được bóng dáng anh vậy. Đáng tiếc bọn họ từng người từng người đều bỏ tôi. Tuy vậy, tôi vẫn không nhìn được đi tìm người giống như anh ấy, chỉ hơi giống một chút tôi cũng thấy an ủi.”

Nói xong, bản thân cũng thấy có chút buồn.

“Nhìn chưa ra bà si tình như vậy, “ ông Tất ngừng khóc, “Bí đao, anh nói thật nha, nhóc Chu tuy rằng không sai, nhưng quan hệ nam nữ rất hoa tâm. Nó không có khả năng lại quay đầu thích bà đâu, bà vẫn là sớm quên nó đi.”

Đại ca lỗi tai nào của anh nghe thấy người tôi nói là Chu Hành Viễn!

Thấy ví dụ xảy ra trước mắt, chuyện Chu Hành Viễn và người trong lòng, ông Tất đại khái cảm thấy An Tư Đông cũng thật đáng thương , trên đời cũng không phải chỉ có một mình mình buồn, cảm xúc cũng tốt hơn chút.

Cậu cào cào tóc, gãi tay ra. Một đồng gào. ” Anh, anh đi rửa mặt trước.”

“Ông còn biết đi rửa mặt à? Nhìn Phòng ông coi, y hệt cái chuồng heo.”Cô nhân cơ hội mở cửa sổ ra để mùi rượu bay bớt.

Ông Tất còn có tâm trạng nói đùa: “Bí đao, gái tốt như vậy, nếu thấy không vừa mắt thì giúp tui này dọn dẹp đi ? Trước kia gái cũng hay làm mà?”

Trong phòng dáy bẩn thỉu đúng là không chỗ nào vừa mắt, trên đất đều là giấy hi nước mũi chùi nước mắt của ông Tất, trong thùng rác cũng chất đầy, đúng là nhiều tới cực hạn rồi, cô nghĩ là chỉ cần thêm một cọng tóc nữa thôi nguyên đồng rác sẽ sập hết.

Chẳng những phải vạch vệt sọc để an ủi người ta , giờ còn phải miễn phí dọn vệ sinh, mạng cô sao khổ như vậy. - _|||

Trên giường và ghế của Khúc Duy Ân cũng đầy quần áo dơ, bên cạnh máy tính cũng có mấy cái. Cô gom lại để cuối giường, lúc gom áo không cẩn thận đụng tới gối cậu ấy, từ dưới gối bay ra

Tám hình?

Cô nhặt tám hình lên nhìn. Hình cũng rất cũ rồi, bốn góc cùng hơi bay màu, hình bên trong cũng hơi mờ. Nhìn ra nó thường xuyên bị người cầm trong tay, vì vậy mà xung quanh có rất nhiều nếp gấp.

Chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là

Đó là tám hình chụp bốn người trong phòng!

囧!

Trong hình bốn bạn nam kẻ vai nhau, tươi cười sáng lạn, vẻ mặt tươi roi rói, nhìn có tinh thần hơn bây giờ. Cô nhận ra khung cảnh trong hình này, đó là hồi năm nhất vào học chưa bao lâu, lớp trưởng tổ chức cả lớp đi leo núi ở Tây Sơn. Lúc ấy tất cả mọi người tràn đầy sức sống, cả lớp đạp xe suốt ba giờ đến Tây Sơn, leo núi xong lại đạp về.

Lần chơi thu đó để lại ấn tượng đặc biệt sâu cho cô, bởi vì khi xuống núi không cẩn thận cô bị chột chân, được Khúc Duy Ân công xuống núi cậu ta là người to con nhất lớp, bự như vậy thì thể lực cũng không tệ nên liền sai cậu ta công.

Đó là lần đầu cô biết tới ba chữ Khúc Duy Ân. Trong lớp trai nhiều gái ít, vừa khai giảng mọi người đều không quen biết nhau, trước khi leo núi cô chỉ biết lớp trưởng, bí thư và Chu Hành Viễn.

Khi đó còn ngây thơ, được một bạn nam xa lạ công, ngoại trừ cảm kích ra cô cũng không cảm thấy gì nữa. Các bạn học đều lo lắng vết thương của cô, không ai chọc ghẹo gì hết. Cô dựa trên lưng rộng, lắc lư theo từng bước chân của cậu ấy, cứ nhiên lại ngủ luôn.

Lúc về cũng là Khúc Duy Ân chở cô. Chu Hành Viễn một tay lái xe, tay kia dắt theo chiếc xe của cô, lại cùng cô nói chuyện để dời đi lực chú ý, cứ như vậy dắt suốt ba giờ, lúc về tới trường cánh tay đều tê hết. Có lẽ, vì vậy cô bắt đầu hơi hơi thích Chu Hành Viễn.

Tầm mắt dời về tám ảnh trước mặt, lông mày cô nhíu lại. Xem kỹ mấy lần, chắc chắn tám hình kia ngoại trừ bốn người họ ra, còn lại tất cả đều là du khách xa lạ ở Tây Sơn.

Khúc Duy Ân đem tám hình đặt dưới gối, mà còn thường xuyên cầm trong tay nhìn tới nhìn lui, là có ý gì?

Chẳng lẽ cô đoán đúng rồi sao, cậu ta không phải là thích bạn nam trong tám hình chứ? Chẳng lẽ cô là nhân vật nữ phản hình sinh trong các tiểu thuyết BL sao?

Không thể không nói, phát hiện này làm cô cảm giác. Thật sự khó có thể diễn tả bằng lời, giống như. Ban ngày ban mặt trời nắng nóng , đang đi trên đường đột nhiên bị sét đánh trúng vậy.

Nếu nhất định phải chọn một trong hai tiêu đề “Khúc Duy Ân thích An Tư Đông” và “Khúc Duy Ân thích con trai” thì cô vẫn là chọn về trước cảm giác tốt hơn chút.

o(∩ □ ∩)o

Nhất định là cô nghĩ nhiều rồi, nhất định là cô nghĩ nhiều rồi, có lẽ giường cậu ta loạn quá không biết như thế nào lại rơi tấm hình vào gối, rồi ngủ đè lên nên hình mới có nhiều nếp gấp như vậy, chắc chắn là thế

“U đang làm gì ở đây?” Khúc Duy Ân mang bốn bình nước vào, thấy cô cầm tấm hình, xông qua cướp đi, “u làm gì phá đồ của tôi vậy!”

Về mặt của bạn Khúc giống như. tìm đập liên hồi khi bị người ta biết được bí mật của mình vậy, hai tai đều đỏ, không thể nghi ngờ chính là: Tấm hình này chắc chắn có gì không thể để người khác biết đây.

An Tư Đông rất sầu não, cực kỳ cực kỳ sầu não, sầu không chỗ nào kể hết, nếu đang cầm súng thì cô muốn bắn tất cả những vật mà mình nhìn thấy trước mặt.

Mãi đến hai người người trước máy tính bàn về mấy tài liệu hết nửa ngày mà cô vẫn cảm thấy cực bức, nhìn không được len lén quan sát bạn Khúc bên cạnh. Nhìn cái đầu thô thô, lông mi đậm như thế, đường nét mặt cứng cáp như thế, cơ bắp nhiều như thế, nội tiết tố nam nhiều đến muốn bốc hơi, cả người không chỗ nào không thể hiện “Tôi là đàn ông 100%”, tại sao có thể là gay?

Cuộc sống không có nhiều kịch tính đến như vậy, đừng nghĩ vậy, đừng nghĩ vậy.

“U làm gì mà cứ nhìn chăm chăm tôi?” bạn Khúc đỏ mặt sờ sờ hai má hình, “Mặt tôi bị dơ? Hay là dính com?”

Cô buồn bức cúi đầu nhìn tài liệu: “. Trên mặt you có mụn.”

“Oh, da tôi không tốt lắm” bạn Khúc hơi xấu hổ, “Tôi đã rất chịu khó rửa mặt rồi, lần nào cũng dùng sữa rửa mặt, nhưng cứ ba ngày lại nổi mụn.”

Ai quản mặt you có mụn hay không đâu. cô bức mình chặn lại: “Tiếp tục xem tài liệu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Bực thì bực nhưng cuộc sống cũng phải tiếp tục.

Trong khoảng thời gian này ban ngày An Tư Đông đều tới ký túc xá Khúc Duy Ân thảo luận, viết code, buổi tối về ký túc xá nghỉ ngơi, chơi game xong lại lên BBS, khoảng thời gian trôi qua rất phong phú.

Sau chuyện hình dưới gối, cô phát hiện mình đối mặt với Khúc Duy Ân cảm giác ngại, xấu hổ cũng bớt đi. Đương nhiên cũng có thể là do mỗi ngày cứ gặp cậu ta để thảo luận vấn đề học thuật, ở chung nhiều nên cũng tự nhiên hơn.

Ông Tất cũng dần dần hồi phục lại sau chuyện thất tình, mỗi ngày vẫn trốn trong phòng chơi game, nhưng ít ra ăn cơm ngủ nghỉ đã bình thường lại, trừ CS bạo lực, cũng dần dần bắt đầu chơi vài trò khác như Đầu Địa Chủ (Landlords - Bài Tú Lơ Kho), Zuma, Nhà Ăn Vui Về và những trò game mang tính tích cực. - _-b

Hạng mục tiến hành cũng rất thuận lợi. Khúc Duy Ân kỳ thật một năm trước đã bắt đầu viết, đã hoàn thành hơn 90%. Sau khi nghỉ hè cậu ta thấy poster cuộc thi “Cúp lần hai” dành cho sinh viên khoa công nghệ bắt đầu nộp sản phẩm vào nửa năm sau, cảm thấy đây là một cơ hội, nghĩ dùng số liệu này viết một game nhỏ đơn giản thú vị đi dự thi. Đại học T đa phần là khoa học công nghệ, “Cúp lần hai” vẫn là một cuộc thi có tính cạnh tranh cao, cũng không phải một hai người tùy tiện làm mấy mười ngày nửa tháng làm có thể đem sản phẩm đi nộp, hàng năm những sản phẩm được đem ra triển lãm và bộc lộ tài năng có thể xin độc quyền, có thể được công ty nhìn trúng mua lại ... Chuyện như vậy nhìn mãi quen mắt.

Quả nhiên cơ hội tốt đều dành cho những người đã có chuẩn bị sẵn sàng. ∩ (_ _) ∩. cái game mà họ làm kỳ thật cũng đơn giản, chỉ dùng vài động tác giống game Super Mario, nhưng không có khả năng bắn đạn giết quái như Super Mario mà hoàn toàn chỉ có thể dựa vào cách đi tránh các loại cạm bẫy, lại còn là game 3D, bởi vậy yêu cầu thao tác tương đối cao.

Đến giữa tháng 8, game hoàn thành những bước cơ bản, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cũng gia nhập phòng 613, chăm chỉ vẽ. Phần trang trí cũng phải đầu tư, hoạt hình trong game dựa theo phong cách Q, hình ảnh mặc dù không tính là bắt mắt, nhưng đơn giản đáng yêu.

Chẳng qua là.....

“Tên này ai đặt ?” An Tư Đông nhìn tám hình bắt đầu game có một loại dưa nhảy theo dòng chữ “Jumping Melon”, sau đó đầu hắc tuyến.

“Tôi!” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đắc ý giơ tay, chỉ vào cái trái dưa màu xanh rêu đang nhảy, “Đây là nhân vật chính của chúng ta, thế nào, đáng yêu không?” Cũng không quên đưa bản vẽ khoe chút: “Nhân vật chính có mấy cái này để chọn, đây là bản thảo của anh, em xem đi, đều rất đáng yêu đúng không?”

Cô nhìn cái bản thảo. Dưa hấu, dưa gang, dưa lưới, bí đỏ, lại còn có dưa leo!

“Làm nhiều loại dưa như vậy, thì không thể vẽ người sao?”

Khúc Duy Ân nói thay: “Miêu tả người rất phức tạp, nhóm chúng ta lại không đủ người, mã hóa cũng không thể tỉ mỉ được. Tôi cũng cảm thấy dưa này rất đáng yêu.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đắc ý nói: “Tổ trưởng cũng lên tiếng, 2:1, bí đao mụi mụi nhận mệnh đi.”

“May mà không có bí đao.” Cô thở nhẹ ra.

“Sao có thể lọt bí đao quan trọng nhất đâu?” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cười mờ ám, “Bí đao đương nhiên phải giữ tới phút cuối cùng mới ra chứ.”

Hắc tuyến trên đầu cô lại rơi xuống: “Không cần nói cho tôi biết cái công chúa cuối cùng là bí đao nha.”

Đúng là thô tục mà, vì sao game phiêu lưu nhất định phải có một công chúa chờ người ta cứu? Nhưng bên công chúa cũng đâu phải loại người lương thiện gì, làm nhân vật chính phải trải qua ngàn nan vạn hiểm vượt qua mười cửa ải mới tới tòa thành giữ công chúa, công chúa đột nhiên lộ ra khuôn mặt tà ác, che mất tầm kiểm soát của nhân vật chính, hơn nữa không thể lưu lại, một khi thất bại sẽ từ phải quay lại cửa thử nhất chơi lại từ đầu.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đưa ra bản thảo cuối cùng, mặt trên rõ ràng vẽ một bí đao da trắng, hai mắt to chớp chớp, lông mi dài, trên đầu có một vương miện nhỏ màu vàng.

Cô lặng yên tỏ vẻ khinh bỉ: “Có phải con trai đều kết công chúa không?”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Trong lòng con gái cũng không phải đều có một bạch mã hàng tử sao? Trong lòng con trai vì sao không thể có công chúa.”

Khúc Duy Ân đang chỉnh chương trình bug: “Trong lòng ông có công chúa gì thì cũng đừng kéo tôi vào.”

“Thôi đi, chú dám nói trong lòng chú em không có công chúa nhỏ bé thân yêu của mình à?”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, anh có thể lại buồn nôn một chút nữa không?

“Nếu trong lòng tôi nhất định phải có một vị công chúa mà nói” Khúc Duy Ân nhìn chằm chằm màn hình chỉnh bug, mí mắt cũng không động, “Tôi hi vọng cô ấy là Onyxia.”

Không hổ là áo băng mage, vừa ra tay là có thể đông chết người. -_-|||

Buổi tối vào game, thật là có người gọi cô đi đánh Onyxia.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao, nhóm ba của tụi chị đi đánh Áo mụi mụi, thiếu trị liệu, em rảnh không? Đến giúp chút nha?

Áo mụi mụi biệt danh của Onyxia, người ta là con gái sao. -_-

An Tư Đông nhìn khung hảo hữu, những thành viên FREE mà cô quen đều ở Naxxramas, chỉ có Liễu Như Mi ở Stranglethorn Vale.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: Liễu Như Mi đã ở mà, ảnh không đi sao?

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: cậu ta không biết đang bận cái gì, hoạt động không tham gia, mặt cũng không trả lời.

Gần nhất Liễu Như Mi có chút thần thần bí bí. Mấy ngày trước còn đột nhiên đã chạy tới hỏi cô: “Bí đao mụi mụi, nếu là em trong game có thể dễ dàng sinh ra tình yêu nam nữ với một nhân vật nữ không?”

Lúc ấy cô đang tổ đội với Khúc Duy Ân, trước mặt là một nữ Gnome cao hai thước tám đôi mắt to to sệt qua sệt lại. Cô nghĩ nghĩ, trả lời: “Hình như là sẽ có để ý chút chương ngại này.”

Liễu Như Mi trả lời một câu “Thật à.”, hình như có chút mất mát. Sau lại không có động tĩnh gì nữa.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao, có rảnh không?

Cô lấy lại tinh thần, vội vàng trả lời.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: rảnh, trước giờ em cũng chưa đi qua, trang bị cũng không tốt lắm, được không?

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bây giờ em đủ bộ T0 chưa? Không tệ rồi, có thể raid . Chúng ta ba đội đều rất nghiệp dư , chị cũng có thể đi, em sợ cái gì?

FREE có ba nhóm raid, nhóm một là chủ lực, đều là người pro nhất, lựa ra trong nhóm hai những người có thời gian online cố định, trang bị kỹ thuật tốt hơn, trước mắt chủ lực tấn công Naxxramas; nhóm hai ở farm Blackwing Lair và Molten Core; nhóm ba thì ít quy định hơn, người chơi có thời gian online không ổn định, hoặc vừa gia nhập không lâu trang bị còn chưa cao, còn có kiểu người chơi như sư tử Tịnh Thủy không giỏi chiến đấu, tương đối rời rạc, có những người quen tay mang theo đánh phó bản cũ.

An Tư Đông gia nhập tổ đội Tịnh Thủy, quả nhiên đều là một những khuôn mặt xa lạ, chỉ có Nại Hà Tinh Thâm và Tịnh Thủy Lưu Sâu là gặp qua . Trong nhóm còn có người chưa max level, lại có người thêm vào.

[đoàn đội][Heo Mập Sao Cự Giải]: ý, bang chủ Nại Hà sao cũng trong đội?

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: là lão bang của Tịnh Thủy mời anh để làm chỉ huy .

[đoàn đội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: ai mời cậu đến đây? Rõ ràng là chính cậu cố chạy tới đây giành chỗ.

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: - __-b

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: một đoàn DPS quá thừa, anh qua đây nghịch Thân là bang chủ, cũng có thể ngang hàng đối đãi từng nhóm, đổi lượt cũng được mà.

[đoàn đội][Bà Mập Sao Cự Giải]: hoho, có động cơ nào khác không.

[đoàn đội][Heo Mập Sao cự Giải]: vừa mới tôi giống như nhìn thấy một Priest mụi mụi mới vào nha~

An Tư Đông nhảy ra chào hỏi.

[đoàn đội][Bí Dao Mùa Hè]: Chào mọi người, mình là người mới, mong mọi người giúp đỡ!

[đoàn đội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao mụi mụi là ta mời đến giúp.

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: mụi mụi này anh không dám nhúng chàm, mấy vị không nên nói lung tung a.

[đoàn đội][Heo Mập Sao Cự Giải]: wow, nguyên lai trên thế giới còn có mụi mụi mà bang chủ Nại Hà không dám nhúng chàm à!

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: anh sớm nói qua anh là hoa có chủ rồi! Không cần tám loạn!

[đoàn đội][Bà Mập Sao Cự Giải]: lần nào anh cũng nói mình là hoa có chủ rồi, nhưng cho tới bây giờ không nói là mụi mụi nào, ai biết có phải thật vậy hay không? Anh nói tên thử xem, tụi này sẽ tin.

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: em đừng nghĩ tới nữa, dù sao cũng không phải em!

[đoàn đội][Bà Mập Sao Cự Giải]: 55555 bang chủ Nại Hà sao anh biết người ta thầm mến anh?

[đoàn đội][Heo Mập Sao Cự Giải]: vợ à.

[đoàn đội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: người tới hết rồi, tập hợp, lên TS.

Lên TS trò chuyện ầm ầm. An Tư Đông lần đầu tham gia raid, 40 người chen chúc trên màn ảnh, laptop nhỏ của cô có chút chịu không nổi.

Sào huyết của Onyxia ở Cự Long Đầm Lầy (dragon Marsh) bên cạnh Theramore, cửa vào dữ tợn giống một miệng quái thú đang há to miệng. Cái chỗ ở của công chúa thật sự kém xa sức tưởng tượng của An Tư Đông?

Nhìn thấy bốn thủ vệ có cái đuôi dài trong phó bản Onyxia, cô rốt cục nhìn không được hỏi một câu: “Áo mụi mụi là công chúa tộc nào?”

“Hiển nhiên là rồng rồi, bằng không nơi này sao gọi Cự Long đầm lầy.”

Rồng trong tưởng tượng của người tây cũng không phải con rồng ánh kim dài vạn trượng biểu tượng của thiên tử trong thần thoại Trung Quốc, vậy thì thật từ ngoại hình đến nội tâm cũng thật ác. An Tư Đông và công chúa Onyxia lần đầu gặp nhau, bất ngờ, quả nhiên giống Khúc Duy Ân nói giống nhau giặt tẩy mình.

Lên TS tập thể đều không lên tiếng, chỉ còn một mình Nại Hà Tinh Thâm tự lên tiếng chỉ huy: “Trong đội này có người chưa đánh qua không? Tôi trước

tiên nói về một chút chú ý về công việc này. Boss này chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất MT lên trước kéo boss qua phía bắc, kéo gần tường. DPS đều dừng nhúc nhích trước, chờ MT kéo ổn, nghe tôi chỉ huy mở thủy phát ra. Giai đoạn này boss có ba loại kỹ năng.”

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: bí đao mụi mụi ở không? Hỏi gái một vấn đề nhỏ.

An Tư Đông lần đầu tiên đánh Áo mụi mụi, nghe rất cẩn thận, hận không thể thu hết hết lời nói của Nại Hà Tinh Thâm để lát đánh mở lại nghe. Chờ Nại Hà nói xong, cô mới mặt lại.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: oh`, gái đi đánh Áo mụi mụi rồi? Hắc hắc, có phải hay không tò mò công chúa trong cảm nhận của QWE là dạng gì không, xem gấp như vậy à?

W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: là sư tỷ Tịnh Thủy kêu tôi đi. -_-b

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: đánh tới chỗ nào rồi?

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: còn chưa mở đầu rồi, vừa mới nhìn thấy Áo mụi mụi. Bộ dạng công chúa này cũng thật đủ cá tính.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: gái không thấy làn da đỏ tím của cô ấy rất đẹp rất gợi cảm, đáng người yếu liễu tràn đầy năng lượng sao?

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]:

Onyxia có đẹp, có gợi cảm, đáng người yếu liễu hay không cô không biết, nhưng mà năng lượng tràn này thì trong tận đáy lòng cô, cảm thấy rất rất đồng ý.

“Mỗi người chú ý chỗ đứng a, tận lực dựa vào phía bắc, đừng đánh trúng rỗng.”

Nại Hà Tinh Thâm vừa nhắc nhở xong, vài trị liệu cận chiến đứng không xa Áo mụi mụi đã bị đánh bay, trên không trung tạo ra vài đường cong, thẳng tắp rơi vào trong trống rỗng phía xa kia, kéo ra một đồng rần, một giây một con. Phó T chưa kịp giữ chặt, bị rần cắn mất vài trị liệu, MT ngã. Sau đó Áo mụi mụi hoa lệ xoay người, há mồm hướng về đồng người phóng một trận hỏa, còn lại vài cái người may mắn thoát khỏi nhưng không thể thoát khỏi hai móng vuốt nhọn, một trận rất nhanh gọn.

Trên đất đầy thi thể, giai đoạn thứ nhất liền cả đoàn bị diệt .

An Tư Đông là chức nghiệp bổ giáp, máu vẫn chưa tới 5000, một ngum hòa quần công của Áo mụi mụi hơn 3000, nên chỉ hai cái cô đã nằm xuống.

Hắc Long công chúa. Thật không dễ đối phó .

Không phải là diệt đoàn sao? Cũng không phải chết thật. Sống lại, chạy thi, cứu người, buff đầy máu, lập lại.

Lần thứ hai vận may khá hơn, tất cả mọi người đều chú ý chỗ đứng, không ai bị đánh bay. Chém tới Áo mụi mụi còn một phần ba máu, giai đoạn thứ hai, cô nàng, cô nàng biết bay rồi.

.

“Đội ba đứng quá sát nhau rồi, chú ý cách nhau hơn 5 bước! Tản ra!”

Người trong đội ba vừa nghe, lập tức nghe lời chạy đi chỗ khác để giữ khoảng cách với đồng đội bọn họ đều chạy thì khoảng cách cũng đều thay đổi. -_-|||

Trên màn hình xuất hiện một dòng chữ to: “Onyxia hít sâu. 5, 4, 3.”

“Hít sâu rồi, mọi người dựa sát tường tìm góc tránh đi, uống thuốc phòng lửa đi. DPS toàn lực tấn công, còn có 5% sẽ qua giai đoạn ba, cố chém chết cô nàng.”

5 giây sau, Công chúa Onyxia phóng ra chiêu mạnh như của cô nàng: hít sâu. Ngọn lửa rất lớn được phun ra từ miệng cô nàng như một chậu máu liên tục bắn ra, An Tư Đông chạy chậm trốn không kịp, trên màn hình liên tiếp hiện những con số tổn thương, bạo khắp nơi, lại nằm. Ngón lửa giăng co thêm lát nữa mới dừng lại. Trên đất lại đầy thi thể.

Còn có người căng thẳng quá chui nhâm vào động rần, kéo ra một đồng rần con, Áo mụi mụi lại liên tục phóng hít sâu, vì thế không có gì ngăn cản chuyện diệt cả đoàn.

Sống lại, chạy thi, cứu người, buff đầy máu, lại tiếp.

Giai đoạn hai Áo mụi mụi bay trên trời, tùy lúc nhắm lại một người nào đó phun lửa nhưng mức thương tổn không cao lắm. Nhưng nếu định xử nhiều người cùng lúc, hoặc là khi cô nàng bay hai vòng mà vẫn chưa bị bắn rớt xuống thì sẽ dùng chiêu liên tiếp hít sâu, cho nên DPS là mấu chốt quan trọng.

Trang bị của nhóm ba này cũng không tốt lắm, hơn nữa DPS lại ít, sau lần hít sâu đoàn lại bị diệt hai lần, cuối cùng khó khăn lắm mới đánh tới giai đoạn ba.

Có câu danh ngôn là gì đó ta? Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Tuy rằng Áo mụi mụi bị đánh rơi xuống đất, chỉ còn hơn 30% máu à, nhưng giờ mới là show time của Hắc Long công chúa mới bắt đầu.

An Tư Đông được chia vào đội bảy, phụ trách kéo quái nhỏ, tăng máu cho T, cộng thêm chăm sóc cho DPS. Áo mụi mụi nhậm chân một cái, mặt đất liền xuất hiện một cái khe nứt, nham thạch phun trào, mọi người sợ quá, không không chế được chạy loạn, rồi lại dẫm lên nham thạch nóng chảy và mất máu. Cô lập tức sử dụng chiêu giải trừ sợ hãi để thêm máu cho mấy người trong đội.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chưa tới nửa phút, nham thạch nóng chảy lại phun tới. CD chiêu giảm sợ hãi có 5 phút, lần này cô đành phải trơ mắt nhìn mình chôn chân ngay khe nham thạch nóng chảy bị người ta giẫm qua giẫm lại rồi chết cháy. -_-b

Diệt đoàn là gì đầu, diệt riết cũng thành quen.

MT kéo không được boss, Áo mụi mụi quay đầu phun lửa, cả đoàn bị diệt; trị liệu không kịp tăng máu cho MT, MT chết, Áo mụi mụi lại quay đầu phun lửa, lại bị diệt.

Chết lại sống, sống lại chết; lăn qua lộn lại, lăn qua lộn lại.

Lần ok nhất là chém Áo mụi mụi còn 5% máu, thương tổn trên diện rộng cũng tăng lên, tất cả trị liệu tập trung toàn lực tăng máu cho MT, những người khác tự uống thuốc băng vải. Đánh thêm nữa, phát hiện thanh máu của boss hình như không di chuyển nữa, nhìn lại, thì thể nhóm DPS đầy ở khe nham thạch.

Chuyện sau đó như thế nào nữa thì An Tư Đông cũng không nhớ rõ, hình như là MT RP bùng nổ, đứng trong khu kết giới tấn công, làm cho vòi rồng của Áo mụi mụi không phun ra lửa, mà vận may của nhóm đa giòn cũng kha khá, khi sợ cũng không chạy trúng mấy khe nham thạch, hi hi hự hự cuối cùng công chúa cũng bị chinh phục.

Khi boss còn 1% máu cuối cùng, cô hồi hộp tới nỗi không thể điều khiển ngón tay của mình, sợ một chút sai sót của mình làm một T ngã xuống rồi thất bại trong gang tấc. Nhìn thân hình “gọi cảm tuyệt vời” của công chúa ằm ằm rồi ngã xuống, cô vừa ném con chuột, vừa nhảy dựng lên ôm đầu chạy vòng vòng trong phòng. Trong tai còn nghe thấy rất nhiều âm thanh lộn lộn của những người hoan hô chúc mừng trong TS.

Mao Đinh quay đầu trừng cô: “Làm gì vậy? Hơn nửa đêm mộng cái gì xuân?”

Cô vỗ về ngực cười ngây ngô: “tụi này cuối cùng chém chết boss.”

“Cắt, ngừng!” Mao Đinh khinh bỉ rồi cúi mặt xuống tiếp tục chiến đấu với luận văn.

Cả đêm tập trung tinh thần, mấy dây thần kinh căng cứng cuối cùng cũng loi lóng xuống, cô mới phát hiện tay và cả trán mình đều toàn mồ hôi, tim đập rất nhanh cứ như vừa chạy xong 800m, cả người đều nhẹ nhõm.

Giống như Khúc Duy Ân từng nói, một đoàn người phối hợp với nhau, trải qua mọi khó khăn gian khổ cuối cùng chém chết boss, cái cảm giác thành tựu này không biết miêu tả thế nào nữa. Chưa từng trải qua thì vĩnh viễn không thể hiểu được.

Áo mụi mụi bạo ra cái vòng Trác Việt của Priest, cái nón Linh Phong của Mage và hai vật phẩm khác nữa, hai mũ đều là hàng bán rất chạy, trong TS bắt đầu bàn tán chuyện chia vật phẩm.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao, chúng ta đều dựa theo tỉ số DKP chia trang bị, em là lần đầu, tang bị Priest lại nhiều người giành, khả năng không có cách nào chia cho em. Chị lưu lại điểm của em trước, sau này em có rảnh thì cùng tụi chị raid đi, được không?

40 người đánh ra 4 trang bị, đương nhiên không có khả năng trực tiếp đưa cho người mới. Cô vui vẻ đồng ý: “Được ạ.”

Đang chuẩn bị logout đi tắm, khung chat hiện ra tin nhắn.

[W From][QWE]: you đi theo nhóm ba đánh Áo mụi mụi à?

[W To][QWE]: uh.

[W From][QWE]: qua à?

[W To][QWE]: qua.

[W From][QWE]: ra cái gì?

Cô đánh ra tên bốn vật phẩm ra.

[W From][QWE]: lần đầu tiên raid, cảm giác như thế nào?

Đại ca anh đang phỏng vấn à? -_-b

[W To][QWE]: thích muốn chết.

[W From][QWE]:

[W To][QWE]: công chúa rất dũng mãnh, khẩu vị của you cũng thật đủ mặn .

[W From][QWE]:

Mao Dĩnh cũng chưa ngủ, đang phát sầu với cái bài luận văn. "Thư viện trường mình đúng là kinh dị, ngay cả cuốn sách này cũng không có. Bí đao, cậu có bạn ở đại học P không? Giúp mình mượn cuốn sách ở thư viện đại học P, coi hai ngày là trả à."

Mao Dĩnh hệ sù, mấy năm gần đây trường mới thành lập, khoa văn của đại học T không lớn bằng đại học P, thư viện cũng không đa dạng. An Tư Đồng nhớ tới một người, mở ra khung hảo hữu ra, anh vẫn còn onl.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Hi, có chuyện muốn nhờ anh. Bạn cùng phòng của em muốn mượn một cuốn sách trong thư viện trường anh, có thể giúp không? Bạn ấy muốn dùng để tra tài liệu viết luận văn, xem xong là trả.

Anh trả lời rất nhanh.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: không thành vấn đề. Tên sách là gì?

Cô hỏi Mao Dĩnh, rồi nói tên sách cho anh.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: sách này còn trên kệ, sáng mai anh mượn rồi đem qua cho em.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: không cần không cần, em có xe, em qua lấy được rồi.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: cũng được, tiện thể anh có thể làm tròn vai trò chủ nhà. Trường tại anh tuy rằng không lớn bằng bên em nhưng vẫn có vài chỗ để đi dạo. mười giờ sáng mai gặp ở cổng đông nha?

Chỉ giúp Mao Dĩnh mượn sách, sao lại giống như. giống như đi hẹn hò vậy?

[W From][QWE]: bí đao.

[W To][QWE]: ?

Một lát sau cậu ta mới trả lời lại .

[W From][QWE]: gửi nhảm.

Đó cũng gửi nhảm được à? Chẳng lẽ cậu ta còn bạn nào tên bí đao sao?

[W To][QWE]: nhóm trường đại nhân, mai tôi có chút việc, không qua ký túc của you được, xin nghỉ một ngày nha?

[W From][QWE]: đi đâu?

Cô nhủ mậy: tôi đi đâu còn phải xin phép you hả?

Cũng may cậu ấy liền nhẩn qua lại.

[W From][QWE]: coi như tôi không có hỏi. Có việc thì you đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ngày đó An Tư Đồng mãi đến chiều mới về, Mao Dĩnh xông tới cướp cuốn

sách trong tay cô: "Bà chạy đi đâu rồi hả? Mượn có cuốn sách mà mượn

luôn cả ngày.”

Cô nói dối: “bạn bè lâu ngày không gặp, ăn com, rồi đi dạo trong trường.”

Mao Đình : “Hắc hắc, bạn bà là boy phải không ?”

Mặt cô đỏ lên, xoay người sang chỗ khác không để ý tới cô bạn nữa. Mao

Đình chắc chắn: “Đông Đông, bé càng ngày càng lớn nha, nhanh như vậy

liền lại có mùa xuân mới.”

“Xuân cái gì mà xuân, nhanh mà viết luận văn của bà đi.”

Mao Đình bị luận văn đề tới sút đầu mẻ trán, cũng không dư thời gian

để tám nữa, chui đầu trong đồng sách: “Đông Đông, tôi không xuống ăn

com, bà mua giúp tôi một phần com sườn đi.”

An Tư Đông bụng khây com tìm chỗ ngồi, phát hiện phía trước có một người

nhìn rất quen, lên tiếng chào: “Tĩnh thủy sư tỷ!”

Sư tỷ ngừng đầu cũng nhận ra cô , cười cười: “Bí đao, qua đây ngồi đi.”

Cô đặt khay xuống, vừa muốn ngồi, lại nghĩ tới cần phải hỏi: “Chỗ này

không có ai chứ?”

“Chị có phải cũng nên hỏi em trước: em cãi nhau với QWE à?” Sư tỷ cười nói, “Chị còn độc thân, cho tới bây giờ vẫn ăn com một mình, chỗ bên không có ai, yên tâm ngồi đi.”

An Tư Đông ngượng ngùng: “Không phải không phải, ý của em là. Sư tỷ không ăn com với bạn cùng phòng à. Em bình thường đều đi ăn với mấy bạn cùng phòng.”

“Chị ở một mình”

Mấy năm gần đây đại học T vừa xây xong một khu ký túc xá mới dành cho sinh viên học lên tiến sĩ, đều là mỗi người một phòng, trước mắt phòng ban đang liên hệ sinh viên học lên tiến sĩ vào ở. Tòa nhà kia bầy quẹo tám rẽ, phía trên nhìn xuống có hình chữ “M”, bởi vậy được gọi là nhà M.

“Thật tốt, vậy là tự nhiên được ở một mình một phòng, không cần nhiều người cùng chen chúc một cái phòng. Em còn chưa thấy qua nhà M là dạng gì nữa.”

“Ở một mình cũng chưa chắc tốt, rất vắng, lại nhỏ, y như cái chuồng bò câu vậy. Vẫn là bốn người ở chung vui hơn.” Sư tỷ nói, “Em muốn thì lúc nào cũng có thể tới tìm chị, chị ở phòng 839.”

“Dạ.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Sư tỷ hỏi: “Bí đao, em chưa có bang phải không? Có muốn qua FREE chơi không?”

“Em thấy yêu cầu của bang của tụi chị rất cao, sợ không đủ tư cách.”

“Không có ghê như em nói đâu, chỉ cần max level, trang bị, thao tác ... Không tệ lắm là được. Chị thấy biểu hiện hôm qua của em rất tốt, còn mạnh hơn nhiều người trong nhóm ba của tụi chị nữa. FREE cơ bản đều là bạn học với nhau, sau này cùng đi phó bản cũng tiện.”

Cô hơi do dự.

“Hơn nữa, QWE cũng ở FREE, em không muốn ở chung với cậu ấy sao?”

“Sư tỷ, kỳ thật quan hệ của em với QWE không phải cái loại đó.” Cô gắp mâm đồ ăn, “Tụi em bắt đầu chơi game mới hơi thân lên thôi, nhưng mọi người cứ nói này nói nọ, em sợ cậu ta tưởng thật. mọi người đều là bạn học, em cũng rất khó xử.”

“Xin lỗi, chị không nghĩ là.” Sư tỷ nói, “Chị hiểu suy nghĩ của em. WOW không phải là game dễ thư giãn, hơn nữa server cũ, mọi người cơ bản cũng có đội cố định. Chị thấy mọi người đều quen nhau, cùng chơi chung sẽ tiện hơn. Hay là em có bạn khác?”

Ngoại trừ FREE, đại khái cô chỉ có một người bạn nữa là Vạn Thủy Thiên Sơn, nhưng cô cũng không thể vào bang Thanh Mai Chử Tửu.

“Không có.”

“Ba nhóm ít khi đi chung lắm, hôm qua Nại Hà chỉ là tới góp vui thôi. Nhóm ba người pro không nhiều lắm, cũng thiếu trị liệu, chị thật sự hi vọng em có thể gia nhập. Em hãy suy nghĩ chút đi.”

“Dạ.” Cô im lặng bó tay. Kỳ thật cô cũng rất thích những người trong FREE, rất hi vọng chơi chung với họ, nhưngcô cũng không làm rõ cảm giác rối rắm này là gì, hình như có chút muốn gần gũi lại cố chấp bài xích kháng cự.

Sư tỷ cười nói: “Kỳ thật chị rất kinh ngạc, em lại không thích QWE.”

☹! Bạn Khúc khi nào biến thành vạn người mê rồi, không thích cậu ta rất kỳ sao? “Cậu ấy không phải loại em thích.”

Sư tỷ gật gù đầu: “Cậu ta xác thực không giống kiểu như Nại Hà Tình Thâm được các cô nàng hoan nghênh. Nhưng chờ khi em tới tuổi như chị, sẽ phát hiện con trai như QWE, đáng quý hơn cái kiểu như Nại Hà Tình Thâm.”

Em cũng không thích Nại Hà Tình Thâm. An Tư Đông tiếp tục im lặng bó tay ra com.

“Chị mà trẻ đi ba tuổi, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội theo đuổi người ta” Sư tỷ nói đùa, thấy cô đột nhiên ngừng đầu tròn tròn mắt, vội vàng xua tay, “Chị nói giỡn à, em đừng tưởng thật, đừng coi là thật. Chị không thể chấp nhận được bạn trai nhỏ tuổi hơn mình.”

Giống như phản ứng quá độ An Tư Đông gãi gãi đầu: “Ách. Sư tỷ chị quen mấy cậu ấy lâu rồi à?”

Sư tỷ nói: “Uh”, QWE vừa chơi game đã gia nhập FREE, khi đó một bang của Alliance vẫn luôn ức hiếp tụi chị, nếu không cậu ấy, chị sớm bị AFK, FREE cũng sẽ không còn.”

Tôi rõ ràng hỏi sư tỷ chị quen “Mấy cậu ấy” lâu rồi à, nhưng vì cái cọng lông gì chị cố tình quên mất chữ “Mấy” vậy trời!

“Kia. Bọn Nại Hà Tình Thâm thì sao?”

“Nại Hà kỳ thật chơi lâu rồi, lúc đầu cũng luyện Hunter giống chị, sau có lẽ không thích, vừa chuyển sang luyện Warlock, cho nên vào bang chậm hơn một chút.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. đang nói chuyện, An Tư Đông đột nhiên cảm thấy ghé nặng xuống, quay đầu chỉ thấy khuôn mặt cười tươi roi rói bày ra lúm đồng tiền mê người: “Thật khéo, Nguyễn Tịnh, em cũng tới đây ăn com à.”

“Không lớn không nhỏ, gọi tôi là sư tỷ.”

Nại Hà Tình Thâm từ chối cho ý kiến, rồi sau đó giống như mới phát hiện bên cạnh còn có người: “Bí đao, em cũng ở đây à.”

Anh ấy mới mua com còn chưa bắt đầu ăn, An Tư Đông đã sắp ăn xong rồi. Sư tỷ nói: “Bí đao, em cũng ăn xong rồi? Chúng ta đi trước vậy.”

Nại Hà Tình Thâm kéo chị ấy lại: “Eh, em nhẫn tâm quăng anh một người ở chỗ này à? Ngồi đợi anh ăn xong đi.”

Bộ dạng anh vừa đẹp trai lại nổi bật, hai bạn gái đi qua, vụng trộm quay đầu đánh giá anh, giống như đang nói “Nhìn kia có một soái ca” cánh tay Tịnh Thủy sư tỷ bị anh bắt lấy, đành phải ngồi xuống: “Cậu lớn như vậy rồi ăn một bữa com còn phải người ngồi chung, tôi đã nói là sẽ dẫn bí đao thăm quan nhà M mà.”

Nại Hà Tình Thâm vừa ăn vừa nói: “Oh”, bí đao mui mui em còn có việc à, vậy em đi trước đi, không cần đợi anh.” tay còn lại vẫn đang nắm chặt tay Tịnh Thủy sư tỷ không chịu buông.

Ý? cô nhìn Nại Hà Tình Thâm cầm lấy tay sư tỷ, lại nhìn anh ấy đang cuối đầu ăn mà đôi mắt gian tà không an phận. Tịnh Thủy Lưu Sâu, Nại Hà Tình Thâm, trước chơi hunter mới chuyển sang chơi nhân vật bây giờ, còn có người trong mộng thần bí kia của Nại Hà Hình như có một gian tình không nên biết bị cô phát hiện rồi?

“Cậu đừng cầm lấy tay tôi nữa, một mình bí đao làm sao mà đi nhà M?”

An Tư Đông vội nói: ” Thiếu chút nữa quên, bạn cùng phòng còn đang đợi em mang com sườn về, lần sau vậy. Thôi em đi trước nha, hai người từ từ ăn.”

Xếp hàng mua com sườn, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt len lén cảm ơn của Nại Hà Tình Thâm. Cô nhớ tới lời nhận xét vừa rồi của sư tỷ Tịnh Thủy đối với Nại Hà Tình Thâm, còn yêu cầu độ tuổi của bạn trai nữa, trong lòng lặng lẽ cầu phúc cho trò Nại Hà.

Về ký túc xá đăng nhập vào game, Vạn Thủy Thiên Sơn đang onl, nhận được một tin nhắn.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: bí đao, đi phó bản không?

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: không đâu, hôm nay có chút mệt, dạo chơi thôi à.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: đều tại anh, không nên kéo em dạo lâu như vậy. Em muốn làm gì không? Anh đi với em.

Cô nhớ tới lần trước ăn khuya Khúc Duy Ân có nhắc qua.

[W To][Vạn Thủy Thiên Sơn]: nếu không đi phở bản nhỏ đi? Hồi lên cấp xong cũng quên làm nhiệm vụ phở bản, nghe nói có rất nhiều tình tiết quan trọng nữa.

[W From][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Được, anh đánh quái em trị liệu, hai người cũng có thể qua được năm phở bản nhỏ trong Sunken Temple, chỉ là đánh hơi chậm.

Cô còn định kêu thêm vài DPS đi chung, ngăn lại hai người cũng có thể qua lại thoải mái hơn, nên thôi. Hai người tổ đội, đều ở Ironforge, quyết định đi Gnomeregan trước.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Ở Gnomeregan này có vài nhiệm vụ dành cho thợ thủ công.

Nhiệm vụ cấp thấp hơn sẽ không còn thấy dấu chấm than, chỉ có thể đi nói chuyện với NPC mới có nhiệm vụ. Cô chạy tới nhận nhiệm vụ.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: nhiệm vụ lâu như vậy rồi anh vẫn còn nhớ à.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: ha ha.

Gnomeregan là một phở bản trên cấp 20, địa hình phức tạp, cho nên rất ít người đi. Lúc đầu Blizzard từng đã làm vài kiểu mê cung không gian khổng lồ phức tạp như thế, như là Gnomerega, Blackrock Depths, Sunken Temple, vân vân. Sau lại phát hiện có hết sức cùng không thể qua hết, đại đa số người chơi vẫn là thích kiểu bản đồ phẳng, cho nên tam đại, Ahn'Qiraj, Blackwing Lair này nọ, địa hình cũng đơn giản rất nhiều.

(Thời Cũ: Blizzard, công ty sáng lập ra World of Warcraft. Stars cũng là sản phẩm của công ty này.)

Gnomeregan rất lớn, được ghép từ những bản đồ nhỏ. Chạy được hai vòng, bạn An làm “gió dẫn đường” quay lại hỏi.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: phở bản này lớn quá. Anh có nhớ cửa vào ở đâu không?

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: hình như là phía đông bắc. Đừng vội, dù sao chúng ta vào làm nhiệm vụ, dạo thêm chút nữa là tìm được à.

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: bên này còn quái, hẳn là chưa đi qua, đi bên này.

Xử lý đám quái nhỏ xong, rút ra một vật phẩm nhiệm vụ: thẻ đục lỗ màu trắng. Đây là một nhiệm vụ liên hoàn, cần lấy tám thẻ theo thứ tự từ màu trắng, vàng, xanh, đỏ, đầy màu. An Tư Đông mở ra thẻ màu trắng nhìn, phía trên có những con số 0101 chi chít nhau, mỗi hàng có 8 con số, tổng cộng bốn mươi năm mươi hàng.

Bạn thân là một sinh viên khoa công nghệ, nhìn đến 8 con số 0101, nếu nói không biết là đó có nghĩa gì, vậy thì thật là uống mấy năm đại học.

Cô mở khung hào hữu ra, Khúc Duy Ân đang trong thành.

[W To][QWE]: tôi nhớ từng thấy trong máy tính you có mấy văn bản mã ASCII , you có nhớ để chỗ nào không? Gửi qua cho tôi đi.

(Thời Cũ: Mã ASCII là bộ mã hóa thông tin của máy tính, dùng 8 bit này để mã hóa kí tự

DoI: muốn biết thêm thông tin xem SGK tin học lớp 10)

[W From][QWE]: You cầm thẻ nào?

Bạn Khúc chẳng lẽ còn biết bói toán? @_@

[W To][QWE]: Sao you biết tôi muốn lấy thẻ?

[W From][QWE]: you không phải ở Gnomeregan sao, nhất định là nhìn thấy mấy con số trên thẻ rồi. Đúng vậy, đó đúng là mã ASCII. Quái rồi cái màu trắng hả?

[W To][QWE]: oh'

[W From][QWE]: hình như dịch ra là: Thrall and Jaina sitting in a tree, K-I-S-S-I-N-G.

Thrall và Jaina hôn nhau dưới tán cây? 囍!

[W To][QWE]: Jaina không phải thanh mai trúc mã người yêu của hoàng tử Arthas? Sao có thể cùng Thrall?

[W From][QWE]: Arthas đã bị Lịch King khống chế, còn giết chết cha mình, không thể trở về nữa, Jaina vì sao không thể khác có niềm vui mới?

Đây cũng không có bàn đến vấn đề tình yêu mới, máu chốt là, Thrall ông ta, ông ta. . . .

[W To][QWE]: Thrall là người thú, Jaina là nhân loại.

Ai tôi nói cho cô biết, người thú sao yêu được con người vậy? Khi hai người họ kiss nhau, làm sao giải quyết hai cái răng ranh bự trong miệng Thrall đây?

Chấp nhận tình yêu khác chủng tộc lại trực tiếp gặp phải vấn đề kỹ thuật.

ㄋ (ˊ _ ˋ) ㄋ

W From][QWE]: Người thú thì sao, Thrall niên kinh hữu vi (có thể hiểu là trẻ tuổi đã bộc lộ tài năng), giải cứu tộc người thoát khỏi thân phận nô lệ, sáng lập thành Orginmar, Horde có thể chấn hưng lại không thể bỏ qua công lao của ông. Ngoại trừ diện mạo, ông có chỗ nào thua kém tên Arthas sa đọa đó?

[W To][QWE]: you tôn sùng ông ta vậy, sao không chơi Horde?

[W From][QWE]: Lúc tôi vừa chơi cũng không biết chuyện này, tùy tiện chọn à. Trận doanh chính là game yêu cầu thôi, tôi phe Alliance cũng không ngăn cản được sự yêu thích đối với anh hùng bên Horde. Nói lại Thrall cũng trong cộng đồng liên minh chống lại Burning Legion, ông là bạn của Alliance.

[W To][QWE]: được rồi.

Cứ nhắc tới vấn đề mất thẩm mỹ cá nhân, tranh luận cũng không có kết quả, quên đi, không cãi với cậu ta nữa. Có lẽ bạn Khúc tìm được sự đồng cảm trong hình dạng người thú không đẹp trai tí nào của anh hùng Thrall?

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: bí đao?

Cô nhìn tên trên đầu của warrior chủng tộc Night elf, đột nhiên cảm thấy, quan hệ tam giác của Arthas, Jaina và Thrall sao mà. sao mà giống như có cảm giác là lạ.

ㄗ! Nghĩ bậy cái gì vậy! Cho dù bạn Khúc đồng tình với Thrall thì Vạn Thiên hay Vạn Thủy Thiên Sơn cũng không giống tên ác ôn sa đọa như Arthas , cô lại càng không phải Jaina, cũng sẽ không có liên quan gì với người thú! ㄗㄗㄗ!

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: bí đao, em còn đó không?

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: ở đây ở đây, em đang xem nhiệm vụ.

Mặt ngữ lại không nghe lời nhảy ra.

[W From][QWE]: tự mình you đi phó bản Gnomeregan?

[W To][QWE]: oh`.

[W From][QWE]: you thiên về trị liệu, đánh được quái à? Ở Gnomeregan có mấy nhiệm vụ tôi cũng chưa làm, tổ tôi rồi đi chung.

Không hiểu sao lại hỏi hợp, cô liền nói dối.

[W To][QWE]: Tôi ra tới cửa rồi.

[W From][QWE]: oh`, vậy lần sau đi.

Vạn Thủy Thiên Sơn vẫn im lặng đứng trước mặt đội cô, cô vội vàng đóng khung vật phẩm mặt.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: Xong chưa?

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: dạ. xin lỗi để anh đợi lâu.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: không sao, cũng đến ngắm cảnh mà.

[đội ngữ][Bí Đao Mùa Hè]: ^ _ ^

Hai người lại đánh quái phía trước, chẳng những không thấy NPC nhiệm vụ, ngay cả boss ở đâu cũng tìm không thấy. Nhìn bản đồ nhỏ, bốn phía đều là đường, còn rất nhiều tầng chồng lên nhau, căn bản không biết nên đi theo hướng nào.

[W From][QWE]: còn chưa có ra à? Cần tôi qua giúp không?

Con vịt rất lớn bay qua.

[Tổ đội][Bí Đào Mùa Hè]: em thấy choáng đầu quá, nếu không hôm nay ngừng ở đây đi? Lần sau em nghiên cứu xong lại đi tiếp.

[Tổ đội][Vạn Thủy Thiên Sơn]: được rồi, dùng phù về thành đi.

Cô dùng phù về Ironforge, sau đó mới dám mật lại cho bạn Khúc.

[W To][QWE]: đã ra rồi.

Dùng phù sẽ về tới tiệm bán phù. Cô đi từ trong tiệm ở Ironforge ra, đứng ngay trước cửa là một mage Gnome búi tóc nhỏ nhánh, dọa cô hết hồn.

Vạn Thủy Thiên Sơn cũng từ trong tiệm chạy ra, dừng ngay trước cửa.

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Cho dù mỗi ngày cô tổ đội với Vạn Thủy Thiên Sơn thì tại sao sợ cậu ta nhìn thấy hả hả hả! Để cậu ta biết cô hay đi chung với người khác là cách tốt nhất chặt đứt chuyện này sinh hảo cảm!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô ngẩng đầu ưỡn ngực lên ngựa đi tìm NPC bỏ trang bị vào kho.

Không biết vì sao cảm thấy hơi trống rỗng, hơn nữa không hiểu sao lại thấy buồn bực.

[W From][QWE]: tôi cũng vừa tới Ironforge, định đi Gnomeregan, ai ngờ vừa mới tới you đã ra.

Cậu ta càng giải thích, cô lại càng không hiểu sao càng bực.

[W To][QWE]: oh'.

[W From][QWE]: tôi không phải cái kia. you hiểu không?

[W To][QWE]: oh', tôi hiểu. Không sao.

Kỳ thật một chút cũng không hiểu không phải cái kia, cái kia là cái gì!

W From][QWE]: kỳ thật cái thè kia chỉ là Blizzard có nhét vô mà thôi, mấy tằm sau còn có chuyện Dwarf King mặc quần lót của Night Elf này nọ. Game đặt ra chuyện Thrall và Jaina cũng chỉ là liên minh sống vai chiến đấu thôi, không có gì.

[W To][QWE]: oh'.

Không có chuyện xấu giữa người thú và con người là tốt nhất! Căn bản không có khả năng! Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng! >_

Xếp xong trang bị, đột nhiên có một người xa lạ chạy tới, là một nam Rogue cao lớn cường tráng tộc Night Elf, bắt đầu làm động tác đang khinh với cô.

[Cao Thương Kiện cho Bạn xem cơ ngực của anh ta. Wow! rất cường tráng a!]

-__-|||

[Bạn đối với Cao Thương Kiện nhỏ nước miếng.]

[phụ cận][Cao Thương Kiện]:

[W From][Cao Thương Kiện]: bí đao mụi mụi, anh là Liễu Như Mi.

-_-!

Cô click xem nhân vật, Cao Thương Kiện đang cấp 48.

[W To][Cao Thương Kiện]: Vậy là gần đây anh lo luyện con này, khó trách bọn họ tìm hoài mà không thấy anh.

[W From][Cao Thương Kiện]: ha ha, em gái cảm thấy tạo hình bây giờ của anh như thế nào? Có đẹp trai không? Có đủ man không?

[Cao Thương Kiện cho Bạn xem cơ ngực của anh ấy. Wow! Rất cường tráng a!]

Trong đầu liên tưởng tới ngôn hành đầy bừa hãn trong game của Liễu nương nương, thật tế lại có khuôn mặt dễ thương vừa thấy con gái là đỏ mặt, lưng An Tư Đông tự nhiên thấy đổ mồ hôi lạnh.

[W To][Cao Thương Kiện]: vẫn khỏe chứ.

[W From][Cao Thương Kiện]: rất hâm mộ QWE, cao như vậy, bự con như vậy, có cơ bắp, lại rất đẹp trai. Nếu anh có thể giống cậu ta thì tốt rồi. Im lặng là vàng.

[W From][Cao Thương Kiện]: được rồi không phá em nữa, anh về thành học cái kỹ năng rồi đi luyện cấp tiếp. Thêm anh vào hảo hữu đi.

Cô mở ra khung hảo hữu, phát hiện Liễu Như Mi cũng ở tuyến, đang ở The Hinterlands, là bản đồ luyện cấp 45-50. Nếu một tài khoản có thể tạo nhiều nhân vật nhưng lại không thể cùng lúc online .

[W To][Liễu Như Mi]: anh tạo lại tài khoản luyện à?

Liễu Như Mi không để ý cô.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thời gian để chơi luôn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt, nghỉ hè hơn hai tháng liền qua rồi.

Đối với sự thịnh tình kêu gọi của sư tỷ Tịnh Thủy, An Tư Đông cuối cùng gia nhập FREE, vừa mới bắt đầu còn thấy hơi lo, nhưng sau lại phát hiện đúng như sư tỷ nói, ngoại trừ kênh bang nói chuyện phiếm ra thì cũng không có gặp được nhóm thứ nhất, Khúc Duy Ân lại là người vạn năm ngâm trong nước biển không bao giờ chủ động nói chuyện, qua một lúc lâu cô thấy cũng không khác gì trước khi, cũng yên tâm.

Sau khi khai giảng, người trong bang cũng nhiều lên, nhưng thời gian chơi lại không nhiều như lúc nghỉ. Trong nhóm ba có hai trị liệu phải lo việc học, thời gian online cũng bớt, tính ra thì Priest trong nhóm người mới vừa có tiềm lực lại có thời gian chỉ có bạn Bí Đạo Mùa Hè nên đã thành một trong những trụ cột của nhóm, tất nhiên cô cũng được bồi dưỡng như chủ trị liệu tương lai.

Trong khoảng thời gian này nhóm thứ nhất đã quen tay với mấy tiểu boss trong Naxxramas, tứ đại trong vùng chỉ còn boss Death Knight 4DK cuối cùng chưa qua, cũng lâu rồi chưa có bước tiến mới.

Hết nghỉ hè, hạng mục 613 nhảy dĩa cũng bước vào giai đoạn kết thúc, trải qua thử nghiệm của ba người và ông Tất, Khúc Duy Ân đưa lên BBS công khai thử nghiệm. Đáng tiếc, có lẽ vì hình thức của game không đủ hấp dẫn, khi trình lên trường tham gia ”Cúp lần hai”, trực tiếp bị knockout.

Không ngờ tới là game này lại rất được hoan nghênh trên BBS. Thứ nhất nó nhẹ, cũng không cần cài, rất tiện chuyên bá trên BBS; thứ hai hình ảnh đáng yêu, tạo hình Q vừa đúng bù vào chỗ thiếu hụt của phần mềm, hình ảnh thoát nhìn không kém bao nhiêu mấy game trên thị trường; thứ ba bắt đầu đơn giản, có vẽ dễ, lúc nào cũng có thể mở game ra để chơi; đương nhiên quan trọng nhất là, thiết kế cạm bẫy trong game rất tài tình, không ả nào lặp lại, cách chơi cũng khôn gtheo kiểu nào, càng về sau càng có tính khiêu chiến. Vì thế có một đoạn thời gian trên BBS đầy dẫy bài viết khoe khoang ”Nhảy dĩa qua ả 5-7! Có hình, bên cạnh có cách giải”.

Là một trong ba thành viên sáng lập game, An Tư Đông tránh không được cũng lặng lẽ quan sát phản ứng của người chơi. Logic là cô viết, càng về sau mức độ của ả càng khó, nhưng không nghĩ tới lại khó đến mức này. Đưa lên BBS gần một tháng, chưa có một ai qua hết ả.

Buổi tối cô lên WOW, phát hiện người trong bang online nhân đặc biệt ít, hơn nữa những người cô quen chỉ có mấy người mà tất cả đều không ở.

[Bang hội][Silence]: hôm nay là 40 người đi phó bản mới phải không? Tôi nhớ không lầm chứ? @_@

[Bang hội][Sao Bắc Cực]: đúng vậy.

[Bang hội][Silence]: vậy tại sao không thấy ai vậy?

[Bang hội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: ta đi hỏi QWE thử.

Một lát sau.

[Bang hội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: cậu ấy nói hôm nay ít người quá, ngày mai lại đánh. Năm tư gần đây vội tìm việc, dân số luôn không đủ, hôm nay bang chúng ta chắc cũng không đánh được.

An Tư Đông nhìn khung hảo hữu, QWE không online; xem QQ, cũng không. Xem ra sư tỷ Tịnh Thủy gọi điện thoại để liên lạc cho Khúc Duy Ân Trước kia có tình trạng đột ngột gì cậu ta đều nhờ sư tỷ Tịnh Thủy thông báo. Quan hệ của hai người hình như không tệ, đều quý đối phương. Sư tỷ Tịnh Thủy còn nói nếu nhỏ lại ba tuổi se theo đuổi Khúc Duy Ân.

A a cái đầu bị gì vậy trời! Cô cũng có số điện thoại của Nại Hà Tình Thâm, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, có gì không rõ ràng đâu.

[Bang hội][Silence]: oh, cũng được, dù sao CD dài rất.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao, hôm nay nhóm ba mình cũng không nhiều, đếm thử coi đủ 20 người không đi Ruins of Ahn'Qiraj. Chì lập nhóm trước, đợi lát nữa xem tình huống.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: Dạ, được.

Ruins of Ahn'Qiraj là một phó bản 20 người, ở Silithus. An Tư Đông gia nhập nhóm Tịnh Thủy, bay tới mục đích, vẫn còn sớm, trong đội mới thừa thớt vài người phân tán ở các nơi trên thế giới. Cô nhằm chán mở khung hảo hữu, thấy nhân vật mới Cao Thương Kiện của Liễu Như Mi ngay tại bản đồ kế bên Un'Goro Crater, đã tới cấp 55, quý danh Liễu Như Mi không ở tuyến. Cô nghĩ rằng dù sao cũng đang rảnh, không bằng đi qua giúp anh ta một chút.

Un'Goro Crater là một bản đồ nhỏ, địa hình bằng phẳng, nhiều nhiệm vụ, là thánh địa luyện cấp 50. An Tư Đông vừa bay đến nơi liền thấy thân hình cao lớn vạm vỡ của Rogue tộc Night Elf của bạn Cao Thương Kiện chạy về lên núi giao nhiệm vụ.

Cô lui đội, click vào nhân vật anh mời tổ đội.

[Cao Thương Kiện đã ở trong đội ngũ khác.]

Cao Thương Kiện đứng ở trước mặt NPC cách đó không xa, không đối thoại với NPC. Lát sau lại đã chạy tới chỗ một nữ Priest, đợi cô giao xong nhiệm vụ, bạn Cao Thương Kiện lại tiếp tục chạy xuống núi.

Vậy là trò Cao không phải đang làm nhiệm vụ, mà là kéo người khác.

An Tư Đông click vào Priest kia, nữ human, tạo hình giống Liễu Như Mi, tên gọi Liễu Diệp, mới cấp 49. Cô len lén đi theo nhóm họ xuống núi, thấy họ đánh quái cấp 51, chắc chắn là đang làm nhiệm vụ cho Liễu Diệp.

Khó trách trò Cao gần đây thần thần bí bí, còn đột nhiên luyện nhân vật cơ bắp, quý danh cũng không lên. Liễu Như Mi, Liễu Diệp, chắc chắn, lại là một cặp JQ.

Xem ra nơi này là không cần cô nữa, trở lại Silithus chỗ tập hợp nhóm.

8 giờ hơn, tuy rằng đủ 20 nhiều người, nhưng tỷ lệ chức nghiệp không cân đối, đánh vài lần với boss thứ nhất, thấy chưa chắc thắng được, liền tan. Người trong nhóm ba đều thích nhàn hạ, cũng không còn ai có ý kiến.

[Bang hội][Silence]: Rogue pro muốn tổ đội đi phó bản.

[Bang hội][Silence]: Rogue pro muốn tổ đội đi phó bản.

Kêu một hồi không ai để ý đến hần.

[Bang hội][Silence]: lão bang chủ Tịnh Thủy, chỗ của bà còn cần người không, tôi đi đánh tạp? Không cần gì hết, chỉ cần cho tôi một chỗ là được. T_T

[Bang hội][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: không nói sớm, tụi này vừa tan. Nhưng chúng ta cũng không thiếu DPS, thiếu trị liệu.

[Bang hội][Silence]: T_____T

An Tư Đông nhìn QQ, phát hiện Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đang online, lại xin phép không vào game. Vì thế cô nhấn qua: “Hôm nay nhóm tụi anh làm sao vậy? Sao nhiều người xin phép vậy.”

Qua 3 phút Bạn Không Nhìn Thấy Tôi mới nhấn lại: “Anh đang chơi nhảy dĩa.”

-_-b

“có người trên BBS đánh tới 9-8 rồi, anh mới 7-9. Ông đây từng rình qua bản thiết kế của tụi em, biết sẽ bị tấn công chỗ nào lại đánh không lại, rất mất mặt. Anh nói với nhóc kia rồi, không qua cửa sẽ không lên WOW. Có chuyện gì em đề lại tin nhắn là được rồi, anh lại phải chơi lại nữa rồi.” Nói xong đem trạng thái QQ đổi thành bận rộn, đúng là bận thật mà.

Cô nhấn qua cho Nại Hà Tình Thâm: “Anh cũng đang chơi nhảy dĩa”

Nại Hà Tình Thâm vui vẻ trả lời: “Đúng vậy, anh cũng đánh tới 9-8. Hôm nay anh nhất định phải qua ả này, thừa dịp chưa ai qua ả 10 anh đăng hình lên cho tụi nó xem”

Cô lên BBS, thấy cuối top có một bài viết: “Đã chết hơn 900 lần, 9-8 vẫn chưa qua, chán thật”. Click vào, chủ bài viết nói cách qua ải của y.

Nhảy dựa tổng cộng mười cửa ải lớn, 1, 2, 3 có 5 ải nhỏ, 4, 5, 6 có 7 ải nhỏ, 7, 8, 9 có 9 ải nhỏ, cái cửa thứ 10 có 10 ải nhỏ, bên cạnh còn có những cửa bí mật bị che đi. Mỗi một cửa lớn ở vòng cuối cùng đặc biệt khó, có khi còn khó hơn vòng đầu của cửa tiếp theo.

Phía dưới có người phản hồi lại: “Lợi hại nha, đánh tới 9-8 rồi, tôi còn đang hấp hối ở vòng 7-8 nữa 55555.”

Phía sau có mấy hồi âm kiểu như “Chủ bài uy vũ, sủng bá m(_ _)m”

“Mượn chỗ hỏi 6-7 sao qua?”

“6-7 không tính là khó, còn có cái bàn không nên giẫm lên nếu không chắc chắn không qua đrock blablabla.”

“cái bàn kia có thể giẫm lên, nhưng sau khi giẫm lên thì không được nhảy xuống bên phải blablabla.”

Còn có người nói: “Tôi cũng qua vòng này rồi, chỉ là phương pháp của tôi khác chủ bài viết, chỗ này tôi đi blablabla.”

Vì thế phía sau bắt đầu thảo luận về cách chơi game. Chủ bài viết sửa lại là qua vòng rồi, cũng đăng thêm mấy tấm ảnh. Kết quả nhảy ra một người nói: “9-8 cũng chưa qua, trình độ như vậy mà cũng đòi khoe à?”

Loại hồi âm của bạn B như vậy tất nhiên bị người ta oanh tạc.

“Trước mắt vòng 9-8 là cao nhất rồi, còn có người cao hơn sao?”

“Xin hỏi anh đây qua vòng 9-8 chưa?”

Bạn B người viết: “Vòng này còn kém xa 9-9, tuần trước đã qua rồi. Trước mắt đang ở 10-7.”

“Chỉ giỏi nói ai không biết, tôi cũng biết nói mình từ sao Hảo bay tới.”

“Không hình không bằng chứng.”

Người nọ thật đúng là đáng hình, là tấm hình bắt đầu của vòng 10-7, ý là y đã qua vòng rồi. Người này thấy mọi người không lên tiếng. Lại tiếp tục phê bình cách qua vòng của chủ bài viết, đẩy những dòng chữ khinh thường và tự đại.

Có người nhìn không được, cãi lại: “Năm mươi bước cuối một trăm bước, ông pro vậy, sao không qua luôn 10/7 vậy? Có bản lĩnh qua vòng luôn đi?”

Bạn B nói: “Cái game này khẳng định y như mấy game online miễn phí, mấy vòng cuối cùng càng khó, không có khả năng qua.”

QQ đột nhiên bay tin nhắn ra, là của Nại Hà Tình Thâm: “MD vừa đăng cái hình qua vòng 9-8, lại bay ra vật cản khác. QWE này biến thái, làm gì mà đem 9-9 làm khó như vậy? Bí đao mụi mụi, anh nghe nói vòng này là do em viết, nếu không em giúp anh chinh thành một vòng đơn giản hơn, để anh qua ải này, giành lại mặt mũi cho đại học T chúng ta.”

An Tư Đông: “.”

“IP của người qua được 10-7 là đại học P, nếu bên mình chơi game cũng không bằng con trai khoa văn như đại học P, sau này làm sao mà lẫn lộn giang hồ?”

Làm cái thành tích giả còn không có mặt mũi hơn? Con trai đúng là thích hư vinh, có đôi khi còn ghê hơn con gái.

Chẳng được bao lâu, QQ lại có tin nhắn: “Ha ha bí đao mụi mụi không cần làm phiền em sửa, QWE giúp anh giành lại mặt mũi rồi.”

Nàng tắt đi quay lại BBS, lại thấy có bài viết mới do Khúc Duy Ân đăng, bên trong cũng không nói gì, chỉ đăng cái hình vòng cuối cùng của game Số lần chết cũng rất nhiều: 2574 lần, đây cũng chỉ là số lần chết của hai vòng cuối.

Người pro đúng là người pro, ngoại trừ thiên phú dĩ bẩm thì cũng phải cố gắng hơn người thường, chỉ là tất cả mọi người càng muốn đem tất cả nguyên nhân thành công của họ quy thành thiên phú mà thôi.

Bên dưới lập tức hồi âm như lũ lụt.

“2574 lần. Chỉ mấy con số này cũng đủ cúi đầu bá lạy rồi. m(_ _)m”

“Tổng cộng là bao nhiêu vòng a? Sao hình này không có đánh số vòng?”

“Xem khung cảnh này hơi khác mấy vòng khác, tôi đoán có thể là vòng che dấu.”

“Người này hình như là tác giả nhảy dựa? Tất cả số liệu đều trong nó, muốn sửa sao mà chẳng được, ai biết có phải hay không bản gốc? đúng không?”

“Mấy người đứng là nhầm mà, game offline còn ở đó so đi so lại làm gì, dùng phần mềm Speed Gear giảm tốc độ truyền xuống 10 lần, tôi không tin không qua?”

(Thời Cừu: Speed Gear là một phần mềm, có thể thay đổi tốc độ game, ví dụ như tăng nhanh 1,5 lần, hay giảm 2 lần ,..... là một công cụ tuyệt vời cho game offline)

“Gào khóc cái game này rất biến thái! Tôi mở Speed Gear cũng chưa qua được 7-9!”

“Ông quá kém rồi, tìm chỗ nào trốn đi.”

.....

Cửa sổ đột nhiên nhảy ra một tin nhắn.

QWE: Chuyện nghiên cứu sinh sao rồi?

Khóa học của năm tư là năm nhẹ nhất trong bốn năm đại học, chỉ có ít ỏi mấy môn tự chọn râu ria, vô cùng dễ. Chỉ có một chuyện quan trọng, đại khái chỉ có chuyện nghiên cứu sinh vào tháng mười thôi.

Đại học T từ trước đến nay có truyền thống là một nửa sinh viên chưa tốt nghiệp có thể được chọn học lên nghiên cứu sinh, kỳ thật chính là cử đi học, ngoại trừ bỏ khóa, và một số điều kiện không thể thay đổi thì cơ bản đều được xét tuyển thẳng. Sinh viên có thành tích tốt muốn ra nước ngoài học, nhất định phải buông tha cho tư cách lên nghiên cứu sinh, mà thành tích không đủ thì phải bắt đầu chuẩn bị tìm việc hoặc là thi lên, tóm lại đây chính là một việc quan trọng trong đời sau khi tốt nghiệp.

Thành tích của An Tư Đông trên trung bình, nắm chắc trăm phần trăm có thể lên, nhưng muốn đi phòng nghiên cứu nào thì không được chọn. Vận khí cô cũng tương đối khá, xét nghiên cứu sinh bắt đầu chưa được vài ngày, giáo viên phụ trách điều chỉnh liền gọi điện thoại cho cô: “Giáo sư Mai tổ hình ảnh năm nay có 3 danh sách thực sĩ, giáo sư đã xem qua sơ yếu lý lịch của trò cảm thấy có vẻ thích hợp, trò có đồng ý đi không?”

Tổ hình ảnh là nghề nửa lạnh nửa nóng trong ngành vật lý, giáo sư Mai là một giáo sư nữ hơn năm mươi tuổi, được gọi là bà cô sắt đá, biệt hiệu Mai sư thái, nghiên cứu chủ yếu thiên về ứng dụng công trình, có nhiều hạng mục nổi tiếng nhưng lại ít tiến sĩ tốt nghiệp với thành tích tốt, làm người lại nghiêm khắc, bởi vậy ít ai đồng ý theo lắm. An Tư Đông ngẫm lại mình chỉ làm qua cái game hợp tác với Khúc Duy Ân được xem là hạng mục thôi, cũng được xem là có liên quan tới hình ảnh, thực sĩ cũng không cần lo tới chuyện được tốt nghiệp hay không, nên đồng ý.

Vì thế chuyện quan trọng nhất của năm tư phải chọn suốt hai tháng thì cô chỉ một tuần đã quyết định xong. Trong khi những người cùng khối đều đang loay hoay sút đầu mồ hôi trán, lao lực quá độ, ăn không ngon ngủ không yên, chỉ có cô rồi rãnh chôm mình tòng game, vui vẻ tổ đội với khi người ta đi raid.

=> QWE: Vào tổ hình ảnh của giáo sư Mai.

QWE: oh`.

Cô muốn nói thêm gì đó, nhưng nói đến bên miệng, lại một chữ đều nói không được. Cô rời khỏi khung chat, nhìn qua QWE, cậu ấy vẫn còn ” trong tin nhắn”. Nhịn hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhịn không được hỏi.

=> QWE: còn ư?

QWE: giáo viên phụ đạo nói có thể điều chỉnh qua tổ phần cứng, tôi còn đang suy nghĩ.

Khúc Duy Ân hỏi năm hai đều chôn mình trong CS, các bộ phận trong khoa đều đi qua hết, nghe nói cũng bởi vì tham gia trận đấu mà không đi thi nên bị treo một môn chính, mà năm đó học phần lại nhiều nhất, cho nên cuối cùng điểm của cậu ấy coi như tạm đủ nghiên cứu sinh, chỉ có thể xem tổ nào thiếu người rồi điều cậu ấy qua. Phần cứng sản xuất gần hai năm cũng không bằng một phần mềm máy tính, tổ nghiên cứu phần cứng trình độ khoa học cũng rất bình thường, là tổ lạnh nhất trong khoa.

=> QWE: you học đều là về phần mềm máy tính mà? Qua tổ phần cứng chẳng phải là hoàn toàn đổi hướng rồi sao?

QWE: cho nên tôi vẫn chưa quyết định. you biết KCL chứ? Ảnh là sư huynh bên hệ điện tử, đang hợp tác với một tiền bối mở công ty làm game online, hỏi tôi muốn đi hay không.

Đi làm, vậy có nghĩa là tháng bảy năm sau cậu ấy sẽ rời khỏi trường, đi con đường khác với tụi nghiên cứu sinh như cô. Đi làm, đối với cô mà nói đây chính là chuyện của ít nhất bốn năm sau, rất xa xôi nha.

Chưa bao giờ cảm thấy hai chữ “Tốt nghiệp” lại gần mình như vậy, những người bạn sớm chiều ở chung đảo mất một cái thành người trời nam kẻ đất bắc. Ưông khiết và một bạn nữ ở chung phòng đang chuẩn bị xuất ngoại, nếu thuận lợi, nhiều năm sau thậm chí là cả đời cũng có khả năng không bao giờ gặp lại.

Không biết sao tâm trạng tự nhiên giảm xuống, hai người thật lâu cũng không ai lên tiếng.

QWE: bí đao, you thấy sao?

=> QWE: cái gì?

QWE: you thấy là học nghiên cứu sinh hay là đi làm tốt hơn?

=> QWE: tùy người thôi, cũng không thể quơ đũa cả nắm. Giống như tôi vậy học không giỏi lại không có kinh nghiệm, giờ ra ngoài tìm việc cũng không tìm được công việc nào tốt, nên đành phải chọn học nghiên cứu sinh thôi. you giỏi như vậy, lại biết nhiều, làm gì mà chả được. Học nghiên cứu cuối cùng cũng là phải tìm công việc, nếu bây giờ có cơ hội tốt đương nhiên phải nắm chắc. Tương lai của tổ phần cứng đúng là không lý tưởng, tôi nghe mấy anh chị lớp trên nói, chẳng những ít nơi nhận, thông thường tiền lương cũng không cao bằng bên phần mềm máy tính. Game online xem như là một hướng đi mới, lại có chỗ dựa là sư huynh KCL, nếu làm tốt thì hẳn là có tương lai hơn tổ phần cứng rồi.

Cô cũng không biết sao mình phải nói nhiều lời khách sáo vậy, kỳ thật cô hi vọng. Cô hi vọng cái gì, bản thân cũng không rõ nữa.

QWE: you hi vọng tôi đi làm?

=> QWE: tôi chỉ là tùy tiện nói cách nhìn của mình thôi, người quyết định cuối cùng vẫn là u. Chắc you cũng có suy nghĩ riêng của mình mà.

Lại qua thật lâu, cậu ấy mới nói: “Tôi còn suy nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Ngày sinh trên giấy chứng minh nhân dân của An Tư Đông là ngày 8 tháng

9, kỳ thật ngày 8 tháng 9 là tính theo âm lịch, lúc ghi khai sinh không

để ý, mà chuyện này cũng không sao, đó cũng chỉ là một con số để nhận

diện cô mà thôi.

Hôm nay là Chủ nhật, hai bạn trong phòng đã về nhà. Còn Mao Dĩnh thì

đang đau đầu với giai đoạn cuối của bài luận văn, trời vừa sáng liền

ôm hết dụng cụ sách vở và đèn pin đi thư viện. Chỉ có mama gọi cho cô:

“Đông Đông, hôm nay sinh nhật con, trước kia đều là mẹ ăn sinh nhật

với con. Giờ một mình con ở bên ngoài, phải ăn mỳ trường thọ nhớ thêm

cái trứng gà vào nha con?”

Cô cũng có chút nhớ ba mẹ, hít mũi một cái.

Hôm nay bởi vì nhóm trường đột xuất bận việc, hạng mục nhảy dĩa của 613

tạm ngừng hoạt động. Cô ở một mình trong phòng không ra cửa, tới chiều

thấy sinh nhật cũng nên ăn chén mì trường thọ mới đúng, cầm di động

gửi tin nhắn cho Mao Dĩnh, hỏi cô nàng có rảnh đi ăn cơm tối không.

Vừa gửi tin nhắn, lại có cuộc gọi của Vạn Thủy Thiên Sơn.

“Bí đao, ” nghe giọng anh hình như rất vui, “Vừa mới nhận được một tin

tốt, cái luận văn anh từng nói với em đó.”

Vạn Thủy Thiên Sơn gửi luận văn của mình cho một tờ báo nước ngoài,

đây có nghĩa là anh mới học năm hai nghiên cứu sinh đã hoàn thành yêu

cầu tốt nghiệp thạc sĩ của đại học P rồi, một năm rưỡi kia chỉ cần

“tư” hết học phần và chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.”Thật không? Chúc

mừng anh nha.”

“Anh muốn ra ngoài ăn mừng, tối nay anh có hân hạnh được mời em không?”

“Ách. Em vừa hẹn bạn cùng phòng đi ăn tối, để em hỏi nhỏ bạn đã.”

“Được, anh chờ tin em”

Treo điện thoại, lại nhận được tin nhắn của Mao Đình: “Tao đang ngấm

bánh mì ở thư viện, bé ngoan tự lo cho mình đi.”

Vì thế cô gọi lại cho Vạn Thủy Thiên Sơn: “Bạn cùng phòng có việc. . .

. . . Bên anh nhiều người không?”

“Không, chỉ có anh và em à.” Anh nói, “Anh nghe nói bên cửa nam có một

nhà hàng món tây cũng không tệ, giá rẻ rất ngon, anh định đi lâu rồi.

Em thấy sao?”

Một mình ăn sinh nhật thì đúng là rất thảm, đi ăn coi như tiện thể

mừng mình luôn vậy, vì thế đồng ý.

Cô không biết cửa nam của đại học P ở đâu, càng không biết cái” nhà

hàng món tây, giá rẻ lại ngon” là dạng gì, quá lăm thì đó cũng giống

cái kiểu Pizza Hut thôi, cho nên khi vào cửa nhìn một anh chàng đẹp

trai đồng phục gọn gàng cung kính mở cửa, không khỏi cúi đầu nhìn quần

áo của mình may mà mình mặc váy, nhưng cũng không hợp không khí

này lắm.

“Đồng tiểu thư phải không? Vạn tiên sinh đang đợi, mời đi bên này.”

Cô hoàn hồn lại mới biết người phục vụ gọi mình. Đồng tiểu thư. 囧!

Trong nhà hàng rất im lặng, cách sắp xếp bàn ghế cũng rất lãng phí

không gian, các bàn ngăn cách nhau bằng những tấm rèm, nhìn tương đối

riêng tư lại không kín mít. Thực khách đều mặc quần áo lịch sự nói

chuyện nhỏ nhẹ, cũng không thiếu khách nước ngoài. Dưới đất còn trải

thảm nhung, đi không hề phát ra tiếng động. Trần nhà có những chùm đèn

pha lê, ánh sáng chiếu xuống lúc sáng lúc tối, tóm lại nhìn rất thơ

mộng. Nhân viên mặc đồng phục thướt tha đưa đồ ăn, trước khi đưa vào cho

khách phải qua một người giám định.

Đồ ăn ở đây ngon hay không thì không biết nhưng nhìn không “Giá rẻ”

chút nào. -_-b

Vạn Thủy Thiên Sơn đã ngồi chờ sẵn, anh ấy mặc giống bình thường, áo

sơ mi quần dài, nhìn vào rất thoải mái.

“Sao anh lại muốn vào đây ăn?” Cô nhận thực đơn từ nhân viên, che nửa

mặt hơi nhỏ, “Nơi này không thích hợp quây phá lắm!”

“Anh cũng là lần đầu tới, nghe danh đã lâu, thừa dịp cơ hội này tới

thử xem” Anh cũng học bộ dáng cô nói nhỏ, “Ông chủ của anh thường tới

đây mời khách, anh mượn thẻ hội viên VIP của ông, chỉ cần trả 85% à.”

Hai người cũng nhin không được bật cười.

“Gọi món trước đi.”

Cô mở ra thực đơn ra, choáng váng. Thực đơn này, nó lại không dễ giá!

Vạn Thủy Thiên Sơn nhìn cô cười: “Em yên tâm, anh có mang thẻ tín dụng, sẽ không để em ở đây nữa chén đâu.”

Đây không phải điểm quan trọng, quan trọng là, hai người gặp nhau vài lần để mượn sách, nếu mặc quá mà để anh mời khách thì kỳ kỳ sao đó? Nếu AA, lại không biết đem đủ tiền không.

Nhân viên rất lịch sự, vẫn cần giấy ghi món đứng bên cạnh không rên một tiếng. Món tây gì đây, nhìn hết thực đơn không biết đó ghi gì, cô chỉ lại một món: “Phân đặc biệt ở đây đi.”

“Xin hỏi bít tết lấy mấy phần chín ạ.”

“Bảy phần chín đi” Bít tết không thịnh hành ăn chín cô cũng biết, đóng thực đơn lại đưa cho nhân viên, ngẫm lại vẫn thấy không an toàn lắm, lại bỏ sung, “Hay là tám phần chín đi, miễn là không có máu là được.”

Ăn cũng là kỹ năng sống a. ٩ (͡ _ ͡) ٩

Vạn Thủy Thiên Sơn chọn món khác nhân viên phục vụ lập lại một lần: “Đồng tiểu thư, cô chọn một phân đặc biệt, ở trong có một ly rượu đào, một phân bánh hương tói, một phân salad gan ngỗng, một phân súp nấm, món chính là bò-bít-tết, tám phút nữa blablabla.”

Chờ nhân viên nói xong đi luôn cô mới nói: “Kỳ thật em không phải họ Đồng.”

Anh cười: “Kỳ thật anh cũng vậy không họ Vạn.”

Tuy rằng biết rõ “Vạn Thủy Thiên Sơn” cũng không phải từ đặc biệt gì, tên này cũng chưa chắc có quan hệ gì với tên thật, nhưng nghe thấy những lời này cô lại không khỏi có chút mất mát.

..... Nếu anh thật sự họ Vạn, nói không chừng có thể diễn ra một câu chuyện đầy cầu huyết về người anh thất lạc nhiều năm của Vạn Thiên? cô tự giễu.

“Em họ An.”

“Anh họ Trâu.”

“Em gọi là An Tư Đông, tư trong tư niệm, đông của mùa đông.”

Lần này anh không có nói tiếp, chỉ lấy điện thoại ra: “Để anh sửa lại tên em.”

Cô chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Còn anh?”

Mặt anh có chút ngại: “Tên anh từ nhỏ tới lớn đều bị người ta cười, không nói tốt hơn.”

Họ Trâu, đặt tên gì lại bị người ta cười? Trâu Hồ? Hồ Đồ? hình như hơi kỳ. Anh cứ không nói lại làm cô càng tò mò: “Tóm lại là tên là gì?”

Anh bắt đầu chuyển đề tài: “Bí đao, cả ngày nay sao không thấy em vào game.”

“Em đã nói tên cho anh biết rồi, anh lại không chịu nói, rất không công bằng nha?”

Mặt anh đỏ lên, nghịch nghịch điện thoại trong tay: “Sau này. Sau này anh sẽ nói.”

Cô còn muốn hỏi tiếp, nhân viên đưa thức ăn lên, đành phải ngậm miệng. Cô kỳ thật không hứng thú lắm với cơm tây, nhà hàng này hình như đi theo phong cách lãng mạn, đồ ăn đủ tinh xảo, hương vị cũng được.

“Uh, bít tết này không tệ, vừa đủ lửa, non mà không ngấy. Em thấy sao?”

Không ngon bằng tiệm bò lúc lắc Bạch Ngọc ở cửa đông. nhưng cô vẫn gật đầu: “Rất ngon.”

Hai người vừa nói chuyện vừa ăn từ từ. Trong nhà hàng có một người đẹp mặc đầm dạ hội đánh đàn dương cầm, đàn xong một khúc, một anh đẹp trai mặc áo vét đuôi tôm kéo đàn violon, kéo qua kéo lại, thế nhưng kéo đến bàn của họ. Kéo xong vẫn đứng đó không đi, lại bắt đầu kéo bài thứ hai.

An Tư Đồng ngẩng đầu nhìn soái ca đàn violon, soái ca kéo đến rất nhiệt tình, đôi mắt nửa khép. Khúc nghe rất quen tai, bài này nghe cũng hay hay mà nghĩ hoài không ra tên gì.

Cô hỏi nhỏ Vạn Thủy Thiên Sơn: “Có cần cho tiền bo không vậy?”

Hắn đang ăn súp, đi sặc, ho khan không ngừng, mặt ghen đỏ hết cả lên.

Anh chàng đẹp trai đàn violon cũng nghe thấy lời cô nói, dừng lại rất lịch sự cúi chào: “Đồng tiểu thư, nhà hàng chúng tôi ngoại trừ tiền ăn và 10% phí phục vụ thì không thu phí dụng khác. Bài hát này đặc biệt tặng cho cô, chúc cô sinh nhật vui vẻ, hi vọng cô thích.” Sau đó tiếp tục diễn tấu.

囧! Lại mất mặt.

Được anh đẹp trai nhắc nhở như vậy, cô cuối cùng đã hiểu, thì ra bài hát hay hay mà anh đang đàn là chúc mừng sinh nhật! -_-b

“Sao anh biết. Hôm nay là sinh nhật em?”

Vạn Thủy Thiên Sơn ngừng ho lại, trên mặt vẫn còn ửng đỏ: “Anh thấy thông tin QQ của em điền ngày sinh nhật là ngày 8 tháng 9, chòm sao lại không phải, mà cả ngày hôm đó em đều chôn mình trong game nên đoán là âm lịch. Quê em là người phía nam à? ở nhiều nơi miền nam có vẫn có phong tục dùng âm lịch làm ngày sinh, quê anh cũng vậy. Lúc nãy anh còn lo mình đoán sai rồi thành trò cười nữa.”

Lại thêm hai anh nhân viên đẹp trai đưa bánh sinh nhật, nến và cả hoa hồng: “Đồng tiểu thư, những vật này đều do Vạn tiên sinh chuẩn bị cho cô, hi vọng hai người có một buổi tối vui vẻ.”

Cô có chút xấu hổ nhận hoa, hoa màu hồng nhạt trên cánh hoa còn đọng lại vài giọt sương, nhìn rất xinh.

“Một mình sống bên ngoài không tốt bằng ở nhà, anh không có cách nào mang cho em cảm giác có người thân bên cạnh, chỉ hi vọng em có thể vui vẻ.”

Nói không cảm động là giả. Một nữ sinh viên trường công nghệ thiếu lãng mạn, trước kia cô thấy con trai mà tặng hoa hồng cho con gái trước mặt mọi người . . . Rất giả tạo, cũng không phải phim Quỳnh Dao, như con khỉ trong sở thú bị người ta vẫy lại xem, quá mất mặt. Nhưng loại chuyện này xảy ra trên người mình, lại cảm thấy. giống như rất romantic nha.

“Cám ơn anh.”

Nụ cười anh vẫn như cũ ấm như gió xuân: “Nào cắt bánh ngọt đi.”

Hai người rất ngọt hát hết bài chúc mừng sinh nhật, cầu nguyện, thổi nến, cắt bánh kem. Bánh kem sữa tươi, vào miệng liền tan, hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi chạy thẳng vào tim.

“Cầu nguyện cái gì vậy?” Vạn Thủy Thiên Sơn hỏi, nhưng lập tức sửa miệng lại, “Thôi đừng nói, nói ra sẽ không linh.”

Kỳ thật nguyện vọng của cô là chúc anh có thể thuận lợi tốt nghiệp, cho dù nói ra, anh cũng sẽ thực hiện được?

Tới khi nhân viên cửa hàng tới nhắc phải đóng cửa, mới phát giác đã hơn mười một giờ rồi. Cửa nam của đại học P cách ký túc xá đại học T có vài km, hai người ra cửa đất xe đi một đoạn, Vạn Thủy Thiên Sơn nói: “Muộn rồi, anh đưa em về.”

Cô đang cầm hoa hồng, chỉ chỉ xe đạp mình: “Anh có thể chạy à?”

Anh ngồi lên xe, hai chân chống thẳng có thể nâng được xe lên. Chạy được hai vòng, lúc đầu gối nâng lên liền đụng trúng tay, xiêu xiêu vẹo vẹo nhìn rất buồn cười, cô ngồi phía sau cười không ngừng.

Chỗ ngồi phải sau rất thấp, cô vừa ngồi vừa ôm chân để tránh chân ma sát mặt đường. Ôm cả đường, hai chân đều tê hết, nhưng Trong lòng rất vui.

Buổi tối đường bộ rất vắng, đèn đường cũng mờ mờ. Đêm tháng 10 rất mát, cô cũng không thấy lạnh. Gió lạnh thổi nhẹ qua tai, vài sợi tóc cũng bay theo làn gió.

Cô nhìn bóng lưng trước mặt đang cố đạp xe, lưng mảnh mai, áo khoác và áo sơ mi trắng bị gió thổi phồng lên, thỉnh thoảng phật vào hai má cô. Anh có khuôn mặt mà cô thích, anh kiên nhẫn bao dung, anh cẩn thận biết chăm sóc người khác, anh đều phù hợp với những yêu cầu của cô. Có lẽ, lúc này gặp

được người này, chính là trời ban ân.

Đến cửa trường, bị bảo vệ ngăn lại, sau 10 giờ tối ra vào cửa phải kiểm tra thẻ sinh viên.

An Tư Đông nhìn bảo vệ kiểm tra xong thẻ sinh viên của Vạn Thủy Thiên Sơn rồi trả lại cho anh, tìm vừa động, tay liền đoạt lấy rồi chạy.

“Bí đao!” Vạn Thủy Thiên Sơn dờ khóc dờ cười.

Cô chạy đến dưới đèn đường để nhìn kỹ. Thẻ sinh viên là một thẻ IC, có in tên trường đại học P, huy hiệu trường và hình của Vạn Thủy Thiên Sơn, bên cạnh còn có in “Họ tên: Trâu Du; Giới tính: nam; Khoa: Hành chính; Ngày chứng nhận: tháng 9 năm 2005” vân vân.

Trâu Du, Chu Du?

(Chu Du (chữ Hán: 周瑜; 175 – 210), tên tự là Công瑾 (公瑾), là danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Trong bộ truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa của nhà văn La Quán Trung có viết rằng do Chu Du đẹp trai và rất giỏi âm luật nên được gọi là Mỹ Chu Lang (美周郎). Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại Đô Đốc (Grand Admiral), nên được gọi là Chu Đô Đốc. Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở sông Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó.)

“À, cũng không có gì.” Cô làm ra vẻ thất vọng trả lại thẻ sinh viên cho anh, “Em còn tưởng tên anh nhiều kinh thế hải tục chứ, chỉ hơi giống tên của một danh nhân thôi? Khoa tụi em còn có bạn tên Vương Trùng Dương nữa.”

(Vương Trùng Dương là một nhân vật có thật trong lịch sử được Kim Dung tiểu thuyết hóa.

Ông là một đạo sĩ đời nhà Tống. Sinh năm 1113, mất năm 1170 là người sáng lập ra Toàn Chân Giáo, là Bắc Tông của Đạo giáo Trung Quốc.)

Anh để thẻ sinh viên vào trong ví da: “Từ nhỏ đến lớn anh sợ nhất chuyện giới thiệu, mỗi lần mấy bạn học đều ở phía dưới cười trộm.”

Cô an ủi: “Trâu Du còn được, vẫn còn tốt hơn gọi là Trâu Kiệt Luân.”

Anh cũng cười: “Em yên tâm, tương lai anh nhất định không đặt tên con là Trâu Kiệt Luân.”

Tên con anh là gì thì có liên quan gì tới cô đâu mà kêu cô yên tâm. Mặt cô đỏ lên, cúi đầu làm bộ ngẩn ngơ. Nhưng mà, “Vũ phiến luân cân, đàm tiếu gian tường lỗ hời phi yên diệt”, hình như anh có ý đó thì phải.

Vạn Thủy Thiên Sơn tiến cô tới dưới lầu ký túc xá. Một tay cô cầm hoa hồng, một tay cầm hộp bánh kem, anh thay cô mở cửa, lấy tay chặn cửa lại, hình như không có ý muốn đi.

“Cái kia. Đã trễ thế này, đường lại xa, nếu không anh chạy xe em về đi?”

“Không cần, anh là con trai, không sợ đi đêm. Trường em lại lớn, không có xe rất không tiện.”

Hai tay anh chống trên cửa nhìn giống như đang ôm cô vậy. Hai người liền đứng thế, không ai có ý đi trước.

“Bí đao,” đầu anh cúi thấp xuống, giọng có chút trầm, “Sinh nhật vui về.”

Mặt cô thiếu chút nữa chôn luôn vào bó hoa: “Cám ơn anh, hôm nay em rất vui. Ngoại trừ mẹ ra thì anh là người duy nhất chúc em sinh nhật vui về.”

“Anh hi vọng.” anh nói nhỏ, “Hi vọng. mỗi ngày em đều có thể vui như vậy, hi vọng sang năm, anh còn có thể ăn sinh nhật với em, được không?”

“Đạ.”

Tiếng còi báo động vì cửa mở lâu quá đã ác đi tiếng nói của cô. Cô lui về phía sau hai bước: “Em lên lầu, anh cũng mau về đi, ngủ sớm chút.”

“Được.” Anh đồng ý, nhưng vẫn đứng đó cách tám kính thủy tinh nhìn cô lên cầu thang, đi qua khúc ngoặt, không thấy nữa.

Vừa vào cửa, Mao Đình liền đánh tới: “Thành thật khai báo, tên dưới lầu là ai? Sao lại thế này? Âu mai gót, còn có hoa, còn là một bó hoa hồng!”

“Không tôi còn biết hỏi” An Tư Đông đem hộp bánh kem nhét trong tay cô bạn, “Hôm nay sinh nhật tôi, đây là bánh kem, bà ăn không?”

“Sữa tươi nha! Hạnh phúc quá, cơm chiều tôi ăn có bánh mì à, giờ đói mưon chết.” Mao Đình vừa ăn bánh kem vừa nhìn hcmawf chăm cô “Đông Đông, mình sai rồi, mấy ngày nay lo lộn xộn, tối về phòng mới nhớ hôm nay là sinh nhật âm lịch của bồ. Đến đây, bịch kẹo Alpenliebe yêu thích nhất của mình cho bồ hết, lễ ít tình nhiều, bồ đừng ghét nha.”

Nàng đành phải nhận lấy bịch kẹo sữa dâu còn một nửa kia.

“Tôi tìm bà khắp nơi cũng không thấy, gọi qua thì điện thoại tắt máy, trễ vậy rồi, bà biết tôi lo lắng không? Nói mau nói mau, thẳng vừa rồi là ai? Tên kia có làm vậy với bà không?”

“Bà nghĩ đi đâu vậy.” An Tư Đông tròn mắt liếc nhỏ, mặt lại đỏ lên.

“Bà .. bà .. bà! Nhìn cái mặt động tình của bà kìa!” Mao Đình đưa tay qua néo mặt tôi, “Tôi vừa thấy cái tên mất một mí da trắng đáng gầy môi mỏng, là biết bà không cảm lòng được rồi. Khai đi, trẻ như vậy mới về, điện thoại tắt đề phòng quấy rầy, bà có phải bị tên kia ăn sạch rồi không?”

An Tư Đông mới nhớ tới lúc vào nhà hàng định cài điện thoại ở chế độ rung, vừa lấy ra đã thấy hết pin tự động tắt máy, cũng không tìm được chỗ sạc pin.”Đừng nói nhảm, tui này chỉ là ăn com rồi nói chuyện mà thôi, đầu óc bà sao mà đêm tối như vậy hả?”

Mở điện thoại ra, có 10 cuộc gọi nhớ. Cô mở ra xem, có một cuộc là của Mao Đình, mấy cái còn lại đều là của Khúc Duy Ân gọi tới .

Ý, cậu ta tìm cô có việc gì gấp ả?

Đang suy nghĩ, điện thoại lại vang lên, có một tin nhắn, cũng là Khúc Duy Ân: “Thấy tin đề nghị gọi lại.”

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

An Tư Đông nhìn thời gian, 23:47, giờ này chắc là Khúc Duy Ân còn chưa ngủ, liền gọi qua. Vừa vang lên cậu ấy liền nhận.

“Xin lỗi, điện thoại tôi hết pin, vừa mới thấy cuộc gọi nhớ và tin nhắn của you. Có chuyện gì gấp ả?”

“Tôi có chút chuyện tìm bạn, 5 phút sau đến gặp ở dưới lầu.”

Bạt, nói xong cậu ấy liền cúp máy.

Ách? Cô nhìn chăm chăm điện thoại. Gọi lại, không ai nghe máy, chắc ra ngoài rồi. Cô đành phải cầm chìa khóa và thẻ ra vào, dép cũng lười thay, ra phòng đi xuống lầu.

Ngay cửa còn có mấy đôi uyên ương đang lưu luyến tạm biệt nhau, trốn trong góc khuất làm vài hành động “phi lễ chó nhìn”. Khúc Duy Ân đã tới, đứng ở cạnh bồn hoa phía xa xa kia, hai tay để phía sau, mặt đỏ lại đầy mồ hôi, giống như vừa mới tập thể dục vậy. Trời lạnh như thế này, cậu ấy chỉ mặc có một T-shirt ngắn tay.

“Chuyện gì mà vội vậy? Mai nói không được sao?” Cô ngáp một cái, đi tới hướng cậu ấy.

Tay bạn Khúc từ phía sau giơ ra, trong tay cầm một hộp giấy?

Cô nhìn vào liền thấy, trên hộp có dòng chữ “Xa hoa bản của thương chi đào ”! (1)

“Thương chi đào” là một trong những hệ liệt của Hiên Viên Kiếm, đầu năm 2004 đưa vào thị trường, hiện nay trên thị trường không còn thấy bán nữa, đừng nói là bộ sưu tập này phát hành với số lượng có hạn. ” thương chi đào” là game offline cô thích nhất, đáng tiếc mua trễ quá, chỉ mua đến một bộ bình thường làm kỷ niệm.

“Có một đàn anh trong chiến đội trước kia của tôi mở đại lý game, đây là ảnh dư lại trong kho, lấy ra tặng tôi. Bạn không phải nói thích nhất “thương chi đào” sao, đồ chơi này để chỗ tôi chỉ có nước chiếm chỗ, không bằng cho bạn.”

Xa hoa bản này thợ làm rất khéo hơn nhiều, cái túi bao bên ngoài có màu tím đen nhìn giống như màn đêm vậy, bên trong có cuốn sổ tay, còn có tập truyện, CD nhạc, cả bộ đều được gói rất kỹ. Hơn nữa bao bì bên ngoài còn có hình nam chính mà cô yêu nhất, vừa nhìn thôi đã không còn sức chống cự nữa.

Nội tâm cô đang kịch liệt giằng dụa: nhận hay không nhận? Nhận đi, nhưng để người ta tặng quà mắc như vậy, hơn nữa người này còn động cơ đen tối, không hay lắm; từ chối đi, nhưng xa hoa bản của thương chi đào này, giờ đã rơi vào con đường tuyệt chủng rồi, thật sự rất khó tìm, mà cô lại cực thích, cực muốn.

Thật đáng ghét, vì cái lòng gì mà tặng cho cô món quà quá hợp ý để làm người ta khó xử chứ! o(∩ □ ∩)o

Thấy cô vẫn không nhận, cậu ta gãi gãi đầu: “Tôi không phải tặng không cho bạn, muốn đổi một bữa com thôi.”

Vừa nghe xong cô liền thấy nhẹ nhõm. Mà nhận quà người ta cũng thấy kỳ thôi sau này tặng lại món khác cho cậu ta vậy. Cô nhớ cậu ấy dùng chuột

Microsoft, lúc trước qua ký túc xá thường nghe cậu ấy than là chuột không nhảy, không bằng hai ngày nữa mua cái mới tặng cậu ta, giá cũng khoảng bộ sưu tập này.

Tỉnh xong, liền nhận lấy, yêu thích không muốn buông tay ôm vào trong người. "Cảm ơn nha, Khúc Duy Ân." Cô vui vẻ nói, "Kỳ thật hôm nay là sinh nhật tôi, đây là quà sinh nhật mà tôi thích nhất đó."

"Oh", vậy hả? Khéo thiệt." Cậu ấy không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn trời, "Sinh nhật vui vẻ nha."

"Cảm ơn." Cô cười đến mắt cũng thành hình cong.

"Cái kia. sao bạn thích "thương chi đào" vậy?"

"Bởi vì kịch bản rất hay. Xuyên không về lại một ngàn năm trước, ý muốn thay đổi lịch sử cứu vớt nhân loại, lại gặp một đối thủ cùng mục tiêu nhưng lại mạnh hơn, cả hai đều có thể không phải ta chết thì người chết, cuối cùng không thể không bỏ qua người bạn chung đường thân nhất của mình, tuy là hoàn thành sứ mệnh, nhưng lại bị phong ấn ở thần điện Thái Nhất sống cô độc suốt một ngàn năm. Bạn không biết, ở cuối game có hình ảnh nhớ lại lúc Xa Vân ở dưới chân núi vậy chào Hoàn ca ca, tôi khóc luôn đó, cảm thấy quá ngược tâm, ngược tâm ghê gớm."

"Ngược tâm?"

"Ách. Chính là bạn cảm thấy ngực rất đau đó."

Cậu nhăn mày lại: "Bạn đau lòng Hoàn Viễn? Thích hẳn?"

"Đúng vậy, thì sao?"

"Kia không phải người đàn ông."

Nhân vật yêu thích của mình bị phê bình, An Tư Đông không vui: "Ảnh cũng không thoải mái nha, nếu đổi lại nước bạn bị ngoại tộc diệt, bạn lại có cơ hội thay đổi mọi việc, bạn sẽ bỏ qua sao? Ảnh có chỗ nào không phải đàn ông?"

"Thua mà không nhận, bội bạc, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả người con gái tin anh ta nhất, đã cứu mạng anh ta mà cũng giết, chỗ nào giống đàn ông? Bộ dạng giống một công tử bột, sức chiến đấu còn không bằng hai cô gái, một chút cũng không giống đàn ông."

Con trai đúng là, không thích tính cách người ta còn chưa tính, ngay cả tướng mạo cũng công kích, ai quy định con trai nhất định phải cao lớn to con mới là con trai?

"Bạn đang đồ kỵ người ta đẹp trai hơn bạn." Cô hừ nói, "Cái này gọi là xấu bụng, xấu bụng bạn biết không? Bề ngoài hiền lành nhưng lại xấu bụng, thật xấu mã."

Con trai đến từ sao Hòa, Con gái đến từ sao Kim, giống như Horde và Alliance, không cách nào nói chuyện chung được.

Chuyện như vậy trước đây cũng không phải chưa phát sinh qua. Có một lần ở phòng 613, Khúc Duy Ân đi lấy nước, cô viết số code đến một nền lên mạng dạo chút, vào xem cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà Mao Đinh đề cử, xem đến đoạn nữ chính tận mắt thấy nam chính bị quân phản loạn giết rồi treo đầu lên công thành, ngược tới nỗi cô cảm lòng không được mà khóc luôn. Cậu ấy từ ngoài vào, nhìn màn hình cô: "Xem cái gì mà nhập tâm vậy?"

Cô vội đóng trang web lại: "Không có gì, lên mạng thư giãn chút thôi."

Lát sau, đang xem tài liệu cô ngẩng đầu lên liền thấy cậu ấy mở trang web cô vừa nãy xem, sắp xem đến kết cục rồi.

"Eh! Bạn làm gì lại xem cái này a." Cô vô cùng bối rối, "Đây là truyện viết cho con gái mà."

"Oh", tôi xem sơ à." Cậu ấy nhanh click chuột sang chỗ khác, "Con gái mấy bạn thích mấy cái kỳ kỳ này à, lại có người viết loại gian thần hại nước hại dân này làm nam chính, còn có người nhiều khen hay nữa."

"Nam chính mặc dù là gian thần, nhưng y đối nữ chính rất tốt mà, vừa si tình lại luôn ở bên cạnh bảo vệ nữ chính nhiều năm như vậy, là một người đàn ông tốt nha."

"Một người đàn ông," cậu cao ngạo nói, "Trước hết phải là một người tốt, sau đó mới là đàn ông tốt."

Ông Tất ngồi bên cạnh đang đeo tai nghe chơi CS đột nhiên phán một câu: "Con trai không xấu, con gái không thương."

Hai người cùng lúc quay lại nhìn y, ông Tất không nói nữa, cầm chuột bần bần giết giết.

Quay lại, tiếp tục tranh luận: "Hon nữa, hẳn ta làm cái kia với nữ chính gọi là gì hả? Nữ chính không thích mình, hẳn còn kiên quyết hãm hiếp người ta, vậy mà cũng được khen à?"

"Ai nói nữ chính không thích ảnh? Nữ chính cũng có cảm tình với anh ta mà, chính là có một số nguyên nhân khác nên mới không thể chấp nhận anh ấy thôi. Cái kia. cái kia chỉ là phá vỡ cục diện bế tắc giữa họ mà thôi, từ đó quan hệ của hai người phát triển hơn, tình tiết yêu đương cũng nhiều hơn,

sao bị bạn nói thành khó nghe như vậy hả?”

“Không để ý cảm giác con gái nhà người ta rồi cưỡng ép phát sinh quan hệ, không phải gọi là hãm hiếp à? Tôi nói sai à? Tác giả này còn có chút đạo đức, cuối cùng hắn ta cũng chết.”

“Được được được, ” cuối cùng cô đành phải buông tha cách nói chuyện gà vịt này, “Nam chính phạm tội hãm hiếp, là trừng thói, là cần bả, đáng chết. Khúc Duy Ân, chỉ có bạn là người tốt, chỉ có bạn là đàn ông tốt, được chưa?”

Cậu mím chặt môi, qua thật lâu mới nói lại: “Nhớ rõ đừng ở trước mặt con trai nói mấy câu kích thích như “thích bị hãm hiếp” đó.”

Mũi cô thờ không nổi luôn. Cô khi nào thì nói “thích bị hãm hiếp” hả? Đó căn bản không thể tính là hãm hiếp? Lại còn kích thích, khiêu khích em gái u thì có!

Nghĩ lại chuyện cũ mà thấy kinh dị.

An Tư Đông nhìn “người đàn ông tốt” chính mình trước mặt, quyết định vẫn là không nên cãi cậu ta: “Quên đi, tôi không cãi với bạn, nói bạn cũng không hiểu.”

“Chỉ thích bề ngoài.” Hai tay cậu cầm trong túi quần, “Để bạn gặp trúng loại người thật sự xấu bụng xem bạn còn thích nổi hay không.”

“Tôi sai rồi tôi sai rồi, bạn đừng rửa tôi được không?” Cô trừng cậu ta, quay đầu nhìn đồng hồ treo ở cầu thang ngay lối vào, “Hơn mười hai giờ rồi, tôi về đây. Cảm ơn quà của bạn, để lần sau mời bạn ăn.”

Cậu cúi đầu nhìn mũi chân không nói lời nào.

“Kia. Ngủ ngon.” Cô ôm hộp quà về ký túc xá, đi ra ngoài vài bước, nghe được cậu ấy ngập ngừng kêu: “Bí đao.”

Cô quay đầu lại: “Hả?”

“Kỳ thật.” về mặt bạn Khúc có chút. thăm hại, 囧!

“Kỳ thật gì? Đàn ông con trai, nói chuyện đừng áp a áp ứng được không?”

“Kỳ thật hôm nay. Cũng là sinh nhật tôi.” Cậu dùng mũi giày chà chà đạp đạp đám cỏ dưới đất, “Ý tôi là, sau mười hai giờ này.”

“A! Khéo như vậy!” Cô nhất thời chân tay luống cuống, tay luống cuống sờ loạn người mình, hình như trong túi có gì đó, nhanh tay đưa cho cậu ấy, “Sinh, sinh nhật vui vẻ.”

Đó là cây kẹo alpenliebe hương dâu mà Mao Dĩnh vừa tặng. - _-b

Hai người mất to trừng mắt nhỏ.

“Ách. Tôi quên bạn không thích ăn kẹo.” Cô lúng ta lúng túng thu lại cây kẹo, cậu ấy lại giành trước.

“Tôi rất thích ăn. kẹo hương dâu.” Giống như muốn chứng minh mình không nói dối, cậu ấy mở gói kẹo ra rồi nhét luôn vào miệng.

Một người to con cao 1 mét 88 miệng ngậm cây kẹo màu hồng, trên quai hàm nhô ra hình cầu. Hình ảnh này, ngoại trừ 囧 thì không biết dùng từ gì để miêu tả. - . -

“Tôi không biết hôm nay là sinh nhật bạn, cũng không chuẩn bị gì. Đợi ngày mai. ý tôi là sáng nay á, bù lại quà cho bạn nha?”

“Không cần, ” trong miệng cậu còn ngậm kẹo, giọng nói không rõ lắm, “Quà này được rồi.”

“Như vậy sao được, bạn tặng tôi nguyên bộ xa hoa, tặng lại bạn có một cây kẹo thì keo quá à.”

Cậu không nói, chỉ là chuyển cây kẹo từ bên trái sang bên phải.

“Ngày mai tôi sẽ tìm bạn.” Cô lại ôm hộp quà, “Lần này tôi về thật đó, còn muốn nói gì nữa không?”

Khúc Duy Ân gì cũng không nói, vẫy tay, xoay người muốn đi.

“Đừng rồi.”

Cậu ấy liền quay người lại còn nhanh hơn vận động viên bóng rổ nữa.”Hả?”

“Cái kia. Bạn mặc ít như vậy, có lạnh không?” Cô chỉ chỉ cái T-shirt ngắn tay, “Tôi nghe dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ giảm nhiệt độ, hình như chưa tới mười độ nữa. Giờ buổi tối rất lạnh, bạn mặc nhiều áo chút, coi chừng bị lạnh.”

“Oh”, ” bạn Khúc bình tĩnh trả lời, “Đã biết.” Lần này đi thật rồi.

Trở lại phòng, ngênh đón cô là vẻ cười dâm tà của Mao Dĩnh: “Đồng Đồng, gần đây giá thị của em rất cao nha, vừa đi một người lại tới một người nữa, trái một người phải một người wow ~ qua đây xem được tặng gì?”

Hộp quà đang ôm bị Mao Dĩnh giật qua: “Đây là gì? ” thương chi đào”, ngoại truyện Hiên Viên Kiếm CD game nữa à? Không được không được, tên này không bằng tên trên đường nha.”

An Tư Đồng đi về chỗ mình, Mao Dĩnh còn ở phía sau căn nhắc: “Tên dưới lầu là bạn cùng lớp à? Hình như trước kia gặp qua ở trận thi đấu bóng rổ của lớp bà. Tuy rằng tôi không thấy mặt của thằng mất một mí da trắng dướng gầy môi mỏng, nhưng so ra thì thằng trước hợp với bà hơn, người này coi như xong đi.”

An Tư Đồng nhin không được hỏi: “Vì sao?”

Mao Dĩnh lướt mắt dạo hai vòng trên người cô: “Bà nhìn cái dáng mằm non tương lai của bà đi, cái loại con trai cao to mạnh mẽ, bà nuốt trôi à? Đồng Đồng, theo tôi được biết, hình như bà vẫn là gái trinh hả? Nhìn cái dáng người to cao kia, khẳng định không biết thương hoa tiếc ngọc, đến lúc đó còn không ép bà ba ngày ba đêm không xuống giường được? Nếu tên nó cũng là người mới, chắc chắn, bà chịu nổi không”

Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi , cô đúng là quá ngây thơ, thật ngây thơ mà. -_-|||

“Mao Mao đáng ghét!” Lần này đổi lại An Tư Đồng chống nạnh duỗi ngón tay chọt chọt trán Mao Dĩnh, “Bà không thể trong sạch chút à! Óc bà chứa cái gì bên trong hả, hả hả hả!”

Mao Dĩnh chạy trốn: “Trong đầu họ Mao cũng không thể có lông Hơn nữa tôi còn là ‘ Mao trung chi đỉnh’, tất nhiên phải hơn người rồi.”

(Mao = lông)

Kỳ thật cẩn thận ngắm lại, Mao Dĩnh nói cũng không phải không có lý. An Tư Đồng cảm thấy khó chấp nhận Khúc Duy Ân nhất chính là bề ngoài của cậu ấy, hai người thật sự rất không xứng đôi.

Đây cũng là vấn đề rất thực tế. ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

sáng hôm sau cô chạy tới siêu thị điện máy gần trường, mua một con chuột Microsoft IE3.0 (2). Lúc thanh toán có chút đau lòng, một con chuột mà hơn 300 đồng, con chuột cô dùng chưa bằng mấy con số lẻ phía sau.

Ông chủ rất nhiệt tình: “Mua để chơi game à? Con chuột này rất tốt đó .”

“Dạ.”

“Con chuột tốt phải dùng với phụ kiện tốt. Con xem miếng lót chuột FUNC này, rất êm nha, định vị chính xác, phối hợp với con chuột này là tuyệt nhất, bảo đảm con chơi game sẽ rất thoải mái.”

Cô cầm miếng lót chuột xem xem, một miếng nhựa, bên trong có một chất lỏng, nhìn sơ rất đẹp, dùng một cái hộp màu bạc bao lại, rất thích hợp để làm quà tặng. “Cái này bao nhiêu tiền?”

“220, con thật sự muốn mua chỉ tính, 200 được rồi.”

Một miếng lót chuột cũng 200! Đồ chơi nhỏ này không phải đều tặng miễn phí sao? T_T

Cô nhớ tới con chuột mà Khúc Duy Ân dùng hình như cũng là hiệu này, nhưng đã rất cũ. Quên đi, tặng quà phải có lòng, khế cần mỗi mùa luôn, cùng lắm thì tháng sau tiết kiệm một chút là được.

“Còn nữa, con chuột thường xuyên dùng để sẽ bị mòn, định vị sẽ không chính xác, tốt nhất là thêm một cái đế lót, định kỳ đổi”

Ông chủ ở đây đúng là nhiệt tình, An Tư Đồng lại mua hai gói đế chuột, một bộ dụng cụ tẩy rửa, mang theo một túi lớn này nọ và cái túi tiền trống không, nước mắt đầy mặt đi tới ký túc xá nam tìm Khúc Duy Ân.

“Nè, tặng bạn.”

Cậu ấy nhận rồi mở ra xem, vừa thấy liền kinh ngạc: “Cho tôi cái này làm gì?”

“Hôm nay không phải sinh nhật ạn à, đây là quà.”

“Tôi hôm qua bạn đã tặng quà cho tôi rồi.”

“À?” Cô sờ sờ đầu mới nhớ tới, “Bạn nói cây kẹo đó à? Cái kia đâu được. Bạn tặng tôi nguyên bộ “thương chi đào”, giờ rất khó mua, tôi thấy trên mạng người ta đề giá gấp ba lần. Quà mắc như vậy, tôi đương nhiên cũng phải đáp lễ.”

Nụ cười trên mặt cậu bay mất, ném nguyên túi lớn lại cho cô: “Không cần, dù sao tôi cũng chỉ mượn hoa hiến phật, không tốn tiền, bạn không cần tính kỹ như vậy.”

“Nhưng tôi mua cũng mua rồi.” Ông chủ còn nói chất lượng không sao thì không cho lui hàng đó!

“Bạn ôm về xài đi, tôi không cần.”

Cô cố ý nghiêm mặt: “Nếu bạn không nhận, tôi đành phải đem quà bạn tặng trả lại bạn.”

Khẩu khí cậu cũng rất cứng: “Tùy cô, muốn làm gì thì làm đi.”

Rõ ràng là có lòng tốt tặng quà mà cứ như cô làm sai vậy? Cô hơi oan: “Tôi. Tôi thấy con chuột bạn xài lâu rồi, click cũng phải click hai lần, nghĩ bạn cần cái mới nên mới mua. Con chuột này ông chủ nói rất tốt, rất thích hợp chơi game, nhất là loại game CS yêu cầu mức chính xác. Bạn không phải rất thích chơi game à, tôi nghĩ bạn có ích. Còn có miếng lót này, ông chủ cũng nói.”

“Được rồi được rồi,” cậu không kiên nhẫn chen ngang, ôm lại túi đồ, “Tôi nhận là được, dài dòng quá.” Giọng hòa hoãn hơn.

Đúng là ầm ức mà, có ai tặng quà mà đáng thương như cô không.

Cậu cúi đầu nhìn vào trong túi: “Tốn không ít tiền chứ gì? Tiền com tháng này cũng hết rồi phải không?”

nhanh gật đầu: “Đúng đúng đúng a, cả tấm lòng của tôi đó, bạn nhất định phải nhận nha.”

“Sau này đừng phung phí như vậy, kỳ thật bộ game tôi đưa bạn cũng không đáng bao nhiêu.” Nhìn coi khuôn mặt trước giờ luôn lạnh lùng giờ lại có chút cười tính toán, “Thấy bạn tội nghiệp như vậy, không có com mà ăn, từ hôm nay trở đi tôi bao bạn ba bữa được rồi.”

“A? Bao như thế nào?”

“Bạn mua com, tôi cào thẻ.”

Đây chẳng phải là mỗi bữa đều phải đi ăn cùng cậu ấy sao? Cô vội xua tay: “Tôi nói giỡn thôi, không cần không cần. Tôi vẫn còn phí sinh hoạt, bình thường xài cũng không nhiều, không đến mức không có ăn com.”

Mặt bạn Khúc lại đầy mây.

“A. đừng nói nữa, tôi phải về rồi. Cả ngày nay đi siêu thị điện máy hết cả buổi trưa, mai còn có bài tập phải nộp nữa.”

Nhưng mà, sau đó cô lại tới phòng 613, cũng không thấy Khúc Duy Ân đổi con chuột và miếng lót mới, chẳng lẽ cái cô mua không quen tay? Cô còn thừa dịp cậu ấy không ở cẩn thận quan sát con chuột cũ của cậu ấy, thật sự rất giống cái mà cô mua nha, chẳng lẽ không cùng hiệu? Lúc ấy xem qua nhiều nhãn hiệu rồi chỉ có cái này là giống thôi mà.

Vì thế trò An Tư Đông buồn bực rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trong phòng chỉ có Uông Khiết và An Tư Đông là chung lớp, hai người còn lại đều học khoa khác. Sau khi tốt nghiệp, Uông Khiết chạy khắp nơi tìm thông tin xuất ngoại, An Tư Đông cô đơn một người.

Khi chỉ có mình cô ăn com cũng không có mùi vị gì. Vừa nghĩ tới Uông Khiết ở chung với mình bốn năm, cùng mình ăn com suốt bốn năm sang năm lại bay tới nửa bên kia trái đất, cô lại nhin không được ngồi buồn.

Com nước xong xuống thang lầu phía sau có người gọi cô: “Bí đao!” Cô nhìn lại, là ông Tất, lúc này mặt mày hớn hờ tươi cười đắc ý, xem ra đã quên mất chuyện thất tình rồi.

Ông Tất chạy nhanh qua chỗ cô: “Gái ăn com một mình à?”

“Đúng vậy, Uông Khiết gần đây lo chuyện đi nước ngoài, không ai để ý tôi nữa.”

“Hay là do gái sớm đã lo xong chuyện nghiên cứu sinh. Không giống tụi này, lo suốt một tháng”

Nhìn bộ mặt vui vẻ của ông, chắc cũng lo xong rồi.”Còn ông? Tính sao rồi?”

“Oh, ” Ông Tất mặt mày hớn hờ, “Đi tở Internet, năm năm sau lặn lội theo anh Không”

Anh Không chính là giáo sư tở Internet, mới bốn mươi tuổi đã là phó chủ nhiệm khoa, trẻ đã có tài, tở Internet là tở sớm nhất, ông Tất mấy năm này cố gắng học tập để chiều người trong lòng đi nước ngoài giờ cũng coi như không uổng phí rồi.

Ông Tất nói liên miên cần nhắc chuyện tở Internet, lại hỏi: “Nghe nói Ông Kiệt đang chuẩn bị đi nước ngoài, thật hả? Xin sao rồi?”

“Oh, nhớ gửi hết mấy trường của Ivy League (1) rồi, còn chưa có thông báo.”

“Thành tích của Ông Kiệt tốt như vậy, top 10 toàn khoa, nếu lên nghiên cứu sinh, mấy phòng thí nghiệm trong khoa không phải tùy nhỏ chọn sao.”

Hai người cùng đi một đoạn đường, cô vẫn phải nhịn không được hỏi: “Những người khác ở phòng ông thì sao?”

Ông Tất dùng ánh mắt như hiểu rõ nhìn cô: “Nhóc Chu quyết định đi Thượng Hải, chắc qua đại học Phục Sáng, chắc sau này phát triển ở đó luôn, dù sao nhà nhóc nó cũng ở Thượng Hải.”

Anh hai, anh tự cho mình thông minh quá à

Ông Tất tự nghĩ là cô chỉ quan tâm chuyện Chu Hành Viễn thôi nên không nói nữa, cô đành phải hỏi tiếp: “VẬY. . . . Hai người kia đâu?”

“Tiểu Béo đi tở âm thanh. Khúc Duy Ân, aiz, cũng không biết nó nghĩ sao nữa, rõ ràng giáo viên phụ đạo nói rõ là tìm được tở phần cứng rồi, nó lại không chịu đi, muốn đi làm. Gái nói coi nếu đi công ty lớn thì không nói, nó lại đi học người ta khởi nghiệp, mới có mấy chục người, vẫn là làm game, ăn bữa nay lo bữa mai. Lúc trước cứ nghĩ là bỏ thi môn vật lý thôi, giờ bỏ luôn nghiên cứu sinh Ta khuyên can mãi, nó cũng không nghe. Bí đao, gái với nó không phải rất thân sao, nếu không đi khuyên nó đi?”

Trong đầu cô loạn hết cả lên, tùy tiện “Oh”. Vừa vặn đi tới ngã rẽ, chào ông Tất rồi thả bộ đi về phòng.

Khó được Ông Kiệt đã ở trong phòng, trên bàn đầy phiếu điểm anh vẫn, chuẩn bị gửi chung với bằng cấp luôn. An Tư Đông đi tới ôm tay cô bạn, đầu cô cúi cô lui lên vai bạn: “Ông Kiệt, ngay cả anh cũng muốn bỏ em sao, hu hu hu hu hu.”

“Đông Đông, bà bị gì vậy?” Ông Kiệt không biết nên khóc hay cười, “Chẳng lẽ sắp chia tay, bà đột nhiên phát hiện kỳ bà rất yêu tôi, không phải cái tên trung học mất một mí da trắng đáng gờm kia hả? Bà muốn đóng phim GL với tôi hả?”

(GL: girl love)

“Chết đi!” Cô tức giận bỏ tay Ông Kiệt ra, “Cái gì GL, riết giờ bà y hệt Mao Mao rồi.”

Tài liệu trên bàn bị cô làm bay cả lên, Ông Kiệt vội bảo vệ: “Eh eh cẩn thận chút coi, đừng làm hư thành tích của tôi, mở tờ 20 đồng đó.”

“Không có lương tâm mà.” Cô lẩm bẩm, trở lại chỗ mình mở máy tính ra.

Đăng nhập vào game, lại gặp Nại Hà Tình Thâm trên kênh bang gọi người.

[bang phái][Nại Hà Tình Thâm]: trị liệu nhóm hai nhóm ba có đây không? Cần hai người trang bị và kỹ thuật tốt qua giúp, không biết đánh cũng không sao, sẽ dạy.

[Bang phái][Heo Mập Sao Cự Giải]: trang bị và kỹ thuật tốt đều bị nhóm một của ông cướp hết rồi, còn đến phiên chúng tôi à?

[Bang phái][Bà Mập Sao Cự Giải]: cũng không phải sao, có mấy người mới rất lợi hại, giống bí đao mụi mụi giỏi đánh nè, tôi cũng tội cho cô ấy khi ở nhóm ba.

An Tư Đông vội nhảy ra biện minh.

[Bang hội][Bí Đao Mùa Hè]: nhóm ba cũng tốt lắm, tự do tự tại, không phiền chút nào. ọi người không cần lo cho em! T_T

[Bang Hội][Bà Mập Sao Cự Giải]: người đẹp bí đao, ngoan ngoan đừng khóc, đại diện nhóm ba cho nhóm người họ xem, nhóm ba chúng ta cũng có nhân pro nha, tuyệt không toàn bunn! Em đi mang lại danh tiếng cho nhóm ba nào.

Không được bao lâu Nại Hà Tình Thâm lại mặt cô.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: bí đao, qua giúp chút đi, tụi này thật sự thiếu trị liệu. cái CD trước bên Horde đã qua 4DK, nếu ta không cố gắng, vị trí đầu sẽ rơi vào tay người khác.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: nhưng trang bị em không tốt lắm, cũng chưa đánh qua, khai hoang được à?

[W From][Nại Hà Tinh Thâm]: em cũng có 5 cái T2 mà? Không kém. Hôm nay có mấy người đột xuất có việc gấp tới không được, chỉ đánh mấy boss nhỏ, không khai hoang. Tụi này sớm đã đánh quen tay rồi, bảo đảm sẽ chỉ em mà.

Cô nghĩ nghĩ, rồi đồng ý. Nại Hà Tinh Thâm thêm cô vào nhóm, trong nhóm đã có 38 người, một lát sau lại thêm hai người vào, đủ quân số liền xuất phát.

Hai người cuối cùng vào nhóm có chút làm cô bất ngờ, là Cao Thương kiện và Diệp Liễu. Hai người bọn họ không phải vừa max level chưa lâu sao? Sao có thể vào Naxxramas?

.

Tập hợp xong, cô phát hiện máu của Diệp Liễu còn nhiều hơn mình, không khỏi len lén quan sát trang bị cô ấy, hết hồn cô ấy lại mặc 7 cái T2, chỉ có quần là T1, trang bị còn tốt hơn của mình. Cao Thương Kiện kém hơn chút nhưng cũng có 4 cái T2 .

An Tư Đông chấn kinh rồi. Cô ở nhóm ba raid ba tháng, còn được chăm sóc đặc biệt, mới có 5 cái T2; hai người họ max level vẫn chưa tới một tháng, làm sao làm được?

Người chỉ huy trong TS vẫn là Nại Hà Tinh Thâm, đội trưởng cũng là y: “Mấy bạn mới vào đã nhận hết nhiệm vụ chưa? Tập hợp nhanh nào. Hôm nay đánh boss 2, 3 khu ôn dịch, nếu kịp đánh luôn hai cái khu Từ Kỳ.”

40 người đi 7 ngày phó bản CD, hôm nay là ngày thứ năm. Bốn ngày trước cả nhóm đã đánh hết vài boss ở khu Chi Tru và khu Tăng Ác. Một nửa boss trên phó bản còn chưa đánh, sau ba ngày vẫn chưa khai hoang xong thì không lạc quan lắm.

[W From][QWE]: Cuối cùng u cũng đến Naxxramas .

Nại Hà một lần nữa sắp xếp đội hình, điều cô qua đội của Khúc Duy Ân. Trước kia cô luôn bài xích chuyện xuất hiện chung với cậu ta, thậm chí không muốn chung bang với y nữa, giờ lại muốn chung vai tác chiến, tâm trạng. Lại có chút xao xuyến.

Trong đội cũng có vài người quen: Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, Tứ Gia và Sao Bắc Cực. Tứ Gia và Khúc Duy Ân đều là Mage, Sao Bắc Cực là Paladin. đây đúng là một đội lạ.

[Tổ đội][Sao Bắc Cực]: bí đao mụi mụi vắt vắt chút nha, chiều cổ hai cái Mage. Hai người họ đều rất mạnh rất bạo lực, A quái đều dùng áo bạo, anh không nhất định kéo ổn.

[Tổ đội][QWE]: cần trị liệu chăm sóc DPS thì không phải DPS giỏi.

[Tổ đội][Tứ Gia]:

[Tổ đội][Tứ Gia]: ta không phải DPS giỏi, bí đao mụi mụi nhớ chăm sóc ta.

[Tổ đội][Bạn không Nhìn Thấy Tôi]: ta là một Rogue giỏi, ta tự mình mở né tránh, mở công băng, không cần phải xen vào ta! Bí đao mụi mụi chỉ để ý QWE nhà bà đủ sữa không là được rồi!

[Tổ đội][Tứ Gia]: ta muốn sữa, có thể bị đánh chết không.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: ông nói xem.

[Tổ đội][Tứ Gia]: ta cũng sẽ tự uống được. Không cần phải lo cho ta. T_T

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: yên tâm đi, tôi sẽ thêm đầy máu cho ông mà. Bất quá trước giờ tôi chưa từng đánh qua phó bản khó như vậy, mọi người nhớ chỉ bảo thêm, đừng ngại nha.

Tiểu quái ở Naxxramas không hề giống mấy quái nhỏ, đánh lên, không ai dám bảo đảm sẽ không mắc lỗi. Khi QWE A quái vẫn là rút máu như thường, giống như theo bản năng vậy, An Tư Đông lập tức thêm lá chắn cậu ấy, lát lại thêm đầy máu. Nhưng kỳ thật dù cậu ấy cho bị nguyên đồng quái vậy đánh thì cũng không hề nguy hiểm. Ngay sau đó, toàn bộ quái hướng thẳng tới phía Tứ Gia, nháy mắt đem cậu ấy thanh thi thể.

[Tổ đội][Tứ Gia]:

Cũng may chỉ kéo mấy quái nhỏ qua, liền đem cậu ấy cứu dậy.

[Tổ đội][Tứ Gia]: sao lại đổi thành ta, cho dù OT cũng tới lượt QWE mà? T_T

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi] tội nghiệp Tiểu Tứ, tại số em xui gặp trúng cô em trị liệu vừa thấy ai kia mất máu là liền thêm máu, lại trùng hợp có ai kia bị sặc sữa đến choáng đầu ngồi ngốc ở đó thôi.

Xấu hổ quá đi, đành phải nói dối vậy nhưng mà

[Tổ đội][Bí Đạo Mùa Hè]: Xin lỗi xin lỗi, tôi vừa mới rớt mạng..

[Tổ đội][QWE]: rớt mạng .

Nói dối cũng đựng hàng nữa. - ____-b

[Tổ đội][Tứ Gia]:

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]:

[Tổ đội][Sao Bắc Cực]:

Sau đó An Tư Đông rất chú ý ba người trong đội, không có chuyện ngoại ý muốn gì nữa.

Hôm nay sắp đi đánh Boss thứ hai khu ôn dịch Heigan, có một lớp rất dày quái nhỏ vòng bên ngoài cửa vào của boss, phải dùng A bạo mới qua nhanh được. Có thể là vì hôm nay trong nhóm có mấy người mới, không đủ kinh nghiệm, phối hợp không chặt chẽ, đánh quái nhỏ cũng không thuận lợi lắm, luôn có người chết. Sau khi chết tới lần thứ hai, trong nhóm có người nóng máu lên.

[đoàn đội][Anh Sẽ Bảo Vệ Em : 5]: Cái Priest mới, làm ơn nhìn rõ đi, tôi mới là T, cô có thể thêm cho tôi chút máu không? Cô chỉ lo thêm cho Rogue kia, chúng tôi không phải người à? Ai dụ quái cho cô ?

An Tư Đông nhìn qua, Priest đội năm là Diệp Liễu, cái Rogue kia không cũng nói cũng biết chắc là Cao Thương Kiện rồi.

Kỳ thật. Tuy rằng loại hành vi này không đúng, nhưng theo lý cũng có thể tha thứ được.

Diệp Liễu im lặng nhưng Cao Thương Kiện lại thay cô ấy xin lỗi.

Xông qua đồng quái tới chỗ boss, Nại Hà Tinh Thâm lại ở trong TS giải thích cách tấn công.

Boss này vốn rất khó, mọi thành viên đều phải không ngừng né tránh nham thạch phun trào trên mặt đất, nhưng khi phát hiện bug, chỉ cần MT và vài người phải cố định vị trí, những người khác giữ khoảng cách an toàn là được. Cái khó nhất là boss thường cách một khoảng thời gian sẽ kéo ba người tới cửa hang động phía sau lưng boss, ở đó sẽ xuất hiện một ít quái nhỏ, hơn nữa khi đó boss sẽ phóng ra một đám mây độc gây tổn thương rất lớn, vì vậy ba người kia phải đồng tâm hiệp lực nhanh chóng xử lý hết quái nhỏ rồi chạy ra khỏi ngoài cửa động.

Nếu như không may ba người bị kéo vào lại là ba chức nghiệp không thể phối hợp với nhau hoặc là có một người không có tinh thần đoàn đội thì.

Sau n lần bắt hạnh chết đi, bạn Warrior vừa nãy lại buồn bực.

[đoàn đội][Anh Sẽ Bảo Vệ Em: 5]: Chỉ có mấy quái nhỏ này sao tôi lại chết được? Priest kia cô có thêm máu cho tôi không hả?

[đoàn đội][Diệp Liễu: 5]: có thêm, bạn mất máu quá nhanh, tôi thêm không kịp.

[đoàn đội][Anh Sẽ Bảo Vệ Em: 5]: Tôi rơi quá nhanh à.

[đoàn đội][Diệp Kiêu: 5]: Trang bị tôi quá kém.

Theo lý thuyết thì trang bị của cô bạn này không kém. An Tư Đông nhìn xuống bản thống kê trị liệu, mức trị liệu của Diệp Liễu chỉ bằng một nửa của cô.

[đoàn đội][Cao Thương Kiện: 5]: trị liệu vẫn căng thẳng chút, tôi đổi quý danh vậy.

Cao Thương Kiện thoát khỏi đội logout, Diệp Liễu cũng thoát theo, nhưng rất nhanh liền lên lại. Theo Liễu Như Mi vào nhóm.

Lần này Diệp Liễu phát huy khá tốt, mức trị liệu từ từ dâng lên, không bao lâu liền vượt qua cả An Tư Đông. Ngược lại mức trị liệu của Liễu Như Mi chỉ dích lên từng chút một. Người sáng suốt vừa thấy đã biết, hiển nhiên là Liễu Như Mi và Diệp Liễu đổi nhân vật cho nhau

Lần này cuối cùng qua boss này, nhưng boss thứ ba thì không dễ như vậy. Boss này đặc biệt thấy ghét, vừa bắt đầu liền cho tất cả trị liệu một cái debuff 1 phút, đây là một thử thách lớn với nhóm trị liệu. Càng về sau số lần cả đoàn bị diệt càng nhiều, có nhiều người rất nhanh đã nóng tính lên nói chuyện cũng không dễ nghe.

[đoàn đội][Anh Sẽ Bảo Vệ Em: 5]: Cái Priest Liễu gì đó, boss nhắm trúng cô thì cô liền đứng im một chỗ, cái gì cũng không làm y như khúc gỗ vậy hả? Nghe thấy người ta chỉ huy thì làm theo chẳng lẽ trị liệu thật sự khó như vậy? Cả người đều là T3+T2, mức trị liệu còn không bằng người ta mặc T1, biết chơi không đó? Khi nào thì nhóm ta lại kéo một đứa ăn hại này vào cho đủ số vậy, cứ tiếp như vậy 4Dk không qua đời? Khel"Thuzad thì càng đứng hy vọng nữa.

Diệp Liễu bị bạn này mắng nhiều lần, cuối cùng cũng bạo phát, trực tiếp nói trên TS: "Bạn cho rằng tôi không biết nghĩ à? Người mới thì sao, người mới liền đáng đời bị người ta kéo qua giúp còn phải nghe chửi à? Chỉ mấy món trang bị, dùng kim đoàn là mua được rồi, quá lắm cũng vài trăm đồng thôi, bà đây không thèm?"

[Liễu Như Mi thoát khỏi đoàn đội.]

Mọi người đều im lặng nhìn nhau.

Liễu Như Mi thật nói trong TS: “Rất xin lỗi, cô ấy là tôi kéo tới, chuyện này là lỗi của tôi, lát về giải thích với mọi người sau.”

[Diệt Liễu logout .]

Trí liệu vốn đã không đủ, một lần đi hết hai người, càng khó đánh. Nại Hà Tĩnh Thâm nói: “Thời gian cũng không sớm, hôm nay tới đây thôi. Mọi người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai đúng giờ tập hợp.”

Mọi người đều lui đoàn lui TS, chỉ còn vài người lưu lại bàn bạc.

Nại Hà Tĩnh Thâm nói: “Tôi cũng đem đội trưởng của nhóm hai nhóm ba kéo qua rồi, có lẽ sẽ đánh tiếp được, cam đoan Naxxramas sẽ nhanh có bước tiến mới.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi hỏi: “Sao gần đây ít người vậy, chẳng lẽ tất cả đều nằm tư hết?”

Sư tỷ Tịnh Thủy cũng gia nhập TS, nói: “Nhiều người trong nhó một đều là chơi chung với nhau, sau khi vào học vì chuyện nghiên cứu sinh mà tạm thời AFK .”

Từ Gia hỏi: “Vậy nhóm ba của bên chị thì sao? Tôi thấy mấy ngày nay cũng không đủ 20 người, chắc không đủ nhân số đâu hả?”

Tịnh Thủy im lặng một lát sau mới nói: “Gần đây nhiều bạn ngoài trường lui bang, đây là do cách quản lý của chúng ta có sai sót, tôi xin lỗi mọi người.”

FREE lúc đầu là do sinh viên đại học T lập ra, chủ lực phần lớn cũng là đại học T, goosng như nhóm một vậy. Nhưng sau khi bang lớn mạnh hơn, cũng thu nhận không ít người bên ngoài trường. Sinh viên đại học T quan hệ rất tốt, có khi khó tránh khỏi tư tưởng bài ngoại, tiêu chuẩn nhóm một cũng cao, nhiều người muốn vào Naxxramas vẫn không được làm cho thành viên ngoài trường cảm thấy không thích ở lại nữa, cũng rất bình thường.

Nại Hà Tĩnh Thâm nói: “Tôi là bang chủ, không giữ được người, tôi cũng có trách nhiệm.”

Từ Gia nói: “Ông thì đang vội tìm việc, sư tỷ đang thi, đều bận hết. Đừng nói những thứ này nữa, vẫn là bàn bạc xem chuyện khai hoang phải làm sao đây, dù sao vị trí đầu của cửa sau chưa ai giành được.”

An Tư Đông không tiện chen miệng vào, thấy Khúc Duy Ân vẫn im lặng không nói, liền gửi mật qua cậu ấy.

[W To][QWE]: kim đoàn là gì vậy?

[W From][QWE]: đó là vàng để mua trang bị đoàn.

[W To][QWE]: đó cũng mua được à?

[W From][QWE]: có mấy nhóm farm là đủ, dựa vào chỗ này để kiếm thêm khoản thu nhập. Còn có người chuyên lấy tiền mang cấp nhỏ, luyện cấp dùm.

[W To][QWE]: đây chẳng phải là không biết gì chỉ cần có tiền là pro à?

[W From][QWE]: trang bị raid giờ đa số đều bị khóa, kim đoàn cũng phải tự mình đi kiếm. Hơn nữa tính cân bằng của game này rất mạnh, cho dù cả người đều là trang bị T3, người mới vẫn là người mới.

Đúng vậy, trang bị có thể mua, thăng cấp có thể kéo lên, nhưng tay nghề kỹ thuật thì mua cũng không có. Giống như nhân vật Liễu Như Mi, từng là chủ lực trí liệu của nhóm một, 5 cái T2, ba cái T3, trang bị đủ tốt, để vào tay người mới không có giúp được gì.

Hơn nữa, chơi game vui nhất là quá trình, thăng cấp dựa vào kéo lên, trang bị dựa vào mua, vậy vui ở chỗ nào đây?

[W To][QWE]: T3 giờ cũng có thể mua à?

[W From][QWE]: trước mắt Server này còn chưa có kim đoàn dành cho Naxxramas, nhưng mà cũng nhanh thôi .

Vài người trong TS đang bàn bài viết của mấy bang khác, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi đột nhiên nói: “Đừng nghĩ tới chuyện vị trí đầu nữa, mấy ông qua BBS xem đi.”

An Tư Đông cũng lên BBS. Đã qua 12 giờ, top đổi mới, bài viết đứng đầu là: “FD Sapphiron! Thắng lợi trong tầm mắt, tiến quân hướng thẳng tới Khel”Thuzad!”

(FD=First Done, chính là vị trí đầu)

Người đăng bài là thành viên của HSYH. Bang HSYH CD trước đều giành được vị trí đầu của 4DK, bốn khu vực lớn đều qua hết, lần này lại đánh ngã boss Sapphireon thứ nhất của khu vực giữa, chỉ còn lại con boss cuối cùng Khel'Thuzad .

Nhưng đó cũng không phải quan trọng nhất, càng kinh người là bài viết thứ tám trong top: “Nhiệt liệt chúc mừng Thanh Mai Chử Tửu giành vị trí đầu của Naxxramas! Chúng ta mới là mạnh nhất!”

Click vào, bên trong rõ ràng là print screen khi Khel'Thuzad bị đánh ngã, còn có mấy ảnh chụp trong quá trình chiến đấu. Thừa dịp HSYH đắm chìm trong vui mừng khi dẫn đầu, Thanh Mai Chử Tửu lặng lẽ đánh ngã 4DK và Sapphireon, tiến tới bắt Khel'Thuzad.

Bài hồi âm đều là IP của đại học P, tập thể HSYH và FREE lựa chọn im lặng.

Trong TS im lặng hết. Qua hồi lâu, mới nghe giọng nói lạnh lùng của Khúc Duy Ân: “Đây là lần đầu FREE mất vị trí dẫn đầu.”

Hơn nữa còn là Thanh Mai, đối thủ mà bị họ liệt vào vị trí cuối cùng.

An Tư Đông muốn nói gì an ủi cậu ấy, lại phát hiện bản thân rất kém cỏi, để con trẻ ở khung chat rất lâu còn chưa đánh được chữ gì.

Tử Gia bỗng nhiên nói: “Mấy ông có chú ý không, bên Thanh Mai có mấy cái tên rất quen?”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Tôi cũng thấy, hai tên ở nhóm một, 5 tên nhóm hai và 1 tên nhóm ba. Những người qua đó số lượng thực tế không chỉ nhiều đây.”

Nại Hà Tinh Thâm nổi nóng rồi: “Tôi nói rồi làm sao đột ngột nhiều người lui bang như vậy, thì ra là Thanh Mai giờ trò đùa khoét bên trong! Chơi game thôi mà, cần hao tổn tâm trí vậy không?”

An Tư Đông cũng mở hình ảnh ra xem lại, đúng thật là mấy ID trước khi thấy qua trong bang, trong đó một cái DPS mạnh nhất trong nhóm ba, tháng trước vừa lấy đủ bộ T2, liền qua ăn phần cảm bên Thanh Mai.

Ngoài ra, cô còn thấy, MT đánh Khel'Thuzad lại có Vạn Thủy Thiên Sơn.

Anh là nghiên cứu sinh của đại học P, Thanh Mai có bạn của anh, mấy bữa trước cô cũng thường thấy anh xuất hiện ở cửa Naxxramas. Anh xuất hiện trong hình, giúp Thanh Mai giành vị trí đầu, nói thật thì không có gì lạ

Chính là.

“QWE. QWE đâu? Sao lại lui?”

Cô quay lại TS vừa thấy, Khúc Duy Ân đã out. Trong game cậu ấy vẫn online, đang ở đông ôn dịch. Cô cười ngựa dạo hết khu ôn dịch (Plagueland), ở một hồ nước phía nam gần ngã tư đường tìm thấy cậu ấy.

Vì bất động lâu, nữ Mage Gnome ôm hai chân ngồi bên hồ nước, trên đầu hiện hai chữ “Tạm cách”, hai mắt to đen lúng liếng, hơi nhú mày, hình qua rất tội nghiệp.

Thật ra thì. Nữ Gnome nhìn rất đáng yêu .

Một lát sau, Priest của cô cũng hiện “Tạm cách”, ngồi chồm hổm bên người Gnome. Một lớn một nhỏ ngồi cạnh bên bờ hồ, mặt hướng Naxxramas, ngắm phong cảnh.

Đáng tiếc là. phong cảnh ở đông ôn dịch (Eastern Plaguelands) hơi kém một chút. Sương mù rất dày, xa như vậy, căn bản nhìn không thấy được tòa thành kia.

Gnome đột nhiên nhảy lên.

[W From][QWE]: sao you ở đây?

Còn chuột di chuyển, nữ Priest cũng đứng dậy.

[W To][QWE]: vậy you ở đây làm gì?

[W From][QWE]: tôi thừa dịp đi tắm tới đây câu cá hồng mà hình như đánh nhầm vài chữ.

- ____-!!!

[W To][QWE]: tôi còn tưởng you ngồi tự kỷ ngắm Naxxramas chứ.

[W From][QWE]: xa như vậy, you có thể thấy à?

[W To][QWE]:

[W To][QWE]: you thấy khó chịu à?

[W From][QWE]: tài không bằng người liên chịu thôi, lần sau cố gắng đừng phạm sai là được, chuyện này cần gì phải buồn?

Thật sự là lãng phí cảm tình!

Qua hồi lâu.

[W From][QWE]: đã muộn, you còn không ngủ?

[W To][QWE]: you không phải còn chưa ngủ à?

[W From][QWE]: tôi ngồi câu cá tiện thể sấy tóc.

[W To][QWE]: tôi cũng luyện câu cá.

Nói xong, lấy cần câu ra chuẩn bị bỏ vào hồ.

[W From][QWE]:

[W To][QWE]: gì chứ, đây là sau nhà you hả? you có thể câu, người khác không được câu à?

[W From][QWE]: không không không, chị tùy tiện câu, câu hết cũng không sao.

Tối hôm đó, kỹ năng câu cá của hai người lên tới 300.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau bữa đó, An Tư Đông trở thành thành viên của nhóm một. Chịu đã kích của Thanh Mai, hơn nữa chuyện nghiêm cứu sinh cũng sắp kết thúc, thánh viên AFK hóa đau thương thành nghị lực, qua lại WOW, chiến đấu hăng

hái thêm hai cái CD, cuối cùng cũng thành công đánh ngã Naxxramas.

Ngày đó tất cả thành viên online đều tập trung đến TS chúc mừng, làm

cho lỗ tai sắp ù luôn. Cả đám người chung trường lại hăng máu lên, hơn

mười một giờ khuya chịu đựng thời tiết lạnh run người chạy ra cửa bắc ăn thịt uống rượu, rồi vừa dạo trong vườn trường vừa hát làm cho mấy bạn ở ký túc

xá cảm nước suối chọi xuống.

Nhìn mọi người bị cồn làm tới đỏ cả mặt, An Tư Đông cảm thấy, vị trí

đầu gì đó có là gì, kỳ thật một chút cũng không quan trọng.

Thời gian trôi qua bay nhanh, lại chỉ chớp mắt, nghỉ đông đã đến.

An Tư Đông sớm đã thông qua trường học đặt vé xe lửa về nhà rồi. Trước

khi về nhà liền đánh xong cái CD cuối cùng, cô chào mọi người trong

bang.

[Bang hội][Bí Đạo Mùa Hè]: ngày kia về nhà, CD sau sẽ không tham

gia, ngại quá .

[Bang hội][Sao Bắc Cực]: Về nhà rồi không lên à?

[Bang hội][Bí Đạo Mùa Hè]: Mạng trong nhà rất chậm lên server

cũng khó, sao đi phỏ bản.

[Bang hội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: bí đao mụi mụi, bí đao quay

lại sớm chút nha, tụi anh chờ em~~~~

[Bang hội][Silence]: thuận buồm xuôi gió.

Trong kênh bang vừa đánh xong chữ ha ha, lại có một cái mặt cười.

[W From][QWE]: Vé xe là ngày kia à? Bến xe phía đông à?

[W To][QWE]: oh`.

[W From][QWE]: mấy giờ?

[W To][QWE]: 10 giờ rửa toilet. Sao vậy?

[W From][QWE]: toilet kia tôi cũng ra xe lửa, trễ hơn you nửa tiếng, bữa đó

đi chung đi. Giờ sắp vào xuân rồi, hai người đi chung có thể giúp đỡ

nhau, tôi có thể giúp you xách hành lý.

Đúng là vậy, nhưng mà là bảo tiêu hay là osin đây, bạn Khúc đúng là

mặt hàng cao cấp trong chuyện du lịch. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

[W To][QWE]: cũng được.

Buổi tối nhận được điện thoại của Trâu Du: “Bí đao, mua vé xe lửa

chưa? Khi nào thì về nhà?”

Trước kia mỗi lần gặp mặt, đều là Trâu Du chủ động tìm cô. Trong

khoảng thời gian này anh lo bài luận văn, hai người đã lâu chưa gặp

nhau.

“Tối kia, còn anh?”

“Anh còn lâu, ít nhất phải một tuần trước năm mới mới về nhà được. Tối

kia anh rảnh, anh tiễn em nha. Giờ nhà ga nhiều người lắm, có mình em

đi anh hơi lo.”

Cô từ chối: “Không cần, xe em 10 giờ rưỡi, khuya lắm, lúc về cũng

không còn xe bus.”

“Không sao, anh kêu xe về.”

Cô mua vé giành cho sinh viên hơn bảy mươi đồng thôi, từ nhà ga tới

đại học P còn hơn số tiền đó

“Thật sự không cần, em hẹn với bạn trong lớp rồi, cũng giúp nhau được.”.

Anh cũng không kiên trì: “Vây được rồi. Trên xe nhớ chú ý, buổi tối nếu chán thì nhắn tin cho anh, về đến nhà nhớ báo bình an.”

“Dạ, ” Cô chọc, “Sao anh lại dong dài giống mẹ em vậy.”

Đột nhiên giọng anh nghiêm túc: “Bởi vì anh và mẹ em đều giống nhau quan tâm em, bí đao.”

Giọng điệu này không hiểu sao lại làm cô không được tự nhiên, tùy tiện nói vài câu rồi cúp máy.

Trước khi ra nhà ga tới căn tin ăn cơm, An Tư Đông tùy tiện mua một chén cháo và ba cái bánh bao. Đang tìm chỗ ngồi, cô lại gặp được một người quen lâu ngày không gặp. người có nhân cách phân liệt bạn Liễu Như Mi, đương nhiên người ta giờ đã đổi tên thành Cao Thương Kiệt.

Liễu Như Mi một mình chiếm hết cả bàn, cô vừa muốn đi qua, đột nhiên có một cô gái hơn người đáng cao gầy, ngồi đối diện Liễu Như Mi, đưa một đôi đũa trong tay cho cậu ấy.

An Tư Đông lập tức thức thời dừng bước, do dự mãi, cuối cùng vẫn là rất đáng khinh ngồi cái bàn sau lưng Liễu Như Mi dù sao cô gái kia cũng không biết cô.

Nhiều chuyện đã là bản tính của con người rồi. ♪ (_ _) ♪

Cô vừa ăn cháo vừa cầm bánh bao che mặt len lén qua sát cô gái kia. Đáng cô ấy cao gầy thon thả, mặc rất mát, mặt trang điểm, da trắng, xinh đẹp động lòng người, trong cái trường đại học T này hiếm người đẹp thì con gái như thees cũng rất chói mắt.

Cô ấy vừa vận ngồi đối diện cách An Tư Đông một cái bàn, nhìn rõ mặt luôn. Tuy rằng khuôn mặt cô ấy rất sắc nhưng cả khuôn mặt đẹp nhất là cặp lông mi vừa đen vừa dài, rất giống kiểu “mắt phượng mây ngà” trong tiểu thuyết.

Khó trách có người nào đó đặt tên kêu là Liễu Như Mi, thật khó nói.

Hai người kia hình như cũng chuẩn bị về nhà, bên chân có cái hành lý, giọng nói chuyện có được có không bay vào tai An Tư Đông.

Giọng nam trầm hỏi: “Trường bên kia nghỉ nhanh vậy? Gần đây có bận lắm không?”

Giọng nữ mềm mại êm tai, có chút quen tai: “Khoa ngoại ngữ thoải mái hơn ngành kỹ thuật của tụi anh nhiều.”

An Tư Đông nghe lén được mấy câu, tuy rằng có chút khác trong TS nhưng người đẹp này rõ ràng là Diệp Liễu rồi. Diệp Liễu chỉ duy nhất một lần tỏ thái độ với người FREE lại chia tay không mấy vui vẻ, nhưng. cô gái xinh đẹp như vậy cũng không so đo nữa.

Cô tiếp tục lấy bánh bao che mặt rình coi.

Tiếng Pháp có khó không học? Học kỳ sau anh cũng phải chọn ngoại ngữ 2, chọn tiếng Pháp được không?”

“Cũng được, tiếng Đức dễ hơn.”

“Em dạy anh vài câu đơn giản nha, để, để anh xem chọn cái nào”

“Được, anh muốn học cái gì?”

““ Anh yêu em ’ nói sao?”

“Je t’aime.”

” Lối tái mao.”

“Không phải lối tái mao, ” người đẹp sửa đúng, “Là Je t’aime.”

“Rửa tái mao”

“Vẫn là không đúng lắm, anh nhìn miệng em nè lúc phát âm: Je t’aime.”

Liễu Như Mi si ngốc nhìn cô nàng: “Rửa tái mù.”

An Tư Đông nổi da gà. Từ chỗ cô có thể thấy được lỗ tai tới cổ của bạn Liễu Như Mi đều đỏ hết, xem ra cái mặt dễ thương kia sớm đã đỏ rồi, người đẹp còn cố tình làm bộ không thấy, còn rất nghiêm túc sửa lại cách phát âm của anh. An Tư Đông thấy không ổn rồi, hai ba ngụm xử lý hết bánh bao, co giò mà chạy.

Tới giờ cũng chưa biết, đại học T lại có nhiều kẻ si tình vậy. - _ -b

Đi bus ngay lúc sắp tắt đèn đúng là một chuyện tai hại. Trạm cuối cùng mới tới nhà ga, tuyến đường từ trường tới nhà ga không lâu sau liền bị chen chúc thành cái bánh hot dog. Đứng nói là chỗ ngồi, hai chân đứng tới đất cũng on trời lắm rồi.

An Tư Đông vịn vào tay cầm của người bán vé, tay vịn trên mũi xe khá cao cô với không tới. Đang ngỡ ngàng, cô đột nhiên phát hiện tóc cô bị hai người phía sau kẹp lại, đầu không nhúc nhích được. o(□□)o

Dùng sức giật giật. Da đầu đau quá, không rút ra được. ToT

Một bàn tay từ bên trên đưa qua, cầm đoạn giữa của tóc cô, nhẹ nhàng lấy lại lọn tóc bị hai người kia kẹp lại. Cô ngẩng đầu, Khúc Duy Ân đứng ngay trước mặt, tay cầm tóc cô, không biết ngẩng ngơ cái gì nữa.

May mà hôm qua vừa gội đầu.

“Cầm.”

Chỉ còn chưa ra khỏi miệng, xe lắt một cái, hai người nghiêng hai hướng khác nhau.

“A!” Da đầu bị giật, cô đau tới muốn chảy cả nước mắt.

“Xin lỗi xin lỗi!” Cậu ấy vội buông tóc cô, tay giống như muốn đưa qua xoa đầu cô vậy, mà hình như không ỡn lăm nên bỏ tay xuống “Tôi không phải cố ý. Rất đau à?”

“. Không sao.” Cô nhin đau trả lời. Chỉ là da đầu giống như muốn rớt ra thôi.

Lúc này xe bus tới trạm, ở chỗ sâu nhất trong xe có hai người muốn xuống, liều mạng chen ra ngoài. Dáng cô vốn đã nhỏ con lại ôm cái balo bụi, bị người ta chen liên lạc qua lắc lại.

Khúc Duy Ân vốn là dựa vào lan can bên cạnh cô, tự nhiên chuyển vị trí, đứng trước mặt cô, hai tay vịn vào hai bên người cô, đem cô chặn lại. Người cao to đúng là có khác, giống như một con rạch chặn nước lũ vậy, thủy triều tới chỗ cậu ấy đều phải chuyển hướng.

Không gian nhỏ này đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Trong xe chật chội không chịu nổi, tuy rằng cậu ấy rất cố gắng tạo khoảng cách, vẫn bị đám người chen chúc kia nên càng ngày càng hướng gần cô. Thân xe chuyển động, chớp mũi cô thường đụng tới khóa kéo của áo khoác trước ngực cậu ấy.

Khoảng cách gần như vậy, mùi trên người cậu ấy chui vào mũi cô. Một hương vị rất kỳ lạ, không thể gọi là thơm lắm, nhưng lại rất dễ chịu, làm cho người ta không hiểu sao lại. Tim đập rất nhanh.

A a nhất định là nội tiết tố của cậu ấy quá thừa, cách một lớp áo dày như vậy còn ngửi được !

Cô không được tự nhiên hơi điều chỉnh thế đứng, muốn muốn tránh xa cái mùi lạ kia.

“Có phải ba lô quá nặng?”

Cô không tập trung: “oh, có chút.”

Vừa nói xong cô liền hối hận, bởi vì y đuổi tay đến cái balo sau lưng cô. Trọng lượng trên vai liền giảm, nhưng tư thế hai người biến thành: Một tay cậu ấy chống trên lan can, tay kia đuổi về sau eo cô. giống như đem cả người cô ôm vào ngực vậy a a a!

Trong xe có mở hệ thống sưởi ấm làm cho người ta mặt đỏ miệng đắng lưỡi khô. Y khóa kéo cửa áo khóa xuống, hơi ấm và vào mặt. Trong áo khoác kia chỉ mặc cái áo sơ mi, hình dạng của ngực và cơ bắp dưới lớp áo vì động tác chuyển động của xe mà như ẩn như hiện trước mặt cô.

Trong lòng cô liều mạng nói với mình: Đi xe bus đều như vậy, vậy còn may, đổi thành người khác đứng bên cạnh sớm bị ép thành cục thịt rồi, bình tĩnh, bình tĩnh.

. Bình tĩnh không được. T_T

Trên cửa kính của xe có một lớp hơi nước, nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài. An Tư Đông thấy đầu mình cũng góo giống như hơi nước kia, ngây người. Thật sự là nếu không xuống xe hít thở không khí mới mẻ, cô rất có thể sắp ngất rồi.

Thời gian giống như trở nên rất chậm, lại giống như rất nhanh.

Cuối cùng trước khi cô ngắt đi xe đã tới nhà ga. Xuống xe cố hít thở khí lạnh như băng này, cái phiền lòng trong mũi kia cũng tan đi.

Hệ thống sưởi ấm trong xe hun đến gò má hai người đều đỏ. Khúc Duy Ân cởi áo khoác ra, ngẩng đầu nhìn trời: “Trong xe nóng quá.”

“Đúng vậy, rất nóng. Bên ngoài rất lạnh, bạn, bạn cài lại áo đi, mới nóng xong lại lạnh cẩn thận coi chừng bị cảm lạnh đó.”

Trước cửa nhà ga rất nhiều người, những người đi vào cửa bắc đều xếp thành hàng dài, hai người bước từ từ vào trong. Radio bên cạnh phát ra tiếng thông báo: “Đi Hàng Châu, Thượng Hải, Trữ Ba. Hành khách chú ý, đã có vé nằm của các toa xe xuất phát đêm nay, mời hành khách tới cửa số 3

mua.”

Khúc Duy Ân đột nhiên hỏi: “Bạn mua vé gì?”

“Ghế ngồi giành cho học sinh, chỉ có thể đặt loại này thôi.”

Cậu ấy đưa hành lý trong tay cho cô: “Bạn giúp tôi xem đồ chút, tôi đi một lát.”

“Sắp vào rồi, lát lại đi không được à.” Nói chưa xong, cậu ấy đã xoay người đi rồi.

Cậu ấy thở hắt hắt chạy về, nhét tấm giấy vào tay cô: “Cho bạn.”

“Giữ vậy?” Cô mở tấm giấy ra, lại là vé nằm cùng số tàu về ngôi của cô, “Bạn lấy ở đâu vậy?”

“Vừa rồi radio nói, đoán là có người trả vé. Đây là vé cuối cùng may mà giành được.”

“Nhưng tôi có vé rồi.”

“Tuyến xe tết rất nhiều người, ghế ngồi trong chắc chỉ có thể đứng thôi, muốn đi vệ sinh cũng chen không được. Bạn đi suốt mười ba tiếng, sẽ mệt lắm. Nằm trên giường ngủ một giấc là tối, người cũng ít nữa.”

Mấy năm trước cũng không phải như vậy về nhà sao, cũng không thấy mệt lắm. Hơn nữa, giá vé giường mắc hơn hai trăm đồng loại vé nửa giá giành cho sinh viên nha.

“Vậy cái vé kia thì sao?”

“Thừa dịp còn xe chưa đi trả lại.”

“Trả vé phải chi 20% phí thủ tục.”

Ấy dùng cái ánh mắt vất vả nhìn cô: “Hình như vé của bạn có bảy mươi đồng thì phải?”

Được rồi, mặc dù có chút đau lòng vì một giấc ngủ mà tốn hơn hai trăm đồng, nhưng người ta cũng là có ý tốt, vé cũng mua rồi, còn mắc hơn phí thủ tục nữa.

Cô mở balo lấy ví tiền: “Tôi trả tiền cho bạn.”

“Ít thấy trộm à, đừng có móc tiền ra. Sang năm khai giảng rồi trả.”

“Oh`” Cô lặng yên kéo khóa ba lô lại. Vì sao mỗi lần ở trước mặt cậu ấy, cô lại đặc biệt ngốc vậy? Đúng là làm người ta oái mà.

Nhân viên muốn kiểm vé xe, Khúc Duy Ân đưa vé cho cô, rồi tự mình mang hai cái túi lớn đi kiểm tra. Đang đứng chờ, An Tư Đông tùy tay cầm tấm vé ra xem

Vé tốc hành giường mềm? Giá vé 749 đồng?

Thật xa xỉ. Đủ mua hai hàng vé ghế cứng rồi ngủ từ đầu này tới đầu kia. -_-b

Khúc Duy Ân mang theo hai ba lô về, cô hỏi: “Sao bạn mua được vé nằm mềm, có đặt cũng khó mua được mà?”

“Trường học chỉ có thể đặt vé ngồi đường dài, phải đi hơn 26 giờ, lần qua lần lại, tôi liền tự mua vé giường mềm.”

“Đại thiếu gia,” cô cười giễu, “Đàn ông con trai có chút khổ cũng không chịu được à.”

Cậu ấy trợn hai mắt giận lên: “Tôi không phải. Quên đi, không cãi với bạn.”

Xe tốc hành giường mềm có phòng đợi chuyên giành cho khách VIP, cậu ấy lại tới phòng bình thường đứng chung với cô, kêu cũng không đi.

Cô hơi ngại: “Tôi cũng tới phòng đợi rồi, sắp kiểm vé lên xe. Chỗ này nhiều người như vậy, bạn đi trước đi, xe bạn không phải cũng sắp tới rồi mà.”

Cậu dựa vào ưu thế thân cao nhìn nhìn đám người đang soát vé: “Xe tôi nửa giờ mới xuất phát, gấp gì, đưa bạn lên xe tôi đi còn chưa muộn.”

“Dù sao bạn cũng không cách nào qua trạm kiểm vé.”

“Oh`, vừa rồi thuận tay mua thêm một tấm vé.”

Cuối cùng cậu ấy vẫn tiễn cô lên tận xe, còn đứng ở sân ga không chịu đi. Cô ngồi bên cửa kính, khi xe lửa chạy, cậu ấy hình như chạy theo vài bước, nhưng lập tức cảm thấy hành động này rất ngu liền dừng lại. Khi cô ý thức được hẳn là nên vẫy tay chào tạm biệt thì xe lửa đã đã xuất trạm rồi, bóng của

cậu ấy bị một cây trụ che lại, nhìn không thấy .

Di động vang lên, có tin nhắn, là Trâu Du: “Lên xe chưa? Nhiều người không?”

Cô mơ màng nhìn bầu trời đen ngoài cửa sổ, thủy tinh phản chiếu khuôn mặt không rõ lắm. Cô nhìn tin nhắn kia hồi lâu mới trả lời: ” Ngồi khoan giường nằm mười một giờ sẽ tắt đèn, em tắt máy rồi ngủ, ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cuộc sống ở nhà rất khác trong trường. Mỗi sáng bảy giờ, mẹ sẽ đứng giờ lối An Tư Đông từ trong chăn ra ngoài ăn sáng, ban ngày qua nhà cô đi chú bác la cà, chác ba bốn ngày lại họp mặt với mấy bạn mầm non, tiểu học, cấp hai, cấp ba. Đứng chín giờ tối, ba mẹ sẽ đi ngủ, mà lúc này, hoạt động mới bắt đầu. Vì tính đề ở phòng ba mẹ, cô muốn trộm cũng trộm không được.

Mãi cho tới mấy ngày trước tết, có lần đi trên đường phát hiện rất nhiều tiệm bán hoa hồng, cô mới nhớ tới hình như sắp tới lễ tình nhân, vội về nhà lên game. Cũng không phải cô nghĩ tới lễ tình nhân, mà là đây là một ngày lễ đặc biệt của phương tây, trong game nhất định cũng sẽ có hoạt động, còn có những phần thưởng đặc biệt mà ngày thường không lấy được.

Lễ tình nhân thì tất nhiên hoạt động cũng thoát khỏi vấn đề tình yêu trai gái. Hoạt động lần này có bốn loại: tặng tín vật tình yêu cho khác phái thể hiện tình yêu rồi nhận quà đảo lễ, bầu chọn anh hùng được yêu mến nhất trong game, nhiệm vụ đặc biệt trong lễ tình nhân, phó bản boss đặc biệt.

Hai loại trước nhìn còn có chút ý nghĩa, chẳng qua đối tượng tặng quà lại là NPC, tham gia bầu chọn anh hùng cũng là những người đứng đầu của các thành

Nhìn vệ binh trong Stormwind trên đầu đều có một hình trái tim màu hồng, An Tư Đông tự nhiên không biết nói gì nữa.

WOW quả nhiên là một cái game cực kỳ nghiêm túc, ngay cả hoạt động lễ tình nhân cũng làm cho đứng đắn như vậy, 囧! Không biết những bạn nhân yêu kia khi tặng lễ vật có hình trái tim màu hồng cho NPC nam thì có khi nào cảm thấy mình giống gay không?

Đang làm nhiệm vụ, trong kênh bang hiện một cái ID quen quen.

[Bang hội][QWE]: có nhóm PVP ở đây không? Qua giúp chút đi.

[Bang hội][Nại Hà Tình Thâm]: Sao vậy?

[Bang hội][QWE]: tôi ở Ravenholdt làm nhiệm vụ hàng ngày của bang hội. bị horde thủ thi.

[Bang hội][Nại Hà Tình Thâm]: wow ha ha ha ha! Để tôi nhìn trời cười to ba tiếng đã! Chú em cũng có hôm nay, QWE chú cũng có bị Horde thủ thi phải gọi người qua giúp!

[Bang hội][tứ gia]:

[Bang hội][QWE]: Hừ, mạng nhà tôi kém, rút mạng hoài thôi.

Cười thì cũng đã cười, Nại Hà Tình Thâm cũng không thể thấy chết mà không cứu. Cười xong rồi, bắt đầu tổ người chuẩn bị trả thù dùm QWE.

[Bang hội][Nại Hà Tình Thâm]: Bên kia mấy người?

[Bang hội][QWE]: ba, đều biết đánh.

[Bang hội][Nại Hà Tình Thâm]: nhóm PVP, tốc độ internet không ổn, chờ một chút, đội tôi vào.

[Bang hội][Tứ Gia]: chỉ có hai đứa.

An Tư Đông cũng đang muốn đi Ravenholdt Manor trong Hillsbrad Foothills làm nhiệm vụ hàng ngày của bang, đã bay đến gần Southshore. Đám người Nại Hà Tình Thâm vẫn còn trong thành, cô cũng chưa tổ đội, trực tiếp chạy đến chỗ nhiệm vụ, ở một cái trong khe núi tìm thấy thi thể bị sê bụng của QWE. Bên cạnh đứng một mage Undead, hai người kia thì không thấy đâu.

Cô tránh ở cái cây phía sau mage kia, hít sâu, trong đầu nhớ lại kiến thức cơ bản của PVP, buff đầy máu cho mình, vọt tới.

DOT, sợ hãi, trù lam, không chế, phản không, toàn bộ đều phóng ra hết, bạn bí đao nghĩa khí hào hùng phóng chiêu như mây bay nước chảy lưu loát sinh động. Cái mage kia đại khái chờ quá lâu đang ngăn người, bị cô xoá sạch hơn phân nửa máu mới phản ứng. Cuối cùng cô dựa vào ưu thế máu nhiều, ngây ngốc một hồi cũng đánh hết máu của đối phương.

Trên màn hình nhảy ra một hàng chữ: vinh dự đánh chết: Huyết Vệ Sĩ.

Lần đầu tiên giết người, đối phương lại có quân hàm rất cao, lời rồi.

Hai người còn lại của bên kia rất nhanh quay lại cứu viện, người tay mới như An Tư Đông chỉ còn mottj tăng máu PK 1V2 tự nhiên trở thành thi thể.

[W From][QWE]: sao you lại tới đây?

[W From][QWE]: sao you lại tới đây?

[W From][QWE]: sao you lại tới đây?

Liên tục ba lần, mạng đúng là tệt thật.

[W To][QWE]: tôi tới giúp you mà.

[W From][QWE]: giúp tôi làm âm sà à?

Hình cái xác chết của nữ Priest và nữ Gnome trên đất, nhìn qua đúng là

giống như đang ôm cái xác nhỏ kia vậy.

[W To][QWE]:

[W From][QWE]: mấy người bọn họ đều là cao thủ chuyên chơi PVP, you

đánh không lại, đừng hồi sinh.

Chẳng được bao lâu, Nại Hà Tinh Thâm và Tứ Gia chạy tới, QWE cũng đứng

dậy gia nhập vào nhóm. Tốc độ internet của cậu ấy rất chậm, chỉ có thể coi ra một nửa phần công lực, đối phương ba người đều là cao thủ PVP, nhất thời cũng chiếm không được tiện nghi.

An Tư Đông nằm trên mặt đất nhìn thanh máu QWE cứ rơi xuống, ba người bên kia cũng không có trị liệu, cắn răng đứng lên, không để ý chính mình vừa sống lại chỉ có hơn nửa thanh máu HP, thêm lá chắn tăng máu cho cậu ấy trước.

Theo lý thuyết, bình thường PK nhóm đầu tiên là giải quyết trị liệu, nhất là loại da giòn PVE chưa đầy máu còn là loại trị liệu tay mới này nữa, chính là đối tượng cần tiêu diệt. Nhưng kỳ lạ là, lần này ba người kia đều không đánh cô, chính là không chế, tập trung hỏa lực mãnh liệt diệt QWE, đem cậu ấy quật ngã rồi xoay người bỏ chạy. Ngoại trừ nhiều máu như Nại Hà Tinh Thâm và Tứ Gia vẫn đuổi theo, hai người kia cũng bỏ đi, mấy người máu ít sống lại rồi chuẩn luôn.

[W From][QWE]: không phải nói you đừng hồi sinh rồi hả?

[W To][QWE]: hừ, cũng không biết lúc này ai đang nằm dưới đất.

[W From][QWE]:

Cô cố ý không cứu, để cậu ta tự chạy thi.

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: chắc chắn, bí đao mụi mụi một mình một ngựa sắm vai mỹ nữ cứu anh hùng, rất cam đảm, rất khí phách!

Bị anh ta nói như vậy, An Tư Đông mới cảm thấy xấu hổ. Món ăn như vậy, còn không tự lượng sức mình chạy qua giúp, thật là mất mặt mà. May mắn đối phương nể tình.

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: Em tới đây làm nhiệm vụ vừa vận nhìn thấy à, em nghỉ bên kia có một người thôi.

Đây cũng là lời nói thật, cô đúng là qua làm nhiệm vụ mà. ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: mấy người này là ai vậy, cố ý nhận nhiệm vụ giết người?

[Tổ đội][QWE]: hình như không phải, bọn họ nhìn chăm chăm ta mấy ngày rồi, không giết đến logout thì không bỏ qua. Hôm nay là phải làm nhiệm vụ, bằng không cũng không gọi mấy ông.

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: Chọc chú làm gì? Chú em cũng không phải gái đẹp, có lợi gì?

[Tổ đội][QWE]: ta làm sao mà biết.

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: Chú em nè làm người quá thật bại, kẻ thù quá trời. Nhìn anh, đi dạo có bao giờ bị người ta giết.

Với thanh danh của anh, ai dám tùy tiện giết đây. - __-b

Trong WOW bên ngoài giết người chỉ có chút vinh dự, không bằng lên chiến trường đánh, bị giết chết cũng không có tổn thất gì, ngoại trừ thỏa mãn tâm lý khi dễ người khác của mình, thì hình như không có gì hay nữa. Bên ngoài giết người đều là thuận tay giết chơi, giết xong rồi bỏ chạy.

[Tổ đội][Tứ Gia]: ta nhớ ra rồi, cái rogue vừa rồi, hình như là chuyên môn làm thích khách .

[Tổ đội][Bí Dao Mùa Hè]: thích khách?

[Tổ đội][Tứ Gia]: chính là lấy tiền giúp người khác giết người kiếm thêm khoản thu nhập, cùng phe không phải là không có thể giết nhau sao.

Còn có người dựa vào chuyện này kiếm thêm hu nhập à?

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: cho nên ý ông là bên Alliance có người mua mạng QWE?

[Tổ đội][Tứ Gia]: nói không chừng là người bên Thanh Mai .

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: nó hả giờ giống tàn phế quá, đi đường cũng roi vách núi ngã chết, giết nó để làm gì? Nếu là tôi cũng không thèm tốn tiền làm cái chuyện uống phí này, chỉ cần chờ nó chết chạy qua hành hạ thì thế là được.

[Tổ đội][Tứ Gia]: Tôi chỉ đoán thôi, có lẽ chỉ là mấy người PVP kia biết ổng, qua chọc chơi à.

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: chọc chơi cũng phải tới ba người à? Tôi thấy cái cô em Mage hồi nãy kia thích QWE lại khó mở lời, thừa dịp lễ tình nhân tới tới tỏ tình, nhưng ngôn ngữ lại khác nhau, chỉ có thể trực tiếp đập ngã thể hiện tâm ý. Ông không thấy lúc ổng nằm trên đất rồi thì hai người kia đi chỉ để lại cô em mage lưu luyến không rời à?

[Tổ đội][Bí Dao Mùa Hè]:

[Tổ đội][QWE]: tôi không biết họ.

[Tổ đội][Nại Hà Tinh Thâm]: ah ah, con khi này chưa gì đã vội trời rồi. Bí Dao mui mui đừng lo lắng, QWE khẳng định chỉ thích loài người, em đừng có tự tạo áp lực a.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Không thể nói chuyện với phe đối địch đúng là không tốt, chỉ muốn hỏi người ta sao lại giết mình cũng hỏi không được.

Nại Hà Tinh Thâm cùng Tứ Gia đội một lát, lại đi xung quanh xem, không thấy nguy hiểm, liền thoát khỏi đội, chỉ còn lại An Tư Đông và QWE hai người trong đội, một lớn một nhỏ nhìn chăm chăm nhau.

[Tổ đội][QWE]: you tới làm nhiệm vụ Người chế thuốc? Bên này.

Nhiệm vụ đặc biệt trong lễ tình nhân này là một nhiệm vụ liên hoàn, một NPC trong thành nhờ bạn giúp điều tra tại sao người trong thành bao gồm thị vệ cũng bắt đầu phát điên mà không giải thích được (囧), cuối cùng điều tra được trong thành tràn ngập mùi nước hoa lạ do Apothecary Staffron Lerent ở Ravenholdt Manor luyện chế ra, đi tìm ông ấy nhiệm vụ hoàn thành sẽ nhận được một bộ quần áo xinh đẹp. Ravenholdt Manor vô cùng bí mật, đó được Hillsbrad Foothills và dãy núi Alterac bao quanh.

Mang của Khúc Duy Ân đúng là vô cùng yếu, chạy cũng té xuống núi không thì đi thẳng về phía trước rồi bị đụng tường. Đi qua hang động đi tới một khe núi trong Ravenholdt Manor tìm được linh hồn của người chế thuốc, giao xong nhiệm vụ, từ bên cạnh nôi chế thuốc của ông nhận được phần thưởng.

Horde và Alliance đều có nhiệm vụ này. Sau khi người chế thuốc chế bên cạnh có một phần mộ, nhưng lạ là lúc này đây chỉ có hai người bộ họ. An Tư Đông nhận được một váy màu xanh dễ thương trong phần thưởng nhiệm vụ kết thúc.

Đang muốn rời đi, bên cạnh đột nhiên dần dần hiện ra một linh hồn cô gái, là một NPC. Trên màn hình hiện ra khung đối thoại của NPC.

Annalise Lerent nói: Staffron

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Annalise? Là em à?

Annalise Lerent nói: Staffron yêu quý, anh đã quên đi cảm giác yêu rồi à? Cái tình yêu mà chúng ta chỉ dành cho nhau.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Anh quên? Tất nhiên anh đã đã quên tình yêu, hạnh phúc. Đã quên mạng sống.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Nhưng anh biết nó – tình yêu lại làm cho tâm hồn lẫn thể xác trở lên yếu ớt. Không còn tình yêu của em, anh chỉ còn lại công việc, Annalise.

Annalise Lerent nói: Staffron, em rất yêu anh. Thấy anh đau khổ như vậy, lòng em cũng đau như bị dao cắt.

Annalise Lerent nói: Em thề vĩnh viễn yêu anh. Chết cũng không làm tình yêu của em phai mờ, em tin anh vẫn còn nhớ rõ tình yêu của anh dành cho em.

Annalise Lerent nói: Và nếu như anh hết yêu em thì em thật sự bị lãng quên.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Em như thế nào có thể yêu anh? Nhìn anh xem, anh không còn là người mà em từng biết nữa.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Annalise? Annalise! Không, đừng rời khỏi anh.

Linh hồn cô gái lại dần dần ẩn đi, trên màn ảnh chỉ còn lại cái xác xua Apothecary gào khóc, cái nôi thuốc bên cạnh từ từ tràn ra ngoài, còn có một Human và một gnome, trên đất đều là bia mộ.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Annalise Em đúng. Anh .. anh làm không được, Anh phải nghĩ cách khác.

Nhà chế được Staffron Lerent nói: Bạn kia, hoan nghênh bạn đến ngửi thử nước hoa mà tôi chế ra. Kế hoạch của tôi đã bước sang giai đoạn hai – Bộ quần áo xinh đẹp.

Nhiệm vụ tới đây đã xong, mặc kệ lại xác của nhà chế được nói gì, anh cũng không có phản ứng. Cảnh tượng ngắn ngủi không thể biết được câu chuyện lúc trước của họ, chỉ biết là một người đàn ông tội nghiệp biến thành thầy ma, ông không muốn người yêu nhìn thấy bộ dạng cái xác không hồn của mình. Mất đi người yêu ông cũng không còn yêu bản thân nữa, biến mất trong tuyệt vọng.

[Tò đội][QWE]: mới vừa rồi tôi trả nhiệm vụ sao lại không thấy đoạn này.

[Tò đội][QWE]: hình như là nội dung chen dấu.

[Tò đội][QWE]: Bí Đạo? Còn ở đó không?

An Tư Đông phục hồi lại tinh thần, Gnome trước mặt đang nhìn cô với đôi mắt to đen láy vô tội. Cô có chút thấy chán.

[Tò đội][Bí Đạo Mùa Hè]: ừ.

[Tò đội][QWE]: có đi làm nhiệm vụ hằng ngày không? Mạng tôi yếu lag quá lần này tou dẫn đội đi.

[Tò đội][Bí Đạo Mùa Hè]: tôi out trước, xin lỗi.

Cô dùng phù trở về thành, sau đó logout, tắt máy. Lúc này điện thoại bên cạnh vang lên, là tin nhắn Khúc Duy Ân gửi tới: “bạn làm sao vậy? Không sao chứ?”

Cô nhấn vào đánh ra một chuỗi lời nói, suy nghĩ một chút lại xóa hết, chỉ trả lời lại một câu: “Mẹ gọi tôi.”

Nếu như anh không yêu em nữa thì em thật sự bị lãng quên.

Câu chuyện này đột nhiên làm cô nhớ lại một người, một người đã lâu không xuất hiện trong trí nhớ của cô.

..... Vạn Thiên.

Thời gian quả nhiên là điều thuốc tốt nhất cho mọi vết thương, cô đã từng cho rằng mình cả đời đều không thể thoát khỏi bóng dáng anh, vĩnh viễn chỉ biết thích loại con trai giống như anh, hai chữ tình yêu sẽ vĩnh viễn gắn chặt vào anh. Nhưng, bao lâu rồi? Một tháng? Hay hai tháng? Lại không hề nghĩ tới anh, bây giờ nhớ lại tên anh lại có cảm giác xa lạ.

Cô không muốn quên anh, hoặc là nói, không muốn quên đi những tâm huyết của mình cho tình yêu kia.

Hôm sau chính là lễ tình nhân, mặc dù là lễ của người phương tây, nhưng giới trẻ trong nước lại rất yêu thích, ngay cả cái huyện nhỏ nho này của cô cũng không ngoại lệ. Cho dù là trời rất lạnh gió lại lớn, trên đường vẫn có thể thấy từng đôi từng đôi tình nhân nắm tay ôm vai, tay cầm hoa hồng hoặc những bong bóng đủ màu, bị một quảng cáo hoạt động tình nhân của một công ty rất hấp dẫn tầm mắt.

An Tư Đông một mình bơ vơ đi trên đường. Trước kia cứ nghỉ hè, nghỉ đông về tới nhà, cô đều nhện không được cứ đi loạn trên đường, ảo tưởng trong cái thành phố nhỏ này có lẽ ngày nào đó sẽ tình cờ gặp anh trên đường. Vậy mà giờ đây liền cả cái thói quen này cũng sắp quên mất rồi.

Bất tri bất giác, liền đi tới trường cấp ba. Bây giờ đã sắp qua năm, học sinh của lớp sắp tốt nghiệp cũng nghỉ lễ rồi, trong sân trường vắng tanh, chỉ còn bảo vệ và lau công.

Vừa vào cổng trường, hai bên xếp đầy băng rôn, trong tủ kính dán đầy thông báo, báo ảnh. Cô để tay vào túi áo, kéo nón lên xuống che lại lỗ tai bị

lạnh, rục cổ lại.

Lời chúc năm mới của hiệu trưởng gửi tới toàn bộ học sinh, người ký tên vẫn là hiệu trưởng Trương; Danh sách hoạt động trong nghỉ lễ; Trường chuẩn bị nâng lên thành trường cấp ba trọng điểm của xã; Tác phẩm đoạt giải viết văn của học sinh lớp mười; Bộ trưởng bộ giáo dục tới tham quan trường; nhiệt liệt chúc mừng giáo viên XXX được nhận bằng khen giáo viên ưu tú; nhiệt liệt chúc mừng học sinh XXX đạt danh hiệu học sinh ba tốt cấp xã; Danh sách giải thưởng mà trường nhận được; danh sách học sinh ưu tú tốt nghiệp khóa trước của trường.

Cô ngoài ý muốn thấy trong khuôn mặt mình trong tủ kính này, học sinh kia có cái đầu ngắn ngắn như con trai, mặc đồng phục trắng sọc xanh, vẻ mặt non nớt ngô ngố. Dưới tấm hình viết: giải nhì cấp tỉnh cuộc thi Olympic vật lý của nước năm 2002.

Cô còn nhớ rõ khi đó đang học lớp 11, lên tỉnh dự thi, trong trường thi toàn người và người, thi viết xong lại còn thi thực hành. Cô không học bỏ tức khi đi thi Olympic, thầy giáo chỉ đưa cô một cuốn sách nâng cao về tự học, thi cũng chỉ tầm tạm, cuối cùng được xếp sau 100 hạng đầu, chỉ lấy giải nhì mang tính an ủi. Nghe nói top 10 toàn tỉnh lúc nghỉ hè đã bắt đầu tập trung ôn tập, cuối cùng chọn ra năm người tham gia thi Olympic quốc tế.

Khi đó cảm thấy, năm người được tuyển ra kia chắc rất giỏi, không nghĩ tới một trong năm người đó lại có thể trở thành bạn học của mình.

.....sao lại nghĩ tới cậu ta vậy

Cô vẩy vẩy đầu mình, đem cổ co vào trong cổ áo, tiếp tục bước về phía sau nhìn.

Học sinh ưu tú tốt nghiệp khoá trước cũng có tên cô. Đây là một trường cấp ba bình thường, học sinh hàng năm đầu các trường nổi tiếng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, danh sách ba năm trước đây vẫn được dán ở đó. An Tư Đông, đại học T khoa công nghệ thông tin;XXX, đại học Nam Kinh khoa vật liệu khoa học kỹ thuật; Vạn Thiên, đại học S Khoa Quy hoạch và thiết kế đô thị

Vẫn còn nhớ khi đó, nghe nói anh đăng ký đại học S, cô cảm tờ nguyện vọng, cả đêm không ngủ, chỉ oán sao mình thi điểm cao thế làm gì. Một ngày sau, thấy Vạn chủ nhiệm lớp cũng tới hỏi cô: “An Tư Đông, trò chọn đại học T hay đại học P cũng đâu, điền bảng nguyện vọng có gì thắc mắc thì qua hỏi thầy nha? Trò muốn vào trường nào?”

Tôi muốn vào trường mà con thầy đăng ký đó. Dĩ nhiên cô không dám nói.

Trường học, thầy cô, phụ huynh, ai ai cũng cảm thấy cô nên vào đại học T hay đại học P. Đại học S tuy rằng cũng nổi tiếng nhưng so với hai trường kia thì kém quá nhiều, cũng không có lý do gì đặc biệt để buông tha cho T hay P, nói xa nhà cũng không được, cô không tìm được bất kỳ lý do gì để đổi trường khác.

Hơn nữa, coi như cô thật sự vào đại học S, vậy cũng chỉ là một giấc mơ viễn vông mà thôi. Những cuộc đối thoại giữa cô và anh chỉ đếm trên đầu ngón tay, có lẽ khi trong ấn tượng của anh, cô chỉ là “ học trò của cha mình” khuôn mặt cũng cực kỳ mơ hồ.

Cuối cùng thầy Vạn giúp cô đăng ký đại học T khoa công nghệ. Nhìn thầy dùng bút máy viết những chữ giản thể xinh đẹp trên tờ nguyện vọng, cô không khỏi lại suy nghĩ vu vơ, có khi thầy cũng dùng cây viết này điền nguyện vọng cho Vạn Thiên không?

Trong danh sách tốt nghiệp trung học chỉ có tên, không có hình. Cô nhìn chăm chăm cái tên đó hồi lâu, ba năm rồi chưa từng thấy, cô vẫn như cũ nhớ rõ ràng nụ cười của anh.

Quay người lại, cô ngậy người.

Cuối đường có một người, khuôn mặt kia trùng khớp với khuôn mặt đang xuất hiện trong đầu cô. Hô hấp ngừng hoạt động, chỉ nghe tim đập rất nhanh như muốn nhảy cả ra ngoài.

Không ngờ lại gặp được anh. Vạn Thiên.

Trong tay anh xách theo hành lý, vẻ mặt phong trần một đời, hình như mới vừa đi một đoạn đường xa. Nhìn thấy cô, trên mặt anh lộ ra nụ cười ôn hòa quen thuộc, bước về phía cô, càng chạy càng nhanh, dần dần biến thành nhào tới.

Anh chạy đến trước mặt cô, da trắng đã hơi đỏ lên, giọng khàn khàn: “Bí đao .”

Hai chữ này giống như một chậu nước đá từ trên đầu cô đổ xuống.

Anh không phải Vạn Thiên. Anh là Vạn Thủy Thiên Sơn.

Nói chính xác hơn, anh là Trâu Du.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Trong phút chốc một cảm giác thất vọng lấp đầy cả tâm trạng, An Tư Đông chợt hiểu một sự thật.

Dù Trâu Du giống Vạn Thiên tới đâu thì anh ấy cũng không phải là Vạn Thiên, cũng không thể thay thế anh. Người cô thích là Vạn Thiên, không phải Trâu Du, còn cái cảm giác kia cũng chỉ là yêu ai yêu cả đường đi mà thôi. Giống như Chu Viễn Hằng, giống như mấy bạn trai trước đây của cô.

Nhớ tới khi Chu Viễn Hằng chia tay với cô có nói: “Đông Đông, trong lòng em không có anh, không thể mong anh có thể toàn tâm toàn ý đối với em.”

Có lẽ, đây mới là lý do cô cứ bị người ta bỏ. Những năm này người trong lòng cô thủy chung chỉ có một mình Vạn Thiên mà thôi, không có người khác, không có người thứ hai.

Nghĩ tới đây, trong đầu đột nhiên có một khuôn mặt hoàn toàn khác những người kia xuất hiện, điều này làm cho giọng nói cô có hơi nóng nảy: “Sao anh lại tới đây?”

“Sắp năm mới rồi, vé tàu rất khó mua, anh chỉ lấy được vé đến thành phố em rồi đổi xe về. Anh nghĩ nhà em cũng gần đây nên chạy qua thăm em. Anh cũng không biết nhà em ở đâu, chỉ nhớ em nói tốt nghiệp trường này, định qua đây tìm xem có giáo viên nào quen em, hỏi thăm một chút. Không nghĩ tới lại có thể gặp em, thật trùng hợp.”

Trong giọng anh mang theo nét vui mừng không thể che giấu được, cô lại không vui nổi: “Vậy anh không đi đổi xe về à?”

“Sớm nhất chỉ có thể mua được vé ngày mai.”

Vậy chẳng phải là muốn qua đêm chỗ này? Trời sắp tối rồi, không biết còn có thể tìm được nhà trọ có phòng trống không?

“Bí đao, ” Trâu Du biểu tình có chút đáng thương, “Anh cũng tới nhà em rồi, không lẽ em định bỏ anh lang thang ngủ ngoài đường chứ?”

Một câu nói liền chặn hết mọi kế hoạch của cô. Cô lảnh phải nói: “Nếu không thì qua nhà em ngủ một đêm vậy.”

Hai người đi song song trên đường, cô gái bán hoa thấy một nam một nữ tự nhiên nhiệt tình mời hàng: “anh à, tặng chị này một bông hồng đi. Hai người có thể quen nhau chính là một loại duyên phận, cô gái xinh đẹp như vậy, anh phải giữ thật tốt, lâu lâu cũng phải tạo cảm giác lãng mạn cho cô ấy nhé!”

Trâu Du dừng lại chọn hoa, An Tư Đông ngăn anh lại: “Không cần, cũng không phải là.”

“Mỗi cô gái trong lễ tình nhân cũng nên nhận được một cành hồng.” Anh cười từ trong giỏ rút ra một cây, “Cây này đi, bao nhiêu vậy?”

“Mười đồng.”

Anh trả tiền, đưa hoa cho cô: “Bí đao, ngày lễ vui vẻ.”

Cô bán hoa đứng bên cạnh nói giúp: “‘ mỗi cô trong lễ tình nhân cũng nên nhận được một cành hồng ’, rất hay rất cảm động nha! Tại sao em lại không gặp được người phong độ lại đẹp trai như vậy! Chị à chị thật là may mắn nha!”

Cô bán hoa hồng, dĩ nhiên hi vọng ai ai cũng tặng hoa thu tiền. An Tư Đông trong lòng nghĩ. Cô không muốn nhận bông hoa này, hai tay cầm trong túi áo không động.

Anh một tay kéo hành lý, một tay nhấc túi xách, bây giờ còn phải cầm hoa hồng, không còn tay để lấy tiền trả, vẻ mặt hơi đáng thương: “Coi như cầm giúp anh một lát đi?”

Cô chỉ còn cách nhận.

Về đến nhà, An mẹ vừa mở cửa ra, thấy sau lưng con mình có một cậu con trai, trong tay còn cầm hoa hồng, có chút kinh ngạc: “Đông Đông, đây là. . . .”

Cô còn chưa kịp giới thiệu, Trâu Du giành nói trước: “Chào bác gái, cháu là bạn của Đông Đông, tên cháu là Trâu Du, về nhà thuận đường nên ghé qua quây rầy hai bác. Đây là chút tâm ý của cháu, mong bác vụn lần đừng ghét bỏ.” Vừa nói từ trong bao lấy ra mấy túi quà tết.

An mẹ là người phương nam, giọng có uốn lượn hay không cũng không phân biệt được, vừa nghe tên anh, liền cười tươi như hoa: “Thì ra là con chính là Tiểu Chu à, bác đã sớm muốn mời con tới nhà chơi, mau vào mau vào. Còn mua quà làm gì, quá khách khí rồi.”

Rất rõ ràng mẹ hiểu lầm rồi. Vào cửa đổi giày, An Tư Đông cố ý nói với Trâu Du: “Tiểu Chu là bạn trai trước của em, mẹ không biết em và anh ta chia tay rồi.”

Anh lại còn cười!

“Xem ra là ông trời cố ý để cho anh tới giúp em giải vây, hai ta đúng là có duyên phận.”

Tựa như một quyền đánh vào gối bông, hoàn toàn không cần sức. Cô nhục chí lấy dép đưa cho anh đổi.

An mẹ đối với người bạn trai quen con gái mình suốt ba năm trong truyền thuyết Tiểu Chu vô cùng nhiệt tình, lại cố ý đi ra ngoài mua thêm hai món về đãi khách. Thảm nệm của hai mẹ con rất giống nhau, An mẹ vừa thấy Trâu Du liền đối với cái kiểu thư viện áo vải này rất có hảo cảm, đợi đến lúc trò chuyện trên bàn ăn biết được trình độ học vấn, hoàn cảnh gia đình của anh lại càng hài lòng không ngậm miệng được.

An ba nói: “Tiểu Chu con mua vé tàu ngày mai à? Hay là ngồi xe khách về? Thật ra thì từ chỗ này tới thành phố nhà con đi xe khách cũng chỉ cần 4 giờ, còn tiện hơn xe lửa.”

An mẹ nói tiếp: “Đúng vậy, có xe tốc hành, sau này hai bên đi lại cũng rất dễ dàng. Đông Đông đi học xa nhà, bác còn lo xa quá, một năm cũng không gặp được một hai lần, giờ thì tốt rồi.”

An Tư Đông vui mặt vào bát chỉ lo bới cơm. Đã như vậy thì còn nói gì được nữa? Chẳng lẽ ngay tại chỗ vạch trần Trâu Du không phải bạn trai cô làm cho ba mẹ lúng túng à? Thôi, dù thế nào đi nữa anh chỉ ở một buổi thôi, ngày mai sẽ đi, về trường rồi lại nói với ba mẹ là mình chia tay với Tiểu Chu là được chuyện này mới là sự thật.

An mẹ cầm đũa nhẹ nhàng gõ cô một cái: “Ăn từ từ! Nhìn con coi, con gái con đũa, ăn cơm còn không lịch sự bằng Tiểu Chu, người ta tốt mới dễ dàng bỏ qua cho con. Ở nhà không sửa, về sau tới nhà người ta cũng không thể như vậy!”

Lịch sự, lịch sự. Cô giờ đang nhớ tới mấy bạn nam trong lớp khi ăn cơm như quỷ chết đói nhập vào vậy chưa tới năm phút tất cả các món ăn đều bị bao quét sạch hết, ngồi ăn chung với họ cô quả thật lịch sự giống như một công chúa.

Trâu Du nói: “Không có a, con cảm thấy Đông Đông như vậy mới tốt, không hề giả bộ, con gái như vậy mới đáng yêu.” Thấy khóe miệng cô dính hạt cơm, cầm khăn giấy tới giúp cô lau.

Cô vội vã lui về phía sau, nhận khăn giấy tự mình xử lý. Đông Đông Đông Đông , ngoại trừ họ hàng và bạn cùng phòng thì chỉ có bạn trai gọi cô như vậy, anh sửa cách xưng hô cũng quá nhanh đi.

Ăn cơm tới xong, An mẹ vừa dọn dẹp bát đũa vừa nói: “Hai con xem ti vi đi. Ông An, ông ngồi trò chuyện với Tiểu Chu nha, tôi rửa chén xong sẽ tới.”

Cùng xem ti vi, khẳng định sẽ bị hỏi này hỏi nọ. An Tư Đông nói: “Ba mẹ không phải muốn xem phim bộ sao, trong phòng cũng có máy tính.”

An mẹ nói: “Cũng tốt, trong phòng khách hơi lạnh, hai con cùng đi trong phòng xem đi, nhớ mở máy điều hòa nha.” Nói xong bà tự mình vào phòng đóng cửa sổ cửa phòng cũng đóng, máy điều hòa lên..

An Tư Đông giờ biết cái gì là lấy đá đập chân mình rồi. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn đóng cửa, mẹ không lo chọn con gái mình à.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Hai người mang hai cái ghế ngồi ở trước máy vi tính. Một máy tính, hai người, chẳng lẽ chơi samurai?

Cô bực mình tự nhiên nghĩ tới samurai lại nghĩ tới ai đó.

“Em có download xuống mấy bộ phim hoạt hình, anh xem không?”

“Ừ, tùy em.” Trâu Du ngồi ở bên cạnh cô, mắt không nhìn màn ảnh. Cô mở phần mềm ra rồi chọn file phim hoạt hình.

Trong đó có bộ “Rurouni Kenshin? Remembrance of articles”, Mao Đinh đề cử. phim hoạt hình” Rurouni Kenshin” (1) này trước kia cô xem qua mấy tập, phong cách nhẹ nhàng hài hước, ai biết của chuyện này lại nói về chàng trai trẻ tên Himura Kenshin (Phi Thôn Kiếm Tâm) nhớ lại những kỷ niệm xưa, vừa ngược thân lại ngược tâm, hình ảnh âm u đầy máu tanh, nội dung ngược đến sâu tận trong tim.

Trong phòng đã mở máy điều hòa nhưng vẫn lạnh, An Tư Đông vừa xem vừa giơ tay hà hơi làm ấm, thỉnh thoảng Trâu Du đưa tay qua, đem đôi tay cô để vào trong tay anh: “Nhìn em đi, mặc có nhiều đồ áo nên tay lạnh như vậy.”

Tay anh trắng lại thon dài, móng tay gọn gàng rất sạch, còn đẹp hơn tay con gái. Lòng bàn tay là ấm, nhẹ nhàng che trên mu bàn tay cô, rõ ràng không dùng sức nhưng cô muốn rút lại không được. Cô chợt nhớ tới một đôi tay khác, lớn hơn bàn tay trước mặt, da ngăm đen, khớp xương to bự, trong lòng bàn tay luôn là nóng và đầy mồ hôi, chỉ dùng qua con chuột và gõ bàn phím mà cũng có thể chảy mồ hôi, vì vậy cô ghét không chịu đựng vào.

Điện thoại bên cạnh đột nhiên vang lên. Cô sợ hết hồn, nhấc cơ hội rút tay về xem điện thoại Là tin nhắn của Khúc Duy Ân: “Sao hôm nay không login?”

Không biết vì tay lạnh hay sao nữa, tay cô run lên, vội vàng trả lời một câu: “Trong nhà có việc.”

Để điện thoại trên bàn, Trâu Du cũng không nói gì, chỉ là cười cười, cũng không biết nhìn thấy không. Trong phim hoạt hình đang chiếu tới đoạn Kenshin (Kiếm Tâm) phát hiện nữ chính trước đây thật lâu từng bị anh giết chết, vị hôn thê của kiếm khách đã gây ra vết sẹo trên má anh, mà nữ chính hình như cũng không biết mình đã yêu Kenshin, tình tiết lại tới khúc ngược tâm nữa.

An Tư Đông không còn tâm trạng xem tiếp: “Sắp chín giờ, ba mẹ em cũng buồn ngủ, ra ngoài đi.”

Anh đồng ý, cười đến ôn hòa: “Được.”

Hai người đóng máy vĩ tính đi ra phòng ngủ, An Ba An mẹ cũng xem xong TV, đang dọn ghế sa lon. An mẹ nói: “Tiểu Chu a, nhà chúng tôi hơi nhỏ, tối nay ủy khuất con ngủ cái giường nhỏ trong phòng Đông Đông nha.”

Trâu Du nói: “Là con tùy tiện tới thăm quấy rầy mọi người mới đúng. Kia Đông Đông ngủ đâu?”

“Đông Đông ngủ với bác.”

“Bác trai thì sao?”

An ba nói: “Bác ngủ trên sofa là được.”

Trâu Du vội nói: “Như vậy sao được. Sa lon mềm như vậy, bác trai ngủ cả đêm nhất định sẽ đau lưng, nào có chuyện tiểu bối ngủ giường để trường bối ngủ trên sofa vậy. Mọi người vẫn như bình thường đi, con ngủ trên sofa là được.”

An mẹ nói: “Con là khách, lần đầu tiên tới nhà chúng ta, sao lại không biết ngại mà cho con chịu ủy khuất ngủ trên sofa được.”

Trâu Du nói: “Bác nói như vậy chính là không xem con là. là quá khách khí rồi.”

An mẹ cười cười nhìn con gái mình. An Tư Đông làm như không nhìn thấy.

Cuối cùng vẫn là theo ý Trâu Du. An mẹ tìm chỗ vắng vẻ nói với con gái: “Thằng bé Tiểu Chu này thật không tệ. Người tuổi trẻ bây giờ, gia cảnh tốt một chút, thì được vào trường tốt một chút, cũng chỉ biết hưởng phúc, một chút khổ cũng ăn không được, chỉ hận cha mẹ không lo đủ cho mình. Giống kiểu con trai biết kính người già như Tiểu Chu không nhiều lắm.”

Tiếp tục giả điếc.

Trâu Du ở An gia một đêm, sáng hôm sau xách hành lý đón xe lửa về nhà. Trước khi đi An Ba An mẹ còn vô cùng không ngừng, dặn đi dặn lại, lại mua một túi lớn đặc sản địa phương để cho anh mang về nhà, nói gì là “Đông Đông không thể tự mình qua thăm nhà con, thay mặt chào hỏi cha mẹ bên đó” . . . , một lát còn nói “Giao thông thuận tiện say này nhớ tới chơi nha”, còn nói “Trường học xa nhà như vậy Đông Đông nhờ con chăm sóc thêm”, nghiêm nhiên coi anh là con rể tương lai rồi.

Nghe bọn họ ở dưới lầu chia tay trong lưu luyến, An Tư Đông bên cạnh xem mà trán cứ giật giật không thôi.

Cô tiễn Trâu Du đưa bến xe bus, thế nhưng anh lại không vội lên xe, kéo cô ngồi ở hàng ghế chờ. Chuyến xe đi qua không biết bao nhiêu lần anh vẫn không lên, cô không nhận được thúc giục: “Còn phải đi hơn tiếng mới tới trạm, đừng để trễ xe lửa.”

“Không sao, hai tiếng nữa xe lửa mới chạy, xe buýt khoảng mười phút thì có một chuyến.” Anh quay tới nhìn cô, “Anh chỉ là muốn. ở với em lâu một chút.”

Cô nhìn chằm chằm chiếc xe vừa đi qua, không nói câu nào.

“Đông. bí đao, xin lỗi anh không nói một tiếng liền trực tiếp tìm đến nhajem, anh.” Anh cầm tay cô, nắm ngón tay giữ chặt, “Mấy ngày trước giáo sư nói với anh, sang năm muốn anh qua Hongkong trao đổi, qua tết là đi. Anh nghĩ nửa năm sau không thể gặp em, nên nhất thời kích động, mới.”

Cô vốn là muốn rút tay về, vừa nghe anh nói như vậy, ngăn cả người: “Đi Hongkong? Bao lâu?”

“Cái luận văn mà trước kia anh viết, đó là hợp tác nghiên cứu với bên đại học Hongkong. Cái đề án này bên anh vẫn còn làm, càng làm sâu vào càng xuất hiện nhiều vấn đề. Bên này chủ yếu do anh phụ trách, họ muốn anh trực tiếp qua đó thực hiện, ít nhất phải một học kỳ.”

Cô ngơ ngác nhìn chỗ giao nhau của hai tay, trong lòng loạn lên không rõ là tiếc hay là thờ phào nhẹ nhõm. Thật ra thì anh cố tình chạy tới một này để thăm cô cũng không dễ gì, còn ở trước mặt ba mẹ giúp cô đóng kịch, cô thật sự không nên mong người ta rút nhanh một chút đành phải nói. “Một học kỳ thôi mà, năm nay tết hơi muộn, học kỳ sau cũng chỉ có bốn tháng mà thôi. Hơn nữa em không phải lên nghiên cứu sinh sao, anh về em vẫn còn ở trường. Dù sao có thể liên lạc qua mạng, bình thường cũng không phải ngày nào gặp mặt, bốn tháng rất nhanh là qua mà.”

Anh liền cười, trong mắt có tia vui sướng: “Bí đao, em sẽ chờ anh về à?”

Rõ ràng nói là “Anh về em vẫn còn trong trường” mà.

“Cái đó. Qua tết anh về lại trường? Hay là trực tiếp ở nhà đi thẳng hongkong?”

“Vé máy bay đã đặt xong rồi, ở trường học đi.”

“Vậy thì còn may, về còn gặp nhau.” Cô nhìn đồng hồ, “Giờ chắc nhiều người lắm, anh cũng nên đi sớm một chút, đừng để gặp quá.”

Vừa đúng lúc có xe bus tới, Trâu Du đứng lên. An Tư Đông cầm hai túi nhỏ chuẩn bị đưa cho anh, anh đột ngột giang hai tay dùng sức ôm lấy cô. Cô hai tay cũng cầm đồ, còn chưa kịp phản ứng, anh đã buông ra, cười tươi: “Bí đao , anh thật sự rất vui.”

Người bán vé xe buýt đưa đầu ra ngoài cửa sổ dùng tiếng địa phương nói: “Có lên xe không? Xe chạy đó!”

Cô nhìn anh rồi quay đầu nói lớn: “Đợi chút, chỗ này còn có một người!” Nhanh chân kéo người kia lên xe rồi quăng hết đồ dùng lên.

Xe chạy ra rất xa, còn nhìn thấy anh khom người mặt ghé sát cửa sổ vẫy tay chào cô, mãi cho đến chiếc xe lái qua chỗ ngoặt cuối đường, mới không nhìn thấy nữa. Tình hình này giống như lần đầu tiên gặp anh thì cô cũng tiễn anh tới trạm xe bus, vội tới rồi vội đi.

Nhưng Tâm trạng hình như không giống nhau.

Gió thổi qua, mặt và tay cũng lạnh tới mức thấy đau. Cô nhìn con đường phía xa, thu tay về, từ từ để vào trong túi áo.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

An Tư Đông cảm thấy chuyện có chút lạ. Mà cũng không giải thích được, cô trở thành bạn gái của Trâu Du.

Khi anh trong sân trường gặp bạn học lại giới thiệu cô “Đây là bạn gái tôi”, sau đó vô cùng tự nhiên ôm vai cô trong khi cô còn đang ngây ngốc nhìn người kia cười, cười xong người nọ đi cô mới phản ứng lại Trâu Du mới vừa nói cái gì, nhưng cơ hội phủ nhận đã qua rồi. T_T

Tình tào lại cẩn thận suy nghĩ một chút, cô có tư cách gì nói “Không” đây. Hai người phát triển tới ngày hôm nay, mặc dù vẫn là Trâu Du tương đối chủ động, nhưng nếu cô không phải đối với người ta rất nhiệt tình, mà cũng có thể nói là vừa gặp là thích anh, chẳng lẽ giờ lại nói cho anh biết: thật ra thì anh thích anh là vì nhìn anh rất giống người em yêu, em thật sự chỉ yêu anh ấy, với anh chỉ là yêu ai yêu cả đường đi mà thôi?

Nghe sao có chút giống loại bội tình bạc nghĩa. Vừa bắt đầu cô không suy nghĩ cho rõ, không có kịp thời cự tuyệt, bây giờ đã không còn cơ hội cho cô nói “không” nữa.

Điểm lại những chuyện xảy ra giữa hai người: vừa mới bắt đầu quen biết, cô như thiếu nữ hoài xuân chủ động đến gần anh; anh tổ chúc sinh nhật cho cô, tặng hoa hồng, còn nói rõ năm sau cùng nhau qua, cô đồng ý; anh tới nhà cô gặp phụ huynh, cha mẹ coi anh là con rể tương lai; anh muốn đi Hongkong trao đổi nửa năm, cô an ủi anh nói sẽ chờ anh rất nhanh là có thể gặp lại. Không thể oán khi anh cho rằng bọn họ đã là quan hệ bạn trai bạn gái.

Xét lại, cho dù cô đối với Trâu Du không thể gọi là yêu, thích vẫn có. Khuôn mặt, tính tình của anh đều là loại cô thích, đối với cô lại tốt, tính khí cũng không che vào đâu, cha mẹ trong nhà cũng thích anh, từ phản cứng đến phản mềm cũng không tệ, có bạn trai như vậy , cô còn cái gì để mà oán than đây?

Hai người cứ như vậy trở thành một đôi.

Cô không hiểu tại sao mỗi lần anh nắm tay cô, trong lòng lại dâng lên cảm giác mát mát khó tả. Có thể là vì, dù sao anh không phải người nằm trong tim cô, dù sao cũng không phải là Vạn Thiên.

Sau nghỉ lễ một tuần Trâu Du mới bay, cho nên trong khoảng thời gian này mỗi ngày anh đều đến tìm cô, hôm nay xem phim, ngày mai đi công viên dạo, lịch trình trong ngày đều kín hết. Thú nhất An Tư Đông nghĩ anh sắp đi nên không đành lòng cự tuyệt; thứ hai là cảm thấy nếu đã là người yêu, dĩ nhiên nên ở chung nhiều để bồi dưỡng tình cảm.

An Ba và An mẹ đều là người theo chủ nghĩa truyền thống, từ nhỏ An Tư Đông đã được dạy: ý thức trách nhiệm là quan trọng nhất, con phải đối xử tốt với người ta, một khi chấp nhận quen nhau, có danh có phận, nên tuân thủ bốn phận, toàn tâm toàn ý đối xử với bạn đời. Lớn lên trong tư tưởng như vậy, cô cảm thấy rất xấu hổ khi chưa yêu Trâu Du nhiều.

Trâu Du là một chàng trai rất xuất sắc, hai người quen nhau lâu hơn, cô nghĩ mình nhất định sẽ yêu anh. Những suy nghĩ kia không nên có, cũng đừng nghĩ tới.

Cô nhớ tới tiền vé xe lửa còn chưa trả cho Khúc Duy Ân, có một hôm raid xong nhìn thời gian vẫn chưa muộn lắm, liền mật qua hỏi.

[W To][QWE]: you bây giờ có rảnh không? Có tiện xuống lầu không?

Cậu ấy rất nhanh hồi âm lại.

[W From][QWE]: rảnh, chuyện gì?

[W To][QWE]: trả lại tiền vé xe cho you.

[W From][QWE]: à, chuyện đó à, tôi cũng quên rồi. Bay tới một khoản tiền vô nghĩa, không nhắc thì cũng không nhớ nữa. You chọn chỗ nào đi, vừa đúng lúc tôi đang đói bụng.

Cô nhớ tới lần trước đi ăn đồ nướng với cậu ấy, Từ Gia Liễu Như Mi bọn họ đi theo rình coi, một mình cậu ta ăn hơn bốn mươi xiên thịt và cánh gà, hai ly bia; Cậu ta thấy cô uống không quen bia còn giúp cô gọi một ly nước không đá; Cậu ấy uống ly rượu mà cô đã uống; khi về tới cổng bắc đã bị khóa, hai người không thể làm gì khác hơn là leo tường, khi cô nhảy xuống.

Rõ ràng chuyện mới xảy ra có mấy tháng nhưng thật giống như đã qua rất lâu.

Có đi hay không? Cô tự hỏi.

Có muốn đi không? Cô lại tự hỏi.

Không, cô bây giờ đã có bạn trai, đêm khuya vô duyên vô cớ đi ăn với người con trai khác, không nên làm chuyện như vậy.

[W To][QWE]: không cần, you giúp tôi mua vé , đưa tôi tới trạm luôn đã rất cảm ơn rồi, như thế nào lại không biết xấu hổ để you mời khách nữa. Vậy năm phút sau tôi tới dưới lầu you nha?

Qua thật lâu đối phương cũng không còn lên tiếng, cậu ta không trả lời, cô đành phải hỏi thử xem.

[W To][QWE]: này, nhìn thấy không?

[W From][QWE]: thôi, khuya rồi , lười phải xuống lầu.

[QWE logout.]

Cô nhìn chằm chằm hàng chữ trong không thông báo, tròn tròn mắt. Không phải nói trả tiền chính là đại gia ư, sao hình như ngược lại vậy ?

Uông Khiết bên cạnh đột nhiên hỏi: “Đồng Đồng, bà có biết lớp trưởng mình ở phòng nào không? Mình có chút việc tìm cậu ta.”

Cô nói số phonhf của lớp trưởng.”Giờ bà qua ký túc xá nam à?”

“Đúng vậy, sáng mai phải đi làm thủ tục, có một tài liệu phải có chữ ký của lớp trưởng.” Uông Khiết lấy được offer của California Institute of Technology (1), bây giờ bắt đầu làm visa rồi.

An Tư Đồng từ trong ví tiền móc ra 300 đồng đưa cho bạn: “Tiện thể giúp mình trả tiền lại cho Khúc Duy Ân đi, cậu ta ở phòng 613, đối diện phòng lớp trưởng.”

“ok.”

10’ sau, Uông Khiết từ ký túc xá nam về, kinh ngạc hỏi: “Đồng Đồng, bà thiếu Khúc Duy Ân tiền gì vậy? Cậu ta cứ không chịu nhận, mặt thối như cục đá dưới hầm cầu, còn chặn mình ngoài cửa nữa.”

Cô cũng không hiểu sao nữa: “Chỉ là hồi nghỉ tết mượn cậu ta chưa tới 300 đồng để mua vé tàu về. Bà không phải cảm về chứ?”

Uông Khiết nói: “Cậu ta không chịu nhận, người cũng đi rồi, mình cho ai đây?”

“Để trên bàn cậu ta là được chứ sao.”

“Để đó mất thì sao? Mình không biết, tự bà đi tìm người ta đi.” Uông Khiết đem ba tờ 100 đồng kia trả lại cho cô, “Tiền này mà cũng phải tốn sức nữa, đúng là kỳ quái.”

Cô gãi gãi đầu, có chút phiền não.

Thiếu tiền thì phải trả, trả mượn không bằng sớm trả. Cô đem 300 đồng kia bỏ vào trong túi, xuống lầu chạy thẳng tới ký túc xá nam.

Tới dưới lầu, cô mới lấy điện thoại gọi Khúc Duy Ân. Định học kiểu của đại gia kia cố trả lại, trong ống nghe “Tuýt tuýttuýt” kêu hơn một phút, cô tròn tròn mắtkhông ai nhận. Lại gọi thêm mấy lần, vẫn không nhận.

Gọi vào điện thoại trong phòng, ông Tất nghe máy: “Tìm Khúc Duy Ân à? Mới vừa rồi Uông Khiết không biết tìm nó có chuyện gì, nó liền ra ngoài. Di động? A, nó không mang di động, ở trên bàn, vẫn vang, ầm ỹ chết đi được.”

Đầu tháng ba vẫn còn rất lạnh, cô chỉ mặc có áo lông, áo khoác cũng không mang liền bay xuống lầu, gió lạnh thổi qua, lạnh run người luôn. Có một tiệm

bán rán nhỏ kê bên ký túc xá nam, hơi nóng lượn lờ quanh bóng đèn treo lủng lẳng, còn gửi thấy mùi thêm ngào ngạt. Cô không nhận được đi mua, bánh rán nóng dùng giấy dày gói lại, để trong tay tiện thể chườm nóng.

Há mồm vừa định cắn, khoe mắt liếc thấy xa xa kai có một bóng dáng quen thuộc đang bước tới, cô vội bọc lại, giấu sau lưng.

Khúc Duy Ân giống như vừa mới đi vận động, trên mặt đều là mồ hôi, trên đầu còn toát nhiệt, vòng ngực và sau lưng áo T-shirt đều bị mồ hôi thấm ướt, dính vào người. Trời lạnh như thế này, cô mặc áo lông cũng lạnh cóng, vậy mà cậu ấy chỉ mặc một cái T-shirt ngắn tay, áo khoác tùy tiện giắt trên cánh tay.

Không biết Khúc đại gia còn giận không? Có khi nào làm bộ không nhìn thấy cô không? Có nên chủ động chạy qua chào hỏi?

Sự thật chứng minh, cô suy nghĩ quá nhiều rồi. o(∩_∩)o

Khúc Duy Ân đi thẳng tới trước mặt cô, sắc mặt không thể nói là gần gũi, nhưng là không khó nhìn lắm, vô cùng bình thường như gặp một người bạn học trên đường: “You ở đây làm gì?”

“Đợi bạn về a.”

Cậu ta nhú mày: “Trời rất lạnh, sao không gọi qua trước? Chờ lâu rồi à?”

Tôi gọi qua nhiều lần rồi nha, rõ ràng là đại gia không chịu mang đi động.” “Không có không có, tôi vừa tới là bạn về rồi, đúng là may, ha ha.”

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Trả tiền cho bạn á, ” cô móc tiền trong túi ra, lấy hai tờ 100 đồng trước, “Lần trước mua vé tàu là, 286 đúng không.”

“Tôi không có tiền lẻ thôi bạn.”

“Không cần tìm, tôi có tiền lẻ.” Cô lại móc ra một xấp dày tiền lẻ, đếm ra 86 đồng. May mà đoán trước rồi, cũng may vừa mới mua ba đồng tiền bánh rán, đổi được tờ 100.

Rất lâu, cũng không nhận.

“Cái đó.” Cô gãi gãi đầu, “286 đồng không đúng sao?”

Khúc đại gia để tay vào túi quần, lông mày chau lại: “An Tư Đông, tôi cực cực khổ khổ tiễn bạn tới trạm xe, giúp bạn mua vé, tiễn bạn lên xe, suốt đường đi đều xách hành lý đùm bạn, chỉ trả tiền vé là xong hết mọi chuyện à? Bạn không có chút biểu hiện gì nữa à?”

ㄟ! Rõ ràng là cậu ấy mời cô đi cùng, tất cả những chuyện kia đều là tự cậu ấy chủ động làm, ép mua ép bán mà? Cô đem cái bánh rán chưa kịp ăn cho giờ ra trước mặt: “Bạn không phải nói là đói bụng sao, tôi mời bạn ăn bánh rán nha?”

Khúc đại gia giận không nhẹ, hung hăng trừng cô.

“Hơn nửa đêm, trời lạnh như vậy, tôi ở dưới lầu đợi bạn nửa ngày, cũng sắp đông cứng rồi, chỉ vì muốn trả tiền cho bạn rồi mời bạn ăn bánh rán, đủ thành ý rồi chứ?” Nói xong, vừa đúng lúc có một trận gió thổi qua, cô không nhận được run cả người.

Khúc đại gia sắc mặt hơi bớt giận: “Ai kêu you mặc có nhiều đó áo, đáng đời.” Nói xong, lấy áo khoác trong tay vòng qua rồi khoác lên người cô.

Áo khoác phủ tới tận đầu gối cô, nhìn qua giống như con nít mặc trộm áo người lớn, vừa mắc cười, vừa đáng thương, lại có chút. Đáng yêu.

Áo vừa mới giặt, còn giữ lại chút mùi thơm của nước xả vải, nhưng không lấn át được mùi vị trên người cậu ấy. Quen, không thơm nhưng rất dễ chịu, làm cho tim người ta không hiểu lại nhảy rất nhanh, cảm giác giống như lúc trên xe buýt.

Cô rung mình một cái, về mặt sợ hãi, lập tức cởi áo khoác ra. “Không cần, tôi về liền.”

Cậu ấy lại phủ lên cho cô: “Xem bạn lạnh đến phát rung rồi, mặc về đi, hôm nào trả lại cho tôi cũng được.”

Cô lui về phía sau, tránh được. “Thật không cần, chỉ mấy bước thôi, tôi chạy mấy cái là ổn à. Bạn mặc mỏng như vậy, coi chừng bị lạnh thì có, mặc vào đi.”

“Tôi vừa chạy mấy vòng, không lạnh.”

“Mới nóng rồi lạnh dễ dàng bị cảm nhất.”

Hai người đẩy qua đẩy lại. Bên cạnh có mấy người đi ngang qua ký túc xá nam, kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, vừa đi, đầu vừa xoay qua bên này, giống như cái camera vậy.

An Tư Đông ㄟ rồi. Không phải chỉ có cái áo khoác sao? Tự nhiên khách sáo nhường tới nhường lui vậy? Đúng là bệnh.

Khúc Duy Ân cũng bị nam sinh kia nhìn hơi ngại: “Bạn mặc trước, tôi tiễn bạn tới ký túc xá, sau đó tôi cầm về, như vậy được chưa?”

Mặc dù đề nghị này vẫn có chút thần kinh, nhưng vẫn tốt hơn đứng ngay cửa bị người ngắm. Cô nhận lấy áo khoác choàng lên, hai người lặng lẽ một trước một sau đi tới ký túc xá nữ. Cô cảm thấy muốn nói gì với cậu ấy nhưng cậu ấy cứ đi thẳng, đường cũng không nhìn cứ đường nhìn trời, cách nhau một đoạn, những gì cô muốn nói cũng không biết sao nói nữa, nghĩ ra lại nói không ra.

Thôi, thật ra cô cũng không biết mình muốn nói gì.

Hai tòa nhà rất gần, chỉ chốc lát đã đến. Cô cà thẻ mở cửa, cởi áo ra đưa cho cậu ấy: “Cám ơn nha, bạn mau mặc vào, đừng để bị lạnh.”

“Ừ.”

“Vậy tôi lên nha? Bạn cũng về sớm một chút.”

“Được.”

“Cái đó. Bánh rán ăn nhanh chút, lạnh sẽ không ngon.”

“Oh.”

Ngoại trừ từ một âm tiết you không biết nói gì nữa à! >_

“Tôi thật sự lên đó?”

“Ừ, tạm biệt.”

Trong miệng nói tạm biệt, thế nhưng cậu ấy lại không đi, tay chống trên cửa. Cô cầm quần áo nhét vào tay cậu ấy, quay người đi lên lầu thì trong đầu đột nhiên rất vẫn chương hiện ra hai câu thơ.

Hoàn quân minh châu song lệ thủy

Hận bất tương phùng vị giá thì

(Tiết phụ Ngâm của Trương Tích

Dịch nghĩa: bản dịch nghĩa của “Thơ Đường HN”

Trả lại anh hạt minh châu sáng , hai hàng nước mắt ròng ròng

Ân hận rằng không gặp nhau lúc chưa chồng.

Dịch thơ:

Trả ngọc chàng, lệ như mưa,

Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng.)

Ách, ý thơ hình như không hợp lắm

Mù chữ mà! Không hiểu thơ cổ cũng không cần dùng bậy! Trong lòng cô tự chửi mình, chạy như bay lên lầu.

Thứ hai tuần sau Trâu Du sẽ phải đi Hongkong rồi, Chủ nhật lại dẫn An Tư Đông tới sân khấu đại học P xem kịch. Mặc dù mỗi lần gặp nhau đều là anh đề nghị nhưng vì An Tư Đông có xe, cho nên đều là cô đi đại học P tìm anh.

Xem kịch xong ra ngoài, ngay cửa ra vào sân khấu Trâu Du gặp người quen, chào hỏi với anh: “Trâu Du, ông cũng mang bạn gái đến xem kịch à? Nhóc này chưa hết điểm phúc nha, không nói một tiếng liền chạy tới chỗ người đẹp. Không được, com tối hôm nay ông mời đó.”

Trâu Du cười cười, giới thiệu với cô: “Đây là bạn học cùng khoa với anh, Kiều Phi, giờ đang dạy một môn trong khoa tại anh.”

Cô lịch sự bắt chuyện. Bạn Kiều Phi rất nhiệt tình, kéo người đẹp cao gầy sau lưng anh ấy, giọng điệu có chút đắc ý: “Đây là bé cưng của anh.”

Người đẹp ấy mặc rất mát, trang điểm đậm, hết sức diễm lệ. An Tư Đông cảm thấy cô ấy có chút quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra ra từng gặp ở đâu.

Kiều Phi bám theo muốn Trâu Du mời khách, nhìn thời gian cũng đến giờ com, bốn người cùng đi tới phòng ăn. Hai đôi ngồi chung, An Tư Đông ngồi đối diện người đẹp. Cô quan sát một hồi, đột nhiên linh quang lóe lên người đẹp này nhìn rất giống Diệp Liễu.

Nhưng Diệp Liễu không phải “cô nhóc” của Liễu Như Mi sao? Trước tết bọn họ vẫn còn quen nhau, sao giờ thành bạn gái của bạn học Trâu Du vậy?

Cô nhìn thêm mấy cái, lại cảm thấy không chắc lắm. Cô chỉ gặp qua Diệp Liễu có một mặt, còn là lén lút ở bên cạnh rình coi, Diệp Liễu và người đẹp trước mắt cũng trang điểm đậm, lông mày cũng sửa chữa qua, mặt cũng không phân biệt rõ lắm.

Vì vậy cô thừa dịp nói chuyện phiếm hỏi một câu: “Bé cưng của anh học ngành gì vậy?”

Kiều Phi đáp: “cô ấy học khoa chính quy của đại học Ngôn Ngữ , đã thi đậu vào hệ nghiên cứu sinh trường tại anh.”

Đại học Ngôn Ngữ chưa chắc là học ngoại ngữ, huống chi cô ấy thi nghiên cứu vào khoa quản lý hành chính. An Tư Đông không tệ hỏi nhiều, chuyển chủ đề.

Cơm nước xong tạm biệt hai người Kiều Phi, Trâu Du đưa cô về. Trên đường lại gặp được một người quen, nhưng mà lần này là bạn học của An Tư Đông, lớp trưởng của cô.

Chào chuyện xong, mắt lớp trưởng liếc vòng tới vòng lui nhìn hai người: “Bạn trai à?”

Cô vừa muốn gật đầu, Trâu Du giành trước nói: “Tôi là đàn anh khóa trên của cô ấy.”

An Tư Đông kinh ngạc, liếc anh một cái.

Trong mắt lớp trưởng vừa lóe lên tia thất vọng, nói: “A, hai người đi họp lớp phait không? Hôm nay tôi cũng đi gặp mấy bạn cấp ba, sắp tốt nghiệp, sau này không dễ gì gặp nhau.”

Chờ lớp trưởng đi rồi, Trâu Du mới giải thích: “Cậu ta là lớp trưởng của em? Lớp em không phải chỉ có một bạn nam. Anh chỉ là không muốn em lúng túng trước mặt bạn học thôi. Chỉ có bốn tháng nữa là tốt nghiệp, mọi chuyện từ từ cũng vớ đi, mọi người sẽ dễ tiếp nhận hơn.”

Anh luôn cẩn thận như vậy, luôn nghĩ thay cho người khác. Cô bị những lời này của anh làm cho cảm động, cúi đầu, khẽ gật đầu một cái.

Chưa tới bốn tháng, Khúc Duy Ân sẽ rời khỏi trường đi làm. Đến lúc đó, mọi chuyện đều qua rồi.

Đều qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tết năm nay tới trễ, tháng ba mới khai giảng, mà đầu tháng sáu thi biện hộ tốt nghiệp, ngăn ngừa trong vòng ba tháng phải làm xong luận văn, thời gian cực gấp. Giáo sư Mai quả nhiên nghiêm khắc, đề cương luận văn của sinh viên chưa tốt nghiệp cũng tự mình hướng dẫn, thứ hai thứ năm mỗi tuần đều phải tới báo cáo, bình thường không làm gì cũng giám sát tiến độ, mặt khác còn cử một đàn anh học tiến sĩ chuyên giúp An Tư Đông, chủ nhật cũng bị kêu tới phòng thí nghiệm làm tăng ca.

Vội làm bài tốt nghiệp, thời gian chơi game cũng ít đi. Naxxrama giờ đã bước vào giai đoạn fram toàn diện, thậm chí xuất hiện không ít kim đoàn, nhóm hai, nhóm ba của FREE cũng đều bắt đầu đánh mấy boss dễ. An Tư Đông luôn ở vị trí dự bị, thiếu người thì qua giúp, cứ như vậy trên người cũng có mấy cái trang bị T3.

CD này ngay dịp nghỉ lễ một tháng năm, người lại không đủ, đánh hết bảy ngày. Ngày cuối cùng chỉ còn hai boss Sapphiron và Khel'Thuzad, đánh xong còn sớm. Sau khi boss cuối ngã xuống, Nại Hà Tình Thâm lên sờ, Khel'Thuzad rất nể tình một chút bạo hai cái nhẫn Tín Ngưỡng của Priest.

[đoàn đội][Có Ngực Chính Là Mẹ]: Choy', cuối cùng phong thủy cũng chuyển tới nhà Priest ta rồi, bao nhiêu năm chưa gặp qua, một chút bạo ra hai!

[đoàn đội][Diệp Liễu]: oa, cuối cùng cũng thấy nhẫn Tín Ngưỡng trong truyền thuyết, Nại Hà em yêu anh quá!

Sau cái chuyện không vui với Tank ở nhóm một, Diệp Liễu qua nhóm ba, lần này cũng thiếu người tạm thời qua giúp một tay. Cô ấy giờ đã có 7 món T3, chỉ còn thiếu áo 4DK và nhẫn Khel'Thuzad, lấy thêm một cái là có nhận được thuộc tính đặc biệt khi đủ 8 trang bị. Kim đoàn bên Alliance của 4DK có thể còn chưa có, nhóm ba càng đừng suy nghĩ.

Có một số trang bị T3 đều phải dùng thẻ boss rơi mà đổi, những cái còn lại thì dễ tìm hơn, ít nhất là có thể gặp được. Còn nhẫn thì mỗi class chỉ có một cái, không may thì không bao giờ sờ được. Priest nhóm một gặp đúng loại bị kịch kia, đánh nhiều lần cũng chưa rơi được cái nhẫn nào.

Nội quy DKP của nhóm một, nhẫn T3 phải 30 điểm, nếu điểm tích lũy của người nào cao hơn những người khác 30 điểm, có thể trực tiếp lấy, nếu không thì dựa vào điểm roll quyết định. Vì thế cái nhẫn đầu tiên liền đưa cho người có điểm cao nhất cũng là người chăm chỉ nhất trong nhóm Priest, bạn Có

Ngực Chính Là Mẹ, ngoại trừ anh ấy thì người có điểm tương đối cao là An Tư Đông .

[đoàn đội][Diệp Liễu]: còn có một chiếc nhẫn cho em được không? Cd sau em qua giúp nữa, được không?

[đoàn đội][QWE]: bí đao, chiếc nhẫn này you muốn không?

Naxxramas có 15 boss, tổng cộng rơi hơn 40 trang bị, Diệp Liễu tạm thời là thành viên không tham dự ti số DKP, chia cho cô ấy một món cũng hợp lý, mà trước khi cô cũng nhận được một vũ khí đây.

An Tư Đông đang viết trong khung chat, lại có mặt ngữ nhảy ra.

[W From][Cao Thương Kiện]: bí đao , chiếc nhẫn cho Diệp Liễu được không? Em ấy muốn tìm đủ bộ T3 lâu rồi, sau này có thể cũng không có cơ hội đánh ông Naxxramad nữa, dù sao tại mình còn có cơ hội mà.

Trước kia Liễu Như Mi rất chăm sóc cô, giờ anh đã mở miệng, một chiếc nhẫn mà thôi, cô cũng không phải là người chấp nhất với một cái trang bị, cho Diệp Liễu cũng được. Cô đem hàng chữ mới đánh xóa đi trả lời Cao Thương Kiện, thế nhưng anh ấy không đợi được chạy tới chỗ cô, gửi mời giao dịch. Cô không biết vì sao, click chấp nhận, chỉ thấy Cao Thuron Kiện nhập 1000 vàng vào khung giao dịch.

[W From][Cao Thương Kiện]: Cái này coi như bồi thường cho em.

Cô vội click cự tuyệt.

[W To][Cao Thương Kiện]: không cần không cần, cho cô ấy đi.

Diệp Liễu chờ lâu quá, trực tiếpnói trên TS: “Nại Hà, anh nói với bí đao mui mui đi, nói cô ấy nhường cho em đi, có được hay không vậy!”

Giọng cô ấy vốn đã rất ngọt, cao giọng lên có thể so với Lâm Chí Linh, làm người nghe nổi hết cả da gà . An Tư Đông nhìn Tịnh Thủy sư tỷ cũng ở trong đoàn, tưởng là Nại Hà Tinh Thâm sẽ không để ý cô ta, ai ngờ Nại Hà lại nói: “Bí đao, nếu không lần này em hy sinh chút, nhường cho bên ngoài. Lần sau nhất định sẽ cho em”

[đoàn đội][Bí Đao Mùa Hè]: được, Diệp Liễu cảm đi.

Nại Hà Tinh Thâm đem nhẫn Tín Ngưỡng chia cho Diệp Liễu.

[đoàn đội][Diệp Liễu]: cảm ơn !Nại Hà! Anh đúng là người tốt! kiss~

[đoàn đội][Cao Thương Kiện]: Cảm ơn bí đao mới đúng.

[đoàn đội][Diệp Liễu]: a, cũng cảm ơn bí đao .

[đoàn đội][Nại Hà Tinh Thâm]: Đã nói rồi nha CD tiếp em nhớ qua giúp đó.

[đoàn đội][Diệp Liễu]: Dạ, anh kêu em tới em nào dám không tới, nhất định ! *^_^*

Đánh boss xong chia vật phẩm xong, từng người từng người irooif khỏi nhóm, chỉ còn dư lại mấy người, thấy thời gian còn sớm đang bàn đi đâu nữa. An Tư Đông cũng muốn lui, khung chat lại đột nhiên lại nhảy ra một cái tin.

[Tổ đội][QWE]: Đáng lẽ là của you, sao phải tặng cho cô ta?

Trong tiểu đội chỉ còn lại bốn người QWE, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, Tứ Gia và cô, cô cũng trả lời ở kênh tổ đội luôn.

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: đó không quan trọng, người ta cũng đồng ý CD tiếp sẽ qua giúp mà.

[Tổ đội][QWE]: cô ta thì giúp được gì? Một cái phế vật, trang bị tốt đưa cô ta không bằng đưa cho chó ăn.

Trang bị bây giờ của Diệp Liễu trong nhóm một cũng có mấy ai bằng được, đánh nhiều thì cũng quen tay thôi, dầu sao cũng không nên so sánh người ta như là phế vật. Hơn nữa, Khúc đại gia hình như quên một chuyện, cái trang bị đó. Chó cũng ăn không được. -__-b

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: người ta là con gái, sao you nói chuyện khó nghe vậy.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: bí đao mui mui, bà mới vừa phát hiện à, người à ông nhìn không vừa mắt thì bắt kẻ là nam hay nữ cũng đối xử như nhau. Trước kia bà thấy ông kiên nhẫn bao dung dịu dàng quan tâm, đều là giả bộ giả bộ đó, chỉ đối với một số người ông mới nhỏ nhẹ vậy thôi ~

[Tổ đội][QWE]: ông nói vậy gì hả??, Tôi khi nào thì đối xử với một số người như vậy?

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: ah, đúng đúng đúng, không phải một “số” người

[Tổ đội][Bí Đao Mùa Hè]: tôi đã sớm nhìn ra ông không kiên nhẫn trời, ông còn chưa biết lúc tôi mới vào chơi cũng bị ông đi phải chết đi sống lại,

thiếu chút nữa không thể kiên trì chơi tiếp.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]:

[Tổ đội][Tứ Gia]: thật ra thì tôi cũng thấy kỳ, nhóm ba rõ ràng còn có trị liệu đang rảnh, sao gọi lại gọi nhỏ nó tới, thao tác tẻ không chịu nổi, trang bị trên người căn bản đều là nương nương dùng kim đoàn tìm mua cho nhỏ. Lần này nhỏ nó gom đủ bộ T3, chắc không tham gia hoạt động rồi.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: nương nương thăm mền cô ta nhiều năm rồi, coi như giúp anh em chứ sao.

[Tổ đội][Tứ Gia]: nếu là một cô gái tốt, giống bà xã tôi hay bí đao mụi mụi, chịu học hỏi thì cũng thôi đi. Cái loại con gái kia có cho cũng không cần, nhỏ nó nhìn trộm ai thì người đó xui xẻo. Mấy ông chờ xem, nương nương không còn giá trị cho cô ta lợi dụng thì rất nhanh sẽ đổi mục tiêu.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: lời này ông cũng không thể nói lung tung.

[Tổ đội][Tứ Gia]: không thấy nhỏ nó giờ rất nhiệt tình với Nại Hà sao? Cái gì em yêu anh quá, kiss a, không cần nói lâu xa, trước mặt nương nương liếc mắt đưa tình, cũng không biết ngại, nương nương cũng nhìn được đúng là hay.

An Tư Đông im lặng không lên tiếng. Trên mạng dùng nhưng từ ngữ thân thiết nói chuyện với nhau cũng là chuyện thường, nhưng mà đối với một khác phái. Hình như là không tốt lắm.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: Không phải Nại Hà sớm đã có người trong lòng rồi sao?

[Tổ đội][Tứ Gia]: ông nghe ông nói đi, cái người trong lòng gì đó ông gặp qua chưa? Điều kiện ông tốt như vậy, lại biết giở giành con gái, nếu thật có người trong lòng, lâu như vậy còn chưa giải quyết được sao?

An Tư Đông len lén nhìn sư tỷ Tịnh Thủy còn trong đoàn đội, rất muốn chen vào: bạn Nại Hà Tinh Thâm thật sự là không có nói dối, là mấy ông đánh giá mị lực của ông quá cao.

Mấy người ở trong tiểu đội len lén tám, những người khác cung trò chuyện trong TS. Diệp Liễu nũng nịu hỏi: “Nại Hà giờ anh có rảnh không? Qua giúp em được không?”

Nại Hà Tinh Thâm giả dạng hiệp khách phong lưu: “Mỹ nữ có lệnh, tại hạ nghĩa bất dung từ.”

“Em muốn đi Stratholme lấy ngựa DK, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua, anh đi với em nha?”

Nại Hà Tinh Thâm nói: “Được, kêu thêm T.”

Diệp Liễu nói: “Không cần làm phiền người khác, hai đứa mình đi được rồi. Warlock không phải có một thú cưng màu xanh có thể kháng quái sao? Anh rót, em tăng máu, giờ trang bị tốt như vậy, không qua được phó bản năm người sao.”

Nếu như là Liễu Như Mĩ, lại kết hợp với một Tank có thể đánh lại có sức kháng, hai người qua Stratholme còn được. Chứ bạn này.

Nại Hà Tinh Thâm nói: “Bảo Bảo chỉ có thể kháng tiểu quái, hai Bồ Y không qua nổi.”

Lại thêm một giọng nam trầm lên tiếng: “Anh đi với em” giọng đều đều, cũng nghe không ra được vui hay buồn.

Diệp Liễu nói: “Anh cũng không thể kháng, tôi có ích lợi gì.”

Nại Hà Tinh Thâm nói: “DPS không chê nhiều, dù sao rảnh không có việc gì làm, cũng tới đi. Nguyễn Tinh, qua đây chơi đi? Mới vừa rồi em không phải nói muốn đi phó bản luyện tay nghề sao?”

Sư tỷ Tịnh Thủy nói: “Tôi không kéo chân mọi người, các người đi đi.”

Diệp Liễu nói: “Bang chủ Tịnh Thủy không muốn tới anh cũng đừng ép người ta, làm phiền nhiều người như vậy em ngại lắm.”

Nại Hà Tinh Thâm cười nói: “Cô ấy nhìn trong đội còn con gái, trang bị tốt hơn cô ấy, chơi lại giỏi hơn cô ấy, ngay cả mặt cũng đẹp hơn nên sợ bị so sánh.”

Diệp Liễu sáng giọng: “Anh chỉ biết nói vậy không!”

An Tư Đông còn treo ở TS, không có lên tiếng, càng nghe càng thấy không đúng. Cô còn chưa lên tiếng, trong tiểu đội có người nhìn không được.

[Tổ đội][Tứ Gia]: Hôm nay Nại Hà bị gì vậy? Uống lộn thuốc?

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: không biết. Cái Diệp Liễu kia hình như cũng là ông kéo tới, đặt chung đội với ông và Tịnh Thủy, không biết họ xảy ra chuyện gì nữa??, tôi thấy Tịnh Thủy sư tỷ giống như không vui lắm, cả đêm cũng không nói câu nào.

Được cậu ta nhắc, An Tư Đông có thể xem là hiểu. Thì ra Nại Hà Tinh Thâm cố ý mượn cô em này, kích sư tỷ Tịnh Thủy đấy mà. Thật là ngây thơ, khó

trách ảnh vẫn không theo đuổi được sư tỷ. Nhìn anh ta bình thường còn rất khôn khéo, quả nhiên con trai một khi yêu chỉ số thông minh liền mất hết. -
—|||

Từ Gia nhìn không được lên tiếng nói, TS im được một lát, sư tỷ Tịnh Thủy và Như Mi lại cùng lên tiếng.

“cậu nhảm quá không?”

“Nại Hà Tinh Thâm, ông có ý gì?”

Lần này TS hoàn toàn im lặng.

Một lát sau sư tỷ Tịnh Thủy không nói chuyện nữa, Liễu Như Mi nói trước: “Tao tới bang này cũn hơn năm rồi, mọi người cùng nhau khai hoang, cùng nhau đánh nhau, tao xem mọi người như anh em. Nhưng mày đang làm gì đó hả? Quan tâm vợ của anh em mình, còn ngay trước mặt tao không chút kiêng kỵ, mày còn xem tao là người không?”

Ách. Thật ra thì hình như bản thân cô gái kia cũng tỏ ra chủ động mà.

Quả nhiên, Nại Hà Tinh Thâm còn chưa nói gì, Diệp Liễu giành lên tiếng trước: “Anh nói gì hả? cái gì là vợ của anh em?”

“Em là bạn gái anh, chẳng lẽ nó không biết?”

“Tôi từ khi nào trở thành bạn gái anh hả ? Anh cũng đừng có tự mình tưởng tượng không.”

Liễu Như Mi trợn tròn mắt, thật lâu mới nói: “Tôi ngày ngày tới trường tìm em, vì em mà luyện acc mới, tôi làm nhiệm vụ với em, cùng em đi phỏ bán, giúp em mua trang bị, hai chúng ta ngày nào cũng ở chung một chỗ, giờ em lại nói em không phải bạn gái tôi?”

Diệp Liễu nói: “Thì ra là anh giúp em cái này cái nọ, chính là vì để em làm bạn gái anh, thiết thời em còn vẫn đối xử với anh như bạn thân, anh làm em quá thất vọng rồi.”

Liễu Như Mi đoán chừng đã giận tới nói không được gì luôn.

Lát Diệp Liễu lại nói: “Em thật sự coi anh là bạn thân, chuyện này em coi như chưa từng xảy ra, sau này anh đừng nhắc lại nữa, chúng ta vẫn như trước làm bạn, được không?”

Giọng nam trầm hơi cứng đờ: “Không được, tôi không cần cái danh bạn thân.”

“Ý của anh là không làm người yêu, cũng không cần làm bạn?” Diệp Liễu thở dài, “Thì ra trong mắt anh, em chỉ có chút giá trị đó, cũng không đáng để anh làm bạn. Dù sao đi nữa, em vẫn xem anh là bạn thân, lúc nào anh muốn quen người bạn này thì em lúc nào cũng hoan nghênh anh.”

[Diệp Liễu đã thoát khỏi đoàn đội.]

[Diệp Liễu lui khỏi bang hội.]

Một mảnh yên lặng Mọi người chỉ biết nhìn nhau.

[Tổ đội][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: nhỏ nó hình như lấy thêm một chiếc nhẫn.

Nại Hà Tinh Thâm ngáp ngừng nói: “Ách. Thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới có thể như vậy, đều là lỗi của tôi. Thật ra thì tôi cũng không có ý gì với cô ấy, chỉ là.”

Liễu Như Mi cố giữ bình tĩnh, giọng mũi nùng đậm: “Đây là vấn đề của hai chúng tôi, sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát , chuyện không liên quan cậu. Mới vừa rồi tôi cũng hơi nóng, nói cũng hơi áu, cậu đừng để trong lòng.”

Nại Hà Tinh Thâm vội nói: “Không không không, ông không giận tôi là may rồi. Trưa nay họp lớp, tôi uống hơi nhiều, tôi cũng là nhất thời suy nghĩ không kỹ.”

Sư tỷ Tịnh Thủy dạy anh ta: “Cậu biết mình suy nghĩ không kỹ à? Sau này nói gì cũng nên nhớ tới thân phận của bản thân mình, cậu là bang chủ, không lo trước lo sau, có biết sẽ ảnh hưởng rất nhiều không?”

Nại Hà Tinh Thâm bị chị ấy dạy, lửa giận lại nổi lên: “Liễu Như Mi nói tôi thì thôi, tôi có lỗi với ông. Nguyễn Tĩnh, em có tư cách gì nói tôi? oh, tôi thiếu suy nghĩ thì sao, không phải vì em tôi mới vậy à?”

Trong TS chỉ có hai người nói chuyện, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng hít mũi của Liễu Như Mi. Những người khác không nói tiếng nào, nhưng rõ ràng mọi người đều dựng thẳng tai. Mắt thấy Nại Hà Tinh Thâm lại mất khống chế, An Tư Đông vội mặt qua.

[W To][Nại Hà Tinh Thâm]: Bình tĩnh, bình tĩnh!

[W To][Nại Hà Tinh Thâm]: còn nhớ rõ vừa rồi sư tỷ Tịnh Thủy nói gì! Anh càng kích động không lựa lời mà nói, càng chọc cho chị ghét, suy nghĩ kỹ

rồi nói!

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: - _-b

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: cảm ơn nhắc nhở. Em biết?

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: lần trước ở nhà ăn nhìn anh là biết, không cần nói rõ quá. Hôm nay anh bị gì vậy?

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: đừng nói nữa, bức muốn chết. Buổi chiều anh đi tìm Nguyễn Tĩnh tỏ tình, hỏi cô ấy muốn làm bạn gái anh không, cô ấy không đồng ý còn chưa tính, còn giảng đạo phân tích cả buổi lý do sao hai chúng tôi không hợp nhau, giống như dây con nít vậy. Tôi tức quá, liền.

Im lặng chắc là làm chuyện gì không hay ho rồi.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: Anh không phải trực tiếp động thù.

Trong TS liền nghe tiếng ho lấy giọng của Nại Hà.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: tôi liền ôm cô ấy thôi, chưa được bao lâu đã bị quăng một cái tát, đến giờ mặt vẫn còn sưng không thể ra ngoài gặp người nữa.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: đáng đời!

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: tôi biết sai rồi. ToT

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: lời này anh nói với em cũng vô dụng, phải nói với sù tỷ kia.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: bí đao , em nói xem anh có chỗ nào không tốt, mặt nhìn cũng đẹp trai mà? Nhân phẩm cũng không thành vấn đề? Đối với con gái lại rất dịu dàng ? Anh thích cô ấy cũng gần một năm rồi, đủ thành ý rồi? Chỉ nhỏ hơn cô ấy có ba tuổi, anh tìm không ra chỗ nào không xứng với cô ấy hết, sao ấy lại không quan tâm tới anh? T__T

Đại ca, anh vô cùng tốt, anh chính là tự thấy mình quá tốt đây mà.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: sư tỷ không giống những cô gái luôn vây quanh cần anh giúp. Chị ấy thích kiểu con trai thành thực chừng mực thực tế đáng tin, tuổi của chị ấy mà quen bạn trai nhất định sẽ suy tính tới chuyện có thích hướng tới hôn nhân không, anh phải hướng tới cách nghĩ của chị mà cố gắng.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: anh tìm được việc rồi, tiền lương không thấp, tiền đồ tương lai cũng không tệ, đợi cô ấy tốt nghiệp thì cái gì cũng chuẩn bị xong, có thể trực tiếp kết hôn, anh rất đáng tin nha! Hơn nữa tại con gái vây quanh anh, anh coi như mình khủng long tuyệt quý hiếm bị một đám ếch vây ngấm mà thôi.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: đúng đúng đúng, anh rất đáng tin, anh rất tốt, sư tỷ không chấp nhận anh là chị ấy có mắt không trông, được chưa?

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: anh lại sai lầm rồi. ToT

TS yên lặng quá lâu, Tứ Gia thử giảng hòa: “Cái đó. CD tiếp thì sao? Có đánh như lần này không?”

Tĩnh Thủy sư tỷ vừa muốn trả lời, Nại Hà Tình Thâm nói trước: “Hôm nay tôi sẽ liên hệ sau, mọi người đều về gần hết, ngày mai phải đánh thêm lần nữa, đúng 7 giờ tập hợp.”

Trong đội chỉ còn lại vài người lên tiếng trả lời. Nại Hà Tình Thâm còn nói: “Hôm nay là tôi không đúng, tôi không nên đem chuyện cá nhân vào trong đội. Trưa nay tôi đúng là uống quá nhiều, buổi chiều lại bị chút kích thích, tâm trạng không ổn định, xin lỗi mọi người.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Cũng may cũng may, cũng nhiều người đi rồi cũng chỉ có mấy tại này thấy ông mới bạo phát, việc xấu trong nhà không nên khoe ra ngoài. Mời mọi người ăn bữa cơm, tôi cũng không so đo.”

Nại Hà Tình Thâm cư nhiên đáp ứng: “Chờ tôi đem những việc trong tay làm xong, nhất định mời mọi người một bữa.”

Giờ phút này giọng điệu của anh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, lại thành bang chủ nhay bén mình mẫn cơ trí bình tĩnh ngày thường. Sắp xếp xong mọi chuyện trong bang, cuối cùng anh nói: “Nguyễn Tĩnh, anh có chút chuyện muốn nói riêng với em. Chuyện của chúng ta, em qua phòng chat của anh nói chuyện đi.”

Thương ——

[Tĩnh Thủy Lưu Sâu đã logout.]

Sư tỷ đối mặt với Nại Hà Tình Thâm nghiêm túc, chị ấy lại chọn cách lâm trận bỏ chạy. - __-!

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Ngày đó Nại Hà Tinh Thâm không biết nói gì với sư tỷ Tịnh Thủy, chỉ là sau đó thấy anh về mặt ủ mảy ê thờ dài thờ ngắn, đoán là không giải quyết được rồi. Người luôn tràn đầy tự tin về mị lực của mình như bạn Nại Hà Tinh Thâm dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, thế nhất định phải giành được trái tim của Tịnh Thủy, từ đó anh ấy bắt đầu hình thành theo đuổi vợ trong suốt ba năm.

Tất nhiên chuyện đó sau này sẽ kể.

Liễu Như Mi hiển nhiên chịu đả kích không nhỏ trong chuyện của Diệp Liễu, sau chuyện đó nick Liễu Như Mi chưa online qua. Acc Cao Thương Kiện cũng biến mất suốt một tháng, mãi cho đến khi An Tư Đông thi biện hộ xong, mới thấy anh xuất hiện raid trong đoàn.

Ngày đó cô đang đứng ở chỗ tập hợp của Naxxramas đợi người, Cao Thương Kiện vừa tới, bên cạnh cũng có hai người vừa chạy tới, bang hội trên đầu là Thanh Mai Chử Từu, một người tên là Giang Đông Tiểu Kiều, là một Paladin tộc Dwarf, người còn lại là Diệp Liễu.

Diệp Liễu đi ngang qua rồi dừng lại bên cạnh Cao Thương Kiện một lúc lâu, một thân màu xanh nhạt của T3, vậy là áo cũng tìm được rồi, đáng người tao nhã, búi tóc dịu dàng, cả người tỏa ra ánh sáng thuần khiết của Priest.

Cao Thương Kiện khẽ động, hai người đứng đối diện nhau, không biết có phải là lên mặt không.

Giang Đông Tiểu Kiều chạy phía trước thấy Diệp Liễu không đuổi theo, lại quay lại.

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: thế nào? Có người khi dễ em ?

[phụ cận][Diệp Liễu]: không có.

[phụ cận][Diệp Liễu]: tạm biệt.

Diệp Liễu đi theo Giang Đông Tiểu Kiều đi, chạy được hai bước, Cao Thương Kiện đột nhiên nói.

[phụ cận][Cao Thương Kiện]: tiện nhân.

Giang Đông Tiểu Kiều lập tức giận lên.

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: mày mắng ai đó?

[phụ cận][Diệp Liễu]: Đừng có cãi với anh, chúng ta đi thôi.

[phụ cận][Cao Thương Kiện]: người nào lên tiếng thì mắng người đó.

Giang Đông Tiểu Kiều dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua, hấn sắp lại.

[Giang Đông Tiểu Kiều đã hướng Cao Thương Kiện gửi yêu cầu quyết đấu.]

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: có phải là con trai không, có chút phong độ được không?

Cao Thương Kiện không nói hai lời, nhận ứng chiến.

Liễu Như Mi rất pro, cho dù bây giờ anh ấy không còn là Priest thiên thần, biến thành Rogue thô tục. Thấy cô bạn gái bắt cá hai tay và tình địch anh cũng không then quá thành giận, ngược lại, anh xuất chiêu rất tinh tế. Đánh lén, đánh đục, đánh cận, sau khi làm cho Paladin rớt hơn 1000 máu lại chơi trò ân thân, hoàn toàn không chế cuộc chiến, trong khi Paladin chỉ biết có chiêu phóng băng.

Paladin là class Giáp, da dày máu nhiều, Giang Đông Tiểu Kiều thiên về phòng thủ, đang mặc trang bị phó bản của Tank, tay cầm tấm chắn, vừa chịu lại có thể tăng máu cho mình. Hai người ước chừng đánh qua mấy phút đồng hồ, Paladin cũng mở ra ba lần vô địch, máu của hai người cũng chỉ còn một nửa.

Diệp Liễu lo lắng lên cứ nhích tới nhích lui. An Tư Đông ckick cô ấy lại phát hiện mục tiêu của cô là Giang Đông Tiểu Kiều. Cô ấy lung lay nửa ngày, chắc là muốn bám sai từ khó gì rồi, cho bản thân đích cái HOT rồi.

[phụ cận][Diệp Liễu]: sao lại không thêm máu được?

Trời, hai người quyết đấu cô còn muốn giúp tăng máu?

[phụ cận][QWE]: bởi vì đây là quyết đấu, không thể chui dưới váy của vú em cầu xin che chở.

An Tư Đông xoay đầu nhìn lại, Mage Gnome đứng ngay sau lưng cô, bên cạnh chỗ tập hợp đã vài người đi tới.

[phụ cận][Có Sữa Chính Là Mẹ]: hứ, dưới váy vú em đâu có sữa, muốn chui cũng phải chui trong ngực biết không?

[phụ cận][Tứ Gia]: đây chính là vú em có cả bộ T3, nhả cũng có luôn, rất nhiều sữa nha, tùy tiện hớp một ngụm thôi thì Rogue không biết phải phóng thêm bao nhiêu băng nữa.

[phụ cận][Có Sữa Chính Là Mẹ]: nhưng đáng tiếc đáng tiếc, hệ thống không để cho tăng, đang quyết đấu để chọn anh hùng, muốn làm cầu hùng cũng làm không được nha ~

Giang Đông Tiểu Kiều đại khái đánh quá lâu, có chút không ổn định, bị mấy người bộ họ ở bên cạnh chọc phá, chiêu thức rối cả lên. Cao Thương Kiệt ngăn cản hấn kết vô địch lần thứ ba, tìm ra sơ hở của hắn, rồi xuất hai chiêu Dịch Cốt, máu xuống tới đáy luôn.

[Cao Thương Kiệt chiến thắng Giang Đông Tiểu Kiều trong cuộc quyết đấu.]

Quyết đấu không phải đánh chết, hết máu thì sẽ phân thắng thua, bên thua cũng không chết. Diệp Liễu cứ tăng thêm máu cho Giang Đông Tiểu Kiều, tới khi chiến đấu kết thúc cũng tăng được.

[phụ cận][Có Sữa Chính Là Mẹ]: vú em có cả bộ T3, từ từ hưởng thụ nha ~

Giang Đông Tiểu Kiều tức giận không có chỗ xả, cũng không để ý Diệp Liễu đang tăng máu, nhấc chân chạy thẳng vào phó bản. Mục tiêu của An Tư Đông là Diệp Liễu, vừa hay nhìn thấy cường hiệu trị liệu của cô ấy không có đọc xong vì khoảng cách quá xa mà bị cắt ngang, ngay sau đó đuổi theo Giang Đông Tiểu Kiều.

[đoàn đội][Có Sữa Chính Là Mẹ]: Cái nhỏ nó đúng là lợi hại nha, nhanh như vậy liền lại dính vào Giang Đông Tiểu Kiều.

[đoàn đội][Tứ Gia]: tôi thấy đã sớm dính vào rồi, khó trách lui bang nhanh vậy.

[đoàn đội][QWE]: được rồi, đừng nói nữa, nhanh tập hợp đi.

[đoàn đội][Cao Thương Kiệt]: không có gì, loại con gái này, không đáng giá vì cô ả mà buồn, ông đây coi như là sớm thoát. Mấy anh em sau này tìm bạn gái nhớ mở to mắt mà nhìn, đừng giống như tôi có mắt không trông.

An Tư Đông nhìn họ nói chuyện phiếm, trong đầu chợt linh quang hiện ra, nhớ tới một chuyện. Cô không kịp trực tiếp hỏi Liễu Như Mĩ, vừa hay nhìn thấy Nại Hà Tình Thâm cũng vào nhóm, gửi mật qua.

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: anh biết Diệp Liễu học trường nào không?

[W From][Nại Hà Tình Thâm]:Đại học Ngôn Ngữ, học tiếng Pháp hay tiếng Đức ấy. Mọi người mới gặp cô ta ở cửa phó bản à? Còn đánh nhau với bang Thanh Mai?

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: đã giải tán rồi không sao. Cô ấy không phải thi vào nghiên cứu sinh đại học P chứ?

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: anh nghe cô ta từng nói năm ngoái thi đậu rồi, chuyển qua khoa quản lý hành chính. Hứ, thì ra cô là người đại học P? Khó trách vừa lui bang là chạy sang Thanh Mai, cô ta chắc tới bang mình nằm vùng ?

Quá nhiều chuyện trùng hợp, cùng là đại học Ngôn Ngữ, cùng thi nghiên cứu sinh khoa quản lý hành chính, khuôn mặt cũng giống nhau, ngay cả tên của bạn trai mới, Giang Đông Tiểu Kiều, Kiều Phi, cũng có chút quan hệ nào đó.

Hơn 11 giờ tối hết hoạt động raid. Chia đồ xong, Khúc Duy Ân nói trong TS: “ba cái CD tiếp tôi phải xin nghỉ.”

Nại Hà Tình Thâm hỏi: “Khoa mấy ông không phải thi biện hộ xong rồi? Sắp tới lễ tốt nghiệp rồi, trong khoảng thời gian này lại không chuyện gì.”

Khúc Duy Ân nói: “Lễ tốt nghiệp xong tôi trực tiếp đi làm, giờ đang rảnh về nhà một chuyến. Mạng trông nhà lại yếu quá, cái gì cũng không làm được, tôi không nên thi hơn.”

Vì một nửa sinh viên trước tiếp lên nghiên cứu sinh, không khí tốt nghiệp cũng không rõ lắm. Nghe cậu ấy nói, An Tư Đông chợt ý thức được, ngày này tháng sau, người bạn không lên nghiên cứu sinh, giống như Uông Khiết ra nước ngoài, giống như bạn nữ còn lại trong phogf đi làm, và. Khúc Duy Ân, sẽ không còn như bây giờ ngày ngày cũng gặp được nhau.

Không biết sao tim có chút khó chịu.

Nại Hà Tình Thâm nói: “Cũng đứng, tốt nghiệp rồi cũng không còn chuyện nghỉ hè, muốn về nhà cũng không dễ, may mà nhà tôi gần đây.”

A Lực Ba Ba cố ý thờ dài: “Nhóm một của chúng ta lại ít đi một DPS, ba CD tiếp đánh không nổi rồi ~”

Nại Hà Tinh Thâm không phục: “Không phải chỉ là DPS, thiếu người đi đánh thôi! Nếu luyện tôi cũng luyện Rogue, Mage là cái gì, làm gì có cơ hội xếp thứ nhất, hừ!”

Tử Gia nói: “Trang bị ông tốt như vậy, lực tấn công siêu cường, không online thì tiếc thật. Nếu không ông thấy tin ai thì đem acc ông nhờ người đó coi dùm mấy ngày, còn có thể giúp ông làm hằng ngày gì đó .”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cướp lời: “Cho tôi đi cho tôi đi, để tôi được thử cái cảm giác đứng đầu, hắc hắc!”

Nại Hà Tinh Thâm chế nhạo cậu ấy: “Thân là một rogue, được gọi là kiểu mẫu DPS của WOW, lực tấn công mạnh hơn mage quá trời, vậy mà mấy câu kia ông cũng nói được.”

A Lực Ba Ba nói với Bạn Không Nhìn Thấy Tôi: “Lực tấn công không chỉ dựa vào trang bị, trang bị của ông cũng đâu kém hơn QWE, acc ông đưa cho ông chắc cũng là phế vật.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi dĩ nhiên không phục, mấy người lại chọc nhau trong TS. Khúc Duy Ân nói: “Vậy được không, làm phiền cậu xem dùm tôi mấy ngày, một lát tôi gửi pass cho ông. Cậu vui thì lên dùm, không rảnh thì cũng không sao, đừng lo chỉ mấy ngày thôi.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Hắc hắc, tôi muốn dùng acc ông đi giết mấy cấp nhỏ bên Horde, đem mấy tên nhìn không thuận mắt giày xéo hết, ghẹo mui mui, một thì chạy cửa tiệm ở Ironforge nói tôi là heo.”

Mấy người kia đồng thanh nói: “Bỉ ối!”

An Tư Đông thấy mình cũng không có gì làm, đang muốn lui, mặt ghế lại nhảy ra.

[W From][QWE]: bí đao .

[W To][QWE]: ?

[W From][QWE]: mai tôi về nhà.

Câu trần thuật, chẳng lẽ cậu ấy cố ý mật qua cho cô, nói cho cô biết cái câu có đã nói trong TS sao? Cậu ấy nhất định có chuyện gì đó nói với cô, cô cũng cảm thấy mình muốn gì với cậu ấy, nhưng tay để trên bàn phím lại không biết gõ gì.

[W To][QWE]: mua vé tàu chưa?

[W From][QWE]: ừ, sáng đi chiều về. Giống như lần trước, đi ở trạm phía đông.

Lần trước. Cái xe bus như cá hộp à, cậu ấy lấy thân che cô thoát khỏi rừng người, tay cậu ấy giúp giảm sức nặng cái ba lô trên vai cô, cái mùi vị của anh khiến người ta choáng váng, vì cô, anh đi mua cái vé tàu cuối cùng, anh cùng cô đợi trong phòng chờ chật chội, anh đưa cô lên xe, anh đứng trên sân ga đưa mắt nhìn xe chạy. . . . từng cảnh từng cảnh lướt qua .

Nhưng chỉ cái chớp mắt, cậu ấy muốn đi, sau này muốn gặp lại cậu ấy sẽ rất khó.

[W To][QWE]: cần tôi tiễn you không?

..... tay cô nhất định là chuột rút rồi, sao lại đánh ra mấy từ này?

[W From][QWE]: ha ha, không cần.

Nhìn bốn chữ đơn giản như vậy, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của một người nào đó luôn lạnh lùng đang mỉm cười.

[W To][QWE]: lúc nào thì quay lại?

[W From][QWE]: ba mẹ kêu tôi ở lại mấy ngày, có thể sẽ còn họ đi chuyến du lịch nước ngoài, đi thăm họ hàng. Khoảng hai ba tuần, khi nào mua được vé thì về.

Cô im lặng một lát.

[W To][QWE]: chúc you thuận buồn xuôi gió, đi đường cẩn thận.

[W From][QWE]: ừ.

Lại qua thật lâu, lâu đến trên đầu của nhân vật Priest của cô xuất hiện “Tạm cách” .

[W From][QWE]: bí đao .

[W To][QWE]: sao?

Lần nữa qua cực rất lâu.

[W From][QWE]: tôi vẫn có một câu muốn nói với you.

Không biết vì sao, cô tự nhiên hồi hộp, tim đập rất nhanh. Sắp tốt nghiệp, sắp phải xa nhau, cậu ấy nói có một câu muốn nói với cô, câu mà cậu ấy muốn nói lâu rồi. Là gì vậy?

Cô không thể tránh khỏi nghĩ lệch, đột nhiên giật mình, không nhìn được bức tóc mình. An Tư Đông, mày nghĩ gì vậy! Mày đã có bạn trai! Cái nhỏ không tuân thủ nữ tắc này! o(□□)o

Điện thoại trên bàn học lại vang lên, cô sợ tới mức bật khỏi ghế, luống tay luống chân nhận điện thoại, tay kia lại sợ ý làm đổ ly nước uống trên bàn.

“Alo, cho hỏi tìm ai?” Đầu và bả vai đang kẹp ống nghe, vội rút ra khăn giấy thấm nước trên bàn, tay kia gõ trên bàn phím.

[W To][QWE]: điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến một giọng nam nhẹ nhàng ấm áp: “Đông Đông, là anh.”

Tay đang cầm khăn giấy thấm nước của cô cứng đơ. Là Trâu Du gọi đường dài tới.

Qua Hongkong, anh mỗi tối đều cùng cô nấu cháo điện thoại, hầu hết đều là anh nói cô nghe, kể về anh sống ở Hongkong như thế nào, mỗi ngày đều có chuyện thú vị xảy ra, anh rất nhớ cô Nói đi nói lại cùng chỉ có mấy câu đó, từ mỗi lần một giờ chuyển thành nửa giờ, mỗi ngày đều gọi thành mấy ngày mới gọi một lần, mỗi lần chỉ khoảng mười phút, giống như gọi cho có vậy.

Có lẽ mỗi cặp sống xa nhau đều như vậy.

Dây điện thoại không đủ dài, cô đi vòng qua chỗ bàn học ngồi: “Đã trễ rồi sao anh còn gọi tới? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chính là tự nhiên thấy nhớ em, muốn nghe giọng em thôiEm đang bận?”

“Không có. Chỉ là nghĩ giờ này anh đã ngủ, chắc mai phải dậy sớm mà?”

Anh cười cười: “Không vội, ngủ không quan trọng bằng việc gọi điện thoại cho em.”

Cô không được tự nhiên ho một tiếng.

Trâu Du hỏi: “Đúng rồi, bên em thi biện hộ xong chưa?”

“Ừ, thứ Sáu tuần trước mọi người đều thi xong rồi, có thể tốt nghiệp.”

“kế tiếp có sắp xếp gì không?”

Cô không tập trung nói: “Không có, đợi lấy bằng tốt nghiệp thôi, bà chủ tương lai cho em nghỉ phép mấy bữa, đầu hè mới có sắp xếp nhiệm vụ.” Cô cúi đầu nhìn màn hình máy vi tính, góc hơi lệch, chỉ nhìn thấy một màu đen, cũng không thấy rõ.

“Tốt nghiệp em không đi du lịch à?”

Thật ra thì gần đây cũng rất lưu hành chuyện tốt nghiệp đi du lịch, khoảng thời gian trước lễ tốt nghiệp rất rảnh, khí trời lại không nóng, lúc này du khách cũng không nhiều. Mao Đình cùng mấy bạn trong lớp đi Tây An chơi, Uông Khiết đi Cừu Trại Câu với ba mẹ.

(Cừu Trại Câu hình như là vùng biển ở Tứ Xuyên)

“Em không có ý định.”

“Đông Đông, ” anh đột nhiên hỏi, “Em có hồ chiếu và giấy thông hành qua Hongkong không?”

Làm hồ chiếu là thông lệ cần phải làm trước lúc tốt nghiệp, bởi vì sợ sau khi tốt nghiệp, thay đổi hộ tịch càng phiền, lúc Uông Khiết đi làm hồ chiếu, mấy người cùng phòng đều kéo nhau làm”Có a, sao vậy?”

“Nếu không em tới Hongkong du lịch đi.”

Cô hơi ngạc nhiên: “Ách. Vé máy bay rất mắc” hình như một chuyến vừa đi vừa về phải bảy tám ngàn đấy.

“Anh thường đặt vé dùm sếp, được không ít công ty tặng vé máy bay miễn phí, tháng này chắc chưa quá hạn. Giờ em có thể dùm khoản tặng này cũng bù được 80% giá vé, còn chuyện anh uống anh sẽ giúp em giải quyết. Hongkong là một thành phố nổi tiếng, khó có cơ hội đi, thừa dịp anh đang ở đây,

em lại đang rảnh, qua đây chơi đi.”

Cũng được, ba mẹ cũng không để gì có thể cung cấp cho cô qua Hongkong chơi, bên kia có người quen thì chuyện dễ hơn nhiều. Hơn nữa, quan trọng hơn là.

Đầu kia điện thoại giọng Trâu Du dần dần trầm xuống: “Đồng Đồng, hạng mục bên này của anh phải dời lại, nghỉ hè cũng chưa chắc về được. chúng mình đã ba tháng chưa gặp nhau. Anh rất nhớ em.”

Bạn trai cô ở Hongkong, hai người rất lâu không gặp nhau rồi, giờ cô sắp tốt nghiệp có thời gian, rất nhiều bạn cũng đi du lịch ở nước ngoài, bạn trai cung cấp vé máy bay, nhìn soa thì cô cũng không nên từ chối.

Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, cứ trốn trong phòng, rất dễ đang suy nghĩ lung tung.

Có một số chuyện không nên suy nghĩ nhiều, cũng không cần nghĩ.

Cô thật lâu không lên tiếng, Trâu Du hỏi: “Đồng Đồng, em còn đó không?”

“Được rồi.”

Anh nghe không hiểu: “Cái gì?”

“Đi Hongkong.”

Anh cười, trong giọng không che giấu được vui mừng: “Thật tốt quá, Đồng Đồng, anh rất vui. . . . rất vui vì em qua đây.”

Cô cũng nhếch miệng cười: “Thật ra thì em muốn đi Hongkong chơi lâu rồi, vẫn không có cơ hội. Đúng rồi, giờ chuẩn bị còn kịp không? Cuối tháng em tốt nghiệp rồi.”

“Kịp mà, giờ đi Hongkong rất dễ, ah lập tức đặt vé máy bay cho em.” Anh nói sơ nhưng chuyện cần lưu ý, “Bên này mới hơn ba mươi độ, em nhớ mang theo áo khoác, máy điều hòa trong phòng có khi không đủ ấm.”

Anh nói blabla, trong đầu cô hơi rối, thật ra nghe không được gì cả. Lại nghiêng người nhìn qua, cũng chỉ thấy nhân vật cô đang ngồi dưới đất, lại không nhìn thấy chữ trong khung mặt.

Chỉ là cô tự nhiên nhớ tới chuyện xảy ra vào tối nay, thấy anh nói xong chuyện đi du lịch, cô hỏi: “Đúng rồi, anh còn nhớ người lần trước tại mình xem kịch xong đi ăn cơm chung đó, cái người mà anh nói là bạn học ấy?”

“Kiều Phi?”

“Ừ, anh ấy có chơi World of Warcraft không?”

Trâu Du dừng một chút: “Không có, không có nghe anh ta nói qua. Em nghe ở đâu vậy?”

Giang Đồng Tiểu Kiều chung bang với Vạn Thủy Thiên Sơn, đều là chủ lực, nếu quả như thật là bạn học, hai người cũng không thể không biết. Chắc cũng không có chuyện trùng hợp như thế.”A, bạn gái của anh ấy hơi giống một bạn trong game mà em quen, xem ra không phải.”

Anh cười nói: “Anh từng gặp bạn gái cậu ấy ba lần, mỗi lần đổi người khác, vậy mà em cũng nhận ra được?”

Cũng đúng, cách ăn mặc của Diệp Liễu ở trường thì hơi bắt mắt, nhưng thật ra nhiều bạn gái cũng có phong cách như vậy, mấy trường kinh tế thì cả bố, dáng người và khuôn mặt giống nhau thì cũng không có gì lạ.

Cô cũng không nghĩ nhiều nữa.

Một cuộc gọi mà bốn mươi phút, trở lại máy vì tính, cô vội gõ “đã quay lại” mật cho QWE.

[không tìm được người tên "QWE" đang online.]

Cậu ấy đã logout rồi.

Cô lật xem lại mấy kênh chat, tìm được mấy câu nhắn lại trước khi cậu ấy logout.

[W From][QWE]: điện thoại gọi xong chưa?

[W From][QWE]: khuya rồi, mai còn phải dậy sớm đi tàu, tôi xuống trước.

[W From][QWE]: câu nói kia. Chờ tôi về rồi nói với you.

[W From][QWE]: đừng luôn thức đêm rồi, sớm một chút nghỉ ngơi, chú ý thân thể. 88

[QWE đã logout.]

Thật lâu về sau cô nhớ lại chuyện tối nay, hình như đây là lần cuối cùng hai người chat trong game. Câu nói kia rốt cuộc là cái gì, có lẽ ngay lúc ấy cô đã loáng thoáng đoán được, có lẽ cô sợ cậu ấy thật sự nói ra, có lẽ sâu trong tim cô vừa mang theo một chút chờ đợi .

Nhưng, cuối cùng vẫn không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Trâu du làm việc rất hiệu quả, một tuần sau, hai chân An Tư Đông đã đặt trên đất Hongkong.

Máy điều hòa trên máy bay và sân bay đều mở hết cỡ, nhưng cô chỉ mặc một cái áo khoác mỏng nên vẫn thấy lạnh. Trâu Du tới sân bay đón cô, mới gặp mặt đã ôm chặt cô, thiếu chút nữa làm cô chết ngất, buông vai cô ra ôm tới bãi đỗ xe.

“Như vậy không thể cầm túi xách.” Cô vịn vịn tránh ra, vẫn không được.

“Anh giúp em cầm.” Một tay anh xách hành lý, tay kia cầm ba lô cô lên lưng mình, “Anh thấy môi em bị lạnh tới tím ngắt rồi, như vậy không phải ấm hơn sao? Anh nghĩ em chắc mang đủ áo, sớm biết anh mang theo áo khoác tới rồi. Cố chịu một lát thôi, ra khỏi sân bay là ổn à.”

Nói đến áo khoác, cô đột nhiên nhớ tới buổi tối nào đó của mấy tháng trước, thời tiết còn rất lạnh, cô chỉ mặc áo lông chạy tới ký túc xá nam, lúc về còn khoác một cái áo khoác con trai dài tới đầu gối.

Tại sao lại nghĩ đến Khúc Duy Ân nữa. len lén nhìn người con trai bên cạnh, cô lặng lẽ tự khinh bỉ mình.

Trâu Du mượn xe đàn anh mấy ngày để chở cô đi chơi. Trên đường cao tốc, anh vừa lái xe vừa giới thiệu cho cô biết: “Là một nơi khá đẹp, có núi Thái Bình, bến cảng Victoria, Dinh toàn quyền, vịnh Đồng La, Công viên Hải Dương cái gì đều rất gần. Hôm nay không còn sớm, buổi tối chúng ta đi trước bến cảng Victoria ngắm cảnh đêm, nơi đó tới cầu Thanh Mã xem những ánh đèn lung linh của cầu, rất đẹp nha. Kế tiếp em định đi chỗ nào không, hai đứa mình sẽ đi hết những nơi đó. Lát sẽ chạy qua Disney, đó nằm bên tay phải đó, đường cao tốc chạy thêm hai ba km là tới, nói không chừng còn có thể thấy ngọn tháp nữa.”

An Tư Đông mê man ngồi bên cạnh, vẻ mặt uể oải, cũng không trả lời.

Trâu Du hỏi: “Ngồi hơn ba giờ máy bay, mệt hả? Hay là có chỗ nào không thoải mái?”

“Hồi sáng 5 giờ rưỡi đã phải dậy rồi, hình như có chút say máy bay, thấy hơi buồn ngủ.” Vốn là bay vào chín giờ sáng, ai ngờ chờ tới trưa mới cất cánh, tự nhiên phí công ngồi đợi 4 tiếng đồng hồ ở sân bay.

Trâu Du nói: “Vậy tối nay không đi đâu hết, em nghỉ ngơi thật tốt, mai đủ tinh thần rồi đi chơi. Đang giờ cao điểm, có thể còn kẹt xe, em ngủ một lát đi.”

Cô thấy hơi áy náy: “Em không bị say xe, ai ngờ lại say máy bay.”

Anh cười rồi nói: “Em nha, mỗi ngày trốn trong ký túc xá, cũng không chịu ra ngoài tập thể dục, sắp thành Lâm muối muối rồi.”

“Em làm gì giống Lâm muối muối, ” cô không phục, “Anh đừng thấy em nhỏ con, kỳ thật em rất khỏe nha. Hồi năm nhất thi chạy 1500 thước (800 m) em còn được max điểm đó, chạy có 6 phút 35 giây.” môn thể dục của đại học T nổi tiếng biến thái, nữ chạy 1500 (800m), nam chạy 3000 (1500 m), đoạn đường gấp đôi những trường khác, mà năm nào cũng phải thi, lại còn là môn bắt buộc nữa.

Anh đứng là giật mình: “Lợi hại như vậy, thật hả? 1500 anh cũng phải chạy 7 phút mới tới.”

“Đương nhiên là thật, ai thêm lừa anh, hừ.”

“Anh hùng không so chuyện cũ, giờ em có chạy nhanh như vậy không?”

Cô đứng là chỉ có một lần được điểm tuyệt đối, ba năm sau, thành tích càng ngày càng tệ. Tới năm tư chỉ vừa đúng mức tiêu chuẩn. Hồi năm nhất có thể phát huy vượt mức người thường, thứ nhất là mới vừa lên đại học, mọi người còn đang rất sung, rất chú trọng điểm của mấy môn bắt buộc, trước khi thi luôn siêng luyện tập; thứ hai là trong cuộc thi, cô giáo có nhờ một bạn nam giỏi thể dục chạy chung, mà bạn ấy không chế tốc độ rất khá.

Nghĩ đến đây cô lại ngây người.

Cái bạn nam kia. Hình như là Khúc Duy Ân. Khi đó cô còn chưa thân với cậu ấy.

Trâu Du thấy cô lại im lặng, cười nói: “Đến Hongkong du lịch cũng được lắm, ít nhất là thoải mái hơn mấy chỗ tham quan danh lam thắng cảnh phải trèo leo đội suối. Đáng tiếc thời hạn du lịch chỉ có bảy ngày, bằng không có thể chơi một ngày nghỉ một ngày rồi.”

“Nhìn bộ dạng bệnh tật của em mà anh cũng đau lòng luôn, mau ngủ đi, đến nơi anh gọi em dậy.”

Nàng xoa xoa huyết Thái Dương: “Vây em ngủ lát nha.” Chỉnh ghế thấp xuống một chút, mơ mơ màng màng rồi ngủ mất.

Khi tỉnh lại trời đã tối, Trâu Du nhẹ nhàng gọi cô dậy: “Đông Đông, đến rồi.”

Chỗ ở của Trâu Du là giáo sư bên HongKong thuê gấp cho anh, ở bên ngoài trường học, hơi giống kiểu phòng trọ của dành cho sinh viên, một người ở cũng khá rộng. Lúc trước cái phòng bên cạnh có một bạn nữa là sinh viên trao đổi, giờ người đã đi mà phòng chưa tới hạn trả, lần này An Tư Đông tới vừa vặn có chỗ ở. Lúc đầu cô còn lo phải ở chung phòng với anh không tiện lắm, giờ ổn rồi.

Cô say máy bay không muốn ăn lắm, cơm tối hai người đến quán nhỏ gần đó ăn chút cháo và món nhẹ. Buổi tối về phòng, Trâu Du ôm một cái laptop qua: “Đây là lap anh thường dùng để làm việc, giống mấy kiểu bình thường, có thể lên mạng, xem phim, xem qua cho em dùng. Anh cũng cài warcraft rồi nhưng có thể tốc độ không ổn lắm.”

Cô hỏi: “Vây còn anh? Anh làm sao làm việc?”

“Trong phòng anh còn một máy vi tính để bàn, tài liệu hai bên đều giống nhau, không ảnh hưởng.”

“Ách. Có đồ vật gì đó không thể nhìn không?”

Anh ranh mãnh nháy mắt mấy cái: “Mấy cái không thể nhìn anh đều len lén giấu hết rồi.”

☹, ý cô muốn hỏi là những tài liệu liên quan tới đề án của bọn anh có cần giữ bí mật không.

“Đề án của tụi anh đều là công khai, không có gì phải giữ bí mật, em đừng đem thành quả của anh đưa cho bạn là được.” Anh nói chơi, “lap này là máy dùng chung của phòng thí nghiệm, tạm thời cho anh dùng mà thôi. Em có tài liệu gì quan trọng thì đừng đặt vào.”

“A, em cũng không có gì vật quan trọng, dùng xong em se xóa.”

Hai người lại bàn xem mai sẽ đi đâu chơi, trò chuyện một hồi, thấy thời gian không còn sớm, cô tỏ ra thái độ mệt mỏi, anh liền đứng dậy tạm biệt.

“Anh ở bên cạnh, có chuyện gì tùy thời gọi anh, gọi điện thoại cũng được.”

“Dạ.”

Anh cười đến có chút tà tà: “Buổi tối nhớ khóa chặt cửa, nếu không anh sẽ len lén chui vào đó.”

Trâu Du như vậy làm cho cô có chút không quen. Trước kia anh luôn tỏ ra kiểu Chính Nhân Quân Tử, hành động thân mật của hai người cũng chỉ là ôm ôm, khoác vai mà thôi. Hành động của anh cũng rất quy củ, tay không bao giờ để sai chỗ, cũng không có kiểu nói giỡn mờ ám.

Giữ người yêu với nhau, nói chuyện có chút mập mờ cũng rất bình thường. Có lẽ họ chỉ vừa xác lập quan hệ liền tách ra, có chút lạnh nhạt, quen rồi thì không sao. Cô nghĩ như vậy.

Sau khi Trâu Du đi, cô đi tắm, thấy hơi khỏe, lại không muốn ngủ lắm. Mở vi tính ra đăng nhập vào game, tốc độ rất nhanh. Mở ra khung hảo hữu ra, mấy người quen ở nhóm một trong phó bản rồi. QWE cũng online, ở Naxxramas. Cô gửi mật ngữ qua.

[W To][QWE]: Sao youi cũng ở đây?

[W From][QWE]: đánh boss nè.

Cô cũng không có chuyện gì làm, liền đi dã ngoại đào cỏ. Trong WOW mỗi người chỉ có thể luyện hai kỹ năng sinh hoạt, khai thác có đào quặng, lột da, thảo dược, chế tạo có rèn, chế da, may mặc, phụ ma, xây cất, luyện kim, bên cạnh đó mỗi người cũng có thể học nấu nướng, y tế, câu cá, hiệu quả không nhiều lắm.

Priest là class bổ giáp, cô liền luyện may mặc, đây cũng là một trong ba loại kỹ năng không cần tìm tài liệu, đánh quái có thể rơi vãi. Luyện lên cấp cao thường một lúc luyện hai kỹ năng chế tạo, điều này cần một số tiền lớn hoặc lại áo nhỏ cung cấp. An Tư Đông vừa nghèo vừa keo, liền luyện hái thảo dược rồi đưa cho sư tỷ Tịnh Thủy luyện thuốc, hoặc đem bán kiếm chút tiền.

Một lát sau, bên kia có lẽ đánh xong boss, khung chat có hồi âm.

[W From][QWE]: bí đao mụi mụi, bà lên được à, sao lại không xin vào? Trị liệu rất hiếm, hôm nay thiếu chút nữa vì trị liệu không đủ mà không đánh được đó.

Giọng điệu này..... Cô mới nhớ tới chuyện Khúc Duy Ân giao acc cho Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.

[W To][QWE]: ông là Bạn Không Nhìn Thấy Tôi?

[W From][QWE]: hắc hắc, đúng nha.

Không biết tại sao, hơi có chút mất mát.

[W To][QWE]: ông dùng cái acc này đi phó bản, acc ông không online à?

[W From][QWE]: bí đao mụi mụi bà không biết, chiêu A quái của Mage rất sướng nha, tôi không muốn dùng cái rogue của mình nữa. Đáng tiếc sắp thi cuối kỳ rồi, còn có bài tập bự của ba môn phải nộp, nếu không thật muốn trải nghiệm nhiều hơn, aizz.

[W To][QWE]: vậy ông lo chuẩn bị thi đi, game lúc nào mà chả chơi được, đừng chậm trễ việc học.

[W From][QWE]: ừ, ngày mai bắt đầu bế quan. Bí đao mụi mụi, acc QWE bà giúp ông coi mấy ngày nha?

[W To][QWE]: chuyện này không hay lắm?

[W From][QWE]: có gì không tốt, quan hệ hai người là gì hả.

Quan hệ hai người là gì hả, giống như. Không có quan hệ gì.

Lại một lát sau.

[W From][QWE]: bí đao mụi mụi, tôi gọi tin nhắn đã hỏi QWE rồi, ông nói không sao, giao cho bà một trăm yên tâm, ông cầu còn không được ! Hắc hắc!

[W To][QWE]: tôi đi du lịch, cũng không thể bảo đảm ngày nào cũng online được.

[W From][QWE]: không sao, giúp tượng trưng là được rồi, cứ coi acc ông là bỏ tất cung ứng đi. Tôi đánh không lại ông mới gắng gượng giúp ông coi acc, còn bà sợ ông cái gì. Dám có nửa câu oán hận, khi về bắt ông quỳ bo mạch.

[W To][QWE]: - __-b

[W From][QWE]: đúng rồi, bà cũng đi du lịch? Đi đâu vậy?

[W To][QWE]: Hongkong.

[W From][QWE]: tôi nói hai người sao lại không đi chung, cái tên QWE không có phẩm (nhân phẩm) đó, tốt nghiệp đi du lịch lại đi Phở Đà Sơn báỉ Phật! Thật may bà không đi chung với ông.

Cô nhớ Khúc Duy Ân có nhắc qua, chắc là đi chung với ba mẹ rồi. Tưởng tượng không nổi một người con trai cao to như vậy, cấp ba đoạt giải trong cuộc thi vật lý, đại học đi tranh tài trong CS, bây giờ tròn mình trong WOW bạo lực thành kính đi báỉ Phật là dạng gì. o(͡° ͜ʖ ͡°)o

[W From][QWE]: cứ quyết định như vậy đi. Bà cho cái mail qua, tôi gửi pass qua.

Cô nhắc cho cậu ấy địa chỉ mail, lát sau liền nhận được thư. Tài khoản của Khúc Duy Ân rất dài, mật mã cũng không theo một quy luật nào cả, cô lập một cái văn bản mới, lập mã bảo vệ rồi lưu chung trong file tài liệu cá nhân của cô.

Thật ra thì cô cũng rất tò mò mấy class khác. Cô chỉ chơi Priest, PK không nhiều, cũng không hiểu mấy class khác. Bạn Không Nhìn Thấy Tôi logout, cô dùng tài khoản Khúc Duy Ân lên.

Trên màn ảnh xuất hiện một nữ Gnome bình thường, một đôi mắt to như chuông đồng, búi tóc trên đầu như ốc biển, uốn qua uốn lại rất mắc cười. Trong acc còn có một người nhân vật khác, cũng là nữ Gnome, chỉ có kiểu tóc khác với acc kia, trên đầu có hai cái sừng trâu màu hồng, nghề nghiệp là Warlock, mới 5 cấp, đứng ở Ironforge, chắc là kho chứa hàng.

Cái tên chình như cũng tùy tiện đặt, gọi Tây Sơn Hồng Diệp.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi để QWE đứng ở Stormwind, cô chạy ra thành, tìm Defias cấp 5 ở cửa thành luyện A quái. Dẫn quái rồi áo bạo đánh ngã cả đoàn quái biến thành tinh thể trong suốt, quả nhiên không phải luyện cấp lúc nào cũng dựa vào DOT đánh cho quái chết từ từ, cho dù có thêm tám trăm năm sau thì Priest cugx không bao giờ có trải nghiệm như vậy.

Cô đánh rất vui, dẫn quái rồi áo bạo, Elwyn Forest A đến Duskwood, lại A đến Stranglethorn, nhặt đồ nhặt đến mỏi tay, trong túi chất đầy các loại vật phẩm, ngay cả "Green Hills of Stranglethorn" cũng sắp đủ một bộ. Ban đầu lúc mới luyện cấp, ở Stranglethorn làm hơn một trăm nhiệm vụ, giết vô số

quái, trước trước sau sau ở chỗ này suốt một tuần, cuối cùng vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ “Green Hills of Stranglethorn”, bốn loại chỉ tìm đủ hai loại. Khi đó không để mage mang đúng là quá thất sách rồi.

Đang trốn trong khu đồ nát khi dễ cự ma bloodscalp thì có một hunter tộc Night Elf ở bên cạnh xuống ngựa hái thảo dược.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: Nhóc ở đây làm gì? Chơi A quái?

Cô rất cẩn thận chỉ nhấn lại một chữ.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: ừ.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: có chút tiền đồ được không? Ở bên trong phó bản không đủ A quái sao, chạy đến dã ngoại tới chơi A? Không phải nhóc nói là hôm sau có một môn phái thì à, còn không đi học, muốn nợ hả?

An Tư Đông không dám tiết lộ thân phận, vừa đứng túi cũng đầy, ngoan ngoãn dung phù về thành logout.

Sáng hôm sau Trâu Du mang cô đi công viên Hải Dương. Đây là một cảnh trí tương đối huu nhân, là một trong hai chỗ mà du khách muốn thăm quan nhất, cái còn là tất nhiên là Disneyland rồi. Đi vào chỗ nào cũng gặp được mấy bạn nhỏ, được ba mẹ ông bà dắt đi, thêm nửa tháng nữa nghỉ hè chỗ này càng đông hơn.

Trong công viên Hải Dương ngoại trừ thăm quan các loại sinh vật biển còn thiết kế các loại trò chơi, cả ngày hôm nay đều chơi rất vui. Nhưng cho cô ấn tượng sâu nhất, trong đang dạo trong khu thủy tinh trong suốt ở tiệm Hải Dương thì Trâu Du đột nhiên chỉ vào một đám cá nhỏ nói: “Đồng Đông, em nhìn những con cá kia, giống cá biển dị không?”

Cô bước tới nhìn, đầu màu vàng, con mắt to màu xanh, đúng là hơi giống.

Cá biển dị là một loại cá trong WOW, chỉ có mấy hồ nước ở Barrens mới câu được, ăn nó vào có thể đạt được mấy kiểu hiệu quả ly kỳ cổ quái, như là cơ thể bị thu nhỏ, trên đầu hiện chữ Zzzz ngủ mê, ca hát, nhảy múa, học gà mẹ vỗ cánh Dùng nó để nấu nướng có thể làm mỹ vị phong xà (delicious wind snake), ăn có thể biến thành hải tặc hoặc là Ninja. Tóm lại là một đạo cụ giải trí, là hàng đắt giá trong phòng đấu giá. Vì thế có không ít người đặc biệt chạy tới bán tích câu cá, nơi này là lại thuộc Horde, hai bên đang câu cá nhìn không ưa đánh nhau là chuyện như cơm bữa.

Cô nhớ lần đầu thấy có người ăn mỹ vị phong xà biến thành nữ Ninja, cảm thấy hâm mộ, chạy đến phòng đấu giá tìm, một quyển sách dạy nấu ăn lại bán hơn một trăm kim, nguyên liệu biển dị cá cũng phải mười mấy kim một loại. Do dự chốc lát xem lại, đã bị người ta mua rồi, không thể làm gì khác hơn là tự bực mình. Nghe nói quyển này sách dạy nấu ăn do mấy quái nhỏ ở Barrens rút ra, đại khái là Barrens chỗ của horde, nhiệm vụ Alliance rất ít, cũng ít khi đi, cho nên cũng ít có.

Ngày đó cô chỉ tùy tiện nói trong kênh bang, qua hai ngày Khúc Duy Ân liền gửi cho cô cuốn sách dạy nấu ăn và mấy số cá biển dị, nói là đi ngang qua Barrens tiện tay đánh được, câu ấy không luyện nấu ăn nên không cần. Lúc ấy kỹ năng nấu nướng của cô vừa đúng lúc luyện đến mỹ vị phong xà, liền lấy sách học, làm mấy món mỹ vị phong xà đưa cho người trong bang ăn chơi, biến thành cả đám Ninja và hải tặc đi phó bản.

Lần đó cô lại rất nhân phẩm nữa, người khác ăn đều là biến thân, chỉ có cô ăn xong rằm một cái nằm trên đất biến thành xác khô, sợ quá đánh từ khóa di chuyển, lại bò dậy được. Sau lại mới biết đó là giả chết, bình thường chỉ có hunter mới có thể kỹ năng này. Mấy người nhóm một trong bang thấy mà thêm, nói muốn đi tới ngân hàng ở Ironforge giả thành xác chết hù dọa người, nhưng cũng lần nào ăn ra hiệu quả này nữa.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, thì WOW cũng là một game rất thú vị.

Vì vậy cá biển dị, cộng thêm chuyện A quái tới qua chưa đủ nghiền, đi dạo xong công viên Hải Dương, xế chiều đi vòng vòng Trung Hoàn, cô uyển chuyển cự tuyệt chuyện Trâu Du nói ăn tới xong tới cảng Victoria ngắm cảnh đêm, sớm về phòng, dung acc QWE lên game, đi Barrens tìm sách mỹ vị phong xà. - __-b

Không biết là vận khí không tốt hay còn nguyên nhân gì, chà cả đêm, túi đầy mấy lần, mà còn chưa đánh ra được. Cũng may Barrens cấp cũng rất thấp, đánh cũng dễ.

Về thành sửa sang lại hàng trang, cô mở ra khung kỹ năng ra xem, acc QWE này may mặc và phụ ma cũng 300 rồi, đêm mà Thanh Mai giết chết boss Naxxramas hai người ngồi ở Eastern Plaguelands câu cá cũng luyện max rồi, kỹ năng nấu nướng cũng luyện đến mau 100. Khúc Duy Ân không phải nói cậu ấy lười luyện cái loại nấu nướng vô dụng này sao? Chẳng lẽ cậu ấy cố ý đem tặng cô cái cuốn sách dạy nấu ăn?

Dù sao đi nữa, xoay một quyển cho cậu ấy là được. Cô sửa sang lại túi, chạy khỏi thành tiếp tục đi A quái.

Sách dạy nấu ăn không có xoay được, lại đụng phải một người không muốn gặp Giang Đông Tiểu Kiều.

hôm nay đi Tây Tạng và HongKong (ko phải bên hông chợ lớn âu nha)

HongKong

Đặc khu hành chính Hồng Kông thuộc Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, là một Đặc khu hành chính thuộc Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (CHNDTH),

nằm trên bờ biển Đông Nam của Trung Quốc. Lãnh thổ này, gồm hơn 260 hòn đảo, nằm về phía Đông của Đồng bằng châu thổ Châu Giang, giáp với tỉnh Quảng Đông về phía Bắc và nhìn ra Biển Nam Trung Hoa ở phía Đông, Tây và Nam. Hồng Kông chủ yếu bao gồm Đảo Hồng Kông, Đảo Lạn Đầu, Bán đảo Cửu Long và Tân Giới. Bán đảo Cửu Long gắn liền với Tân Giới về phía Bắc và Tân Giới nối về phía Bắc và cuối cùng nối với Trung Hoa Đại Lục qua con sông Thâm Quyến. Tổng cộng, Hồng Kông bao gồm một tập hợp 262 hòn đảo ở biển Nam Trung Hoa, trong đó Lạn Đầu là đảo lớn nhất. Đảo Hồng Kông là đảo lớn thứ hai và đông dân nhất. Ap Lei Chau là đảo có mật độ dân số cao nhất thế giới. Tên gọi “Hồng Kông” (xuất phát từ tiếng Quảng Đông đọc là Hưong Coong, có nghĩa là “cảng thơm”, lấy từ khu vực ngày nay là Aberdeen nằm trên đảo Hồng Kông, nơi các sản phẩm từ gỗ hương và nhang một thời được buôn bán. Vùng nước hẹp tách Đảo Hồng Kông và Bán đảo Cửu Long là bến cảng Victoria, một trong những hải cảng tự nhiên sâu nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Giang Đông Tiểu Kiều cỡi ngựa chạy đi, lại quay đầu về, đứng ngay chỗ

An Tư Đông A quái. Cô sợ hãi nhìn ra thủ pháp mình vụng về rồi cười

QWE, liền đứng yên không nhúc nhích.

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: ờ, đây không phải là cao thủ QWE

của Alliance chúng ta sao? Sao lại chạy tới Barrens này, chẳng lẽ định

xoạt sách nấu ăn mỹ vị phong xà? Không phải chứ, ngài cũng thiếu tiền

đến vậy à?

[phụ cận][QWE]: tự tôi muốn học, không được sao?

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: cần gì phải sống khổ như vậy,

sao không kêu mấy con tôm tép nhỏ như chúng tôi giúp ngài, ngài cần

gì vì chút tiền lẻ này mà động tay động chân? Mua một cuốn trong AH①

không phải xong sao?

Cũng đúng, trong túi có mấy ngàn kim, ở chỗ này hi ha hi hục xoạt một

cuốn sách có hơn một trăm kim, hình như có chút không nói được gì.

Chỉ là, tự tay đánh một cuốn trả lại cho cậu ấy, ý nghĩa không giống

nhau. Thuận tiện còn có thể trải nghiệm cảm giác A quái, nhất cử lưỡng

tiện, có sao không làm? ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

[phụ cận][QWE]: tôi thích, mày quản được sao?

Trên trời rớt xuống một cây cờ lớn màu xanh.

“Giang Đông Tiểu Kiều muốn mời bạn tiến hành quyết đấu, có đồng ý hay không?”

Nhìn trận đấu giữa Giang Đông Tiểu Kiều và Cao Thương Kiện, kỹ thuật

PK của hắn cũng không kém. An Tư Đông vốn không am hiểu PK, kỹ năng

mage một chữ cũng không biết, dĩ nhiên sẽ không thể tặng không cho hắn

gầy xéo, đến lúc đó không phải vút luôn mặt mũi của QWE sao, vì vậy

không chút do dự cự tuyệt.

“Giang Đông Tiểu Kiều muốn mời bạn tiến hành quyết đấu, có đồng ý hay không?”

Cự tuyệt nữa.

“Giang Đông Tiểu Kiều muốn mời bạn tiến hành quyết đấu, có đồng ý hay không?”

Có phiền hay không đâu, không biết cái gì gọi cự tuyệt à?

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: hắc, ngài không phải được xưng

là cao thủ PK hàng đầu của Alliance ư, sao lại làm con rùa rút đầu

rồi? Quyết đấu mà thôi, cũng sẽ không chết người, làm gì mà sợ vậy.

Cô dĩ nhiên không ngu như vậy, bị hấn nói kích mấy câu lại động thù

với hấn sao, đến lúc đó thua không phải càng làm cho đối phương đắc ý?

Qua loa vài câu chiếm chút tiện nghi mà thôi, không ai thiệt?

[phụ cận][QWE]: tôi không đánh với mày.

[phụ cận][Giang Đông Tiểu Kiều]: không thua nổi à?

[phụ cận][QWE]: quá mất mặt.

Bỏ lại những lời này, cô lạnh lùng cao quý cười cợt đi khỏi, tìm chỗ

hiếm quái chút, nỏ lại Giang Đông Tiểu Kiều đứng đó tự mắng tự nghe.

Thì ra chính người là cảm giác tuyệt diệu như thế (原来装 B 的感觉如此美妙,),

khó trách nhiều người làm không biết mệt. Cảm ơn thiết kế của hệ

thống, cảm ơn Blizzard Anh Minh Thần Võ, để cho cùng phe không thể

cưỡng ép PK, cuối cùng không để cho hình tượng chói lọi cao lớn trâu

bò của bạn QWE phá hủy trong tay cô. ㄟ (_ _) ㄟ

Mới vừa cảm ơn xong, một giây sau cô liền đổi ý trong tâm mắt

xuất hiện hai cái hồng danh đi tới gần, nhìn là biết không phải tới

giết quái.

Nhanh chóng áo bạo giải quyết xong mấy quái nhỏ thoát khỏi tình

trạng chiến đấu, vật phẩm cũng không lượm, cô là tuấn kiệt vô cùng

thức thời chuẩn bị lên ngựa chạy trốn.

Ngựa còn chưa gọi ra, một cái gậy đánh cô bất tỉnh rồi, có một rogue

chạy tới bên cạnh. Hai người khác cũng chạy như bay tới đây gia nhập

chiến đấu, các loại chiêu bay loạn lên con người nhỏ bé kia, máu từ từ

giảm xuống. Cô chỉ kịp lúc click một chiêu bên Alliance duy nhất trong

thanh kỹ năng nhìn có chút quen mắt mà thôi, thả thêm áo bạo lên hai

tên cận chiến làm mất chút máu, Gnome đáng thương giống như miếng thịt

nướng bị người ta lật qua lật lại.

Ba người kia vây quanh xác chết gnome không chịu đi, rõ ràng là muốn thù thi. Một mage, một rogue, một warrior, hai tên trước nhìn có chút quen mắt giống như là hai tên giết QWE vào lễ tình nhân năm ngoái.

An Tư Đông biết mình đánh không lại ba người này, nhìn người trong bang đều ở trong phó bản, cũng không muốn gọi người qua giúp. Đợi một lát, rogue đi, mage và warrior vẫn ở bên cạnh coi chừng. Cô phóng ra hồn đến nghĩa trang, nhìn thi thể cách nghĩa trang rất xa, định nhờ cô em thiên sứ ở nghĩa trang giúp mình sống lại rồi dung phù về thành. Còn chưa click phù, liền tiến vào trạng thái chiến đấu, rogue lén hiện thân. Quá âm hiểm, đoán được cô muốn sống lại, còn len lén đứng cạnh nghĩa trang chờ!

Trong vòng 10 phút sau khi sống lại, tất cả thuộc tính giảm 75%, hoàn toàn là một phế vật. Lần này rogue không dung kỹ năng khổng chế nữa, chỉ tập trung chém cô, máu sau khi sống lại có một nửa nhanh chóng mất hết biến thành thi thể, cô lại chết trong nghĩa trang.

Mage và warrior cũng chạy tới, ba người nhàn hạ dạo quanh gnome, còn cố ý nói chuyện ở kênh lân cận, cho dù có thấy đó cũng là ngôn ngữ người thú, nhìn cũng không hiểu nói gì. Lần này hay rồi, sống lại cũng không được rồi, đợi lát nữa bọn họ mệt rồi có hay không đây.

Chờ thi chờ, hai bên cùng đợi coi ai dòi lâu hơn, cô chờ, một người đầu ba, coi như không bị thiệt.

Cô thu nhỏ game, lướt web, mới biết tỷ lệ rút sách mỹ vị phong xà chỉ có 1/ 10.000 đến 4/10.000, mà trước giờ cô lại muốn tìm cái vật phẩm có tỉ lệ rút thấp nhất này, khó trách khó xoay như vậy. Như thế khó có được, ngược lại cô cần muốn xoay ra một cuốn trả lại cho Khúc Duy Ân. Len lén bỏ vào acc cậu ấy không nói cậu ấy biết, ngày nào đó cậu ấy đột nhiên phát hiện mình làm được món mỹ vị phong xà, chẳng phải là rất thú vị sao?

Lúc này có người gõ cửa, cô bỏ dậy đi mở cửa, là Trâu Du. Trong tay anh cầm một chén dầu tây: “Nhớ trong tủ lạnh còn có cái này, đem qua đưa cho em.”

“A, cảm ơn.” Cô nhận lấy chén.

Một tay anh chặn cửa: “Không mời anh vào chơi à?”

Cô chỉ biết nhường đường cho anh vào. Trở lại trước máy vi tính xem một chút, ba người bên horde vẫn còn kiên nhẫn chờ bên xác chết, Trâu Du bước tới, cô đành phải thoát game.

Thoát ở đã ngoại phải đợi 20 giây. Trâu Du đi tới, nhìn thấy màn hình cô là trắng đen, hỏi: “Sao em lại chết rồi, có horde giết em à? Cần anh qua giúp không?”

“A, không cần.” Cô click “Lập tức thoát”, tắt Client version, “Sớm quen rồi, để họ chờ, vừa đúng em cũng chuẩn bị thoát rồi.”

Trâu Du ngồi vào bên cạnh cô: “Thì ra em muốn về gấp ra muốn lên game chơi nha. Đông Đông, game thì lúc nào mà không chơi được, hai đứa mình lâu rồi không gặp, em không thể đi với anh sao?” Giọng nói có chút buồn bã.

“Ách, không có” Cô gãi gãi đầu, “Hôm nay đi dạo có chút mệt, em lên chơi chút à. Cái đó, anh ăn dầu tây không.” Đây chén dầu tây qua bên anh để lấy lòng.

Anh chơi xấu: “Em dứt anh ăn.”

Được rồi, đối với yêu cầu này với bạn gái hình như không được xem là quá đáng. Cô lặng lẽ nhét một trái dầu tây nhét vào miệng anh. anh lại liếm ngón tay cô a a a!

Cô nhìn cái bàn phím và con chuột kia, hình như xài rất lâu rồi, còn là loại vài người xài chung, nghe nói mật độ vi khuẩn trên bàn phím gấp 5 lần bồn cầu n. Xem ra Trâu Du tương đối thua thiệt hơn, thôi vậy.

Cô lặng lẽ đem tay chùi vào quần, tiếp tục bình tĩnh nhìn màn hình vi tính, mở ra trang web nhìn tin tức và khí tượng. Mới vừa mở ra, nhảy ra một cửa sổ quảng cáo: “Mười ngày tăng thêm 5-8 cm, để bạn trải nghiệm cảm giác hoàn toàn bất đồng!” Trên tấm hình là áo hai đôi nam nữ bị cỡi hết một nửa.

☹! Tại sao trang web thông tin khí tượng cũng nhảy ra loại quảng cáo này? Cô vội xóa, không nhìn được liếc Trâu Du một cái, anh cũng đang nhìn cô, hai mắt u ám, như có ý nghĩa sâu xa. Cô vội xoay mặt lại, ngồi nghiêm chỉnh nhìn thông tin khí tượng.

Gia cụ trong phòng không đủ lắm. Bàn đọc sách sát đầu giường, cái ghế không thấy, An Tư Đông ngồi trên giường dùng vi tính, giờ Trâu Du ngồi

bên người cô, cho nên chính làhai người ngồi song song trên giường, cô ngồi trong, anh ngồi ngoài, anh không đứng lên cô sẽ không có cách nào đi ra ngoài.

Đêm hôm khuya khoắc, cô nam quả nữ, anh còn có hành động lời nói mập mờ, có phải nên trực khách thì hay hơn không?

Đang muốn mở miệng, Trâu Du lại nói trước: “Thật ra thì tôi rất cảm ơn game này, nếu không phải nó, anh cũng không quen em. Em còn nhớ chúng ta lần đầu tiên gặp nhau ở đâu không?”

“Dạ, ở Redridge Mountains.” Bị một tên là Ái Mộ Thê bên horde khi dễ, sau còn được QWE tới giúp cô báo thù, hại được cậu ấy bị Ái Mộ Thê lấy acc nhỏ mất nhể.

“Khi đó anh chỉ là Anh cũng không ngờ tới anh sẽ thích em, em sẽ trở thành bạn gái anh. . . . Thời gian trôi qua rất vui vẻ, chỉ chớp mắt liền đã qua một năm”

“Đúng vậy a, rất vui vẻ. . . .” Cô ngơ ngác nói.

“Khi đó có thể ngày ngày ở chung với em, thật tốt. . . .” Giọng anh từ từ nhỏ, tay trái ôm vai cô, “Đồng Đồng, tách ra có mấy tháng, em có nhớ anh không?”

“À? Em”

Không đợi cô trả lời, anh lại tiếp khàn giọng nói: “Mỗi ngày anh đều nhớ em, muốn ôm ngưởi, giờ cuối cùng cũng thành sự thật. . . .”

Anh nghiêng người sang, tay phải cũng nắm chặt vai cô, đem cô ôm vào ngực. Mặt anh bị che hơn phân nửa, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời, làm người ta không dám nhìn gần. Cô cảm nhận được ý đồ của anh, theo bản năng muốn đi lui về phía sau, sau lưng lại có một cái tay chặn đầu cô lại, anh liền che lên.

Cô cả người cũng cứng ngắc, muốn tránh, cái tay sau ót kia dịu dàng lại có lực, giữ chặt, như cánh tay anh, rõ ràng ôm không chặt, nhưng không cách nào thoát ra. Cô chỉ có thể cắn chặt hàm răng, mặc anh trêu chọc trên môi, không chuyện buông ra.

Ngay lúc này, cô lại còn nhớ tới chuyện đầu lưỡi anh mới vừa liếm qua ngón tay của cô, ngón tay của cô mới vừa sờ qua bàn phím có mật độ vi khuẩn gấp 5 lần bồn cầu. Mà bây giờ đây lưỡi kia làm hàm răng cô gián tiếp liếm qua cái chỗ có mật độ vi khuẩn gấp 5 lần bồn

cầu, rợn cả tóc gáy.

Tay sau ót hình như có chút buông lỏng, cô vội lui về phía sau, thế nhưng anh lại thuận thế theo tới, thân thể mất căng bằng bị anh áp đảo ở trên gối.

A a a đây là tình trạng gì! Có chút vượt qua phạm vi tiếp nhận của cô!

Cô từ chối rồi, người con trai kia không chịu nhúc nhích. Sức lực giữa trai và gái kém nhau quá nhiều, anh mặc dù gầy, nhưng anh chỉ dùng một cái tay liền dễ dàng đè hai tay cô lại. Trong đầu loạn lên cô lại nhớ tới một đêm rất lâu nào đó, cô từng mơ qua một chuyện tương tự như vậy, có một con trai cao to cường tráng ấn cô lên tường cường hôn, cũng dùng một tay chặn hai tay cô lên đỉnh đầu, tay còn lại đưa vào trong áo ôm eo cô.

Ngang eo đột nhiên thấy hơi lạnh, T-shirt bị vén lên rồi, một tay lạnh trượt theo eo cô sơ soạn, giống như có một con rắn nhỏ trượt trên người làm cô nổi cả da gà. Anh cuối cùng cũng bỏ qua chuyện ngấu nghiến hàm răng cô, ngược lại tấn công vào cô.

Cô lạnh lùng nói: “Trâu Du, buông em ra.”

Anh ra vẻ không nghe, chỉ nghe thấy hô hấp càng ngày càng nặng, ở bên tai cô lầm bầm lời tình tứ mê loạn: “Đông Đông, Đông Đông của anh. Mỗi tối anh đều nhịn không được nhớ tới em, tưởng tượng được ôm em như vậy, tưởng có được em. Cho anh, có được hay không?”

Cho em gái anh, dĩ nhiên không được! Hai người dính sát nhau, cô có thể cảm nhận được biến hóa dù rất nhỏ trong cơ thể anh, động tác cũng không dịu dàng như vừa rồi. Cô ra sức giãy giụa, phát hiện anh cũng lại dùng sức, cổ tay cô như bị kiểm soát đè lại, xiết tới nỗi làm tay cô rất đau.

“Trâu Du, anh có buông hay không?” Cô có chút giận.

“Sẽ không.” Anh hôn xương quai xanh của cô, thậm chí dùng răng không nặng không nhẹ cắn xuống.

Lông trên người cô dựng hết cả lên. Cái tay ngang eo kia được voi đòi tiên, dò ra sau lưng, chính xác tìm cái khóa áo lót. Ngực đột nhiên được buông lỏng, áo lót bị mở ra rồi, cái tay kia liền chuyển ra phía trước, sờ soạn ngực cô .

Cô ghê tởm, giãy lại giãy không ra, nâng đầu gối hung hăng đập anh

một cước, thừa dịp anh bị đau cong người, dùng cả tay chân đẩy anh ta ra, nhảy vội khỏi giường, trốn trong góc cách xa anh ta nhất.

Trước kia xem tiểu thuyết ngôn tình thấy nam chính bá vương ngách thượng cung khi nữ chính không tình nguyện, cô còn thấy phải mặt đỏ tìm đập, cảm thấy vô cùng kích thích, nhưng chuyện như vậy thật sự xảy ra ở trên người mình, cảm giác kia, cảm giác ghê tởm nói không rõ được. Ngôn tình tiểu thuyết quả nhiên không thể coi là thật, giống như Khúc Duy Ân nói vậy, Diệp Công thích rỗng, con rỗng thật sự tới trước mặt bạn thì không đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Mới vừa rồi cô rất có ý muốn giúp anh ta đoạn tử tuyệt tôn .

Một cước kia đập cũng đủ nặng, Trâu Du đau đến sắc mặt cũng vắn vẹo, càng thêm âm trầm dọa người, trong mắt hừng hực không biết là dục hóa hay là lửa giận: “An Tư Đông, tôi là bạn trai cô, cô đây là ý tứ gì?” Giọng điệu của cô dĩ nhiên cũng không khá hơn chút nào: “Tôi đã nói không muốn chính là không muốn, nếu anh coi tôi là bạn gái anh thì cũng nên tôn trọng tôi.”

“Cô có phải hay không vẫn nghĩ.” Tâm trạng anh ta có chút mất khống chế, rống lên một nửa, nửa câu sau cứng rắn nhịn xuống, khom lưng ngồi trên mép giường, hai tay vịn trán hít sâu ổn định tâm trạng.

An Tư Đông đứng bên tường, cài lại áo lót rồi chỉnh trang lại quần áo, đề phòng mà nhìn chằm chằm vào anh ta. Hôm nay Trâu Du để cho cô có chút cảm thấy xa lạ, cô có chút hối hận về chuyến đi Hongkong này. Cuối cùng vẫn là anh chịu thua trước, lúc ngẩng đầu lên lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng: “Thật xin lỗi, Đông Đông, anh mới vừa rồi có chút thất lễ.”

Anh đứng lên đi về phía cô, cô lập tức lui về sau một bước: “Anh đừng tới đây!”

“Được được được, anh không qua.” Anh giơ hai tay lên, lui về bên giường ngồi xuống, “Đông Đông, em đừng sợ, anh không phải cố ý, chỉ là quá lâu không gặp em, nhất thời có chút không kìm chế được.”

Anh không ngờ tới em lại phản ứng mạnh như vậy. Anh không phải loại người như vậy, em biết mà.”

Anh là hạng người gì, cô tưởng mình hiểu rất rõ, nhưng giờ thì cô không biết nữa. Có lẽ chỉ là cô một bên tình nguyện đem tính cách Vạn

Thiên treo lên người anh mà thôi?

Cô buồn buồn nói: “Tôi nghĩ mình nên tới khách sạn thì hay hơn.”

Anh vội nói: “Giờ đã trễ thế này, khó tìm khách sạn lắm, hơn nữa tiền khách sạn ở Hongkong cao như vậy. Hôm nay là anh không đúng, em yên tâm, từ giờ trở đi, không được phép của anh, anh tuyệt không bước vào gian phòng này nữa bước, được chưa? Em khóa trái cửa chống trộm lại, anh có chìa khóa cũng mở không được, phải hay không? Phòng trọ này hầu hết là sinh viên hongkong, ít nhất còn an toàn hơn mấy phòng trọ bên ngoài.”

Mặc dù cô không tin anh ra lắm, nhưng còn cảm thấy anh ta sẽ không tới mức nạy cửa chống trộm đột nhập vào phòng gây án.”VẬY anh về trước đi, không còn sớm, tôi muốn ngủ.”

“Anh nghĩ một lát đã.” Anh khom người cười khổ, “Cái đập vừa rồi của em thật là độc rồi, giờ anh tin em không phải Lâm mười mười rồi.”

Lửa giận của cô cũng bớt đi hơn phân nửa, cảm giác mình hình như ra chân không nhẹ, cũng đừng có thật sự đập cho anh ta bị thương.”Xin lỗi, em chỉ là Ba mẹ em rất bảo thủ, nếu em trước khi kết hôn mà cũng con trai xảy ra quan hệ, bọn họ nhất định sẽ cắt đứt chân chó của em.”

“Anh biết em là một cô gái tốt, là lỗi của anh, anh quá vô dụng, ôm em một cái liền không khống chế được mình.” Anh cười đến rất bất đắc dĩ, “Về sau cho anh mượn mười lá gan cũng không dám, anh còn muốn còn sống nhìn thấy con mình, còn đặt tên cho con là Trâu Kiệt Luân nữa.”

Giờ cô nghe cái chuyện cười này cũng cười không nổi.

Ngồi một lát, Trâu Du nói: “Đúng rồi, sáng mai anh phải tới trường họp, anh muốn mượn lap một chút, được không? Khoảng hơn mười giờ có thể lấy về, đến lúc đó cùng em đi chơi. Hôm nay em đi không ít rồi, mai ngủ nướng một chút cho khỏe.”

“A, được.” Cô nhớ mình còn lưu mấy linh kiện này nọ trong máy, đi qua bàn. Trâu Du rất thức thời từ mép giường đứng lên, tránh ra, để cho cô tiện việc. Cô xóa hết những văn kiện của mình, đóng vi tính trả lại cho anh.

Trâu Du ra tới cửa thì cô mở miệng nói: “Sáng mai anh chuyên tâm đi

hộp đi, tự tôi đi quảng trường Thời Đại dạo phố là được rồi, bạn cùng

phòng nhờ tôi mua chút mỹ phẩm.”

“Mua mỹ phẩm anh không giúp được rồi, chỉ có thể góp chút sức lực

xách túi dùm em.” Anh có lẽ cũng cảm thấy tối nay huyền não hơi lúng

túng, tách ra để làm dịu tương đối khá, “Một mình em biết đường

không?”

“Gương cảm của em khá tốt, lại có bản đồ, nhận dạng đường không thành vấn đề.”

Anh chế nhạo nói: “Vậy sao? Ban đầu còn không biết là ai vậy trong

Gnomeregan không được cửa ra cuối cùng không thể làm gì khác hơn là

dung phù trở về thành nữa.”

Lần đó không phải là bởi vì thật không tìm được đường, mà là có người

ở bên ngoài vẫn thúc giục, thúc đến cô tâm phù khí táo.”Anh

không phải cũng không tìm được đường sao? Em đi lần thứ hai là biết

chỗ liền, làm hết mấy nhiệm vụ trong đó, boss cũng đánh luôn.”

“Sau em lại đi? sao không có gọi anh?”

Ách. Lần thứ hai là đi với QWE.

An Tư Đông có chút buồn bực. Gần đây cô nhớ tới ba chữ này hơi nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Mấy ngày sau, Trâu Du quả nhiên rất quy củ, ngoại trừ ngày cuối cùng giúp lấy hành lý thì anh ta chưa bước chân vào phòng của An Tư Đông, lúc đi chơi muốn nắm tay cũng hỏi ý kiến của cô. Nhưng chuyện tối nay làm cho tâm trạng hăng hái được đi du lịch của cô giảm đi rất nhiều, ở Hongkong ngày người năm ngày, mấy chỗ nổi danh đều dạo hết một lần, giờ đang ngồi trên xe bus Nghiễm Châu đi thăm cậu theo lời dặn của ba mẹ.

Mấy năm trước cậu vì công việc mà chuyển nhà đến Nghiễm Châu. Ông ngoại của An Tư Đông đã mất, bà ngoại giờ đang ở cùng với cậu mẹ, còn có một chị họ chưa kết hôn, một nhà bốn người.

Cậu mẹ vừa thấy cô liền vuốt đầu cô nói rằng: “Lần trước gặp nhau, Đông Đông mới lên cấp ba, chớp mắt cái đã thành một cô gái xinh đẹp như vậy!”

Bà ngoại hơn 70 tuổi rồi, thân thể coi như khỏe mạnh, chỉ là trí nhớ không tốt lắm: “Đông Đông mấy tuổi rồi? Lên đại học chưa?”

Cậu nói: “Mẹ, mẹ lại quên rồi, mấy ngày trước chị gọi qua không phải đã nhắc rồi à, Đông Đông năm nay là tốt nghiệp đại học, sắp lên nghiên cứu sinh rồi.”

Bà ngoại nói: “A, cũng tốt nghiệp đại học rồi, có đối tượng chưa?”

Mẹ nói: “Sớm đã có rồi, nhóc kia còn là nghiên cứu sinh ở đại học P, họ Chu, gọi Chu Du đúng không? Lớn hơn Đông Đông hai tuổi, quen nhau ba năm, giờ đang ở Hongkong đấy. Lần này Đông Đông tới Hongkong là để thăm bạn trai, thuận đường tới nhà chúng ta chơi.” Lại hỏi An Tư Đông: “Hongkong cũng gần đây, sao lại không mang bạn trai tới, để mọi người nhìn một chút?”

Xem ra mẹ cái gì cũng nói hết cho cậu mẹ nghe rồi. Họ hàng trong nhà là như vậy, một chút xúu gió thổi cô lay chưa tới mấy ngày thì ai cũng biết hết, cho

nên lúc trước cô mới không dám đem chuyện mình bị đá nói cho mẹ nghe. Cô cười cười: “Anh ấy gần đây rất bận, vì muốn dẫn con đi chơi đã xin nghỉ mấy ngày rồi, nên con cũng không kêu anh ấy đưa đi nữa.”

Cậu nói: “Không sao, dù sao sau này cũng gặp được mà. Đông Đông, chị con sang năm sẽ kết hôn, đến lúc đó nhớ đem bạn trai tới nha. Mà hai đứa chuẩn bị khi nào thì tổ chức tiệc mừng đây?”

Mợ nói: “Đông Đông vẫn còn đi học mà, gấp cái gì? Chờ ít nhất còn phải học ba năm nghiên cứu sinh, ông để dành bao lì xì đi, cũng có lúc ông phải đưa lì xì à!”

Người một nhà thất chũy bát thiết vừa đang nói đến chuyện chung thân đại sự của cô, cô cũng chỉ có thể ở bên cạnh cười cười.

Trước hai mươi tuổi, người lớn luôn dạy: phải chú tâm vào việc học, đừng có yêu sớm nha! Vừa qua hai mươi tuổi, ý câu liền biến thành: trong trường học có bạn nào thích hợp thì tìm một đứa nhanh lên, nếu không sẽ bị người khác chọn hết đó! o(∩_∩)o

Chị họ chỉ lớn hơn An Tư Đông một tuổi, từ nhỏ tình cảm của hai người đã rất tốt, không có gì giấu nhau, sau thì chuyển đến Nghiễm Châu cũng thường hai lên mạng trò chuyện. Buổi tối An Tư Đông ngủ chung với chị họ, nói chuyện tới nửa đêm. Cô nghe được không ít chuyện thú vị giữa anh rể tương lai và chị họ. Sau khi nghe xong An Tư Đông cảm thấy, cô và Trâu Du đúng là không thể coi là người yêu.

Chị tình tế nhìn ra cô có tâm sự: “Đông Đông, em không phải đang cãi nhau với bạn trai chứ?”

Cô chui trong chăn khẽ gật đầu.

“sao rồi, nói chị nghe xem, chị tư vấn cho em?”

Cô cẩn thận hỏi: “Chị, tại em lâu rồi không gặp nhua, anh ấy muốn. gần gũi với em, nhưng em lại thấy ghê tởm, có phải em không bình thường không?”

Chị hỏi: “Anh hút thuốc à?”

“Không thấy hút.”

“Miệng thôi?”

“Không có.”

“Bữa đó vừa ăn tôi à?”

“Cũng không có.”

“Chị hiểu rồi, ” Chị tỏ ra mình là chuyên gia vậy, “Có hai lý do. Một, em không thích anh ta.”

Cái này cô biết a.”Hai là?”

“Hai là, trong lòng em có người khác.”

Cái này cô cũng biết a, YES Vạn Thiên chứ ai. Nhưng ba người bạn trai cũ cũng không giống như vậy, tại sao có thể ở chung với họ, chỉ có Trâu Du là không được? Theo lý thuyết Trâu Du cực kỳ giống Vạn Thiên, cô nên thích nhất mới đúng.

An Tư Đông rất bối rối, mà người chị chuyên gia tình yêu cũng không giúp được.

Ngày đó Trâu Du đem laptop tới trường, họp xong liền bị bạn học mượn. Mặc dù anh nói có thể dùng máy bàn của anh nhưng sau chuyện lộn xộn bữa đó, cô dĩ nhiên sẽ không chạy qua phòng anh. Đến nhà cậu, đương nhiên cũng không có cơ hội chơi game, vì thế mà một thời gian cô không có lên WOW rồi. Rồi khỏi Hongkong cô nhắn cho Bạn Không Nhìn Thấy Tôi, nếu có rảnh thì nhờ cậu ấy xem acc của QWE, nhưng cậu ấy không có hồi âm.

Bởi vì gần nghỉ hè, vé tàu ở Nghiễm Châu cũng rất khó mua, ở nhà cậu hơn mười ngày, thiếu chút nữa sắp chán luôn, cuối cùng cũng mua được vé giường về trường, là tàu chậm chạy hơn 30 giờ. Lúc về tới trường là trước lễ tốt nghiệp một ngày.

Hai người kia đã dọn đồ đi hết, trong phòng rộng hơn. Buổi tối cô và Mao Đình tới căn tin ăn cơm lại gặp được Khúc Duy Ân và ông Tất.

Ông Tất hỏi cô: “Bí đao, dạo này gái đi đâu vậy, chơi điên rồi hả? Tại này còn tưởng gái không cần bằng tốt nghiệp nữa.”

“Tôi qua nhà họ hàng, vé tàu lại khó mua.” Cô nhìn qua Khúc Duy Ân, cả tháng không gặp, cậu ấy lại đen hơn, cái mặt thì cứ tỏ ra lạnh lùng, đôi tay cầm trong cái túi quần lửng, ngửa đầu nhìn trời.

Bởi vì có Mao Đình ở đây, cô cũng chỉ nói vài câu với họ. Lúc ăn cơm Mao Đình còn chọ cô: “Lần trước đưa bà cái “Thương Chi Đào”, chính là cái người đó à? Tôi thấy hần còn chưa chết tâm đâu, rõ ràng rất muốn nói chuyện với bà mà còn ở đó tỏ ra lạnh lùng, mặt trời nhỏ tôi đây nhìn cũng thấy không nổi nữa. Bà nhìn kia, hần lại len lén nhìn bà đó!”

Cô định qua đầu nhìn thử, nghe mấy câu của Mao Dĩnh xong đành phải quay đầu lại, dùng đầu gối nhẹ đầu Mao Dĩnh “Đừng nhiều chuyện nữa, mau ăn cơm!”

Buổi tối lên WOW, một ít người đã về nhà, không ít năm tứ tốt nghiệp là rời trường, người rất vắng, chỉ mở được một nhóm. Cô xem nhìn khung hảo hữu, QWE lại không online.

[đoàn đội][Bí Đạo Mùa Hè]: hôm nay sao ít mage vậy? lát sao đánh quái đây?

Qua một lúc lâu, cũng không người để ý cô. Cô đành phải mặt dày tìm Bạn Không Nhìn Thấy Tôi hỏi.

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: sao QWE không tới? Nãy tôi thấy cậu ấy về trường rồi mà.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: bí đạo mui mui, bà còn chưa biết à?

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: biết gì?

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: QWE bị trộm acc.

Cái gì?

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: cái tên trộm nick cũng ác thật, trộm tiền trộm tài liệu còn chưa tính, con mẹ nó còn xóa luôn acc của QWE.

Cô tròn tròn mắt, vội mở acc QWE lên. Nhân vật chỉ còn lại nữ gnome Tây Sơn Hồng Diệp cấp 5, vẫn đứng ở Ironforge, mà cái acc Khúc Duy Ân cực cự khổ chơi suốt hai năm, tháng trước mới vừa tìm đủ cả bộ T3, chế tạo cũng luyện xong, tất cả danh vọng thế lực đã đến mức thành một mage tôn sư, một ID từng phong vân một cõi, QWE, đã không thấy nữa.

Là ai thất đức như vậy, hẳn ta có biết luyện một acc như vậy phải tốn bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu tiền mới luyện lên không? Hắn trộm cái gì mà không được, muốn tiền, muốn tài liệu, có thể lấy hết, thậm chí bán hết trang bị đang mặc cũng không sao nhưng sao hắn lại muốn xóa nhân vật!

Cô nhớ tới lần cuối cùng đăng nhập acc này là ở Barrens, lúc logout còn là linh hồn, bị ba horde canh. Cô còn định xoay một cuốn mỹ vị phong xà sách đưa cho cậu ấy, để đến một hôm cậu ấy biết được sẽ có một niềm vui nhỏ. Một nguyện vọng nhỏ nhoi như thế, giờ đây cũng không thể nào thực hiện được.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi còn đang lăm bằm.

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: hôm qua QWE về trường mới vừa biết, tôi vì chuyện này mà cả đêm qua không ngủ được. Thế nào lại ngay lúc tôi coi acc dùm ông lại xảy ra chuyện này? Về sau tôi còn mặt mũi nào mà nhìn ông nữa.

Trong lòng cô cũng rất loạn, nhưng còn phải an ủi cậu ta.

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: đây cũng không phải là lỗi của ông. Không phải có pass sao? Sao lại bị trộm?

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: không biết nữa. Tôi mở phần mềm quét mấy lần rồi cũng không thấy vi tính có vi rút. Máy vi tính của tôi chỉ có mình tôi dùng, cũng không ai chạm qua.

Lap của Trâu Du dùng cho công việc, Fire Wall chắc đầy đủ cả, hơn nữa cô chỉ dùng có hai buổi tối, dùng xong cũng xóa hết lưu trữ, chắc cũng không sao.

[W To][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: có biện pháp nào khôi phục không?

[W From][Bạn Không Nhìn Thấy Tôi]: tôi đã gọi điện thoại cho bộ phận phục vụ khách hàng của Cửu Thành ① rồi, nhờ xem dùng, còn đang đợi tin.

Xảy ra chuyện như vậy, cô tự nhiên hết tâm trạng đi phó bản, lên kênh bang chào một tiếng rồi nghỉ.

[Bang hội][Bí Đạo Mùa Hè]: hôm nay không thiếu trị liệu chứ? Tôi còn có chút việc, trước xuống, xin lỗi.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: bí đạo mui mui, chuyện QWE em biết chưa?

[W To][Nại Hà Tình Thâm]: ừ.

[W From][Nại Hà Tình Thâm]: em đi đi, an ủi ông một chút. Mẹ nó, cái tên hacker sinh con không có * này đúng thất đức, để ông tra được là ai, thăng đó chết cũng không xong đâu!

Cô lui khỏi đoàn đội rồi logout. Nhìn qua QQ, Khúc Duy Ân không online;BBS, cũng không ở; gọi điện thoại, máy đã đóng.

Cô gọi điện thoại đến phòng cậu ấy, ông Tất bắt máy: “Khúc Duy Ân à? Nó đi sân tập chạy bộ rồi. Gái tìm đó có chuyện gì? Nó về tôi kêu nó gọi lại cho.”

“A, không có gì, không cần.” Cô cúp điện thoại.

Phía nam khu túc xá có một sân tập mới xây, buổi tối rất nhiều người tới đây chơi bóng. An Tư Đông đi xuống lầu dạo hai vòng trên sân tập, cũng không tìm thấy bóng dáng Khúc Duy Ân, không thể làm gì khác là buồn bực đi về phòng.

Giặt xong quần áo tới ban công phơi khô thì cô hình như nhìn thấy ở sân cỏ dưới lầu có một bóng dáng quen thuộc. Cô cận hai độ, bình thường không mang kính thì nhìn cũng không rõ. Đợi tới khi về phòng lấy kính ra thì bóng kia đã không còn. Cũng có thể là cô hoa mắt, đây chẳng qua là một bạn nam tương tự đứng dưới lầu ngắm phòng bạn gái nào thôi.

Hôm sau là lễ tốt nghiệp của tụi sinh viên, sáng sớm tập hợp ở sân thể dục. Khúc Duy Ân vì có ưu thế chiều cao và thể lực nên bị cảm cò, đứng đầu cả khối. An Tư Đông đứng trong đám người chỉ có thể nhìn thấy màu cờ đỏ tung bay trong gió, trên cờ có in hàng chữ màu trắng “Khoa công nghệ thông tin”.

Buổi lễ tốt nghiệp, hiệu trưởng lên rồi tới bí thư đảng lên, không phải phát biểu thì đọc diễn văn, cuối cùng tới lượt sinh viên lên sân khấu nhận bằng tốt nghiệp, hiệu trưởng sẽ dịch chuyển cọng dây trên mũ từ bên phải sang bên trái rồi bắt tay và chụp hình với hiệu trưởng. Nhưng bởi vì nhiều người tốt nghiệp quá, một mình hiệu trưởng lo không hết, nên ngoại trừ hiệu trưởng ra thì có mời thêm tám chủ nhiệm khoa làm khách mời.

Vận may của An Tư Đông tương đối khá, xếp trúng hàng của hiệu trưởng. Đây là lần thứ nhất cô tiếp xúc với hiệu trưởng ở khoảng cách gần như vậy, còn có chút hồi hộp, kết quả lúc chụp hình vừa đứng nhìn thấy Khúc Duy Ân đang xếp hàng ở đội bên cạnh. Hôm nay cô còn chưa nhìn thấy cậu ấy, hơi thất thần, mắt không nhìn ông kính. Sau này nhận được hình, Hiệu Trưởng Đại Nhân cười híp mắt nắm tay cô trong nhìn chăm chăm ông kính, trong khi cô lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn bên cạnh, ㄟ chết rồi.

May là có chín hiệu trưởng, nhưng hơn ba ngàn sinh viên tốt nghiệp nên đây tới mười hai giờ trưa mới xong. Cả lớp ở lại chụp tấm hình chung, tập thể ném mũ tốt nghiệp, sau đó xôn xôn xao xao hẹn nhau lát đi đâu chụp hình làm kỷ niệm.

Ba mẹ Uông khiết cũng tới tham dự lễ tốt nghiệp, Uông Khiết đi theo ba mẹ chụp hình. An Tư Đông một mình đi tới ăn tin, sau lưng có người chạy tới.

“An Tư Đông.” Cậu ấy lại không gọi cô là bí đao .

“Hà?” hai người đi song song, cô phải ngẩng đầu ới nhìn thấy mặt cậu ấy.

“Đi căn tin ăn cơm à?” Cậu ấy cúi đầu nhìn cô một cái, “Một mình? Cùng đi nha.”

“Ừ.”

“Buổi chiều chuẩn bị đi đâu chụp hình?” Ấy hỏi, không đợi cô trả lời lại nói, “Không có hẹn ai thì đi với tụi này đi, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi có máy ảnh SLR , kỹ thuật chụp hình của ông cũng rất tốt.”

“oh’.”

Hai người im lặng đi một lát.

“Ách.”

“Cái đó.”

Hai người cùng lúc mở miệng, lại cùng lúc dừng lại.

Khúc Duy Ân nói: “Bạn nói trước đi.”

Cô cân nhắc lời nói: “Chính là về cậu.”

“Ha, thì ra trốn ở đây, không đợi tụi này đã chạy đi trước! Thấy sắc quên nghĩa!” Có hai người từ phía sau lưng đuổi theo, ôm vai Khúc Duy Ân. Cô quay đầu lại, chỉ thấy một hàm răng trắng sáng, là Nại Hà Tình Thâm. Bên cạnh Bạn Không Nhìn Thấy Tôi ôm một cái máy chụp hình, ống kính như ống nhòm, còn có ba góc nhìn nữa.

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nói: “Bí đao mui mui, cái tấm hình siêu đẹp siêu hấp dẫn, của cái hôm off là tôi chụp đó, kỹ thuật không tệ chứ? Hôm nay tôi nhất định chụp bà đẹp hơn, chụp hai người còn đẹp hơn hình cưới luôn! Tôi lo hết cho!”

Cái gì là siêu đẹp siêu hấp dẫn, còn hình cưới. Cô im lặng liếc nhìn Khúc Duy Ân, vừa vặn cậu ấy cũng quay đầu nhìn cô, cái mặt phơi tới đen kìa lại có tia ửng hồng, nụ cười không che giấu được. Cô cũng có chút cảm thấy xấu hổ, chỉ lo cúi đầu đi.

Không biết mới vừa rồi cậu ấy định nói gì? Còn chưa nói hết đã bị chặn lại.

Cử nhân cũng phải thi dáng, giống như cô loại này chiều cao, mặc lên người giống như chùm lên cái túi to vậy, mà những bạn học có dáng cao kia liền có ưu thế hơn nhiều. Cô không thể không thừa nhận, thật ra thì nhìn Khúc Duy Ân từ một góc độ khá cũng có chút chút đẹp trai, ngay lúc này đi chung với anh chàng hot boy Nại Hà Tình Thâm, cậu ấy cũng không thua kém gì.

A. Cũng có thể vì hôm nay cô không đeo mắt kiếng, đứng xa nên cũng không nhìn rõ mấy cái mụn và lỗ chân lông vì nội tiết tố phân bố không đồng đều mà tích tụ đầy mặt đi?

Đoàn người một đường cười nói đi về phía căn tin. An Tư Đông người lùn bước nhỏ, dần dần bị rơi lại phía sau ba bạn nam. Chuyển qua một ngã tư đường, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi cô: “Đông Đông.”

Giọng kia âm như gió xuân lại làm cô giống như bị rót vào hầm băng.

Cô xoay người sang. Ven đường có một người đang đứng, áo sơ mi trắng, quần dài, gọng kính mảnh màu bạc, da trắng, dáng gầy, đôi môi mỏng cong lên, cười đến dịu dàng vô hại. Anh phong trần một mối, trong tay còn kéo một vali, giống như cái hôm lễ tình nhân vô tình gặp anh ở cổng trường cấp ba vậy.

Lần đó anh như vậy xuất hiện ở trước mặt cô, cũng không lâu lắm cô liền không biết như thế nào lại thành bạn gái của anh; giờ anh lại tới, lần này anh lại mang tới cái gì đây?

Đồng phục cử nhân rất dày, nắng cuối tháng sáu vẫn còn rất chói đến rát da vậy, trước ngực sau lưng cũng có một lớp mồ hôi rồi, dính dính trên người. Mặt trời lơ lửng, nắng chói mắt, mồ hôi kia lại đột nhiên biến thành lạnh như băng. Trâu Du đi về phía cô, cười dịu dàng, giang hai cánh tay ôm chặt lấy cô.

“May mà kịp.” Anh nói, ở bên tai cô nhẹ nhàng in một nụ hôn.

Máu cả người cô cũng động lại. Sau lưng giống như có hai lưỡi kiếm bắn thẳng người cô, trong lòng có một tiếng gào thét: không phải vậy, không phải vậy!

Nhưng, không phải là cái gì đây? Trâu Du là bạn trai cô, đó là sự thật, không phải sao?

Trâu Du buông cô ra, kéo tay cô đi tới trước mặt ba người kia. “Xin chào, bạn chính là QWE à? Tôi nghe Đông Đông nói qua, hai người là bạn cùng lớp phải không?” Anh vươn tay tới trước mặt Khúc Duy Ân, “Cảm ơn sự chăm sóc của bạn với Đông Đông, tôi là bạn trai của Đông Đông, chúng ta từng gặp nhau rồi, ID trong game của tôi là Vạn Thủy Thiên Sơn.”

Khúc Duy Ân không có bắt tay. Cho dù đang cúi đầu, cô cũng có thể cảm thấy hơi thở lạnh chung quanh. Cô không dám ngẩng đầu, không dám nhìn cậu ấy, cô không biết đáng về mình bây giờ như thế nào.

Trâu Du cũng không để ý, thu tay lại ôm bà vai cô: “Các bạn bạn à, tôi và Đông Đông đi trước, tạm biệt.” Lại cúi đầu nói với cô: “Chúng mình về phòng em để vali, lại đi ăn cơm, có được hay không?”

Cô như khúc gỗ bị anh mang tới ký túc xá. Đi được một đoạn, cô không nhìn được quay đầu lại, Khúc Duy Ân còn đứng ở ngã tư đường đó. Cơm trưa rất nhiều người đi qua đi lại, thỉnh thoảng có bạn đạp xe xẹt qua trước mặt cậu ấy, tiếng chuông nhẹ nhàng, nắng chiếu qua tán lá lấp lóm vết lốm đốm. Có lẽ những tia nắng kia đều là trắng đen, giống như thế giới linh hồn sau khi chết trong WOW, chỉ có bóng hình cứng đờ ngay đó, nhưng ở đây không có cái nút đỏ sống lại ngay giữ màn hình, nhìn mà thấy chấn động.

“Đông Đông?” Trâu Du gọi cô, “Đi thôi.”

Cô lặng lẽ quay người lại.

Nếu như khi đó biết, đây là lần cuối cùng nhìn thấy cậu ấy, cô nhất định sẽ nhìn lâu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cả ngày trog lòng An Tư Đông rất loạn, buổi chiều bị Trâu Du kéo đi mấy chỗ nổi tiếng trong trường chụp vài tấm ảnh. Cô thật sự không có tâm trạng chụp hình, cười đến hết sức cứng nhắc, tấm nào mặt cũng như than khóc. Buổi chiều đuổi Trâu Du về đại học P, rồi chuyển sang khu cho cử nhân dừng làm vài thủ tục, trở lại tức xá trời đã tối rồi.

Không biết vì sao, có thể là trời quá nóng có chút bị cảm nắng, đầu óc choáng váng, cũng không muốn ăn cơm. Cơm tối cô liền uống chút nước, ăn hai cái bánh quy, mở máy vì tính ra vào game.

Hình như. Có gì đó không đúng.

Đầu tiên là phát hiện cấp bậc từ “Tình anh” của cô trong bang biến thành “Tập sự”, lúc đưa thảo được vào kho bang hội lại phát hiện bị hạn chế không thể thao tác; mọi người trong nhóm một hợp rồi đi phó bản cũng không ai nói gì với cô; cô lên BBS, box của FREE hủy bỏ quyền thăm viếng; Lên TS, tài của nhóm một bị khóa, không vào được.

Cao Thương Kiện là một trong những quản lý của box trên BBS, cô nhìn thấy anh ấy không ở phó bản, liền mật qua hỏi.

[W To][Cao Thương Kiện]: sao em không vào được khu thông tin của bang hội vậy?

[W From][Cao Thương Kiện]: cô còn có mặt mũi để hỏi.

[W To][Cao Thương Kiện]: ?

[W From][Cao Thương Kiện]: tôi cho là họ Liễu kia đủ đề tiện rồi, không nghĩ tới cô còn tiện hơn. Ông đây lại từng mang qua loại người đề tiện như cô, thật là xui tám đời, nghĩ tới là thấy gớm tới cũng không ăn nổi. Sau này đừng để ông đây thấy cô nữa, nếu không gặp một lần mắng một lần, đến lúc đó đừng trách tôi nói chuyện khó nghe.

[W From][Cao Thương Kiện]: con gái đúng là không phải thứ tốt.

Cô không biết vì sao, mật qua thì Cao Thương Kiện đều không thèm trả lời, có lẽ là chặn cô rồi.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ vì cô có bạn trai là thành viên của Thanh Mai Chữ Tửu?

Đang bức, lại có mật nhảy ra.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bí đao , có ở đây không?

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: sur tỷ.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: xin lỗi, mấy ông đó tương đối kích động, chị khuyên lâu rồi, mới đồng ý tạm thời trước giữ lại em, chỉ là kho bang, TS gì đó cũng không thể lên được

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: không sai bạn trai em là người Thanh Mai, nhưng là anh ấy lâu rồi mới chơi lại, em cảm thấy đây là chuyện riêng không liên quan tới bang hội, nên mới chơi nói, cũng không phải cố ý giấu giếm. Em cũng không có làm chuyện gì bất lợi cho bang hội, sao lại chặn em?

Tịnh Thủy sur tỷ rất lâu cũng không lên tiếng, một lát sau mới nhả lại .

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: hôm nay bên phục vụ khách hàng của Cửu Thành gọi cho Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.

Cô hiện tại có chút phiền não, nhưng chuyện này cô cũng rất quan tâm.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: nói thế nào? Có thể khôi phục không?

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: bên phục vụ khách hàng nói xóa acc lâu rồi, không có cách nào phục hồi. Cô ấy cho có thể giúp chúng ta tìm vị trí log lần cuối cùng, IP ở Hongkong .

An Tư Đông nhìn chằm chằm câu nói kia trên màn hình, thật lâu mới phản ứng được.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: tui chị nghi ngờ em?

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: Nại Hà nói bạn trai em giờ đang là chủ lực MT của Thanh Mai, và có quan hệ rất thân với đám người Niệm Nô Kiều, Giang Đông Tiểu Kiều kia, thưa nay anh ta còn cố ý thị uy với QWE, phải không?

Phải không? Đầu cô liền rối lên, cũng không đề ý.

[W To][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: em dùng mạng mình để thề, em chưa từng làm. Dù nói thế nào, QWE cũng là bạn học của em, Giang Đông tiểu Kiều những người đó em đều không quen, em đâu có lý do gì để hãm hại bạn học mình? Sur tỷ, chị tin em đi, em thật sự không có.

[W From][Tịnh Thủy Lưu Sâu]: tui chị có tin hay không không quan trọng, mấu chốt là QWE thấy thế nào. Nhất định em cũng sớm nhận ra, cậu ấy vẫn thích em, em có thể tưởng tượng chuyện này đối với cậu ấy đã kích lớn thế nào không. Cậu ấy là loại con trai cầm được thì cũng buông được, nếu như chỉ là trộm nick xóa acc, cậu ấy sẽ không để trong lòng .

Tại sao phải biến thành như vậy? QWE bị trộm acc, tên trộm lại dùng IP đăng ký ở HongKong, lại ngay lúc cô cũng đang ở Hongkong, lại đúng lúc cô cũng biết tài khoản và pass, lại đúng lúc bạn trai cô ở bang hội đối địch Chẳng lẽ là Trâu Du? Nhưng là cô sử dụng máy vi tính kia có hai ngày, anh ta không ở phòng mình thì cũng đi chơi với cô, căn bản không có chạm qua máy vi tính kia, mà cô cũng xóa hết tài liệu trong đó rồi. Hơn nữa, Trâu Du và Khúc Duy Ân ngày thường cũng không oán, gần đây không thù, anh ta có quan hệ tốt với đám người Giang Đông Tiểu Kiều, cũng không thể làm chuyện không có nhân phẩm tới mức để bạn gái mang tiếng baart nghĩa chứ?

Càng nghĩ càng loạn, nghĩ không ra được điểm mấu chốt gì.

[W From][Tỉnh Thủy Lưu Sâu]: QWE lên BBS rồi, em đi nói với cậu ấy đi.

Cô lên BBS, phát hiện QWE đăng bài trong box WOW, nói: “Tốt nghiệp, phải đi làm, quyết định hoàn toàn chia tay với WOW. Nếu như sau này sẽ trong server Áo (tên của công chú Onyxia đó) thấy ID QWE, nhất định không phải là của tôi, để phòng bị lừa gạt. Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, đừng nhắc nữa. Những ngày này tôi sẽ nhớ mãi. Tạm biệt.”

Phía dưới bài cô viết cũng không hề nhắc tới mấy tin đồn ân oán thị phi gì, chỉ có hồi âm chúc phúc như “Bless”, “Wave”, “Lúc nào thì muốn chơi mặc dù trở lại, HSYH hoan nghênh ông”, “Công việc thuận lợi, thuận buồm xuôi gió”

Cô định phản hồi lại, nhưng lại không biết nói gì. Giải thích sao? Chủ bài viết nói mọi chuyện đã qua không cần nhắc lại, những người hồi âm cũng không ai vạch vết thương của cậu ấy, cô cũng không nên nhắc; chúc phúc sao? Cô dùng lập trường gì đi chúc người ta đây? Lấy danh nghĩa bạn cùng lớp à? Hay là đối tượng anh thầm mến nhưng đã thành bạn gái người khác?

Cô kiểm tra trạng thái của QWE, phát hiện cậu ấy cũng đang xem thông tin của bạn trên mạng. Cô ngỡ ngàng nhìn thông tin BBS trên màn hình, chữ trắng nền đen; đơn giản nhưng lại rõ ràng. ID: QWE, nick name: QWE, Tổng số lần lên: 1577, Tổng số bài đã đăng: 5864, lần đăng nhập trước [2007-06-30 22:43] truy cập trang web từ [*. *. *. *], Sinh Mệnh Lực: 364, đang online, trạng thái: đang xem thông tin bạn bè; Tự giới thiệu: không. Ngay cả thông tin dư thừa cũng không có.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, cậu ấy không logout, cô cũng không logout, hai bên vẫn duy trì trạng thái xem thông tin bạn bè.

Chiếc đồng hồ báo thức trên bàn đột nhiên phát ra tiếng “tít tít”, cô quay đầu nhìn lại, đã mười hai giờ. Đã bắt đầu một ngày mới, nghỉ hè năm tư, bắt đầu.

Mà con đường bốn năm đại học, chấm dứt như vậy rồi.

Cô cuối cùng không nhận được nhắn qua.

=> QWE: có ở đây không?

Hình như là cùng lúc, bên kia cũng có nhắn qua.

QWE: An Tư Đông, tôi chờ bạn ba năm, lại đợi được kết quả này.

QWE: tôi sẽ không ngu nữa.

Cô ngây người. Cô biết cậu ấy thích mình, nhưng không nghĩ tới sớm như vậy. Ba năm trước, đó không phải là năm nhất sao? Nhưng khi đó cô vẫn là bạn gái của Chu Viễn Hằng, Chu Viễn Hằng là bạn cùng phòng của cậu ấy, mà cậu ấy còn giúp Chu Viễn Hằng đuổi theo cô

Cô vội trả lời lại.

“Người chơi đã offline, hoặc là sai ID.”

Lại xem kiểm tra tình trạng của y, đã logout rồi.

Cô ngã người lên ghế, cố nhấn để xem lại câu nói kia. An Tư Đông, tôi chờ bạn ba năm, lại đợi được kết quả này. Tôi sẽ không ngu nữa.

Tôi chờ bạn ba năm.

Trong đầu thoáng qua hình ảnh của cậu ấy trong những năm này. Hồi năm nhất mới vào lớp chưa quen bạn nào hết, đi Tây Sơn cô không cẩn thận đau chân, lớp trưởng nhờ cậu ấy cõng cô xuống núi, cô nằm ở trên lưng cậu ấy ngủ thiếp đi. Thề dục của cô không giời lắm, chưa bao giờ chạy hết 1500 thước (800m), nỗ lực luyện tập, mỗi ngày sân tập tập chạy, thường gặp được cậu ấy ở đó huấn luyện ông Tất và Tiểu Bàn. Hôm thi, cô từ lớp bên nam tìm cậu ấy tới dẫn chạy, cậu ấy không chế tốc độ rất tốt, cô vẫn cách cậu ấy một khoảng cố định, cuối cùng được max điểm. Chu Viễn Hằng bắt đầu theo đuổi cô, ngày quốc tế phụ nữ ấy, ở sân cỏ dưới lầu trái đầy hoa hồng, bốn bạn nam cùng nhau hát tình ca, khu ký túc xá xôn xao cả lên, cô chỉ biết đồng ý. Nghe nói chuyện đó là cậu ấy nghĩ ra, trong suốt đường đi đều là cậu ấy giúp Chu Viễn Hằng cầm 99 đóa hoa hồng kia. Cô tới phòng Chu Viễn Hằng, cậu ấy luôn không có ở đó. Lên lớp cô giúp cả phòng bên ấy giành chỗ thì cậu ấy nói đáng mình cao che mấy bạn ngồi phía sau nên cũng không ngồi chung với tụi bạn. Cả năm hai, cậu ấy trầm mê trong CS, luôn vây quanh các cuộc thi đấu, thành tích từ xếp thứ hai cả lớp thành xếp thứ ba từ dưới đếm lên, bị chủ nhiệm lớp gọi tới giáo dục tư tưởng. Cô còn nhớ có lần lớp có tiết ở nhà máy thủy lợi, cậu ấy lại vì thi đấu mà tới trễ, chủ nhiệm cực giận. Cô hết tiết đến phòng tự học lại gặp được cậu ấy, khuyên vài câu. Sau đó cậu ấy cũng chịu rửa tay gác kiếm, ĐH năm 3 thành tích lại nổi lên. Gần hơn nữa, chính là nghỉ hè năm ngoái, cô thất tình không muốn về nhà, nhờ cậu ấy giới thiệu game để giết thời gian, từ đó bắt đầu cùng cậu ấy chơi WOW.

Những chuyện trong cuộc sống bị cô xem nhẹ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cô bỏ lỡ cái gì?

Tôi sẽ không ngu nữa.

Chờ đợi ba năm, cuối cùng cậu ấy vẫn phải quyết định từ bỏ.

Nhưng , rõ ràng, rõ ràng là

Trong lòng như bị nghẹn lại, giống như có cái gì muốn phun trào. Cô đề tìm, định đi rót ly nước uống. Lúc đứng lên tay run run, đụng trúng dây điện của máy vi tính. Thông tin BBS trên màn hình lập tức bị biến mất, màn hình chỉ còn một màu đen như mực.

Hai câu ấy, hai câu cuối cùng mà cậu ấy để lại cho cô, cũng không còn.

Cô lao đảo lui về phía sau, máy vi tính trượt xuống, cô liền ngã lên nền gạch lạnh như băng, đầu đập vào góc tủ sau lưng. Rất đau. đau như vậy. Nước mắt từ từ chảy ra, che khuất cả tầm mắt. Màn hình là một màu đen tối, trong phòng cũng tối, đã không còn, không còn nữa.

Cô không biết một người đến tốt cùng có thể chảy ra bao nhiêu nước mắt, chỉ biết nước mắt cứ tung ra, không ngừng không nghỉ. Tựa như năm ấy nghe Vạn Thiên đăng ký vào đại học S, cô nắm tay mình cầu nguyện, cả đêm không ngủ, len lén núp núp trốn trong chăn khóc, cố gắng để tiếng khóc không thành tiếng vì sợ bị ba mẹ phát hiện.

Mà bây giờ trong phòng chỉ có mình cô, Uông Khiết và bạn nữ kia đã về nhà rồi, Mao Dĩnh đi ca suốt đêm với bạn học, cô có thể khóc thật lớn, dùng hết tất cả khăn giấy, dù sao không ai biết.

Không ai biết.

Ban đêm yên lặng chỉ nghe tiếng nước nở của mình. Nền gạch lạnh lẽo từng phút từng phút thấm vào người, cô cong mình ôm đầu gối. Mãi cho đến khi tia sáng đầu tiên chiếu vào cửa sổ, làm đôi mắt sưng đỏ của cô đau nhói lên, cô nghĩ, cô hình như đã hiểu ra một sự thật.

Chị họ nói: em không yêu anh ấy, trong lòng em có người khác.

Chị nói không sai. Cô không yêu Trâu Du, trong lòng cô có người khác.

Chỉ là, người kia đã không còn là Vạn Thiên.

Mao Dĩnh đi ca suốt đêm với bạn tới sáng hôm sau mới về. Cô bạn uống rất nhiều rượu, đầu vừa choáng vừa đau, trở lại phòng thay quần áo đã nằm lên giường ngủ, chuẩn bị ngủ cả ngày mới dậy..

Nằm xuống đi một lát, cô ấy lại nhảy dựng lên, cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Trong phòng ánh sáng có chút mờ mờ. hai cái giường đối diện đã trống không, cái gì cũng mang đi hết, mà trên giường An Tư Đông, chăn mềm xếp gọn gàng mà trên giường không có ai.

Sau đó cô phát hiện, gần bàn học có một thân ảnh nho nhỏ rúc ở đó.

Mao Dĩnh lục lợi mở đèn, bước tới gần, giật mình: “Đông Đông, bà làm sao vậy? Tôi không ở nhà, có người xấu đột nhập vào phòng gây án vô lễ với bà à?”

Mặt của An Tư Đông bị nước mắt lan xen tùm lum nhìn cực giống con mèo bản, nhìn thấy cô bạn nước mắt lại chảy xuống: “Mao Mao.”

“Này này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Mao Dĩnh vỗ lưng cô, phát hiện người cô lạnh như băng, “Trên đất rất lạnh nha, bà ngồi đây bao lâu rồi? Mau dậy đi, qua bên đó nói.” Cô kéo An Tư Đông ngồi trên giường, cảm mềm đắp cô, một cái tay ôm cô, tay còn lại lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô bạn mình, “, Bà bị ai ăn hiếp nói tôi nghe coi, tôi giúp bà làm chủ.”

An Tư Đông hít hít mũi, lời nói cũng không rõ ràng: “Tôi, qua. Có, có một bạn nam. Nói với mình.”

“Tò tính?”

“Ừ.”

“Sau đó thì sao? Bà đồng ý chưa chưa?” Mao Dĩnh hỏi xong liền đánh đầu mình một cái, “Nhìn cái mặt bà là biết không thành rồi. aiz. . . người ta tỏ tình với bà, cũng không phải là bà đi tỏ tình người ta rồi bị từ chối, bà khóc cái gì dư hơi quá hả?”

An Tư Đông không lên tiếng, chỉ là khóc lớn hơn.

“Tôi nói.bà không phải từ chối người ta xong, xoay người mới biết mình thích người ta hả.” Mao Dĩnh lau mặt, “Oh mai gót, bà đó có máu chó vậy không.”

Cô bạn dùng ánh mắt cực sắc không mài được nhìn chăm chăm An Tư Đông: “Vậy bà ngồi khóc cái cọng lông gì, chạy đi tìm người ta rồi nói với nó: em cũng thích anh, còn hơn ngồi ở đây. Không phải xong rồi? Chuyện đơn giản như vậy, còn phải nghĩ?”

An Tư Đông thút thút nói: “Nhưng là mình đã có, bạn trai.”

“Vậy thì thêm một bước, đi tìm cái thằng bạn trai cũ chia tay, rồi lại đi tìm cái tên bà thích.”

“như vậy có chút, có chút không chịu trách nhiệm?”

Mao Đinh giận đến đê đầu cô: “Bây giờ trong lòng bà yêu một tên khác, lại ép buộc mình quen cái thằng mình không thích, đây mới gọi là không chịu trách nhiệm! Bà thấy cáo này là tốt cho người cũ nhưng đối với cả ba người là không có trách nhiệm ! Hiểu không?”

An Tư Đông giống như mở được nút thắt: “Cũng đúng nha.”

“Chính là vậy mà! Cũng thời đại nào rồi, quan hệ nam nữ, quen hay không quen cũng dứt khoát nhanh gọn đừng có mà lê thê do dự, của bà thì cổ mà giữ, không phải thì buông tay, lo cái gì phụ trách hay không phụ trách làm gì.”

“Được!” An Tư Đông bị cô bạn tẩy não xong, nắm chặt tay lại “Tôi sẽ tìm Trâu Du chia tay, sau đó đi tỏ tình với Khúc Duy Ân.”

Cô nhảy dựng lên, quên trên đầu là khung giường, “Phanh “ một tiếng đầu đụng vào song sắt phía trên. Mao Đinh cảm thấy cái giường bị cô đụng thành chấn động cấp ba rồi, cũng thấy đau dùm cô bạn, vậy mà cô ấy lại hồn nhiên không cảm giác gì, mở cửa xông ra.

Mao Đinh kéo lại: “Bà nội của tôi ơi, mặt bà như vậy mà muốn ra cửa à? Cái thằng bà thích cũng bị đạo chạy luôn giờ.”

An Tư Đông lúc này mới nhớ tới mình khóc cả đêm, hai con mắt sưng như trái đào, chớp mũi nóng hừng hực, trên mặt còn mấy lớp nước mắt nước mũi, cười thôi cũng thấy đau. Cô vào phòng rửa mặt, lấy nước lạnh chườm mắt, cuối cùng mắt cũng bớt sưng. Nhìn đồng hồ cũng hơn bảy giờ, theo Mao Đinh đi ăn sáng.

Ừ, ăn no mới có hơi sức, mới có thể kéo Khúc Duy Ân về.

Ý chí tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Bữa ăn sang còn chưa xong lại nhận được điện thoại của đàn anh tiến sĩ hướng dẫn cô làm luận văn: “Sur muội à, lễ tốt nghiệp của tụi em xong chưa? Giáo sư Mai nói sang nay mời tụi em tới phòng thí nghiệm, cô ấy muốn bài với em công việc của hè này.”

Sếp gọi, tất nhiên không dám là trái ý, vấn đề tình cảm để sang một bên trước. An Tư Đông ăn sang xong, đập xe tới phòng thí nghiệm, giáo sư Mai cũng chưa tới.

Đàn anh nói: “Em tới chậm một bước, mới vừa trong khoa có việc gấp giáo sư Mai bị gọi đi, lát lại về à, em đợi chút nha.”

An Tư Đông không thể làm gì khác hơn là ngồi vào chỗ của mình, mở máy vì tính ra quây, trong đầu lại suy nghĩ xem lát nói gì khi gặp được Khúc Duy Ân. “Khúc Duy Ân, em yêu anh” ? Không được không được, quá thẳng tahrws rồi, cô nói không được; “Khúc Duy Ân, tôi cũng thích bạn” ? Giống như có chút bình thường, ấy chắc nghĩ cô còn giận quá; “Khúc Duy Ân, tôi không có làm chuyện có lỗi với anh, thật ra thì tôi cũng thích anh, tôi lấy thân báo được không” ? Thế nào giống như dân ăn chơi vậy Nếu không trực tiếp xông lên ôm lấy cậu ấy rồi hôn hai cái ? nhưng đáng cô thấp quá với không tới.

Nghĩ tới nghĩ lui, còn là không nghĩ ra được cách tỏ tình tốt nhất. An Tư Đông rất sầu não.

Trái đợi phải đợi, giáo sư Mai cũng chưa về, gọi cho Trâu Du thì không ai nhận. Cô chán đến chết, bắt đầu lấy hình lần trước chụp chung với Khúc Duy Ân ra xem. Người ta nói đúng thật, người tình trong mắt luôn là Tây Thi, trước kia cô nhìn cậu ấy cả người không có chỗ nào đẹp nhưng giờ nhìn qua nhìn lại thấy chỗ nào cũng vừa mắt hết.

Nhìn chằm chằm tám hình chụp hồi off, đàn anh ở sau lưng nhảy ra: “Sur muội, thì ra là em cũng chơi WOW ad?”

Trong hình có logo của WOW. Đàn anh mới nhìn liền chỉ vào một góc trong hình nói: “Ý, đây không phải là bang chủ cũ của Đại Giang Đông Khứ sao? Anh chơi lại à?”

Đàn anh này hồi trước học thạc sĩ bên đại học P , nhưng vì ngành công nghệ bên đại học P hơi kém, lên tiến sĩ anh ấy liền chuyển sang đại học T. An Tư Đông nhìn theo hướng anh chỉ: “Anh nói người nào?”

“Chính là người này nè.” Đàn anh đứng sát lại, ngón tay chỉ thẳng vào Trâu Du đứng sau lưng cô.

Trâu Du nói anh ấy trước kia chơi ở một server khác nhưng vì bận học nên đã bỏ một thời gian. Thì ra là anh ấy còn từng làm bang chủ một bang nữa?

“Anh xác định là anh này a, không nhìn lầm chứ?”

“Sao lầm. Anh này trước kia rất thần bí, rất ít xuất hiện trên bang hội, chỉ có mấy đứa bạn học anh ta biết mặt à, còn anh ở kế phòng mới biết. Anh ta tên là Trâu Du, khoa quản lý hành chính, phải không?”

Cô cảm thấy không đúng lắm. Đại Giang Đông Khứ, Đại Giang Đông Khứ, cái tên này hình như nghe ở đâu rồi?

Cô đi ra phòng thí nghiệm, đến hành lang lấy điện thoại gọi cho Tịnh Thủy sư tỷ: “Sư tỷ, chị có nghe qua bang hội nào tên là Đại Giang Đông Khứ không?”

Sư tỷ nói: “Nghe qua, cái bang trước của Thanh Mai mà.”

Cô nhớ ra rồi, Đại Giang Đông Khứ, Liễu Như Mi từng nói với cô, bang chủ của họ PK thua QWE, xóa acc giải tán bang hội, sau đó thành viên khác lập lên Thanh Mai, cho nên Thanh Mai vẫn coi QWE là kẻ thù số một.

Giọng sư tỷ Tịnh Thủy rất bình tĩnh: “Đại Giang Đông Khứ một thời rất huy hoàng, cố tình thiết lập liên minh chống lại bang hội lớn nhất HSYH, tóm đầu không ít bang nhỏ, dùng là thủ đoạn rất cứng rắn. Khi đó người của FREE còn chưa bằng nhóm một, chỗ nào cũng bị Đại Giang Đông Khứ khi dễ, giành boss, lên acc Horde giết mấy cấp nhỏ không cho luyện cấp. Bang chủ của họ muốn PK với chị, bên thua phải nhập vào bên thắng. Em cũng biết, lúc ấy chị chơi rất gà, lại càng không biết PK. Lúc ấy QWE mới vừa max level chưa được bao lâu, ở kênh bang cũng ít khi lên tiếng. Trong nhóm tụi chị thì chỉ có cậu ấy là mạnh nhất, và PK cũng giỏi nhất, chị tạm thời giao chức bang chủ cho cậu ấy, để đại biểu FREE xuất chiến. Sau đó, bang chủ của Đại Giang thua, không chịu nhập vào FREE của tụi chị, anh ta giải tán bang hội, cũng xóa acc.”

Tay cầm điện thoại run lên, An Tư Đông hỏi: “ID của bang chủ bên kia là gì?”

“Giang Đông Chu Lang.”

Giang Đông Chu Lang, Trâu Du.

Thì ra đúng là anh ta.

Một khi biết được, những chi tiết vụn vặt từng xảy ra liền xuất hiện. Cô ở Redridge Mountains gặp y, bèo nước gặp nhau, trong WOW nhân yêu chỗ nào cũng có vậy mà y lại giúp cô làm nhiệm vụ mà mình đã làm, trong bữa off lại tới rất muộn, vừa xuất hiện là đòi đi; Sau khi thanh người yêu, anh nói quan hệ giữa anh và cô cho bạn học trong khoa biết nhưng trước mặt lớp trưởng lại phủ nhận là bạn trai cô; y không chịu thừa nhận Giang Đông Tiểu Kiều là Kiều Phi; y lấy cớ đi họp để lắt lết rồi lấy tài khoản và pass của QWE; y không nói tiếng nào rồi xuất hiện trong lễ tốt nghiệp, cố ý trước mặt Khúc Duy Ân làm ra vẻ thân thiết với cô, ra vẻ mình là người thắng. Trong quan hệ của hai người, cô luôn cảm thấy mình là người có lỗi, trước kia không còn do dự, vẫn phân nhưng giờ đây bình tĩnh nghĩ lại, mỗi một bước đều giống như bị y dắt mũi, vừa ép buộc vừa hướng dẫn cô đi về phía mà y muốn. Y thậm chí còn từng muốn nửa thật nửa giả “Bá Vương Ngạnh Thượng Cung” gạo sống nấu thành cơm tới chín luôn!

Cô rung mình một cái. Trâu Du, cô chưa từng thật sự hiểu qua.

Trong điện thoại, sư tỷ hỏi: “Bí đao? Sao tự nhiên em lại hỏi cái này?”

“Sư tỷ,” cô nhỏ giọng nói, “Em biết acc của QWE bị gì rồi. Em sẽ lấy lại công bằng cho cậu ấy.”

Cô cúp điện thoại, bắt đầu gọi cho Trâu Du. Gọi năm sáu lần, cuối cùng y cũng chịu bắt máy, giọng rất nhỏ: “Đông Đông, anh đang họp trong phòng thí nghiệm, lát anh gọi lại cho em được không? Anh cúp trước nha.”

“Trâu Du, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu.” Cô lạnh lùng nói, “Anh mà dám treo thì sau này đừng gọi cho tôi nữa.”

Anh kịp thời dừng tay lại không có cúp điện thoại: “Chuyện gì nghiêm trọng như thế, lại nói không được sao?”

“Tôi chỉ hỏi anh, chuyện kia, có phải anh làm không?”

Bên kia điện thoại dừng một chút: “Đông Đông, em nói gì vậy? Anh làm cái gì?”

“Trâu Du, anh còn giả ngu với tôi! Anh còn muốn lừa gạt tôi tới khi nào!” Cô tức giận, hét vào điện thoại, “acc của QWE có phải anh xóa không, Giang Đông Chu Lang!”

Đối phương im lặng chốc lát: “Đông Đông, chuyện này anh cũng.”

Pằng, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Đàn anh ở trong phòng lộ đầu ra: “Sư muội, mới vừa là em nói à? Không sao chứ?”

Cô xoa xoa đầu: “Không sao.” Xoay người hướng về phía thang máy.

“Ai, không phải em đang đợi cô Mai à?”

“Sư huynh, em có việc gấp phải về ký túc xá, cô Mai về anh gọi lại cho em nha? Em đạp xe, mười phút là tới.”

Đàn anh cẩn thận dò xét nét mặt của cô: “Được được, em có chuyện thì đi đi, anh sẽ nói với cô Mai.”

Cô đi xuống lầu lấy xe, ven đường có chiếc taxi dừng lại, Trâu Du từ bên trong vọt ra, chạy tới nắm lấy tay cô: “Đông Đông, anh sai rồi, anh đồng ý đi xin lỗi QWE, cậu ta muốn xóa acc anh hả giận cũng không sao. Em đừng giận anh nha?”

Cô ngẩng đầu nhìn y. Y chạy hơi nhanh, làn da trắng trước mặt hơi ửng đỏ, càng giống viên ngọc. Người con trai xấu tính có bề ngoài dịu dàng như ngọc, không phải là loại cô thích nhất sao? Tại sao ngoại đời gặp được lại cảm thấy khó chịu không thể chấp nhận?

Cô rút tay về: “Chỉ có anh mới coi trọng sĩ diện như vậy. Anh không cần làm gì hết, anh đi đi.”

Y bước tới, ôm chặt cô: “Anh không đi, Đông Đông, dù anh đã làm gì thì em chỉ cần nhớ một điều, tâm ý anh đối với em, nó là thật.”

Cô đờ người: “Buông tôi ra.”

“Không, anh không buông. Đông Đông, anh không thể mất em.”

“Anh có buông hay không?”

“Tuyệt đối không.”

Cô bực rồi, gờ đôi chân đang mang giày giày xăng đan hung hăng đạp vào đầu gối y, làm cho y đứng không vững, đẩy y ra. Chỉ thẳng vào mặt y: “Trâu Du! Anh cho rằng tôi ngu lắm phải không, yếu đuối không biết làm gì, chỉ là thứ đồ chơi trong tay tùy y bót nát nhào nặn? Hôm nay tôi nói thẳng với anh, là không! Tôi sẽ không để anh quyết định nữa, sẽ không tha thứ cho anh, cũng sẽ không quên anh nữa! Anh mà dám động tay động chân nữa, tôi gọi báo vệ tới!”

Y đành phải đứng lại, bắt đầu nhỏ giọng dụ dỗ: “Đông Đông, anh thừa nhận lúc đầu là anh có ý định xấu mới bắt chuyện với em, nhưng từ lúc gặp mặt em thì tình cảm của anh đều là thật long đò, anh thật sự thích người.”

“Nếu anh thật sự thích tôi, sẽ không lợi dụng tôi để trả thù bạn tôi, anh có vì tôi mà cân nhắc qua không?”

“Đông Đông, anh cũng không muốn như vậy, chỉ sự ghen tuông chiếm hết cả đầu anh rồi. Anh thấy em tới HongKong rồi cũng không muốn đi với anh, chỉ chờ tôi về lên acc của thẳng nó, em biết lúc đó anh hận nó bao nhiêu không? Em thích lại cũng được, tại sao lại cố tình không rõ ràng với nó” Anh càng nói càng tức, “Là nó ép anh không thể lẫn lộn ở server Áo nữa, cái loại cảm giác ngày ngày bị người ta cười nhạo trên kênh thành thị, em thử qua chưa? Chỉ một bang nhỏ ba mươi mấy người lại muốn bang Đại Giang bọn anh treo cái tên đó lên đầu à, bị nó giẫm đạp dưới chân, em bảo anh nhịn được à? QWE, nó là cái cọng hành gì, chỉ là một nhân vật nhỏ bé không tên tuổi, sao anh phải thua dưới tay thẳng như vậy?”

“Chuyện đánh cuộc cũng là anh nói, thua không nhận, anh còn dám nhắc? Thừa nhận người khác giỏi hơn mình khó đến vậy sao à?”

Y cắn răng nghiêng lợi: “Trời sinh Du, sao còn sinh Lượng, đạo lý đơn giản như vậy em cũng không hiểu?”

“Làm ơn, tự anh hèn hạ vô sỉ xấu xa hẹp hòi còn chưa tính, đừng có lấy Chu Du ra so với anh” An Tư Đông vắt tay, “Thôi, tôi không muốn cãi với anh nữa. Anh không phục cũng không sao, muốn tìm QWE báo thù cũng được, acc của cậu ấy bị anh xóa, cậu ấy cũng AFK không chơi nữa, mục đích anh cũng đạt tới, hài lòng chưa? Làm ơn nhường đường, tôi đi lấy xe.”

Y ngăn ở cửa để xe không cho cô vào: “Đông Đông, những chuyện kia đã là quá khứ rồi. Ai mà không có lúc làm sai, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Mấy ngày trước anh vẫn hối hận, sợ em biết chuyện sẽ không để ý tới anh. giờ anh mới biết, trong lòng anh em mới là quan trọng nhất.”

“Tôi mới là quan trọng nhất?” Cô cười giễu, “Cũng không bằng cái thù cũ một năm trước của anh, mẹ nó thật quan trọng à.”

Anh khẽ nhún mày. À, đúng rồi, y là một người có tri thức lại lịch sự, sẽ gờ cái giọng lạnh lùng cao quý của mình: Con gái không nên nói chuyện thô lỗ như vậy. Giả dối như bọn quý tộc hoàng thất trong Stormwind, một địa chủ hèn hạ bóc lột thành quả mà đám thợ đá phải bỏ ra máu và mồ hôi xây lên, còn ra vẻ mình là lấy danh chính nghĩa đi dẹp loạn.

“Được rồi, anh muốn đứng thì đứng đi.” Cô cất chìa khóa vào túi, “Du lịch Hongkong xài hết bao nhiêu tiền, tính xong tôi sẽ gửi tiền lại cho anh. Cảm ơn đã mời, tạm biệt.”

“Đông Đông.” Y cất bước muốn đuổi theo.

Cô chột xoay người, sắc mặt lạnh lùng: “Trâu Du, tôi không muốn gặp lại anh! Anh cũng đừng tới đây nữa!” Chỉ vào y rồi đi thêm mấy bước, thấy y không có cử động nữa, xoay người chạy như bay tới khu ký túc xá.

Vừa chạy, vừa lấy điện thoại gọi cho Khúc Duy Ân. Trong điện thoại vang lên hai tiếng « tuyền tuyền », liền có tiếng thông báo: “Chào bạn, số điện thoại bạn gọi hiện thời không liên lạc được.”

Cô biết đây là đối phương từ chối nghe máy. Anh không nhận điện thoại của cô.

Cô bắt đầu có chút nóng nảy. Lúc đầu còn tưởng mình bị oan, giải thích rõ với anh sẽ không sao nữa, nhưng bây giờ nghĩ lại, một chút cũng không oan. Chuyện này mặc dù là Trâu Du làm, nhưng cô dần y tới đây, một tay dựng lên cục diện như bây giờ, cô ít nhất cũng coi là nửa đồng lõa. Không biết thành khẩn xin lỗi Khúc Duy Ân, anh có thể tha thứ cho cô không?

Cổ hết sức, một hơi chạy đến ký túc xá nam. Bởi vì tốt nghiệp cần dọn nhà, cửa mở rộng ra, cô lập tức chạy lên phòng 613 ở lầu sáu.

Cửa phòng 613 cũng rộng ra, trong phòng có chút lộn xộn, ông Tất đang thu dọn đồ đạc quét dọn vệ sinh. Bên cạnh có cái máy cái va li của Tiểu Bàn, đồ đạc đã dọn sạch hết. Hai cái giường còn lại cũng không còn gì, chỉ còn lại một đồng giấy vụn bay loạn xạ.

Ông Tất nhìn thấy cô rất kinh ngạc: “Bí đao, sao gái lên đây? Còn chạy vội vã như vậy?”

Cô chạy đến đồ bưng cá khuôn mặt, thở không ra hơi: “Ông Người. Đi rồi?”

Ông Tất dùng ánh mắt thương xót nhìn cô, thở dài: “Hôm qua vừa hết lễ tốt nghiệp nhóc Chu dọn đồ theo ba mẹ về Thượng Hải rồi, giờ này chắc tới nhà rồi.”

Cô ngây ngốc nhìn căn phòng trống không: “Những người khác đâu. Cũng đi hết à?”

“Đúng vậy, Tiểu Bàn về nhà trước, hành lý còn để ở đây, chờ mấy ngày nữa bên ký túc xá nghiên cứu sinh đưa chìa khóa rồi chuyển qua; Khúc Duy Ân đã đi làm, mượn phòng gần công ty, sáng nay mới đi. . . .”

“Đi rồi.” Cô lâm bầm lập lại, lúc này mới phát giác chân chạy nhiều quá vừa mệt vừa đau, trong cổ họng giống như có một cục than hồng, phổi như muốn nổ tung, không thở nổi. Chân cô mềm nhũn ngã trên đất.

Ông Tất luống cuống: “Bí đao, gái sao rồi?”

Cô khó khăn nói: “Chạy mệt quá, nghỉ một lát. Ông, ông lo việc của mình đi. . . .”

Ông Tất rót ly nước cho cô, thở dài nói: “Gái nha, đừng là.”

Trên đất đều rác và giấy vụn, một ngọn gió thổi qua, làm giấy bay tán loạn. Cô đột nhiên nhìn thấy, dưới bàn của Khúc Duy Ân, trong đồng giấy vụn kia, hình như có một tấm hình.

Ông Tất nhặt tấm hình lên trước: “Đây không phải là hình cả phòng à? Tên nào không có lương tâm như vậy ném đi”

Đó chính là tấm hình Khúc Duy Ân giấu dưới gối, hình của bốn chàng trai năm nhất, ông Tất Tiểu Bàn và Chu Viễn Hằng đứng phía trước, Khúc Duy Ân đứng hàng sau, hai tay dang ra ôm lấy cổ ba người kia, cười rất tươi.

“Bí đao, gái biết không, trong tấm hình này cũng có gái ở trong đó.” ông Tất ngồi xổm bên cạnh cô, chỉ vào một góc đỏ sậm mờ mờ ở góc hình, “Ừ, chính là cái này, không nhìn kỹ thì giống như là khung cảnh phải không? Lần đó là hoạt động đầu tiên của lớp mình, mấy cô bạn cũng không tệ, một đám sôi hấu sắc vừa thấy hình liền kích động muốn tìm ra hình con gái lẫn trong hình của tụi nó. Mẹ nó Khúc Duy Ân thật tinh mắt, này cũng có thể bị nó tìm ra, tôi còn cho đây là một cây hồng diệp.”

Cô nhận lấy hình nhìn kỹ. Thật sự là cô, ngày đó mặc một cái áo khoác màu đỏ sậm, giống màu với cây hồng diệp. Trong hình chỉ là một bóng lưng ở xa, nếu không ai nói, sẽ thật sự nghĩ rằng đó là cây hồng diệp.

Thì ra anh đem tấm hình này giấu dưới gối là vì cái này. Cô đột nhiên nhớ đến cái acc nhỏ dùm là kho chứa hàng, cái đó chỉ là mộ Warlock gnome cấp 5, thác hai bím tóc màu hồng như sừng dê, đứng ở Ironforge. Tây Sơn Hồng Diệp, tên acc cũng không phải tùy tiện đặt.

Thế là từ lúc ấy sao. Sớm như vậy.

Tấm hình trong tay đã rất cũ, bốn góc cũng bị cong hết, nhìn ra được nó thường bị người ta cầm trong tay, trên hình cũng có nhiều vết gấp, duy chỉ có một chỗ nhỏ của cô, vẫn còn mới.

Thế nhưng tấm hình, suốt ba năm anh giấu kỹ dưới gối, hàng đêm ấy hình ra ngắm, hình của cô và anh, giờ anh bỏ nó rồi.

Anh bỏ cô rồi.

Cô cầm tấm hình, nhịn không được khóc ra, nước mắt rơi như mưa.

Ông Tất lại luống tay luống chân: “Bí đao, gái sao vậy, đừng khóc, đừng khóc a.” Trong hành lang có người nghe tiếng khóc, ngó vào. Tay anh vội đóng cửa sỏ lại, miệng thì cứ an ủi nhưng không có tác dụng, không thể làm gì khác hơn là kéo cuộn giấy cho cô lau nước mắt nước mũi. Lần trước anh thất tình là cô an ủi anh, giờ đổi lại anh cầm khăn giấy.

Ông Tất vừa đưa giấy vừa than thở: “Aiz, thật không nghĩ tới gái lại si tình như vậy, chuyện đã qua lâu rồi, gái còn nhớ tới nó. Nhóc Chu về Thượng Hải rồi, bạn gái mới cũng đôi bốn năm con, gái bỏ ý định đó đi. Gái học anh nè, anh mới vừa thất tình cũng cảm thấy trời muốn sụp, nhưng chuyện qua rồi thì cũng ổn lại thôi, giờ anh không phải sống rất tốt sao. Trên thế giới này nha, ai thiếu ai cũng sống như vậy thôi. Ah, tấm hình này cho gái là kỷ niệm

đó, lúc đó nhóc Chu còn rất đẹp trai.”

Trong nước mắt mơ hồ chỉ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của người nào đó, như muốn kêu cô nhìn thẳng.

Không ai biết cô yêu anh, bao gồm cả anh nữa.

Không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tấm hình kia được An Tư Đông để trong tập ảnh, mấy tấm hình khác để phía trên. Cô không có sùng khí như Khúc Duy Ân dám đem hình người trong lòng để dưới gối, sợ mình nhìn lâu một chút thì vẻ mặt bình tĩnh của mình sẽ mất đi.

Chỉ có lúc thật sự quá nhớ anh, cô mới thừa dịp trong phòng không còn ai lấy hình ra ngắm, cẩn thận nhớ lại khuôn mặt quen thuộc. Ngón tay chỉ sờ bốn góc, cũng không dám đụng vào giữa hình, sợ làm cho tấm hình cũ đi, hình sẽ mờ rồi không thể hình thấy rõ nữa. Giống như lúc tấm hình này trong tay chủ nhân kia suốt ba năm, một góc nhỏ màu đỏ sẫm kia chưa bao giờ đụng vào.

Cô như cũ kiên trì không ngừng gọi cho Khúc Duy Ân. Lúc đầu điện thoại còn thông báo ”Số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được”, sau lại biến thành ”số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy”, rồi chuyển thành ”Số điện thoại quý khách vừa gọi hết hạn sử dụng“, cuối cùng vĩnh viễn biến thành ”Số quý khách vừa gọi đã không còn”.

Những phương tiện liên lạc khác, QQ, BBS, cô gửi đi cũng không có hồi âm.

Thậm chí có lần cô mượn điện thoại ông Tất len lén gọi cho anh, anh nhận. Cô mới vừa thấp thỏm nói một tiếng: ”Là em” Trong tay nghe liền truyền tới tiếng ”tuyệt .. tuyệt”.

Đáy lòng như thủy tinh tan thành trăm mảnh.

Bị cự tuyệt nhiều lần, cô không khỏi hoài nghi, có lẽ anh thật quá ghét cô, ngay cả một câu cũng không muốn nói với cô. Cô càng đi quấy rối anh, có phải anh càng ghét cô không?

Cho nên từ từ, cô cũng buông tha việc tìm anh.

Khúc Duy Ân cứ như vậy biến mất trong cuộc sống của cô. Anh là cảm được thì cũng buông được, cho nên lần này, anh buông xuống.

Trâu Du sau đó cũng có gọi cho cô. Vừa bắt đầu cô cũng từ chối không tiếp, sau lại cô nghĩ, Khúc Duy Ân từ chối không nhận điện thoại của mình thì có lẽ y cũng có tâm trạng này. Suy bụng ta ra bụng người, nên cho người ta một câu trả lời chính xác, định gọi lại cho y điện thoại lại vang.

Vì vậy cô nhận điện thoại của Trâu Du. Đối phương vội nói: ”Đồng Đồng, anh.”

Cô chen ngang: ”Tôi yêu Khúc Duy Ân.”

Đối phương có chút kinh ngạc.

”Chính là QWE, ” cô nói, ”Tôi yêu anh ấy.”

Đối phương im lặng một lúc lâu, lại hỏi một câu: ”Hai người đang quen nhau à?”

Cô không trả lời.

Trâu Du tự nhiên hiểu, cẩn thận hỏi: ”Bí đao, anh có thể làm bạn với em không?”

Cô nói: ”Cách làm người và tính cách của anh không phải loại tôi thích, quan điểm sống cũng khác nhau, coi như làm bạn, có lẽ cũng chỉ có thể thuộc loại hơi hợt, không có cách nào thân được.”

Trâu Du cũng không nói gì nữa. Từ đó y không tìm cô nữa.

Hè năm nay trôi qua có chút khác ba năm kia, cô vẫn như cũ lại ký túc xá, vẫn may vẫn như cũ xui xẻo không đỡ nổi, vẫn như cũ bị cảm rồi ho, vẫn

như cũ bị thất tình.

Nhưng vừa giống lại có chút không giống mấy năm trước. Ít nhất từ mùa hè ấy, cô không còn thất tình nữa.

Trong lúc nghỉ hè xảy ra hai chuyện lớn liên qua tới WOW .

Chuyện thứ nhất là chuyện tốt. Đầu năm Bắc Mĩ đã login bộ phim tài liệu đầu tiên của WOW The Burning Crusade» cũng qua khảo sát, vào khoảng tháng 9 đã đưa vào hoạt động trong nước. Trên đường, trạm xe buýt, trạm xe lửa, khắp nơi có thể thấy được tấm quảng cáo kích sù của « the Burning Crusade » (1) , không khí cực kỳ hào hứng, trở thành game được mong đợi nhất của năm.

Chuyện thứ hai thì rất tệ. Có một sinh viên năm ba khó sinh vật, đã từng là thủ khoa cấp ba của tỉnh nào đó, vì mê WOW, bị nợ mười môn, bị trường ra lệnh cưỡng chế nghỉ học. Gia đình bạn này thuộc dạng đơn thân, gia cảnh nghèo khổ, cha mất sớm, một mình mẹ cực cực khổ khổ nuôi anh lớn, thi đậu đại học T, còn là được thủ khoa nữa, mọi người đều cho là tương lai sẽ rất tươi sáng, không ngờ tới đại học cũng không thể tốt nghiệp. Người mẹ của bạn sinh viên này cầu xin nhà trường có thể giữ con mình ở lại học tiếp, đánh phải leo lên tòa nhà cao, lấy cái chết làm điều kiện. Mặc dù cuối cùng được cảnh sát cứu được, chuyện này vẫn bị truyền ra ngoài, báo nào cũng đăng, nhất thời WOW thành tiêu điểm bị mọi người chỉ trích.

Vì vậy lúc khai trường, ngày 3 tháng 9 , « the Burning Crusade » phát hàng trước ba ngày, nhà trường muốn giảm sức ép của dư luận, tuyên bố chặn game WOW với tất cả ID của trường.

Kiếp sống một năm lễ hai tháng ở WOW của An Tư Đông, cứ như vậy kết thúc.

Sau đó là những ngày tháng cô đơn, cô không còn đi phỏ bản với nhóm, mỗi ngày chỉ cỡi ngựa dạo khắp bản đồ thế giới. Northshire Abbey, Elwynn Forest, Westfall, Redridge Mountains Deadmines Gnomeregan, Dustwallow Marsh, things Plaguelands, Hillsbrad Foothills, thậm chí là Stratholme, Naxxramas, những nơi mà hai người từng đi chung, cô không biết đi qua bao nhiêu lần, hi vọng tìm được bóng hình cũ.

Nhưng đây chỉ là một game, dù đó được làm tới mức tỉ mỉ giống như thật thì đó cũng chỉ là một đồng 0101 trong server thôi. Một acc đã xóa, một người đã AKF, sẽ không còn được lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Có một ngày đứng ngay cánh đồng tuyết trắng, cô đột nhiên nhớ đến rất lâu trước kia, mới vừa max level thì có một lần mấy người FREE mang cô cày đồ trong phỏ bản. Vừa đánh vừa nói chuyện ở TS, không biết nói đến đề tài bí mật gì đó, mấy người tùm lại chọc Nại Hà Tĩnh Thâm, nói “Bí mật nhỏ” của anh gì gì đó. Khi đó cô còn không biết Nại Hà Tĩnh Thâm thích sư tỷ Tịnh Thủy, ngu ngu ngơ ngơ hỏi: “Bang chủ Nại HÀ có bí mật nhỏ gì vậy?”

Khúc Duy Ân nói: “Ông thì có cái bí mật gì lớn được, còn không phải là ——”

Nại Hà Tĩnh Thâm then quá thành giận: “Ông dám nói ra ngoài thử đi! Có tin tôi đem bí mật nhỏ của ông nói ra luôn không?”

Không biết lúc đó sao cô lại ngu như vậy, cứ nhiên hỏi thật: “một cái đại lão gia như you cũng có bí mật nhỏ? Cái gì vậy?”

Một người trong TS huyết gió ồ ào lên. Khúc Duy Ân rất bình tĩnh, vừa chỉ huy mọi người đánh quái nhồi, vừa mật qua cho cô.

[W From][QWE]: bí mật của tôi a, chôn ở cánh đồng tuyết cỡ lục địa thứ ba của Azeroth, đến lúc đó you tự đi moi ra, tôi liền nói cho em biết.

Ngày đó cô thật ngốc mà, anh không chịu nói, cô lại len lén chạy đi hỏi Liễu Như Mi: “Lục địa thứ ba của Azeroth ở đâu vậy?”

Liễu Như Mi trả lời: “Phụt. Còn chưa mở lấy đâu ra.”

Cô hỏi: “Vậy lúc nào thì mở?”

Liễu Như Mi nói: “Lên xem thông tin đi, đầu năm sau sẽ ra một bộ tài liệu, có lẽ tới lúc đó sẽ biết. Chỉ là chờ bên mình ra thì cũng khoản thời gian này vào năm sau.”

“Thời gian nay vào năm sau” đã tới, mà cái bí mật được chôn ở cánh đồng tuyết, ngoại trừ cô không người nào quan tâm.

Cuối cùng cô vẫn không thể chơi «The Burning Crusade», lên trang web xem giới thiệu, mới biết mở không phải là lục địa mới Azeroth, mà là Ngoài Hành Tinh. Nơi đó đầy núi lửa, căn bản không có cánh đồng tuyết.

Cái cánh đồng tuyết chưa được mở ấy cũng thành một kỷ niệm mơ hồ xa xôi.

Có lúc cô đứng ở bờ biển, nhìn mặt biển vô tận kia, không nhận được sẽ nghĩ: trong warcraft cái nơi bị nước biển vây quanh, đích tới của đó là gì? Có thể giống như phim « The Truman Show »(2), tận cùng của thế giới là một bức tường trong suốt, phía trên là mây trắng nước xanh? Hay là, trong nước biển vô tận kia, giữa Eastern Kingdoms và Kalimdor, thật ra nơi cất giấu là đại lục mới vẫn chưa có người khám phá ra?

Blizzard như vậy thích che giấu, card nhiệm vụ che giấu nhiều chuyện xì căng đan, có lẽ, thật sự có thể.

Vì vậy, một ngày nào đó khi cô chờ ở Menethil Harbor đợi chiếc thuyền nhỏ của Auberdine, chờ lâu cũng không thấy đến, cô đành phải thử một lần.

Cô nhảy xuống ngựa, tung người nhảy vào nước biển xanh vô tận kia, bắt đầu bơi lội.

Bơi cách cảng một khoản, nước biển chuyển thành xanh đậm. Trên màn hình nhảy ra một câu cảnh cáo màu vàng: “Bạn đã bước vào vùng biển sâu, bơi lâu sẽ làm cho bạn thấy mệt mỏi.” đồng thời xuất hiện một con số đếm ngược màu vàng.

Nữ Priest mang theo ý chí của cô, tiếp tục hướng biển bơi đi.

Chiếc thuyền Auberdine lướt qua người cô, biến mất ở một nơi gần ấy. Sau lưng Menethil Harbor càng ngày càng xa, xa xa phía trước có một hình ảnh mơ hồ, giống như là hình một ngọn núi lại có thể là một đám mây đen, hình ảnh ấy như thôi thúc bạn hướng tới vậy.

Con số màu vàng cuối cùng cũng đếm xong, trên người nữ priest bắt đầu nhảy ra những con số giảm máu.

[Bí Đạo Mùa Hè kiệt sức, mất 1154 điểm sinh mệnh.]

[Bí Đạo Mùa Hè kiệt sức, mất 1342 điểm sinh mệnh..]

Bơi tiếp về phía trước, thêm chút nữa, có lẽ trước mắt sẽ xuất hiện một khối lục địa bị tuyết bao phủ, bí mật được chôn ở nơi đó, có thể rất nhanh sẽ tìm ra.

[Bí Đạo Mùa Hè kiệt sức, mất 1275 điểm sinh mệnh.]

[Bí Đạo Mùa Hè kiệt sức, mất 1487 điểm sinh mệnh..]

[Bí Đạo Mùa Hè chết.]

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Thời gian ba năm nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài, ăn chút cơm, ngủ một chút, viết vài mã code, chơi chút game, nhớ người trong lòng một chút, thoáng cái cũng qua đi.

Trong suốt ba năm này, An Tư Đông hoàn toàn trở thành một nữ otaku (trạch nữ). Hồi năm nhất nghiên cứu sinh còn thỉnh thoảng lên lớp nghe giảng, sau khi học phần đủ hết rồi thì hai năm còn lại ngày nào cũng chỉ đi ba chỗ ký túc xá ... phòng thí nghiệm phòng ăn, trừ việc theo giáo viên hướng dẫn làm đề án luận văn thì mỗi khi rảnh rỗi là ôm máy vi tính.

Phòng dành cho nghiên cứu sinh là phòng đôi, bốn người lúc trước ở chung phòng thì đã có một ra nước, một đi làm, chỉ còn cô và Mao Dĩnh học lên, hai người tiếp tục che chung một mái nhà. Đề tài của khoa lịch sử rất thú vị, Mao Dĩnh thường chạy đông chạy tây đi khắp cả nước, quen biết nhiều người, không giống như cô cả ngày trạch trong ký túc xá, giới hạn sinh hoạt càng ngày càng hẹp.

Suy nghĩ một chút cũng thấy rất lạ, trước kia thăm mền Vạn Thiên thì cô luôn nhìn không được quen những bạn nam có những nét giống anh, trong bốn năm đại học đối bốn bạn trai; Giờ cô thăm mền Khúc Duy Ân, một người bạn trai cũng không có.

Có thể là vì muốn tìm một người con trai giống như anh hơi khó? Chỉ xét về chiều cao cũng loại được một đồng người rồi, còn dư lại mấy phượng mao lân giác (ý là người hiếm gặp) đoán chừng cũng nhìn không vừa mắt quả bí lùn như cô.

Mao Dĩnh hay mắng cô: “Cứ trạch như vậy, cẩn thận biến thành gái lờ thì không ai thèm lấy. Bà cho rằng bà còn là cô em trong sáng hiền lành thời sinh viên sao? Con gái trên 22 tuổi là bắt đầu lão hóa, vừa qua 25 tất cả chỉ tiêu đều giảm xuống hết. Trước kia bà là hàng best-seller, con trai theo đuổi đếm không hết, giờ thì sao? Còn ai nữa đâu?”

Àch Có lẽ đây mới là nguyên nhân tiên quyết? o(́ ̀ ̂)o

Thật ra thì lúc vừa lên nghiên cứu sinh, vẫn còn một hai bạn nam hay đưa cho cô mấy tờ giấy nhỏ từ từ rồi mất tích hết.

Sư huynh hướng dẫn cô khi biết tin cô chưa có bạn trai, anh ấy còn nhiệt tình một lúc lâu, khi cô thừa nhận với anh là mình đã có người trong lòng thì anh cũng thoải mái không nhắc nữa. Tới khi anh ấy tốt nghiệp thì tình cảm của hai người cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là giới hạn bên trong phòng thí nghiệm.

Người bạn cùng tổ với cô, trước giờ tình cảm sư muội ấy với bạn trai đều rất ngọt ngào, hận tất cả mọi người trên thế giới không được hạn phúc như mình, vì vậy luôn quan tâm tình cảm đời sống của cô, ba ngày hai bữa lại giới thiệu đủ loại con trai cho cô quen biết, nhưng vẫn không có kết quả, vẫn lấy làm tiếc. Một đàn chị khác nói người cô luôn tản ra hơi lạnh “Con trai miễn gần”, vì vậy mà con trai quanh ba thước tự động tìm đường khác mà đi, cho nên tới giờ cô vẫn chưa có bạn trai.

Khi trong lòng bạn luôn nghĩ tới một người, tự nhiên sẽ không hứng thú với bất kỳ khác phái nào nữa. Cô đã không còn u mê, biết nên lúc nào nên cự tuyệt không cần chần chờ, biết khi nào thì kéo gần, biết khi nào thì nên giữ khoảng cách.

.... được rồi, thật ra thì cô chỉ biết giữ khoảng cách, không biết kéo gần. - __-b

Tốt nghiệp không bao lâu cô liền nói thẳng với ba mẹ là đã chia tay với Tiểu Chu rồi. Tuổi càng nhiều, trong nhà bắt đầu lo cho chuyện chung thân đại sự của cô. Mẹ thường xuyên gọi điện tới thúc giục: “Đông Đông à, trường học con nhiều con trai ưu tú như vậy, thừa dịp bây giờ có cơ hội tốt, nhanh tìm một người về đi? Sau này đi làm rồi, xã hội quá phức tạp, không còn loại tình cảm đơn thuần như trong trường nữa.” “Chị của đồng nghiệp ba con có một đứa cháu cũng học ở trường con, là ngành kiến trúc đó, nhóc ấy cũng không tệ, con khi nào rảnh thì đi gặp người ta thử xem?” vân .. vân.

Cô ngoại trừ không ngừng gặt đầu trả lời ập ờ thì không biết làm gì nữa.

Xác thực, kể từ khi cô được điều đến chung tổ với sư muội thì ngoại trừ bạn trai của cô sư muội ấy thì hầu như cô không tiếp xúc với khác phái nào nữa.

Mao Dĩnh thường xuyên lải nhải: “Bà thử đếm xem hôm nay nói chuyện với mấy người rồi? Tôi đoán lại không hơn năm người đâu. Tôi, bà chủ, sư muội, còn có hai đầu bếp ở phòng ăn, đúng hay không?”

Cô trừng mắt nhìn: “Hôm nay tôi ở phòng ăn đụng phải một đàn chị khoa vật lý, còn qua phòng chị ấy chơi, không chỉ năm đâu.”

Mao Dĩnh giận cũng không làm gì được cô.

Những người trước kia chơi game chung, sư tỷ Nguyễn Tĩnh là duy nhất vẫn liên lạc với cô, cô cũng thường qua khu nhà M của tiến sĩ chơi. Trong phòng sư tỷ có nhiều đồ chơi hình cún con, cái phản thưởng con cún con của lần so tài PK hôm off vẫn nằm ở một góc bàn, cô cũng gác cảm lên mặt bàn, đối diện với nó, dùng ngón tay nghịch nghịch chớp mũi cún.

“Được rồi, muốn thì lấy đi, đừng có nhìn chằm chằm hoài.”

Cô mặt mày hớn hở liền ôm cún con vào ngực: “Cảm ơn sư tỷ, lần sau em tặng chị ba con khác mà chỗ chị chưa có nha.”

“Không cần, em cũng giúp chị thu thập không ít.” Nguyễn Tĩnh cười cười, “Bí đao, em còn nhớ y không, sao không tìm y đi? Chị nghe nói y làm trong khu công nghệ mới xây ở phía bắc đó, ngồi hai chuyến xe điện ngầm là tới.”

Duyên phận đúng là điều kỳ diệu. Có duyên phận, trời nam biển bắc cách xa ngàn dặm cũng có thể gặp lại; không có duyên phận, mỗi ngày ở chung một thành phố, chỉ hai tuyến xe điện ngầm, lại chỉ có thể thoáng qua trong đám đông.

Tựa như Vạn Thiên, ở một huyện nhỏ trong một vùng quê, từ phía đông đến phía tây cũng chưa tới bốn cây số, diện tích cũng không lớn hơn cái sân trường đại học T bao nhiêu, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè cô luôn đi tìm lum, trong bốn năm lại chưa lần nào đụng phải anh ấy.

Khúc Duy Ân cũng giống như vậy. Lúc thực tập nghỉ hè, trong năm ba nghiên cứu sinh lúc tìm việc cô rất nhiều lần đi tới khu công nghệ phía bắc phỏng vấn. Lúc tan ca, bên ngoài khuôn viên rất đông người, cô đứng bên ven đường tìm trong đám đông ấy, và chưa lần nào tìm thấy bóng hình ấy.

Cũng có thể là, thời gian ba năm quá lâu rồi, hình dáng trong trí nhớ cũng mờ hồ, cô đã không còn cách nào chỉ thoáng qua là nhận ra anh. Có lẽ một cái chớp mắt thôi, anh đã trốn vào một góc khuất nào rồi.

Vậy có lẽ đây chính là biểu hiện của việc không có duyên phận.

“Bí đao ?” Sư tỷ gọi cô.

“Đạ.” Cô ôm cún con đang nằm sấp, ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Thứ Bảy tuần trước em hình như ở con đường trước túc xá nhìn thấy Nại Hà.”

Sư tỷ lập tức không nói nữa. Mỗi lần sư tỷ nhắc tới Khúc Duy Ân, An Tư Đông liền lấy Nại Hà Tinh Thâm chặn lại, luôn hiệu quả. Hai người đều là đã điều (ý là không dám nhìn nhận sự thật), không ai tốt hơn ai cả.

Nại Hà Tinh Thâm sau khi tốt nghiệp làm ở một công ty rất được lại gặp thời, giờ đây đã là một thanh niên tuổi trẻ tài cao anh tuấn, lại quay đầu theo đuổi Nguyễn Tĩnh. Nguyễn Tĩnh cũng không biết từ chối bao nhiêu lần, anh ngược lại ý chí bưng bưng, da mặt càng mài càng dày, chủ nhật không có tăng ca là tới quán lấy chị ấy, quán đến nỗi mấy năm này bên cạnh sư tỷ không một ai theo đuổi, tất cả đều bị anh ta hù chạy hết.

Mất thấy luận văn của sư tỷ xong rồi sắp tốt nghiệp tiến sĩ, An Tư Đông nghĩ, đoán là Nại Hà cũng nhanh thấy mây tan trăng sáng rồi.

Cô ôm cún con nằm sấp về phòng, xem nó như bảo bối đặt bên cạnh gối đầu. Thân cún mềm nhũn, bình thường đều là nằm, cô đem nó dựng thẳng lên cái mông chạm đất lưng dựa vào tường, không ngờ lại ngồi được, mắt nhắm lại bộ mặt rất chán.

Buổi tối Mao Dĩnh về phòng, nhìn thấy cún con đang nằm trên giường cũng hết hồn: “Chó này sao ở đây? Ngẩng đầu nhìn trời cười nữa?”

Vì vậy cô đặt tên cho cún là Khiếu Thiên. Khúc Khiếu Thiên. (khiếu = cười, thiên = trời)

Cái đầu rỗng những chuyện không trong sáng của Mao Dĩnh tất nhiên sẽ cười nhạo cô: “Ồ, còn ‘ Khúc ’ Khiếu Thiên nữa, hai người tụi bây khi nào sinh ra đưa con rồi vậy? Thành thật khai báo, bà có phải hay không lại làm mộng xuân rồi hả ? ai ya ai ya, nhìn coi bé lại mặt đỏ rồi kia, bị chị nói trúng chứ gì? Con trai cơ bắp cảm giác như thế nào?”

Cô thẹn quá thành giận, giờ Khiếu Thiên lên đuổi cắn Mao Dĩnh.

Cô đứng là thường mơ thấy anh, có đôi khi là đi leo núi, cô bò tới một mỏm chân đầu không lết được nữa, anh liền cõng cô, từng bước từng bước, trong mơ cũng rất thật; có đôi khi là ngồi trên xe buýt, trên xe rất đông, anh dùng hai tay ôm lấy cô, lần này cuối cùng cũng ôm chặt rồi, ôm chặt cô trong lòng có lúc, ách. Là có một chút hình ảnh hạn chế, không nói đâu.

Rất nhiều khi, chỉ là những hình ảnh nhẹ nhàng, giống như buổi họp mặt của mấy bạn thời sinh viên, anh cuối cùng cũng tới tham gia. Hai người ngồi cạnh nhau, mấy bạn lâu không gặp liền nhiệt tình lên nâng chén chúc mừng. Cô nói nhỏ: Khúc Duy Ân, những năm này em rất nhớ anh. Anh trả lời: Anh cũng vậy.

Giống như thật vậy.

Tỉnh lại phát hiện mình vẫn nằm trên giường, trước mắt là khoảng đen bao trùm, trong tai chỉ nghe tiếng hít thở đều đều của Mao Dĩnh, mà người trong mộng đang ngủ say sưa ở góc xó khác trong thành phố. Cái loại cảm giác mất mát đó, không cách nào miêu tả, chỉ muốn nhắm mắt lại tiếp tục chìm vào mộng đẹp, tiếp tục mơ một cảnh mới. Nhưng tỉnh mộng chính là tỉnh, không thể giống như xem phim, tạm ngừng lại có thể phát tiếp, muốn cảnh ngọt ngào là có thể diễn ra.

Lớp trưởng thường xuyên tổ chức họp lớp, nhưng vẫn là những bạn ở lại học lên nghiên cứu sinh là hay tới. Khúc Duy Ân chỉ ghé qua một lần, là lần trước năm mới, cái lần duy nhất ấy cô lại về quê, nhớ tới lại hối hận tới muốn bức tóc mình.

Dĩ nhiên, cũng có thể là anh cố ý tránh mặt không muốn gặp cô.

Khúc Duy Ân cơ bản là một người không hướng ngoại lắm, sau khi đi làm cuộc sống cũng không giống mọi người, chỉ hay liên lạc với ông Tất và Tiểu Bàn. Trong các buổi họp lớp cô luôn dưng thẳng lỗ tai mình, chủ yếu là nghe ông Tất nhắc tới anh. Nghe nói công việc của anh rất vất vả, công ty vừa mới thành lập nên còn rất gian nan, Chủ nhật phải làm thêm giờ là chuyện như cơm bữa, trong một lần họp lớp còn nghe tin anh vừa mới nhin com suốt một tuần, cho nên không có tới được; nghe nói trò chơi đầu tiên của công ty bọn họ cuối cùng cũng phát hành ra thị trường, có một công ty IT nổi tiếng muốn mua lại, chi tiết thì không rõ; Ông Tất không hiểu lĩnh vực game lắm, hồ hồ đồ đồ, cũng không biết rõ sau bị mua lại hay là công ty bọn họ cải tiến lại sản phẩm, tóm lại công ty phát hành ra thị trường rồi, nhân viên cũng giàu rồi; Sau lại nghe tin anh ra nước ngoài rồi, không biết là mở rộng ra nước ngoài hay là chuyển chén com khác rồi.

Ông Tất thường than: “Ban đầu Khúc Duy Ân bỏ qua tổ phần cứng đi làm, tôi còn liều mạng ngăn cản, thật may là nó không nghe lời tôi, nếu không tôi đã làm chậm trễ tiền đồ con trai nhà người ta rồi. Mọi người nhìn nó bây giờ cô, quản lý một đồng người, ra nước ngoài bàn hợp đồng, chỉ ba năm thời đã có nhà có xe. Chờ chúng ta học xong đi làm, gái trình cũng thành phụ nữ hết rồi, bây giờ giá nhà lại cao như vậy, mười năm tám năm cũng chưa chắc mua được.”

Mấy năm này sinh viên đại học kiếm việc càng ngày càng khó, mặc dù có thêm ba năm nghiên cứu sinh nhưng khi đi làm thì mức lương cũng không cao hơn mấy bạn sau khi tốt nghiệp đại học đã đi làm. Có vài bạn có biểu hiện xuất sắc thì bây giờ đã là một trưởng phòng, tiền lương địa vị cũng khỏi so chi nữa. Khoa công nghệ thông tin này còn tạm, giống như mấy ngành chứng khoán, ngân hàng, quản trị, marketing, ... tốt nghiệp, đi xin việc còn gặp phải trường hợp bị bạn học thậm chí đàn em khóc dưới phòng vấn, nhìn mãi cũng thành quen.

Mà những điều ấy đều khác xa với cuộc sống đơn thuần trong khuôn viên trường học. Thỉnh thoảng có mấy bạn đã đi làm tới buổi gặp mặt, nghe bọn họ bàn chuyện thăng chức, tăng lương, áp lực công việc, mua nhà, kết hôn gì gì đó, không hề có đề tài chung, cũng khó trách họ càng ngày càng không muốn tham gia nữa.

Ở sân trường cô thỉnh thoảng gặp được sư tỷ Nguyễn Tinh và Nại Hà Tinh Thâm, nghe nói anh giờ đã là một tinh anh trong lĩnh vực kinh doanh, nhưng nhìn cái mặt dày của anh khi bám theo sư tỷ thì so với ba năm trước cũng không có gì khác nhau lắm. Công việc ngành công nghệ đơn giản hơn tài chính nhiều, kiểu như Khúc Duy Ân, chắc cũng không thay đổi nhiều chứ? Có thể hay không ngày nào đó đột nhiên gặp được anh, tựa như năm đó có lần gặp lại bạn tiểu học, bởi vì lâu ngày không gặp, lúc gặp lại tình cảm cũng nhạt bớt, nhìn nhau mà không biết nên nói gì?

Cô không cách nào không nghĩ đến chuyện, Khúc Duy Ân người mà cô ngày đêm mong nhớ suốt ba năm, có lẽ đã biến thành người xa lạ mà cô không hề quen biết.

Sau khi tốt nghiệp An Tư Đông xin vào một công ty mạng. Tổng công ty đặt ở Thượng Hải, trong ngành cũng coi như có chút danh tiếng, hai năm trước mới lập chi nhánh này. Tuy là công ty về mạng nhưng thật ra thì mấy năm gần đây mới đầu quân về lĩnh vực Game Online, chi nhánh công ty chính là làm về phát triển game online. Có thể tìm được công việc này cũng có chút liên quan tới việc năm đó cùng Khúc Duy Ân hợp tác thiết kế cái game nhỏ kia.

An Tư Đông làm trong bộ phận xử lý số liệu, bộ phận này không liên quan gì đến ngành học ở nghiên cứu sinh, cô ba năm nay vẫn học về hình thức phân biệt, môn Internet Security lúc học nghiên cứu sinh cô chỉ đăng ký lớp phụ. Mới đầu nhận được đề nghị này, cô do dự thật lâu.

Mao Dĩnh khuyên: “Không ai quy định học ngành gì thì phải làm cái đó, bằng không bà cho mấy đứa học chuyên ngành như tụi tôi tốt nghiệp làm cái gì? Công việc này dù sao cũng có liên quan tới IT, bà coi tôi, học bảy năm lịch sử, cuối cùng còn không phải đi bán dầu gội sao?”

Hệ lịch sử là điển hình của việc tốt nghiệp liền thất nghiệp, cuối cùng Mao Dĩnh cũng tìm được việc làm tiếp thị ở một công ty hàng tiêu dùng, nhiệm vụ năm đầu chủ yếu là xem xét lượng tiêu thụ sản phẩm của công ty ở tất cả các siêu thị, cả ngày sống chung với dầu gội kem đánh răng bánh quy chocolate

gi gì đó. So ra, công việc của An Tư Đông thì còn có chút liên hệ với ngành học của mình.

Người phỏng vấn cô cũng là một đàn anh ở đại học T, hơn ba mươi tuổi, họ Mã, không ngờ là tiến sĩ khoa điện tử truyền thông, chuyên ngành nghiên cứu rada. Có ví dụ như Mao Đinh và sư huynh Mã, cô cảm thấy làm không đúng chuyên ngành cũng không quan trọng nữa. Cộng thêm cô cũng có tình cảm đặc biệt với game online, trong mấy công ty được nhận thì công ty này là được nhất, đãi ngộ lại nhiều, cuối cùng vẫn là lựa chọn công ty này.

Nhưng mà cái đáng nghi ngờ là, rõ ràng cô phù hợp với vị trí tuyển dụng bộ phận phần mềm, nộp đơn cũng là vị trí kia, tại sao cô lại được đề nghị tuyển vào bộ phận xử lý dữ liệu?

Đàn anh cười híp mắt nói: “Tổ phần mềm đã tuyển đủ rồi. Năng lực của em thì anh thấy rất ổn, lại từng tham gia phát triển game, người như vậy rất khó tìm trong những sinh viên mới tốt nghiệp, nếu không cũng sẽ không gửi lời mời qua. Chàng qua cá nhân anh cảm thấy, con gái không nên làm trong bộ phận kỹ thuật, công việc đó quá mệt. Tổ phần mềm thường phải chạy theo tiến độ các dự án, tương đối mệt mỏi, bộ phận xử lý dữ liệu sẽ nhẹ nhàng hơn. Ngoài ra còn có một nguyên nhân,” nói tới chỗ này, anh ấy thần bí nháy mắt mấy cái, “Đây là một bí mật nhỏ, chờ em vào làm sẽ biết.”

囧! Lại có bí mật nhỏ!

Chỉ là đợi cô tháng Bảy tốt nghiệp vào làm, cũng chưa hiểu sao mình lại bị chọn vào bộ phận này. Vào công ty mới biết, sư huynh Mã lại là người quản lý hết cả nhóm kỹ thuật, còn cao hơn cả tổng giám đốc, giữ vị trí Phó Tổng Tài, căn bản chính là tầng cao nhất mà mấy con tôm tép nhỏ không thể tiếp xúc được. Cô dĩ nhiên ngại đi hỏi người ta.

An Tư Đông mượn một phòng nhỏ có hai phòng ở gần đó, vẫn như cũ ở chung với Mao Đinh, mỗi ngày chỉ cần đi bộ mười lăm phút là tới chỗ làm. Mao Đinh phải ngồi ba trạm xe điện ngầm đi làm, cũng không xa lắm.

Cô thuận lợi vượt qua thời gian thử việc. Bộ phận xử lý số liệu quả nhiên nhẹ nhàng, các đồng nghiệp trong phòng cũng đi làm và tan ca đúng giờ, làm mấy bộ phận luôn phải tan ca để kịp dự án ghen muốn chết.

Làm một nữ otaku, cô rất hài lòng với công việc và cuộc sống bây giờ. Buổi sáng ngủ thẳng đến tám giờ rồi giường, có đủ thời gian ăn sáng; chín giờ đến công ty đi làm, 6 giờ chiều tan ca, lúc về còn kịp ghé qua khu chợ gần nhà; nấu cơm xong là bảy giờ rưỡi, vừa kịp giờ Mao Đinh về; buổi tối ôm máy vi tính yêu quý lên mạng, tắm rửa rồi dọn phòng, trước mười hai giờ bò lên giường ngủ, cả đêm mộng đẹp.

Mỗi ngày cứ bình bình an an trôi qua, cuộc sống bình thản mà phong phú. Cô sẽ cố gắng làm việc, từ từ dành dụm tiền. Qua mấy năm có lẽ đến lúc không chịu nổi áp lực của gia đình rồi sẽ đi xem mắt, tìm một người có điều kiện, nhìn thuận mắt một chút, bồi dưỡng tình cảm, sau đó kết hôn.

“Khiếu Thiên, con cũng cảm thấy như vậy rất tốt phải không?”

Khiếu Thiên nhắm hai mắt cảm hưởng lên trời ngồi ở đầu giường, lãnh diễm cao quý.

Có người nói, quên một người phương pháp tốt nhất, chính là yêu một người khác.

Thế nhưng chẳng qua là từ một cái bi kịch, nhảy vào một bi kịch sâu hơn.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cũng chưa từng gặp qua Vạn Thiên; sau khi tốt nghiệp đại học, cô cũng từng gặp qua Khúc Duy Ân.

Cô dùng thời gian bốn năm quên đi Vạn Thiên, cho nên bạn nghĩ xem, giờ đã qua ba năm, có lẽ qua hết năm này cô cũng sẽ quên được Khúc Duy Ân thôi.

..... Nếu như không phải là WOW mở ra cơn giận của Vu Yêu Vương, nếu như không phải là cô nhất thời tiện tay chơi lại, nếu như không phải là ở cánh đồng tuyết của Nặc Sâm Đức gặp người nam cự ma (Troll) tên QQWWEE.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

An Tư Đông chưa bao giờ biết bản thân lại có thể đề tiện như vậy. Thử nghĩ mà coi, nếu bạn ở đây đã ngoại gặp phải người ở phe địch đang bị vây đánh, tên của người kia lại có nét giống tên mình, bạn tốt bụng ra tay cứu người ta, người kia chẳng những không cảm ơn, còn tấn công bạn. Tấn công một lần thì kệ, chém người đó chết rồi thôi, nhưng người kia tự nhiên sống lại rồi cứ chạy theo đuổi giết bạn, quấy rầy đến nỗi bạn không cách nào làm nhiệm vụ. Giết lại thì người ta không quan tâm, không biết bao nhiêu lần sống lại rồi quấy rầy tiếp, bạn tự nói với mình phải hít sâu hít sâu để bình tĩnh lại sao? An Tư Đông cũng không lần đầu gặp phải chuyện bị người ta giết ở đã chiến nên bị giết xong liền dùng phù trở về thành. - -b Nhưng, khi một người bên Liên Minh (Alliance) đụng phải một người Bộ Lạc (Horde), trừ giết anh ta ra thì hai người còn có thể làm cái gì nữa? Cô giờ đây có thể cảm nhận được cái cảm giác được người ta gọi là yêu nhau làm cắn nhau đau. Liên Minh (Alliance) và Bộ Lạc (horde), tổng cộng cũng chỉ có hai phương

thức để trao đổi, một loại là dùng động tác của hệ thống cung cấp, cái còn lại là chính là giờ tay giết người. Ai kêu cô mới bắt đầu kích động quá đánh sai từ khóa, giờ quay đầu nói với người ta là mình muốn làm bạn, giống như có chút. Quý dĩ? Quan trọng nhất là, nếu thật sự chạy đi lấy lòng, đôi phương tha thứ cho cô, từ đó bình an vô sự, lại không thể tổ đội, cũng không thể nói chuyện. Nhưng mà nếu làm kẻ thù của anh, để cho anh nhớ tới, cứ gặp là giết, cuối cùng. nghĩ lại thì cũng có chút quan hệ với nhau hơ? Cô cảm thấy mình rất giống mấy nhóc tiểu học, lấy chuyện khi dễ cô bạn nhỏ mình thích làm thú vui. . . . ách, nói ngược rồi, bị người trong lòng mình giết làm thú vui. T_T

Cả khu Nặc Sầm Đức chỉ có một thành chủ, chính là Dalaran, Liên Minh và Bộ Lạc dùng chung. May là cô sớm đã đặt sẵn truyền thống về thành, vì vậy dùng phù là lập tức về thành. Mặc dù giờ đang là buổi trưa, trong thành Dalaran cũng đầy người, mạng rất chậm. Cô lật tum cả Dalaran lên, tìm thêm mấy lần nữa, cũng không tìm được bóng dáng của QQWWE. Có lẽ anh đặt phù ở gần chỗ nhận nhiệm vụ, biết trước cô đã chạy qua mấy tiệm bán hàng của phe kia rồi, giờ bay qua thì cũng chậm rồi. Cô ảo não nghĩ. Ở Dalaran không tìm được Tử kỵ sĩ (Death Knight) Cự Ma (Troll) của Khúc Duy Ân, lại đụng phải có một ID quen mặt. [W From][Sao Bắc Cực]: QWE, thật sự là ông à? Ông chơi lại rồi à? Thật tốt quá! Ách. Im lặng là vàng, giả bộ không thấy là được rồi. [W From][Sao Bắc Cực]: còn nhớ rõ tôi không? Tôi là PolarBear, hôm qua tôi còn thấy bài viết của ông, còn comment lại, đáng tiếc ông đã xuống. [W From][Sao Bắc Cực]: Này này, sao không đề ý tôi vậy? [W From][Sao Bắc Cực]: Xin chào, xin hỏi bạn có phải là QWE trên BBS Hóa Thụ không? Có “Ừ” một tiếng, chuẩn bị chạy. Ai ngờ Sao Bắc Cực lại nhanh chân hơn cô, gửi giao dịch, trong khung giao dịch có 7000 kim. [W From][Sao Bắc Cực]: ông không phải nói là vừa chơi lại rất nghèo sao, anh bao nuôi chú em! Này 7000G cho chú em mua thú cưỡi, tới cấp 77 là có thể học phi hành. Không đủ hỏi tôi kiếm anh, hắc hắc! Đối với vật phẩm trong WOW cô chỉ dùng lại ở 300 kim trong của hàng, trong túi bí đao nhiều lắm cũng chỉ chưa qua 2000 kim, bị số tiền khổng lồ hù cho hết hồn, vội vàng trừ chối. [W From][Sao Bắc Cực]: 55555 không cho anh cái cơ hội bao nuôi em luôn à! Sao Bắc Cực vẫn kiên nhẫn gửi giao dịch, giả bộ tiếp nữa cô sẽ rơi vào con đường phạm tội. Dù sao QQWWE cũng không biết đi đâu rồi, định logout. Trờ về khung nhân vật, đầu chợt sáng lên, tiện tay lập một nhân vật mới chơi Bộ Lạc, danh sách bạn tốt thêm tên QQWWE, phát hiện anh thật đã logout rồi. Ba năm không chơi, cái game này cũng thay đổi rất nhiều. Giống như cùng một acc có thể tạo thêm nhân vật không cùng phe; giống như Liên Minh tăng thêm chủng tộc Đức Lai Ni (Delaney), Bộ Lạc thêm Huyết Tinh Linh (Blood Elf), hai chức nghiệp đặc biệt Tát Mãn Tê Ti (shaman) của bộ lạc và Thánh Kỵ Sĩ (Paladin) của liên minh giờ đây phe đối phương cũng có thể học được; lại còn chuyên đạo tặc (rogue) thô bỉ đổi tên thành Tiềm Hành Giả (Stalker) , dĩ nhiên hành tung vẫn thuộc dạng bí ối; tất cả Mục Sư (priest) đều có kết giới không bỏ chống hiệu ứng sợ hãi, không cần vì cái này mà chuyển đi chơi Mục sư của Ai Nhân (Dwarf) rồi, tàu thủy Auberdine chuyển thành cảng đi Bạo Phong Thành (Stormwind), trước kia cảng Menethil là bến cảng đến Howling Fjord ở Nặc Sầm Đức; phó bản lớn dành cho 40 người trở thành chuyên lịch sử, phó bản mới nhiều nhất chỉ có thể chứa 25 người; đã từng có bao nhiêu người chiến đấu hăng hái mấy tháng liền trong Naxxramas, vốn nó còn đang bay bay trên bầu trời Đông Ôn Dịch (Eastern Plaguelands), giờ đó đã bay tới vùng long cốt hoang dã (Dragonblight), biến thành phó bản cấp 80. Lần nữa quay lại khung đăng nhập, nhìn Mục Sư nhỏ của mình. Nguyên bộ Tín Ngưỡng T3 thuần khiết, ánh sáng màu lam nhạt, từ sau khi tham gia Naxxramas cô cũng không đi thăng cấp nữa. Có một ít chuyện, đã qua chính là đã qua, không bao giờ tìm lại được nữa. “Này, An Tư Đông! Bà lại lên lên chơi game hã!” Sau lưng có người vỗ bả vai của cô, cô quay đầu lại vừa nhìn, trợ lý Triệu Nhụy của bộ phận phần mềm, “Có đi ăn cơm không?” Liếc mắt nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ. Cô tắt game, cầm phiếu cơm đi với Triệu Nhụy xuống tầng một ăn cơm trưa. Cả trung tâm kỹ thuật trên trăm người, nhân viên nữ chưa tới một phần mười, có một ít còn là nhân viên cũ, có gia đình hết, không có đề tài chung với mấy cô gái trẻ như tụi cô. Triệu Nhụy cũng là năm nay mới vừa vào công ty, cũng làm việc ở chỗ khác hai năm rồi, cũng cỡ tuổi An Tư Đông, bình thường thân với cô nhất. “Thật không hiểu nổi mấy người, game online có gì vui đâu, làm gì mà mê như vậy. Tôi thấy gần đây rất nhiều người đều chơi game đó, trong giờ làm việc cũng chơi, cũng không sợ ông chủ thấy à.” « Con giận của Vu Yêu Vương » mới vừa mở ra, tất cả mọi người đang ra sức tăng cấp. Ở một công ty game online thấy một nhóm lớn fan hâm mộ WOW, đó là chuyện bình thường rồi. ㄟ (_ _) ㄟ Không khí trong công ty IT tương đối tự do, thời gian đi làm đều có giãn theo mức độ công việc, bạn có thể 10h30 sáng đi làm, thì tương đương cũng phải bảy giờ rưỡi tối mới có thể về. Thời gian như thế nào đều do bạn sắp xếp, chỉ cần bạn có thể đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ được giao, ông chủ cũng không ngại việc bạn thỉnh thoảng lên mạng để thư giãn. Chơi game online ít nhiều gì cũng coi như có liên quan tới công việc, cho nên nhìn thấy có người vừa làm vừa treo máy cũng không lạ gì. Ngày hôm qua cô đi ngang qua phòng làm việc của ông Mã, còn thấy anh ta treo máy ở đài nguyên Bắc Phong (Borean Tundra) hi hục giết voi ma mút. A, đúng rồi, ông Mã chính là sư huynh Mã, Mã phó tổng tài, bình thường tất cả mọi người gọi anh như vậy. An Tư Đông hỏi: “Bà không thích game online à? Vậy tại sao lại tới công ty game online làm vậy?” “Tiền lương của công ty này cao hơn mấy chỗ khác,” Triệu Nhụy bĩu môi, “Dù sao tôi chỉ làm trợ lý nhỏ thôi, làm ở đâu cũng vậy thôi.” Có người đem công việc giống như sự nghiệp, nhất định phải phấn đấu hết mình; có người chỉ cho là cách kiếm sống, sao cũng được. Bên cạnh có một nhóm nhân viên nam trẻ tuổi đi ngang qua: “Hai người đẹp cũng đi ăn cơm à? Đi chung không?” Triệu Nhụy nhìn anh ấy cười cười: “Mấy anh đi trước đi, em còn đợi người.” Chờ bọn họ đều đi rồi, Triệu Nhụy mới đi vào thang máy. An Tư Đông hỏi nhỏ: “Bà làm gì mà không đi xuống với mấy anh? Trong đám người vừa rồi không phải có mục tiêu của bà à, gọi Jason ấy. Ừ?” “Đừng nói nữa, anh ta đã đính hôn với bạn gái rồi. Thiệt là, tại sao đầu năm nay con trai bẻ ngoài đoàn hoàng chút thì đều kết hôn rồi! Có vợ thì nói sớm đi, lãng phí tình cảm của người ta!” Triệu Nhụy tức giận nhấn mạnh vào nút thang máy. Đáng thương cho bạn Jason không làm gì cũng bị chửi. Lúc ăn cơm Triệu Nhụy đã ném chuyện này qua một bên, lại hào hứng tám chuyện với cô: “An Tư Đông, tôi mới vừa biết thật ra bộ phận của tôi cũng có trai đẹp nha, tôi cảm thấy người đó còn đẹp trai hơn Jason có vợ kia gấp mấy lần!” “Oh.” An Tư Đông cúi đầu nghiêm túc nhất xuong cá. “Làm sao bà gặp một chút cũng không quan tâm vậy?” Cô rất phớt lờ hỏi: “Còn có người đẹp trai hơn Jason à? Ai vậy?” Triệu Nhụy quơ quơ chiếc đũa: “Chính là Owen đó, buổi họp sáng nay nhìn thấy anh ấy trong clip, ảnh rất đẹp trai nha! Không giống kiểu đẹp trai của Jason, nói như thế nào đây. Dù sao cũng không hề kém hai anh đẹp trai người nước ngoài! Chức vị của anh còn cao hơn Jason, lại trẻ hơn Jason, hơn nữa tôi nghe nói, ảnh còn không có bạn gái! Tóm lại cái gì cũng hơn Jason là được, hừ!” Owen quản lý bộ phận phần mềm, năm ngoái được phái qua chi nhánh bên Mỹ, trước mắt bộ phận phần mềm do ông Mã quản lý. Trước khi ông Mã thăng chức chính là trưởng phòng bộ phận phần mềm, bây giờ nhiều nhân viên cũ cũng từng là thuộc hạ của anh ấy bao gồm cả Owen. Giờ trong công ty có người dùng tên tiếng Anh, có trực tiếp sử dụng tên tiếng hoa, chỉ vì năm trước thu mua công ty game Boston, đồng sự trưởng đột nhiên nổi hứng, ra quyết định: bây giờ chúng ta đã là công ty đa quốc gia rồi, để cho thuận tiện trong việc giao lưu quốc tế, tất cả mọi người muốn phải có thêm một tên tiếng Anh! Qua một hồi, phát hiện toàn bộ công ty hơn hai ngàn người, 99% nhân viên đều không có bất kỳ liên quan gì tới việc giao lưu quốc tế, ngược lại là vấn đề trùng tên trong nội bộ công ty lại làm cho hệ thống IT cảm thấy nhức đầu, sau này nhân viên mới vào cũng không còn yêu cầu này nữa. Bây giờ nhìn trong hệ thống tên của một người còn dùng tên tiếng Anh, là có thể đoán người đó là nhân viên cũ hoặc là vừa mới hai năm qua trước vào làm. Triệu Nhụy vẫn còn ở lộ về háo sắc: “Không biết Owen lúc nào thì về, giờ muốn gặp anh ấy cũng khó, ghét nhất là sai giờ.” An Tư Đông vừa nhặt xương cá vừa tốt bụng nhắc nhở cô bạn: “Công ty có quy định chung bộ phận không thể quen nhau, nếu không sẽ xa thải một, bà cảm thấy ông chủ sẽ đuổi bà hay là Owen?” Triệu Nhụy ghen hợm: “Đúng hơ, công việc quan trọng hơn đàn ông. Aiz, tôi tưởng tượng một chút cũng được mà, con trai ưu tú như vậy, đến giờ còn chưa có bạn gái, khẳng định là mất đề trên trời rồi, chắc sẽ không đề ý trợ lý nhỏ như tôi đâu. Bà thì còn được.” An Tư Đông thiếu chút bị xương cá mắc kẹt: “Tự nhiên kéo qua tôi nữa!” “Điều kiện của bà rất tốt nha, mạng tiếng thạc sĩ, thu nhập lại cao, bề ngoài cũng dễ thương, ảnh còn muốn gì nữa!” “Tôi làm sao biết anh ta muốn cái gì? Tôi còn chưa gặp anh ta nữa!” Triệu Nhụy nhìn cô lần, lại thất vọng lắc đầu thở dài: “Không đúng, tôi đoán Owen cũng sẽ không thích kiểu như bà.” Cô có chọc ai đâu lại bị trúng đạn! Buổi chiều cô vừa làm việc vừa treo máy acc mới trong WOW, treo cả buổi chiều cũng không thấy QQWWE login. Buổi tối về nhà lại treo tiếp, cũng không thấy. Cô nhớ tới Sao Bắc Cực nói thấy QWE trên box WOW, liền bò lên BBS xem thử. Vừa lên mạng, theo

thối quen tiến vào khung bạn tốt, tìm cô đập hụt một nhịp QWE lại online, trạng thái là đang đăng bài viết. Những năm này điều duy nhất làm cô cảm thấy Khúc Duy Ân vẫn còn tồn tại, chỉ có ID trên BBS này. Anh thỉnh thoảng sẽ truy cập, thời gian luôn rất ngắn, cũng rất ít đăng bài viết. Có một lần cô đột nhiên phát hiện số bài của anh nhiều hơn trước kia 1 bài, tìm xem bài anh vừa đăng ở đâu, cuối cùng tìm được anh chỉ đi giúp đám bạn làm bài viết đứng top, bài đăng chỉ đăng có hai chữ: “Re.” Dù vậy, cô vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào bài đăng đó, cuối cùng lưu luyến chọn chuyển vào email của mình, giống như những nơi anh từng đi qua, người mặc dù đã đi, trên đường vẫn còn giữ được dấu chân anh, dù sao cũng cảm thấy an ủi. Cô vào box WOW, trang bài viết đầu tiên chính là bài QWE vừa mới đăng: “Tôi giờ đã đổi sang chơi bộ lạc, QWE gì đó bên liên minh không phải là tôi, bị gạt cũng đừng nói tôi không nhắc trước.” Phía sau có một người tên PolarBear hồi âm: “Không phải đâu, hôm nay tôi đụng phải tên QWE ở Dalaran, đưa nó 7000G mua thú cưỡi, nó không lấy, tôi thấy nó không giống tên lừa gạt.” Có người nói giỡn: “Nói không chừng là fan hâm mộ của ông, dùng cách đó để thể hiện tình yêu ấy mà.” An Tư Đông ngồi trước máy vi tính lập tức hồi hộp. QWE nói: “Vô nghĩa, nó vẫn tới giết tôi kia.” Em làm gì có giết anh đâu, lần thứ nhất cũng không thành công, rõ ràng là anh giết em không biết bao nhiêu lần rồi. Được rồi, cô thừa nhận, đó cũng là cô tự tìm -_-b “Tôi thấy lạ sao nhiệm vụ của ông làm hoài không xong, nguyên lai là bị cái tên chết tiệt đó giết đến logout à, mất mặt quá nha!” Không ngờ QWE lại không biện minh. An Tư Đông suy nghĩ một chút, hình như hành vi của mình không hợp lẽ thường lắm, làm gì có người nào ăn no rồi việc chạy đi cho người ta giết, có mấy lần cô sống lại buff chauw tới nửa cây máu lại tấn công tiếp, ngộ nhờ anh bị người kia nhắc nhở khiến anh đoán nó là người hâm mộ, đây chẳng phải rất dễ bại lộ sao? Chỉ là, xem cách nói chuyện của QQWWEE kia thật sự là anh, cuối cùng cũng có một chuyện tốt. Không thấy anh ấy còn nhắc tới cô sao! Anh nói “Cái tên QWE Liên Minh đó” “Nó vẫn tới giết tôi kia” . Đây có lẽ là lần đầu tiên Khúc Duy Ân nhắc tới cô trong suốt ba năm nay, còn về phần cô được nhắc tới với tên “nó” hay “nhỏ” cũng không quan trọng lắm! An Tư Đông hí ha hí hửng lưu hai bài viết kia vào email của mình, góc bên phải màn hình xuất hiện dòng chữ của thông báo của hệ thống: “Hộp thư của bạn đã đầy, xin hãy dọn dẹp” Cô vào hộp thư, rất nhiều thông báo cũ không cần tới nữa. Thời hạn thông báo là 2010, 2009, 2008, 2007. Và cô nhìn thấy tin nhắn kia, “Tất cả tin nhắn của ngày 01-07-2007.” Nên cảm ơn hệ thống của BBS còn có chức năng này mới có thể giúp cô giữ lại vài câu nói của đêm cuối cùng đó. (01 -07 - 2007 00:02)=> QWE: có ở đây không? (01 - 07 - 2007 00:03)QWE: An Tư Đông, tôi chờ bạn ba năm, lại đợi được kết quả này. (01 - 07 - 2007 00:03)QWE: tôi sẽ không ngu nữa. Anh đợi cô ba năm, hôm nay đổi lại cô chờ anh, này rất công bằng, cô chưa từng oán nữa câu, mà còn vui vẻ chịu đựng. Khúc Duy Ân, em cũng đợi anh ba năm đó, giờ đây, anh sẽ cho em kết quả gì đây? Dĩ nhiên sẽ không ai trả lời cô. Xem ID của anh ở BBS, trạng thái đã thoát; Vào WOW tạo một nhân vật mới cấp 1, tên là linh hồn bị bỏ rơi, ngồi chờ ngay cửa trấn. Đợi cả đêm, anh rõ ràng vẫn còn trên mạng, nhưng lại không login QQWWEE. Mất thấy trời đã dần sáng, sáng mai còn phải đi làm, cô chuẩn bị tắt máy đi ngủ. Trong tai nghe đột nhiên truyền đến tiếng “tuyệt”, có người login rồi. Trong khung bạn tốt của nhân vật linh hồn này chỉ có một người bạn duy nhất. Cô vội vã mở game lên, lật khung bạn tốt ra nhìn, quả nhiên: QQWWEE — long cốt hoang dã (Dragonblight), cấp 70. Ngay lập tức, đôi acc chính bay qua Quần Tinh Chi Mộ (Stars’ Rest) trong Long Cốt Hoang Dã (Dragonblight). Cười ngửa chạy mấy vòng ở xung quanh xem thử, màn hình xuất hiện biểu tượng đang có nhân vật phe đối địch thi triển phép thuật: QQWWEE ; và ma pháp Vu Sư (shaman) bắt đầu phóng chiêu. Điều này nói rõ anh đang đánh ma pháp Vu sư. Cô chạy đến khu vực của ma pháp Vu sư xem, quả nhiên nhìn thấy anh dẫn quân công ba bốn con quái nhiệm vụ, máu chỉ còn lại một nửa. Cô núp ở phía sau cây: có nên đánh lên không? Có nên đánh lên không? Còn chưa quyết định được thì bên kia QQWWEE đã đánh xong rồi, đang ngồi ăn bánh mì hồi máu. Đợi anh đầy máu, hai người mặt đối mặt PK thì cô chắc chắn không phải đối thủ của anh. Vì vậy cô quyết định sẽ bị ổi, từ phía sau cây nhảy ra, buff thêm các hiệu ứng cho mình, nhắm thẳng hướng Cụ Ma đang ngồi trên đất kia, giết. Từ kỵ đấu với Từ kỵ, mấy cái chiêu làm hôn mê hay tha băng gì đó đều không cần, trực tiếp chém đối phương hết máu là được. Máu còn một nửa lại bị đánh lén, còn có ưu thế hơn cấp nữa, lần này cô hiển nhiên là mang chiến thắng trở về, chém ngã xong, ngồi trên thi thể anh ăn bánh mì, còn ra sức đập mấy cái lên đó cộng thêm việc vung hai ngụm nước miếng, bày ra bộ dạng vô sỉ. Ủ, như vậy tương đối giống như mấy tên chuyên đi gây sự rồi? Thật ra thì, nhìn thi thể Cụ Ma đang co ro trên đất, vẫn có chút đau lòng. Tiểu Chu Nho (gnome) từ nhảy khỏi thi thể, đứng qua một bên. Còn chưa có đau lòng xong, anh, anh ấy lại logout rồi! >_ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Gần đây thời gian nghỉ ngơi và làm việc của An Tư Đông có chút không theo quy luật gì.

Qua vài ngày cảm máy quan sát, cô cơ bản đã hiểu được thời gian hoạt động của QQWWEE. Anh hầu hết đều có mặt vào lúc sáng sớm tới giờ cơm trưa thì xuống, sau đó sẽ phải đợi tới hơn mười hai giờ khuya chút mới lên mạng nữa, thời gian chơi đúng là khác người Và phải kèm theo điều kiện quan trọng là không bị cô quấy rầy đến nỗi phải logout sớm.

Thời gian lên mạng lạ lùng như vậy đó, nhưng may là cô làm việc ở một công ty game online, có thể thừa dịp lúc đi làm len lén vào game. Cho nên trong

khoảng thời gian này cô làm việc và nghỉ ngơi liên thay đổi thành: mỗi sáng sớm 7 giờ thức dậy, trước 8 giờ tới công ty, nghịch hết cả buổi sáng; buổi chiều hi hà hi hục làm việc, buổi tối phải ở lại công ty tan ca từ hai đến ba giờ; về đến nhà là ngủ trước, đứng mười hai giờ bỏ dậy đăng nhập vào game, tiếp tục phá thêm một giờ, sau đó bỏ lên giường với một đồng suy nghĩ trên trời dưới đất.

Mao Đinh rất không hài lòng với chuyện này: “Đồng Đông thúi thúi kia, mấy ngày này bà làm trò gì vậy, có phải ở bên ngoài cấu kết với thằng nào không, com cũng không chịu nấu, hả?”

Cô bày ra bộ mặt mệt mỏi rất muốn nhưng lại không thể hoàn thành sứ mệnh được giao: “A. Gần đây công việc rất bận, ngày nào cũng phải tan ca, còn không có tiền tan ca nữa, lập trình viên đúng là onsin của IT, thảm quá!”

Đồng nghiệp trong công ty hỏi: “Bộ phận của mấy bạn không phải rất rảnh sao, những người khác đâu, sao có mình bạn tan ca vậy?”

Cô sợ hãi: “Cô bạn ở chung với mình cứ mãi lo tan ca, ở nhà một mình rất sợ nên tôi mới ở công ty lên mạng xem chút tin tức, còn được dùng miễn phí máy lạnh.”

Phật tổ tha thứ cho việc con nói dối đi, Amen.

Mặc dù mỗi ngày cô ra sức cứ như vậy quấy rầy QQWWEЕ nhưng cấp của anh lại càng ngày càng cao. Ngược lại mọi cố gắng của cô đều chìm vào việc không đứng đắn nên có rất nhiều nhiệm vụ còn chưa làm, mắt thấy anh sắp đuổi kịp mình, rồi vượt qua luôn, mấy kỹ năng chém lên người anh thường bị miss, cho dù thừa dịp đang thiếu máu mà đánh lên cũng rất ít khi thắng được.

An Tư Đông gấp đến độ vô đầu bứt tai. Chờ đủ cấp 80 chắc chắn anh sẽ dành một khoảng thời gian dài ôm mình trong mây phở bán để tìm trang bị, khi đó muốn gặp anh sẽ càng khó hơn. Có mấy buổi sáng rõ ràng nhìn thấy anh vẫn trên mạng nhưng người lại ở trong phở bán Azjol-Nerub chà kinh nghiệm. Cô chạy đến cửa phở bán lại gặp phải cuộc hỗn chiến của mấy tổ đội, trên đất đầy xác chết, bị giết đến nỗi không thể bỏ dậy, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là logout. Buổi tối lên lại thì anh đã thăng hai cấp. T_T

Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, dù sao khác phe ít khi gặp nhau, hết sức bất lợi cho việc bồi dưỡng gian tình. Gần đây An Tư Đông bắt gặp QQWWEЕ, mặc dù anh còn chưa max level, nhưng đỉnh đầu đã có dấu hiệu Bang hội HSYH, đoán là sau này anh sẽ cùng họ raid.

Ba năm đã làm cho một server có thay đổi rất lớn. Bởi vì chính sách cường chế của trường học, FREE xa xưa ấy đã bị phá sản trong một đêm. Sao Bắc Cực, người mà lần trước cô gặp phải có lẽ là một trong số ít người trong FREE chơi ở nhà, bang hội của anh cũng trở thành một cái tên xa lạ. Thanh Mai Chữ Tửu hình như cũng không còn, bên Liên Minh có rất nhiều tên bang hội à trước kia không hề nghe tới.

Chỉ có HSYH vẫn đứng vững không ngã. Thành viên đã đi làm mặc dù có vẻ nhàn nhã nhưng lại cố định và bám trụ lâu hơn nhóm sinh viên. HSYH giờ đây đã không còn là bang hội số một bên Bộ Lạc nữa, mấy thành tựu “Đứng đầu server” cũng không còn thấy tên bọn họ, nhưng trong bang hội ấy có rất nhiều thành viên đều là những người chơi từ lúc Open Server đến bây giờ nên già dặn kinh nghiệm và những người đã bỏ chơi nhưng giờ cũng quay lại, vì thế trên các con hẻm thành Dalaran lúc nào cũng có thể thấy bốn chữ HSYH.

An Tư Đông nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chầy chạp bản đồ đuổi giết người ta như một con bọ không đầu cũng không phải là cách hay, không bằng trà trộn vào HSYH còn có chút tiền đồ hơn.

Nhưng giờ cô rất bận, còn phải đi làm, lại muốn quấy rầy QQWWEЕ(-__-b), mỗi ngày thời gian chơi cũng có hạn, nếu như giờ luyện lại một con Bộ Lạc, chờ luyện xong thì gái trinh nữ cũng thành bà già rồi.

Cô điều khiển Pháp Sư (Mage) Linh hồn mới cấp 6 của mình chạy tới thành U Âm (Undercity), đầu thì đang rầu chuyện làm sao mà có thể luyện một con Bộ Lạc cấp tốc đây. Lập một con Tử Kỳ cấp 55 luôn? Không được không được, giống chức nghiệp của QQWWEЕ, xung đột về trang bị, chắc chắn anh ấy sẽ không đội với cô; lập một acc Tử Kỳ để kéo acc mới chức nghiệp khác đi phở bán hưởng kinh nghiệm? Nhưng nhiều nhất cũng chỉ tới cấp bốn mươi năm mươi là cùng, sau đó lại phải tự cày.

Vừa rầu vừa chạy vào cửa Thành U Âm, nhìn lướt qua kênh phụ cận.

[phụ cận][Khúc Thủy Lưu Thương]: Luyện hoài không lên cấp, bán acc nữ Thánh Kỳ Sĩ (Paladin) tộc Huyết Tinh Linh (Blood Elf) cấp 75 giá rẻ đây, có hai tư chất, thú cười, trong túi còn hơn 5000G, đã lấy quãng 8000 phút, rèn 375, đã treo máy 5173①, muốn thì qua xem.

[phụ cận][Khúc Thủy Lưu Thương]: Luyện hoài không lên cấp, bán acc nữ Thánh Kỳ Sĩ tộc Huyết Tinh Linh cấp 75 giá rẻ đây, có hai tư chất, thú cười, trong túi còn hơn 5000G, đã lấy quãng 8000 phút, rèn 375, đã treo máy 5173, muốn thì qua xem.

Người nọ phát tin ở cửa thành rất lâu, chắc là không để ý mình đang phát tin ở kênh phụ cận không phải kênh giao dịch trong thành, nên cũng không có mấy ai ngó ngàng tới.

An Tư Đông tình ngộ: mua acc bên Bộ Lạc rồi chơi tiếp, vậy thì một vấn đề đều được giải quyết. Cái acc đó dù là chức nghiệp, cấp bậc, thậm chí ID cũng rất hợp nữa, giống như dựa vào yêu cầu của cô mà làm ra vậy.

Khúc Thủy Lưu Thương, dù là ai đi nữa khi thấy có người giống tên mình chắc chắn cũng sẽ cảm thấy thân thiết mà phải không?

Thánh Kỳ sĩ là chức nghiệp khi chơi bên Bộ Lạc tới cấp 70 mới có, và chỉ có tộc Huyết Tinh Linh học được thôi, cho nên cô nghĩ acc này tương đối được hoan nghênh, giống như thường thấy bên Liên Minh hay “hủ” Tắt Mãn Tế Ti (shaman) tổ đội chung vậy.

Và dĩ nhiên, nếu như cô có thể bỏ chút thời gian quan sát QQWWE để ngắm xem những người chơi khác bên phe Bộ Lạc thì cô ấy sẽ thấy trong suốt ba năm không chơi game, Thánh Kỵ Sĩ của bộ tộc Huyết Tinh Linh nhiều như lông chó. Miễn bàn tới chuyện chức nghiệp Thánh Kỵ Sĩ có thể thêm máu còn có chiêu T bug, chỉ xét bên ngoài xinh đẹp của Huyết Tinh Linh đã đủ làm số lượng người chơi bộ tộc này nhảy lên vị trí đầu bảng.

Một game quan trọng nhất là sự cân bằng của các chức nghiệp, bất kỳ một sự thay đổi chức nghiệp dù rất nhỏ cũng gây ảnh hưởng rất lớn. Đã từng khắp nơi đều là đạo tặc bị ỏi, bây giờ tới Tiềm Hành Giả, vì việc suy yếu của DPS và sự xuất hiện gần đây của Tử Kỵ, giờ đây đạo tặc đã trở thành chức nghiệp ít người chơi nhất trong cả server; chiến sĩ không còn là ưu tiên số một của Tank, mà nó bị thay thế bằng Thánh Kỵ Sĩ vừa có thể kháng lại có thể kéo thù hận vững; Đối với Mục Sư bổ giáp yếu ớt thì nhân vật mặc Giáp có vô địch kỹ năng, tới phút quan trọng còn có thể hy sinh bảo vệ đồng đội, có thể tăng nhiều máu hơn tất nhiên sẽ trở thành chủ lực trị liệu, còn các chiêu Mục Sư thiên thần chuyển sang trị liệu nhóm, chăm sóc đồng đội khác.

Thật ra thì cô định luyện nữ Cự Ma, chỉ là Huyết Tinh Linh không tề nha, là chủng tộc đẹp nhất trong WOW. Mặc dù Khúc Duy Ân trước kia chơi Chu Nho sau chơi Cự Ma, chắc chắn cũng không quan tâm bề ngoài nhân vật trong game lắm, nhưng không ai là không thích nhân vật xinh đẹp dù chỉ tiết nhỏ này không hề có tác dụng gì.

Cô ngay lập tức gửi mật qua cho Khúc Thủy Lưu Thương bày tỏ ý muốn mua, đối phương cũng rất nhanh gọn, giao dịch qua 5173, ở hệ thống phục vụ khách hàng xác nhận xong, rất nhanh liền đem tài khoản đưa cho cô.

Chủ nhân trước của cái acc rõ ràng là người chơi để giết thời gian, đào quặng, rèn, câu cá, nấu nướng, trị liệu cũng luyện đến 70 cấp rồi ngừng ở mức 375, trang bị cũng giống như nhau, tất cả đều là loại cơ bản, tư chất thì thêm tùm lùm. Ngay cả bang hội, trong hội chỉ có mười mấy người, không có một người online, tên bang hội vừa nhìn đã muốn cười, gọi là “Mẹ nói tên bang hội không cần quá dài nếu không trốn phía sau cây sẽ bị Liên Minh nhìn thấy” . o(∩_∩)o

Mua một acc như vậy cũng tốt, không dễ gì bị lộ.

Vì vậy, đã từng là một Mục Sư bề ngoài như thiên thần Bí Đạo Mùa Hè, một thời gian chơi Tử Kỵ Sĩ ác ma QWE, hôm nay khoác lên chiếc áo của Thánh Kỵ Sĩ tộc Huyết Tinh Linh Khúc Thủy Lưu Thương, ý chí chiến đấu sục sôi bước vào Nặc Sâm Đức, bắt đầu con đường chinh phục Vu Yêu Vương của cô.

Cô lui bang hội, xóa hết danh sách bạn tốt, chỉ thêm QQWWE cùng acc Linh Hồn của mình. Sau đó đi tẩy tư chất, tư chất chính chủ yếu để tiện luyện cấp, tư chất phụ là trị liệu, lại vào kỹ năng Thánh Kỵ Sĩ, đem đổi nút thuận với tay mình, cười chim bay đến bản đồ Zul’ Drak, chuẩn bị cố gắng làm nhiệm vụ thăng cấp.

Đang dùng kỹ năng quen thuộc giết quái, di động đột nhiên rung lên, nhấn nút trả lời, trong ống nghe liền truyền đến tiếng rống của Mao Đinh: “Con nhỏ lằng lờ kia, sắp mười giờ còn chưa về nhà, chết ở nơi đó đi à nha?”

Thật ra thì bây giờ tối nay đã làm xong hết rồi, tiện tay vào WOW mộ chút, bắt tri bắt giác liền chơi đến mười giờ. Cô vội vã nói: “Đang tăng ca, đã làm xong, lập tức về.”

Đồng nghiệp cùng phòng đã về hết, bộ phận phần mềm thì còn rất nhiều người bị giữ lại, ngay cả Triệu Nhụy cũng bị bắt ở đây. Trợ lý cũng phải tan ca đến trễ như vậy sao?

An Tư Đông vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Triệu Nhụy: “Đã trễ thế này, sao bà còn chưa về, có muốn về chung không?”

Triệu Nhụy cười tươi: “Bà đi trước đi, tôi mười giờ phải họp với Owen đấy.”

“Bà thì họp gì với ông?”

“Tối nay Owen làm chủ tọa, bàn về phần mềm mới gì gì đó, tôi phải ở lại giúp bọn họ mở video hội nghị, phát nội dung buổi họp, sửa sang lại họp trường.”

Video hội nghị, không phải là mở máy, nhấn số điện thoại, bên kia bắt máy, thì xong rồi ư, ai không biết làm. Về phần sửa sang lại hội trường, chính là tắt video, tắt máy chiếu, tắt đèn tắt máy lạnh, xếp ghế, mỗi lần họp xong tất cả mọi người sẽ tiện tay làm hết

Có dụng ý khác đây, loại chuyện này cô thấy có chút giống mình . =_ =

Triệu Nhụy lại hỏi: “Ai, nghe nói cuộc họp này rất quan trọng, bà cũng qua nghe một chút đi, tiện thể quen luôn hot boy bên tụi này !”

Thật ra thì cô cũng rất có hứng thú về nội dung cuộc họp, chỉ là, còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ cô đi làm”Thôi đi, trễ rồi, bà đưa bảng tóm tắt buổi họp đưa cho tôi khi nào rảnh lại đọc. Đúng rồi, bà cũng đừng về muộn quá, xe điện ngầm qua 11 giờ là hết xe về à nha.”

“Không có thì thôi, cùng lắm thì kêu taxi về. Ày ya, tôi không thèm nghe mấy người nói nữa, 9 giờ 55 rồi, tôi đi họp đây.”

Lúc về, An Tư Đông đi ngang qua phòng họp của nhóm Triệu Nhụy, từ khe cửa nhìn vào, trong video có ba bốn người, nhưng hình ảnh bị kéo giãn đến mức mặt mũi cũng không rõ ràng lắm, như vậy cũng có thể nhìn ra đẹp trai sao?

Cô nhún vai một cái, cũng chưa nhìn kỹ, xoay người đi nha.

Hôm nay QQWWE rất khuya mới lên, gần một giờ thì phải. An Tư Đông suy nghĩ, có nên giả bộ đi ngang qua rồi mời anh vào tổ đội làm nhiệm vụ

không đây?

Cô mở khung bạn tốt ra xem, phát hiện anh đã cấp 78, đang ở băng quan sông băng. Nơi đó địa hình gồ ghề, không cưỡi chim thì rất khó tới, mà cô giờ mới cấp 75 không thể bay, nhiệm vụ chính thì cô lại chưa đủ cấp bậc làm, đành phải thôi.

Vẫn là tiếp tục ở Zul' Drak anh dừng luyện cấp đi, tranh thủ sớm ngày max level, không nên bị anh bỏ lại quá lớn khoảng cách! Cố lên!

Đã hơn nửa tháng từ ngày ra « Con giận của Vu Yêu Vương », không giống lúc mới ra mọi người đều liều mạng thăng cấp, đâu đâu cũng là người, giành làm nhiệm vụ đánh đến nỗi chết đi sống lại. Ít người online vào lúc rạng sáng, vừa đứng luyện cấp.

Cô ở Zul' Drak làm nhiệm vụ, thấy có người ở kênh tổng hợp kêu tổ đội.

[Tổng hợp][Nhân Trung Xích Thổ]: Nhiệm vụ săn đầu tuyển T và trị liệu trên cấp 75, 3=2 liền mở.

Nhiệm vụ săn đầu là một nhiệm vụ liên hoàn 5 người, đánh 6 cái boss nhỏ ở Đấu Thú Trường, tốc độ nhanh, phần thưởng nhiều, ở vòng cuối cùng sẽ ra một vũ khí màu lam 175 phẩm, có thể dùng đến khi max level, nó giống một cái pho bản nhỏ, là nhiệm vụ mà ai cũng phải làm.

[tổng hợp][Nhân Trung Xích Thổ]: Nhiệm vụ săn đầu tuyển T và trị liệu trên cấp 75, 3=2 liền mở.

[tổng hợp][Nhân Trung Xích Thổ]: Nhiệm vụ săn đầu tuyển T và trị liệu trên cấp 75, 3=2 liền mở.

T và trị liệu là khó tìm nhất, người nọ kêu một lúc lâu cũng chưa tổ đủ người. Thật ra acc này của An Tư Đông đã làm nhiệm vụ này và cũng lấy vũ khí rồi, cô xem ID của đội trưởng kia, Nhân Trung Xích Thổ, hình như gặp qua ở đâu rồi, liền vào tổ của anh ta. Nhân Trung Xích Thổ là một thợ săn, trong đội còn có một pháp sư, một thuật sĩ, đều là chức nghiệp chuyên DPS.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: kị sĩ Tank hay trị liệu?

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: không có thêm tư chất Tank, tôi trị liệu thôi.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: được, có trị liệu thì dễ làm rồi, tôi kêu thêm T.

[tổng hợp][Nhân Trung Xích Thổ]: nhiệm vụ săn đầu 4=1 cần kháng, lập tức mở.

An Tư Đông chạy đến Đấu Thú Trường Thống Khô, ba người kia đã đứng chờ ở chỗ NPC nhiệm vụ. Cô đem con chuột chuyển qua rên người Nhân Trung Xích Thổ, liền mất bình tĩnh, chỉ thấy góc phải bên dưới màn hình: Nhân Trung Xích Thổ, thợ săn Người Thú, Phó gọi trưởng HSYH.

Thật là đi mòn dép cũng tìm không ra, ngồi không một chỗ lại gặp được! Tự nhiên cảm thấy hồi hộp. Cô vội thay cái trang bị tìm cấp 70, thêm trị liệu, uống lam để tăng kỹ năng trị liệu của Thánh Kỵ Sĩ.

Hôm nay vận may không tốt lắm, cũng có lẽ là quá khuya rồi, bình thường Từ Kỵ đầy đó, vào lúc này kêu hoài mà một tên cũng không có. Pháp sư cũng là người bên ngoài gọi tới tổ đội, đội được có chút liền mất kiên nhẫn: “Thôi, mai tôi làm tiếp vậy, out.”

Thuật Sĩ tên là Mã Trung Lữ Bố, là một nữ Người Thú, đoán là bạn của Nhân Trung Xích Thổ.

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Bạn của anh có online không, nhờ tới giúp đi, pháp sư cũng đợi chung với tụi mình lâu rồi đó.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: được rồi, anh kêu một DK qua giúp, pháp sư chờ chút nữa nha.

Sau đó nữ Huyết Tinh Linh trên màn hình tự nhiên nhảy dựng lên ngã nhào vô Đấu Thú Trường.

[QQWWE gia nhập tổ đội.]

Nhân Trung Xích Thổ, Nhân Rung Xích Thổ, nhớ rồi, ngày thứ hai chơi game này, lúc QWE ở Tân Thủ thôn kéo cô, tên Người Thú này cũng ở chạy tới xem!

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Kỵ Sĩ đừng có gấp, xin chờ thêm chút nha. ^_^

Cô hít sâu một hơi, bình tĩnh cưỡi chim, bò từ từ ra khỏi Đấu Thú Trường kia, sau đó nói mình hãy bình tĩnh rồi đánh chữ vào khung trò chuyện.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: tức do.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: ?

—— bình tĩnh cái cọng lông a, tay cũng run hết cả lên, thật ra thì cô muốn đánh chữ là “Tốc độ” Ông trời phù hộ ngàn vạn lần đừng có bị lộ. . . .

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: đánh nhầm rồi. Tốc độ.

[Tổ đội][QQWWE]: đang bay, tới liền.

A a những lời này là đang nói với cô à? Ba năm, lại có thể nói chuyện với anh, đúng là không dễ dàng gì! ToT

Cái điểm đó trên bản đồ càng ngày càng gần, Từ Kỳ cười đại bằng gió từ trên trời bay xuống, từ trên lưng chim nhảy xuống một. Ách, câu này phải sửa lại, một Cụ Ma không đẹp trai phong độ lắm.

Có thể vì gần đây giết anh quá nhiều rồi, gặp được anh cũng không hồi hộp gì mấy. Kỳ sĩ Huyết Tinh Linh đứng cạnh NPC không hề nhúc nhích, rất lạnh lùng, rất cao ngạo, rất bình tĩnh.

[Tổ đội][QQWWE]: mở thôi.

Anh dẫn đầu nhảy vào trong Đấu Thú Trường, An Tư Đông thêm cho mỗi người buff chúc phúc, cũng đi theo nhảy vào. Pháp sư kia nhận nhiệm vụ, boss xuất hiện, đánh.

An Tư Đông cảm thấy, mình rất có tư chất làm mấy cái nghề xử lý nguy hiểm gì gì đó trong phim mỹ, trong hoàn cảnh càng có áp lực, khẩn trương, cô thường càng có thể phát huy vượt xa người thường, giống như thi 1500 thước (800m), giống như thi tốt nghiệp trung học, giống như bây giờ. Đây là đầu cô dùng trí liệu của Thánh Kỳ Sĩ, mười ngón tay đều là tê cứng, vậy mà một chút lỗi cũng không có, thuận lợi giết hết 6 boss nhỏ.

Dĩ nhiên nguyên nhân cũng có thể là có một T pro. =_ =

Pháp sư lấy phần thưởng nhiệm vụ, nói tiếng “Cám ơn” liền thoát khỏi đội. An Tư Đông đang do dự nắm giữ cơ hội ngàn năm khó gặp này đây thì thuật sĩ chợt kêu lên.

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: ay ya, mới vừa rồi em còn chưa giao trả nhiệm vụ thì pháp sư đã mở cái tiếp rồi, nhiệm vụ chưa hoàn thành.

A, Pháp sư này đúng là khéo hiểu lòng người!

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Làm tới cái thứ mấy rồi

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: cái thứ ba.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: đánh lại một lần đi, dù sao cũng rất nhanh .

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: kỳ sĩ mụi mụi thật là một người tốt! ^_^

An Tư Đông tròn tròn con mắt, lạnh lùng nói thêm .

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: DK có ý kiến gì không?

[Tổ đội][QQWWE]: không thành vấn đề.

Thấy không thấy không, anh lại nói chuyện với cô! ^0^

Bốn người lại đánh 4 cái boss cuối thêm lần nữa giúp thuật sĩ hoàn thành nhiệm vụ.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: lần này xong chưa?

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: ừ, đã lấy được pháp trượng rồi.

[Tổ đội][QQWWE]: tôi đi đây, cần giúp thì kêu tôi.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: cảm ơn a.

[Tổ đội][QQWWE]: khách khí.

Anh lui khỏi đội, cười chim bay đi. An Tư Đông thần thần nhìn con đại bằng màu tím biến mất ở cuối chân trời.

Đừng nản chí! Cô tự an ủi mình. Đây là một bắt đầu tốt, về sau lại có cơ hội!

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: thật ra thì nên cảm ơn nhất chính là kỳ sĩ mụi mụi, giúp chúng tôi đánh hai lần. Nhiệm vụ này bạn đã làm rồi phải không?

Ách, chỗ nào bị lộ vậy ? Rõ ràng mỗi đánh xong một cái boss cô cũng về tìm NPC đối thoại giả bộ giao nhiệm vụ a.

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Mình thấy trang bị lúc trước là vũ khí của nhiệm vụ này. Hôm nay rất cảm ơn bạn, mình thêm bạn tốt nha, về sau có cơ hội cùng nhau làm nhiệm vụ phó bản nha.

Cũng may, khi QQWWE tới cô đã đổi trang bị rồi, chắc sẽ không biết.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: tôi thấy đội trưởng kêu rất lâu cũng không có ai tới, liền tiện tay qua giúp.

[Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: ừ, cho nên mới càng thêm cảm ơn bạn á.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: không khách khí.

Đứng một lát, cũng không biết nói gì nữa, cô thêm hai người vào bạn tốt, cười thú chuẩn bị đi làm nhiệm vụ. Vừa định tạm biệt, Nhân Trung Xích Thổ nói một câu lại làm cho tay cô run lên.

[Tổ đội][Nhân Trung Xích Thổ]: kỳ sĩ chơi rất tốt, sao lại không vào bang hội?

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thật ra thì ngày đó Nhân Trung Xích Thổ cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, dù sao HSYH là một bang hội không nhỏ, cũng không thể nào tùy tiện trên đường gặp trúng ai là kéo người đó vào được. Chỉ là, bạn cũng biết khi đi phỏng vấn, ông chủ khen thái độ của bạn, cái đó tuyệt đối không phải chuyện xấu! Hơn nữa.

Nếu như vợ chủ ông chủ còn có chút coi trọng bạn thì... [W From][Mã Trung Lữ Bố]: Lưu Thương, bạn có đó không? Ừ. Thật ra thì cô thích được người ta gọi là Khúc Thủy hơn. *_* [W To][Mã Trung Lữ Bố]: ừ, tới vách đá Phong Bạo làm nhiệm vụ không? [W From][Mã Trung Lữ Bố]: được, mình biết ngay bạn là tốt nhất mà.

Cái con heo lười Xích Thổ đó, lại đi ngủ trước. Trải qua mấy ngày nay cùng nhau làm nhiệm vụ rồi nói chuyện phiếm, cô cũng biết Nhân Trung Xích Thổ và Mã Trung Lữ Bố trên thực tế là vợ chồng, vợ tu nghiệp bên Anh, chồng thì ở trong nước.

Thời gian ở Luân Đôn chậm hơn Bắc kinh 8 giờ, cho nên Mã Trung Lữ Bố login thì ở đây đều là nửa đêm, có lúc buổi chiều không có lớp mới miễn cưỡng online cùng lúc với mọi người. Hai người tổ đội, bay đến vách đá Phong Bạo. [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: anh ta phải dậy sớm đi làm mà. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Lưu Thương, bạn không phải đi làm sao? Trẻ như thế còn chưa ngủ? [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: co dân theo chế độ công việc, tôi quen ngủ trễ rồi. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: mui mui không nên thức khuya, không tốt cho da .

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: làm sao bạn biết tôi là mui mui, trong WOW rất nhiều nhân yêu. Nhất là nữ Huyết Tinh Linh có dáng người quyến rũ, mười người có đến tám là nhân yêu! Chủ cũ của cái acc này cũng là một boy thôi. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: bạn nhất định là mui mui á..., con trai khi biết người ta có chồng rồi sẽ không còn nhiệt tình giúp đỡ như vậy đâu, làm nhiệm vụ căn bản đều là bạn dẫn mình. 囧! Acc của An Tư Đồng đã cấp 79 rồi, Mã Trung Lữ Bố mới cấp 78.

Hai người ở vách đá Phong Bạo làm nhiệm vụ hơn một giờ đồng hồ, về doanh trại giao nhiệm vụ, trên người Kỳ Sĩ tộc Huyết Tinh Linh phát ra một vòng ánh sáng màu vàng, max level rồi. Trong WOW, max level chỉ mang ý nghĩa hành trình game của bạn mới bắt đầu thôi. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: chúc mừng! [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Bạn còn bao nhiêu mới thăng cấp? [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: còn thiếu một nửa, hơn 10 vạn kinh nghiệm, rất nhanh .

Chỗ của bạn cũng hơn một giờ rồi hả? Nhanh đi ngủ đi, tự mình làm nhiệm vụ là được rồi. [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: 10 vạn làm bốn năm cái nhiệm vụ là đủ rồi. Tiện thể đi Hoắc Dịch Nhĩ Chi Từ (The Sons of Hodir) mở danh vọng, ngày mai có thể làm nhiệm vụ hàng ngày rồi. Danh vọng trong Hoắc Dịch Chi Từ có thể mua trang bị bả vai tốt nhất dành cho PVE và hai voi ma mút chờ hàng làm thú cưỡi, rất có giá trị.

Cái danh vọng này lúc đầu không có, sao khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ mở ra. Nhiệm vụ đó hai người đã làm hơn phân nửa, chỉ còn lại hai cái cuối cùng. Làm xong danh vọng Hoắc Dịch Chi Từ sẽ ra hảo hữu, có thể nhận 3 cái nhiệm vụ hằng ngày. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: cái hằng ngày này bạn còn làm à? [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: làm đi, ngày mai lên sẽ ra cái mới.

Xong nhiệm vụ hằng ngày, đột nhiên có một nhân vật tên màu xanh cũng bay tới tìm NPC nhiệm vụ, hạ cánh bên người cô. An Tư Đồng lập tức tìm đập rợn lên khi nhìn thấy sáu chữ trên đầu anh ấy. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Lưu Thương, đưa đội trưởng cho mình. Cô đưa Mã Trung Lữ Bố làm đội trưởng, nhìn cô ấy kéo QQWWE vào tổ đội. [Tổ đội][QQWWE]: ? [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: anh cũng tới làm hằng ngày phải không? Cùng nhau đi. [Tổ đội][QQWWE]: tôi làm xong, hằng ngày ở đây rất đơn giản. [QQWWE lui khỏi tổ đội.] Sau đó, anh ấy không chút nào lưu luyến lại bay đi. [Tổ đội][Mã Trung Lữ Bố]: Bạn thấy chưa, mình nói không sai mà, con trai sẽ không có chuyện rồi rảnh chăm sóc phụ nữ có chồng đâu.

Nhưng tôi còn chưa có chồng nha, vì sao anh đối với tôi cũng lãnh đạm như vậy? Lần này một câu cũng không nói với tôi. Chỉ là, anh như vậy cũng rất bình thường đi, đối với mui mui mới gặp qua có một lần đã lấy lòng mới thì không phải gian tà thì cũng là đạo tặc. Trước kia cũng có nghe bọn Tử Gia nói, QWE ở trong game cũng không có kiên nhẫn hay phong độ thích làm việc tốt người tốt, người chơi nữ không biết điều chạy theo anh sẽ bị

mắng xối xả.

Anh chỉ nguyện ý chăm sóc người mình để ý. Không biết có nên vì chuyện này mà vui hay than thở đây. Trong lòng An Tư Đông rối rắm, lại giả bộ lạnh lùng nói. [Tò đội][Khúc Thủy Lư Thương]: Cần gì con trai giúp? Ba cái nhiệm vụ này rất đơn giản, một người cũng có thể làm, tôi làm với bạn. [Tò đội][Mã Trung Lữ Bố]: Lư Thương, ngại quá cho hỏi một chút, bạn mấy tuổi? [Tò đội][Khúc Thủy Lư Thương]: 26, sao vậy? Tuổi ta, tuổi ta, không tính là nói láo, chỉ là ngộ nhớ thôi. [Tò đội][Mã Trung Lữ Bố]: Còn nhỏ hơn mình một tuổi nữa, nhưng vì sao lại cảm thấy bạn còn lớn hơn vậy. >_

Chẳng lẽ bình thường những thứ kia nói cô nhỏ nhánh xinh xắn đáng yêu nhìn giống như sinh viên đại học đều là gạt người? Làm xong hằng ngày, Mã Trung Lữ Bố cũng lên tới cấp 79, nhưng lại không chịu cho An Tư Đông kẻo nữa. Nhìn thời gian cũng trễ rồi, An Tư Đông tạm biệt cô ấy, rồi trở về thành logout. Ngày hôm sau là thứ sáu, đến công ty đã mười giờ.

Cô vừa mở ra máy tính lên mạng nội bộ, vừa len lén leo lên WOW ngắm trộm một cái, không thấy QQWWE, lại phát hiện Mã Trung Lữ Bố vẫn còn ở online. [W To][Mã Trung Lữ Bố]: Sao bạn ở đó? [W From][Mã Trung Lữ Bố]: tôi sắp max level rồi á! [W To][Mã Trung Lữ Bố]: là ai dạy tôi là con gái thức khuya không tốt cho da hả? Bên kia mấy giờ rồi? [W From][Mã Trung Lữ Bố]: hai giờ. Minh chỉ là không muốn kéo chân bạn thôi, Xích Thổ vì theo mình, đã cách người trong bang hội một đoạn rất xa rồi.

Bây giờ người trong hội bắt đầu đi đánh thử Thập Tự Quân rồi, mình còn chưa có max level. Anh nói Chủ nhật tìm mấy người quen cùng đi xoạt phó bản 5 người, mình phải nhanh chân luyện lên 80 nha. Nhân Trung Xích Thổ vốn là chủ lực của HSYH, đoạn thời gian trước bận rộn công việc, đã bỏ lỡ tiến độ của đội thứ nhất, cô phải thăng cấp từ từ theo vợ. [W To][Mã Trung Lữ Bố]: vậy cũng có thể tới nay lại tăng tiếp. [W From][Mã Trung Lữ Bố]: vừa đúng sáng mai không có lớp. Chỉ thiếu chút xíu à, tới cấp 80 mình sẽ xuống, lập tức đi xuống!

Qua hơn 10', nhìn Mã Trung Lữ Bố cuối cùng cũng lên tới cấp 80, hào hứng chạy tới khoe với cô, mới hài lòng thoát game đi ngủ. Hôm nay QQWWE không biết sao tới giờ vẫn chưa lên, bình thường buổi sáng anh hay lên chơi chút.

Cô cũng không còn tâm trạng đi nhiệm vụ hằng ngày nữa, đành đi tẩy tư chất ở chỗ huấn luyện sư dạy kỹ năng để phù hợp với việc đi phó bản, rồi lập một nhóm nhỏ đi khai quặng, chờ khi lấy đủ quặng rồi sẽ cho acc đi câu trâu châu hay thuốc gì gì đó. Mới làm được một chút đã tới giờ cơm trưa rồi. Bạn cùng bộ phận nhưng khác nhóm tên Hứa Hoành Vĩ gọi cô: “An Tư Đông, đi ăn cơm không?” Đừng hiểu lầm, Hứa Hoành Vĩ thật ra là con gái đó, cũng như cô vừa tốt nghiệp đại học T, cái bạn tên Hoàng Ngọc Oánh ngồi bên kia mới là cò trai hàng thật giá thật kia. -_-b Cô chỉ qua chỗ ngồi của Triệu Nhụy: “Chờ Triệu Nhụy về rồi cùng đi nha.” Hứa Hoành Vĩ nói: “Đừng đợi, bên họ hôm nay có cuộc họp, chuẩn bị phần mềm cho đề án mới, ông Mã đích thân làm chủ tọa. Tôi mới đi ngang qua phòng họp, bên trong còn đang xôn xao bàn vụ gì đó, không biết khi nào mới xong.” Khó trách, loại họp hành này chắc chắn Owen cũng tham dự, đoán là bà Triệu Nhụy lại có ý định đi ngắm ông rồi. An Tư Đông nói: “Tôi lại đợi ấy, bà đi trước đi.”

Đợi tới khoảng một giờ, bộ phận phần mềm cũng tan họp, những người đi ra khỏi phòng họp, mặt ai cũng như đắp chết đuối vậy. Triệu Nhụy nhìn thấy An Tư Đông ngồi gần đó, hỏi: “Bà ăn xong về rồi à?” “Tôi còn chưa ăn gì, đợi bà đi cùng đó.” Triệu Nhụy nhào tới nắm lấy tay của cô: “A, mình cảm động quá à ~~~! An tốt ghê!” An Tư Đông liếc cô bạn: “Đừng vậy a, đầu giống như ai kia, thấy sắc quên bạn, rõ ràng có thể nói ra trước, cứ mò ở trong đó đến trễ thế này làm tôi sắp chết đuối rồi.” Triệu Nhụy hết sức áy náy: “Mình sai lầm rồi, nếu là biết An ở đây chờ, mình nhất định sớm chạy ra!”

Dù sao mấy chuyện họp bàn về kỹ thuật như thế này mình nghe cũng không hiểu, lúc ông Mã phát biểu mình thiếu chút nữa ngủ luôn.” Đợi đến lúc ăn cơm, áy náy nho nhỏ ấy đã bị cô nàng ném tới tận Yavadvipa 爪哇国, hai mắt lại tiếp tục phát sáng, tay quơ quơ chiếc đĩa: “Hôm nay họp xong, lúc đó chỉ còn Owen. Boston không phải đã nửa đêm rồi sao, mình nói với anh là đi đường cẩn thận, về tới nhà sớm đi nghỉ, anh còn cười nói cảm ơn với mình! Bình thường nhìn mặt lạnh lùng của anh đã cool muốn chết rồi, giờ cười một cái. đúng là đẹp trai gây người luôn! Ai, thật muốn nhanh chút nhìn được người thật quá á.”

Trong cái video kia cũng nhìn được người ta đang cười hay khóc à? Nếu Owen thật sự đẹp trai như vậy, sao chưa nghe thấy tin giật gân nào của anh ta vậy. Triệu Nhụy tám phần là bị Jason kích thích nặng quá rồi, bây giờ mới thấy cả người Owen đều sáng lấp lánh đây. Cô cúi đầu bóc tôm: “Bà cũng biết nó không phải người thật sao? Cách nhau nửa vòng trái đất, có thể làm gì?” Triệu Nhụy không phục: “Xa như vậy thì sao, khoảng cách không thành vấn đề! Lại nói anh chỉ đi công tác bên ngoài thôi, bàn xong việc là về, qua hết 11 này sẽ về mà.”

Nói xong đem hai tay họp lại: “Tháng mười một tới nhanh đi!” Người nào đi làm đều muốn như vậy thôi. An Tư Đông nghĩ trong đầu, rồi lại chuyên chú bóc vỏ tôm. “Này, bà một chút cũng không mong chờ sao?” Sao cô lại phải mong chờ? Cái tên Owen kia có quan hệ gì với cô đâu? Thoáng một cái đã đến Chủ nhật. An Tư Đông cầm trong tay Kỵ sĩ tộc Huyết Tinh Linh vừa max level, hí ha hí hửng tổ đội vào phó bản cây đồ.

Sau khi max level đầu tiên là phải đi kiểm trang bị, chính là tới sân tập của dũng sĩ, chỗ đó có tới 200 trang bị tìm, không cần CD, chà đến khi ko thể tiếp tục nữa thì chuyển sang phó bản anh hùng 5 người, vừa làm bằng nhiệm vụ hằng ngày để đổi trang bị. Chờ tới khi làm xong phó bản anh hùng, trên người cũng có vài món đáng giá rồi, tới đó có thể nghĩ tới việc đi raid 10 người mức độ bình thường, sau đó 10 người mức độ khó, 25 người mức độ bình thường, cuối cùng là 25 người mức độ khó. Chỉ là cô không nghĩ tới, một người vừa mới max level lại không có bạn bè hay hội nhóm gì trong một server cũ lại khó lẫn lộn như thế.

Cả người cô toàn là trang bị màu lục do nhiệm vụ thường, đứng ở cửa phó bản sân tập dũng sĩ Đấu Trường Màu Bạc, thấy có đội kêu trị liệu liền thêm, mới vào, đội trưởng liền xem thường phán: “GS mới 2000?” Sau đó đã có ra khỏi đội. Có lúc ngay cả một câu nói cũng không có, mới vừa vào đội liền bị đá. Chiều thứ bảy, Đấu Trường Màu Bạc người đến người đi, cô đợi hơn nửa tiếng mà một đội cũng không tổ được. Bực cả mình, cô cười chìm về thành, tới phòng đấu giá mua hai trang bị tìm, quay lại tìm đội vào phó bản thăng cấp, đánh cả buổi chiều mấy quái nhỏ cấp 70 cũng chỉ được một bộ trang phục màu xanh dương rách rưới.

Cứ như vậy, GS còn chưa tới 3000. Nhìn kênh thành phố thường kêu tổ người có GS4300+, sân tập Thập Tự Quân chỉ tổ những ai có GS. , An Tư Đông cảm thấy hết sức bị thống. [W From][Mã Trung Lữ Bố]: Lư Thương, làm sao bạn lại đi Cổ Đạt Khắc (Gundrak) vậy? [W To][Mã Trung Lữ Bố]: cây đồ. [W From][Mã Trung Lữ Bố]: bạn cũng max level còn kiếm cái gì trong Gundrak, đi sân tập dũng sĩ mới đúng. [W To][Mã Trung Lữ

Bổ]: tở không được đội. [W From][Mã Trung Lữ Bồ]: haizz, thế giới gì đây, Nãi Kỳ (kỳ sĩ chơi trị liệu) còn có thể tở đội. Đi sân tập với tụi này đi, đang cần trị liệu đây. Vừa đúng lúc Cổ Đạt Khắc cũng đi xong rồi, An Tư Đồng lui đội, tiếp nhận lời mời tở đội của Mã Trung Lữ Bồ.

Trong đội chỉ hai vợ chồng bọn họ, một lát sau lại tới một thợ săn, máu, lam và trang bị cũng không tệ, đoán chừng là qua phụ. Tên người kia cũng rất thú vị, gọi là “Tôi Nhìn Thấy Bạn”, nếu là Bạn Không Nhìn Thấy Tôi vẫn còn chơi, hai người mà gặp nhau chắc rất vui. [Tở đội][Mã Trung Lữ Bồ]: Ghét nhất là thợ săn. [Tở đội][Tôi Nhìn Thấy Bạn]:anjisao vậy? [Tở đội][Mã Trung Lữ Bồ]: trước kia mình chơi đạo tặc. [Tở đội][Tôi Nhìn Thấy Bạn]: tôi trước kia cũng chơi đạo tặc, bị thợ săn chọc tới bực luôn, cho nên giờ đổi qua chơi thợ săn đi chọc người khác.

Ai biết chờ tới khi tôi chơi, cái chiêu ẩn tượng kia mất rồi, đau thật. Đạo tặc có chiêu ẩn thân, trước kia một khi bị thợ săn đánh dấu là không có cách nào ẩn thân, tất cả người bên phe địch đều có thể thấy được bạn, khi đó thợ săn có thể nói thiên địch của đạo tặc. Giờ thì đạo tặc đã có kỹ năng có thể xóa ẩn ký kia rồi. (Thiên địch: kẻ thù sinh ra đã có) [Tở đội][Nhân Trung Xích Thổ]: bạn Tank đâu, còn đang ngủ? [Tở đội][Tôi Nhìn Thấy Bạn]: tôi gọi điện thoại gọi ông rồi. [Tở đội][Nhân Trung Xích Thổ]: điện thoại? [Tở đội][Tôi Nhìn Thấy Bạn]: hắc hắc, xài của công ty đưa, không tốn tiền. Nhìn cách nói chuyện của họ hình như quen biết, Tôi Nhìn Thấy Bạn và Tank chauw tới kia hình như còn là đồng nghiệp. Kỳ sĩ Huyết Tinh Linh im lặng đứng ngay cửa phó bản, cũng không lên tiếng. Tít —— Trái tim nhỏ bé của An Tư Đồng bị tiếng “Tít” kai làm cho run rẩy cả người. Khung bạn tốt của cô chỉ có 4 người, Nhân Trung Xích Thổ, Mã Trung Lữ Bồ, acc Linh Hồn của cô và cái còn lại là [QQWWEE gia nhập tở đội.]

Sớm nên nghĩ ra được, trong nhóm người quen của Nhân Trung Xích Thổ, người có nhu cầu đi sân tập bình thường còn là Tank, thật ngốc mà! [Tở đội][Tôi Nhìn Thấy Bạn]: tôi vừa lòi ông từ trong chần ra, còn nóng hổi lắm, hắc hắc. [Tở đội][QQWWEE]: hôm qua lại họp tới nửa đêm, dậy trễ. Chờ tôi gặm cái sandwich đã. Công việc của anh cực như vậy sao? Tan ca đến khuya, chiều thứ bảy còn đang ngủ, cơm tối chỉ ăn sandwich. trái tim nhỏ bé của An Tư Đồng đau ối là đau, không nhịn được nữa. [Tở đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: anh ăn cơm trước đi, không vội. [Tở đội][QQWWEE]: ăn xong rồi, vào phó bản. [Tở đội][Nhân Trung Xích Thổ]: lên YY đi, kênh XXXXX. Thế giới phát triển, biển cũng thành đầm lầy, ngay cả công cụ chat nhóm cũng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

YY giờ đã trở thành phần mềm trò chuyện bằng giọng nói trong game, TS của năm đó đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Lên YY, đây chẳng phải là có thể nghe anh nói chuyện sao? Trái tim nhỏ bé của An Tư Đồng bắt đầu nhảy loạn cả lên. [Tở đội][QQWWEE]: đi phó bản bình thường lên YY làm gì. [Tở đội][Nhân Trung Xích Thổ]: chán quá, tâm sự chút không được à. [Tở đội][QQWWEE]: ông với vợ ông tâm sự đi, không quấy rầy. Nói như vậy là lên hay không lên YY đây, hay là lên mà không nói chuyện. Nhân Trung Xích Thổ kéo bốn người vào phòng.

Tôi Nhìn Thấy Bạn hỏi: “Kỳ sĩ biết đánh không?” Ý, cái giọng này hình như có chút quen tai. [Tở đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: chưa đánh qua nhưng từng xem hướng dẫn. Mã trung Lữ Bồ nói: “Lưu Thương mụi mụi chơi được rất được, chắc chắn không thành vấn đề.” Lại hỏi: “Lưu Thương , làm sao bạn không nói chuyện ngay trong YY? Viết chữ lâu ảm nha.” Nói không có tai nghe thì không hợp lý lắm? [Tở đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: ba mẹ đang ngồi xem TV, không tiện nói chuyện. Mã trung Lữ Bồ nói: “Bạn sống chung với ba mẹ à. Mình biết rồi, bạn chắc chắn còn đọc thân, ha ha, mấy anh còn đọc thân chú ý nha!” Nhân Trung Xích Thổ cười: “Em tin thật à.”

”Chơi acc nữ mà không thể nói chuyện trong YY chỉ có một nguyên nhân, ” Tôi Nhìn Thấy Bạn tổng kết, “Nhân Yêu.” Ông mới là nhân yêu, cả nhà ông đều là nhân yêu! >_ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Tầng 1 của Sân tập dừng sĩ là cưỡi ngựa đánh kỳ binh của đối phương, dùng chiêu đánh thường, cũng không cần trang bị lắm, vài người đi chung, đánh rất nhẹ nhàng. Đánh xong bạo ra quân Giáp, hai thợ săn và thuật sĩ đều trực tiếp bỏ qua, QQWWEE chỉ 16 điểm roll. An Tư Đồng đưa chuột xem thuộc tính trang bị. [Tở đội][QQWWEE]: muốn thì roll. Cô vội chọn nút bỏ. [Tở đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Tôi không cần phòng trang. (Phòng trang : trang bị phòng ngự) Mà đội này đúng là hết nói, DK lấy phòng trang Giáp và công kích trang, thuật sĩ cầm công trang Bồ Giáp, trang bị của trị liệu dù là Bản Bồ Bỉ Bồ đều đưa hết cho thánh kỳ, thợ săn lại nhặt công trang Giáp, không ai cần Bỉ Giáp nên anh dễ dàng nhận được hết. Vì không muốn biểu hiện quá rõ ràng, khi bạo ra công trang Giáp An Tư Đồng sẽ chọn roll. Hôm nay ông trời đúng là không chiều cổ, cư nhiên hơn một nửa đều bị cô nhặt hết. T_T Phó bản này có 2 cái boss số 2, lần nào cũng bắt ngờ xuất hiện, mấy lần đều ra Thuận Khiết Giả Da Đức Thị Khắc (Eadric

the Pure) , tới lần đi cuối cùng cũng ra được con Ngân Sắc Thần Quan Mặc Nhi Thôi Ti. Đánh tới một nửa, Thần Quan bạo kỹ năng, triệu hồi một con ảo ảnh màu tím sẫm, đồng thời bản thân boss có thêm tấm chắn phản ngược lại tấn công. Nhân Trung Xích Thổ nói trong YY: “Đánh ảo ảnh trước.” An Tư Đông nhìn tên của con ảo ảnh, hơi ngây người. Là Phạm Khắc Lý Phu (Van Cleef), từng là một kiến trúc sư kiệt xuất lãnh đạo của nhóm thợ đá, người thiết kế ra Bạo Phong Thành, thủ lĩnh của nhóm phản quân Tây Bộ Hoang Dã, một bi kịch anh hùng, Edwin · Van Cleef. Từ nghe Khúc Duy Ân kể về câu chuyện của Van Cleef, cô không muốn đi tới Quảng Từ Vong nữa. Cái này cũng có chút buồn cười, một người chơi mà lại không thể ra tay với boss trong game. Nhưng cô chỉ là vũ nuôi thôi, cũng không có cơ hội cho cô ra tay, vì vậy điều đó cũng không gây trở ngại hành động của người khác. Từ kỳ dùng kỹ năng đánh lan làm mất đất đầy máu tươi, tia sáng trong kỹ năng của thợ săn và thuật sĩ bay ào ào vào người Van Cleef. Bên tai truyền tới một giọng nói quen thuộc: “Kỵ sĩ đừng phát nổ.” Giọng anh trong YY hơi khác với người người kia, hơi nhỏ lại trầm hơn, chuyển qua tai bay thẳng vào màng nhĩ. Ba năm rồi, cô chưa lần nào gặp được anh, chưa từng nghe được một câu nói của anh, nhưng trong tiếng Nhân Trung Xích Thổ và Mã Trung Lữ Bồ tán gẫu, tiếng cười ấm ỉ của Tôi Nhìn Thấy Bạn, tiếng bùm bùm của bàn phím, mà ngắn gọn năm chữ thôi cô vẫn như cũ có thể lập tức nhận ra ngay là của ai đó.

Luôn hồi niệm, cho nên chưa từng quên. Vì thế, hậu quả của 5 chữ ấy chính là —— cô càng ngây người.

Hai con boss cùng nhau đánh QQWWE, máu của anh rơi rồi lại rơi xuống gần đây, cổ tình lúc này Tôi Nhìn Thấy Bạn lại OT rồi, cổ tình ảo ảnh Van Cleef còn phóng ra quần thể sợ hãi, vài người ôm đầu chạy loạn khắp nơi. Bạn An Tư Đông tiềm năng xử lý nguy hiểm bạo phát, bỗng nhiên tỉnh táo lại, mở vô địch, sau đó tất nhiên là hy sinh anh dũng, vì toàn gánh hết tất cả sát thương của cả đội. Trong truyền thuyết vô địch hy sinh, tồn tại như một cái bug z. Tuy rằng đúng là hết chỗ nói nhưng, hy sinh anh dũng giá trị tổn thương nhiều nhất có thể nhận bằng 150% giá trị sinh mạng của Thánh Kỵ Sĩ, nhưng trong khoảng thời gian này cô cũng đủ giúp QQWWE tăng máu, cũng đủ để anh kéo lại boss. Tôi Nhìn Thấy Bạn hú trong YY: “Cuối cùng ông đây cũng áp chế được mày nha! Trước kia DPS hợp lại cũng không qua được, từ hôm nay trở đi, ông đây có mục tiêu mới, ông muốn OT tất cả các boss!” Nghe thấy giọng này, cách nói chuyện này, lại nhìn tên của y, bao gồm chuyện trước kia chơi đạo tặc, từng chơi chung với QWE, hay là. Y chính là Bạn Nhìn Không Thấy Tôi? - __-b Khúc Duy Ân nói: “một cái thợ săn như ông, lấy hiện tại DK so với OT, có chút đuối lắm biết không?” DPS của Thợ săn cao công, cũng không có thiên phú gì giảm thù hận, đánh boss chỉ có thể dựa vào ngắt thanh thù hận, nếu thợ săn cổ tình không dùng kỹ năng ngắt, cũng dễ OT. Mà phiên bản này Từ kỳ Tank kháng công, năng lực kéo thù hận còn chưa phải rất mạnh, raid đều rất ít khi được nhiệm vụ MT. Nhân Trung Xích Thổ hỏi: “Ông khi nào thì có đủ năng lực đi raid hả?” Khúc Duy Ân trả lời: “Thời gian với mọi người không khớp nhau lắm. Mấy ông thiếu DK?”

“DK không thiếu, đầy đất luôn, còn nhiều hơn pháp sư.” Tôi Nhìn Thấy Bạn nói, “Nhưng là còn thiếu DK giới của ông làm tôi muốn OT thôi.” Khúc Duy Ân nói: “Tháng sau đi, cuối tháng tôi về rồi.” [Tổ đội][nước lộn chén trôi]: đừng hàn huyền, tốc độ rush.

—— kỳ thực cô chỉ muốn Khúc Duy Ân đừng nữa nói nữa, anh cứ mới miệng thì tim cô lại đập rộn cả lên, máu tăng nhanh không thêm quy luật nào. =. = Bạn Nhìn Thấy Tôi nói: “Tôi nói mà cái kỵ sĩ kia là gay, nhiệt tính như thế.” Mã Trung Lữ Bồ lập tức giúp cô cãi lại: “Mới không phải, bình thường Lưu Thương mụi mụi đều rất có tính nhẫn nại, thường xuyên theo giúp e cùng em làm nhiệm vụ tới nửa đêm. Nhưng ấy vẫn nhanh hơn em nhưng em ấy cũng chưa bao giờ thúc giục em nha.” “Phải không? Kỵ sĩ, Lữ Bồ là phu nhân phó bang chủ của chúng ta nha.” Nhân Trung Xích Thổ nói: “Ông cho là ai ai cũng đánh khinh như ông hả, Lưu Thương mới quen đã biết quan hệ của tôi và bà xã rồi.” Mã Trung Lữ Bồ phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy.” Tôi Nhìn Thấy Bạn kinh ngạc nói: “Vậy là mấy người đã sớm quen nhau rồi à, sao không kêu kỵ sĩ vào bang? Giờ còn thiếu vũ kỵ.”

Mã Trung Lữ Bồ cũng nói: “Đúng vậy, Lưu Thương vào bang chúng ta đi.” Nhưng phó bang chủ đại nhân giữ đại quyền còn chưa mở miệng. An Tư Đông cảm thấy, giống như đi xin việc, mình cũng phải chủ động một chút, nắm chắc cơ hội.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Cho hỏi, bang của mọi người ao gọi là HSYH? Có quan hệ gì với HSYH trong BBS Hòa Thụ không? Quả nhiên, Mã Trung Lữ Bồ kinh hi nói: “Lưu Thương, không ngờ bạn cũng lên BBS Hòa Thụ nha? Bạn tốt nghiệp đại T hả?” [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Uh.

“Chúng ta cũng đại T! Bạn học khóa mấy? Tôi cùng Xích Thổ đều là khoa hóa chất năm 2001.”

An Tư Đông chế một cái ngành học gần giống chuyên ngành của mình. [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: mình là năm 02 khoa điện tử. Tôi Nhìn Thấy Bạn nói: “Vậy là sư huynh cùng trường rồi, thật kính thật kính!”

Mã Trung Lữ Bồ nói: “Cái gì sư huynh, là sư tỷ!” Lại hỏi: “Mình có đàn em hỏi trung học cũng học khoa điện tử, cùng năm với bạn luôn, kêu Lưu Vi, bạn quen không?” [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: tên có chút quen quen, lớp nào vậy? “Hình như lớp 7 hay là lớp 8 ấy.”

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: vậy có lẽ là không biết rồi. Khoa điện tử có hai chuyên ngành, mình là cái ngành trước.

Thượng Đế a, tha thứ cho việc con nói dối, a mi phò phò! “Nha.” Mã Trung Lữ Bồ vẫn như cũ rất vui vẻ, “Không nghĩ tới trong game cũng gặp được bạn học, thật khó.”

Tôi Nhìn Thấy Bạn nói: “Server này rất nhiều bạn trong trường, hơn phân nửa bang đều là bạn học r, không cần ngạc nhiên.” [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Uh, mình cũng là bạn học giới thiệu vào chơi, bạn ấy nói server này rất nhiều bạn học trong trường mình.

“ID của bạn ấy tên gì? Nói không chừng tại này cũng quen đó.” [Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: bạn nó đã sớm AFK rồi, bằng không tôi cũng không đến mức thành người cô đơn như bây giờ.

Nói xong câu đó, cô nhìn qua Cụ Ma Từ Kỳ một mắt bên cạnh. Kỳ thực những lời cô nói đều là thật, là Khúc Duy Ân mang cô vào thế giới WOW, lại ly khỏi cô, bỏ lại cô là loi một mình, cô đơn.v“Đúng vậy a, bây giờ trong server cũ mà không có bang phái bạn bè thì cũng khó hỗn giang hồ lắm” Nhận thân xong, phó bang chủ đại nhân rất cực cũng mở miệng vàng, “Lưu Thương, em đồng ý vào bang chúng tôi không?”

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: nhưng trang bị mình rất kém, có được không?

Nhân Trung Xích Thổ nói: “Trang bị kém có thể cày, quan trọng là thao tác tốt, có tiềm lực làm nãi kị bang sẽ bồi dưỡng, không cần lo lắng.”

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: mình mà từ chối thì bất kính rồi.

Mã Trung Lữ Bố cười nói: “Hay quá, tôi còn lo lắng max level xong không thể thường xuyên chơi chung với Lưu Thương mụi mụi nữa.”

Nhân Trung Xích Thổ còn nói: “Em lên BBS WOW, trong đó có bài đăng của bang mình, em đi đăng bài xin vào bang theo mẫu, phần tên người đề cử em ghi tên anh là được. Đúng rồi, ID mới có sức sống dưới 120 không thể xin nha.”

Chuyện này không thành vấn đề, trà trộn trong BBS , ai mà không có một hai cái tên đăng nhập nha, ID của cô đều là loại cao cấp có sức sống 666 đó.

Sân tập Phổ Thông nửa giờ một chuyển, cứ như vậy cày đến hai giờ sáng, Nhân Trung Xích Thổ lên tiếng trước: “Không được rồi, mắt mờ không nổi rồi, anh phải đi ngủ.”

Tôi Nhìn Thấy Bạn cười nhạo anh: “Tuổi tác thể hiện rõ trên thân thể rồi, trước kia lúc còn đi học không là thường xuyên cày suốt đêm, nhưng ngày hôm sau vẫn còn rất sung sức mà.”

Nhân Trung Xích Thổ nói: “Đúng vậy, già rồi, chịu không nổi . Anh treo máy, mọi người ddaanhs ra trang bị nào không cần thì mai lại giao dịch cho anh đi.”

Nhân Trung Xích Thổ thoát YY, treo máy ngay cửa phó bản. Tôi Nhìn Thấy Bạn hỏi: “Máy người thì sao? Tiếp không?”

Mã Trung Lữ Bố nói: ” Bên tôi còn rất sớm, trời còn chưa tối.”

Khúc Duy Ân nói: “7 giờ mấy tôi mới rời giường.”

Tôi Nhìn Thấy Bạn hỏi: “Ông không đi ăn cơm?”

“Siêu thị xa quá, lười ra cửa. Trong tủ lạnh còn hai cái sandwich, tôi gặm cái đó là được.”

Mỗi ngày anh đều như vậy sao? Sáng tối lẫn lộn, cũng không có cơm ngon để ăn, ăn sandwich sẽ no à? An Tư Đông nhin không được đau lòng, lại không thể trực tiếp gọi anh đi nghỉ ngơi.

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: hơi trễ rồi, mình cũng out, mai tiếp đi.

[Tổ đội][QQWWE]: 88

Lại nghe được giọng anh trong YY: “Nhìn xem trong bang còn ai online, gọi cái trị liệu xem.”

ToT

[Tổ đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Giờ này khó tìm người lắm. Thôi, mình lại đi thêm mấy lượt xem có thể hay không ra vũ khí.

[Tổ đội][QQWWE]: sân tập phổ thông không có vũ khí.

☹! Anh không thể cho tôi chút mặt mũi sao? Em cực khổ như vậy là vì ai!

Mã Trung Lữ Bố nói: “Cày lâu như vậy cũng hơi mệt rồi, nếu không hôm nay cứ như vậy trước đã, tôi cũng đi nấu cơm thôi. Lưu Thương, em ngủ sớm chút, thức khuya không tốt cho da đâu!”

Thiếu hai người tự nhiên không cách nào cày tiếp, An Tư Đông thoát khỏi tổ đội, đi tắm chuẩn bị ngủ. Trước khi tắt máy nhin không được lại nhìn thoáng qua danh sách bạn tốt, QQWWE còn ở phó bản sân tập, chắc là đi chung với đội khác. Cô click vào tên, chọn mật, đánh vào khung tán gẫu lại xóa, xóa rồi lại đánh, cuối cùng vẫn là không có dũng khí gửi đi.

Ngày hôm sau vài người như cũ tổ đội. Khúc Duy Ân trễ lắm là 7 giờ là bị Tôi Nhìn Thấy Bạn gọi điện kêu lên game, trong YY còn nghe được giọng ngáp của anh. Nếu như nói hôm qua anh ngủ bù cho mấy ngày phải làm việc tới khuya vậy hôm nay giờ giấc nghỉ ngơi không bình thường. An Tư Đông nhin không được hỏi trong kênh tổ đội: “Ngày nào anh đều tới giờ này mới rời giường sao? Không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tôi Nhìn Thấy Bạn cười, còn chưa mở miệng, Mã Trung Lữ Bố giành nói trước: “Mấy ông nhìn đi, tôi đã nói Lưu Thương là con gái rồi, con gái mới có thể dịu dàng quan tâm người khác như thế!”

An Tư Đông hỏi hộp, đang muốn tìm lý do che dấu, cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, Mao Đình bưng chén thủy tinh vào: “Honey! Em rửa nho rồi, ăn không? Í lại chơi game?”

Trong tai nghe nghe giọng Mã Trung Lữ Bố hỏi: “Vừa rồi ai đang nói chuyện?”

An Tư Đông lúc này mới nhớ tới mạch voice của mình còn mở, vội vàng tắt YY. Mao Đình liếc qua nhìn được mấy chữ quan trọng trên màn hình, nhào

tới sợ hãi kêu lên: “A! Tên này không phải là cái tên bà nhưng nhớ suốt ba năm, Q, W, E sao! Có phải ấy không? Có phải có phải ấy không?”

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa hồn cũng bay luôn, may mà nhanh tay tắt microphone.

[Tò đội][Khúc Thủy Lư Thương]: là bạn cùng phòng.

Mã Trung Lữ Bồ hỏi: “Em không phải ở chung với ba mẹ sao?”

Ách Đúng là nói dối cũng cần phải có kỹ thuật, nói xong mình cũng quên mất.

[Tò đội][Khúc Thủy Lư Thương]: Chủ nhật về nhà, bình thường ở gần công ty thuê phòng.

Tôi Nhìn Thấy Bạn cười khà khà không ngừng: “Giấu đi, ông tiếp tục giả vờ. Bạn cùng phòng còn có thể gọi ông là ‘Honey’ nha? Tôi nghĩ là vợ thì có. Gay có gì mà ngại, trong WOW gay quá trời, tôi cũng chơi acc nữ vậy.”

Được rồi, tạm thời cứ để họ nghĩ như vậy đi.

Mao Đinh ở bên cạnh tròng lớn mắt, dùng khẩu hình hỏi: có phải ấy không?

May mà Nhân Trung Xích Thổ có cuộc gọi tới nên đã ngừng đường truyền, cô để tai nghe xuống, tròn to mắt: “Có thể nói chuyện. Tôi thiết chút nauwx là bị bà hại chết đó.”

Mao Đinh nhẹ nhàng thờ ra: “Áy còn chưa biết là bà?”

“uhm Mấy bữa trước mới gặp lại trong game, cũng chưa nói được vài câu.” Cô kể hết chuyện liên quan tới QQWWEE trong mấy ngày nay, “Bà nghĩ tôi nên nói rõ thân phận mình cho anh ấy biết không? Hay là nên che giấu quan sát mấy bữa trước?”

“Bà biết thái độ của anh ta đối với chuyện trước kia như thế nào không?”

Cô buồn buồn nghịch tay inh: “Không biết”

Mao Đinh nghĩ nghĩ: “Tôi thấy vẫn là im lặng tốt hơn. Bà còn nhớ phản ứng năm đó của anh ta không, quyết tuyệt như vậy, điện thoại cũng không chịu tiếp, cắt đứt hết mọi phương tiện liên lạc, điều đó nói rõ anh ta cực kỳ đề ý. Nếu bây giờ anh vẫn đề ý, bà ngu ngu ngơ ngơ bại lộ thân phận, ảnh hưởng không đề ý tới bà nữa thì làm sao bây giờ?”

Ngần vạn không cần a! ToT

“Tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Bất quá nghe bà kể, chủ nhật anh cũng ở nhà chơi game, ngày đêm lẫn lộn, cơm nước tùy tiện, vừa thấy chính là tập quán sinh hoạt của mấy tên trạch nam độc thân. Ít nhất bây giờ anh còn chưa bị nhò khác cười đi, bà còn có cơ hội, phải hay không?”

Là thế này sao?

Cô có chút không yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Đào mắt đã đến kỳ nghỉ dài ngày 1 tháng 10.

Trong khoảng thời gian này An Tư Đông thường xuyên tổ đội chung với vài người trong HSYH, đơn xin vào bang của cô dễ dàng thông qua, chính thức trở thành thành viên của HSYH. Đến 11h trang bị của vài người đã gần như đầy đủ rồi, có thể đi phó bản anh hùng.

Bây giờ nghỉ lễ 1/10, cô cũng không có dự định gì, chuẩn bị sẽ cắm rễ trong nhà cùng quân đoàn hoàn thành sự nghiệp lớn tiêu diệt thiên tai Vu Yêu Vương. Đa số thành viên của HSYH đều đang đi làm, vậy mà nghỉ lễ lại càng không đủ dân số, Nhân Trung Xích Thổ phải mượn một Tank có trang bị tốt trong nhómraid cùng bọn họ đi phó bản anh hùng.

Mấy ngày nghỉ lễ đều không thấy QQWWEE login, chẳng lẽ anh đi du lịch? Hay là công việc bận quá đến nỗi ngày nghỉ cũng phải tăng ca? An Tư Đông có chút buồn bực, có lần cần thận dò hỏi Nhân Trung Xích Thổ: “Cái bạn DK lần trước cùng tụi mình cày sân tập Phổ Thông đi đâu rồi, sao không thấy

vậy? Bằng không tại mình cũng có thể tự đi, không cần làm phiền dân pro kéo rồi.”

Đại Tank rất hòa thuận: “Không phiền, không phiền.”

Nhân Trung Xích Thổ nói: “Thằng nó về quê hiếu kính cha mẹ rồi.”

Vậy là anh đã về quê. Tuy rằng cả tuần đều không được gặp anh có chút lạc lõng, nhưng về quê thì ít nhất anh cũng được ăn ngon ngủ êm, có người chăm sóc anh. Con trai là vậy đó không biết tự chăm sóc mình, thật không biết ba năm này anh sống như thế nào nữa.

bảy ngày được bạn pro kéo thu hoạch rất phong phú, bữa cuối cô còn được đi một chuyến Sân tập Tập Tự Chính dành cho 10 người để mở mang tầm mắt nữa, chà một chút lại nhận được một bữa không tệ lắm của trị liệu.

Ngày đầu tiên đi làm sau nghỉ lễ, mọi người còn chưa ổn định lại trạng thái của mình sau nghỉ lễ, không khỏi có chút lười biếng. Chỉ có Triệu Nhụy là rất hưng phấn, hai mắt tỏa sáng: “Ai ai, tôi đã nói cho bà biết, Owen thật sự đã về rồi! Tôi vừa nhìn đến ảnh, ảnh còn đẹp trai hơn trong video nữa! Bà nhìn bên kia, phòng làm việc của ảnh đó, Jason ở bên cạnh, bà đi qua một chút là thấy à! Đi qua ngắm đi!”

An Tư Đông không nói nổi cô bạn rồi, trượt ghế qua chút, từ chỗ cô nhìn sang. Đối diện là mấy phóng làm việc của các sếp, mỗi người một phòng riêng, bàn ghế đều sang trọng hơn so với bàn ghế trong phòng làm việc chung. Jason đang đứng kế bên cái kệ treo áo, trên bàn có màn hình, điện thoại, các bộ hồ sơ, có người chui ở dưới bàn, mông đồng lên rất cao, đang chỉnh dây điện thì phải.

“Kia hả?” Ách. Xem bóng lưng thì thấy hình như so với hai chữ đẹp trai thì còn một khoản rất xa.

“Mất bà nhìn đâu vậy, đó là Tiểu Chu của bộ phận IT, đang chỉnh máy tính giùm Owen.” Triệu Nhụy rướn cổ lên nhìn chung quanh, “Không thấy Owen, chắc là đi họp với tụi ông Mã rồi. Đừng có gấp, hội nghị buổi chiều sẽ có cơ hội gặp mà!”

Ai sốt ruột a, cô một chút cũng không.

Buổi chiều là buổi hội mỗi tháng một lần của trung tâm kỹ thuật, do ông Mã chủ trì, chủ yếu nói điều động nhân viên, hoạt động của công ty, vài hoạt động và những chuyện linh tinh không liên quan gì tới kỹ thuật. Trung tâm kỹ thuật hiện có hơn trăm người nên quyết định họp ở lầu 6.

Đi tới lầu 6 khu vực nhân làm việc, tình cờ đụng trúng một người quen đã lâu không gặp.

Người nọ nhận ra cô trước: “Bí đao. Bí đao! Đúng là bà hả, tôi còn tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm người nữa!”

Một cái đầu đỏ chói lại hỏi vàng, trên lỗ tai ít nhất sỏ hơn mười lỗ, đeo đủ loại bông tai, cả người sáng chớp sáng chớp, đáng người xương xương cực giống xác ướp. đúng là nhân tài trong khoa mỹ thuật tạo hình, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi.

“Ông cũng làm ở công ty này à?”

“Đúng vậy, năm trước vừa tốt nghiệp đã vào làm rồi, trong bộ phận hạng mục thứ ba tổ tạo hình. Đó, bên kia kìa.” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi chỉ chỉ văn phòng bên cạnh, “Bà năm nay mới vào à?”

An Tư Đông nói: “Đúng vậy, ông là tiền bối của tôi rồi.”

“Không dám không dám, bà là sư tỷ, tôi chỉ là sư đệ, bối phận không dám loạn.”

Hai người đứng trong hành lang trò chuyện một hồi, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi hỏi: “Bí đao, bây giờ bà còn chơi Warcraft không?”

Cô hơi ngại: “Không có. Sau khi trường cấm thì không chơi nữa.”

“Cuối tháng 8 WLK mở, giờ cao nhất là cấp 80.” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cũng có chút không được tự nhiên, chắc là nhớ tới chuyện cũ, “Đúng rồi, bây giờ tụi này đều chơi bên Bộ Lạc, nếu bà muốn về chơi lại thì chơi Bộ Lạc đi.”

“Oh. để tôi nghĩ lại.”

“ID của tôi là Tôi Nhìn Thấy Bạn, vẫn là server Onixya, nếu chơi thì thêm tôi vào bạn tốt, tôi kéo bà.”

“Được.”

Bạn Không Nhìn Thấy Tôi do dự một chút, mới nói: “Bí đao, kỳ thực QWE cũng.”

“An Tư Đông!” Triệu Nhụy từ phòng họp bên kia chạy tới, vỗ vai cô, “Sao còn ở đây, đã đến giờ rồi! Mau giúp tôi qua phòng bên lấy hai cái ghế, không đủ chỗ.”

Cô đành phải chào Bạn Không Nhìn Thấy Tôi: “Phải họp rồi, lát tìm ông tám tiếp.”

“Được, số máy nội bộ cuat tôi là XXXXX.”

Cô và Triệu Nhựt chuyển hai cái ghế qua phòng họp, trong hội trường đã ngồi đầy người, hàng cuối dựa vào tường cũng không còn chỗ trống, hai người đành phải ngồi cạnh cửa. Màn hình chiếu đề tài bàn luận hôm nay của ông Mã, mấy ông sắp ngồi phải trước đang thương lượng cái gì đó.

Cô nhớ lại những lời Bạn Không Nhìn Thấy Tôi vừa nói, đột nhiên phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lần trước cùng Tôi Nhìn Thấy Bạn, tổ đội chung với QQWWE, nghe họ nói chuyện, hình như bàn cái gì về công ty, hình như hai người là đồng nghiệp. Giờ biết Tôi Nhìn Thấy Bạn đang làm ở bộ phận hạng mục thứ ba, đây chẳng phải là nói, Khúc Duy Ân rất có khả năng cũng làm trong công ty này?

Nghĩ đến đây, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên, trong đám người cô nhận ra một bóng dáng quen thuộc.

Bỗng nhiên, trong đám người cô nhận ra một bóng dáng quen thuộc.

Người kia ngồi ở hàng ghế đầu, ngay bên cạnh ông Mã, vai rộng, mặc áo sơ mi sọc màu xanh nhạt, đang cúi đầu chỉnh laptop. Cách nhau khoảng mấy hàng người nhìn cũng không rõ lắm, cô cố ngước cổ ra đằng trước để nhìn rõ hơn, người ngồi phía trước lại nghiêng đầu qua chen mắt tầm nhìn.

Lúc này ông Mã nói: “Mọi người chắc cũng tới hết rồi chứ? Chúng ta bắt đầu đi.”

Cô đành phải thu cổ lại, ngoan ngoãn ngồi thẳng.

“Trước tiên giới thiệu một chút cho những đồng nghiệp mới vào làm biết, đây là sếp bên bộ phận động cơ Owen, mới từ chi nhánh bên Boston về. Từ hôm nay những báo cáo liên quan tới bộ phận động cơ không cần đưa tới nữa, mà chuyển qua cho Owen. Owen, bạn làm quen với đại gia đình của chúng ta đi.”

Bóng lưng quen thuộc kia đứng lên, xoay người.

“Chào mọi người, tôi là Owen,” anh nói, “Tôi họ Khúc, Khúc Duy Ân.”

Trong phòng hội nghị vì mở màn hình chiếu, đèn của những ghế đầu đều tắt hết, chỉ còn ánh sáng từ màn hình, chớp tắt chớp tắt chiếu qua mặt anh. Ba năm không gặp, nhìn sơ hình như anh thay đổi rất nhiều, nhưng nhìn kỹ lại lại tựa hồ không có thay đổi gì, vẫn là cái tóc ngắn ngắn, làn da đen khỏe khoắn, khuôn mặt lạnh lùng với những đường nét rõ ràng, vẫn là Khúc Duy Ân, người mà ngày đêm cô mong nhớ.

Sâu trong tim cô có một người yên lặng ở đó, không ai hay biết. Người ấy ở đây suốt ba năm, giờ đây, người ấy đã tìm được cửa ra nên sẽ ra khỏi nơi đây.

Một người thì có thể chứa đựng bao nhiêu tình cảm, cô không biết, chỉ biết là đó rất nhiều, nhiều đến nỗi một khi vỡ ra thì không ai có thể gánh vác được.

“Bà nhìn bà coi, ảnh rất đẹp trai đúng không? Đẹp hơn Jason hơ?” Triệu Nhựt ngồi bên cạnh nói nhỏ, vui vẻ chỉ qua chỉ lại, “Eh, bà làm sao vậy? Nhìn tới ngốc luôn hả?”

Cô không dám nháy mắt nhìn chằm chằm vào anh, chỉ sợ đây chỉ là một cảnh trong mơ mà thôi, lật người một cái lại tỉnh, mở mắt ra lại nhìn thấy cái giường trong ký túc xá. Giống như vui mà không tìm được từ nào để miêu tả, lại giống như buồn mà nói không ra tại sao mình buồn, rất nhiều loại cảm giác xen lẫn, vừa muốn khóc lại muốn cười.

Vừa khóc vừa cười kết quả chính là, hai cảm giác hòa vào nhau nên khuôn mặt cô duy trì bieceur cảm thờ ơ.

Vì sao lại không nghĩ ra sớm một chút? Owen, Duy Ân; bình thường mỗi sáng anh online, khi ấy Boston đang buổi tối; Chủ nhật anh ngủ đến 7 giờ tối, không phải vì giờ giấc khác người mà kỳ thực bên kia trời vừa sáng; anh là do một đàn anh khoa điện từ kéo vào xây dựng sự nghiệp phát triển game online, ông Mã cũng tốt nghiệp khoa điện từ, mà công ty này cũng là do mua lại; năm trước họp mặt bạn học ông Tất có nhắc tới việc anh ra nước ngoài làm việc Nhiều sự trùng hợp như vậy, vì sao chuyện xảy ra rồi cô mới nghĩ tới?

Đều do ông chủ tịch, cái gì mà xu hướng hội nhập toàn cầu, nhân viên cấp cao phải có tên tiếng anh! T_T

Sau đó Khúc Duy Ân hình như nói một số chuyện liên quan đến công việc của anh, mà lúc này đầu cô đã thành một nhùng, cũng không còn chú ý nghe, chỉ nghe được lúc cuối ông Mã nói: “Năm nay trung tâm kỹ thuật có 22 bạn mới, ngoại trừ 8 bạn bên động cơ, những người khác chắc Owen cũng chưa gặp qua đi? Vậy thì mọi người cũng tự giới thiệu một chút. Lần này từ hàng ghế cuối đi lên nha, vì các bạn cứ thích trốn ra phía sau không. À bạn ngay cửa ấy, An Tư Đông, bạn trước.”

Xa như vậy mà cô lại có cảm giác có cặp mắt bắn thẳng vào người cô.

Anh hơi nhú mày.

Cô không biết mình bị Triệu Nhựt kéo dây hay tự đứng lên, hai chân có chút run, đầu lưỡi cũng không tự chủ được: “Mình tên An, An Tư Đông, mình, mình trong bộ phận bảo mật dữ liệu, nhóm lỗi.”

Mọi người cười vang lên. Sếp cô ngồi ở hàng ghế đầu, quay đầu nháy mắt với cô: “Chúng ta không phải là nhóm lỗi, mà là nhóm chống lỗi, thiếu một chữ, khác biệt rất lớn nha!”

Mặt cô nhất định rất đỏ, ấp a ấp úng còn định tiếp tục giới thiệu chuyên ngành ..., Khúc Duy Ân lại chen vào: “Được. Bạn tiếp theo?” Ánh mắt liền quay sang cái tên người mới kia, không nhìn cô nữa.

Mãi cho đến khuya hơn mười mấy người mới tự giới thiệu xong, anh cũng không quay sang nhìn cô một lần nào. Rồi anh quay người, đưa lưng về phía cô, về lại chỗ kẻ ông Mã ngồi xuống.

Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao vừa thấy anh lại cảm thấy anh thay đổi rất nhiều. Khuôn mặt, dáng người, giọng nói, ngay cả cách nói chuyện của anh cũng không thay đổi.

Cái thay đổi chính là thái độ, còn có. Tình cảm của anh.

Cô chỉ là tự mình đa tình, cứ cho rằng anh cũng như cô, mấy năm nay vẫn nhớ cô, vẫn như cũ yêu cô sau những việc cô tổn thương anh?

Ah từng nhấn lại trên BBS, câu cuối cùng anh nói với cô: Tôi sẽ không ngu nữa.

An Tư Đông có chút mất hồn mất vía. Cô như kẻ vô hồn hợp xong, vô hồn về lại phòng làm việc, vô hồn chỉnh lại tài liệu, lại như người vô hồn bùng cốc đi lấy nước.

Trong phòng nghỉ Triệu Nhụy và Hứa Hoành Vĩ đang tranh thủ thời gian tán gẫu. Hứa Hoành Vĩ chào cô, cô cũng không thấy, đi thẳng tới bình chứa nước khoáng.

“Eh, bà làm gì mà ngơ ngác ngác vậy! Nước chảy ra kia!”

Cô cúi đầu nhìn, nước trong đi đã sớm đầy, tràn ra khỏi bồn nước, lại dọc theo thân bàn chảy xuống đất, ướt một mảng lớn. Triệu Nhụy chạy qua giúp cô tắt vòi nước: “May là mở nước lạnh, nếu nước sôi thì hằm bà thành heo quay luôn rồi! Suy nghĩ cái gì mà mất hồn luôn vậy?”

“Oh, đang nghĩ cái lỗi kia giải quyết như thế nào.” Cô bùng ly lên, tiếp tục vô hồn đi về chỗ.

“Lập trình viên như mấy người nhập tâm lên thật là đáng sợ.” Triệu Nhụy nhìn cô đi ra phòng nghỉ, lại tiếp tục nói chuyện với Hứa Hoành Vĩ, “Mới nãy nói tới đâu rồi. ă, bà thấy sao?”

Hứa Hoành Vĩ nói: “Trước kia cứ nghe bỏ nói Owen đẹp trai sao sao, tôi còn tưởng thần thiên hạ phạm, giờ gặp rồi cũng đâu có đẹp bằng Jason đâu.”

An Tư Đông vừa nghe đến tên Owen, lỗ tai lập tức dựng đứng, đứng ở cửa không đi.

“Sao lại không đẹp trai, nhìn rất mạn nha, còn Jason lại giống công tử bột.” Triệu Nhụy không phục, nhìn thấy An Tư Đông đứng ngay cửa chưa đi, liền gọi cô lại, “An Tư Đông, bà qua đây nói câu công bằng coi, rốt cuộc là Jason đẹp trai hay là Owen đẹp trai?”

“Ách.” Cô chột dạ uống một ngụm nước, “Mình cũng cảm thấy Jason tương đối đẹp trai hơn.”

Hứa Hoành Vĩ hức mặt lên nói: “Tôi nói mà, bởi chính là có thành kiến với Jason, ảnh là hot boy của trung tâm kỹ thuật, đây là sự thật. Owen thật ra cũng không tệ, nhưng luận về tướng mạo vẫn kém xa Jason.”

“Đúng vậy đúng vậy, ” An Tư Đông vừa chột dạ uống nước vừa phụ họa, “Chỗ nào đẹp trai, một chút cũng không đẹp.”

Toàn bộ thế giới chỉ có một mình cô biết anh tốt nhất là được. -_-b

Triệu Nhụy lại không phục: “Vậy bà nói coi, ảnh có chỗ nào không tốt?”

An Tư Đông nhìn nhìn cô bạn, lại nhìn sang Hứa Hoành Vĩ: “Hỏi mình?”

“Đương nhiên là hỏi bà.”

Cô vắt hết óc tìm từ ngữ: “Cái dáng người cao to, lưng hùm vai gấu, nhìn qua thấy rất ngốc. Bà nói đi trước giờ người ta chỉ nói ‘ một tên đại ngốc ’, không ai nói ‘ một tên tiểu ngốc ’ nè? Giờ khỏe mạnh như vậy đến năm ba mươi bốn mươi tuổi mập ra nhất định là một ông bụng bự. Da cũng không đẹp, cũng hết hẻ rồi còn đen như vậy. Giờ đang thịnh kiêu hot boy nhất một mí, mắt sâu nhỏ sệt điện mới mê người, con trai mắt to hai mí nhìn không phải rất kỳ sao? Còn có kiểu tóc kia, bà thấy qua diễn viên người mẫu nào tóc cụt ngắn vậy không?”

Kỳ thực cô cảm thấy con trai cao to rất có cảm giác an toàn, da đen một chút mới có hương vị đàn ông, mắt nhỏ nhìn giống gian thương không bằng mắt to trung hậu thành thật, tóc ngắn nhìn rất nhẹ nhàng thoải mái lưu loát, lông xù còn rất đáng yêu. Tóm lại cô cảm thấy anh chỗ nào cũng đẹp hết chỉ hận không thể lập tức cướp anh về rồi tìm một chỗ không người giấu anh đi, nên mấy người đừng hỏi tôi nữa được không? =_=

Triệu Nhụy vẫn cứ không phục: “Kiểu tóc cũng là lý do hả? Trần Đạo Minh, Phương Trung Tín đều cạo đầu đinh, không phải rất đẹp sao. Cao đầu đinh còn đẹp trai mới thật sự là đẹp trai đó!”

Ta cũng đâu có nghĩ như vậy, là bà ép tôi nói. T_T

”Xuyt xuyt, ” Hứa Hoành Vĩ bỗng nhiên nhỏ giọng liếc mắt ra hiệu, “Có người đến đây.”

An Tư Đông vẫn đứng ngay cửa, nhìn lại, phía sau vài mét nhìn thấy ông Mã đang cầm ly bước tới.

Quan trọng không phải ông Mã, quan trọng là Khúc Duy Ân đi theo phía sau ông! >_

Trời ơi, không biết mấy lời nói bậy bạ của mình có bị anh nghe thấy không nữa.

Ông Mã cười tủm tỉm : “Mấy người đẹp, tối nay không cần tăng ca chứ?”

Áp suất có chút thấp.

“Bên chúng ta ba tháng không có tiệc gì rồi, vừa vận Owen về, tối nay liên hoan, 6 giờ rưỡi bắt đầu, ở quán Tứ Xuyên đường số 5. Vừa rồi anh đi thông báo có mấy người không có mặt, mấy em báo tin dùm nha.”

Ba người vội vàng đồng ý, vội vàng vàng chạy ra phòng nghỉ. Hứa Hoành Vĩ nói khẽ với Triệu Nhựt: “Bọn họ khẳng định nghe thấy. Bỏ chết chắc rồi, dám ở phía sau tám chuyện sếp còn bị bắt tại trận. May mà sếp tôi không phải Owen, cảm ơn trời đất!”

An Tư Đông thập phần bi thống. Cô cảm thấy Triệu Nhựt chưa chắc sẽ chết mà cô mới là người chết chắc. T__T

Buổi tối còn phải ăn cơm chung với anh. . . . Có thể không đi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Sắp đến giờ tan ca An Tư Đông lại gặp trúng một cái bug cực kỳ khó chơi, nhất thời chăm chú xảy lý quá, khi xong việc cũng hơi trễ, chạy tới quán Tứ Xuyên thì mọi người cũng gần như tới đông đủ, ngồi gần mười bàn tròn lớn, chiếm hết một khoản lớn trong quán, kỳ thực cũng có không ít đồng nghiệp có gia đình phải về nhà với vợ không đi được.

Người mới vào làm, lời của sếp là thánh chỉ ai dám không theo. Sớm biết có thể không đi cô sẽ không tới. cô nhìn xung quanh tìm người quen, rồi xem chỗ nào còn trống. Những cái bàn xung quanh đều ngồi đầy, phục vụ đang mang thức ăn lên.

“An Tư Đông, bên này, bên này còn chỗ trống!” Xa xa Hứa Hoành Vĩ vẫy tay với cô. Cô đi qua vừa thấy, một nửa người chung bàn là bộ phận an toàn số liệu, một nửa là bộ phận động cơ, cơ bản đều những đồng nghiệp mới vào, còn có mấy bạn cũng tốt nghiệp đại học T như cô, bình thường cũng tương đối quen. Bàn này còn hai chỗ trống, bên cạnh Triệu Nhựt có một chỗ nhưng đã dọn bộ đồ ăn rồi, chắc đã có người, cô ngồi vào chỗ trống đối diện bên cạnh Hứa Hoành Vĩ.

Không biết chỗ trống đối diện kia là của ai.

Vừa nghĩ xong cô liền đứng hình, bởi vì nhìn thấy sát thủ Khúc Duy Ân bước tới, ngồi ngay chỗ còn trống kia.

Bàn này là bộ phận động cơ, lại có bạn học, bên cạnh còn là chỗ ngồi của Triệu Nhựt, nhiều chi tiết như vậy mà kẻ ngốc cũng nghĩ ra sao cô lại không nghĩ ra chứ! >_

Cô cười ngượng nói: “Sao sếp ngồi chung bàn với tui em mà không qua ngồi chung với bên ông Mã?”

..... Mấy người làm chỉ mà nhìn tôi, ngồi ăn chung với sếp mấy người không thấy không được tự nhiên sao? Tôi đây là vì mọi người tốt nha!

“Ra khỏi văn phòng mọi người đều là bạn, đừng câu nệ như vậy.” Phía sau truyền đến tiếng cười của ông Mã, trong tay cầm thêm hai chai Bạch Cừu, “Owen cũng cỡ tuổi mấy em, đừng nhìn nhìn cái mặt lạnh băng kia mà sợ, kỳ thực người rất tốt, tan ca mọi người có thể tìm ông chơi thể thao. Mọi người uống gì? Đồ hay là trắng?”

Vài người hỏi nhau, quyết định nam uống bia, nữ uống nước ngọt, ông Mã liền vui ôm hai chai Bạch Cừu về chỗ mình. An Tư Đông nhìn ông đi về chỗ mới phát hiện ông Mã cũng ngồi chung bàn với ” thường dân “, không có chuyện chia ra chủ tớ.

Về sau vẫn là không nên tự cho là thông minh T__T

Mọi người đang uống nước thì thức ăn cũng lên, một bạn nam nghe thấy lời ông Mã nói liền hỏi: “Owen cũng thích chơi thể thao sao? Chơi loại nào?”

Khúc Duy Ân nói: “Trước kia trong trường hay chơi bóng rổ, còn có đá banh, bóng bàn, tennis thì biết chút chút.”

“Nhìn dáng ông cũng chơi bóng rổ rồi.”

“Dưới lầu công ty có sân bóng rổ, sau này tan ca chơi chút xem. Đi làm rồi cũng ít tập luyện, thân thể càng ngày càng kém.”

Anh gật gật đầu: “Được, đến lúc đó mọi người nhớ được gọi tôi.”

“Nhìn Owen khỏe vậy, chắc hay đi tập?”

Có một công nhân cũ nói: “Mỗi tuần ông đều đi phòng tập thể thao, tôi đi theo ông hai tháng, sau này ông xuất ngoại rồi, một mình tôi cũng không kiên trì được.”

Một người khác ghé anh kia: “Khó trách giờ dáng ông” Lấy tay vẽ ra cái dáng thùng nước, “Ông nhìn người ta bảo trì tốt ghê kìa.”

Khúc duy ân nói: “Thân thể là cách mạng tiền vốn chứ sao. Hai năm trước công ty còn chưa dậy tới thời điểm, đặc biệt vội, đôi khi hợp với một chu tăng ca chịu đựng(nấu) suốt đêm, không có biện pháp. Hiện tại các người đã tới, nhân thủ sung túc, là tốt rồi hơn.”

Những người mới cũng nhập bọn nói chuyện. Được tiền bồi lót đường tạo đề tài mọi người bàn luận cũng rất sôi nổi, kính rượu được một vòng.

Vậy là anh cảm thấy sức bản thân rất tốt, căn bản không cần cô mù quáng quan tâm An Tư Đông bụng nước ngọt cùng mọi người chạm cốc. Nước ngọt được ướp lạnh, lạnh sâu vào tim, mấy ngày này tới cô đang tới tháng, không thể uống lạnh, cũng chỉ nhấp một chút.

Triệu Nhụy uống xong thè lưỡi: “Thật lạnh.”

Khúc Duy Ân cũng uống nước ngọt, đồng nghiệp cũ không chịu: “Ông cũng không phải người đẹp, sao lại uống nước ngọt? Nào qua đây , đổi bia.”

“Tôi lái xe, không uống bia được.” Anh cầm ly lên uống một ngụm, gọi người phục vụ , “Có nước ngọt không đá không? Được, đem một bình nước trái cây.”

đồng nghiệp cũ nói: “Nhà ông kế bên công ty, đi có mười mấy phút, chạy xe gì nữa. Trước kia không phải ông rất giỏi nhậu sao, tôi nhớ cái lần game đầu tiên của công ty đưa ra thị trường, mọi người tổ chức tiệc an mừng, tất cả người bên này đều ngã, chỉ có mình ông tỉnh, cuối cùng còn trút ngã đám quý hút máu MB kia, làm cho họ không còn gì để nói Thế nào, giờ hoàn lương rồi hả?”

“Khi đó uống nhiều quá, dạ dày không tốt, không thấy giờ uống nước lạnh cũng không được à.”

Triệu Nhụy hỏi: “Lập trình viên cũng phải đi xã giao sao? Không phải có nhóm kinh doanh rồi sao?”

Đồng nghiệp cũ nói: “Lúc ấy toàn bộ công ty tổng cộng mới có vài người, nào có bộ phận kinh doanh đâu, đều là kiêm đủ thứ. Ông Mã là giám đốc kiêm marketing kiêm luôn sếp kế hoạch, cái gì cũng lo hết.”

Triệu Nhụy đau lòng nhìn Khúc Duy Ân: “Rất vất vả nha.”

Kỳ thực An Tư Đông cũng rất đau lòng, nhưng không thể lộ ra. Anh ngồi đối diện cô, tùy tiện có chút gì đó biểu cảm đều nhìn thấy hết, cô đành phải tiếp tục chum cái mặt thờ ơ.

Anh cười cười: “Đều qua rồi.”

Không nói thì thôi, nói lại đau lòng hơn. T_T

Đồng nghiệp cũ nhân cơ hội nói: “Cho nên mấy chú đừng nhìn đồng nghiệp cũ nhanh thăng chức lên sếp, bọn họ trả giá cũng không phải giờ có thể so sánh được.”

Vì thế những người mới tiếp tục khiêm tốn kính rượu tiền bồi tỏ vẻ tôn kính.

Lúc này người phục vụ đem nước trái cây đưa lên . Khúc Duy Ân trước cho mình rót một ly, lại hỏi: “Còn ai muốn nước trái cây không lạnh không?”

Triệu Nhụy nói: “Chỗ em chút đi, nước ở đây rất lạnh.”

Chờ nước trái cây chuyển tới chỗ An Tư Đông thì chỉ còn đủ nửa ly.

“Xem ra nước trái cây rất được hoan nghênh, ” Khúc Duy Ân một hơi uống sạch ly của mình, lại bảo người phục vụ , “Lại đem một bình.”

Lần này trực tiếp đưa qua chỗ An Tư Đông. Cô lặng lẽ đổi ly nước của mình, rồi rót nước trái cây vào ly, trong đầu lại không chịu thua kém mà nhớ tới cái đêm cô và Khúc Duy Ân ra cửa Bắc ăn khuya hồi hè năm 3, anh thấy cô không quen uống bia lạnh, giúp cô gọi nước trái cây không lạnh. Giờ nhớ lại, tuy rằng anh sẽ không nói những câu ngon ngọt, nhưng trên thực tế rất cẩn thận, lại biết quan tâm, một người đàn ông tốt, thế mà lúc đó cô lại không thông suốt để sót như vậy! ToT

Không biết giờ bắt lại có kịp không nữa?

Nói chuyện vài câu liền rất quen , lại uống vài ly, các bạn nam nói cũng nhiều hơn.

Nói chuyện vài câu cũng thân thiết hơn, lại uống vài ly, các bạn nam nói cũng nhiều hơn. Có người hỏi: “Owen cũng tốt nghiệp đại học T à? Khoa nào? ngành gì?” Khúc Duy Ân trả lời: “Tôi học khóa 3, khoa tin” “Còn trẻ như vậy sao” người nọ cảm khái, “Đúng rồi, Hứa Vi Hoành, hình như cô cũng là khoa tin phải không? Có khi nào học chung với Owen không?” Hứa Vi Hoành nói: “Lên nghiên cứu sinh tôi mới chuyển qua, thạc sĩ chỉ cần học hai năm, tôi còn phải gọi Qwen một tiếng sư huynh nữa. An Tư Đông có lẽ chung khoa với anh?” “Thật? Vậy hai người trước kia có quen nhau không?” Cả bàn đều quay lại nhìn cô Nếu nói quen? Nhìn bộ mặt lạnh như băng của anh ấy hình như không muốn thừa nhận quen biết cô, còn có thể nói cô muốn có dây tơ rết má với sếp nữa. Còn không quen? Đó không phải là nói dối sao, vạn nhất người ta lòng dạ rộng lớn không thèm chấp nhặt với cô, mà cô lại nói dối trước mặt sếp như vậy sẽ chết rất thảm thương? Anh hai à, anh là sếp thì ít nhất cũng phải tỏ vẻ chút để người ta còn biết đường mà làm -_-! Im lặng quá lâu, im đến nỗi mọi người đều thấy quá lâu cho việc trả lời một câu hỏi bình thường như thế này, nếu còn lâu hơn như thì người khác sẽ cảm thấy không bình thường, ông sếp lạnh lùng liếc cô một cái, từ tốn nói: “Chúng tôi là bạn cùng lớp.” “WOW!” Triệu Nhụy kinh hô, ” An Tư Đông, bà đúng là tệ quá rồi, ngay cả chuyện này cũng gạt chúng tôi !” Cô cười đến rất khó coi: “Lúc họp tôi mới biết à, trước kia mọi người đều gọi Owen.” Đồng nghiệp cũ kia từ lượng hơn kém, uống vài ly mặt đỏ hết cả lên, đầu lưỡi cũng phủ ra, hưng phấn hỏi: “Không ngờ gặp được bạn đại học của Owen, thật may. Mau nói cho tụi này biết, hồi đại học ông quen bao nhiêu cô rồi? Bộ dạng như thế nào? Từ lúc quen ông cũng không thấy ông quen cô nào, hỏi về bạn gái trước kia thì miệng kín như bưng, tôi tò mò lâu rồi.” Biết người ta giữ kín như bưng mà anh còn hỏi! Anh kêu người ta nói như thế nào đây? >.< «
Chương sauChương tiếp >>

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Xoay bút xoay bút

Bách ! bút đang xoay rơi xuống đất, rồi lăn ra giữa đường đi.

Cơ hội tới rồi !

An Tư Đông trượt ghế ra ngồi, xoay người giả bộ nhặt cây bút, còn đôi mắt thì len lén nhìn qua phòng làm việc kia. Cuối cùng anh cũng trở lại chỗ ngồi của mình, từ góc độ này nhìn anh, vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình laptop, mười ngón tay gõ bàn phím rất nhanh, khi thì hơi dừng chút như đang suy tư, chân mày nhíu lại, mím môi làm cho gương mặt cương lên

Nhìn kỹ thì anh đúng là có chút khác ba năm trước, da không còn đen như trước, máy viên “đậu đậu thanh xuân” trên mặt cũng không còn, nhìn sơ qua cũng không tệ trước kia anh hay mặt áo thun rộng thùng thình, kỳ thật đáng anh hợp với sơ mi hơn, nhìn vào thấy mạnh mẽ nam tính lắm.

Tóm lại là á.. nhìn đẹp trai hơn trước một chút -_-

Đáng tiếc khi cô nhận ra thì đã muộn rồi. T_T

Ký thật, bạn Khúc, không, ngài Khúc, anh mặc áo thun đi dép lười cũng rất phong nhax, hơn nữa nhìn vào rất thoải mái, anh nhìn đi trong công ty cũng có nhiều nam đồng nghiệp mặc như vậy, anh có muốn đổi lại phong cách cũ hay không?

A, tốt nhất không những đổi lại phong cách ăn mặc trước kia, mà còn đổi lại kiểu thẩm mỹ, nếu như người trong lòng trước kia cũng đổi lại thì càng tốt.....

“An Tư Đông, bỏ làm sao vậy?” Hoàng Ngọc Oánh ngồi bên cạnh xoay người nhìn cô, “Cây viết của bỏ lại rơi nữa à?”

Cô chột dạ nhặt bút bênlại xoay hai vòng: “Ha ha, kỹ thuật hơi tệ, còn phải tập luyện thêm, tập luyện thêm”

Hoàng Ngọc Oánh đôi mắt tám chuyện sáng lên miệng cười hề hề: “Số lần hôm nay bỏ rớt viết hơi nhiều nha ~~~”

Cười cái gì mà cười, tại ông hết ! Lần trước liên hoan không biết ăn trúng gì lại nói tôi có bạn trai rồi, nếu vì vậy mà làm hỏng chuyện tốt của tôi thì suốt đời này tôi đi đâu cũng nguyên rủa ông !

Cô lạnh lùng nhìn qua Hoàng Ngọc Oánh, nói nhỏ: “Kỳ thật tôi chưa có bạn trai.”

Hoàng Ngọc Oánh có chút kinh ngạc.

..... Ông không phải rất hay tám chuyện sao, nhớ phải giúp tôi đem tin tức quan trọng này phát tán nha!

Cô tiếp tục lạnh mặt trượt ghế về lại vị trí của mình, trước khi làm việc còn cố liếc qua phòng làm việc của Khúc Duy Ân một cái, ý cái đó hình như là hình nền của WOW?

Nhanh tay lên lên đăng nhập game, quả nhiên thấy QQWWEE đang online, còn thấy anh nói chuyện trên kênh bang.

[bang hội] [QQWWEE]: có ai không? Tổ thêm tôi.

TRước kia cũng thấy anh trong kênh bang kêu tổ đội, không biết làm gì nữa, thôi kệ mời anh vào đội mình vậy. Lần này An Tư Đồng không nói hai lời liền gửi lời tổ đội cho anh, cuối cùng cũng thành công chung đội.

[Đội ngũ] [QQWWEE] chuyển sang đoàn đội

Cô y theo lời anh chuyển key

[Đoàn đội] [QQWWEE]: Ok, có thể lui. Cảm ơn.

Hừ, mời thần dễ tiền thần khó, ta không lui anh làm gì tôi, có bản lĩnh thì đá tôi đi? Tôi là đội trưởng, anh muốn đá cũng không được ~

[Đoàn đôi] [Khúc Thủy Lưu Thương]: tại sao phải chuyển tổ đội thành đoàn đội?

[Đoàn đội] [QQWWEE]: đoàn đội mới có thể thêm you nữa.

Cô liếc mắt nhìn qua, phát hiện anh đang ở phó bản Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố (祖尔格拉布). Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố là phó bản đoàn đội cấp 60, lúc trước cần 20 người mới đánh được, giờ chỉ cần hai người cấp 80 là hoàn thành.

[Đoàn đội] [Khúc Thủy Lưu Thương]: Đi đó làm gì.

[Đoàn đôi] [QQWWEE] chà long và hổ.

Long và hổ là hai con boss trong Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố có thể rơi thú cười, tỷ lệ rơi đồ rất thấp, trước kia tiểu Chu Nho cười chính là con hổ ở nơi này. Nhớ tới chuyện cũ, trái tim nhỏ bé của cô lại mềm xuống.

[Đoàn đội] [Khúc Thủy Lưu Thương]: Vừa vặn không có việc, tôi đi chung với anh.

[Đoàn đội] [QQWWEE]: không cần, tôi có thể tự chà.

Từ ky có thể đánh có thể kháng, còn có thể hút máu, lại không tổ nhiều lam, không cần lo vấn đề thiếu thuốc, là một class có khả năng đánh đơn rất mạnh, thao tác tạm ổn chút thì tự đi Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố cũng được.

[Đoàn đội] [Khúc Thủy Lưu Thương]: tôi chơi hơi trẻ , cũng chưa đi qua Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố, muốn đi mở rộng tầm mắt chút. Nghe nói phó bản này rất đẹpj, còn có thể cười thú. Tôi cũng không cần thú cười.

Trong đội ngũ thấy máu anh rơi không ngừng, chắc là đang đánh quái, lát sau mới trả lời lại.

[Đoàn đội] [QQWWEE]: tùy you.

^0^

Hấp ta hấp tấp chạy tới Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố, anh đã đứng trước mặt boss. Một mình đi phó bản sợ nhất không phải là boss mà là quái nhỏ, nếu không cẩn thận dẫn một đám qua liền chết tại chỗ. Tổ Nhĩ Cách Lạp Bố đều là quái 60, những quái có chữ đỏ cấp thấp thì chỉ đuổi theo tới một khoảng cách nhất định, qua khoảng cách đó sẽ không đuổi theo nữa, nên có thể vòng qua mà không đánh.

Nhẹ nhàng xử xong hai con boss, không rơi thú cười như đã định. Trên đường về lại không ngờ sẽ kéo tới một đám quái tuần tra.

[Đoàn đội] [QQWWEE]: quái này có chiêu đánh bay.

Vừa định tìm chỗ an toàn, phía sau lại có người hỏi: “Ý, An Tư Đông, bỏ cũng chơi WOW? server nào vậy? tên gì?”

Lớn tiếng như vậy muốn chết sao, không may bị nghe thấy thì làm sao bây giờ? Cô vội vàng thu nhỏ lại, nhìn qua, lại là Hoàng Ngọc Oánh cái tên ông tám, tay cầm ly nước.

Cô nói nhỏ: “Ông cũng chơi trò này? Server nào?”

“Server hai Fury of the Storm – Phong Bạo Chi Nộ, còn bỏ?”

“Oh, thật đáng tiếc, tôi với ông không cùng server.”

Hoàng Ngọc Oánh đứng một chút, thấy cô tắt nhỏ màn hình cũng hiểu, tùy tiện nói vài câu thì đi.

Sau này không đáng chơi game trong công ty nữa, thật nguy hiểm mà, rất dễ bị lộ. Cô mở lại màn hình, phát hiện mình đã thành xác khô, một con quái tên chữ màu đỏ đi qua đi lại trên xác cô. Trong đoàn đội chỉ còn một mình cô, trước đó còn có mấy câu của QQWWE.

[Đoàn đội][QQWWE]: tới đây, đừng add (*)

[Đoàn đội][QQWWE]:

[bạn đã từ vong]

[QQWWE đã từ vong]

[QQWWE đã lui khỏi đoàn đội]

Đều do Hoàng Ngọc Oánh, vốn là cô không phạm vào sai lầm nhỏ khoogn đáng như vậy đến nỗi bị quái nhỏ đánh tới chết. Khó có cơ hội một mình ở chung với anh, lần này vui rồi, chắc chắn Khúc Duy Ân nghĩ cô là tên gốc ròi T0T

Mãi đến lúc ăn trưa cô vẫn buồn rầu không vui, cực kỳ đối lập với hai mặt tỏa sáng hưng phấn của Triệu Nhụy.

Đang ăn cá chung, Triệu Nhụy đột nhiên hỏi: “Bà nói giờ tôi đi tỏ tình với Owen thì sao?”

Cô thiếu chút nữa nghẹn xương cá: “Cái gì, cái gì ?!”

“Tôi cảm thấy muốn anh theo đuổi tôi thì không có khả năng lắm, nên tôi quyết định chủ động một chút, đàn ông tốt như vậy, qua thôn không còn phòng trọ đâu.”

(Qua thôn không còn phòng trọ: ý là mất cơ hội này thì không thể tìm lại được, cũng có nghĩa khuyên bảo người khác phải biết nắm bắt cơ hội lần này)

Không nên, không nên nha..... mạnh động làm cô mất đi lý trí ! ” Anh ta, anh ta sao lại là hàng tốt, không đẹp trai, lại

Triệu Nhụy nhìn chằm chằm cô: “Khieu thẩm mỹ của bà bị kahsc người người à. Tôi thấy anh rất phong độ, vẫn là loại đàn ông “ba có hai không

” ba có hai không là gì?”

Triệu Nhụy ddauw ngón tay ra đếm: “Có nhà, có xe, có tiền, không vợ, không sẹo.”

Đầu năm nay tiêu chuẩn đàn ông tốt đã bị biến thành như vậy sao? =_=#

Nhưng mà, đem hết một đồng con trai quen biết từ trước tới nay ra khảo sát thì người phù hợp điều kiện cũng không có mấy ai

“Được rồi, cho dù anh rta là hàng tốt, nhìn ảnh hình như không có ý gì với bà thì phải?”

Triệu Nhụy bĩu môi: “Giờ chưa có nhưng anh không ghét tôi là được, không khoảng thời gian này, hai đứa thường ở chung, anh đối với tôi cũng được nha. Đúng rồi, bà còn nhớ cái ngày ăn liên hoan lúc anh mới về không? Tôi ngồi cạnh anh, vừa nói đồ uống rất lạnh, anh liền giúp tôi kêu nước ngọt không lạnh ! Tôi cảm thấy anh đối với tôi cũng có chút chút gì đó, tục ngữ nói, nữ truy nam cách tăng sa mà

“Vâng, là bà tự đa tình thôi !” An Tư Đông quyết định mặt dày đã kích cô bạn “Bữa đó tôi cũng ngồi đối diện anh ta nè, tôi nghĩ anh thấy tôi không uống đồ lạnh mới giúp tôi gọi nước ngọt đó !”

Triệu Nhụy bị cô chọc cho nghẹn họng: “..... Thật?”

“Đúng vậy, trước khi anh ta gọi còn cố ý nhìn tôi !”

Chúa ơi, ngại ta cho tội con không biết xấu hổ thêu dệt đi T_T

Triệu Nhựt nghĩ nghĩ: “Không dudungs sau đó anh có nói dạ dày mình không tốt mới không uống nước lạnh.”

“Thì đó hai đứa tại mình đều tự mình đa tình.”

Tò ra đây mới là sự thật. Hai người đều yên lặng.

Triệu Nhựt nhàm chán dùng đũa chọc chọc com, thờ dãi: “Gần đây mẹ tôi cũng hay sắp xếp việc xem mắt cho tôi, bà ra ngoài nhìn qua cũng biết, ở tuổi như tại mình không còn ưu thế gì nữa. Ở tuổi như mình, đứa nào cũng một nghèo hai trắng, không có gì cả nhưng cũng không lo lắng, vẫn chơi thêm vài năm kiếm chút tiền thì sẽ cưới một cô em nhỏ; còn những người lớn hơn thì mặt mũi không ra gì. Lần trước cô tôi giới thiệu một ông, mới 30 tuổi chưa gì đã bị hỏi Không so sự nghiệp thì những cái khác cũng không bằng Owen. Không được, khó có cơ hội tốt như vậy, tôi nhất định phải giữ lấy.”

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ “À! công ty có quy định, cùng ngành không thể quen nhau.”

“Công việc có thể tìm lại, nhưng đàn ông tốt thì khó gặp. Hơn nữa, nếu có thể thu phục Owen, tôi còn hiếm lạ gì cái công việc trợ lý này? Một chiếc xe của anh thôi cũng đủ tôi sống mười năm, ài.”

Khuyên can mãi, cũng không thể làm Triệu Nhựt lùi bước, An Tư Đông thật rầu.

Com nước xong, hai người đi tản bộ bên công viên cho tiêu hóa thức ăn, vừa đúng lúc, đi tới cửa liền gặp Khúc Duy Ân, anh còn chào hai người.

Triệu Nhựt mắt chuyển chuyển, gọi anh lại: “Owen, anh cũng đi tản bộ à? Vừa lúc tôi có chút chuyện muốn nói với anh.”

Khúc Duy Ân nói: “Không chiếm thời gian nghỉ ngơi của em chứ, nếu công việc thì chiều nói tiếp đi.”

“Không có, chỉ là chút chuyện vặt, không liên quan tới công việc.”

Anh gật gù đầu: “Được.”

Triệu Nhựt nhìn An Tư Đông nháy mắt: “An Tư Đông, bà bạn thì lên lầu trước đi, tôi và Owen nói chút là lên à.”

Cố ý đuổi kéo cô mà, hai người vào công viên nói chuyện không liên quan tới công việc Trong lòng An Tư Đông lập tức hiện lên cảnh báo màu đỏ. Triệu Nhựt hành động rồi làm sao bây giờ Mấy bữa nay hai người họ hay tiếp xúc, thái độ Khúc Duy Ân đối với Triệu Nhựt cũng tốt, ít nhất tốt hơn đối với cô Tính tình Triệu Nhựt cởi mở, đáng người cũng không tệ, không may nữ truy nam cách tăng sa hai người họ thật sự thành đôi thì không phải cô sẽ hối hận cả đời sao? Chẳng lẽ giành tỏ tình trước Triệu Nhựt? Nhưng Triệu Nhựt tin tưởng cô như vậy mà trước kia cô thường hay ở trước mặt cô bạn chê Khúc Duy Ân không ra gì giờ cô mà làm như vậy thì không nghĩa khí chút nào? Quan trọng là đứng ngay cửa công ty, giữa tròn đông người như thế nào tỏ tình thì

Còn chưa rồi rắm xong, hai người kai đi mất bóng rồi

Cô lại cân nhắc, cuối cùng quyết định trước đi điều tra hoàn cảnh của địch rồi tính sau =.=

Triệu Nhựt và Khúc Duy Ân hai người đi song song nhau, cô lén lút theo phía sau, mượn cây cối là vật ẩn thân, vậy mà cũng không bị phát hiện, chỉ là không nghe được họ nói gì. Đi một vòng công viên, vẫn bảo trì khoảng cách 1m5 với hai người họ, đầu Triệu Nhựt càng cúi càng thấp cuối cùng đi vòng về phía công ty, Khúc Duy Ân đi lên đầu, Triệu Nhựt lại đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Xem ra không thành rồi Cảnh báo giải trừ, An Tư Đông thở phào nhẹ nhõm, từ từ lui về phía sau chạy vào công ty.

Ngồi một lúc lại không ngừng miên man suy nghĩ: Tuy rằng cửa ải của Triệu Nhựt đã không nguy hiểm gì vượt qua, nhưng chauw chắc sẽ không đột ngột xuất hiện thêm nhiều tình địch, cái gì mà tiêu chuẩn ”ba cô hai không”, làm sao để cho anh không đủ tiêu chuẩn đây? Cầu trời cho cái căn hộ của anh tụt giá đến nỗi không đủ giá trị làm vật thế chấp trả nợ ngân hàng? Không nên không nên, sao có thể tàn nhẫn để anh ngủ ngoài đường được; Cầu trời cho anh bị tai nạn giao thông làm hư xe sao? Cũng không được, cô không lành lòng anh bị chút vết thương; Cầu trời cho anh đột nhiên biến thành kẻ nghèo? Cô đương nhiên không hy vọng anh gặp chuyện không may, người ta tài giỏi lại cho năng lực sao lại gặp cảnh khó khăn được Cầu trời cho anh có vợ? Cái này tuyệt đối không thể !

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể mong anh mập ra rồi thêm mấy vết sẹo trên mặt là ok thôi. . o(∩ □ ∩)o

Một lát sau, Triệu Nhựt ủ rù trở về.

Trong lòng An Tư Đông vui mừng, trên mặt lại giả bộ bình tĩnh: “Thế nào? Anh ta chịu không?”

“Đừng nhắc nữa.” Triệu Nhựt vẻ mặt bị phần “Trời không thương người mà ! Anh nói có bạn gái rồi ! Bà nó, đầu năm nay đàn ông tốt chút đều bị người ta giành hết vậy !”

An Tư Đông choáng váng

Đúng là trời không thương người mà ahhhhhhhhhh

Nhìn đi ... vui khi thấy người ta gặp họa, báo ứng đó em!!! T__T

Tôi hình như thấy được hình ảnh tự mình lấy dao đâm vào ngực mình, bực bực máu vang ra. ”Tháng trước bà hỏi, anh còn nói mình độc thân, giờ tự nhiên chui đầu ra cô bạn gái?”

“Nhắc tới tôi còn thấy hối hận nè. Lẽ một tháng mười về quê lại được cha mẹ giới thiệu rồi quen luôn, cô kia là con gái của đồng nghiệp mẹ anh. Sao tôi lại ngốc như vậy, hàng tốt ngay trước mặt muốn theo đuổi, lại gặp phải vụ đi xem mặt.”

Đúng vậy, sao tôi lại ngốc như vậy.....

Hàng tốt trước mặt mình, mình đi đuổi thì anh trốn

Trốn một lần thì thôi đi, còn trốn luôn lần thứ hai

Cô nhớ tới ba năm nay mình chờ anh một cách vô vọng, giờ gặp lại, cứ nghĩ ông trời bồi thường cho mình ~~~ thật đúng là “bồi” nhưng không phải “Thường”

Chẳng lẽ ba năm trước trừng phạt chưa đủ, giờ bù lại cho cô

Ba năm nay cô chờ đợi một cách vô vọng, nhưng cô vẫn chờ, chỉ hy vọng có thể gặp lại anh, hy vọng anh tha thứ cho cô, hy vọng anh vẫn như cũ nhớ về cô.

Hy vọng có thể cùng anh thành đôi.

Nhưng giờ không thể rồi. Bên cạnh anh đã có người khác.

Lúc anh nhìn thấy Trâu Du ôm cô, thậm chí sớm hơn chút, lúc anh nhìn thấy cô nhận bó hoa hồng từ tay Chu Hành Viễn, chắc anh cũng có tâm trạng như vậy? Ba năm của anh, lại trôi qua như thế nào?

Đây đúng là chờ đợi một cách vô vọng.

An Tư Đông ngơ ngác đi về chỗ của mình, ngơ mắt nhìn màn hình.

Cô muốn khóc.

Không phải nói chơi, thật đó.

Nhưng hơn 1 giờ trưa rồi, sắp tới giờ làm. Trong văn phòng rất im lặng, lại nhiều đồng nghiệp, hút sâu một chút người ta cũng nghe thấy, không thể khóc.

..... cô quyết định trốn vào nhà vệ sinh khóc.

Sắp tới giờ tan ca, An Tư Đông cảm thấy tâm trạng tốt hơn chút, dùng nước lạnh rửa mặt, giống như tội phạm bị truy nã trên TV cứ cuối đầu, lén lút đi về chỗ ngồi của mình.

Triệu Nhụy dùng phần mềm chat nội bộ gửi tin cho cô: “Bà chuẩn ra ngoài cả buổi há, từ trưa tới giờ cũng không thấy vậy? Sếp bà tới tìm bà nhiều lần rồi, tôi nói bà ở đi toilet, đừng để bị lộ nha.”

Vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng sếp Tony của cô: “An Tư Đông, cả buổi chiều em đi đâu vậy? Cái đề án hôm qua làm xong chưa? Bên kia người ta đang cần đó.”

Cô cúi đầu nói: “Xin lỗi, hôm nay bụng không ổn lắm

Em luôn ở công ty. Đã chuẩn bị xong rồi, lập tức gửi qua.” Tony đã tới chỗ cô mấy lần, đều thấy áo khoác và điện thoại của cô vẫn còn trên bàn, nhưng người lại không thấy, lại nhìn mặt cô hình như không ổn lắm, cũng không nghi ngờ.

Triệu Nhụy bắt đầu thu dọn đồ đạc tan ca, Tony đứng bên cạnh chờ cô đem tài liệu và trình tự thực hiện gửi vào kho dữ liệu, lại nói: “Giữa trưa ăn trứng gì à? Đồ ăn bên ngoài không vệ sinh, về nhà nhớ uống thêm viên kháng sinh.”

“Dạ, cảm ơn...”

Có người đi tới nói nhỏ với Tony: “Tối nay ông Mã mới khách đúng, oh` đi không?”

Giọng kia có chút quen quen, quen đến nỗi không cần nhìn cô cũng tưởng tượng ra được vẻ mặt lúc nói chuyện của người nó. Hoặc có thể nói cô không đáng nhìn, sợ mình vừa thấy anh cảm xúc lại không ổn định nữa.

Tony nói: “Chờ chút, mình chờ An Tư Đông gửi xong, nói cho bên kia một tiếng rồi đi, sắp xong rồi.”

“Oh`, vậy tôi chờ ông.”

Anh đứng ngay bên cạnh cô không đi

Tony tới nhìn màn hình: “Gửi tiếp đi An Tư Đông?”

Cô cúi đầu hít sâu một hơi, trừng to hai mắt, ý muốn nước mắt hút ngược về.

..... không được rồi.

“Em em muốn đi rửa tay chút”

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Sự thật chứng minh, con người là một động vật cực kỳ nhẫn nại.

Sau vài ngày chui vào toilet rửa tội, cộng thêm một tuần giảm xóc, An Tư Đông đã có thể đối diện với Khúc Duy Ân với vẻ mặt bình tĩnh.

Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, công việc vẫn phải làm, aiz.. không còn cách nào nữa. Bởi vì sự kiện “tiêu chảy”, tuần trước cô liên tục tăng ca tới mười một giờ tối, vẫn không thể cứ như vậy?

Hoàng Ngọc Oánh tốt bụng hỏi thăm cô: “Bồ có phải bị viêm dạ dày không? Đi bệnh viện xem thử đi?”

Anh gặp qua người nào giả bộ bệnh mà đi bệnh viện không “Không cần, không cần, đã đỡ hơn nhiều rồi. Cũng không nghiêm trọng lắm, uống thuốc là ổn à.”

Ngay hôm sau, Hoàng Ngọc Oánh tặng cô nguyên hộp thuốc, nghe nói trị tiêu chảy rất được. Cô hơi chột dạ.

Giả bộ nữa sẽ bị lộ, vì dù có cơ thể lục lờng như Khúc Duy Ân cả ngày bị tiêu chảy thì cũng không chịu nổi phải không?

..... Phi phi phi, sao lại nghĩ tới anh ta nữa, nhìn cái bộ dạng kia là biết rất khỏe rồi, tự nhiên lấy ảnh làm ví dụ chi vậy !

Cô đang đứng ngay bình nước nóng, lấy ra một viên vụng trộm ném vào thùng rác. Cái ông tám Hoàng Ngọc Oánh này rất tinh mắt. Ngay cả việc cô chưa uống thuốc ông cũng nhìn ra !

Lén lút nhìn xung quanh chắc chắn không có ai, cô đứng thẳng người lại, cầm ly nước về lại chỗ mình.

Mới vừa đi được hai bước, lại đụng phải một người.

..... Ai à? Bạn đoán thử xem? Là cái người luôn bị cô đưa ra để ví dụ rồi so sánh ấy ! = =

Xung quanh không có gương cũng không có tấm kính thủy tinh nào, cô đành phải giơ tay lên chỉnh trang ại mặt mũi mình. Uh`, nhìn vô chặc đủ bình tĩnh rồi.

Cô nhìn anh đi về phía mình, đột nhiên ý chí dâng trào muốn trả lại mấy câu nói anh từng nói với cô: “Khúc Duy Ân, tôi đợi anh ba năm, lại đợi tới kết cục này ! Tôi sẽ không ngốc như vậy nữa !”

..... nhưng cô không có lá gan kia T_T

Không thể trách cô nhất gan, người ta là sếp. là do cuộc sống bức bách, cuộc sống bức bách

Vì vậy cô đành phải tro mắt nhìn anh đi lướt qua cô, lúc đi ngang qua người cô, anh còn bưng ly nước lên uống.

Uống uống uống, uống chết anh đi ! Làm gì uống nhiều như vậy! Nước không cần tiền mua sao? Công ty đã khuyến khích tiết kiệm đó, thân là tầng lớp quản lý, một chút tinh thần giác ngộ cũng không có hả?

Nhiệt tình với khuyến khích mới của công ty, An Tư Đông lòng đầy căm phẫn trở lại chỗ làm việc.

Vài đồng nghiệp nam đang tụ tập mở một cuộc thảo luận, Hoàng Ngọc Oánh nói: “Làm sao bây giờ, cái trò này tôi làm một tháng rồi, sếp cũng nói được, vậy mà hôm qua họp báo cáo, bị Owen chê không đáng một đồng. Tự nhiên tôi thấy công sức một tháng trời của mình thành rác vậy, thật là thất

bại mà.”

Có người an ủi anh: “Ông đã làm tốt lắm rồi. Owen là như vậy, trứng gà cũng bị ông nói thành xác ướp ba đầu. Họp lần trước, cái phương án ông Mã đã đồng ý ông cũng phản đối thôi, làm cho lộn xộn cả lên.”

“Nhưng cuối cùng không phải theo ý ông mà sửa lại sao. Kỳ thật anh ta nói cũng đúng, không nói tôi cũng không để ý có nhiều vấn đề như vậy.”

Một tiền bối khác nói: “Mấy em vừa tới, từ từ rồi cũng quen. Người trong bộ phận phần mềm ai mà không biết, chỉ cần Owen nghe báo cáo của ai, người nó chỉ làm cho có lệ thì chuẩn bị chờ nghe giảng, sau đó cũng phải ngoan ngoãn bổ sung. Nếu sếp khoe một câu, vậy là em làm khôn tẹt đó; nếu khoe quá ba câu, coi như là hoàn thành rồi.”

“Hoàng Ngọc Oánh, hôm qua Owen hình như khen ông, mấy câu vậy?”

Hoàng Ngọc Oánh nói: “Tôi không nhớ nữa, hỏi cái người ghi chép thử xem.”

“Tôi đếm rồi, tổng cộng 4 lần, chắc đó.”

Hoàng Ngọc Oánh thủ sừng kinh ngạc: “Ý là tôi làm không tẹt rồi phải không?”

“Ông làm cũng ok lắm rồi, nguyên đám tội mình vào chung, chỉ ông là giỏi nhất, phải có chút tự tin chứ. Mà giờ ông cũng bắt đầu tham gia dự án rồi, tôi còn ở đó viết mấy văn bản dịch thuật, tôi muốn chết quá đi.”

Lần này đổi lại Hoàng Ngọc Oánh an ủi anh ta: “Cái bản dịch viết bằng Perl hả? Ông trước kia cũng học qua Perl rồi, giờ vừa học vừa làm, viết rất nhanh. Nhưng mà sao lại cho ông viết Perl vậy?”

Người kia vè mặt đau khổ: “Có bữa họp về xử lý văn kiện, Owen thuận miệng nói một câu: cái này dùng Perl so với C xử lý tốt hơn. Tôi nói tôi không giỏi về Perl lắm, ông liền nói Perl đơn giản lắm, tôi liền như vậy mà nhận nhiệm vụ”

Tiền bối nói: “Kỹ sư mà, chí là như vậy, học không ngừng luôn phải cập nhật cái mới, không thấy ông Mã và Owen thường xuyên xem sách sao.”

An Tư Đông vừa nghe lén vừa làm việc của mình. Thật khủng bố, may mà cô không được nhận vào bộ phận đó mà chuyển sang bên bảo trì dữ liệu này, bằng không làm thuộc hạ của anh chắc chết rất thảm. Mỗi ngày ngẫu nhiên đụng mặt anh cô cũng không chịu nổi rồi, nếu còn chung nhóm với anh nữa thì cô từ chức cho xong.

Thảo luận vài câu lại bắt đầu tám, cũng là do ông Hoàng Ngọc Oánh đi đầu: “Ai à, tuần trước tôi ở siêu thị gần chung cư gặp Owen đi với một cô em. Cô em đó nhìn còn non lắm nha, hình như 9x, nhìn rất dễ thương, cũng có thể nói thuộc loại ngây thơ”

Phụt tìm cô như bị nguyên con dao đâm vào.

Tôi cũng từng gặp qua họ ở nhà hàng, hình như tuần nào cô bé kia đều tới nhà anh. Nhìn rất xinh, chỉ là đáng hơi lùn chút nên đi kế nhau không hợp lắm.”

Thật vất vả mới nghe được một cái khuyết điểm, mà hình như đó cũng không phải ưu điểm của cô. T_T

Hoàng Ngọc Oánh nói: “Thấp chút có sao đâu, nhỏ nhắn thì dễ thương, chỉ cần đáng người ok là được rồi. Owen cao như vậy, tìm một người thấp chút trung hòa cũng tốt.”

Đúng vậy đúng vậy, nếu tìm cô gái cao hơn mét 7, sau này không phải sinh ra một người khổng lồ sao? Đáng cao không tốt, người ta thường nói cao quá, sống không thọ !

Có người cảm khái: “Đây mới là người pro nè, trả như vậy đã có sự nghiệp, có tiền, có cô em nhỏ tuổi xinh đẹp. Cho nên mấy anh em, đừng thấy còn độc thân mà phát sầu, cố làm việc đi. Con gái như rau hành thôi, nhất hết một đồng thì vẫn có nguyên đám, gấp cái gì?”

Hoàng Ngọc Oánh nói: “Chú tỉnh lại đi, chú cũng cỡ tuổi Owen, sang năm chú tìm một cô 9x thử đi? 9x có cái gì tốt, ngốc mà còn ra vẻ, tối ngày nói mấy câu như người trên sao hỏa vậy, trong đầu không biết chứa cái gì. Tôi cảm thấy mấy cô em cùng tuổi vẫn được hơn.”

Hoàng Ngọc Oánh, ông đúng là tri âm của tôi ! Ông nói đúng ý tôi lắm !

“Xuy” Triệu Nhụy cũng ngồi nghe lén, nói nhỏ: “Một đám đàn ông đáng khinh, cả ngày chỉ biết nghĩ tới cô em trẻ đẹp, cũng không lấy nước tiểu soi mặt mình. Cô em dễ kiếm như vậy sao?”

Hả, cô em trẻ tuổi rất khó kiếm à !

“Không nghĩ tới Owen cũng là hàng đường phố, quạ trên đời này đúng là con nào cũng đen. Cô em 9x, quá lắm cũng mới 20 tuổi, non như vậy, ông cũng nhai được à?”

Đúng vậy, anh nhai như thế nào đây? Cũng có tuổi rồi, tìm một người nhỏ hơn mình một chút ăn là tốt rồi !

Vừa nhắc tới từ “ăn” thì trong đầu xẹt qua một đồng hình ảnh liên quan, nhanh chóng quên đi.

Triệu Nhụy phun trào xong rồi, bầu môi về lại chỗ mình. An Tư Đông nhìn không được hắt hơi một cái, cảm thấy mũi mình gửi thấy vị chua. Triệu Nhụy cũng dám phê phán, trong khi cô chỉ có thể im lặng mà ăn giấm chua thôi. (ノ □ ノ) o

Cô em 9x xinh đẹp, chắc chắn là còn đi học, bên người có nhiều nam sinh, cái ông cụ non chất phát không thú vị như Khúc Duy Ân rất dễ bị bỏ, nói không chừng ngày nào đó phát hiện người kia bắt cái hai tay nữa; tuổi hai người chênh lệch nhiều như vậy, khẳng định có nhiều điểm bất đồng, anh lại không biết cách dỗ ngọt con gái, mấy bữa nữa cô bé cũng chán anh thôi; mặc dù quen nhau qua việc xem mắt, nhưng cô bé cũng không thể vì kết hôn mà nghỉ học nửa chừng, ít nhất phải đợi tới tốt nghiệp, thời gian dài như vậy, ai biết trước sẽ phát sinh chuyện gì, hừ hừ

Thật ra cô đang tự an ủi mình: kỳ thật mình cũng không phải không có cơ hội T_T

Có người nói, nếu bạn quá yêu một người, bạn thấy người ấy vui bạn cũng vui, người ấy hạnh phúc bạn cũng hạnh phúc. Giống như Carton trong A Tale of Two Cities, vì người yêu mà nguyện ý chết thay tình địch, đây mới là tình yêu cho đi không mong nhận lại.

(Đây là cuốn tiểu thuyết lịch sử thứ hai của Charles Dickens, lấy bối cảnh ở Anh và Pháp trước và trong suốt cuộc cách mạng Pháp. Câu chuyện mô tả hoàn cảnh khốn khổ của giai cấp vô sản dưới sự áp bức của tầng lớp quý tộc Pháp. Cuốn tiểu thuyết cũng khắc họa cuộc sống của nhiều nhà cách mạng, trong đó nổi bật nhất là Charles Darnay, một quý tộc Pháp và Sydney Carton, một luật sư Anh.

Dickens phối câu chuyện của mình với các nhân vật điển hình như Madame Defarge độc ác và người phụ nữ Lucie Manette nhẹ nhàng, luôn tôn kính cha mình và chàng trai Carton Sydney can đảm, người luôn sẵn sàng hy sinh tình yêu cho một người phụ nữ không bao giờ thuộc về ông.)

An Tư Đông cảm thấy, hình như mình chưa đủ yêu Khúc Duy Ân. Rất rõ ràng, cô muốn chết thấy cô bé cô non, mà còn có hy vọng xấu xa mong hai người không hề vui vẻ hạnh phúc gì để mà nhanh chóng tan vỡ

.....

Giống nhân vật bà mẹ kế âm hiểm độc ác không nhân phẩm trong truyện cổ tích quá vậy. ==

Thiên tính lương thiện của trò An Tư Đông vì suy nghĩ xấu xa của mình mà rơi lệ, quyết định trưa nay sẽ mời Triệu Nhụy một bữa no lê, hóa bị thương thành lực lượng ăn uống, an ủi tâm linh nhỏ bé của mình một chút.

Mấy bữa nay tự nhiên cô nhìn Triệu Nhụy liền cảm thấy thân thiết hơn, có lẽ là trong hoàn nạn gặp được người có tư tưởng cách mạng như mình chẳng.

Kết quả của một bữa chè chén là buổi tối phải tan ca, không thể tham gia hoạt động bang hội. Máu con thánh kỵ của cô cũng không tệ, vào được nhóm hai, ngoại trừ thí luyện Thập Tự Chinh 25 người và Áo Đỏ Nhì, thì những raid cơ bản đều đi được.

Server này cũng có lịch sử lâu đời nên người chơi cũng có sự chênh lệch tuổi tác, thành tựu ” server đầu tiên ! hoàn thành thí luyện Thập Tự Chinh ” còn chưa ai giành được. Mà ngay khi có CD xuất boss cuối cùng của thí luyện Thập Tự Chinh là A Nỗ Ba Lạp Khắc, đã có người chơi tạo đoàn đi chinh phạt.

Trước kia còn chưa có hệ thống thành tựu, tích cực đuổi giết boss cũng chỉ vì đó tượng trưng cho danh dự và lực lượng của một bang hội. Nhưng hai năm gần đây, đặc biệt là có phiên bản “Vu Yêu Vương Chi Nộ”, nhiều người chơi đã sớm ở server Mỹ đánh đi đánh lại nhiều lần, về tới đây thì sự kiện này mất hết ý nghĩa của nó.

Server WOW chính là một bàn ăn, trên bàn bày đủ loại nội dung bi kịch, nhưng chúng ta vẫn như cũ ngồi đó không quan tâm gì cả chỉ lo sung sướng chè chén.

An Tư Đông nhìn khung bạn tốt và khung bang hội, đa số mọi người đều ở trong phó bản. Cô làm hết một vòng nhiệm vụ hằng ngày, quyết định luyeej một chút kỹ năng sống.

Trước kia cô học khai khoán, giờ khoán vật cũng đầy rồi, chuẩn bị gia công khoán thành châu báu. Đáng muốn đi tẩy kỹ năng, nhìn vào kênh bang thấy có người gọi.

[Bang hội][QQWEE]: Có ai khai khoán không? Thu cái loại khoán thạch cấp thấp.

Tuy rằng tứ kỵ vừa chơi đã cấp 55, nhưng kỹ năng cuộc sống lại không có, ngay từ đầu đã đi vào bản đồ cao cấp không có cơ hội lấy được tài liệu cấp thấp, mà phải quay lại bản đồ nhỏ luyện lại.

[Bang hội][Bi Tháo Tâm Bất Tháo]: ông định mua nguyên luyện tăng kỹ năng? Gần đây mọi người đều có xu hướng này, tài liệu rất mắc đó.

[Bang hội][Người Không Phong Lư Uống Thiếu Niên]: ông không thiếu tiền.

[Bang hội][QQWEE]: tôi đi khai khoán rồi, quá ít, không đủ thăng.

[Bang hội][Người Không Phong Lư Uống Thiếu Niên]: max khai khoán chuẩn bị chế tạo cái gì?

[Bang hội][QQWEE]: chắc Phụ Ma.

[Bang hội][Người Không Phong Lư Uổng Thiếu Niên]: Tôi học may mặc, khi nào tạo được gì thì cho ông chọn.

[Bang hội][QQWWE]: được.

Tài liệu Phụ Ma chủ yếu dùng phân giải trang bị, mà rèn, may, châu báu trong quá trình nâng cấp sẽ tạo ra rất nhiều trang bị vô dụng. An Tư Đông nghĩ nghĩ, quyết định không tẩy kỹ năng. Lúc đầu cô chuẩn bị cho kỹ năng châu báu nên đào không ít quặng, giữ để làm bảo thạch mà đó cũng không cần nhiều khoán thạch như vậy.

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: tôi có hơn 10 khung cái loại khoáng thạch, đồng quặng, tích quặng, quặng sắt, bí ngân thì ít hơn chits, muốn loại nào?

[Bang hội][QQWWE]: đều lấy.

hoho ~ có rõ ràng quá không, hay nhận chút tiền đi.

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: giảm giá 20%, vừa vận tiết kiệm phí thủ tục.

[Bang hội][QQWWE]: OK.

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: tôi mở acc nhỏ, chờ.

[Bang hội][QQWWE]: acc nhỏ u ở đâu, tôi gặp trực tiếp luôn.

Làm chuyện mờ ám nhiều, trò An Tư Đông cực cảnh giác. Kho acc nhỏ của cô lấy tên Bí Dao, vừa nhìn là lộ rồi! May là cô có hai tài khoản, có thể mở một lúc hai giao dịch cho nhau, không cần phải tốn hơn tiếng gửi tài liệu qua thư.

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: gặp ở ngân hàng Đạt Lạp Nhiên.

[Bang hội][QQWWE]: Được

Cô cùng lúc mở acc vong linh của mình, giao dịch khoán thạch cho acc Khúc Thủy Lư Thương, rồi chạy về ngân hàng Đạt Lạp Nhiên bán cho QQWWE.

[W From][QQWWE]: Cảm ơn.

[W To][QQWWE]: khách khí gì, cũng không phải cho không.

[W From][QQWWE]: u có hai tài khoản? Mở cùng lúc?

☹! Đúng là cô thường xuyên mở ai acc, dùng Khúc Thủy Lư Thương tìm bị trí của anh, rồi lấy acc QWE quấy rối anh Anh cũng đâu phải Hoàng Ngọc oánh, có cần tỉnh mắt vậy không?

[W To][QQWWE]: cố ý tạo để muốn lấy đồ gì cũng tiện, ai ngờ bây giờ vật dụng có thể gửi qua thư, hối hận muốn chết.

Gửi vật phẩm qua thư là tính năng mới của ” Vu Yêu Vương Chi Nộ ”, acc chính có thể mua một ít trang bị và sách kỹ năng gửi cho acc phụ cùng tài khoản, giống như sách phi hành Nặc Sâm Đức, acc nhỏ cấp 68 có thể trực tiếp học được phi hành tới Nặc Sâm Đức, mà acc bình thường phải đợi tới cấp 77 mới học được.

Đem đề tài chuyển sang hướng khác, anh cũng không hỏi nhiều nauwx, ấy khoán thạch xong liền đi.

[Bang hội][Bì Tháo Tâm Bất Tháo]: Chuyện gì chuyện gì ? giảm 20% khoán thạch? Tôi cũng muốn mua !

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: ách, bán hết cho QWE.

[Bang hội][Bì Tháo Tâm Bất Tháo]: T_T

[Bang hội][Người Không Phong Lư Uổng Thiếu Niên]: Hắc hắc, chú em cũng gọi ông là QWE nha?

An Tư Đông nhin không được chột dạ. Nhưng mà nhân vật tinh linh thánh kỵ Khúc Thủy Lư Thương vẫn tỏ vẻ lạnh lùng cao ngạo.

[Bang hội][Khúc Thủy Lư Thương]: có thể đánh ba chữ sao lại phải đánh sáu chữ?

[Bang hội][Người Không Phong Lư Uổng Thiếu Niên]: NÓI, mấy người có để ý hay không, Lư Thương mỹ nhân giống như đối với QWE đặc biệt tốt? Mỗi lần đều tổ đội chung với anh, chuyên tăng máu cho anh, chỉ cần QWE kêu tổ đội hằng ngày nhất định có mặt. Giờ ngay cả khoán thạch mắc như vậy cũng giảm giá 20% cho anh. Em đây hoài nghi “Ấy” có phải là yêu hay không ? (yêu đây chỉ nhân yêu)

Eh, eh, eh, ông, ông, nhiều chuyện! >_

[Bang hội][Tạp Tạp] Có tin hot !

[Bang hội][Thương Đế Chỉ Tay Trái]: kéo ghế.

[Bang hội][Thương Đế Chỉ Tay Phải]: kéo sô pha.

[Bang hội][Dance]: cố định vị trí chờ phần tiếp theo.

[Bang hội][QQWWE]: đừng đoán mò nauwx, ông nghĩ tôi giống ông, tôi ngày đi ghẹo gái à, tôi có vợ rồi, muốn tám thì tìm người độc thân đi.

Anh nói Tôi có vợ rồi

Không phải bạn gái, không phải bồ, mà là vợ ! Vợ ! Vợ !!!!

Tìm lại xuất hiện vô số vết dao, xẹt xẹt phun ra máu. Chắc anh chỉ thuận miệng nói thôi? Nhìn anh cũng không giống loại người quốc khánh về nhà liền nhất kiến chung tình, rồi nhanh như vậy thẳng cấp lên thành vợ nha? Đúng hay không, đúng hay không, đúng hay không?

Tìm vẫn còn văng máu Cô nhào lên giường ôm Khiếu Thiên lăn qua lăn lại: “Khiếu Thiên, cha con tìm mẹ kể cho con rồi, cha không thương mẹ co mình nữa huhuhuhuhu”

Khiếu Thiên trước sau vẫn ngẩng đầu nhìn trần nhà, trung cái cảm lạnh lùng vào mặt cô.

“Con muốn mẹ kể không?”

Khiếu Thiên liền lắc đầu.

“Chúng ta cướp cha về được không?”

Lần này Khiếu Thiên hơi do dự.

“Ách, hình như không hay lắm ...” Cô ôm Khiếu Thiên tiếp tục lăn lộn, “Khiếu Thiên, vẫn là con tốt nhất, con vĩnh viễn không bỏ rơi mẹ, hai mẹ con mình hãy nương tựa vào nhau mà sống đi

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Năm nay thời tiết có chút khác thường, cũng sắp tới tháng 11, năm rồi vào lúc này đã có tuyết rơi, năm nay không khí vẫn còn âm ẩm khoảng 10 độ.

Vào hôm thứ sáu, trước giờ tan sở 2 3 tiếng, bầu trời bỗng nhiên tối sầm, mọi người có chút ngồi không yên. Ngoài cửa sổ thời tiết âm u làm cho người ta nhìn vào không có tinh thần làm việc. An Tư Đông cầm ly đến phòng giải khát, chuẩn bị rót cả phê để nâng cao tinh thần.

Phòng giải khát là một phòng nhỏ, tách riêng khỏi phòng làm việc, nằm gần phòng họp, đứng ở đây, có người đi tới sẽ nghe thấy, đây cũng chính là thánh địa truyền bá đủ loại thông tin.

Amy và Grace bên hạng mục thứ nhất cùng dãy phòng với tụi cô đang ở đây uống trà nghỉ ngơi, đương nhiên là tiện thể “tâm sự” một chút. Đang lúc An Tư Đông đổ cả phê vào ly, mức thêm vài muỗng đường bỏ vào liền nghe thấy tiếng nói rất nhỏ của Amy: “Nhìn hình ảnh hai người họ ở chung kia, đúng là cảnh đẹp ý vui mà.”

Cô vừa khuấy cả phê vừa quay đầu nhìn thoáng qua, Amy và Grace đang nhìn cái phòng họ cửa thủy tinh gần đó, từ bên ngoài nhìn vào rất rõ ràng ý, không phải người đó sao?

Lỗi tai cô không khỏi dựng lên. Hình ảnh hai người họ ở chung lại là cảnh đẹp ý vui? Chẳng lẽ Khúc Duy Ân nhanh như vậy có tin đồn với người đẹp ở công ty rồi à? Cô len lén liếc qua phòng họp, bên có một người ngồi trước máy tính. Khúc Duy Ân đứng bên cạnh, một tay chống cạnh bàn, lưng thì cúi xuống nhìn màn hình, vừa vận che mắt người kia.

“Đáng tiếc hai năm nay nhìn ông Jason có chút già, mà đàn ông ba mươi nhìn vậy cũng được rồi, người đẹp tuổi xé chiều mà. Nhưng Owen không thấy thay đổi gì mấy.”

Vậy là người kia là Jason. Ác Hình như đề tài có chút quý dị?

“Bồ nói hai người họ, ai là 0 ai là 1?”

“Vậy còn phải nói, nhất định Owen là công, Jason là thụ.”

“Mình thích loại cường thụ nhược công hơn.”

“Jason lớn hơn Owen, tuổi trẻ vẫn mạnh hơn.”

=_=#

Vậy là gặp phải đồng loại của Mao Dĩnh, hủ nữ trong truyền thuyết đây mà. Cái công ty này nhiều nhất là hủ nữ, nhất là bên tổ mỹ thuật tạo hình thường xuyên vẽ vài bức tranh BL của đồng nghiệp rồi đăng lên diễn đàn nội bộ, cũng không ít loại hạn chế tuổi

Grace hung phấn chỉ vào phòng họp: “Nhìn nhìn đi ... tư thế của hai người họ, rất tình cảm nha.”

Bên kia, Jason đang ngẩng đầu nhìn Khúc Duy Ân, mà Khúc Duy Ân cũng đang cúi đầu nhìn anh nói gì đó. Tư thế rõ ràng rất bình thường, nhìn đâu ra tình cảm?

Còn lần nữa nói gì nữa, nhanh cúi xuống hôn anh ấy đi !”

Hôn em bà thì có, người ta đang thảo luận thôi, mấy người đừng suy diễn được không? Lại còn yy Khúc Duy Ân bị Jason bạo súc, ta \$%#@&! >_

Cô giận nóng người, ác ma trong lòng bay thẳng ra, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh: “Owen có bạn gái rồi.”

Amy quay đầu nhìn cô, ánh mắt tỏ vẻ “gái không hiểu rồi”: “Bạn gái có quan hệ gì, Jason đã kết hôn rồi. tình yêu của họ không bị mấy chuyện này ngăn cản.”

Quả nhiên y chẳng Mao Dĩnh, tình yêu BL mới là tình yêu chân chính. Tình yêu trai gái của cô chỉ dùng để che đậy miệng lưỡi người đời.
..... T_T

Grace nói: “Tuần trước mình đi hồ bơi ở phòng tập được Owen, nhìn dáng ảnh muốn chảy nước miếng”

Amy hỏi: “Bồ không phải nói có bức tranh vẽ cảnh đó sao? Vẽ xong chưa?”

“Còn thiếu chút chút, tối nay sẽ xong.”

Vậy là chủ nhật anh sẽ đến bơi ở phòng tập, gần chỗ này có ba phòng tập, không biết anh đi bên nào.....”Grace, bồ thường xuyên đi bơi nha, khó trách dáng nhìn tốt vậy. Mình cũng muốn đi đường dáng, bồ cảm thấy xung quanh có chỗ nào khá không?”

Grace cười gian: “Biết lắm mà, muốn đi xem Owen mặc đồ tắm đúng không? Chính là cái phòng tập gần siêu thị, anh thường đi vào chiều thứ bảy. Đừng có ngại, cứ vào đó rình đi !”

囧! Bị nhìn ra rồi mặt An Tư Đông liền hiện hai đóa hoa hồng hồng.

“Không ngờ bồ cũng là đồng đạo, buổi tối mình vẽ xong sẽ gửi một bản cho bồ nha!Dung rồi, bồ muốn ghé thăm đại bản doanh của tụi này không? Trên diễn đàn công ty, bồ cứ vào lại một bài nào cũng được rồi đổi số cuối cùng của web thành số 3, bên ngoài không tìm được liên kết link đâu.....”

Nếu như đó là hình ảnh cấm trẻ em giữa Jason và Khúc Duy Ân thì không cần chia sẻ với côCô len lén lau mồ hôi, cảm lý cả phê trở về chỗ mình.

Vừa lúc Jason cũng bàn xong, một tay ôm lap, một tay cảm lý đến phòng giải khát. Hai người gặp nhau ngay cửa phòng, Jason kỳ quái nhìn cô vài lần, lịch sự hỏi: “Có chuyện?”

Xong đời rồi, cô hình như cũng bị hủ hóa nhập vào người rồi, cư nhiên dùng ánh mắt hưng tợn nhìn Jason như tình địch Muốn nhìn không phải nên nhìn cô em nhỏ của Khúc Duy Ân sao? = =

“Không, không có chuyện gì ...” Cúi đầu uống một ngụm cà phê rồi nhanh chân chạy.

Jason quay người đi vào phòng giải khát, tình hình lao ra hai người, xén chút đụng trúng anh. Ah khó khăn lắm mới né qua được, nhún vai, đi vào, ngay lúc mở vòi nước không hiểu sao mũi hơi ngứa.

Cảm giác này giống như bị “Trúng đạn”

Grace thật sự gửi qua, buổi tối An Tư Đông mở máy vi tính kiểm tra thư, lại nhận được một bức tranh. Mở ra nhìn vào, thiếu chút nữa máu mũi văng lên màn hình

Không phải Grace gặp được Khúc Duy Ân ở hồ bơi sao? Vì sao cái hình này lại vẽ ảnh đang ở suối nước nóng, màu nóng còn hơi tối? Hơn nữa, dạo này hồ bơi cho phép lửa lò sao? Mặc dù bức tranh vẽ không rõ ràng lắm, nhưng vừa nhìn là biết không có mặc quần bơi Còn thêm cái vẽ mặt kia

! Chị lúc nào nhìn thấy ảnh như vậy Á Về mặt khiêu gợi? Bên bờ kia lại mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng nam là sao?!

Cô vừa ôm chặt mũi mình vừa nguyên rủa Grace Á, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm bức tranh hơn mười phút mà không rời. = =

Chỉ nhìn tranh hình như không thực lắm

Grace nói anh thứ bảy nào cũng đi bơi, có nên đi tập luyện thân thể tiện thể xem live luôn?

Rình lúc người ta đang trần truồng hình như hơi đáng kinh thì phải.

Nhưng so với việc lấy ID người ta, xong diễn cảnh Lý Quý đuổi giết Lý Quý, rồi đổi acc tiếp cận người ta thì cũng đâu là gì mà.

Hình như không biết

Dù sao cũng cũng đáng kinh rồi, còn sợ bị chê thêm chút sao? Hừ !

Vì vậy, ngay hôm sau, cô đi tới phòng tập làm thể hội viên, vào parkson mua một bộ đồ bơi, nón, kính, vì để thuận tiện cho việc rình người nào đó nên đã mua kính có độ cận. Cái tiệm bán hàng trong parkson có vẻ giống sơn trại, chỉ có một quầy bán đồ dùng thể thao, người bán là một dì rất niềm nở. An Tư Đông nhìn mấy bộ áo tắm mà nhũ nhũ mảy, quyết định mua một bộ có vẻ kín đáo màu xanh sọc đen. “Cô bé sao lại chọn một bộ trông già như vậy, cái này đi mặc hợp hơn.” Dì bán hàng tỏ ra khinh bỉ mắt thâm mỹ của cô, “Nhìn cái áo hai mảnh màu hồng này xem, Váy phía dưới rất đáng yêu nha. Eo của cháu nhỏ như vậy, mặc hai mảnh trông rất đẹp, da lại trắng hợp với màu hồng hơn.” Đúng là trông rất được, cứ như một đóa hoa nở rộ vậy. Đáng tiếc cô không đủ dũng khí để mặc... Quan trọng là màu chói như vậy không thích hợp để đi rình người ta! Cô khéo léo từ chối ý tốt của dì bán hàng, mua cái áo tắm màu xanh đen. Vào phòng thay đồ, đội nón và kính bơi, đứng trước gương soi đi soi lại. Uhm, mình cũng không nhận ra mình nữa, chắc là ổn rồi. Chiều chủ nhật, người đi bơi rất nhiều. Trên bờ có mấy cái ghế nhựa để mọi người nghỉ ngơi, có vài người trùm kín khăn nằm đó nghỉ. Cô lén lút chui vào trong đám người, nhìn xung quanh xem có người quen hay không, cảm giác giống như đang nguy trang mà làm nhiệm vụ trong WOW, sợ bị lính tuần tra đánh lén vậy, khi phát hiện ra cô đang nguy trang thì máu rơi, những tên quái vật xung quanh biến thành màu đỏ. (màu đỏ là màu chủ động tấn công) Nhìn xung quanh một vòng, đứng là có một người quen... Grace Grace vừa lúc lên bờ nghỉ, kính và nón cũng đã kéo xuống, đi qua người cô liếc mắt vài cái, cuối cùng ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, cứ quay qua nhìn cô mãi. Cô ghé qua nói nhỏ: “Đừng nhìn nữa, là mình.” Grace hoảng sợ: “An Tư Đông, là bồ sao?” “Aizz, bồ không nhận ra tôi à?” Xem như cô đã nguy trang thành công. Grace nhìn từ trên xuống đánh giá: “Bồ ăn mặc như vậy thì ai nhận ra chứ?” “Vậy sao bồ cứ nhìn tôi hoài?” Grace bĩu môi: “Bồ nhìn bên cạnh xem, có ai giống bồ không, cả người khô queo ngồi trên bờ mà vẫn trang bị đầy đủ không? Nhìn rất kỳ!” (ở đây là trang bị thiết bị + đồ bơi) Cũng đúng ha, kính bơi đeo không thoải mái, nên ai lên bờ cũng cởi ra, ai cũng giống như Grace vừa lên bờ thì kính nón gì cũng bỏ ra hết, mà người họ lại ướt sũng. Nhưng kính không thể gỡ xuống được, gỡ ra là lộ liền, quần áo thì còn có thể suy nghĩ mà nguy trang lại. “Mình đi ngâm nước đây...” Sân hơi nóng, chân đi cũng ẩm theo nên không hề lạnh. Cô dùng chân khuấy khuấy nước, ẩm nha, chỗ cận nhất nước chỉ khoảng 1m, vệt trên cạn như cô cũng không sợ chết đuối, nên mạnh dạn hơn mà nhảy vào. Nước hồ chưa tới lưng, nhưng cánh tay đã liên tục lên một lớp da gà. Cô rùng mình mấy cái, ổn hơn chút cô liền sủi nước vào người cho áo quần ướt nhẹp, vừa run vừa chặt vật đi vào bờ. “Nước... nước này sao mà, sao mà lạnh vậy?” Grace nhìn cô: “Bồ không biết bơi à? Nước hồ bơi đều khoảng 26 độ, bồ còn phải vận động trước nữa. Nước hồ bơi mà nóng như nước tắm thì ai mà nhảy vô đó tắm chứ?” Điều hòa trên tường thổi ra gió mát, mà vật lý cấp hai có dạy, không khí lưu thông nhanh sẽ đẩy nhanh tốc độ bốc hơi của chất lỏng, mà chất lỏng bốc hơi cũng sẽ mang đi một lượng nhiệt năng... Cô ngồi trên ghế run cầm cập. Grace hỏi: “Bồ có mang theo khăn tắm không?” “Không, không có...” Grace giật khăn tắm trên người mình đưa cho cô liền nói “Vừa lúc mình định về, cho bồ mượn tạm, thứ hai trả lại mình.” Đứng lên vỗ vỗ vai cô: “Ổn không, bồ khiến tui này hạnh diện nha. Ảnh đến rồi đó, từ từ thường thức đi.” Cô nhìn qua, một bóng dáng quen thuộc từ phòng thay đồ nam đi ra. Á... kỳ thật không thể nói là quen, ngoại trừ bức tranh Grace vẽ, cô tới giờ còn chưa từng thấy anh mặc đồ ít như vậy. = = Mặt của An Tư Đông bỗng chốc đỏ lên. Cô sờ sờ kính và nón bơi của mình, xác nhận vật nguy trang vẫn còn đó, lấy khăn che kín người, tìm một tư thế sao cho nhìn vào có vẻ tự nhiên chút rồi làm bộ như nhìn hồ bơi. Khúc Duy Ân đi đến bên bờ hồ này cách cô vài mét, bắt đầu khởi động tay chân. Nâng kính bảo hộ lên, cô yên tâm không kiêng nể gì đánh giá anh đang... “lỏa thể”. Hừm... người thật đúng là hấp dẫn hơn hình nhiều, nếu lại thêm cái vẻ mặt mà Grace đã vẽ thì lại càng tuyệt hơn... Thứ duy nhất không hoàn mỹ, là cái điều hòa sau lưng đang thổi tới lạnh run. Cô nhìn con trai người ta đang “lỏa thể” đến mức máu nóng chảy ầm ầm, mà bên ngoài da gà đang dựng lên tầng tầng lớp lớp, đúng là nóng lạnh dung hợp mà, vừa lạnh vừa nóng rất dễ bị cảm, lúc này mà hắt xì chỉ sợ cô xì ra máu quá... “Hắt xì!” Nhanh tay che mũi lại. Còn may chưa phun ra máu mũi. “Xuống bơi hai vòng sẽ không lạnh nữa.” Ý, anh ta đang nói chuyện với ai vậy? Lại có người quen sao? Cô lập tức cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh. Không có ai nha, mấy người hồi nãy còn ngồi nghỉ giờ cũng không thấy đâu nữa, trong vòng bán kính vài mét trở lại đây chỉ còn có mỗi mình cô. “Tôi đang nói chuyện với cô đó, An Tư Đông.” 囧! Grace nhìn nhiều lần như vậy cũng không nhận ra, anh ta làm sao mà nhìn ra được? Tóm lại là đã bị lộ chỗ nào? Nguy trạng bị giải trừ, máu rơi, tên quái vật từ màu xanh chuyển sang đỏ... giờ có nên chạy hay không đây? Vì sao cô không phải là Thánh Kỵ Sĩ có kỹ năng lăn trốn vô địch chứ? T_T Game là ảo, thực tế lại tàn khốc. Cô bỏ kính bơi ra, cười hai tiếng: “Ha ha, anh cũng ở đây à. Anh cũng tới chỗ này bơi ư? Thật trùng hợp, trùng hợp quá...” Trùng hợp cái đầu cô... Tự khinh bỉ mình. “Anh Duy Ân, anh đúng là nhanh nhẹn nha. “ Một giọng nói ngọt ngào từ phía sau truyền tới, cô nhìn qua, từ phòng thay đồ nữ bước ra một cô gái xinh đẹp duyên dáng, tóc cột thành đuôi ngựa, mặc một bộ áo tắm màu cam, phần giữa để lộ ra làn da trắng và cái eo nhỏ nhắn, cả người tựa như một ngọn lửa, trẻ đẹp hết sức. Chẳng lẽ đây chính là cô bé cô non trong truyền thuyết? ... Lại hết tập 2 rồi, biết rõ chủ nhật hằng tuần cô bé sẽ tới chỗ anh, anh đi bơi tất nhiên cũng mang cô bé đó theo, vì sao lại không nghĩ ra chuyện này chứ!>_< « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Bị kéo xuống hồ bơi rồi, An Tư Đông vẫn còn muốn giãy dụa: “Cái này... chị cũng không biết gì hết, Tiểu Tây em kêu Khúc Duy Ân dạy cho em đi. Thế thao là sở trường của anh ấy, chắc chắn phải giỏi hơn chị và em, đúng không?” Ngẩng đầu cẩn thận nhìn về phía anh, vừa lúc ánh mắt anh lướt qua, lạnh thật nha cả người cô run lên... đương nhiên không phải tại vì anh, mà là vì nước trong hồ rất lạnh, rất lạnh a! Mà cô bị sao vậy chứ, lại đẩy người trong lòng vào tay cô gái khác, đây không phải là bị kịch sao? T_T Tiểu Tây nói: “Em biết hết động tác rồi, tiếp đến chỉ cần luyện tập nhiều hơn thôi, không cần ảnh nữa. Chị không biết không sao đâu, em dạy cho chị nha. Em vừa học không bao lâu, mấy điểm quan trọng cô dạy em vẫn còn nhớ rõ. Anh Duy Ân, anh tự mình bơi đi, không cần theo tụi em.” Anh Duy Ân, anh Duy Ân... “Anh” cũng tốt, vẫn tốt hơn cái chồng ời chồng à, ông xã, honey... gì đó. = = Không thể không nói, cái câu “Tôi có vợ rồi” của Khúc Duy Ân đã tạo ra vết thương nghiêm trọng trong lòng của cô, giờ thấy cách xưng hô của hai người họ cũng bình thường, hành vi cử chỉ cũng không phải quá thân mật, ít nhất vẫn tốt hơn cái cặp bên kia cứ hết ôm ôm lại sờ sờ hôn hôn đến mức không biết lát có diễn luôn mấy cảnh trong xuân cung đồ* không nữa... *Xuân cung đồ: tranh vẽ những cảnh làm tình của người trung cổ... Nếu như Khúc Duy Ân dám cùng cô bé xinh ấy làm mấy động tác kia trước mặt cô, cô sẽ... lập tức quay mặt bỏ chạy! -_- Anh từ trên cao nhìn xuống hai người lùn: “Hai người cẩn thận chút, đừng đến chỗ sâu quá, bên kia sâu 1m6 lận đấy.” “Biết rồi, em sẽ chăm sóc chị Đông Đông, anh yên tâm.” Anh đeo kính bơi, xoay người nhảy vào trong nước, giống như chú cá linh hoạt, rất nhanh đã liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Tiểu Tây nhìn anh bơi đi xa, quay qua nhìn An Tư Đông le lưỡi nói nhỏ: “Em không cần ảnh dạy, ảnh chả biết kiên nhẫn là gì, em học hoài mà không thờ được, ảnh nhất định sẽ mắng em ngốc. Trước kia ảnh hay mắng em, còn cốc đầu em nữa, em thả tự mình tập còn hơn.” Hà, trước kia? Đang muốn hỏi, Tiểu Tây đã bơi qua chỗ khác: “Qua đây đi, bên này ít người. Chị Đông Đông, em dạy chị đuổi chân ếch. Chị làm giống như em nè, hai tay vịn thành bờ, mặt để trên mặt nước, tay hơi co, chân vòng từ ngoài vào trong...” Mấy cái này hồi trước cô có học qua, An Tư Đông ghé vào thành vừa học đuổi chân ếch, vừa tám với Tiểu Tây. Tiểu Tây hỏi: “Chị Đông Đông, chị và anh Duy Ân là bạn đại học à?” “Ừ... chung ngành.” “Vậy chị biết bạn gái trước đây của ảnh như thế nào không?” 囧! Vì sao gặp bạn học cũ là bị hỏi vấn đề này vậy? “Ảnh ấy ở đại học hình như không có quen bạn gái... Sau khi tốt nghiệp thì không rõ. Kỳ thật chị đã ba năm không gặp lại anh ấy, giờ cũng không có làm chung bộ phận, chị và anh ấy cũng không thân cho lắm...” “Nên xin em đừng hỏi vấn đề này nữa...” T_T “Vậy... xem ra mẹ nói ảnh trước giờ chưa từng có bạn gái là thật rồi.” Về mặt cô bé có chút buồn. “Nhân vật phản diện đóng vai mẹ kế độc ác xấu xa âm hiểm lại không có ý tốt” hỏi: “Nghe nói hai người là do phụ huynh giới thiệu?” “Đúng vậy, di Khúc là đồng nghiệp của mẹ em. Kỳ thật em quen anh Duy Ân lâu rồi, từ nhỏ em thường lấy ảnh ấy làm tấm gương để em noi theo. Lúc ảnh ấy học cấp ba còn dạy thêm cho em nữa, có lẽ ảnh dạy thêm nhiều người quá, nên cũng chẳng nhớ ra em.” Cấp ba đã quen nhau, vậy là còn sớm hơn cô? Phương diện lịch sử đã không có tính ưu việt rồi... “Nhân vật mẹ kế phản diện” chưa từ bỏ ý định: “Tiểu Tây, em mấy tuổi rồi?” “Vừa 20” “Mới 20 à, vậy làm sao lại muốn đi xem mắt? Em xinh như vậy, bên cạnh chắc không ít bạn nam theo đuổi rồi.” Cô bé có chút chột dạ: “Em đều nghe theo lời mẹ...” Thời đại nào rồi chứ, phải tự do yêu đương, phản đối chuyện ép duyên! Cô bé, em làm gì phải nghe theo lời mẹ hả? = = “Xem mắt đều lấy mục tiêu là kết hôn, em còn nhỏ như vậy, mới lên năm hai? Giữa năm ba phải không?” “Em đi học hơi sớm, đã năm tư rồi, sang năm tốt nghiệp. Lúc đầu di Khúc cũng chê em quá nhỏ, nhưng anh Duy Ân nói anh không ngại đợi em một chút.” Đợi cái gì... anh đợi được à? Vậy sao không đợi tới thêm một chút nữa? T-T Nếu lúc trước anh chỉ cần đợi thêm một ngày, mọi chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn. Có lẽ cô và anh sẽ quen nhau, cha mẹ gặp mặt, thậm chí có lẽ sẽ kết hôn, rồi quang minh chính đại mà đứng bên cạnh anh, chứ không giống như bây giờ chỉ có thể len lén núp ở nơi anh hay đi qua. Chỉ cần chệch một bước thì đã xa cả ngàn dặm. Tiểu Tây bỗng nhiên nói: “Chị Đông Đông, em vừa phát hiện ra, tên chị viết tắt là ASD!” “Nhân vật mẹ kế” vẫn xuất hiện nhưng sức mạnh tà ác không còn nhiều như xưa: “Đúng vậy, sao thế?” “Tên em là ZXC, anh Duy Ân là QWE, là ba phím đầu tiên trên bàn phím nha! Em trước kia cũng không để ý, là anh Duy Ân nói cho em biết, rất hay có phải không? Em đã nói chúng ta rất có duyên mà.” (Các tên ở đây là phiên âm quốc tế của tiếng trung nên chữ cái bắt đầu không giống như tên phiên âm qua tiếng Việt mình) ... Mình chọn Priest của Human, nên gọi là gì thì tốt đây?” ... “ASD.” ... “Dùng chữ cái đầu của tên mình làm ID là ngốc nhất đó.” ... “QWE không chỉ là chữ cái đầu của tên mình, đó còn là ba chữ cái đầu tiên được xếp trên bàn phím” ... “Xếp đầu bàn phím thì tốt lắm sao? Tên mình cũng nằm ở ba phím đầu nè.” ... “Uh, bạn nằm bên dưới mình, chúng ta rất có duyên.” Cô nghĩ tới chuyện của trước kia. QWE, ASD, có lẽ đã từng rất có duyên nhưng chuyện đã qua rồi. Giờ anh đã có ZXC, đối xứng với QWE, có lẽ anh và ZXC càng xứng đôi hơn. ASD chẳng qua chỉ là một bóng đèn, một lối mòn lại còn dày mặt chen vào giữa hai người họ. Cô đột nhiên cảm thấy hành vi lúc này của mình cứ như con ngốc vậy. Anh đã không còn là QWE của cô nữa, người giữ nhân vật QWE trong game là cô chỉ vì cô không muốn quên chuyện quá khứ đi thôi. “Chị Đông Đông, nước vào kính chị kia.” “Ừm, không sao...” Cô vui mặt vào nước làm bộ đang tập đuổi chân. Chắc là do dạo này làm nhiều chuyện đáng khinh quá, nên chỉ số may mắn của cô đã thành âm rồi. Vừa đuổi chân, trên bắp chân bên phải đã truyền đến cảm giác đau đớn, chân không còn nghe lời cô nữa. Bị kịch, bắp chân rút gân. Bất ngờ nên cô không kịp chuẩn bị, ồm một tiếng, cả người cô rơi vào trong nước. Tiểu Tây xông lên ôm cô, nhưng sức quá yếu, người trong nước lại trơn, cô kéo mấy lần cũng không lên, gấp đến độ hô to: “Anh Duy Ân, anh mau qua đây đi! Chị Đông Đông bị rút gân!” Khúc Duy Ân đang bơi ở khu vực nước sâu liền như còng lóc lao vào trong nước, từ dưới nước lao lên. Khu vực nước cạn chỉ tới hông anh, hai tay bế An Tư Đông lên bờ. Cô uống vài ngụm nước, bị nghẹn đến ho sặc sụa, đùi phải rất đau, nước mắt nước mũi thay phiên nhau chảy xuống. Khúc Duy Ân đỡ gối cô lại, một tay cầm chân phải cô kéo thẳng. Tay anh dùng lực quá lớn, mắt cá chân bị anh cầm tới đau, đùi phải đang run rẩy co rút đau đớn anh kéo thẳng nữa. “Khụ... tốt hơn nhiều rồi, em tự đi được...” Anh đỡ cái đầu gối vừa cong lên của cô xuống: “Chớ lộn xộn.” Buông mắt cá chân cô ra, đổi thành bắp chân cô. Bàn tay ấm áp thô ráp ôm lấy bắp chân cô, tay kia cầm đầu gối, dường như chỉ hai tay đã nắm hết cả hai chân cô. Có lẽ vừa lên bờ người lại đang ướt, cô nỉ ca da gà, ý muốn đẩy anh ra: “Thật sự không cần, hết đau rồi, em tự xử được,” “Đã bảo đừng nhúc nhích cũng đừng động mà!” Anh ngẩng đầu lên, mắt như bốc hỏa liếc cô: “Không khởi động chân tay đã nhảy xuống nước, lớn như vậy rồi, chuyện đó cũng không biết sao?” Cô bị anh mắng cũng thấy bực: “Đàn ông con trai đặt tay lên đùi đồng nghiệp nữ rất không lịch sự, lớn như vậy rồi, anh cũng không biết à?” Mặt anh tối sầm lại, giống như bị phỏng tay mà rút về. “Không, không phải đâu!” Tiểu Tây vội vàng vàng giúp anh giải thích, “Chị Đông Đông, chị đừng hiểu lầm, anh Duy Ân không phải loại người như vậy...” An Tư Đông cong chân lên xoa xoa: “Xin lỗi, làm phiền mọi người rồi. Tôi về trước, mọi người chơi tiếp đi.” Đứng lên khập khiễng tiến về phía phòng thay đồ. Tiểu Tây đuổi theo muốn giúp cô: “Em đưa chị về...” “Không cần, rút gân thôi,

An Tư Đông nhìn trời sấm hồi, cô sai rồi. Cô không nên nói ông trời dễ tính mà. ... phải là cực kỳ kỳ dễ tính mới đúng! (≡) Ai có thể nói cho cô biết, vì sao cô đi siêu thị mua bóng đèn cũng gặp phải anh cơ chứ? Gặp anh thì thôi còn phải gặp anh đang đi chung với cô bé; mà gặp cô bé của anh thì thôi, lại còn gặp đúng lúc hai người đang tranh cãi! Ở một góc sáng sủa gần quầy bán đồ điện tử, bình thường rất ít người đi qua đây. Trong lúc cô đang do dự nên chọn cái đèn công suất nhỏ hay công suất lớn cho cái đèn hủ ở ban công thì nghe được tiếng nam nữ ở dãy bên kia. Giọng nữ sợ hãi hỏi: “Thế này là sao?” Giọng nam hơi lạnh lùng: “Em làm sao lại mở ví tiền của anh?” An Tư Đông vừa nghe thấy giọng nói liền biết là ai, nhìn qua dãy hàng bên kia loáng thoáng thấy cô bé Tiểu Tây, Khúc Duy Ân đang đứng đối diện cô bé, đứng quay lưng lại về phía cô. Tiểu Tây ủy khuất hỏi: “Sao anh lại để nó ở trong ví, còn giấu ở phía sau giấy chứng minh nhân dân nữa chứ?” Khúc Duy Ân hơi bức: “Vi bị chứng minh che nên mới quên lấy ra.” “Anh gạt người, nhất định là anh vẫn còn nhớ, nếu không thì tại sao anh không để hình em vào?” Ý, ví tiền gì vậy? Chuyện gì á? An Tư Đông nhìn không được bắt đầu tò mò, định vờn cổ nhìn cái hình Tiểu Tây đang cầm. Người nghiêng qua một chút liền đụng phải cái kệ hàng, gây ra tiếng. Tiểu Tây quay người lại: “Chị Đông Đông!” Đúng là hóa nhân kim tinh mà, kệ hàng nhiều vật dụng như vậy mà vừa nhìn qua là đã nhận ra cô. == Tiểu Tây gặp được người quen, ủy

khua tay giờ liền có chỗ phát tiết, chạy nhanh qua chỗ cô, trong tay còn cầm cái ví tiền kia: “Chị Đông Đông, chị phân xử dùm em đi...” Khúc Duy Ân cũng vội chạy qua, giật ví tiền lại: “Đừng có lộn xộn.” Tiểu Tây núp đằng sau người An Tư Đông, nín lấy cánh tay cô, nhìn như rất ủy khuất. An Tư Đông đành phải hắng giọng, bày ra bộ mặt đàn chị, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Tây chỉ vào Khúc Duy Ân lên án: “Anh ấy, đang quen với em còn giấu hình bạn gái lúc trước trong ví; hình em đưa ảnh lại không để.” Khúc Duy Ân cả mặt xám xịt: “Đã nói là không phải rồi, hồi trước để trong đó, bị chứng minh nhân dân che nên quên.” “Anh nói sao! Ví của anh mới như vậy, chắc chắn là mới thay không bao lâu.” “Chúng mình về rồi bàn tiếp được không?” “Không được! Anh không có lý còn hung dữ với em, chị Đông Đông giúp em đi.” Chuyện lộn xộn gì đây, sớm biết như vậy đã liền không xen vào, lòng hiếu kỳ đúng là hại chết mèo mả. = = Cô bé xinh xắn lắc lắc cổ tay cô: “Chị Đông Đông, chị nói giúp em đi.” Tình huống này, cô nên nói gì đây... Nhưng cô bé đáng thương tin vào cô như vậy, dù sao cũng phải an ủi chút. Cô ho một tiếng: “Khúc Duy Ân, anh vậy là không đúng, đã quen với Tiểu Tây rồi thì nên toàn tâm toàn ý với người ta. Người lớn mà sao cứ phải dây dưa chuyện không đâu?” Rồi quay sang Tiểu Tây: “Tiểu Tây, em đừng giận, nhất định là có hiểu lầm. Chị lấy danh nghĩa bạn học cam đoan với em, anh ấy là một người con trai tốt có trách nhiệm, sẽ không làm chuyện có lỗi với em. Có phải hay không? Hả?” Lòng tốt lại bị xem như kẻ xấu, anh một chút cũng không nhận lấy phần tình này, chẳng những không nhân cơ hội này hòa giải mà còn bỏ đá xuống giếng: “Còn nhiều chuyện quá đây!” Cô trong lòng hung hăng hỏi thăm tổ tiên anh ta hơn trăm lần, rồi lại xoay người qua an ủi Tiểu Tây: “Kỳ thật đôi khi giữ lại vật của người trước chưa chắc là còn nhớ. Chị vẫn còn để con gấu bạn trai cũ tặng ở đầu giường kia kia, ngày nào cũng ôm ngủ, lấy sinh nhật của anh ta làm mặt khẩu, đó cũng là vì thói quen thôi, trên thực tế, chị sớm đã quên anh ta rồi...” Được rồi, có ông trời chứng giám, cô vẫn là đang nói dối. Cái người tặng gấu bông, ngày sinh lấy làm mặt khẩu không phải là bạn trai trước kia, cũng không phải bị cô ném đi không thương tiếc mà là người đang đứng trước mặt cô đây. = = Tiểu Tây bĩu môi: “Thật?” “Thật 100%. Cho nên em đừng giận nữa, chỉ cần sau này anh ấy để hình em là được rồi không phải sao?” “Ừm...” Quay đầu liếc Khúc Duy Ân, anh lại dùng một ánh mắt kỳ quái không thể nói rõ nhìn cô, nhìn đến khiến cô cảm thấy sợ hãi. “Chị còn phải về nấu cơm, hai người cứ bình tĩnh mà nói chuyện đi bye bye!” Cô tùy tiện lấy đại một cái bóng đèn ở trên kệ, chân giống như có gắn thêm tên lửa mà thoát nhanh khỏi hiện trường. Cuộc sống gì đây, người trong lòng có bạn gái không nhân cơ hội đục khoét cản trở thì thôi, lại còn giúp hai người họ làm lành, ông trời ơi, ông còn dám làm cuộc sống tôi thành bi kịch nữa không? (Ông trời nói: Ta dám) Không nhìn rõ ràng mà lấy, hậu quả chính là lấy trúng cái bóng đèn 100W, mà để nó ở ban công vài mét thì y như đưa nguyên cái mặt trời vào nhà vậy! An com tôi xong liền onl game, ở khung password đánh xuống một dãy số quen thuộc. 30 tháng 10, sinh nhật của anh, cô vẫn còn nhớ, mà cũng sắp tới ngày ấy rồi. Từ nhỏ tới giờ cô đều ăn mừng sinh nhật theo ngày âm lịch mừng tám tháng chín, năm 2004 sinh nhật hai người chỉ cách nhau có một ngày. Sau đó cô xem qua lịch vạn niên thì biết được tới năm 2033 thì sinh nhật hai người sẽ cùng chung một ngày. Năm 2033, đến lúc đó cô đã 50 tuổi, con cái cũng đã biết yêu rồi. Năm 2006, sinh nhật hai người cũng khá gần, chỉ kém nhau một ngày. Nhưng nó vẫn là kém một ngày. Mỗi năm, cô vẫn gửi tin nhắn “Sinh nhật vui vẻ” tới số điện thoại không liên lạc được. Năm nay cô định tặng anh một món quà, là món quà cô định tặng nhưng vẫn chưa tặng, sách nấu ăn Mỹ Vị Phong Xà. Hôm qua Khai Hoang đã dùng hết số lần thử nghiệm thí luyện Thập Tự Chinh rồi, tới nay không có hoạt động, cô quyết định đi kiếm sách nấu ăn. Thánh Sĩ không phải nhân vật thích hợp cho việc đi soát quái, cô onl acc Từ Kỳ QWE, chạy tới khu quái nhỏ ở Bản Tích. Kiểm sách nấu ăn tặng anh, hoàn thành tâm nguyện, để cho hết thảy mọi chuyện có thể chấm dứt. Cô hít sâu một hơi, chạy về phía bầy quái. Kéo một đám quái, bắn ra chiêu AOE, toàn bộ ngã hết, trên mặt đất nằm đầy thi thể. Tiểu Chu Nho Từ Kỳ nhảy xuống nhặt đồ, vừa nhặt liền trúng... sách nấu ăn: Mỹ Vị Phong Xà. Không phải nói tỷ lệ rơi là 1/1 vạn à, vì sao lúc trước tìm lâu như vậy cũng không có, hôm nay một phát liền trúng? = = Chẳng lẽ ông trời nghe thấy nỗi lòng của cô... Ý của ông là gì đây, vừa muốn con mỗi ngày nhìn thấy anh ấy vừa muốn con chấm dứt, ông định chơi con hả? (#) 凸 Tuy là đã hạ quyết tâm, kiếm được sách sẽ chấm dứt mọi chuyện, nhưng cũng không cần nhanh như vậy tìm được nha, hình như có chút... không cam tâm. Cô không hy vọng ba năm chờ đợi của mình chỉ vì một chút may mắn mà từ bỏ. Vừa mở thêm một khung game vừa mở bảng đấu giá Địa Tinh dành cho hàng xa xỉ. Trong WOW liên minh và bộ lạc không thể giao dịch, cách giao dịch duy nhất là gửi bán ở khu đấu giá. Chỗ bán đấu giá này như là gian thương vậy, thu phí 15%, vì thế muốn chuyển vật dụng mọi người thường để giá rất thấp. Cô đem sách nấu ăn treo lên, giá 1 bạc, sau đó chuyển qua giao diện khác, đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ đợi Huyết Tinh Linh bán là mua liền. Chọn từ khóa “Mỹ Vị Phong Xà”, giá từ thấp đến cao... không có? Cô cho là mình bị hoa mắt, tìm một lần nữa, vẫn không có. Vội vàng chuyển qua giao diện của QWE, xem qua khung đấu giá, thì một người tên là “Giành Tiền Giành Lương Giành Đền Bà” mua mất rồi. Trời, lại gặp phải bọn ăn giật trong truyền thuyết... Nhưng mà, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm. Mới để lên chỉ vài giây chuyển qua acc khác đã bị cướp, đây là ý trời? Đúng hay không, đúng hay không? Nếu là ý trời, vậy không còn cách nào nữa, lại đi kiếm tiếp thôi. ㄟ(́)ㄟ Cô từ từ đi về phía Dã Ngoại Bản Tích, chậm rãi đánh quái. Lần này đúng là không may mắn rồi, đánh cả đêm cũng không thấy bóng dáng cuốn sách nào. Bản đồ cấp thấp này rất ít người, lâu lâu mới gặp phải một hai tên Bò Lạc, thấy cô cấp bậc Khô Lâu liền quay đầu bỏ chạy. Bây giờ số người tới đây kiếm sách nấu ăn cá biến dị cũng ít đi rồi, cực kỳ im lặng, một thảo nguyên mênh mông vô tận. Một mối liên nghi ngại chút, đánh cả đêm cuối cùng cũng gặp được một quý danh, xuống ngựa gần chỗ cô hái thuốc. Là một nữ Thọ Săn Âm Dạ Tinh Linh, phía sau dẫn theo một cô bé nhìn hơi quen mắt. Cô đem chuột dúi qua... Tịnh Thủy Lưu Thâm? Chị Tịnh Thủy chắc là vừa mới chơi lại, cấp 61. An Tư Đông liền nhảy lên thú cưỡi chạy trốn, bên kia chị Tịnh Thủy đã nhận ra cô, mặt qua. [W From][Tịnh Thủy Lưu Thâm]: Hi [W To][QQWEE]: Bạn nhận làm người rồi. Nói xong cô liền hối hận, câu này hình như không đúng lắm... Chị Tịnh Thủy đã chào hỏi như vậy, hiển nhiên cũng không chắc chắn cô có phải là QWE hay không. [W From][Tịnh Thủy Lưu Thâm]: Bí Đạo, là em phải không? Chị à, chị có thể dùng thông minh nhảy bên này vậy được không? Cô còn định giả vờ cảm thán làm bộ không nghe thấy gì rồi logout, thì trên QQ icon của chị ấy sáng lên rất nhanh. Lần này kéo Nại Hà Tinh Thâm vào cũng không được rồi, không có cách nào, đành phải khai hết. T_T Chị ấy nghe xong cũng không nói gì, chỉ thờ dài, cuối cùng hỏi cô một câu: “Bí Đạo, em làm chung công ty với cậu ấy, ngày nào cũng gặp mặt, sao không tranh thủ một chút?” Cô tất nhiên không đến nỗi không biết xấu hổ kể chị ấy nghe mấy chuyện lộn xộn lạo xạo nào là chạy tới hồ bơi rình người ta, còn bị bạn gái người ta lôi xuống bơi chung làm bóng đèn này nọ, nếu mà chị ấy biết chắc chắn sẽ mắng cô một trận, nên chỉ nói: “Anh ấy không còn thương em nữa.” Nhìn bảy chữ mới hiện lên trong khung chat, trong lòng vẫn cảm thấy buồn buồn. Kỳ thật cô rất nhớ những ngày tháng trước đây, rồi lại ghét cái người lạc quan, cái người không tìm không phôi kia, để tạm quên đi nỗi buồn trong lòng. Nhưng không thể tiếp tục ghét mình nữa. Cô đã 25 tuổi rồi, người ta đã có cuộc sống khác, cô cũng phải có cuộc sống của chính mình, không thể vì mình không phải là một phần trong cuộc sống của người ta mà buông xuôi bản thân luôn. Vẫn phải tiếp tục sống. ... Triệu Nhụy giống như hoàn toàn thoát khỏi bóng ma thất tình, lúc ăn cơm trưa vẫn là một Triệu Nhụy mắt tóa sáng và những tin đồn: “Sếp mình bên kia kia, nhìn cái người mặc áo đen ấy, nhận ra ai không? An Tư Đông nhìn qua hướng cô bạn chỉ: “Biết ah, Cindy chứ ai.” Sếp tổ mỹ thuật bên hạng mục thứ nhất, sếp của Grace, một nữ cường nhân xinh đẹp, mà giờ vẫn còn độc thân, biệt danh băng sơn mỹ nhân, rất nổi tiếng nha. “Nghe nói trước kia cô ấy hoàn toàn khác bây giờ, là một cô gái dịu dàng thủy mỵ thực nữ.” “Ừ” “Bà biết tại sao lại thành như vậy không?” Cô luôn rất có tinh thần phối hợp với những tin này: “Vì sao?” Triệu Nhụy tỏ vẻ thần bí ghé người qua: “Tôi cũng mới biết à, lúc công ty mới có vài nhân viên, bên hạng mục thứ nhất xếp gần chỗ trung tâm kỹ thuật, Cindy từng theo đuổi Owen” Nghe được tên Owen mí mắt cô liền tự động nhìn xuống. “Ừ thiệt không?” “Khi đó Owen không thể không làm việc suốt ngày lẫn đêm, ba bữa không đứng giờ giấc nên mỗi sáng Cindy đều len lén đặt một hộp sữa trên bàn anh. Bà đoán xem anh làm gì?” Tiếp tục phối hợp: “Làm gì?” “Anh chưa uống lần nào, sáng nào cũng ném vào thùng rác. Sau đó thấy phiền liền trực tiếp tìm Cindy, cầm hộp sữa quảng nên bàn cô ấy, nói: ‘Bàn của tôi không phải là cái thùng rác, làm ơn sau này đừng đem mấy đồ không cần này bỏ lên bàn tôi.’ Lúc đó chỉ có nhiều đây, ai cũng nghe thấy hết, Cindy thiếu chút nữa bật khóc. Từ đó Cindy liền đổi tính, chỉ lo làm việc, từ một cô bé ngoan hiền biến thành cuồng công việc, muốn vượt qua mặt Owen cho hả dạ, từ từ rồi trở thành như bây giờ.” Chuyện này có chút hơi quá? Ai biết được Cindy có khi gặp biến cố trong cuộc sống nên mới cố gắng làm việc? Cảm nhận à? Bên Cindy cũng không có chung công việc với bên động cơ, mặt mũi đâu mà xem. Triệu Nhụy vỗ ngực nói: “Nguy hiểm thật, may mà tôi không

ngốc ngếch chạy đi tò tò, nếu không chắc đã không có kết cục tốt.” An Tư Đông có chút bất ngờ: “Ý, bữa đó bà không phải đi tò tò à?” Triệu Nhụy nhìn cô khinh bỉ: “Tôi không có ngốc như vậy, cái loại chuyện này phải trăm trận trăm thắng mới nói được. Tôi chỉ nói có bạn không tệ muốn giới thiệu cho anh ấy quen, hỏi anh có hứng thú không. Nếu anh ấy nói có, tôi liền tự đề cử, hỏi anh ấy thấy tôi thế nào, hắc hắc... kết quả anh nói mình có bạn gái rồi, aiz.” Có vụ vậy nữa à? Học hỏi học hỏi. Triệu Nhụy thờ dãi: “Kỳ thật giờ tôi cũng thấy Owen không tốt lắm. Bà coi anh đối xử với Cindy, trước mặt bao nhiêu người mà nói chuyện với con gái như vậy, người ta sao mà lấy cớ xuống nước, rất là không có phong độ. Còn có, anh giờ nói chuyện với mình rất dữ dằn nha. Hôm qua anh kêu tôi làm cái thống kê xin phép và tan ca của bên mình, tháng này đặc biệt nhiều, tôi làm tới tan sở còn chưa xong. Anh liền hét vô mặt tôi, Excel dễ như vậy mà không quen tay, chỗ này có thể giải quyết bằng hàm số gì đó, còn viết cái mã gì gì ấy. Tôi cũng đâu phải lập trình viên, tôi làm sao biết viết cái mã gì đó. Trang chủ đều dùng hệ thống tự động, sửa thì sai, tôi đành phải rà từng cái một. Anh tại lại nói tôi sao không nói với mấy IT khác, kêu họ làm một cái mã X gì đó...” “XML. Cái này đúng là có thể đề nghị, hàng tháng bà cực khổ làm cả buổi, IT người ta chỉ thêm một chút là xong, không phải giúp trợ lý công ty bớt việc sao? “Ê ề!” Triệu Nhụy trừng cô “Bà phe tôi hay phe ông?” Cô vội cúi đầu ăn cơm. Cuối cùng Triệu Nhụy tổng kết: “Giờ tôi thấy, nhà gì, xe gì, ngoại hình rồi chức vị gì, đều là mây bay, đàn ông thương bà, đối xử tốt với bà là được.” Đúng là vậy mà. Gần đây công việc bận hơn lúc mới vào công ty thành ra 3 giờ chiều nào cô cũng phải đi pha cà phê để nâng cao tinh thần. Hôm nay cô theo lệ thường cầm ly vào phòng giải khát, đi vào mới biện có người đã che hết chỗ pha cà phê. Đại Phật đang khuấy cà phê, mắt nhìn trần nhà, khuấy đến nỗi cà phê văng cả ra ngoài, không biết đang suy nghĩ tới vấn đề kỹ thuật gì nữa. Cô sang trái rồi sang phải mấy lần, xác định mình chen không được đành phải mở miệng chặn suy nghĩ người nào đó: “Xin lỗi, làm phiền nhường chỗ một chút, tôi muốn pha cà phê...” Người kia hơi sững sốt, đi sang bên cạnh. Cô đổ cà phê vào, đề cái nút xuống. Khóe mắt hình như nhìn thấy người kia đang nhìn cô, đứng rất gần, chỉ gang tay là tới. Cô xấu hổ lên lên nhìn anh, mới biết anh không phải đang nhìn cô. May mà có tiếng pha cà phê, không xấu hổ lắm. Đáng tiếc, cà phê chỉ pha 10 giây là xong. Cô bỏ thêm đường vào ly, động tác nhanh quá, nửa thìa đường gần như rơi hết ra đất. Anh đột nhiên hỏi: “Em chia tay với Giang Đông Chu Lang rồi à?” “Hả?” Cô suy nghĩ một chút, mới nhớ tới anh đang nói Trâu Du. Triệu Nhụy nói chồm sào Bò Cạp rất thù dai, bị tổn thương sẽ không bao giờ quên, không ngờ đúng là vậy. Xem đi, anh vẫn đề ý chuyện năm ấy. Quên đi, dù sao cũng là cô và Trâu Du có lỗi với anh, anh ghét cũng đúng mà. “Đúng vậy, sớm chia tay rồi.” “Vậy giờ em... còn quen bạn trai không?”. Cái gì gọi là “còn” quen bạn trai không? Cô gái 25 tuổi vừa tốt nghiệp không có bạn trai rất lạ sao? Ngạc nhiên à? Chưa thấy giá ế à? Anh nghĩ tới vì năm đó bỏ qua con rùa vàng như anh rồi chỉ biết khóc sao? Suy nghĩ nhiều quá rồi đó. ... Nhưng mà cô thật sự đã khóc rất nhiều... Cô cười trêu: “Vấn đề tình cảm cá nhân của nhân viên hình như không cần nói với sếp mà?” Huống chi anh cũng không phải là sếp tôi. Cầm ly cà phê lên uống một ngụm, thông thả đi ra ngoài. ... Phụt, cho nhiều đường quá rồi, ngọt chết người.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Tỷ lệ rơi sách nấu ăn Mỹ Vị Phong Xà là 1/1 vạn, cho dù đánh hơn 1 vạn quai thì xác suất rơi cũng chưa tới 37%. An Tư Đông đánh một vòng, thứ 7 này là sinh nhật Khúc Duy Ân rồi mà cô còn chưa đánh ra được. Thứ sáu tan ca nhận đột nhiên nhận được điện thoại của chị Nguyễn Tinh: “Bí Đạo, hôm nay chị bảo vệ thành công luận văn tốt nghiệp rồi.” Độ khó của tốt nghiệp tiến sĩ cao hơn thạc sĩ nhiều, chị Nguyễn Tinh đã học năm năm rưỡi, bảo vệ thành công thì có thể tốt nghiệp với học vị tiến sĩ, đó là một việc đáng chúc mừng. “Thật không? Tốt quá! Chúc mừng chị!” “Mai định hẹn nhóm bạn đi ăn mừng, em rảnh không?”

Cô định vui đầu đánh là cuốn sách Mỹ Vị Phong Xà, nhưng sinh nhật Khúc Duy Ân cũng không cần cô chúc mừng, chị Nguyễn Tinh tốt nghiệp tiến sĩ, còn pro hơn sinh nhật, lại mở miệng mời cô, đương nhiên là phải đi rồi. “Rảnh chứ, ở đâu ạ?” “Thế Kỳ Đàm Phủ ở bên ngoài cửa đồn, đi xe điện ngầm phía tây 5 phút là tới, tới mai 6 giờ.” “Được, em nhất định sẽ đến.” Tối đi chơi, không tham gia Raid được. Mai cô phải lên forum bang nói một tiếng mới được, phát hiện QQWWEE cũng mới xin phép nghỉ cả ngày. *Raid: công kích, tập trận, vây bắt... Nhất định là đi hưởng thụ thể giới hai người với cô bé xinh xinh kia rồi... còn muốn kiếm sách nấu ăn cho anh nữa không? Khó kiếm như vậy, anh cũng không học nấu ăn, tặng hay không tặng đây. Cô vừa ở Bản Tích đánh quái vừa ăn giấm chua. Quên đi, kiếm được không tặng thì đem bán cũng được tự học cũng được. 5 giờ chiều ra cửa, ra khỏi tàu điện ngầm còn 20 phút nữa tới giờ hẹn. Đang đi thì tiếng chuông điện thoại vang lên, chị Nguyễn Tinh gọi: “Bí Đạo, em tới đâu rồi?” “Mới ra tàu điện ngầm, sắp tới rồi.” “Em xem trên đường có tiệm bánh ngọt không, giúp chị mua một cái bánh sữa tươi được không?”

Cô thấy hơi kỳ kỳ: “Mua bánh ngọt làm gì?” “Chị cũng mới nghe à, mua bánh sữa tươi, nói là truyền thống gì đó. Em giúp chị mua một cái đi, không cần lớn quá, 9 inch là được.” “Dạ, được.” Tắt điện thoại, cô nhìn xung quanh, may quá bên đường có một tiệm bánh, đi vào. Bánh ngọt đều phải đặt trước, lúc này trong tủ lạnh chỉ có mấy hàng mẫu. Cô chọn một cái bánh sữa tươi 10 inch, nhân viên cho thêm chút chocolate và trái cây trang trí, lại hỏi: “Chị muốn viết thêm gì không?” Cô nghĩ nghĩ, không biết nên viết gì: “Không cần” Nhân viên định cho thêm nến vào. An Tư Đông nói: “Không cần, không phải bánh sinh nhật.” Người bán đã theo thói quen gói xong, nhìn cô cười: “Đây là quà tặng miễn phí, chị có thể để lại lần sau sử dụng ạ.” Mang theo hộp bánh ra khỏi cửa, đứng ven đường chờ đèn xanh, đột nhiên có một cô gái trẻ chạy tới chỗ cô, tay cô bé sợ ý quẹt trúng cô. Cô bé kia chạy rất nhanh, liên tục nói xin lỗi rồi bỏ chạy. Khi đứng vững, lại bị một cậu nam tóc vàng đâm vào, thiếu chút nữa làm bánh của cô bay luôn, hên là chỉ rơi xuống đất. Cậu nam kia cuống quýt nhặt lên giúp cô, qua loa nói “Sorry”, rồi la lên với cô gái phía trước: “Ê, em chạy chậm chút, cẩn thận xe đó! Nghe anh nói hết đã!” Vội vội vàng vàng chạy theo cô gái kia. May mà là bánh sữa tươi, rơi cũng không sao. Mấy cặp đôi bây giờ thật là, giận chút là làm loạn cả đường, đụng người thì còn may, đụng phải xe thì sao đây? Cô nhìn theo hướng cậu nam kia chạy. Ý, cái lưng kia nhìn quen quen? Bởi vì mua bánh, lúc đến nơi đã chậm mười mấy phút. Nhân viên dẫn cô lên phòng chị Nguyễn Tinh đã đặt trước, ở hàng lang gặp được chị Nguyễn Tinh và Nại Hà Tinh Thâm đang nói chuyện. Chị ấy nói: “Anh đừng ôm em hoài có được không?” Nại Hà Tinh Thâm vẫn mặt dày mày dạn nói: “Sân rất trơn, anh sợ em ngã.” Còn quay đầu nhìn người ta vút thức ăn mà nói một cách hung hờ: “Vệ sinh chỗ này không được nha, trên gạch nhiều mỡ như vậy, tôi thiếu chút nữa là té rồi.” Nhân viên đi ngang qua tự nhiên bị trúng đạn lập tức xin lỗi. Chị nói: “Em cũng đâu phải con nít, không dễ ngã thế đâu.” “Ồ trong mắt anh em chính là một đứa bé, vĩnh viễn là một đứa bé.” Buồn nôn muốn chết... An Tư Đông nói cả da gà, đi đến chào hỏi: “Chị!” Nại Hà Tinh Thâm không tình nguyện buông cánh tay Nguyễn Tinh ra, giận dữ nhìn cô. Nguyễn Tinh đi đến bên cô: “Bí Đạo, tới rồi à.” Hôm nay Nguyễn Tinh mặc một cái áo nhung màu tím nhạt và váy ôm, dáng người thướt tha, kèm thêm một vài trang sức nhẹ nhàng, mái tóc hay búi lên giờ cũng xòa ra. Dáng chị vốn đã thon thả, khuôn mặt thanh tú, khuyết điểm lớn nhất chính là da không tốt lắm, nhưng chỉ cần trang điểm lên lại thêm hấp dẫn vui nữa, nên cả người tươi sáng, thanh lệ động

lòng người. An Tư Đông sau khi tốt nghiệp cũng chưa gặp chị lần nào, không khỏi có chút kinh ngạc: “Chị, nhìn chị xinh quá.” Nại Hà Tĩnh Thâm lập tức ôm bà vai Nguyễn Tĩnh: “Tất nhiên rồi, Nguyễn Tĩnh nhà anh chính là mỹ nhân, anh sớm đã nói vậy mà cô ấy đâu có tin, bộ này là anh chọn đó.” “Cái gì nhà anh chứ...” Nguyễn Tĩnh đẩy anh ấy ra, mà đẩy hoài không được. “Dạ dạ dạ, nhìn chị tỏa sáng như vậy tất nhiên không thể thiếu công lao của anh Nại Hà rồi.” Cô nháy mắt với cả hai người. Nại Hà Tĩnh Thâm nghe vậy đặc biệt hưởng thụ, còn trơ mặt ra nói: “Không dám không dám, anh còn phải cố gắng, hắc hắc...” Rồi nhận lấy bánh ngọt trong tay cô. Chị nói: “Mau vào thôi, mọi người tới đủ rồi, chỉ đợi em thôi đó.” Cô đi theo chị và Nại Hà vào phòng, nhìn ra những người trên bàn, choáng váng. Ế ế, người đó, không phải là sinh nhật à? Không đi chơi với bạn gái tới đây góp vui làm gì! >_ <_ «
Chương sauChương tiếp >>

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ngồi 10 phút trong nhà vệ sinh để tị nạn, nghĩ chắc họ cũng đã chuyển chủ đề rồi, An Tư Đông mới yên tâm đi ra ngoài. Bất tri bất giác đã hơn tám giờ, ở đại sảnh chỉ có mấy bàn còn khách. Trên đường quay về chỗ cũ, lúc đi tới quầy thu ngân kế bên cầu thang. Tác dụng của rượu vang hơi chậm, giờ cô mới thấy hơi choáng, chân đứng không vững, cô đành phải đứng dựa vào tường để nghỉ ngơi chút. Cách đó không xa có một người đàn ông đứng dựa vào quầy tâm sự với cô thu ngân, chọc cô nàng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười nghe như tiếng chuông bạc. “Đây là gì?” “Je t’aime.” “Là tiếng Anh à?” “Không phải, tiếng Pháp.” “Có ý nghĩa là gì?” Giọng người đàn ông trầm thấp đầy từ tính: “Anh yêu em” Cô thu ngân đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu giả bộ làm việc khác. Giọng này có chút quen, giọng nói ấy như giọng của MC đài truyền hình vậy, rõ ràng, mạch lạc, lúc nói chuyện bình thường mà cứ y như đọc bản tin thời sự vì vậy mà luôn bị mọi người chê cười. Mà bây giờ anh đã bỏ đi chứng bệnh này, giọng nói vẫn như cũ nhưng lại không gây cười. Là Liễu Như My. Hoặc có thể gọi anh là Bạn Không Phong Lưu Uống Thiếu Niên. Anh đang tán tỉnh cô nàng thu ngân bằng cách dạy cô nói câu “Anh yêu em”. Je t’aime. Không biết lúc anh phát âm những từ này thì anh có nhớ tới cô bé đã dạy anh hay không? Còn nhớ khi ấy anh chàng cực kỳ hồi hộp, cả khuôn mặt đỏ bừng si ngốc nhìn cô bé ấy, giọng nói không được tự nhiên cứ lặp đi lặp lại: Dui tê ma, dui tê ma, dui tê ma? Có lẽ anh đã quên, cô bé kia cũng quên, chỉ có cô, cái người trốn ở bên nghe lén lại nhớ rõ. Có lẽ là uống nhiều rượu nên hơi khó chịu, ngực cứ như muốn nôn. Đôi trai gái kia đang tâm sự với nhau. Người nam hỏi: “Tối nay em mấy giờ tan ca.” “Chín giờ.” “Sớm vậy, muốn đi dạo không? Anh biết chỗ này...” Vẫn là Liễu Như My phát hiện ra cô trước: “Bí Dao, em sao vậy?” Cô đứng thẳng đi qua, cười chào cô thu ngân: “Không có gì, uống nhiều quá, hơi choáng à. Em còn thắc mắc sao không thấy anh, ai ngờ anh lại chạy tới đây tâm sự với người đẹp.” Cô thu ngân nhìn cô cười, hỏi nhỏ: “Bạn gái anh à?” Cô lập tức phủ nhận: “Không phải, bạn học thôi, chỉ là đi ăn cơm chung.”

Liễu Như My quay lại nói với người đẹp: “Chờ em tan ca anh lại tìm em” Sau đó cùng An Tư Đông trở về phòng ăn. Cô hơi say, đi hết nghiêng sang trái lại ngã sang phải. Liễu Như My đỡ cô: “Không uống được thì đừng cậy mạnh.” Con người lúc buồn thường thích uống rượu, cô tự nhiên lại muốn uống thêm ly nữa. Đi tới một hàng lang không người, cô nhìn không được hỏi: “Nương Nương, anh còn nhớ Diệp Liễu không?” Liễu Như My lập tức nói: “Em đừng nhắc tới nhỏ kia trước mặt anh nữa, vừa nghe thấy tên là nghĩ tới chuyện mình từng ngu ngốc đi yêu loại con gái như vậy, đang ăn cơm cũng muốn nôn cả ra.” Kỳ thật Diệp Liễu cũng không có làm chuyện gì khiến người khác phải oán trách, chỉ là cô bé ý vào chuyện anh ấy thầm mến mình, giả bộ thuận theo rồi chiếm chút lợi lộc thôi, chuyện như vậy có rất nhiều. So ra thì việc cô đối xử với Khúc Duy Ân còn quá đáng hơn. Mà bây giờ chỉ cái tên thôi Liễu Như My cũng không muốn nghe, vậy Khúc Duy Ân thì sao? Anh có muốn nhìn thấy cô không? Liễu Như My thấy cô im lặng không nói lời nào, vội giải thích: “Bí Dao, em đừng suy nghĩ nhiều, anh không có ý khác. Nguyễn Tĩnh nói cho tụi anh biết rồi, chuyện năm đó không thể trách em.” Cô ngượng cười: “Không sao. Em tốt hơn nhiều rồi, về thôi.” Liễu Như My buông tay cô ra. Hai người đi tới cửa, cô đột nhiên dừng bước. Liễu Như My đi lên mở cửa, đi được vài bước không thấy cô theo vào, quay đầu hỏi: “Bí Dao, sao vậy? Không khỏe à?” Tay Liễu Như My vẫn còn vịn ở chốt cửa, cửa hơi khép lại, từ khe cửa nghe được tiếng cười nói vui vẻ của mọi người. Cô tự nhiên cảm thấy sợ, sợ cái người bên kia cánh cửa, sợ anh cũng như Liễu Như My, kỳ thật anh không muốn thấy mặt cô. Cô không dám nghĩ tiếp nữa, nếu như câu nói “vừa nghe thấy tên là nghĩ tới chuyện mình từng ngu ngốc đi yêu loại con gái như vậy, đang ăn cơm cũng muốn nôn cả ra” lại phát ra từ miệng anh thì mọi chuyện sẽ như thế nào đây. Cô chịu không nổi kết quả như vậy. Nại Hà Tĩnh Thâm kéo cửa ra, nguyên cái đầu đỏ nhìn hai người: “Hai người đứng ngay cửa làm gì? Vào đi.” Cô đánh bạo theo Liễu Như My đi vào, lại nghe thấy giọng nói của Tư Gia: “Vậy hôm nay là sinh nhật ông bạn à, không nói sớm, đúng lúc mọi người đang có mặt ăn mừng luôn thể, kiếm cái bánh kem rồi thôi nên thôi.”

Nại Hà Tĩnh Thâm la lên: “Ah, ở đây có cái bánh kem nè, mau lấy ra.” Ở dưới gầm bàn lấy ra một hộp bánh kem, lại gọi phục vụ lấy thêm đĩa đựng. Người kia mở hộp ra: “Kem sữa tươi nha, có lộc ăn rồi.” Tư Gia hỏi: “Ai mua bánh kem vậy.” Nguyễn Tĩnh nói: “Bí Dao, còn là cố tình.” Chị à, em biết chị muốn giúp em, nhưng chuyện không như chị nghĩ đâu. Đang đứng ngay cửa, ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt của Khúc Duy Ân. Anh cũng đang

nhìn cô, hai mắt nhìn nhau, anh giống như không được tự nhiên quay sang nói chuyện với người bên cạnh. Hơi rượu sọc lên, nghen ở cổ họng. Cô cúi đầu đi tới chỗ mình: “Vốn là mua để chúc mừng chị Tĩnh, nếu sinh nhật anh thì coi như mượn hoa hiến Phật vậy.” Người kia đang cảm nể ngạc nhiên, quay đầu nhìn Khúc Duy Ân. Mặt anh tối sầm lại. “Không sao.” Anh dựa người vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, “Dù sao trưa nay cũng ăn rồi.” Không khí đột nhiên hơi... là lạ. Tứ Gia đang cảm nể, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi thì cảm bất lực, hai người nhìn nhau, không biết có nên tiếp tục nữa không. Cuối cùng vẫn là chị Tĩnh phá vỡ bầu không khí này: “Hi, hai người... mình nói thật vậy, ký thật Bí Đạo chính là...” “Chị!” Xin chị đừng nói nữa, đừng nói nữa. Đúng là hèn nhát vô dụng mà, nước mắt giống như sắp rơi xuống tới nơi. Tay cô che miệng lại, che đi cái âm thanh nức nở sắp phát ra, xoay người xông ra cửa. Nguyễn Tĩnh dừng một chút: “Bí Đạo hình như uống hơi nhiều, mình đi xem cô ấy.” Nguyễn Tĩnh đuổi theo tới nhà vệ sinh. Nhà hàng chỉ có một phòng vệ sinh nữ, loại một chỗ, cửa khóa trái, bên trong truyền ra tiếng khóc. Chị gõ cửa: “Bí Đạo, là chị, cho chị vào được không? Một lát sau cửa mở ra, An Tư Đông ngồi trên nắp bồn cầu, trong tay cầm một cuộn giấy, đôi mắt đầy nước, đang hít hít mũi. Nguyễn Tĩnh vào rồi đóng cửa lại, vuốt lưng cô, trấn an một chút mới hỏi: “Bí Đạo, vì sao lại không nói thẳng với cậu ấy? Chị nhìn ra, cậu ấy vẫn chưa quên được em.” Cô chu miệng, dùng âm mũi nói: “Anh ấy có bạn gái rồi.” Nguyễn Tĩnh ngẩng người. Nói xong nước mắt lại trào ra, cô ôm eo Nguyễn Tĩnh khóc lầy lầy. Loại chuyện này, Nguyễn Tĩnh chỉ có thể vuốt lưng cô để cô thoải mái mà phát tiết. Cô vừa khóc vừa thút thút nói: “Chị... chị nhất định không được... giống em... đợi đến khi không còn cách nào quay trở lại... mới hối hận...” “Chị biết, chị biết.” Chị vuốt tóc cô: “Bí Đạo đáng thương của chị.” Cũng không biết qua bao lâu, đang khóc thì có người gõ cửa: “Khỏe không, xiu ở trong rồi à? Chờ cả buổi rồi đó, không cho người khác đi hả!” An Tư Đông vội lau nước mắt nước mũi, đi theo Nguyễn Tĩnh ra ngoài, cúi đầu để che đi khuôn mặt, đi tới bồn rửa tay. Người phá cửa là một dì, bị dì giáo huấn cho một trận, cả hai người đều im lặng lắng nghe. Bị một trận như vậy, tâm trạng cũng khá hơn... 囧! Vạt áo trước của chị Nguyễn Tĩnh bị nước mắt của cô làm cho nhăn nhúm, lấy nước rửa sơ, nhìn giống như bị vấy bẩn nguyên một mảnh vậy. An Tư Đông thấy ngại ngại: “Xin lỗi, làm áo chị biến thành như vậy...” Nguyễn Tĩnh liếc cô: “Em lo cho cái mắt đỏ như trái đào của em còn hay hơn.” Lấy nước lạnh đắp lên, nhìn mí mắt cũng không sưng lắm, nhưng hốc mắt còn hơi hồng, làm sao đi ra ngoài đây. Trờ về phòng, Nguyễn Tĩnh vừa mở cửa liền trách cô: “Không biết uống còn uống nhiều như vậy, nhìn em kia, nước mắt cũng chảy ra rồi, thiếu chút nữa nôn hết lên người chị... cầm lau đi.” Chị đưa một sấp khăn giấy cho cô. Cô liền “Dạ”, nhận khăn giấy rồi lau nước mắt. Nại Hà Tĩnh Thâm uống hơi nhiều, cứ ôm lấy Tứ Gia nước mắt nước mũi than khổ. Thấy Nguyễn Tĩnh vào, Tứ Gia liền đẩy anh ra, anh ấy hít sâu vào đứng dậy, đẩy An Tư Đông qua một bên, cầm tay Nguyễn Tĩnh, lớn tiếng nói: “Nguyễn Tĩnh, anh cá rồi. Hôm nay dù thế nào đi nữa, em, em phải cho anh đáp án.” Nguyễn Tĩnh nhún mày: “Uống rượu rồi quậy hồ.” An Tư Đông bị anh ấy đẩy ra, người lao đảo, ngồi lên cái ghế của anh ấy vừa ngồi. Nại Hà Tĩnh Thâm cầm lấy tay Nguyễn Tĩnh không buông: “Năm ấy anh đã nói anh yêu em, mà em lại nói anh nhỏ tuổi chỉ là nhất thời bốc bột thôi, cần bán không biết yêu là gì, không nên nói ra từ ấy dễ dàng như vậy. Bây giờ, ba năm rồi, anh nghĩ mình có đủ tư cách để nói với em. Nguyễn Tĩnh, trái tim anh vẫn không thay đổi, anh vẫn yêu em như cũ.” Anh vẫn yêu em như cũ... An Tư Đông nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua Khúc Duy Ân, anh vẫn đang chăm chú nhìn Nại Hà và Nguyễn Tĩnh, mắt không hề rời đi. Em vẫn yêu anh như cũ. Anh biết chứ. Cô lại nhát gan rồi... Nhịn đi, nhịn đi, nhịn đi! Mờ Vô Định! Chiêu Vô Định trong game, không thể mờ được... Mọi ánh mắt trong phòng đang tập trung trên người cặp đôi Nại Hà và Nguyễn Tĩnh từ từ chuyển sang người cô. Cô chật vật lấy tay lau nước mắt, che giấu: “Em, em cảm động quá... Chị à, chị đồng ý anh ấy đi.” Chị à, chị nhất định không được giống em, đợi tới khi không còn cách nào cứu vãn rồi hối hận. Những người khác lại sôi nổi: “Đồng ý đi.” Nguyễn Tĩnh lo lắng nhìn qua An Tư Đông, không nói gì. Nại Hà Tĩnh Thâm lại dong dài: “Em nhìn đi, năm nay anh cũng đã 25, quá cái tuổi kết hôn theo quy định của nhà nước rồi, không còn nhỏ nữa nha. Đi làm đã ba năm, tình hình cũng được, cũng coi như từng trải, không còn ấu trĩ nữa. Bây giờ cũng độc lập tài chính, thu nhập ổn định, tiền vay mua nhà cũng trả hết, nội thất trong nhà đều đầy đủ, chỉ cần em gật đầu thôi, ngày mai đi kết hôn cũng được, anh không có nói suông đâu...” “Được, em đồng ý.” “Anh không biết đâu, tuổi trẻ của anh cũng đặt hết lên người em đây, mấy cô gái năm ấy thích anh cũng thành mẹ của mấy đứa con rồi, giờ không ai muốn anh nữa, em phải chịu trách nhiệm...” Người bên cạnh đẩy anh: “Lỗi tại ông bị gì vậy? Người ta chịu rồi kia.” “Đừng đẩy tôi, để tôi nói xong đã... Cái gì, cái gì?” Anh há to miệng, thiếu chút nữa mắt cũng rơi ra, mặt ngổ ngổ: “Em mới nói gì?” Nguyễn Tĩnh tức giận lườm anh: “Em nói em đồng ý, nghe rõ chưa?”

“Thật, thật không?” Lại còn lấy tay ngoáy lỗ tai, ngốc muốn chết. “Không tin à? Vậy thôi, coi như em chưa nói.” “Tin! Tất nhiên tin! Em nói rồi thì không được đổi ý đó!” Nại Hà Tĩnh Thâm mừng như điên, ôm cô Nguyễn Tĩnh, “Chụt” một cái hôn mạnh lên mặt chị, miệng giống như dính sừng không chịu buông. Xung quanh huyết sáo. Mặt Nguyễn Tĩnh liền đỏ lên, dùng sức đẩy anh: “Ê, đừng phá, nhiều người như vậy...” Nại Hà Tĩnh Thâm hôn khoảng mười giây, mới miễn cưỡng buông ra, miệng cười toe toét như tên ngốc: “Chuyện này anh muốn làm suốt ba năm rồi, không thể mơ hồ cho xong.” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi gheo anh: “Chắc còn thiếu ba ly mới đúng là chuyện ông muốn làm suốt ba năm này, thêm chút đi.” Mặt Nguyễn Tĩnh càng đỏ hơn. Da mặt Nại Hà đủ dày, mặt đều đều: “Cái kia để tôi bù, sau này còn cơ hội mà, không vội.” An Tư Đông nhìn không được cười, giúp mọi người vỗ tay ào ào. Cô thật tình chúc mừng họ. May là còn Nại Hà, một Nại Hà si tình, may cho anh và cả chị Nguyễn Tĩnh, chờ đợi nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có một kết cục hoàn mỹ. Nguyễn đám người cười cười xôn xao, lại uống mấy ly nữa, tìm đủ trò chọc gheo Nại Hà, phá tới 9 giờ thì bị nhân viên gác tĩnh tiền mới chịu tan. Vài người đi ra cửa, xem ai chung đường rồi về cùng. Tứ Gia và Bạn Không Nhìn Thấy Tôi muốn đi tàu điện ngầm, có mấy người ở gần đây. Ký túc xá của Nguyễn Tĩnh hết hạn, thuê nhà ở gần trường, gần đây nhất. Nại Hà Tĩnh Thâm ôm lấy Nguyễn Tĩnh, đầu cọ tới cọ lui trên vai chị: “Ba xã à, anh uống rượu không lái xe được, trẻ như vậy, giao thông công cộng không còn nữa, em cho anh ở một đêm nha.” Lập tức có người lên tiếng: “Ah ah, anh người đang tính làm chuyện xấu kia.” Nguyễn Tĩnh nói: “Anh không đi tàu điện ngầm à.” “Nhà anh cách tàu điện ngầm rất xa, có một đoạn đường còn đang thi công, anh uống thành như vậy rồi, không thể đi thẳng được, em không sợ anh té xuống hố sao.” Nước mắt rung rung nhìn Nguyễn Tĩnh. Tứ Gia cố tình khuyên Nguyễn Tĩnh: “Em đừng có nhất thời mềm lòng, tuyệt đối là dẫn sói vào nhà.” Nguyễn Tĩnh nói: “Nhà có một phòng, không có chỗ cho anh ngủ.” “Anh ngủ sofa ở phòng khách là được.” “Kiểu nhà hồi xưa, phòng khách không có sofa.” “Vậy em về nhà anh đi, nhà anh rất lớn.” Bạn Không Nhìn Thấy Tôi nhái giọng anh nói: “Nhà anh có cái giường rất lớn, đủ cho hai người nằm.” Nại Hà Tĩnh Thâm tức giận đá cậu ta ra, Bạn Không Nhìn Thấy Tôi cười ha ha nhảy qua một bên. Nói thì nói vậy, đến khi mọi người chào nhau đi về, Nại Hà Tĩnh Thâm vẫn dính trên người Nguyễn Tĩnh, không biết có thực hiện được âm mưu hay không... An Tư Đông sau lại uống thêm vài ly, đi đường cũng thành chữ S. Lúc xuống cầu thang, cô bước hụt một bậc, người nghiêng nghiêng như sắp lăn xuống. Khúc Duy Ân đi phía sau cô, nhanh tay kéo lại: “Cẩn thận chút.” Ôt có dụng vào ngực anh, gần như bị anh ôm vào người, vội tránh ra: “Không sao, tôi, tôi có thể tự đi...” Nguyễn Tĩnh hỏi: “Bí Đạo, em về bằng gì?” “Em theo mọi người đi tàu điện ngầm...” Nguyễn Tĩnh lại hỏi: “Có ai đi chung tuyến với Bí Đạo không? Xem chừng em ấy nha.” Vài người đi tàu điện ngầm hỏi đường nhau, không ai đi chung tuyến với cô, chỉ có Bạn Không Nhìn Thấy Tôi là chung đường nhưng anh ấy lại phải đi đón bạn gái. Bỗng nhiên Khúc Duy Ân nói: “Tôi cũng ở khu đó, tôi lái xe đưa cô ấy về.” Á...

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Cô lại nằm mơ. Mơ thấy lúc mình vừa vào năm nhất, lớp tổ chức đi Tây Sơn, cô không cẩn thận bị trật chân, anh cố gắng cô xuống núi. Lưng anh rất rộng, cô ghé vào, ôm cổ anh, lắc qua lắc lại, cô buồn ngủ. Mưa thu trên Tây Sơn đầy lá đỏ, chỉ có hai người, tiếng chân bước đi nghe như tiếng chim hót. Cô đỏ mặt, cố lấy dũng khí, nói nhỏ vào tai anh: “Khúc Duy Ân, em thích anh, anh làm bạn trai em nha?” Tai anh đỏ lên, hơi nghiêng đầu. Cô nhìn thấy môi anh hơi giật giật, từ miệng anh phát ra giọng nói nghiêm nghị: “An Tư Đông, tỉnh lại đi.” Thật đáng ghét, tại sao muốn đánh thức cô. Cô phát phát tay, muốn xua đi cái âm thanh ghê tởm kia, ghé sát vào anh hỏi: “Anh nói gì? Em nghe không rõ.” “Tôi kêu cô tỉnh lại đi!” Điều này đúng là đã làm cô tỉnh, mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt lại kính chắn gió, phản chiếu loáng thoáng hình ảnh ngược của cô, hình như cô đang ở trong một chiếc xe. Cái giọng nói kia vẫn còn: “Đến rồi, xuống xe.” “Ừm...” Cô mơ hồ nói, mí mắt còn chưa mở hết, nghiêng người mở cửa xe, mở nửa ngày cũng không tìm ra được chốt cửa. Hình như không đúng lắm... Cái giọng nghiêm nghị kia hình như bị tăng đá nghẹn lại: “Cô mở đủ chưa.” Cô mở mắt, trước mặt lại xuất hiện khuôn mặt tối sầm, mà tay cô đang để ở trên ngực của người kia... ㄟ! Mò sai hướng rồi. Cô hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng rút tay về, cười ngượng: “Xin lỗi, tôi chưa tỉnh ngủ...” “An Tư Đông, cô có đầu óc không!” Anh bạo phát, hét vào mặt cô, “Trời tối uống say suốt mướt lên xe đàn ông, còn ngủ trên xe, bị người ta ăn luôn cũng không biết mình chết như thế nào! Lớn vậy rồi, không có chút cảnh giác à!” Đây không phải là tại anh à... kỳ thật em rất hy vọng anh có chút suy nghĩ xấu xa với em... Người vẫn còn men rượu, cô len lén nhìn anh, vì giận mà ngực thở phập phồng, áo sơ mi hơi hơi ôm lấy đường cong và cơ bắp của anh. A... vừa rồi nửa tỉnh nửa mê không cảm thấy gì, sớm biết thì cô sẽ tiếp tục giả bộ mơ màng một lát nữa... Có nên giả say phi lễ với anh không? ... Chắc anh xử đẹp cô luôn quá, nhìn tay anh đi, gân xanh nổi lên rồi, chỉ một đám thôi cô không cần đi mà trực tiếp văng ra khỏi xe, loại hành vi nguy hiểm như vậy không nên thử... Máu chốt là, tuy cô đang say nhưng đầu óc lại rất tỉnh. Đang lúc tỉnh thì An Tư Đông này không làm được cái loại hành vi đáng xấu hổ đó... Vì sao lúc này không uống thêm mấy ly nữa để say chết đi? T_T Cô nhìn qua cửa xe, xe dừng ngay tại cửa nhà. “Cái kia... cảm ơn anh đã đưa em về.” Nhìn vào đồng hồ. “Thời gian cũng không còn sớm nữa, mười giờ rưỡi, em về trước... đã mười giờ rưỡi!” Chín giờ rưỡi mọi người ra khỏi nhà hàng, cô ngủ trên xe anh đúng một tiếng à? Từ cổng đồng trường tới đây, chỉ hai chuyến tàu điện ngầm, trời lại tối, đi suốt một tiếng mới tới à... sớm biết vậy đi tàu điện ngầm cho rồi. = = Anh nhìn chăm chăm phía trước: “Trên đường hơi kẹt xe.” “Ha ha, giao thông bây giờ càng ngày càng tệ, tối rồi còn kẹt xe, ban ngày không biết sao nữa. Trước kia em nghe radio nói lượng xe lưu thông trên đường hơn 400 vạn...” Cô đang nói cái gì vậy... ㄟ! Anh im lặng, không khí hơi lạnh. “Đúng là không còn sớm nữa, em, em về đây, bye bye.” Cô cõng dây an toàn ra, xoay người mở cửa xe. Kéo xuống, không mở được, kéo xuống nữa, vẫn là không mở được. “Cửa xe hình như bị khóa?” Anh có chút không tập trung nói: “Ừm” Ừm rồi mà sao anh còn chưa mở khóa, khó hiểu nha! >_

Đã ngủ ở trên xe một giấc rồi, tằm tắp xong cũng thấy tỉnh táo hơn, không buồn ngủ nữa. Cô mở máy tính nhìn đồng hồ, 11 giờ rưỡi, còn nửa tiếng nữa, nên... thử tiếp vận may không? Dù sao cũng đang chán, quý danh cũng không kịp tham gia hoạt động, đánh quái thôi cũng được. Cô on acc QWE, chạy tới khu Bản Tích, bắt đầu đánh quái kiếm sách nấu ăn Mỹ Vị Phong Xà với đủ loại cảm xúc nào là thoải mái, hồi hộp, chờ đợi, thấp thòm, lo lắng... Thời gian từng phút từng phút trôi qua, 23:35, 23:40, 23:45, 23:50... Một đám quái ngã xuống, trên đất rơi ra vật phẩm sang sảng. Mở ra, chỉ có tiền; lại mở ra, da động vật màu xám; đột nhiên nhặt được một quyển trục, cô hồi hộp, nhìn lại là một bản vẽ của thợ rèn... 23 giờ 55 phút, một đám quái lại ngã trên đất, hôm nay là lần thứ N ngã xuống, tổng cộng có lẽ cũng hơn vạn con rồi, cuối cùng cũng rơi ra sách nấu ăn mà cô muốn. Ý trời mà! Cô nhặt lên chạy vội vào thành, mở thêm một giao diện bên bộ lạc. Mở acc Khúc Thủy Lưu Thương, nhìn thấy QQWWEE đang online, đang ở Áo Cách Thủy Mã. Cô đem acc bên bộ lạc mở khung đấu giá trước, rồi lại quay sang acc QWE muốn bán. Mở giao diện bên kia thì thấy acc cô còn đang ở điểm truyền tống, đột nhiên có một đối địch tên đỏ, cười ngửa chạy tới. Cô sửng sốt, đối phương đứng lại. Hơn nửa đêm rồi, anh không có chuyện gì làm tới bản đồ cấp thấp này vậy làm gì? = 23 giờ 58 phút. Một người là nam Cự Ma đáng người cao lớn nhất trong WOW, người còn lại là nữ Chu Nho có dáng vẻ nhỏ bé nhất, hai Từ Ky, tên lại gần giống nhau, lại chọn nhau làm mục tiêu, trong đêm khuya ở một bờ biển yên lặng vô bờ, hai người nhìn nhau. Đây là internet, là game, là thế giới ảo, cũng không phải hai người thật sự nhìn nhau, anh không biết cô là ai, cho nên, lá gan cô lớn hơn nhiều. Kỳ thật... một liên minh một bộ lạc, cũng không có cách nào giao tiếp. Lại nhớ tới một lệnh dễ thương, “love”. Giờ cô chọn mục tiêu là anh, nhấn vào khung chat mệnh lệnh đó, màn hình trước mặt sẽ hiện lên “QWE yêu bạn” Gửi hay không? Gửi hay không? Tóm lại là có nên gửi hay không? 23 giờ 59 phút. Thôi, thôi kệ, gửi vậy! Tay run run... mẹ nó lại gặp phải bị kịch quên kích hoạt khung chat nên trở thành công kích rồi! T_T Cự Ma lập tức xuống ngựa, tiến vào trạng thái chiến đấu. Thủ vệ Địa Tinh xung quanh cũng hướng về phía cô. Cô đứng yên không hề động đậy, mặc cho anh nhảy qua nhảy lại bên người cô, đủ loại kỹ năng phóng lên người Chu Nho. Cô mở khung chat, nhấn vào một hàng chữ. [Phụ cận][QWE]: Em yêu anh. Nhìn lâu như vậy, cuối cùng cũng đã nói ra rồi, cảm giác này... thật tuyệt... Dù sao anh đọc cũng không hiểu, bên anh chỉ xuất hiện một chuỗi ký hiệu vô nghĩa, có lẽ còn nghĩ người kia đang chửi mình. Cảm ơn Blizzard đã đặt ra quy định này. Chết thì có sao đâu, một linh hồn héo úa, lạnh như băng... Trên người Chu Nho xuất hiện đủ loại kỹ năng của Từ Ky, mỗi kỹ năng của Từ Ky cũng đều thể hiện cho một sự tuyệt vọng. Cô rất nhanh chỉ còn lại một lớp máu mỏng. Hình như tình cảm suốt ba năm nay đột nhiên bùng nổ, cô còn chưa thấy đã nghiền, lại nhấn thêm lần nữa. [Hô to] [QWE]: Em yêu anh! Cự Ma đột nhiên ngừng tay, có lẽ đã bị hành vi quái dị của cô hù cho rồi, bước ra khỏi khoảng cách công kích. Giờ mới dừng tay thì có ích gì, chỉ còn lại chút máu, không thấy trên người em còn bị dính độc DOT sao? Anh dừng, nhưng thủ vệ còn đuổi đánh kia kìa. = [QQWWEE mang dịch bệnh cho QWE tạo thành 1650 điểm thương tổn hệ băng. (Bạo kích)] [QQWWEE làm héo úa linh hồn của QWE tạo thành 670 điểm thương tổn ám ảnh. (Hơn 106 thương tổn)] Chu Nho đã biến thành thi thể. Thời gian của hệ thống bên góc phải màn hình đã nhảy lên con số 0:00. Ngày hôm nay đã qua rồi, sinh nhật anh, cuối cùng cũng đã kết thúc. Mà ước muốn của cô, cũng đã được thực hiện rồi. Một ngày tốt đẹp biết bao. Như vậy cũng tốt, cuộc gặp gỡ này là sai lầm, bắt đầu bằng giết người, kết thúc cũng bằng giết người. ... Á, nói sai rồi, hẳn là bắt đầu là bị giết, kết thúc cũng là bị giết. - -b Cuối cùng cô nhìn thoáng qua Cự Ma trên màn hình, bĩu môi, nhấn thoát game. Sau đó, tắt vi tính, ôm Khiếu Thiên chui vào chăn, ngủ. Mà lúc này bên kia internet, có người vẫn nhìn chăm chăm vào thi thể trên màn hình và dòng chữ màu đỏ tươi kia, lông mày nhíu lại. [Hô to][QWE]: (ngôn ngữ thông dụng) MandosBor! Có ý gì vậy? Hơi quen, hình như trước kia đã có thấy qua ở đâu rồi... Có nên vào google tìm thử không?

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

An Tư Đông cảm thấy cuộc đời mình đúng là một bi kịch. Vừa bị thất tình vừa say rượu, hôm sau đầu lại đau như búa bổ, ngủ không đủ rồi, sáng sớm còn bị điện thoại quấy rối. Bên kia điện thoại truyền ra tiếng nói đặc giọng mũi: “Đồng Đồng cung, đoán xem ta là ai?” “Chị à.” Cô ngáp một cái, “Điện thoại em có lưu số chị mà.” Người gọi tới là một đàn chị ở phòng thí nghiệm lúc học nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp chị đi làm ở Thượng Hải. “Chủ nhật này chị về đây, vừa xuống máy bay hôm qua. Hôm nay em có rảnh không, ra gặp mặt chút đi?” Mí mắt cô vẫn còn chưa mở hết, người ngã trái ngã phải: “Được, mấy giờ ạ?” “Chị định về trường thăm giáo sư Mai, sau đó dạo trường vài vòng, nghe nói trường mới xây thêm khu mới cho khoa vật lý chị cũng chưa xem, ... Trưa ra công viên gần sông ăn cơm đi, chị rất nhớ món canh cá blablabla...” ...

Đi dạo với đàn chị tới chiều, trên đường về nhà trọ cô tiện thể mua chút đồ vật, theo đường tắt ở cửa nhỏ tới tàu điện ngầm. Còn đường ấy là đường một chiều, rất ít xe lưu thông, đường hơi vắng. Cô cầm theo một túi lớn, vừa ra khỏi cửa liền nghe được trận cãi vã của một đôi nam nữ, do dự, người đi đường đều ghé mắt nhìn nhìn. Đó là một đôi rất trẻ, quần áo ... À, có vẻ hơi đặc trưng, có lẽ là sinh viên của đại học ngoại ngữ. Mặt cậu nam kia hướng về phía cô, tóc vàng, khuôn mặt nhìn cũng đẹp nhưng vì tức giận mà đỏ cả lên: “Ý em là sao, chạy đi xem mắt với một ông già, chủ nhật còn ngủ ở nhà ông kia nữa! Em coi anh là cái gì chứ?” Cô gái đẩy cậu ấy ra hét lên: “Anh làm gì mà giận em hả? Anh không là gì hết!” Cậu nam tức đến nổi mặt vằn vẹo không ra hình gì: “Anh quen em năm năm rồi, em lại nói anh không là gì hết hả?” “Anh đúng là không là gì mà! Anh có công khai quan hệ của chúng ta không? Ai biết quan hệ của chúng ta ra sao?” Chỗ này là nơi công cộng, giờ ai cũng biết quan hệ của hai người rồi ... An Tư Đông nói thầm, buồn bực rứt cổ đi vòng qua hai người họ. “Hai ta đều vậy rồi còn phải nói gì nữa?” “Đều thế nào?” “Em nói thế nào?” “Em làm sao biết thế nào là thế nào!” “Em không biết? Em đã làm gì anh cũng quên rồi hả?” “Đúng, em quên rồi!”

“Em dám nói em quên à!”

“Em làm gì không dám?” Đôi này đúng thật là 囍, nói nửa ngày toàn cũng toàn nói ra những lời vô nghĩa. Hai người đang đóng tình cảnh cầu huyết trong phim đây à? Còn có thể nói thêm mấy câu khiến người ta ngỡ người nữa không? Cô quá “may mắn” rồi, cảnh ngộ người xảy ra rồi ... Thấy hai người càng cãi càng hăng, đỏ mặt tía tai, lúc An Tư Đông còn cách hai người họ khoảng một mét, cậu trai đột nhiên ôm cô cô gái, hai tay giữ đầu, há miệng ngậm xuống. Người qua đường An Tư Đông hóa đá ... Cô hóa đá? Áo giắc? Hay là tăng hình? Ngang đầu nhìn xung quanh, người đi đường cũng nhìn qua, có người còn dùng ánh mắt quý dị nhìn cô rồi đi nhanh qua, cái cảnh trước mặt này đúng là. Hai người kia còn đang hung hăng cắn nhau, cắn mất tới máu bay ỉ xèo, tay chân ôm lấy nhau, quần áo xộc xệch. Chỉ còn một từ để diễn tả cảnh này, đó là bạo hành trong tình yêu. Phi lễ chứ nhìn, An Tư Đông đi vòng qua người họ tới tàu điện ngầm. “Ba!” Phía sau vang lên tiếng bập tai, tiếp theo là giọng nam hét lên: “Trịnh Tây Thần, em chỉ là ý vào anh yêu em thôi.” Y, câu này thấy quen quen ... Không đúng, đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là ba chữ kia! Cô xoay người lại. Cô gái cầm điều thuốc lên, mặt trang điểm rất đậm, cô giương mắt nhìn, cũng không biết có phải là trùng tên trùng họ không: “Tiểu Tây?” Cô gái vừa khóc vừa chạy về phía cô: “Chị Đồng Đồng!” Ôm tay cô rồi trốn ra phía sau. Cậu nam còn định đi qua kéo cô bé, An Tư Đông liền đứng ra bảo vệ Tiểu Tây, đẩy tay cậu ấy ra: “Cậu đừng xằng bậy.” Lúc này hai người kia mới ý thức được mình đang đứng giữa đường, có người ngoài. Hốc mắt cậu nam đỏ lên: “Em không muốn gặp anh nữa, cũng quen người khác rồi, vậy anh sẽ biết điều, không xuất hiện trước mặt em nữa. Chúc em và anh kia ... hạnh phúc!” Nói xong nước mắt đầy mặt rồi lao đảo rồi đi. = =b Tiểu Tây ngo ngắc nhìn bóng lưng cậu đó. An Tư Đông quay đầu nhìn cô bé: “Tiểu Tây, em tốt nhất là nên nói cho chị biết chuyện này là thế nào.” Tiểu Tây bị cô trùng mắt hơi tủi thân, miệng vẫn mím, lại khóc: “Chị Đồng Đồng ... em nên làm sao đây, chị giúp em với...” Giúp anh hòa giải với bạn gái, giờ còn giúp anh xử lý chuyện tình tay ba của bạn gái anh, tổ tiên nhà họ An đã tạo ra nghiệp chướng gì đây! Tiểu Tây rửa mặt xong, cuối cùng cũng đã nhìn giống trước rồi, đang ngồi ở góc phòng lau nước mắt. An Tư Đông đưa ly trà chanh cho cô bé: “Uống miếng nước đi.” Cô bé uống một hơi hết nửa ly, bắt đầu thút tha thút thít kể: “Lớp mười em đã quen anh ấy, mẹ em không đồng ý, nhà anh cũng không thích ... mẹ còn đánh em ... chủ nhiệm tìm em nói chuyện ... Tụi em vụng trộm quen nhau hai năm, hồi cấp ba anh ấy nói với em ... Anh không thể thi vào một trường cao đẳng tốt, phải học lại một năm ... thật vất vả mới lên được thành phố ... lúc không gặp thì rất nhớ anh, gặp lại nhìn không được mà cãi nhau ... Anh lớn hơn em, lần trước em tới trường anh ... Rồi nhiều chuyện xảy ra nữa, còn có một chuyện ...” Blablabla nửa buổi, tóm lại, chính là hai học sinh yêu sớm, tính tự chủ hơi mạnh, không ai chịu cúi đầu nhận lỗi trước, tuy rằng tình cảm rất sâu nặng nhưng thường xuyên cãi nhau. Hình như không có vấn đề nghiêm trọng gì cả. “Vậy Khúc Duy Ân lại là chuyện gì?” Tiểu Tây chột dạ cắn ống hút: “Mẹ không thích anh ấy, em lại gạt mọi người trong nhà là mình không quen ai ... Di Khúc nhờ mẹ giới thiệu bạn gái cho anh Duy Ân, mẹ rất thích anh, nói anh tốt nghiệp đại học T lại là một người thành công trong sự nghiệp, điều kiện tốt lại đáng tin gì đó, muốn em đi xem mắt với anh ấy, em không lay chuyển được mẹ nên mới đi ... Gặp mặt, ấn tượng của anh Duy Ân cũng được, lễ quốc khánh hai nhà có đi chơi vài lần, mẹ liền gọi anh ấy là con rể tương lai. Trong khu đều là người quen trong công ty, em cũng hết cách ... Định sau này nói rõ với anh, ai ngờ về trường gặp tên kia. Giờ nhớ lại còn thấy tức, chị Đồng Đồng, chị có biết tên kia nói gì với em không? ... Anh nói mấy câu kia, em giận muốn điên luôn, quen nhau mà không biết em giận bao nhiêu lần rồi. Em liền chọc anh một chút. Chủ nhật tới nhà anh Duy Ân, dù sao anh ấy cũng chưa lần nào cãi nhau với em. Lúc hẹn trời cũng tối rồi, mà anh ấy còn nổi khùng với em, cũng không nghĩ trời tối vì muốn chạy tới nhà anh em còn chưa nói cho cha mẹ biết...” Cô bé lại đứng lúc ngừng lại, uống nước chanh: “Chị Đồng Đồng, em biết sai rồi, chị đừng nhìn em nữa...” An Tư Đông buồn bực hút mạnh trên chấu trong ly trà sữa. Ngẫm lại cũng đúng, một cô bé xinh tươi, hoạt bát, vừa mới 20 tuổi, bên cạnh có bao nhiêu chàng trai đẹp, sao lại muốn đi xem mắt rồi quen một ông già hơn mình sáu tuổi? Không lẽ là cô bé thật sự rất nghe lời ư? Cô bé hình như không ngoan lắm, lớp mười đã biết yêu, ở sau lưng người lớn học hút thuốc, trang điểm đậm, trang phục lại theo phong cách phản nghịch. Nhưng cô bé cũng không phải đứa bé hư, chỉ là còn nhỏ, tính khí còn trẻ con. Tiểu Tây cẩn thận nhìn cô: “Chị Đồng Đồng, chị có phải thấy em rất tệ không?” Cô hít sâu một hơi: “Còn nhỏ thì không thể tránh khỏi sai phạm làm chuyện điên rồ, quan trọng là biết sai phải sửa, không nên gây tổn thương cho người khác.” “Dạ...” “Tiếp theo em định làm gì?” “Em không biết ... Em phải làm gì đây?” Cô lại tròn to mắt: “Em phải chọn một trong hai người, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người kia, không nên bắt cả hai tay!” “Dạ...” Tiểu Tây hơi mê mẩn, “Chị Đồng Đồng, vậy chị nói xem em nên chọn ai?” Xin em đừng tin chị như vậy được không! Vấn đề như vậy em bảo chị sao trả lời! >_<

Đã mất một trị liệu, tăng ba không bao lâu liền diệt. Sau đó vì không cẩn thận phá băng, có người trốn tiểu quái dụng phải boss, tăng ba vì đù loại nguyên nhân mà diệt. Lần tốt nhất là chết boss còn 10% vì nhiều người chết, DPS không đủ, lại đợi 10 phút cuối, boss cuồng bạo, chết hết cả nhóm. Cuối cùng hết số lần khiêu chiến, đánh phải giải tán. Điều này nằm trong dự liệu, nhóm một cũng không qua. Dù sao cũng tới tăng ba, tốt hơn lần trước. Có vài người lui nhóm, còn lại ít người trên YY nói chuyện, phân tích nguyên nhân thất bại. Chuẩn bị CD tái chiến. An Tư Đông tập trung tin thần cả đêm, hồi chiều lại chỉ ăn bánh quy, lúc này thấy đói bụng, trong nhà lại không có gì ăn. [Đoàn đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Đói chết mất, xuống nhà mua bánh rán đi. Off trước nha. Nhân Trung Xích Thổ hỏi: Trẻ thế này, em đi đâu mua bánh rán? [Đoàn đội][Khúc Thủy Lưu Thương]: Ủhm, gần nhà có chỗ bán bánh rán tới 12 giờ đêm. Bạn Nhìn Thấy Tôi nói: “Chỗ tôi cũng có tiệm bánh rán bán tới 12 giờ, rất ngon, rất nhiều mùi vị. Ay ya, nói hồi tôi cũng thấy đói.” Cô thoát game, cầm chìa khóa lấy ví tiền xuống lầu mua bánh. Hơn 11 giờ, tiệm bánh rán vẫn còn ba người đứng xếp hàng, có người mặc áo ngủ mang dép, không hổ là khu tập trung dân IT. Đang xếp hàng, phía sau có người gọi cô: “Bí Dao, em cũng mua bánh rán à?” Cô nhìn lại, Tôi Nhìn Thấy Bạn, và ... Cái người mà cô không muốn gặp nhất đó.

Chương 46

Tôi Nhìn Thấy Bạn xếp hàng phía sau An Tư Đông: “Đã trễ thế này còn đi mua đồ ăn, em cũng thức đêm à? Đang chơi game hả?” Cô nhìn không được liếc nhìn qua Khúc Duy Ân, anh đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt rất quý dị... vội vàng bắt bô: “Không có, em đang cố hoàn thành bản báo cáo tháng cho ngày mai.” Tôi Nhìn Thấy Bạn nói: “Bọn anh vừa Raid xong. Bí Đạo, sao em không chơi lại, thật đáng tiếc.” “Chơi WOW hơi mệt, mỗi ngày cũng phải đi làm, không có cách nào xác định chắc chắn thời gian để Raid được...” “Trung tâm kỹ thuật của bọn em không phải rất rảnh sao, anh thấy QWE ban ngày ban mặt cũng online được.” Cô cười cười: “Anh ấy là sếp, em sao mà giống được.” Lại nhìn qua anh, anh vẫn còn dùng cặp mắt quý dị nhìn chăm chăm vào cô! Cô cùng Tôi Nhìn Thấy Bạn tám một số chuyện thường ngày, Khúc Duy Ân không hề lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm vào cô... Nhìn chăm chăm vào cô... Nhìn chăm chăm vào cô... làm cô nổi hết cả da gà... da gà... nổi hết cả lên... Có khi nào vì cũng mua cái bánh rán liền nghĩ rằng cô có thể là Khúc Thủy Lưu Thương không? “Bánh rán tiệm này không tệ, mùi vị hơi giống cái tiệm bánh dưới dãy 1, em ăn qua chưa?” Dãy 1 là dãy phòng của ký túc xá nam, khoa công nghệ đều ở khu đó. Cô đương nhiên là đã ăn qua, chẳng những đã ăn qua, mà còn dẫn người khác tới ăn nữa... Cô không dám nhìn lại cái người từng được cô dẫn đi ăn bánh. Chủ tiệm bánh là một đôi vợ chồng, trong tiệm có hai lò, hai người cùng làm, An Tư Đông và Tôi Nhìn Thấy Bạn xếp chung. Ông chủ hỏi cô: “Lấy nhân gì?” “Nhân đậu xanh.” Tôi Nhìn Thấy Bạn chọn nhân bắp, quay đầu lại hỏi Khúc Duy Ân: “Ông muốn nhân gì?” Khúc Duy Ân nhìn cô hát cảm lên: “Giống cô ấy.” Ê ê tôi cũng không đi chung với anh, cũng không giúp anh trả tiền, anh lấy nhân đậu xanh giống tôi làm gì hả? > ____ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

An Tư Đông cảm thấy, gần đây số lần gặp phải Khúc Duy Ân hơi nhiều. Trong game ngày nào cũng tổ đội làm nhiệm vụ thì thôi, vậy mà bình thường hai người cách nhau ba rê tám queo cũng chạm mặt phải. Sáng nay cô vẫn đi làm như bình thường, mới ra khỏi cửa, sau lưng liền chạy tới chiếc SUV sáng bóng, sau đó dừng ngay bên cạnh cô, cửa xe hạ xuống: “Đi làm à?” Nhảm nhí, giờ này không đi làm chẳng lẽ là tan sở à? “Ha ha, đúng vậy.” “Còn sớm, lên xe đi, anh tiễn em một đoạn.” Có vài bước cũng đi xe, học bên Mỹ làm giá à? “Không cần, không cần, đi bộ vừa tốt cho sức khỏe vừa bảo vệ môi trường, rất tốt. Chất thải từ xe anh cũng không ít nhỉ? Không khí bây giờ kém lắm rồi, đi bộ vẫn tốt hơn.” Nói xong, bỏ lại chiếc xe đen bóng, ngẩng cao đầu bước thẳng. Đến công ty, lại gặp anh ở thang máy. “Em đi đường nhanh vậy à.” “À vâng, đi đường tắt nên nhanh, lại không cần vào bãi giữ xe. Em đã sớm nói đừng chạy xe, phí xăng, ô nhiễm không khí, lại còn góp phần gây ùn tắc giao thông, mà tệ nhất là chậm hơn người ta đi bộ nữa, đúng là ngốc mà.” Mặt anh hình như... bị đơ. Giữa trưa đang ăn cơm với Hứa Hoành Vĩ và Triệu Nhụy ở nhà ăn, ba người tất nhiên là phải chọn bàn bốn chỗ. Ăn được một nửa, đột nhiên xuất hiện một cái bóng lớn, đứng ngay gần chỗ trống: “Chỗ này không ai ngồi chứ?” Cô nhìn Triệu Nhụy ngồi đối diện. Về mặt Triệu Nhụy hình như không tình nguyện, nhưng sếp muốn ngồi chung, dám từ chối sao? “Không có a.” Anh ngồi xuống chỗ đối diện cô. An Tư Đông chuyên âm vui đầu vào ăn cơm, Triệu Nhụy cũng cố nhét cơm vào. Không khí rất âm trầm. Vì thế Hứa Hoành Vĩ đành phải bắt đầu tìm đề tài để điều tiết không khí: “Đồ ăn ở đây càng ngày càng khó ăn, đi hết nguyên vòng cũng không biết cái nào ăn ngon nữa.” Triệu Nhụy nói: “Đúng vậy, mùi vị gì cũng không có. Nhất là món chay, nấu tệ quá, cứ y như nước lọc.” Hứa Hoành Vĩ hỏi: “Owen, sao anh lấy tôm hùm bí đao nhiều vậy? Lần trước không phải anh nói là không thích bí đao sao? “Bí đao ở đây làm rất ngon.” Hai khuôn anh đều lấy bí đao, “Dù sao cũng không còn loại rau dưa nào để chọn nữa.” An Tư Đông lại bị nghẹn. Triệu Nhụy thẳng cổ nuốt hết, nhìn không nổi nữa: “Mình ăn xong rồi, có chút việc nên đi trước, mọi người cứ từ từ ăn nha.” An Tư Đông lập tức nói theo: “Mình cũng xong rồi, đi chung đi.” Còn lại Hứa Hoành Vĩ, đành phải nói: “Mình cũng xong rồi, thôi tại em đi trước đây, Owen từ từ mà ăn nha...” Ba người bụng khay nhanh chân chạy lên phòng làm việc. Hứa Hoành Vĩ hỏi nhỏ Triệu Nhụy: “Sếp cậu sao lại tới ngồi chung với tụi mình, cậu làm đặc tội gì với anh ấy hả? Trước khi đi mình thấy anh ấy trừng cậu nữa kia.” Triệu Nhụy cũng rất bức: “Mình làm sao mà biết được.” Kỳ thật An Tư Đông ăn chưa no, đến giữa chiều bụng đói meo. Cô biết tù tài liệu bên cạnh là khu chứa lương khô của cánh đàn ông, liền hỏi Hoàng Ngọc Oánh: “Chỗ bọn anh còn đồ ăn vặt gì không, cho mượn chút ít đi.” Hoàng Ngọc Oánh liếc mắt nhìn ngăn tủ: “Mới ăn xong, còn chưa kịp bỏ

sung.” Cô lẩm bẩm một tiếng, định hỏi người đồng nghiệp nam bên kia, thỉnh thoảng nhìn thấy tia mắt sắc bén của sếp từ trong phòng làm việc bắn ra, cô vội vàng quay đầu lại. Đói bụng mà vẫn phải làm việc đúng thật là rất khó chịu. Một lát sau, thấy sếp không ở đây, cô lên rồi chỗ ngồi, chạy xuống dưới lầu mua chút quả vặt ăn cho đỡ đói. Cầm lấy một gói bánh sôcôla trà sữa, nhìn thấy ở quầy thu ngân có một bóng dáng sừng sững, đang tính tiền, trên bàn anh mua đủ thứ, kẹo sôcôla, bánh dứa, bánh quy kem, trà sữa... Ăn nhiều đồ ăn có hàm lượng đậm cao như vậy, coi chừng biến thành ông mập 300 cân giờ! → → Khúc Duy Ân cũng thấy cô, quay đầu: “Em cũng tới mua đồ ăn à?” Cô cười chào: “Ha ha, hơi đói bụng, đành mua bánh quy lót bụng mới có sức làm việc tiếp!” “Ai kêu giữa trưa em ăn ít.” Còn không phải tại anh à, làm sếp rồi còn có ngồi chung bàn với nhân viên, hại ba đứa tụi này chưa ăn no! “Thức ăn hôm nay quá tệ mà...” “Lớn như vậy còn kén ăn à.” Nhân viên ăn gì anh cũng muốn ăn, có phải anh lo hơi nhiều rồi không? Anh dựa vào gì mà dạy đời tôi? (#) ▢ Cầm gói quà vặt ra khỏi siêu thị, sếp lớn còn chưa đi, xách túi lớn đứng ngay cửa: “Cùng về nha?” “Á... Cái này... Anh đi trước đi, em...” “Giờ làm việc chạy ra ngoài mua đồ vặt, em hết muốn đi làm rồi hả? Còn không về nhanh, cẩn thận bị Tony nhìn thấy.” Anh cũng trong giờ làm việc chạy ra ngoài mua quà vặt, còn mua nhiều như vậy còn gì! ... Được rồi, ai kêu anh là sếp chứ. Quan hệ giữa anh và Tony còn tốt như vậy, không may ngày nào đó ở trước mặt Tony nói xấu cô mấy câu, cô chắc chắn chết mất. Vào nhà người ta không thể không cúi đầu, aiz... T_T Về văn phòng, gặm hai cái bánh, nhìn thấy ly hết nước, đi tới phòng giải khát lấy thêm nước... mẹ nó lại gặp nữa! Anh kia, anh có thể biến mất ngay lập tức trước mặt tôi không hả! Anh làm gì cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi vậy, kêu tôi làm sao quên được anh đây? ! o(>__

Ai ngờ cuộc sống không đẹp như vậy, chiều thứ sáu lại mưa, không khí cũng giảm vài độ. Chưa tới tháng hai mà trời đã mưa, An Tư Đông lại quên mang theo dù, đi tới cửa công ty mới biết trời mưa. Hôm nay là thứ sáu, lại gặp trời mưa, trước cửa công ty rất nhiều người không mang dù đứng đó, taxi vừa đậu là bị người ta cướp mất. An Tư Đông đứng ở cửa nửa tiếng vẫn chưa đón được xe, mưa lại không có dấu hiệu ngừng. Đang ngẩn người nhìn mái hiên, phía sau có người bước tới chỗ cô, dáng người cao to gần như che hết ánh sáng. Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Đang đợi xe à?” “Vâng...” “Giờ rất khó bắt xe.” “Đúng vậy...” Cô lại mặt dày nghĩ nếu giờ anh mời cô đi chung một đoạn, cô chắc chắn sẽ nhận lời. Đứng hồi lâu, anh cũng không lên tiếng. A a lại tự mình đa tình rồi! >_

“Đúng vậy.” Cô cúi đầu “Từ lúc tốt nghiệp tới giờ vẫn còn độc thân.” “Em định quen ai không?” Cô cười cười: “Chuyện này phải xem duyên phận nữa.” Hoàng Ngọc Oánh nói: “Anh cũng có nhiều bạn nam độc thân tài giỏi, em có hứng thú không, anh giới thiệu cho?” Thấy bóng dáng trạm tàu địa ngầm rồi, vì trời đang mưa mà rất nhiều người chen chúc nhau ngay cửa ra vào. Có người đang mặc áo mưa ra ngoài, dù che nắng đây, mười đồng một cây!” Cô không để ý đáp: “Được.” “Em thích kiểu nào?” “Tuổi gần nhau, thu nhập ổn định, ngoại hình ổn, tốt tính chút là được.” “Vậy em cảm thấy... anh thế nào?” “Anh à, anh cũng tốt... Á...” Giờ cô mới ý thức được anh ta vừa hỏi gì, choáng ngợp. Lại thiếu suy nghĩ rồi, cứ theo thói quen mà trả lời! Cách này không phải là cách mà Triệu Nhụy dùng để tỏ tình với Khúc Duy Ân sao! =_ = Mặt Hoàng Ngọc Oánh hơi đỏ, nhìn chằm chằm cô hỏi tiếp: “Em có thể... cân nhắc về anh chứ?” Xấu hổ muốn chết luôn, hôm nay đúng là làm việc gì cũng không suông sẻ. “Điều này... kỳ thật... Anh rất tốt, lại thông minh, làm việc lại giỏi, cũng tốt tính, nhìn cũng phong nhã, nhưng mà...” “Nhưng mà em chỉ có thể tặng anh Thẻ Người Tốt phải không?” Hoàng Ngọc Oánh đành cười trừ. “Áy, anh đừng... thật ra thì vấn đề là ở phía em.” Cô nói năng lộn xộn, “Vì em còn đang nhớ tới một người, nếu còn chưa quên được anh ấy mà em quen người khác, thì thật bất công với người ta...” “Thì ra là vậy... Anh cũng hiểu mà nữ sinh đại học T làm sao lại không có bạn trai.” Hoàng Ngọc Oánh tỏ ra hiểu, ánh mắt đột nhiên ánh lên tia thích thú: “Người ấy, anh có quen không?” Ê ê anh có thể đừng nhảy bén như vậy được không! Cô lập tức đề phòng: “Sao mà anh quen được, là bạn học của em... Bạn trung học! Em, em từ lúc học cấp 2 đã thích người ta...” “Bạn học Vạn Thiên thần mến, tuy rằng bảy năm rồi chưa gặp lại nhau, còn không biết bạn đã kết hôn sinh con chưa, nề tình mình cũng thăm mến bạn bốn năm nên bạn tạm làm lá chắn cho mình đi ha. = = “Vậy là lâu rồi em chưa gặp lại người đó à?” “Dạ, cũng lâu...” Khoảng 5 phút trước... Hoàng Ngọc Oánh thở dài: “Ngày thường thấy em tùy tiện như vậy không ngờ em lại là người chung tình.” Anh muốn mắng tôi là đứa không đầu óc không tìm không phối thì cứ nói thẳng ra... “Chuyện qua lâu rồi, sao em còn chấp nhất làm khổ bản thân như vậy. Con người phải sống vì bản thân, phải hướng về phía trước, không thể cứ mơ mơ màng màng.” “Dạ” Cô liên tục gật đầu “Em biết, em đã quyết định quên anh ấy rồi, nhưng mà cần thêm chút thời gian...” “Vậy chờ tới khi em quên được anh ta, lại cân nhắc xem anh có được không?” Cô 囧: “Em không biết cần bao lâu... anh cũng không còn trẻ, em không muốn kéo dài... Chỉ cần anh muốn thì sẽ thấy xung quanh anh còn rất nhiều cô gái trẻ đẹp...” Hoàng Ngọc Oánh cười: “Em đừng tỏ vẻ ngại ngùng và cứ xin lỗi anh mãi. Anh mới quen em có bốn tháng, cảm thấy em cũng được, nhưng chắc chắn tình cảm anh đối với em không bằng em đối với người trong lòng kia. Em yên tâm, gặp được cô gái vừa ý, anh nhất định sẽ không cố bám dính lấy em, em không cần lo cho anh.” “Vậy là được rồi, vậy là được.” Cô làm bộ thoát nạn “Nếu không chắc mẹ anh chém em quá.” Cả hai người đều cười, không khí cũng thoải mái hơn. Kỳ thật Hoàng Ngọc Oánh cũng không tệ, người vui tính, tài năng xuất chúng, bộ dạng cũng đúng sở thích của cô, cao 1 mét 75, da trắng, dáng gầy, mắt một mí, mang kính gọng mảnh, trừ cái tên nghe giống con gái thì không còn khuyết điểm gì. Anh tốt nghiệp khoa Tự Động Hóa của đại học T, chung khóa với cô, khi nói chuyện mới biết năm ba hai người từng học chung một môn. Nếu khi ấy biết anh, nói không chừng hai người cũng rất có khả năng thành một đôi. Nhưng mà duyên phận đâu ai biết được, lúc năm ba cô cũng có ngờ sau này mình sẽ thích Khúc Duy Ân đâu. Nếu khi ấy mà biết sẽ thương anh, cô nhất định sẽ biết quý trọng anh hơn. Bất tri bất giác đã đi tới sân trạm tàu, người bán dù vẫn còn đang rao hàng. An Tư Đông nói: “Em mua dù đã, trong nhà chỉ có một cây, đi đâu cũng mang thì hơi phiền.” Người bán liền vui vẻ bắt chuyện: “Mua dù à? Mua loại che tia cực tím đi, có lợi hơn, mười đồng thôi.” Cô nhìn mấy cây dù của người bán, đều là cán nhựa màu bạc, có màu hồng, màu xanh nhạt, màu ngọc, và loại bảy sắc cầu vồng. “Không có dù bình thường sao?” “Chỉ mười đồng, dù này có thể che mưa che nắng, mua cây dù thôi mà.” Hoàng Ngọc Oánh hỏi: “Không có kiểu nam à?” Người bán thật thà: “Chỗ mình một năm mưa mấy lần thôi, chỉ dùng để cứu nguy thôi, kệ nó là kiểu nam hay kiểu nữ. Anh nhìn xung quanh đi, không phải ai cũng dùng dù này sao, nam cũng đâu đó. Dù này rất tiện, mở ra rất lớn, mua thêm một cái để ở văn phòng, so ra còn tiện hơn cái anh đang dùng.” Hoàng Ngọc Oánh gật gù: “Cũng đúng” An Tư Đông cuối cùng chọn một cây màu ngọc, tự mình về nhà trọ. Hoàng Ngọc Oánh thuộc loại người thẳng thắn, nói tiền tới đây được rồi cũng không dây dưa nữa, đến ngã tư chào tạm biệt liền ai về nhà nấy. Hôm nay đột nhiên trời mưa, rất nhiều người muốn đi chơi mà không được, còn là cuối tuần, buổi tối sẽ không ai tổ đội đi Khai Hoang. An Tư Đông làm vài nhiệm vụ hằng ngày, đi hai cái phó bản nhỏ, còn sớm lại rảnh mà khung nhiệm vụ thì đã hết. Sau khi max level. Trước kia nhiệm vụ thường kinh nghiệm giờ chuyển thành thưởng kim tệ. Nhiệm vụ trong WOW chỉ thường có vài kim, mà đa phần nhiệm vụ đều yêu cầu phải max level, giống như Hào Phong Hạp Loan, Táp Lạp Tra Bồn Địa, những bản đồ như vậy cô hầu như không đi nổi. Cô bay đến Táp Lạp Bồn Địa, bắt đầu làm mấy nhiệm vụ cấp thấp. Mới làm được hai cái, trên màn hình liền xuất hiện đối thoại: “QQWWEE mời bạn gia nhập tổ đội, đồng ý hay không?” Làm nhiệm vụ cũng không để yên nữa! >_ « Chương sau Chương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Ngày hôm sau đi du lịch, không khí lại lạnh hơn nhiều. Có vài người hôm qua nói đi nhưng giờ lại hủy hẹn, nhưng buổi đi chơi vẫn theo kế hoạch đã định. An Tư Đông lấy theo vài món đồ cần thiết cho du lịch, sữa tắm, quần áo, rồi chạy tới cửa công ty. Hoàng Ngọc Oánh đã sớm tới, người tổ chức đang gọi cho bên chủ nhà nghỉ. Người hôm qua hẹn đã tới mà người không mời... cũng tới. Khiếu Thiên, con thật tệ nha! Con đứng về phe nào vậy! >_< «
Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Giống như cảnh mà cô đã nhiều lần gặp trong mơ, giống như hồi năm nhất, chân cô bị đau, anh cũng cô xuống núi. Cảnh chiều Tây Sơn, mặt trời đi về phía tây, ánh hoàng hôn rơi lên trên những lá hồng mùa thu, cứ như là một biển lửa ấm áp. Đường núi nhỏ và yên tĩnh, du khách cũng đã về gần hết, chỉ còn hai người họ... À, sau lưng còn một bóng đèn họ Hoàng đang bị xem nhẹ... lưng anh rộng và chắc, cô dựa vào, ôm cổ anh, lắc lư, sắp ngủ... Mơ đúng là gạt người! Sao mà ngủ nổi a a ! Bạn cứ thử nằm trên lưng người mình thăm mền suốt ba năm, tay bạn đang ôm lấy cổ người ấy, chân vòng qua eo người ấy, cả ngực, bụng và cả bộ phận mẫn cảm cũng dính sát vào lưng người ta, mỗi động tác của anh đều có thể làm cô cảm nhận rõ ràng cơ bắp và hơi thở phập phồng của anh, một tay anh ôm đùi bạn, tay còn lại để dưới mông để tránh bị trượt xuống lưng, bạn nói đi bạn ngủ nổi không! Ở chung bấy năm với Mao Đình, quả nhiên đã bị ô nhiễm rồi. Nhớ tới năm ấy mình ngây thơ như thế nào, khi ấy còn không nhớ nổi tên của Khúc Duy Ân, được anh cũng không biết xấu hổ là gì, yên tâm lớn mật mà ngủ luôn. Còn bây giờ mấy suy nghĩ không trong sáng cứ bay tới bay lui trong đầu, nhìn chiếc cổ của anh lại cứ muốn hóa sói mà cắn xuống... Ngán đao đâm vào tim, cảm giác nhìn được mà không ăn được thật sự rất bị thương. T_T Hai nút trên áo sơ mi anh bị bung ra, áo mở rộng, phía sau cổ toát cả mồ hôi, cái mùi quen thuộc kia như gần như xa bay vào mũi. Có nên giả bộ vô tình hôn lên thử không? ... Nếu anh và Hoàng Ngọc Oánh đột nhiên hôn mê bất tỉnh cô sẽ dám == An Tư Đông đành phải ngửa người ra sau, ý đồ cách anh xa chút, vừa động dậy liền bị mắng: “Đừng có ngửa ra sau, không giữ được thăng bằng.” Cô đành phải nằm trở về, tiếp tục tác chiến với đủ loại suy nghĩ không trong sáng. Đi tới tầng đá gần đỉnh núi, nhóm người Hứa Hoàn Vi đã xuống núi trước. Vì phải cõng một người, không thể đi theo đường dành cho người leo núi, mà thay vào đó là con đường bộ bằng phẳng dành cho người già. Đi một hồi lạc mấy hai đồng nghiệp nam, chỉ còn cô, Khúc Duy Ân và Hoàng Ngọc Oánh. Ba người họ đi rất chậm. Mặt trời sắp xuống núi, du khách càng ngày càng ít, thỉnh thoảng lại xuất hiện một hai cụ già xuống núi bằng con đường bộ này, và cũng rất nhanh vượt qua ba người họ. Xung quanh im lặng tới mức nghe được tiếng tim đập. An Tư Đông đột nhiên cảm thấy cảnh tượng lúc này rất quen. Đường sau con dốc này hình như đã đi qua rồi, mà cái đoạn sườn núi rất dài không có hàng lan bảo vệ kia hình như cũng đã đi qua rồi, cái đỉnh nghỉ xa xa kia hình như cũng đã gặp qua, nếu nhớ không lầm thì tới cái đỉnh ấy còn có một lối rẽ đi tới một hồ nhỏ trong núi. Hoàng Ngọc Oánh bỗng nhiên nói: “Đi lâu rồi cũng không thấy biển chỉ dẫn, có khi nào đi sai đường không?” Khúc Duy Ân nói: “Không sai đâu, tôi biết đường này.” “Tây Sơn mình đã đi nhiều rồi, nhưng chưa đi qua con đường bộ dành cho người cao tuổi bao giờ.” “Đường này ít cảnh ngắm, lại xa, người trẻ tuổi bình thường đều không thích đi.” “Vậy sao sếp lại biết đường này?” Khúc Duy Ân dùng một chút mới nói: “Cũng là trên lưng có người bị thương.” “Ah, tình cờ vậy. Chuyện khi nào vậy?” “Khoảng bảy năm trước.” An Tư Đông nhớ tới hồi năm nhất cô bị trật chân, Khúc Duy Ân cõng cô xuống núi, cũng đi

cái đường dành cho người cao tuổi này. Đang nói chuyện đã đi tới cái đình nghỉ, bên cạnh đình là có biển chỉ dẫn ngã ba đường, một bên chỉ hướng xuống núi, bên còn lại báo là hồ Nhân Kính. ... Tên hồ nghe rất lạ, sao lại gọi là hồ Nhân Kính, chẳng lẽ hồ cũng phải đeo kính à? ... Vì nó từ nhỏ đã thích học nên bị cận thị. Một câu nói đùa lại không hề mắc cười, nhưng có vẻ bị khuôn mặt bình tĩnh của anh chọc cho cười, mắt cá chân vì vậy cũng bắt đầu đau. ... Chân cậu còn đau không? ... Không đau. Hôm nay thật sự rất cảm ơn đã công mình lâu vậy, Khúc... Á... Khúc Duy Ân... Uhm, Khúc Duy Ân. Về trường mình mời cậu ra công bắc ăn thịt nướng, nghe nói tiệm Phụng thịt nướng rất ngon, nghe tiếng lâu rồi, mình cũng muốn đi. ... Được, mình nhớ rồi, cậu đừng có mà quỵ nọ (Dol: vậy là phần 1 KDA nói ATD thiếu anh 2 châu là vậy. J) ... Không quên đâu. Sau đó thì sao? Sau đó chân đã khỏe lại, nhưng cô đã quên, quên một bạn nam to cao ngốc nghếch tên Khúc Duy Ân, người đã không do dự gì mà công cô một mạch xuống núi, cũng quên luôn câu nói đùa vô vị kia, cũng quên cả chuyện đã từng hứa mời anh tới tiệm Phụng thịt nướng. Nếu khi ấy cô không quên, nếu cô nhớ mời anh, nếu cô nói thêm với anh mấy câu, thì mọi chuyện sau đó sẽ có khác gì không? Gần hơn chút, nếu hồi năm tư, nếu cô nhay bèn chút, thông suốt nhanh chút, có phải hai người đã giống cặp đôi Tứ Gia, giống chị Nguyễn Tinh và Nại Hà Tinh Thâm, đang quen nhau không? Một vài nhánh cây gần tầm tay cô, chỉ với tay ra là bắt được. Nếu cô sớm biết giờ mình thương anh nhiều vậy, khi ấy cô nhất định sẽ trân trọng hơn. Nhất định nó sẽ không giống bây giờ. Thật bất ngờ, một giọt nước mắt từ hốc mắt hốc chảy xuống, nhỏ lên cổ anh, rồi theo lưng trượt xuống. Khúc Duy Ân đứng lại. Anh hơi nghiêng đầu. Cô giờ tay lên lau đi, Hoàng Ngọc Oánh bên cạnh cũng thấy: “An Tư Đông, em sao vậy? Đụng tới vết thương à? Owen mau dừng lại! Để cô ấy xuống đi!” Khúc Duy Ân đặt cô xuống chiếc ghế ven đường. ... bộ dạng khóc bị hai người kia nhìn thấy. Cô chật vật lấy tay áo lau đi, nhanh tay che giấu: “Em đau... Chân em đau...” Kỳ thật chân cô hết đau lâu rồi, mà giờ là chỗ khác đang đau. Mất mặt quá, tự nhiên lại khóc trước mặt anh, bên cạnh còn có Hoàng Ngọc Oánh. Anh vừa định nói: Lớn rồi, ngón chân đau có chút xút cũng nhin không được. Lớn rồi, vậy cũng nhin không được. Nhưng đúng là nhin không nổi mà. Hoàng Ngọc Oánh đưa khăn giấy cho cô, vừa nhỏ giọng khuyên. Khúc Duy Ân đứng trước mặt cô, hai tay dút vào túi quần. Anh không nói gì, chỉ xoay người qua chỗ khác, ngẩng đầu nhìn trời. Hoàng Ngọc Oánh đột nhiên thờ dài, hỏi: “An Tư Đông, cái người hôm qua em nói với anh, có thật sự là bạn trung học không?” Câu này đúng linh, vừa nghe cô liền hết khóc. Ngạc nhiên, ngỡ ngàng, buồn bã, ưu sầu, bi thương, đau lòng, gì gì đó... tóm lại không biết diễn tả sao nữa. -_-b Cũng may Hoàng Ngọc Oánh chỉ hỏi có một câu, không nói gì nữa. Ba người xuống tới chân núi, sáu người kia, người đi xe bus, người đi tàu điện ngầm, tất cả đều đã về hết. Trên đường về, An Tư Đông ngồi ở ghế phụ, Hoàng Ngọc Oánh ngồi phía sau, hơn bốn mươi phút là về tới khu nhà. Tới gần chung cư Hoàng Ngọc Oánh nói: “Owen, tới chung cư phía trước cho mình xuống xe được rồi. Mình có chút việc, phiền sắp đưa An Tư Đông đi bệnh viện, rồi đưa cô ấy về luôn, được không?” Không cần nha? Hoàng Ngọc Oánh, anh không nên nhần tâm bỏ rơi một kẻ tàn tật mà ra đi như vậy! ToT Cô dùng ánh mắt mong đợi nhìn Hoàng Ngọc Oánh qua kính chiếu hậu, nhưng anh ta lại không để ý cô, đợi xe dừng hẳn anh liền xuống. Trên xe chỉ còn lại hai người, bầu không khí trở nên... rất lạ. “Á...” Anh ho một tiếng: “Đi bệnh viện trước.” “Được!” Mặc kệ đi đâu, chỉ cần có người thứ ba ở đó là được. == Đi tới bệnh viện công khám, xác nhận là không có bị gãy xương, bác sĩ rửa lại vết thương rồi băng lại, tiêm thuốc chống nhiễm trùng. Tới dưới chung cư, trời đã tối. Khúc Duy Ân xuống xe đi qua bên phải, mở cửa xe, đưa tay định ôm cô xuống. Cô vội lui lại: “Em cũng ổn rồi, em tự đi được... Vừa nãy bác sĩ cũng nói em có thể tự đi mà?” “Em muốn tự mình leo lên lầu 6 hả?” Vì tiết kiệm 200 đồng tiền thuê mà phải chịu bao nhiêu là thiệt thòi, sớm biết có ngày này cô đã thuê chỗ ở có thang máy rồi... “Vậy thì anh công đi, leo lên lầu 6 đúng là không nổi rồi...” Được ôm theo kiểu công chúa gì gì ấy, đúng là kinh hãi mà! Khúc Duy Ân cũng không kiên trì, như cũ công cô lên lầu. Hàng lang tối thui, lại yên lặng, lần này mất luôn Hoàng Ngọc Oánh, cô như gặp phải đại nạn, trái tim này dừng đập nhanh vậy, đập ít đi hai cái không được à, mà có đập thì cũng không cần lớn tiếng vậy. Thật vất vả mới lên tới lầu 6, cô đứng trước cửa, lật tung cả túi xách... “Hình như là mất chìa khóa rồi?” “Ừ...” Lúc này cũng phải nói vài câu an ủi chút chứ, đúng là người máu lạnh mà. Nhà có hai chiếc chìa khóa, cô và Mao Đình mỗi người một chiếc, giờ cô làm mất 1m chỉ còn lại mỗi chiếc của Mao Đình. Cô gõ cửa, trong nhà không phát ra tiếng động gì, Mao Đình hình như không có trong nhà, lấy điện thoại ra: “Alô, cậu đang ở đâu vậy? Giờ về nhà được không? Mình làm mất...” Mao Đình hét lên: “Đông Đông hả, cậu nói lớn chút coi, mình đang ở sân bay.” “Cậu chạy đến sân bay làm gì?” “Mình đi Thương Hải công tác, vừa xuống máy bay, có chuyện gì?” -_-! “Sao cậu lại đột nhiên đi công tác chứ, hôm qua cũng không thấy nhắc... Mình làm mất chìa khóa rồi, không vào nhà được!” “Cái gì? Mất chìa khóa?” Mao Đình hét lên nữa “Cậu gọi 110 tới mở khóa đi! Cái tên lần trước mình gọi nói chưa từng thấy loại khóa chống trộm này, đúng là cái đồ không chuyên mà, còn cố cạy ra, xem chút làm hư cửa luôn!!!!” Cửa nhà trọ này có vẻ đặc biệt, nghe nói chủ nhà là bảo an ngân hàng, không biết tìm đâu ra cái khóa chuyên dùng để chống trộm, nguyên bộ khóa mình vào y như dụng cụ trong phim viễn tưởng khoa học vậy, hình chóp tam giác, lại nhiều lỗ nhỏ, hồi hết thờ sửa khóa khu này cũng tìm không được người biết mở. Chiếc chìa khóa duy nhất còn sót lại đang nằm trong tay Mao Đình, mà cô nàng lại đang đi công tác, làm sao bây giờ? “Vậy cậu kêu mình phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ kêu mình ngủ ngoài đường à?” “Cậu qua nhà bạn ở hai tuần trước đi, mình sẽ về sớm.” Cô bắt đầu đi hỏi: “Khi nào cậu về?” “Khoảng ba bốn ngày... Ba ngày! Ba ngày thôi! Thứ ba tuần sau về!” Cô yên lặng đập máy, nhìn qua Khúc Duy Ân: “Cái kia...” “Anh nghe thấy rồi.” Anh nói “Em tính sao? Có quen ai ở gần đây không?” Người quen cùng giới chỉ có Hứa Hoàng Vĩ là ở gần đây thôi. “Để em gọi hỏi Hứa Hoàng Vĩ xem có thể ở nhờ hai ngày không...” Anh liếc cô một cái: “Hứa Hoàng Vĩ ở chung với bạn trai, thuê có một phòng, sao em ở được?” Chuyện này anh cũng biết à... “Vậy em hỏi chị Nguyễn Tinh xem...” “Nhìn chân em đi, nhà Nguyễn Tinh xa vậy, lại ở trong trường, kêu xe không tiện, sao em đi làm?” An Tư Đông bực: “Vậy anh kêu em phải đi đâu? Khu này, khách sạn cũng không có một cái!” Anh dút tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn đèn ở hàng lang: “Nếu không qua nhà anh đi, nhà anh có phòng cho khách, lại tiện đi lại.” Ngừng chút, thấy cô im lặng lại bổ sung thêm “Chung cư eh có thang máy, tiện lên xuống, không phải ba ngày tới sao, ráng chịu một chút là ổn.” Á... Cái này... Đây là người tàn tật không thể tự lên cầu thang thì còn có thể nói gì. Nếu anh bỏ cô lại thì cô cũng chỉ biết qua đêm ở cầu thang thôi. T_T Cô đành phải treo lên lưng anh tất không lâu, đành phải ngồi xe anh, rồi lại đành phải theo xe tới khu chung cư nhà anh, cuối cùng đành phải vào nhà anh ở nhờ. Mọi chuyện đều chỉ do tình huống bất buộc thôi?... Giã vờ đó! Cô tự phi nhỏ chính mình. = Chung cư anh là kiểu duplex* bốn tầng, tầng 1 và 2 tạo thành một căn hộ, tầng 3, 4 gộp lại thành một căn nữa. Anh ở tầng 3. Mà bốn tầng đều có thang máy lên, mà chung cư cô có 7 tầng vậy mà không hề có thang máy, rất tồi nha. *Duplex là loại căn hộ thiết kế thông giữa hai tầng liền kề trong tòa nhà, thường là ở hai tầng cao nhất. Do có hai tầng liền kề nên Duplex rất thuận tiện cho sinh hoạt của người sử dụng. Toàn bộ tầng bên dưới có thể được dùng để tổ chức các buổi tiệc chiêu đãi sang trọng hoặc các sinh hoạt gia đình trong một không gian ấm cúng và thoải mái, còn toàn bộ tầng bên trên là nơi riêng tư. Sự tiện nghi, trẻ trung, năng động chính là những đặc trưng nổi trội của Duplex. Vừa vào cửa liền mở đèn, An Tư Đông hơi ngạc nhiên. Trang trí trong phòng còn rất mới, phong cách hiện đại với màu chủ đạo là ba màu trắng đen và tro, đơn giản gọn gàng, lạ nhất là nhà rất sạch, không có hạt bụi nào, y như đi vào xem nhà mẫu vậy. Hoàn toàn khác với cái ấn tượng của cô về khu ở phòng 613. “Nhà anh rất sạch nha, nhìn không ra anh là người chịu khó...” “Mỗi tuần đi làm bán thời gian đều tới quét dọn một lần.” Anh từ từ giầy lấy ra một đôi dép cho khách đưa cô “Chiều nay đi ấy vừa ghé qua, nếu tới qua em tới cảnh tượng sẽ không giống lúc này.” =_# Nhà rất lớn, tầng dưới có hai phòng hai sảnh, trong phòng gia chủ có thêm một phòng sách nhỏ. Khúc Duy Ân dẫn cô tới phòng ngủ thứ hai: “Phòng khách trên lầu, không tiện lắm, nên em ngủ ở dưới đi.” Bàn trang điểm trong phòng bày một số kem dưỡng da dành cho nữ. Cô hiểu ra ngay, đây là phòng Tiểu Tây. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tuy đây là phòng bạn gái anh nhưng vẫn tốt hơn mấy chai kem này xuất hiện ở phòng anh! T_T Anh cũng nhận ra mắt cô đang dừng lại tại mấy chai kem, vội đem chúng bỏ vào ngăn kéo: “Cái kia... còn chưa kịp lấy đi... đồ dùng trong phòng thay mới rồi, hôm nay đi Ngô cũng đã dọn dẹp qua... Nếu em không để ý thì... qua phòng anh ngủ... ý anh là đôi phòng, anh ngủ bên này...” “Không sao, không sao.” Cô cười rất khó coi “Có chỗ ngủ là được rồi.” Tự lấy dao đâm mình mà, chẳng thể trách người khác. Mới không cần qua phòng anh, không may ở dưới gối anh tìm được tóc con gái, kêu cô làm sao mà sống đây? T_T An Tư Đông đứng ngay cửa, làm bộ đánh giá căn phòng. Cô nhớ chuyện tuần trước của Tiểu Tây, không biết cô bé ấy nghĩ xong chưa, chọn Khúc Duy Ân hay thằng bé đó... “Khụ, cái kia...” Cô hỏi dò “Em không quấy rầy anh chứ? Không phải chủ nhật nào Tiểu Tây

cũng tới kiểm anh à?” “Không sao, cô ấy không tới.” Là tuần này không tới hay là vĩnh viễn không tới, anh phải nói cho rõ chứ !>_ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

An Tư Đông mơ một giấc mơ rất 囧... Trong mơ cô lúng ta lúng túng mà ngã xuống, không phải trong phòng tắm mà là phòng khách, nhưng mà... nam chính đang ở phòng tắm... Nghe thấy tiếng động, anh cả người ướt đẫm, trên người chỉ có quần mỗi một chiếc tắm khăn liền chạy ra ngoài. Cô vừa đứng dậy, chân bị chéo nhau hay sao đó, ngã tiếp, lúc ngã tình cờ kéo luôn khăn tắm quần trên người anh, vì thế... chiếc khăn tuột xuống... May là nằm mơ, mơ mơ màng màng, cô cũng không thấy gì... Đúng là đọc nhiều truyện ngôn tình quá, tối mơ tầm bảy tám bọ, sáng tỉnh lại hai mắt thâm quầng. Biết ngay là tới nhà anh không thể ngủ ngon được mà, rõ ràng là nói vật dụng đều mới, mà sao cứ nghĩ thấy mùi giống mùi trên người anh, làm nội tiết tố trong người cô loạn xì ngầu lên cả, mơ cũng mơ thấy anh nữa. Rửa mặt xong, mới tám giờ. Phòng Khúc Duy Ân đã mở, trong phòng không có ai, dép đi trong nhà của anh để ở tủ giày, chắc ra ngoài rồi. Cô đợi một lát, không thấy anh về, bụng hơi đói, nên đi vào bếp tìm chút gì ăn. Trong tủ lạnh có sữa, sandwich, chân giò hun khói, rau xanh, trứng gà, trái cây,... cô thấy ngại khi tùy tiện động vào đồ người ta, nên chỉ lấy nước sôi và hai miếng sandwich. Chín giờ Khúc Duy Ân về, tay cầm túi lớn túi nhỏ. An Tư Đông vừa thấy liền 囧: “Anh sớm như vậy đã đi mua đồ ăn?” “Đúng vậy.” Ngài Khúc đổi giày xong đem đồng túi vào bếp, “Nếu không buổi trưa ăn gì.” Không ngờ trạch nam độc thân chủ nhật mới tám giờ đã rời giường đi mua thức ăn, còn cô chủ nhật là ngủ tới trưa mới dậy, cơm trưa tùy tiện ăn này nọ. “Không phải anh nói là không biết nấu ăn sao?” “Biết chút chút, học được mấy món đơn giản từ chỗ dì Ngô.” “Chủ nhật nào anh cũng tự làm cơm à? Giỏi vậy.” “Ừ...” Giọng ngài Khúc hơi nhỏ lại, quay lưng về phía cô, bày thức ăn lên bàn “Anh còn nghĩ em dậy trễ nữa. Đợi bụng không? Anh chuẩn bị điểm tâm cho.” Anh cởi áo khoác ra, bên trong mặc một chiếc áo len mỏng, đeo tạp dề, mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu. Không thể không nói, một đàn ông bảnh trai cao 1 mét 88 mặc tạp dề nhìn vào rất hài, hơn nữa tạp dề kia lại màu vàng sữa nữa, giữa tạp dề lại có hình rau củ quả. “Không cần, em ăn rồi...” “Em ăn gì? Trong tủ lạnh gì cũng chưa động tới mà.” “Ăn chút bánh mì.” “Ăn có mấy miếng bánh mì sao được.” Anh lấy nguyên liệu làm bữa sáng ra, “Làm sandwich vậy, anh cũng chưa ăn, ăn chung đi.” “Em giúp với...” “Em đứng đó chờ đi, hai người làm lại đụng chân đụng tay, sắp xong rồi.” Cô đành phải ngoan ngoãn ngồi bên bếp nấu, nhìn anh bận rộn, chốc lát đưa ly sữa, chốc lát đưa trứng, lát lại bụng xà lách trộn thịt. Khó trách trong tiểu thuyết thích tả cảnh sáng sớm nữ chính vừa tỉnh đã thấy nam chính đeo tạp dề đứng trong bếp làm bữa sáng, cảm giác ấy đúng là rất hay. Chẳng qua, cái khác chính là cảnh ấy sẽ xuất hiện sau bữa tối mà hai người kia OOX... Vì An Tư Đông không được ăn trứng gà, Khúc Duy Ân làm hai miếng thịt thay vào đó. Cô nếm thử, lại nhìn cái đĩa trứng ốp la cháy kết kia. Tài nấu nướng của ngài Khúc... hình như không được lắm. Ăn sáng xong, ngài Khúc bắt đầu chuẩn bị bữa trưa. An Tư Đông đứng không cùng thấy ngại, ở nhà người ta đã mặt dày lắm rồi, giờ làm sao có thể để người ta hầu hạ nữa. “Em giúp anh làm cho, em biết nấu cơm. Trưa anh định ăn gì?” “Thịt bò sốt tương, cánh gà coca, chả cá, canh súp bí đao.” “Sao toàn món mặn vậy?”

Đầu bếp Khúc hơi xấu hổ: “Dì Ngô chỉ dạy anh mấy món này... có thêm hai trái dưa leo để chấm nước sốt.” Dưa leo chấm sốt tương cũng được coi như là một món ăn sao? = = Đàn ông thường thích ăn thịt, ít chịu ăn chay. An Tư Đông đưa mắt nhìn giỏ đồ ăn anh mua về, đúng là chỉ có bí đao là rau củ quả, còn lại đều là thịt. Cô nhớ trong tủ lạnh còn chút đồ ăn, tìm một hồi ra hai trái cà chua, xà lách và cà rốt, vậy thì làm laigubò, xà lách xào dầu hào, canh súp bí đao, cánh gà coca và dưa leo bào, rốt cuộc món ăn cũng vừa có chút màu sắc cũng vừa cân bằng được dinh dưỡng. Lúc ăn đầu bếp Khúc còn khích lệ cô: “Món chay ăn làm rất được, anh không ngờ nha, nhìn y như luộc vậy.” Cô cũng khách khí: “Súp và cánh gà anh làm cũng ngon lắm, em cũng không biết làm mấy món mặn đó.” “Vậy là tốt rồi, bù trừ cho nhau.” An Tư Đông bị ghen hờn. Cơm nước xong, ngài Khúc lại chủ động rửa chén. An Tư Đông không có việc gì làm, ngồi trong phòng khách xem sô và cừu con, Khúc Duy Ân rửa chén xong bung một đĩa trái cây ra, ngồi cạnh cô. Á... chẳng lẽ cả ngày ngồi đó xem TV à? “Cái kia buổi chiều anh có bận gì không?” Anh quay lại nhìn cô: “Không có, em bận gì à?” “Không có không có, em chỉ hỏi vậy thôi, không phải chủ nhật nào anh cũng tới phòng tập sao?” Nói xong thấy hổ, vội bổ sung: “... em nghe nói thôi.” Anh chuyển tâm vào bộ phim hoạt hình sô và cừu con trên TV: “Hôm qua leo núi rồi, không đi nữa.” “Ừm...” Lại hết một tập, cuối cùng cô nhịn không được nói: “Em ra ngoài một chút, mua ít đồ.” Khúc Duy Ân hỏi: “Mua cái gì? Anh đi với em.” “Đi mua một ít quần áo... mua đôi giày, không phải hôm qua bị hư rồi sao, em không có giày mang, rất gần à, em tự đi được, về nhanh mà...” Kỳ thật cô muốn mua đồ lót. Tưởng chỉ đi có một đêm, cô chỉ đem theo một chiếc quần ship lại không mang theo bra, qua một đêm thì thôi, ai ngờ lại ở ba ngày, không thể không thay nha. Hôm qua leo núi ra mồ hôi, giờ cả người cảm thấy ngứa ngứa. “Chân em bị vậy sao đi một mình được. Dù sao anh cũng không bận gì, coi như là đi dạo.” Không đợi cô từ chối, anh đã cầm điều khiển tắt TV, bước tới cửa “Đi thôi” Cô còn muốn giãy dụa: “Thật sự không cần mà, chỉ đôi giày thôi, em tự đi được...” “Tới khi nào em mới không cạy mạnh nữa hả?” Ai cạy mạnh, anh cũng là người có bạn gái rồi sao mà vẫn cộc lốc vậy! >_ « Chương sauChương tiếp »

Chương 51

Gần khuya mới Khai Hoang xong, sáng hôm sau An Tư Đông hơi dậy trễ một chút, lúc tỉnh dậy đã 8 giờ rưỡi. Vội vàng rửa mặt xong liền khắp khiêng đi vào phòng bếp, vừa nhìn lại đã thấy nam chính đáng cao to lại ôn nhu sẵn sàng trong tiểu thuyết đang mang tạp dề bận rộn trong bếp, thấy cô liền chào: “Dậy rồi à? Em uống nước trước đi, anh sắp xong rồi.” Bộ dạng mình như vậy không thể đi bộ đi làm rồi... Nhưng hôm qua đã đụng phải ba đồng nghiệp, nếu giờ có người thấy anh đi chung với cô thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Khúc Duy Ân hỏi: “Chân em sao rồi?” “Tốt hơn nhiều rồi...” “Vậy sao nhìn em đi cũng không nhanh nhẹ bằng hôm qua?” “Ừm, chắc là hôm qua đi nhiều, lúc tối tắm lại dính chút nước, hình như bị nhiễm trùng...” Cô đi qua xem cái nồi đang sôi “Hôm nay ăn gì vậy? Hoành thánh à? Thơm quá...” “Nói em bao nhiêu lần là tắm phải cẩn thận đừng để nước dính vào vết thương, cứ để người khác phải canh chừng mới được hả? Đưa anh xem coi.” Ngài Khúc nhủ mảy, lấy chiếc khăn bên cạnh lau tay. Nói xem là xem à? Chỗ này là phòng bếp nha... Cô định phản đối, ngài Khúc vừa lau tay xong liền nhắc cô ngồi lên bàn, nhanh tay cời dép cô ra, lột vớ, lột băng gạc... Bị bắt ngồi lên bàn nấu ăn, người này còn định dùng chỗ này để nấu cơm không vậy... Hơn nữa cô có cảm giác mình giống như miếng thịt sắp bị băm ra thành từng mảnh quá! ToT “Không sao bị dính chút thôi...” Cô nhích người muốn xuống lại bị người thô bạo kia kéo về. Xung quanh miệng vết thương có dấu vết bị dính nước, da trắng và nhẵn lại, bên trong vết thương hơi đỏ, hơi bị nhiễm trùng. Ngài Khúc mảy nhủ lại: “Sao em cứ không hiểu vậy?” Cứ cần nhân giống mẹ cô... Ngài Khúc lấy băng gạc bao lại, mang vớ vào: “Đi bệnh viện khám lại.” “Hả? Sắp chín giờ rồi, còn phải đi làm nữa...” “Đã thành ra như vậy còn muốn đi làm cái gì, xin nghỉ đi.” Đã thành ra như vậy... đã thành cái gì cơ hả? Không phải ngón chân bị nhiễm trùng à? Cô lao động bằng đầu óc, cũng không phải dùng móng chân gõ bàn phím! == Ngài Khúc cời tạp dề ra rửa tay, lại giục cô: “Nhanh chút, đừng sờ vào đó.” “Cái kia... em ăn sáng xong mới đi được không?” Cô chỉ chỉ cái bụng đang réo ục ục của mình. -_- # Cuối cùng sau khi hai người ăn vài miếng hoành thánh, Khúc Duy Ân đưa cô tới bệnh viện băng lại vết thương, lúc về đã 9 giờ rưỡi. Cô gọi vài lần cho sếp trực tiếp của mình Tony nhưng lại không thông, nhấn tin qua. Hơn mười giờ Tony hồi âm: “Owen đã xin dùm em rồi, nghỉ ngơi cho tốt nha.” Anh làm gì nhiều chuyện vậy, tôi và anh có quan hệ gì mà mới sáng sớm đã giúp tôi xin nghỉ thì Tony sẽ nghĩ sao chứ hả! >_

“Không sao, em... chờ anh về.” “Được.” Cúp điện thoại, cô vỗ vỗ cái gò má nóng hổi của mình. Gào khóc! Em chờ anh về, em chờ anh về... Sao mình lại nói ra cái câu không trong sáng như vậy, nhất định là bị Mao Mao nhiễm bệnh rồi, cứ tiếp tục như vậy nói không chừng có ngày cô sẽ bò lên giường anh luôn mất... Cô quyết định quay lại chợ mua chút nguyên liệu nấu ăn, rồi cô xua đi cái ý nghĩ không trong sáng trong đầu. Uhm... cũng nên chuẩn bị chút ít cho bữa tối cuối. Mà nấu mỹ thì cần chuẩn bị gì nữa. == Cô quay lại chợ mua chút nấm và rau xanh, nhớ là trong tủ lạnh anh không còn rau xanh gì nữa, tiện tay mua thêm vài đọt trừ (Tác giả: không phải mai chi đi rồi à dự trữ gì nữa?) lại thêm vài loại rau trộn, ôm gói to về. Cơm tối ngoại trừ canh sườn và mấy loại thì còn có gói măng, đậu hũ trứng bách thảo, rong biển, chân gà muối chua, bao tử dầu sa tế, vân vân, món ăn đầy cả bàn. (Dol: Thật ra món rất ngon và nhìn rất đẹp, chi tiết vốn từ ta không nhiều, cũng không giới nấu ăn... nên bạn nào nhìn biết tên món ăn thì cmt để mình sửa lại. tks tx nha) “Thỉnh soạn vậy.” Khúc Duy Ân thấy cả bàn đều là món ăn, hơi ngạc nhiên “Hôm nay là ngày đặc biệt gì à?” “Ừm... Trước mặt còn chưa phải ngày gì đặc biệt gì, nhưng sau này thì phải, tất nhiên là chỉ đối với cô thôi. Cô cúi đầu bưng món cuối cùng lên bàn: “Đi rửa tay rồi vào ăn đi.” Anh rửa tay xong ngồi trước bàn: “Em xuống nhà mua à?” “Em sợ hai người không đủ ăn...” “Không phải anh kêu em đừng lộn xộn, một vết thương biến xấu thì sao? Sớm biết vậy anh ăn ở ngoài rồi về.” “A, không sao, em đi rất chậm, không cần lo... Mà nhà cũng không còn rau xanh, với lại ăn nhiều thức ăn nhanh cũng không tốt, thỉnh thoảng ăn thì không sao, bình thường tự nấu vẫn tốt hơn...” Anh không nói được gì, trừng mắt nhìn cô: “Sau này không được như vậy, biết không?” “Vâng...” Anh giành mất lời mẹ em rồi... Hai người ngồi đối diện nhau yên lặng ăn mỹ, ăn gói, ăn mỹ, ăn gói... nói gì đi mà nói gì đi mà, đêm cuối rồi đó. Cô vắt hết óc nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được đề tài: “Ăn ngon không?” == “Không tệ, gói mua ở đâu vậy?” “Mua ở một sạp bán gói trong chợ, em thấy nhìn đẹp nên mua chút ít.” “Vậy à, tên gì? Bữa nào anh đi mua.” “Món chín Lý đại tẩu, bà chủ họ Lý.” “Được, nhớ rồi.” Sao mà... đối thoại không mang tính chất kỷ niệm gì vậy? == Lại yên lặng một lát, lần này tới anh mở miệng trước: “Món này đúng là rất được, đậu hũ trứng bách thảo ngon nhất mà anh từng ăn.” “Cái này em làm... Với cái món gói măng nữa, ba cái kia là mua.” Anh bị sặc chút: “À... đậu hũ của em cũng rất ngon, rất ngon.” Lần này tới phiên cô bị sặc. “Anh là nói đậu hũ, đậu hũ của em làm rất ngon...” Hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn nhau, mặt hơi đỏ, vội cúi đầu ăn mỹ. Không phải chỉ nói thiếu một chữ sao, nhiều người nói chuyện còn sơ sài hơn có gì mà đỏ mặt chứ... “Thật ra thì món đó cũng không có gì đặc biệt, sau này anh tự làm cũng được. Ra chợ mua một miếng đậu hũ, cắt xong để vào đĩa, rồi chưng một lát, thấy ra nước là được; trứng bách thảo cắt viên, thêm muối và dấm vào, thêm chút dầu mè, trộn đều rồi rải lên mặt đậu hũ...” Tôi cũng không biết mình đang nói cái gì nữa... “Nghe hơi rắc rối, anh đợi làm xong ăn được rồi.” Ăn mỹ rất nhanh là xong, hai người lại cứ lo cúi đầu nhét thức ăn, không đến 15 phút là xử lý hết nguyên bản, bữa cơm ý nghĩa nhất trong đời An Tư Đông đã xong như vậy. == “Anh rửa chén!” “Á... Em dọn bếp cho” Phân chia công việc nên chưa tới 15 phút lại xong. Sao tìm đề tài đây? “Buổi tối... anh có bận gì không?” “Khai hoang HTOC (1)... là phó bản rail trong WOW.” Anh dùng chút “Nhưng giờ này, chắc họ tổ đội full rồi.” 囧! Cô quên mất vụ này. Hôm nay là CD cuối, tối qua khai hoang tới Tiểu Cường, cả đội luyện

tập không tệ, hẹn hôm nay đi luôn vòng cuối. Vô cơ vắng mặt bị cả nhóm rầy chết, mà anh còn là đội trưởng. “Anh là... chắc anh là chủ lực, đi Khai Hoang mà vắng thì không tốt đâu, hay là anh đi đi.” Em cũng đi luôn... Anh đứng ở cửa bếp một lát: “...Được rồi.” Hai người yên lặng ai vào phòng nấy. Chẳng lẽ một buổi tối đầy kỷ niệm là vậy sao? T_T

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Sự thật chứng minh, oán niệm của phụ nữ rất đáng sợ. Nhất là phụ nữ đang giận dữ khi chưa được thỏa mãn dục vọng. An Tư Đồng đem con giận của mình bạo phát vào người A Nỗ Ba Lạp Khắc, hôm nay đặc biệt xoát rất nhanh. “Vu Yêu Vương Chi Nộ” mở ra hơn hai tháng, mặc dù chưa qua được ải Tiểu Cường, nhưng cũng giết được rất nhiều boss, mọi người tích lũy trang bị cũng gần đủ. Đội hình hôm nay bình quân là 3T, 6 trị liệu, 16 DPS, đã từng đi với nhau hai cái CD, phối hợp cũng thuần thục, hai giai đoạn đầu chưa ai bị diệt. Hôm nay là CD bữa cuối, còn lại 10 cơ hội, mọi người đều đang nghĩ sẽ có thể đập đổ Tiểu Cường. Mà hôm nay nhóm một cũng hết lượt rồi, thiếu chút xíu nữa là qua. Có người nhóm một vào YY, nghe thấy nội dung mọi người đang bàn luận, lấp bắp kinh hãi: “Mấy người đánh tới 10% rồi hả? Vậy là sắp đánh xong?” Có người đặc ý trả lời: “Đúng đó, vị trí nhất server bị tụi này cướp rồi ~~~” Khúc Duy Ân nói: “Chuyên tâm chút.” Bạn nhóm một quyết định “Mấy bạn nhóm hai khai hoang cực khô, anh hát cho mấy bạn giải sầu nha.” Rồi bắt đầu rống lên “Hoa loa kèn ~~~ nở hoa ~~~” “Xích Thổ đá hấn ra ngoài.” Bạn nhóm một có âm mưu phá hoại kia lập tức bị đá bay còn chưa kịp hát thứ hai. An Tư Đồng nhin không được cười. Còn chưa cười xong, đột nhiên trước mặt tối sầm, đèn nhà tắt hết. Laptop phát ra tiếng “Tít”, đèn màn hình cũng giảm dần. Xung quanh tối đen, chỉ có ánh sáng nhẹ của màn hình phát ra. Không phải chứ, cúp điện? Cúp điện, wifi mất, đường truyền internet cũng ngừng, chẳng được bao lâu game trở lại giao diện đăng nhập. Cô đội một hồi, không thấy đèn sáng, đành phải lấy điện thoại là đèn pin đi ra phòng khách. Đi tới hàng lang, màn hình điện thoại đột nhiên tắt. Cô sốt ruột, đầu đụng phải một bức tường, sợ tới mức xén té, may mà người kia đi ra đúng lúc kéo lại: “Cẩn thận.” Xung quanh tối thui mà đi không hề phát ra tiếng động, định hù chết người ta à ! = = Kéo xong, người kia bắt động. Cái gọi là “bất động”, chính là người kia một tay ôm eo cô, tay còn lại để trên vai, vẫn chưa lấy ra. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào. Cô nhìn không rõ mặt người phía trước, chỉ có thể nghe tiếng thở của hai người, đã cố ý không chế rồi vậy mà nó vẫn nháy loạn xạ. Tội cúp điện xung quanh tối đen cả năm ngón tay đưa ra cũng không thấy, nam nữ chính không cẩn thận đụng vào nhau, tứ chi tiếp xúc, lửa sáng xẹt xẹt Không cần cầu huyết như vậy chứ Cô không muốn làm kẻ thứ ba quyến rũ đàn ông có vợ, với lại cô cũng không có năng lực ấy ngược lại sợ đàn ông có vợ ấy quyết rũ cô nữa Cô hơi giật mình, tay kia vẫn chưa lấy ra. Để giảm bớt xấu hổ, cô nói giỡn: “Wow! Anh là tên cướp à, dám vào nhà đùa giỡn con gái nhà lành, bị tôi bắt được rồi hơ?” Một chút cũng không buồn cười, còn xấu hổ hơn. Cháy não hay sao mà nói đùa giỡn con gái nhà lành chứ Anh nói nhỏ: “Là anh.” Giọng phát ra bên đầu, rất gần, dịu dàng lại hơi khàn khàn. Cô thậm chí cảm giác được anh như đứng gần cô hơn, mùi hương quen thuộc làm người ta mê muội kia, cánh tay trên vai đưa ra sau đầu “Khoai tây, khoai tây, tôi là khoai lang, mau nghe điện thoại ! Khoai tây, khoai tây, tôi là khoai lang, mau nghe điện thoại !” “reng reng reng reng.” Hai tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, An Tư Đồng sợ tới mức giật bắn người, tránh khỏi hai cánh tay đang ôm cô, tiếp điện thoại: “Alo, Mao Mao” “Đồng Đồng, bên bạn sao rồi?” Giọng Mao Dĩnh trong điện thoại hình như hơi mờ ám “Sáng mau mình về, hắc hắc” Điện thoại hơi lớn, bên cạnh có thể nghe thấy. Cô sợ Mao Dĩnh sẽ nói ra câu gì bậy bạ, vội nói: “Mình ở nhà đồng nghiệp, chủ nhà rất tốt, hai người đang nói chuyện phiếm” “nói chuyện phiếm nói chuyện à” Mao Dĩnh tỏ vẻ đã hiểu “Được hai người nói tiếp đi, tôi không quấy rầy nữa, bye bye !” Khúc Duy Ân cũng đang nghe điện thoại, là Tôi Nhìn Thấy Bạn gọi tôi: “Lão đại, tự nhiên off vậy? đánh còn hơn 200 vạn máu, diệt !” “Cúp điện, 10 phút nữa lên” “oh, tụi này đội anh lên. Ý, sao chỗ ông có giọng con gái vậy? hắc hắc” “tạm biệt” anh đập máy An Tư Đồng ấn giữ phím sợ màn hình lại tắt nữa, ổn định tinh thần, hỏi: “Sao lại cúp điện?” Anh cầm hai tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn đã tắt: “Có thể là do hết điện, quên sạc. Anh xuống dưới lầu mua điện, nhanh à.” “O`h” Anh tìm thẻ điện, đi đổi giấy, lại hỏi: “Cúp điện em ở một mình không sợ chứ? Muốn đi chung không?” Một mình ở nhà không sợ, đi chung với anh tôi còn sợ hơn Tôi sợ mình biến thành sắc nữ a a a ! o(>_ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Nhân Trung Xích Thổ kéo vài người trong đội vào chung một phòng YY, Tội Nhìn Thấy Bạn cũng vào góp vui: “Cần osin không?” Nhân Trung Xích Thổ nói: “Bốn người tụi này đánh đủ rồi. Còn một bạn học nữa, kéo hẳn.” Anh lại thêm một người vào đội, một Người Thú Druid, khách khí chào hỏi: “Tôi mới chơi WOW, mọi người giúp đỡ nha.” Nhân Trung Xích Thổ nói: “Đừng khách sáo như vậy, mọi người đều là bạn học ở T.” Người kia rất vui: “Thật không? Máy cậu học khoa nào, giống nhau à? Tôi khoa điện tử khóa 2. An Tư Đông liền hồi hộp. Đúng thật, Mã Trung Lữ Bồ liền vui vẻ nói: “Thật trùng hợp, Lưu Thương cũng là khoa điện tử khóa 2 nè! Hai người chắc là quen nhau! Đàn anh khoa điện tử nói: “Tình cờ vậy. Tôi lớp chuyên, còn cậu?” “Lần trước hình như Lưu Thương cũng nói học lớp chuyên. Lưu Thương, đúng không?” Đàn anh khoa điện tử cực kỳ kinh hi: “Thật à? Không ngờ chơi game lại gặp được bạn cũ. Thế giới này đúng là nhỏ, cậu tên gì? Tôi là Trần Bắc lớp 4, còn nhớ tôi không?” Xong đời! Nói dối đúng là một công việc đòi hỏi tính kỹ thuật cao, không thể chế tùm lùm, giờ gặp người biết thì làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? o(>_____ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54

Sáng sớm An Tư Đông mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cảm thấy mắt ngứa ngứa, mò tay qua, nắm được một túm lông, không khách khí nhổ lên, lẩm bẩm nói: “Kiểu Thiên, ngủ thêm một chút nữa...” “Kiểu Thiên là ai?” Cô mở một mí mắt ra, một khuôn mặt đàn ông chính mình xuất hiện, sợ tới mức nhảy dựng cả người, lùi nhanh ra phía sau: “Sao anh lại ở trên giường em?” Khúc Duy Ân kéo cô lại, ôm vào lòng: “Là em ở trên giường anh.” “Em làm sao lại ở trên giường anh?” “Hỏi em đi.” Cô cũng hơi tỉnh rồi, chuyện tối qua từ từ nhớ lại. Á... hình như tự cô bò lên giường anh... Rèm cửa sổ rất dày, nhìn không thấy cảnh bên ngoài: “Mấy giờ rồi?” “Không biết.” “Phải đi làm thôi! Chắc là tới muộn nữa rồi!” Tối qua ngủ trễ, bây giờ còn muốn ngủ nữa sao, chắc là trễ rồi. “Dù sao cũng đã trễ nửa ngày rồi, xin nghỉ đi.” Anh xoay người lấy điện thoại trên tủ giường, nằm trên giường gọi: “Alo, ông Mã à,... hôm nay có chút việc, xin nghỉ... Ừ... Tony có bên cạnh ông không?... nói với anh ấy An Tư Đông cũng xin nghỉ.” Hai người nằm kế nhau, điện thoại ngay tai, tất nhiên nghe được giọng ông Mã: “Thu phục được rồi?” -_-! Anh liếc qua người bên cạnh, cô mở to mắt trừng anh. “Ừ.” Ông Mã cười hề hề: “Tối lúc đó đừng quên mời ông mai này uống rượu mừng. Nếu như tôi đây không tuyển cô ấy vào thì cậu có ngày hôm nay sao? Tôi vừa nhìn sơ yếu lý lịch là biết cô ấy là cô bé kia, khuyến can mãi mới lừa được vào công ty mình, còn có ý sắp khác ngành với cậu, thấy trình độ của tôi chưa?” Ngại Mã à! Ngại là phó tổng của công ty IT hay là ông mai môi giới hôn nhân vậy hả? = □ = Khúc Duy Ân còn rất dè dặt đáp lại: Cảm ơn, nhất định sẽ mời ông uống đủ.” Uống gì mà uống đủ hả, người ta còn chưa đồng ý đâu! Nói xong, ném điện thoại đi, xoay người ôm lấy cô: “Xin nghỉ xong, yên tâm ngủ đi.” “Còn ngủ? Mấy giờ rồi hả?” “Còn sớm mà, chưa tới mười hai giờ.” = = Cô bị anh làm cho không thể động đậy. Hai người nằm yên một lát, đột nhiên anh gọi cô: “Đông Đông.” “Hả?” “Không có gì, gọi em thôi.” Lại nằm chút nữa, anh nói gọi: “Đông Đông.” “Gì vậy?” “Không có gì, chỉ muốn gọi thử.” Lại nằm chút nữa, anh lại gọi: “Đông Đông.” “Anh muốn gì hả?” “Chỉ là thích gọi tên em.” Được rồi, ngài muốn kêu thì kêu đi, bao nhiêu lần cũng không sao. = = Lại qua một lát, cô nằm tới mức lên men: “Đứng dậy rửa mặt đi, tới giờ cơm rồi.” Mặt anh chôn trong cổ cô, giọng buồn bực: “Cho anh ôm thêm lát nữa.” Ôm thì ôm đi, mỗi anh cọt cọt lui làm gì hả? Cô cảm thấy hơi ngứa, co cổ lại: “Uhm... anh ôm cả đêm rồi, còn ôm chưa đủ à? Mau rời giường đi.” “Chuyện này anh muốn làm bấy lâu rồi!” Giọng anh nũng nịu “Không thể qua loa.” Trời, lại học câu nói của Nại Hà Tinh Thâm. Nhưng mà đàn ông đàn an gì mà suốt bấy lâu chỉ muốn ôm thôi, có phải... hơi trong sáng hay không? An Tư Đông thấy xấu hổ, vội quăng mấy cái suy nghĩ không trong sáng của mình đi, rồi ôm anh một cách trong sáng. Người dịch lên chút, anh lại lùi một chút; lại dịch lên anh lại lùi về sau. “Làm gì vậy?” Cô hỏi bất nần. Giọng đại gia Khúc càng kém: “Em làm gì vậy?” “Không phải anh muốn ôm em hả, anh trốn cái gì?” “Em nói anh trốn? Trốn cái gì mà trốn?” Anh đề nghị cô ra, xoay người lên trên “Giờ biết rồi à? Biết rồi còn muốn tiếp không?” An Tư Đông giờ hai tay đầu hàng, sợ tới mức không dám hó hé. Cũng may anh rất nhanh liền ngồi dậy, xoay người xuống giường: “Anh đi rửa mặt trước, chờ anh xong rồi em vào.” Cô nằm một hồi mới có thể cử động bình thường được. Cái cảm giác vừa rồi... thật đáng sợ... T T Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước ào ào và tiếng đánh răng. Cô dựa người lên cái gối lông ngỗng, chợt nhớ tới lúc trước Tiểu Tây có nhắc anh giấu hình bạn gái cũ dưới gối, liền xốc hết mấy gối trên giường lên, ở trên giường sờ soạng một hồi, đúng là tìm được một tấm hình. Trong hình là một cô gái trẻ đầy sức sống, tóc đuôi ngựa, không có nhìn về phía ống kính, cười rất tươi, mắt dịu dịu, một tay giơ trước mặt, môi hơi nấp nấp, nhìn đáng yêu lại quyến rũ, nhìn quen quen lại thấy lạ. Đúng là cái tấm hình Tội Nhìn Thấy Bạn chụp cô mà. Cô nhìn không được sờ lên mặt mình. Người thật so với hình kém xa nhiều vậy sao? Chẳng lẽ cô bị lão hóa nhanh vậy à, người đứng chính mình trước mặt mà Tiểu Tây cũng không nhận ra? Cô bò xuống giường, cầm tấm ảnh đi tới phòng tắm, muốn soi gương rồi cẩn thận so sánh xem chỗ nào không giống. Mới đẩy cửa đã thấy Khúc Duy Ân quần áo xộc xệch đứng trước bồn cầu, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay người lại... □ ! ! Hai người đều hết hồn, người thì hơi lão đạo thiếu chút nữa ngã xuống đất luôn, người như thỏ con nhảy dựng lên định quay người chạy thì đụng ngay cánh cửa:

“Anh làm gì vậy!” Người bị nhìn vừa xấu hổ vừa giận: “Em hỏi anh làm gì hả? Không phải kêu em chờ anh xong rồi mới vào hả!” Cái gì cũng không thấy nha, cái gì cũng không thấy nha... hình như đúng là không thấy thiệt mà? “Em làm sao mà biết, bây giờ anh mới... Sáng dậy không phải đi vệ sinh trước sao? Em nghe thấy tiếng anh đánh răng xong mới vào!” “Vừa nãy như vậy em kêu anh sao đi vệ sinh? Đương nhiên là đánh răng trước rồi!” Cái này được gọi là lộn xộn à... >_< « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Mấy bữa nay đều dậy trễ nên sáng thứ tư cô ngủ quá giờ, chưa kịp ăn sáng. Sắp ra cửa lại thấy Khúc Duy Ân đậu xe đợi cô ngay cửa. Cô có chút 囧: “Gần mà không cần lái xe đâu?” “Chân em còn chưa lành, cố gắng ít đi đường.” “Cũng gần khỏe rồi, anh xem em chạy còn được..” “Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên xe. Hay em muốn anh bế em lên?” Hết cách rồi, đành phải ngoan ngoãn lên xe. Lên xe rồi mới nhớ tới một chuyện: “Em còn chưa ăn sáng, em muốn tới trạm điện ngầm mua bánh mì ốp la, đi xe không tiện đường...” “Hình như anh đã nói với em là không được ăn trứng gà.” Anh lấy ra một bao đồ, bên trong có sữa tươi và bánh mì, “Biết ngay em không biết chăm sóc bản thân mà, may là anh có mua bữa sáng cho em, còn nóng đó.” Đến bãi đậu xe của công ty, cô đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ chỉ phía trước: “Anh cho em xuống gần thang máy kia, có một đoạn em đi được.” “Cũng được, vậy em đợi anh chút, anh tìm chỗ đậu xe.” “Vâng...” Vâng gì mà vâng, đương nhiên là chạy trước rồi! Chờ Khúc Duy Ân ngừng xe xong trước cửa thang máy, một bóng người cũng không có. Bắt đầu từ tháng cô vào làm thì sáng nay là ngày họp hàng tháng của bộ phận Trung Tâm Kỹ thuật. Lúc này An Tư Đông mới nhớ ra, phải tới trước giờ họp 10 phút, còn phải giữ ghế cho cô và Triệu Nhụy ngay hàng thứ hai. Triệu Nhụy và mấy đồng nghiệp đi vào, thấy chỗ kế bên An Tư Đông còn trống, định đi tới ngồi thì thỉnh thoảng có người đi trước cô giành mất: “Chỗ này có ai không?” “Có, tôi giữ cho Triệu Nhụy...” “Không có không có! Owen anh ngồi đi, tôi ngồi phía sau được rồi!” Triệu Nhụy nhanh tay lẹ mắt, cầm luôn cuốn sổ tay cô dùng để giữ chỗ chuẩn mất. Đùa sao, cô không muốn ngồi chung với sếp đâu, hơn nữa buổi họp nhàm chán như vậy còn bắt cô ngồi một mình ở hàng thứ hai, cái gì cũng không tiện. An Tư Đông len lén nhìn qua người ngồi bên cạnh cô, hình như hôm nay anh phải lên báo cáo, đang mở laptop xem bài thuyết trình, ngồi thẳng thớm, vẻ mặt nghiêm túc, không khác gì bình thường. Cô nhét bút vào túi, cầm ly nước ôm sổ tay chuẩn bị chuẩn. “Em đi đâu?” Anh không hề nhìn qua, vừa sửa bài thuyết trình vừa hỏi. “Em, em định đi lấy nước! Ly hết nước rồi!” “Lấy nước cũng cần ôm sổ tay đi luôn à?” “À... nước nóng tay, em lấy tập kè!” Đương nhiên, cho tới lúc họp xong cũng không thấy cô về. Tan họp trở lại chỗ làm việc thì cũng đã gần tới giờ ăn trưa. An Tư Đông đang xem mail thì công cụ chat nội bộ của công ty nhảy ra một tin: “Đi ăn cơm không?” “Nghỉ hai ngày, giờ đi làm lại quá trời việc, mình đợi lát mới đi, cậu đi trước đi.” “Vậy mình đợi cậu.” “Mình cũng hẹn Triệu Nhụy cùng ăn cơm rồi, cùng ăn chung luôn đi.” Vừa nói xong, Triệu Nhụy liền tỏ ra thần thần bí bí đi qua chỗ cô, “An Tư Đông, trưa nay mình có chuyện phải ra ngoài, không thể đi ăn cơm chung.” Rồi mang túi xách chạy vội ra ngoài. Không sao, không có Triệu Nhụy thì cô vẫn còn bạn cơm dài hạn Hứa Hoành Vĩ mà! Cô và Hứa Hoành Vĩ cùng xuống nhà ăn, đang đi lại gặp Hoàng Ngọc Oánh, ba người ngồi chung. Ăn được một nửa, ghé bên cạnh đột nhiên bị đè nặng xuống, chỗ đối diện cô không ai ngồi giờ đã có thêm một người, sau đó mới nghe thấy tiếng hỏi: “Chỗ này có ai không?” Anh ngồi rồi còn hỏi à! “Không có ai, ngồi chung đi.” Hoàng Ngọc Oánh cười nói, “Hứa Hoành Vĩ, em ăn xong chưa? Anh có chút chuyện muốn bàn với em.” “Tim em? Bàn luận?” Hứa Hoành Vĩ ngẩng đầu liếc qua Hoàng Ngọc Oánh, lại nhìn về mặt quý dị của hai người còn lại, “À... anh nói cái vấn đề lần trước à? Em nghĩ được cách rồi, chờ chút em nói anh liền.” Rồi thuận thực quét sạch mâm cơm, bỏ lại một câu, “Hai người từ từ ăn nha!” rồi cùng Hoàng Ngọc Oánh cất bước ra đi. Rất giả tạo, hai người họ không chung bộ phận, công việc không có chút gì dính dáng tới nhau, bàn luận cái mớ gì... “Đợi mình với, mình sắp xong rồi cùng hai người lên luôn...” Người cùng bàn liền giữ cô lại: “Ăn có chút, buổi chiều muốn đói nữa hả?” Giờ cũng muộn rồi, Hứa Hoành Vĩ và Hoàng Ngọc Oánh đi nhanh tới nỗi không thấy bóng dáng đâu. Cô đành phải ngồi xuống ăn tiếp, người đối diện vẫn nhìn cô, nhìn tới nỗi cô chợt dạ: “Anh cũng ăn nhanh đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội đó...” “Anh có chỗ nào không gặp người ra được à?”

Anh không có chỗ nào không thể gặp người ta, người không thể gặp người ta là em mới đúng. T_T “Không có... em chỉ sợ có ảnh hưởng không tốt...” Một nhân viên vào làm có bốn tháng đã qua lại với sếp, nghe ra thì rất cầu huyết. “Nam chưa vợ, nữ chưa chồng, ngay thời điểm nói chuyện yêu đương, cũng không chung bộ phận, lại không trái quy định nào của công ty, thì có ảnh hưởng không tốt gì?” “Dù sao cũng... không hay lắm! Anh không được nói, qua một thời gian rồi hẳn nói.” “Không được nói gì vậy?” Có người bung khay thức ăn đứng bên cạnh bàn của họ, là sếp của An Tư Đông- Tony, “Ngại quá quấy rầy hai người rồi, thật ra thì không kiếm được chỗ ngồi, cho mình mượn chỗ này chút nha?” Tony cũng có thể xem như là bạn lâu năm của Khúc Duy Ân, quan hệ hai người rất tốt. Anh ngồi ở cái chỗ trống bên cạnh Khúc Duy Ân, cúi đầu ăn cơm: “Hai người cứ tiếp tục, đừng để sỡi vonfram này chen ngang, coi như anh không có ở đây là được.” Vì sao mà tinh thần tám chuyện của mọi người lại mạnh mẽ đến vậy? = = Có Tony ngồi đó, cô cũng không biết nói gì, không nói tiếng nào tiếp tục vui đầu ăn cơm. Yên lặng một hồi, Tony cố ý dùng cùi chỏ chọc chọc Khúc Duy Ân, quay lại che miệng nói: “Vợ cậu sao vậy? Không để ý tới cậu à? Cô ấy là lính của mình, mình nói gì cũng phải nghe, cần anh em hỗ trợ không?” Tony! Bình

thường anh thúc giục người khác làm việc rất nghiêm túc mà ! = □ = Khúc Duy Ân nói: “Cô ấy không chịu thừa nhận là vợ mình, cậu có cách gì không?” Tony tiếp tục vui con: “Đó là do cậu quá kém rồi, ngủ với người ta rồi mà danh phận cũng không lấy được, mình không giúp được cậu rồi.” An Tư Đông bị ghen thiếu chút nữa là bị sặc đến nỗi cơm bay ra từ mũi. Hai ngày này cô bị hù rất nhiều nha, đầu tiên là ông Mã, giờ tới Tony, ngày nào đó có người nói cô biết chủ tịch không gì làm cũng thích tám chuyện thì cô cũng không ngạc nhiên lắm đâu. Ăn cơm xong leo lên cầu thang bộ, cả đường đi gặp nhiều đồng nghiệp, thấy cô đi chung với Khúc Duy Ân đều nhìn cô với ánh mắt mờ ám. Đi tới đại sảnh lầu một, Khúc Duy Ân hỏi: “Muốn ra ngoài tản bộ không?” “Á... Không phải anh kêu em đi bộ sao?” “Không phải em đáp lại anh là có thể chạy nữa hả? Tản bộ thì có sao, đi từ từ là được.” Anh nắm lấy tay cô, “Anh dìu em.” Cô muốn tránh tay anh, nhưng sức lực không bằng anh đành thôi: “Ờ... tản bộ thì tản bộ, không cần nắm tay đâu...” Anh nắm tay cô chặt hơn nữa, mắt nhìn phía trước, đi dạo trong công viên, về mặt nhìn rất thanh thản, ngữ điệu giống như đang bàn về thời tiết hôm nay: “Em còn dám lộn xộn anh liền hôn em đó.” An Tư Đông hóa đá. “Không tin em thử đi.” Cô đương nhiên không dám thử, đành phải mặc anh nắm tay đi dạo, lại nắm tay đi vào trong, đến thang máy mới buông ra. Trên đường tản bộ tất nhiên gặp không ít đồng nghiệp, giờ hay rồi, muốn giấu cũng không giấu được. Nhưng mà nhìn thấy hai người quang minh chính lại nắm tay, ánh mắt đồng nghiệp cũng không mờ ám nữa. Còn có người chặc ghẹo: Owen rất hiệu quả nha, tuần trước mới ra tay, tuần này đã thu phục rồi.” Chờ người kia đi cô mới hỏi nhỏ: “Tuần trước là ra tay gì vậy?” “Ra tay theo đuổi em” o(□□)o “Sao mọi người đều biết thế?” “Em cho là người khác ngốc giống em à?” Đang chờ thang máy tới anh nói “Càng che che lấp lấp, càng dễ bị người khác tám chuyện. Em cứ tỏ ra bình thường thì không ai nói gì đâu. Em nhìn ông Mã và vợ ông kia, ngày nào cũng đi ăn cơm chung, có ai tám chuyện của họ à?” Vợ ông Mã là một trong những nguyên lão gây dựng nên công ty, giờ lại là giám đốc tài vụ, phần đầu cực khổ với ông Mã vừa có tình vừa có nghĩa, cuối cùng mới kết làm vợ chồng, được mọi người đặt là Thần Điều Hiệp Lữ, có thể xem là giai thoại trong công ty. Hình như có chút đạo lý, đúng là không có gì không thể gặp người. Trong công ty cũng không ít cặp như cô, chỉ cần đi ngay ngời thẳng, không trái quy định là được. Duy có một chuyện làm cô bận tâm là Triệu Nhựt. Triệu Nhựt có ý với Khúc Duy Ân, khi ấy cô còn hay nói xấu Khúc Duy Ân trước mặt cô ấy, nếu như Triệu Nhựt biết chuyện nhất định sẽ cảm thấy nhân phẩm cô rất kém nha? Có thể vì vậy mà tuyệt giao không? T_T Cô quay đầu nhìn Triệu Nhựt không tỏ vẻ gì, có chút bất an. Không biết Triệu Nhựt hôm nay đi đâu, qua giờ nghỉ trưa nửa tiếng mới len lén chạy về, ngồi không được bao lâu lại đi, tay thì lúc nào cũng ôm điện thoại. Ngồi một lát, An Tư Đông bụng lỳ tới phòng giải khát, lại gặp Amy và Grace bên hạng mục, không biết hai người họ đang bàn luận chuyện gì, vừa thấy cô liền ngậm miệng, cười xấu hổ. Đang lúc pha nước cô lại nhìn không được nhớ tới: Chắc là đang yy Khúc Duy Ân và Jason đang như vậy như vậy như vậy? =_ = Pha nước xong đi tới cửa, cô nhìn qua phòng cửa kính thật sự nhìn thấy Khúc Duy Ân và Jason trong đó, mà lần này có thêm ông Mã, nhưng bị cái cột che khuất. Cô nhìn không được nhìn qua Amy và Grace. Grace liền cười tươi: “Cái kia... Tụi này không phải đang yy chồng cậu, thật à! Tụi này là hủ nữ có đạo đức nghề nghiệp nha, trừ phi chủ động công hiến, bằng không tuyệt đối không động tới chồng chị em nhà mình!” Amy đệm theo: “Cô ấy nói đúng đó, kỳ thật Owen và Jason rất thuần khiết nha, vừa nhìn là biết thẳng nam. Nói Jason và ông Mã tôi còn có thể tin...” Ông Mã đáng thương ngồi không cũng dính đạn... ông Mã cũng có vợ đó, vợ người ta còn ở dưới lầu, hàng tháng phát lương cho mấy cậu đấy... An Tư Đông cười trù: “Không sao, mình không để ý. Mọi người trò chuyện nha, mình đi trước.” Về phần mấy cô nàng đang YY Khúc Duy Ân và Jason hay Jason và ông Mã, muốn quan tâm cũng không được. Có hủ nữ YY bạn trai bạn, ít nhất còn có thể biết được tướng mạo anh ấy không tệ, có thể lọt vào mắt xanh của hủ nữ, vậy là nên vui mới đúng? Chỉ là lúc đi qua phòng họp, vẫn nhìn không được mà trùng Jason. T_T Về lại chỗ ngồi, lát sau liền nhận được mail của Grace: “Nhớ hình lần trước mình cho cậu xem không, mình sửa lại chút rồi, cậu muốn xem không?” “Muốn chứ.” Grace rất nhanh liền gửi tới một thư mục. Cô len lén nhìn xung quanh không có ai, mới vụng trộm mở lên xem, nhìn trái nhìn phải, trong đầu cũng bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ không trong sáng, nhưng cũng không thấy khác gì. Hỏi Grace tiếp: “Sửa chỗ nào vậy?” “Bạn xem hình trên bờ.” Thu nhỏ mới thấy, nam đáng gây gây mờ mờ bên hồ giờ trên ngực cô lại thêm một khối biến thành con gái. Đừng nói, đáng cô gái kia hơi giống cô. Hay là BL biến thành BG trong truyền thuyết sao... Grace gửi qua cái mặt cười: “Coi như quà mình tặng cậu vậy, chúc hai người hữu tình lên giai ngẫu. Nể tình mình giúp bạn làm bà mai, đừng giận nha.” Nói vài câu với Grace, HR qua điện thoại nội tuyến gọi cô xuống lầu đưa giấy bác sĩ. Văn phòng HR cùng tầng, cô không đi thang máy. Trên đường gặp Triệu Nhựt đang nghe điện thoại: “Biết rồi... em phải về phòng làm việc, tôi nói tiếp nha... Vâng, sáu giờ tan ca, gặp ở dưới lầu... Trước khi đi nhà máy em nha, bye bye... Thấy ghét!” Về mặt then thùng cúp điện thoại. Í, về mặt này... Triệu Nhựt nhìn thấy cô, hơi mất tự nhiên, chỉ chi điện thoại: “Bạn trai mình gọi.” “Bạn trai cậu? Chuyện khi nào vậy?” Gần đây cô hình như ít quan tâm tới Triệu Nhựt... Sám hối... “Uhm...” Mặt Triệu Nhựt đỏ lên “Chủ nhật mới xác định quan hệ... là bạn đại học. Thứ bảy vừa rồi họp mặt bạn bè, xong anh ấy đưa mình về, đột nhiên nói với mình là hồi đại học anh ấy đã thích mình... Kỳ thật trước kia mình cũng từng thích thầm anh ấy, nhưng tới giờ vẫn không dám nghĩ một nam sinh tài giỏi như vậy lại thích mình... Sau đó quen nhau... An Tư Đông, tới giờ mình cũng không dám tin là thật, giống như nằm mơ vậy, bạn nhéo mình thử xem, xem có phải nằm mơ không? Có phải nằm mơ không?” An Tư Đông vỗ mạnh vào cánh tay cô bạn: “Đau không? Là thật chứ?” Triệu Nhựt ôm cánh tay cười ngây ngô: “Mình rất vui, không ngờ chuyện tốt này lại rơi nên người mình. Tụi mình tốt nghiệp bốn năm rồi, cũng không có liên lạc gì với nhau, anh nói anh không quên được mình, sợ nhà mình ở đây không để ý anh ấy... Giờ có chút thành tựu mới dám nói. Một người đàn ông tốt như vậy mà mình lại nhạt được, không biết kiếp trước mình tích được bao nhiêu đức đây!” An Tư Đông vỗ vỗ cô bạn: “Cậu vốn tốt lắm mà, mấy năm rồi vẫn chưa bị người ta cướp, mình thấy anh ta tích nhiều đức mới nhạt được cậu.” Chỉ chốc tám chuyện một hồi, bạn học Triệu Nhựt rất cảm khái: “Làm việc vài năm. Gặp đủ người trên xã hội, giờ mới thấy sân trường đúng là nơi bồi dưỡng tình cảm chân thực, thuần túy nhất.” “Đúng vậy.” Cô phụ họa. “Cậu ở đại học T nhiều bạn học nam vậy, sao không về trường kiếm một anh?” “Á...” “Aizz, đúng rồi, Owen không phải bạn học của cậu à? Hai người chắc cũng quen nhau hả? Nhiều năm không gặp mà giờ lại gặp được, rất có duyên phận, có thể giống mình với bạn trai mình lắm! Bạn suy nghĩ xem có thể cùng anh ấy phát triển không? Anh ta cũng tốt nha! Đẹp trai lại có tiền blablabla... Mình nghe nói cô gái xem mắt kia lâu rồi không thấy xuất hiện, tuổi chênh lệch nhiều chắc không bền lâu nói chia tay là chia tay, vẫn còn cơ hội đó blablabla...” An Tư Đông không nói gì nhìn mây xanh ngoài cửa sổ. Gần đây đúng là... mọi chuyện đều rất thuận lợi. Kỳ thật đôi khi cô cảm thấy ông trời có thật sự dễ dãi với cô tới vậy à, đúng hay không đây? Dù sao cô cũng là nữ chính của truyện, có kết thúc êm đẹp cũng đúng mà, tới cuối mới gây cản thì không hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Gần đây cuộc sống của An Tư Đông trôi qua rất nhẹ nhàng. Đối tượng thầm mến suốt ba năm đã trở thành bạn trai chính thức rồi, sáng cùng đi làm, trưa cùng ăn cơm, tối tan ca cùng đi mua thức ăn về nhà nấu cơm, sau đó cùng “làm tình” (*đó cũng có thể nói là thể hiện tình yêu*)... Hiểu sai nghĩa rồi, ý cô là WOW đó. Chung cư hai người chung một khu, đi bộ chưa tới 10 phút là tới, chơi tới mười giờ, mười một giờ mới về cũng không sao, có khi

cô chơi quá muộn hoặc lười đi thì ở lại đó luôn... Tóm lại là rất ngọt ngào, rất mãn nguyện, rất dễ chịu. Cô rất hài lòng. Mới được một tháng hài lòng thì chủ thuê nhà của cô gọi điện báo phá vỡ cuộc sống dễ chịu của cô. Năm ngoái giá nhà tăng cao, năm nay lại giảm, mới được nửa năm lại tăng lại. Chủ thuê vẫn hối hận năm ngoái không quả quyết bán, dạo gần đây giá nhà cũng không tệ, đưa đi rao bán, chưa tới ba ngày đã có người mua. Người mua còn vội vàng muốn vào ở, bởi vậy chủ nhà nặc kệ hợp đồng thuê còn tới nửa năm, tình nguyện bồi thường ba tháng tiền thuê, chỉ mong Mao Dĩnh và An Tư Đông nhanh tay dọn đi. Trước giờ chủ nhà rất nhẹ nhàng, ba tháng tiền thuê cũng khá nhiều, hai người không còn cách nào, đành phải đi tìm phòng trọ mới. Mao Dĩnh đi công tác chưa về, nhiệm vụ tìm nhà trọ rơi vào người An Tư Đông. Tới cuối năm ít nhà cho thuê, cô tìm được mấy chỗ ở trên BBS, định tới đi xem. Lúc tan sở, cô nói với Khúc Duy Ân: Hôm nay không về nấu cơm, ăn lại chút gì đi, em đi xem nhà.” “Xem nhà gì?” Cô kể tình trạng chủ thuê xong, Khúc Duy Ân suy nghĩ rồi nói: “Tối rồi, con gái con nứa một mình tới nhà người ta không an toàn, anh đi với em.” Cô ngẫm lại thấy cũng đúng nên đồng ý. Hai người ăn tối ở quán ăn gần chung cư xong thì đi xem nhà, đi vài căn, không có cái nào vừa ý. Kỳ thật cô thấy mấy căn đó cũng được, chỉ là ông Khúc không chấp nhận. “Nhà hướng tây không tốt lắm, mùa hè bị nắng chiếu đến nóng muốn chết... có máy lạnh cũng không thoải mái.” “Ồ tầng cao quá không tốt, chung cư này nhìn cũ kỹ như vậy, đây chính là vấn đề, cao quá nước bị ứ đọng rất phiền. Em nhìn đi trần nhà cũng có vết nước, chắc chắn là trước kia bị nhiều qua.” “Con gái ở lâu một không an toàn... cửa có khóa chống trộm cũng có khả năng bị cướp mà phải không?” “Ánh sáng ở hàng lang căn này không tốt, ngày nào cũng ở trong khu nhà tối tăm sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng.” “Căn này trang trí quá xấu, ít nhất cũng phải tô tường chứ.” “Trần nhà thấp quá, sắp đụng đầu rồi nè.” “Bếp cũ vậy có rủi ro ngầm.” “Không có ban công, giặt áo xong phơi chỗ nào?” ... Đi hết một tuần, cuối cùng tới lúc Mao Dĩnh đi công tác về, cũng chưa tìm được căn nào vừa ý đại gia Khúc. An Tư Đông buồn bực: “Căn cuối rồi, nếu không được nữa em ở ngoài đường đó.” Khoan nói đã, căn cuối cùng cũng không tệ, hướng đông nam, hai phòng, khoảng cách từ sân tới trần nhà cũng khá ổn, trang trí còn mới, gia dụng đầy đủ. Vừa khéo hai ngày trước khách vừa tới hết hạn hợp đồng, có thể vào ở liền, chủ thuê cũng vui vẻ đồng ý. Cả An Tư Đông và Mao Dĩnh đều thấy tốt, hỏi Khúc Duy Ân: “Anh thấy sao?” Ông Khúc đi ra đi vào nhìn mấy lần, không tìm được chỗ chê, lại mở cửa lớn nhìn ra bên ngoài: “Cửa đối diện cầu thang không hợp phong thủy.” Thuê nhà còn xem phong thủy, đây cũng là lý do à? =# Anh lại hỏi chủ nhà: “Giá bao nhiêu?” Chủ nhà nói: “3000 một tháng, ứng trước ba tháng, bao hệ thống sưởi ấm và vật dụng, tiền điện nước tự trả.” “Mắc vậy, vừa rồi mới xem căn kia có 2400.” Anh đang nói là cái căn bị chê trang trí xấu, tường cũng chưa tô ầy à... An Tư Đông nghĩ thầm, nhưng ngoài miệng lại không nói gì, dù sao ai cũng thích hàng giá rẻ, có thể trả giá tất nhiên tốt rồi. “Cái này mắc à, anh xem phòng ở như thế nào vậy. Ngay hướng đông nam chỉ có căn của tôi là cho thuê à, mấy căn khác đều là giữ lại cho mình. Tôi có cho trang trí lại, vật liệu xây dựng đều dùng hàng tốt, sao có thể so với mấy căn bình thường được...” Nói một hồi với chủ nhà, lại không giảm được đồng nào, cuối cùng anh nói: “Chúng tôi suy nghĩ một chút vậy.” An Tư Đông bị anh kéo ra ngoài, có chút tức: “Tóm lại là anh muốn tìm căn hộ như thế nào? Dùng lấy tiêu chuẩn giống nhà anh đi thuê nhà nha, giá 1500 một tháng thuê nhà anh, anh cho thuê không hà?” “Cho à.” An Tư Đông thấy không thể nói gì với anh nữa, quay sang hỏi Mao Dĩnh: “Mao Mao, cậu thấy căn này 3000 có mắc không? Mình thấy đó cũng được.” Mao Dĩnh thông minh hơn cô nhiều, nói tới mức này tất nhiên hiểu rồi. Cô đảo mắt: “Đồng Đồng, công ty trong khu này càng ngày càng nhiều, rất khó thuê nhà nha, giá cũng càng lúc càng mắc. Lúc trước thuê chỗ này vì ham rẻ, nhưng giờ thuê trọ gần công ty thấy tiết kiệm hơn. Dạo này mình còn hay tăng ca, ngày nào cũng tốn nửa tiếng đi tàu điện ngầm, nếu không cậu thấy...” An Tư Đông hơi ngạc nhiên: “Mao Mao, cậu muốn bỏ mình à? Định ở một mình sao?” Mao Dĩnh nhìn qua Khúc Duy Ân rồi bĩu môi: “Nhà bạn trai cậu cũng ở gần đây, qua nhà anh ta đi, chỗ rộng, lại thoải mái, còn tiết kiệm được tiền thuê nhà. Mỗi tháng có 1500 thôi, bao điện nước phí internet, một năm cũng gần hai vạn thôi. Một tháng tiền lương của mình đâu thấm vào đâu.” Khúc Duy Ân cũng nói: “Nhà anh có chỗ, dù sao cũng bỏ không.” An Tư Đông nhìn Mao Dĩnh: “Không hay lắm...” “Có cái gì không hay, giờ cậu ở nhà anh ta không phải còn nhiều hơn ở nhà mình à?” Cái này cũng đúng... = Mao Dĩnh thấy cô hơi do dự, lại nói tiếp: “Tìm thêm hai ngày nữa, nếu cũng tìm không được chỗ nào thích hợp lại bàn tiếp.” Vì sự thịnh tình khuyên bảo của Mao Dĩnh, và bị số tiền 2 vạn một năm mê hoặc, hơn nữa Mao Dĩnh đã nhanh chân tìm được chỗ gần công ty bỏ rơi cô một cách vô tình, mà chủ nhà ngày nào cũng gọi qua hỏi chuyện nhà, một người khó kham nổi tiền thuê cả căn, cuối cùng An Tư Đông đành phải tâm không cam tình không nguyện dọn qua chỗ Khúc Duy Ân ở. Chủ nhật Khúc Duy Ân qua giúp cô dọn đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà. Trong phòng khách đầy thùng giấy và túi xách, An Tư Đông đang tìm kiếm thứ gì đó trong túi đồ: “Mao Mao, cậu thấy Khiếu Thiên không?” Mao Dĩnh nói: “Không thấy, lâu rồi không thấy.” Tên này hơi quen làm chân mày anh nhíu lại: “Khiếu Thiên là ai? Hôm nay cũng qua giúp à?” An Tư Đông đã đi qua phòng khách tìm, không nghe thấy. Mao Dĩnh ngẩng đầu, thấy vẻ mặt kia, nhin không được bật cười, thần thần bí bí đứng sát qua người anh, nói nhỏ: “Anh cũng từng nghe qua tên Khiếu Thiên à?” Anh hạ giọng: “Nghe cô ấy nói qua một lần. Em cũng biết à?” “Cô ấy nói sao?” Mặt ông Khúc xui xuống: “Sáng vừa tỉnh dậy, cô ấy... gọi tên nó. Người kia là ai vậy?” “Khiếu Thiên à...” Mao Dĩnh che miệng, “Là bạn giurong của Đồng Đồng.” Nhìn mặt anh, cô nàng liền thấy phấn khích. Mao Dĩnh thở dài một hơi: “Anh cũng biết, Đồng Đồng vì nhớ anh, mấy năm này không có quen ai, cô ấy cũng không dễ chịu phải không? Em lại hay tăng ca rồi đi công tác, mười ngày nửa tháng không về nhà. Một mình cô đơn khó chịu, lúc ở cô đơn một mình khó ngủ, Khiếu Thiên sẽ ở bên cô ấy... anh biết không, lúc Đồng Đồng một mình ở nhà, luôn nhớ anh tới phát khóc, nếu không có Khiếu Thiên an ủi, cũng không biết cô ấy sao chịu nổi để sống qua mấy năm này... Aiz...” Anh nhìn bóng dáng kia đang loay hoay trong phòng, ánh mắt giống như muốn ôm cô vào lòng an ủi, vừa giống như muốn đè cô xuống đánh mạnh vào mông. Mao Dĩnh nhìn đến sắp bị nội thương, mặt vắn vẹo. Còn giả bộ quan tâm: “Anh sẽ không để tâm chứ? Chuyện này anh cũng có trách nhiệm, nếu không phải anh bỏ rơi không quan tâm hai cậu ấy đau buồn, cậu ấy cũng sẽ không biến thành như vậy.” Câu nói của ông Khúc nghẹn từ kẽ răng ra: “Đo anh sai, anh... không ngại.” An Tư Đông đi khắp phòng vẫn không tìm được, lại đi ra, lại nhìn thấy anh mất phương hướng là lạ của Khúc Duy Ân nhìn chăm chăm cô. Cô không hiểu gì nhìn lại, rồi quay sang hỏi Mao Dĩnh: “Cậu cũng đi tìm phòng mình đi, có khi nào cần vào túi rồi không. Sáng nay còn ở trên giường mình mà, mình nhớ là đã dọn rồi.” Anh cảm thấy không đúng lắm: “Em đang tìm gì vậy?” “Tìm Khiếu Thiên đó.” Khiếu Thiên? Sáng nay còn ở trên giường cô? Đẻ vào túi? Mao Dĩnh bật cười, ôm bụng cười nghiêng ngả trên sofa: “Ôi má ơi, buồn cười muốn chết, anh ta tin thật...” “Cậu cười cái gì vậy?” An Tư Đông không hiểu, lại nhìn qua khuôn mặt hết sức khó coi của ông Khúc, “Hai người đang nói gì vậy?” “Khiếu Thiên... Khiếu Thiên...” Mao Dĩnh cười đến không thở nổi, ngồi ở một góc sofa, lật ra một đồng hồ vật, nhìn cười giờ lên cho anh xem: “Đây, chính là Khiếu Thiên, Khúc Khiếu Thiên, con của anh... phút...” rồi cười tiếp. An Tư Đông ôm Khiếu Thiên vào người, thấy anh nhìn chăm chăm Khiếu Thiên, hơi xấu hổ: “Là chị Nguyễn Tĩnh cho em... chị nói trong ký túc xá có nhiều đồ chơi cún con không còn chỗ để! Không phải em xin chị ấy đâu!” Ánh mắt anh nhìn cô từ từ dịu lại: “Không ngờ em còn giữ. Nó tên Khúc Khiếu Thiên à?” An Tư Đông đỏ mặt: “Anh đừng nghe Mao Mao nói bậy, cún sao có họ, chỉ là Khiếu Thiên thôi!” “Được rồi, Khiếu Thiên, qua đây ba ba bế nè.” Anh túm lấy khiếu Thiên trong ngực cô, cảm trên tay nhìn một hồi, đột nhiên vuốt mạnh làm cho khuôn mặt Khiếu Thiên biến dạng mất đi về mặt lạnh lùng tự cao. “Ê, sao anh lại túm như vậy, sẽ hư đó!” An Tư Đông vội cướp Khiếu Thiên, vuốt cho lông ngay ngắn lại. “Không có gì,” Anh để tay vào túi quần “Anh rất thích nó.” Hành lý của An Tư Đông không nhiều, chỉ có năm sáu túi đồ và một vali là chứa hết. Lúc gần đi Mao Dĩnh ôm cô giả bộ khóc như mưa: “Đồng Đồng à, sau này có rảnh nhớ về nhà mẹ đẻ nha, nếu bị người ta khi dễ, chị giúp em làm chủ... Aiz, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt ra đường, sau này qua nhà người ta...” =b Đến nhà Khúc Duy Ân, mang đồ lên nhà. An Tư Đông cầm túi nhẹ, cuối cùng cũng tới cửa, thấy anh đem quần áo vật dụng vào phòng ngủ chủ nhà. Cô đi theo vào phòng, cuối giường có thêm mấy cái túi. “Sao lại đem qua phòng anh vậy?” Anh lấy túi cô đang cầm để vào ngăn tủ: “Em không ngủ chung với anh à?” Tuy anh đã cố gắng làm cho giọng mình giống bình thường, còn tỏ ra rất tự nhiên như đó là chuyện hiển nhiên, nhưng nói xong mặt anh vẫn đỏ, tay run lên làm rơi cái chén của cô, vội ngồi xuống quét dọn. Rất rõ ràng, từ “ngủ chung” cũng không phải là anh ngủ một bên. Em ngủ một bên rồi cùng đắp chung một cái chăn xong thì nhắm mắt tìm Chu Công. An Tư Đông nhìn về mặt anh bây giờ thì rất muốn cười, cổ tình kéo dài giọng: “Ah~~~ không biết ai từng nói, không biết trẻ con bây giờ suy nghĩ gì nữa, mới quen nhau có một tháng đã lên giường...” Bị cô chọc ghẹo người nào nọ thẹn quá thành giận, đứng dậy quay người đi cô xuống

giường, vừa cắn cổ vừa cắn tai cô: “Một tháng? Mới một tháng? Vậy suốt mấy năm này anh không hề nhớ thương em à? “Không quen nhau tất nhiên là không tính, Tiểu Tây mới học cấp hai đã biết anh, tính sao hả? Hai đứa mình đúng là mới chính thức quen nhau chưa tới một tháng nữa” “Em nói nữa đi, nói nữa đi. Nói nữa thì bây giờ anh làm cho em xem” Hô hấp bên tai càng gấp hơn, sức lực cũng không giống vừa rồi, cắn đến tai cô hơi ngứa. Tiếp tục thì là thật đó, cô liền lui lại, vội vàng xin tha: “Được được được, không phải một tháng, ba năm, tình cảm của tụi mình được ba năm rồi, được chứ?” Rồi đẩy anh trốn qua một bên. “Đừng nhúc nhích,” giọng anh hơi bức “Đề anh ôm em thêm một lát.” Tuy rằng thân kinh cô không được ổn định, nhưng cô vẫn biết khi nào nên ngoan ngoãn nghe lời, nói không động lập tức không hề cử động. Im lặng ôm nhau, bỗng nhiên anh nói: “Đồng Đồng, mình kết hôn đi” “Hả? Nhanh quá không, mới quen nhau chưa tới một tháng” Cô lại bắt đầu ngửa “Ah không đúng, là ba năm, ba năm... Kết hôn không giống quen nhau, là chuyện cả đời đó...” “Em không muốn sống với anh cả đời?” “Không phải ý đó... tóm lại, không thể nói kết hôn thì kết hôn ngay? Ít nhất phải quen nhau một thời gian nữa, xem thử có hợp nhau không, sinh hoạt hàng ngày có giống nhau không...” “Không phải rất hợp sao, rất giống nhau nữa, ở chung một tháng, tới giờ vẫn chưa cãi nhau.” Mới ở chung đã rùm beng mới không bình thường đó? = = Cô nghĩ nghĩ: “Kết hôn cũng không phải chuyện hai người, dù sao cũng phải gặp cha mẹ hai nhà.” “Được, tết dương lịch về nhà em, tết năm mới qua nhà anh, về lại đây thì kết hôn.” Vì sao chuyện chung thân đại sự nói ra từ miệng anh lại đơn giản như đi ăn một bữa cơm vậy? “Anh nghĩ hay quá ha, nếu như người lớn không đồng ý thì sao?” “Cái này em yên tâm, ba mẹ anh tuyệt đối không có vấn đề. Họ thúc giục anh suốt ba năm rồi, giờ chỉ cần anh chịu, và người đó là phụ nữ, thì chắc chắn sẽ đồng ý.” Kỳ thật bên nhà cô cũng gần như là vậy. - -b Cơ hội gặp người lớn bên nhà cô rất nhanh liền tới. Tan sở hôm thứ sáu tuần tiếp, hai người đang đi bộ về nhà, gần tới trạm điện ngầm, điện thoại An Tư Đồng đột nhiên vang lên, không ngờ là mẹ gọi: “Đồng Đồng, chỗ con làm tên gì? Lần trước con nói với mẹ mà mẹ quên mất...” “Trung Địa” đúng là một cái tên quái lạ... “Đúng đúng, Trung Địa.” Điện thoại nghe thấy hơi ồn, hình như mẹ đang nói chuyện với ba, “Ông An, có phải chỗ này không? Nhanh xuống xe, sắp đóng cửa rồi!” An Tư Đồng hỏi to: “Hai người đang ở đâu?” “Ngay cái chỗ con nói là Trung Địa đó, ở trạm điện ngầm Trung Địa, mới xuống xe.” = = “Sao hai người đột nhiên tới vậy?” “Đơn vị của ba con tổ chức du lịch, chiều nay mới tới. Hôm nay tự do hoạt động, ba mẹ đã định tới thăm con một chút. Đồng Đồng con tan sở chưa? Giờ có rảnh không?” “Con vừa tan sở, ba mẹ ở chỗ soát vé cửa A đợi con, 5 phút nữa con tới.” Cô nói chuyện với mẹ bằng giọng địa phương, Khúc Duy Ân nghe không hiểu, đợi cô cúp máy mới hỏi: “Ồ nhà gọi tới hả? Có chuyện gì à?” “Ba mẹ em tới rồi,” cô chỉ chỉ trạm điện ngầm cách đó không xa, ừ ừ “Đã ở dưới rồi.” Khúc Duy Ân lập tức đứng thẳng, sờ sờ mặt mình, chỉnh lại quần áo, sau đó nắm tay cô: “Đi, đi đón hai người, rồi tiện thể đi ăn cơm luôn.” Ba mẹ An thấy con gái mang theo một chàng trai cao to đi đón mình, không khỏi có chút ngạc nhiên. Khúc Duy Ân hơi khần trương: “Chào chú, chào dì, con họ Khúc, tên con là Khúc Duy Ân, hai bác gọi con là Tiểu Khúc được rồi.” Ba mẹ An nhìn anh cười, chào hỏi một chút, sau đó cùng nhìn qua An Tư Đồng. An Tư Đồng cúi đầu: “Bạn đại học của con.” Ba người tiếp tục nhìn cô. “... bây giờ là bạn trai.” Ba mẹ An liền cười, nắm lấy tay Khúc Duy Ân: “Tiểu Khúc đúng không? Bạn đại học của Đồng Đồng à? Rất tốt rất tốt... năm nay nhiều tuổi rồi? Lớn hơn Đồng Đồng một tuổi à? Không thể không tệ... Làm ở đâu? Chung công ty với Đồng Đồng? Hai người làm chung một chỗ có thể chăm sóc lẫn nhau... Quen Đồng Đồng bao lâu rồi? Ba năm? Sao không nói cho chúng ta biết? Con bé này nha, có bạn trai rồi sao không nói, còn giấu ba mẹ, hại hai người già lo lắng cho con nữa. Cái này tốt lắm, ha ha...” An Tư Đồng nhìn xung quanh: “Hay đi chỗ nào ăn cơm đi. Ba mẹ không phải nói muốn ăn vịt quay sao, đi ăn vịt quay nha.” Chỉ một bữa cơm mà Khúc Duy Ân sinh vào giờ nào ngày nào tháng nào năm nào, nhà có bao nhiêu người, ba mẹ bao nhiêu tuổi, ở công ty giữ chức vị gì, tiền lương mỗi tháng cũng bị mò ra hết. Diện mạo của Khúc Duy Ân lại phù hợp với thẩm mỹ của thế hệ trước, cao to khôi ngô, khuôn mặt chính trực, mắt to mày rậm, rất giống tiêu chuẩn tình nhân hồi trẻ của mẹ. Cuối cùng mẹ An hài lòng có kết luận: “Không tệ không tệ... Vịt quay rất ngon.” Tới phiên Khúc Duy Ân nói: “Không còn sớm nữa, qua nhà ngồi một chút, lát con lái xe đưa hai bác về khách sạn.” Ba mẹ An nói: “Cũng được, qua chỗ Đồng Đồng xem thử đi.” An Tư Đồng tròn to con mắt: “Cái này, này có gì để xem! Cũng là một căn hộ bình thường thôi!” Khúc Duy Ân nói: “Dù sao xe để ở khu phố, đi thôi, lên uống trà.” Muốn chết à, bị ba mẹ cô biết cô ở chung với bạn trai trước khi kết hôn, chắc chắn sẽ đánh gãy chân rồi lột da cô nữa... ba mẹ sẽ tin hai người ở chung một nhà vẫn còn trong sáng sao? T_T Đọc theo đường cô vất hết óc nghĩ cách tìm cơ hội nói ra thông tin quan trọng lại khó nói này. Đến nhà, mở cửa thay giày, ba mẹ An nhìn xung quanh, cảm thấy không giống nhà thuê: “Tiểu Khúc, đây là nhà con à?” “Dạ, mua hồi hai năm trước.” Ba mẹ An chấp tay đi một vòng ở phòng khách: “Chỗ khá rộng, chung cư không tệ, mắc lắm không? Đều là con trả à?” “Lúc mua không mắc lắm. Bên nhà có giúp một chút, còn lại con vay.” “Một mình trả nợ vất vả không?” “Cũng không sao, chỉ còn khoảng ba mươi vạn.” “Khoảng ba mươi vạn, không nhiều lắm, một năm hai con có thể trả xong.” Ba mẹ An yên tâm, con gái gả qua không cần chịu khổ. Ế ế tụi con mới quen nhau thôi ba mẹ yêu quý à, hai người sao lại bắt con trả nợ dùm người ngoài vậy? = = Nhưng mà... hình như ba mẹ đối với chuyện cô ở chung với bạn trai, không để ý lắm? Lúc pha trà An Tư Đồng liếc Khúc Duy Ân một cái: “Không ngờ tiền lương của tổng giám cũng không cao, chưa gấp đôi em nữa.” Nguyên lão lại tỏ ra bí mật, tự cao nói: “Bên trong có chút lợi nhuận, ai lại sống chỉ vì chút lương đó.” Con tép nhỏ như cô chỉ sống dựa vào mức lương ấy bị tổn thương. “Nếu anh có tiền, sao còn không trả hết nợ ngân hàng? Tuy em không có tiền, nhưng một thân nhẹ nhàng nha, hừ...” “Lãi suất thấp như vậy, thanh toán hết làm gì, mỗi tháng trả một ít, số tiền cũng không tăng.” Anh bụng hai tách trà từ từ đi vào phòng khách, liền thay đổi thành bộ mặt nhiệt tình nịnh nọt “Chú, đi qua uống trà đi. Xem ti vi không à?...” Xem TV rồi nói chuyện một lát, hai bên hiểu nhau thêm chút. Cuối cùng ba mẹ An tréo chân, tay đặt trên gối làm ra dáng lãnh đạo: “Hai con cũng không còn nhỏ, sang năm một đứa 27, một đứa 28 hở? Biết nhau hồi đại học, quen nhau ba năm, cũng có tình cảm với nhau. Điều kiện vật chất cũng chuẩn bị gần hết. Kế tiếp có tính toán gì không?” Khúc Duy Ân lập tức ôm vai bạn gái: “Bên nhà con đã sớm giục con mang Đồng Đồng về, mời em ấy nhiều lần nhưng vẫn không chịu đi với con, nói hai bác đồng ý mới có thể tới nhà.” Mẹ An nói: “Đứa bé này không còn nhỏ nữa, sao lại để người lớn mở miệng mời hả?” Ý gì chắc cũng không cần nói. Trước khi về, mẹ An vào nhà vệ sinh, thần thần bí bí kéo An Tư Đồng vào chung, khóa cửa lại, nói bằng giọng địa phương với con gái: “Đồng Đồng, mẹ hỏi con chuyện này...” “Dạ?” “Con ở chung với Tiểu Khúc bao lâu rồi? Hai con vẫn ngủ riêng à?” An Tư Đồng vội tỏ thái độ: “Con mới chuyển qua có hai tuần! Con ngủ phòng con, anh ngủ phòng anh! Tuyệt đối trong sáng nha!” “Mới hai tuần, vậy còn được...” Mẹ An hơi lo, “Mẹ tưởng hai con ở chung... Nhìn thân hình Tiểu Khúc rất tốt nha, hai con không sao chứ? Không vấn đề gì à?” “Không có vấn đề, có thể có vấn đề gì.” An Tư Đồng nhìn mắt mẹ lóe sáng, bình tĩnh “Mẹ... mẹ nghĩ đi đâu vậy...” “Mẹ nghĩ sai à, hai con sống chung lại không ở chung phòng, mẹ không thể hỏi chút à? Chuyện này rất quan trọng đó.” “Không phải hỏi nhỏ mẹ dạy con gái phải biết giữ mình trong sạch, trước khi kết hôn không thể xảy ra quan hệ đó sao? = □ = “Đó đều là tư tưởng trước kia, thời đại bây giờ không giống.” Mẹ An hùng hồn đầy lý lẽ “Con nhìn thanh niên bây giờ không phải đều là chưa kịp yêu xong đã ở sống chung, sớm hiểu sớm chia tay, vẫn tốt hơn kết hôn xong mới phát hiện có vấn đề mà? Con đi học nhiều năm như vậy học tới gốc rồi à, tóm lại hiểu không? Mẹ nói cho con biết, chuyện này...” An Tư Đồng không khỏi ngẩng đầu nhìn trần nhà. Quả nhiên cô già rồi bị xã hội đào thải rồi, ngay cả ba mẹ cũng có tư tưởng tiến bộ hơn cô...

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 57

Vì đã sớm gặp cha mẹ bên cô nên lịch trình cô gặp cha mẹ nhà trai chuyển từ tết ta sang tết tây. An Tư Đông luôn thấp thỏm, có cảm giác chột dạ của nàng dâu xấu gặp cha mẹ chồng. Trước đó cô đã nghe ngóng được từ Khúc Duy Ân, cả nhà anh đều là người không lờ, ba Khúc cao 1 mét 85, mẹ Khúc cao 1 mét 72, cô mới có 1 mét 60, đến nhà người ta cô giống như một trái bí lùn vậy. May là, đây đã là tập cuối rồi chắc cũng không có sự cố bất thường gì, có ông trời thương để tác hợp cho cô, cửa ải gặp ba mẹ chồng tương lai đương nhiên sẽ thuận lợi hơn rồi. Ba mẹ Khúc đối với cô rất nhiệt tình, liên tục khen cô là một cô bé xinh xắn lạnh lùng đáng yêu, da như búp bê, con trai ngõ nhà mình lại tìm được cô con dâu này đã giúp cho đứa cháu tương lai tránh được sự cố cao lầu khêu. ... Cô rất cảm kích suy nghĩ sáng suốt của ba mẹ Khúc, kỳ thật cô không phải rất tự ti về chiều cao của mình, họ không cần cố ý nghĩ cách an ủi cô đâu. ... T-T Sau tết tây, ba mẹ Khúc tham gia tiệc cưới con trai đồng nghiệp trong đơn vị, bỏ lại hai người trẻ tuổi ở nhà. Lúc gần đi mẹ Khúc còn thở dài: “Aiz, năm nào cũng phải đi đưa lễ cho nhà người ta, cũng không biết khi nào mới có thể nhận lại.” Khúc Duy Ân nói: “Nhanh à nhanh à, mẹ mau đi đi.” An Tư Đông âm thầm nhéo anh, chờ người lớn đi rồi mới nói: “Nhanh gì hả, anh còn chưa cầu hôn em đó.”

“Không phải anh cầu hôn rồi sao?” “Khi nào, sao em không nhớ?” “Bữa em qua ở chung với anh.” An Tư Đông nghĩ nửa ngày mới nhớ ra: “Anh nói cái câu ‘mình kết hôn đi’ ấy à? Vậy cũng tính là cầu hôn sao? Rất không chính thức! Không được, em không đồng ý.” “Vậy muốn thế nào mới tính là chính thức?” Cô ngẩng đầu nhìn trời suy nghĩ: “Ít nhất dưới sân phải bày ra 999 đóa hoa hồng, hát tình ca suốt ba ngày, sau đó một tay cầm hoa hồng một tay cầm nhẫn kim cương 10 carat, quỳ một chân nói: ‘‘Đồng Đồng, gả cho anh nha’’ vậy mới tính.” Anh tròn to hai mắt: “Nhẫn kim cương 10 carat! Hay là anh làm chuyện có tính thực tế một chút, giống như đi cướp ngân hàng hay gì đó, được không?” Đàn ông quá thực dụng, một chuỗi yêu cầu chỉ chú ý tới nhẫn kim cương, mua không nổi kim cương chẳng lẽ hoa hồng cũng không mua nổi? 999 bông hơi nhiều, một bông được chứ? Quỳ xuống cầu hôn khó đến vậy à? “Đi, đi mua đồ ăn. Trưa muốn ăn gì?” Anh nửa ôm nửa kéo cô ra cửa, “Tuần trước đi Ngõ mới dạy anh món mới, thịt kho, anh nấu cho em ăn nha, coi như cầu hôn, được không?” Anh có thể tỏ chút thành ý không? Dùng thịt kho cầu hôn... là mĩa mai em không phải ngựa tốt nhai lại có nên dùng tỏ ra cao quý để đặt sao? T_T Hai người đi chợ mua thức ăn, về nhà, thấy một trưởng bối cũng mới đi chợ về. An Tư Đông nhìn người kia thấy hơi quen, Khúc Duy Ân chào đi ấy: “Di Trịnh.” Ý, “Trịnh?” Nhìn kỹ một chút, ngũ quan của di rất giống Trịnh Tây Thần nha. Di Trịnh nhìn An Tư Đông từ trên xuống đánh giá, hát cảm lên: “Đây là bạn gái mới của cháu à, không nhìn ra cháu cũng thâm tình quá ta.” Nói xong to ra tự cao rồi đi. Khúc Duy Ân hơi xấu hổ, quay đầu nhìn An Tư Đông, cô có tỏ ra về mặt suy tư: “Aiz, năm khoan nói, nghĩ kỹ thì em và Tiểu Tây cũng có chút giống. Hai người đều cao cỡ nhau, mặt đều tròn, đều là tóc dài và thích cột mái lại, dáng cũng không khác nhau mấy...” “Dáng em và người ta không khác mấy à?” anh cúi đầu nhìn qua bộ ngực cô “rõ ràng kém rất nhiều đó.” Đàn ông đúng là cùng một loại, trong đầu ai cũng đen tối, vừa nói đến dáng người con gái thì chỉ biết tới bộ ngực! Cô đề lờ giận xuống, cười híp mắt ôm lấy cánh tay anh: “Khúc Duy Ân, anh nói thực đi, có phải vì cô ấy giống em, anh mới xem trúng người ta không?” “Anh không ngại thơ như vậy.” Anh không được tự nhiên cứ vuốt tóc, mắt nhìn phía trước, tai thì đỏ cả lên, “Anh vốn thích kiểu con gái như vậy mà, chọn đối tượng tất nhiên phải chọn thứ mình thích, không phải sao?” Cô tiếp tục trơ mặt cười hi hi nắm lấy tay anh: “Vậy vì sao anh thích kiểu con gái như vậy? Có phải vì em như vậy cho nên anh chỉ thích kiểu này không?” Tai càng ngày càng đỏ nhưng ai đó lại còn cố mạnh miệng: “Em nói ngược rồi, vì anh thích kiểu con gái như vậy nên mới thích em, không phải thích em mới thích kiểu này!” “Phải không? Nhưng lúc mới lên đại học anh không phải hay cười nhạo khuôn mặt em ư, mấy người khác trong phòng anh khen em, anh còn nói người ta thích trẻ con. Chẳng lẽ anh cũng có chứng luyến đồng à? Nhìn không ra nha, đàn ông cao to như anh lại...” “Thích trẻ con thì sao? Anh thích kiểu không giống mình thì sao, không được à?” Người nào đó bắt đầu già mồm cãi lại, còn cố chuyển đề tài, “Sắp mười một giờ rồi, nhanh về nấu cơm thôi! Đói chết được!” Ah ah mặt anh đỏ lên nhìn rất đáng yêu nha, không ngờ chọc ghẹo anh lại có cảm giác tuyệt như vậy ~^0^ Hai người về tới nhà bận rộn một hồi, cuối cùng làm được bốn món mặn một món canh: thịt hầm, cá hấp, gà xé phay, cải xào tỏi và canh trứng nấu mướp. Phân công như cũ, Khúc Duy Ân làm món mặn, An Tư Đông làm món chay, nửa mặn nửa chay phù hợp sở trường từng người. Nhưng vì ông Khúc mới học nấu ăn, hôm nay lại làm món mới, chờ anh làm xong món thịt kho thì món khác An Tư Đông đều làm xong hết. Nhìn bạn gái gấp miếng thịt ăn, ông Khúc hơi khản trương, nhìn chằm chằm cô: “Ăn được không?” “Mùi vị thì được” cô nhai nửa ngày “nhưng hơi dai, cứ như ăn thịt khô.” Xét thấy ông Khúc chỉ làm có một món lại còn thất bại nữa, hôm nay cô phạt anh rửa chén. Nặng chiều chói chang, từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra thấy rất ấm áp. An Tư Đông nằm ở sofa phòng khách phơi nắng, có chút lười. Trong phòng bếp lại phát ra tiếng nước, cô đi qua, nhìn thấy anh mang tạp dề của mẹ Khúc, tay áo vén lên đến cùi chỏ, cả hai tay đều là bọt. Cô bước nhẹ qua, ôm anh từ phía sau. Anh ngừng lại động tác, quay nửa đầu: “Hả?” “Không có chuyện gì, muốn ôm anh chút à, anh tiếp tục làm việc đi.” Lát sau, cô gọi nhỏ: “Khúc Duy Ân.” “Sao nào?” “Không có gì, chỉ là muốn gọi anh à.” Anh rửa gần xong, chỉ còn để chén vào rửa cho ráo nước: “Anh nói nè, sao em gọi cả tên lẫn họ của anh vậy, rất xa cách nha.” “Ừm, được, Tiểu Ân Ân.” “Lớn hơn em đó! Còn Tiểu gì nữa!” “Aiz, vậy gọi Ân Ân thôi, chắc không giống bị gọi ha?” “-b “Hay kêu Duy Duy? Nói da gà chưa?” Đầu ông Khúc đầy hắc tuyến: “Quên đi, gọi như cũ được rồi.” Cô dụi dụi vào lưng anh... dụi đủ rồi, cô mới gọi nhẹ hai chữ mà anh muốn nghe: “Duy Ân.” “Ừm” Ông Khúc cũng ư ư, ngừng động tác lau bàn lại. Cô ôm eo anh, mặt dán trên lưng anh, nghiêng đầu nhìn thấy Trịnh Tây Thần và mẹ đi ngang qua, còn liếc qua cửa sổ nhà Khúc nữa. Á... kỳ thật phải cảm ơn cô ấy, nếu không phải đi ấy nhanh tay lấy con gái mình chào mời Khúc Duy Ân, mà giới thiệu một cô gái khác, nói không chừng anh giờ đã là chồng người ta rồi. Quá nguy hiểm! Ngẫm lại còn thấy hơi sợ. =.= “Khúc Duy Ân, em hỏi anh nha, anh có thực sự ôm mục tiêu kết hôn đi xem mắt với Tiểu Tây không?” Từ ngữ ông Khúc mập mờ: “Cũng gần như vậy.” “Cái gì gọi là gần như vậy, tóm lại là có hay không?” “Xem mắt đương nhiên là vì kết hôn, chẳng lẽ định chơi à?” Tuy là hiểu anh làm vậy không sai nhưng trong lòng vẫn hơi bức. “Anh còn thích xem còn muốn kết hôn với người khác sao? Hơn nữa em cũng thích anh mà!” Ông Khúc cũng bức: “Anh không phải không biết, em cũng không nói anh nghe...” “Em định nói anh biết rồi, vừa tốt nghiệp em gọi cho anh, anh không bắt máy. Có lần em còn lấy điện thoại ông Tất gọi anh, anh vừa nghe thấy giọng em liền cúp, em làm sao mà nói đây!” “Vậy là lần đó là em gọi à, lúc ấy anh đang họp, không cần thận nhẫn vào, mới nhanh tay tắt. Họp xong anh có gọi lại là ông Tất bắt máy, ông nói không có gọi cho anh.” “Vậy anh cũng không thấy lạ à? Không nghĩ em gọi à?” “Sao anh lại nghĩ được em gọi chứ? Em cũng có bạn trai rồi, anh còn tự mình đa tình làm gì?” “Khi ấy em không có bạn trai nữa, ngày anh rời trường em liền chia tay! Với lại sau đó em lấy điện thoại mình gọi anh rất nhiều lần nha? Không có lần nào anh bắt máy hết!” “Làm gì có vụ rất nhiều lần, tổng cộng chỉ có bốn lần, hai lần anh không mang điện thoại, một lần vang lên hai tiếng thì điện thoại tự nhiên tắt nguồn, chỉ có lần đầu anh cúp máy em là do anh không đúng, khi ấy tâm trạng anh đang loạn mà...” “Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Vậy là da mặt cô mỏng như vậy, chỉ gọi có bốn lần lại cảm thấy như mình gọi vô số lần. ... =.= “Được rồi, Đồng Đồng, chuyện đã qua đừng nhắc nữa.” Anh ôm cô thật chặt, “Đều do anh, do anh cúp máy mà là tại mình xa nhà suốt ba năm, tại anh không tốt... Em cũng đừng để mình ám ức nữa được không, cũng may cuối cùng chúng ta vẫn bên nhau phải không nào?” “Vốn là do anh mà.” Cô buồn buồn nói “Anh coi, anh không hề cống hiến gì nha. Điện thoại đều do em gọi, vào công ty cũng do ông Mã tuyển em vào, ngay cả chuyện Tiểu Tây chia tay đều do cô ấy nói, nếu cô ấy không đá anh? Anh cứ chuẩn bị tiếp tục quen cô ấy hả, để em qua một bên rồi chạy đi kết hôn à?” “Không phải, lúc Nguyễn Tình mời dự tiệc, khi về anh quyết định nói rõ ràng với cô ấy rồi, chuẩn bị chia tay xong rồi theo đuổi em” Anh dừng chút “Chưa kịp làm đã bị đá trước...” Hai người nhìn nhau, đều yên lặng. Tóm lại là một đồng chuyện lộn xộn, đều do ông trời coi thường và ép người mà! (#) 凸 “Kỳ thật Tiểu Tây...” Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không nói “Em phải cảm ơn cô ấy, nếu không phải cô ấy đá anh, sao em gặp được, đúng không? Ha ha...” Ông Khúc rất không tình nguyện: “Em đừng xem anh như phế phẩm lượm về chứ.” “Phế phẩm lượm về thì có sao đâu, tiết kiệm tài nguyên, bảo vệ môi trường, chỉ cần dùng một cách hợp lý là được, phế phẩm cũng có thể thành bảo bối mà.” “Hừ.” Cô ôm lưng anh cười tới nghiêng ngả: “Được rồi, được rồi, anh không phải phế phẩm, anh là bảo bối, là bảo bối em yêu nhất, Tiểu Duy Duy,

Tiểu Ân Ân, được chưa?” Mặt ông Khúc giống như chịu hết nỗi rồi: “Lớn vậy rồi, còn Tiểu này Tiểu nọ làm gì, buồn nôn muốn chết. Đừng có bám dính trên người anh nữa, phòng bếp còn chưa dọn xong nè.” “Dính chặt rồi, không buông đâu, cho buồn nôn chết luôn.” Cô giống như bạch tuộc dính vào người anh, mặt chôn trong lòng cười ngây ngô. Anh không phải là phế phẩm, anh là bảo bối, là bảo bối em yêu nhất, Tiểu Tây buông anh, là tổn thất của cô ấy. Cô ấy còn quá nhỏ, giống như em trước kia, không biết anh tốt. May là cô ấy còn nhỏ. May là cô đã trưởng thành. Sẽ không để lạc mất anh nữa! HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phiên ngoại 1

Gần đây An Tư Đông bắt đầu mê Harry Potter, xem cả sách lẫn phim cũng chưa đã nghiền, ngày nào cũng cầm người trong diễn đàn màu hồng xem bài viết đăng trên ấy. Có khi trời tối vẫn còn ôm laptop ngồi cạnh Khúc Duy Ân dạo diễn đàn, anh tiện tay quơ lấy, lại thấy cô đang đơ người. “Sao vậy?” Mặt tái xanh, chỉ chỉ màn hình. Anh nhìn qua, là một bài viết về Harry Potter, tiêu đề là “Trong HP, một vấn đề cực kỳ khó tưởng tượng nhất và nó cũng chính là vấn đề cực kỳ thô tục nhất, đã từng nghĩ tới chưa?” Chủ bài viết hỏi: “Người khổng lồ Hagrid đưa bé Harry vào thế giới phép thuật, mẹ ông là người khổng lồ, ba ông là người bình thường. Ai có thể nói cho tôi biết, người khổng lồ và người bình thường làm cách nào nắm tay nhỏ lẫn lộn trên giường đây? Bọn họ sao có thể vượt qua vấn đề nhỏ này?” Nhóm fan hâm mộ Harry Potter ngày nào cũng bàn luận những vấn đề này à? Bên dưới có người phản hồi: “Chủ bài viết không phải chỉ có mình bạn đâu, tôi cũng nghĩ tới vấn đề cha mẹ Hagrid rất lâu rồi” “Vấn đề của chủ bài viết không cách nào trả lời được, nhưng tôi dám khẳng định mẹ Hagrid vì XX của cha ông không thể thỏa mãn dục vọng nên mới trốn khỏi nhà!” “Có khi nào có thuốc thu nhỏ cơ thể không?” “Thuốc pháp thuật không có tác dụng với người khổng lồ, nhưng có thể suy nghĩ vấn đề cho ba Hagrid uống thuốc tăng trưởng.” “Kỳ thật mẹ ông lấy cả nửa thân dưới của ba ông để mà XX, chủ bài viết quá ngây thơ rồi.” Còn có một người phản hồi: “Chắc là Rowling cũng nghĩ tới vấn đề này nên không cho ba Hagrid là người khổng lồ và mẹ ông là người bình thường” “Tôi đã xem hết ba lần mới xem hiểu người trước tôi nói gì, tôi thật sự là trong sáng mà.” “Nếu như khổng lồ ba ba VS ma ma bình thường thì Sẽ biến thành sách cấm! Sách cấm!” “Đã từng xem qua cuốn sách H và XX của người đàn ông lớn như chai bia vậy, phía trên nhô ra rất dài, 囧 đến từ Sao Hỏa mà.” [囧 (jiǒng)]

本义: 囧, 光明也。

Nghĩa gốc: 囧 (âm Hán Việt: quỳnh), nghĩa là “sáng ngời”.

Từ ngữ mạng: nhưng trên mạng, 囧 không hề có nghĩa là sáng sủa gì cả. Chữ này vốn là một chữ ít gặp trong tiếng Hán, có lẽ không nhiều người biết nghĩa gốc của chữ này, nhưng người sử dụng nó thì ngày càng nhiều. Vì chữ “bát” bên trong giống đôi mắt sụp xuống, chữ “khẩu” giống cái miệng há ra, nên chữ này rất giống một “emotion” (biểu tượng cảm xúc), emo này chẳng vui vẻ gì. Vậy là, chữ 囧 bỗng nhiên biến thành khó xử, cô đơn, vô vọng, khổ đốn, đau thương... [“Nhớ là có một bài viết về cuộc thí nghiệm kích thích của người đàn ông.” Bên dưới có để lại đường dẫn. Không cần nói, đường dẫn đó cũng mở xem luôn. Anh giờ tay sờ trán, xoa xoa những gân xanh hung bạo, cúi đầu nhìn tiểu bạch thỏ mặt xanh lè vì hoảng sợ, cả người co rúm lại: “Yên tâm, tuyệt đối thuộc phạm vi của người bình thường.” Tiểu bạch thỏ nhìn anh nghi ngờ. “Hoan nghênh tùy thời kiểm hàng, không tin thì bây giờ cũng được.” Tiểu bạch thỏ lập tức lắc đầu như lắc trống vậy: ‘Không cần không cần, em, tin anh.’” Lúc tấm len lên nhìn mình trong gương. Tuy là đáng người cũng quyến rũ, lúc kiểm tra sức khỏe trong công ty, xét nghiệm phụ khoa linh tinh gì đó cũng làm hết, tất cả đều bình thường, bác sĩ cũng không nói gì, vậy chắc là cũng thuộc phạm vi người thường rồi hở? Vì bóng ma trong lòng của người nào đó, chuyện kiểm hàng quan trọng như vậy phải đến đêm tân hôn mới xảy ra. An Tư Đông tắm xong, đứng trong phòng tắm nửa ngày để chuẩn bị tâm lý, mới lấy được dũng khí mở cửa ra ngoài. Khúc tiên sinh rất bình tĩnh nằm nửa người trên giường, áo ngủ trên người cũng rất chỉnh tề, chần chập tới ngực, gối kê sau lưng, tay cầm cuốn sách “300 quy tắc tổ chức bữa tiệc dành cho hai người”, xem tập trung đến nỗi mắt cũng không rời. Từ từ bước tới, vén chăn lên chui vào, ngồi cạnh anh. Anh chăm chú xem thực đơn, định cũng không động “Cái” Xoay người nhìn vào mặt anh, “Cái thực đơn này anh xem lâu lắm rồi à?” “Uhm” “Mấy món trong thực đơn hầu như đều ăn qua rồi mà?” “Uhm” “Cho nên bây giờ nghiêm cứu cảm nhận mà xem sẽ như thế nào à?” Khúc tiên sinh không thể giả bộ bình tĩnh nữa, xoay mình đem người kia đặt dưới thân, sau đó lấy tốc độ cực nhanh bỏ hết quần áo chỉnh tề đi. An Tư Đông hồi hộp nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy anh, sờ tới cái eo tròn bóng của anh thì hoảng sợ vội vụt tay về: “Anh, sao anh không mặc gì ở dưới vậy?” Khúc tiên sinh đang đầu tranh gây gút với nút áo ngủ: “Vậy sao em mặc nhiều như vậy?” Vất vả lắm mới mở được nút thắt, bên trong lại còn có nội y. = = Anh cúi người, hôn nhẹ lên mi mắt đang run kia, gò má vì nóng mà đỏ cả lên, và đôi môi ngọt mềm như đóa hoa. Trong đầu hiện lên những hành động trạng thái trong sách và phim art sex, cực kỳ muốn thể hiện bản thân là một người đàn ông lão luyện thành thực, nhưng tay vừa chạm tới da thịt ấm áp mềm mại liền run lên, tay mò theo viền áo tới sau lưng, muốn vội cởi bỏ là chán kia đi. Sờ soạng cả buổi, vẫn không xong. Kêu lên: “Ah, nhẹ chút ! móc bị vướng rồi !” Anh rất bức: “Kết cấu đồ chơi này như thế nào vậy, sao mà khó mở thế !” Sớm biết như vậy đã tìm mấy áo lót trên ở ban công tí nghiệm rồi ! Kéo qua kéo lại làm áo siết tới rất đau. An Tư Đông cũng bức luôn: “Khúc Duy Ân, tóm lại anh có biết không?” “Anh trước giờ có biết đâu?” “Không phải anh từng ở chung với bạn gái bé nhỏ à?” “Ai nói ở chung, không thấy chia ra ngủ à?” Hai người vừa thờ vừa trừng nhau. Anh lăm bầm “Em biết, mà không chuyện chủ động chút.” Lần này đổi người lên giọng: “Em lại biết cái gì?” “Đã từng quen bốn người, còn ở HongKong lâu như vậy, tưởng anh không biết?” “Bốn người kia đều quen ở trường! Ở trường sao có thể như vậy! Lúc đi HongKong cũng là mỗi người một phòng! Không, mỗi người một phòng riêng! (ý là kiểu phòng như khách sạn) Còn không chung một cái cửa như vậy đâu !” Tiếp tục trừng nhau. Nhưng, động phòng hoa chúc, mà cứ trừng nhau thì cũng không thể giải quyết vấn đề. “Tụi con trai không phải đều từng xem rất nhiều hình kia sao, chưa ăn qua thịt heo cũng nhìn qua heo chạy rồi chứ?” “Lúc heo chạy người ta cũng không chiếu cách mở nút cài áo lót” đành phải nhận mệnh, tự mình mặc cái áo khó tháo, lại nhận mệnh tự cởi ra hết. Đúng là không chút nào lãng mạn tuyệt đẹp gì hết, trong tiểu thuyết ngôn tình không phải nam nữ chính hôn nhau say đắm, mặt đỏ tím đập thành thịch, hôn hôn rồi rất tự nhiên mà cởi hết áo, cả nước giao hòa sao? Trong phòng chỉ còn lại ánh đèn vàng nhạt nhẹ trên đầu giường, trong chăn còn mờ mờ, mờ mờ ảo ảo không chân thật. Tay anh chống hai bên, đáng người khỏe mạnh đè phía trên, đôi mắt trở nên thâm tối. Còn chưa quen việc lừa dối người kia nhìn, nhìn không được lấy hai tay che lại ngực mình, lại bị anh nắm lấy cổ tay ấn ở đầu giường, đôi môi

nóng bỏng của anh bắt đầu xâm lược. Tốt lắm, kế tiếp nên làm gì, lúc heo chạy có gì đều thể hiện hết. Hai tay nắm thành quyền, mắt nhắm lại, cơ thể vì hồi hộp nên hơi cứng ngắc. Chỉ cảm thấy anh cuối cùng cũng rời khỏi ngực mình, hít thở sâu, nói nhỏ vào tai: “Đồng Đông, đừng sợ thả lỏng chút” Hình như tay anh, dịch tới lãnh địa mà chưa có người nào đụng qua, dừng lại ở nơi nào đó, lưu luyến đưa qua đưa lại, xoa nhẹ. Cả người đều căng thẳng, giống như dây cung bị kéo tới cực hạn, mỗi lần anh sờ nhẹ qua đều làm cơ thể cô run rẩy, như muốn đáp lại. Cảm giác xa lạ này, chưa bao giờ trải nghiệm qua, hình như hơi thoải mái, giống như con mèo đang phoi nắng được người ta gãi gãi lỗ tai, không khỏi ngâm khẽ hai tiếng, lại có chút ngứa ngáy, cơ thể vận vẹo muốn trốn; nhưng trốn được lại thiếu thiếu gì đó, lại muốn tiếp tục. Trong cơ thể như có phần nào bị hòa tan, biến thành dòng nước nóng ấm, cuộn cuộn dâng trào. Đột nhiên có vật cứng xâm nhập, mang đến sự đau đớn thống khổ, nhìn không được rút về phía sau, hừ nhẹ. Anh liền dừng lại, ôn nhu hỏi: “Đau không?” “Tạm ổn, hơi” So với tưởng tượng thì nhẹ hơn, anh cẩn thận, thông thả đi về phía trước thăm dò, dị vật kia từ từ bị dòng nước ấm bao phủ, di chuyển lên xuống trong cơ thể. An Tư Đông đã ra mồ hôi, dính dính vào người. Cảm thấy hơi mệt, rõ ràng mình đang nằm, cũng đâu làm gì. Đôi mắt lười biếng nửa mở, nhìn anh đang ở trên người mình, hơi nhếch môi, hai mắt sáng trong nhìn chăm chăm. Á Vì sao nhìn sơ qua hình như anh rất bình tĩnh? Ngoại trừ đôi mắt có hơi đậm đậm chút, vẻ mặt không có thay đổi gì. So với phụ nữ thì đàn ông thường kích động hơn mà? Giống như tiểu thuyết miêu tả, cơ bắp căng lên, thờ hồn hên, mồ hôi đầm đìa, không thể kim lòng mà cứ đâm thẳng về phía trước, tất nhiên là còn tiếng gầm gì gì đó Chẳng lẽ mị lực của mình không đủ? T_T “Em nhìn anh như vậy, anh không nhìn được đó.” Dị vật cứng rắn kia cuối cùng cũng lui ra ngoài cơ thể, đúng là thờ phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại, mệt mỏi muốn ngủ. Đúng là lý thuyết mà, không chuẩn bằng thực hành thực tế. Kỳ thật không hề có chuyện lần đầu sẽ đau, tiền bối đều nói lần đầu chắc chắn sẽ đau, cũng không hề đúng Anh cúi đầu hôn, giọng bị nghẹn lại: “Đồng Đông, anh muốn đi vào ... Có thể hơi đau, em nhìn chút.” Á? Vừa rồi không phải lần đầu sao? Còn chưa tới một phút mà, trong sách nói thanh niên trai tráng hai mươi tuổi cũng phải đợi tới mười mấy phút mới khôi phục ông xã đã 27 tuổi, không ngờ dừng mãi như vậy? Cổ mở mí mắt: “Không cần, mai đi, em mệt quá” Anh cắn cắn: “Không được, anh để em thoải mái, em lại không cho anh sao? Rất không công bằng.” “Không phải đã á, đã xong chưa?” Mặt anh hơi đen: “Anh còn chưa vào.” Hơi tỉnh rồi: “Vây cái này là” “Chỉ là tay anh.” Giờ thì tỉnh hẳn rồi, nhìn qua tay anh, lại nhìn Cứu lấy một chút hơi tàn: “Hai ngón?” “Một.” □ ▮ ▮ ▮ ▮ ▮ Hôm sau đi làm, chú ý một chút sẽ phát hiện, Khúc Duy Ân rõ ràng không ổn, cô dâu lại không đi làm. Ông Mã và Tony đi ngang qua phòng làm việc của Khúc Duy Ân, Khúc Duy Ân gọi họ lại nói nhỏ: “Hôm nay Đồng Đông không thoải mái lắm, xin nghỉ một ngày, đơn xin phép đợi tới khi đi làm thì bổ sung.” “Không sao không sao không sao” Ông Mã cười híp mắt vỗ vai anh, thanh thật khuyến “Nhưng mà, người trẻ tuổi phải biết kiềm chế nha” Người xung quanh rất ăn ý ngầm hiểu chỉ cười không nói Qua một tuần, Tiểu Trương bên bộ phận động cơ vì có việc đột xuất, chủ nhật qua nhà Khúc Duy Ân, lại mang về một tin sốt dẻo: vợ chồng son vừa kết hôn đã ở riêng! Đang lúc mọi người đoán già đoán non, do xuất hiện tình cũ, do cuộc sống X không hài hòa, hay là do tình yêu đẹp nhưng hiện thực lại tàn khốc, do SM bạo lực trong nhà, hay là do cách chung sống thời đại mới của các cặp vợ chồng. Lú lú bàn tán. Khúc Duy Ân cảm thấy mình cần phải nói chuyện rõ ràng với cô vợ nhỏ. Vì thế tối nào phòng khách cũng xảy ra cuộc đối thoại như thế này. “Đồng Đông, hai đứa mình kết hôn rồi, phải không?” “Dạ” “Anh yêu em, em cũng yêu anh, đúng không?” “Dạ” “Em đã chuẩn bị ở với anh suốt đời, bạch đầu giai lão, đúng không?” “Dạ” “Anh ngủ không ngáy, cũng không nói mớ, lại không đập chần, đúng không?” “Dạ” “Nhà mình có giường lớn đủ hai người nằm, đúng không?” “Dạ” “Anh là người bình thường, em cũng là người bình thường, đúng không?” “Dạ” “Vây, có phải nên đem đồ qua phòng chủ nhà cùng anh ngủ?” Sau một tháng ngủ riêng, cô dâu với bóng ma tâm lý cuối cùng cũng ôm về mặt tái nhợt cả người run rẩy sợ sệt đi qua phòng ngủ của chủ nhà. Lần này đã xác định được Ông xã đúng là thuộc phạm vi người bình thường Mà cô Cũng thuộc phạm vi người bình thường. Chẳng qua là, dựa vào chiều cao, thì hai người hình như không cùng phạm vi so sánh Lại sau một tháng, Tiểu Trương vì có việc gấp qua nhà Khúc Duy Ân, anh kinh ngạc phát hiện, đôi vợ chồng son này vẫn còn ở riêng! “Tôi đoán, Owen sắp ly hôn.” Anh thấy tiếc, tiếc thì tiếc nhưng lại không che được đôi mắt tỏa sáng vì tám chuyện. Sau đó... sau đó cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa, vì không lâu sau Tiểu Trương tạm rời cương vị công tác, kiếm ăn ở mảng khác, mà đôi vợ chồng kia cũng không ly hôn. Không biết anh nên vui hay buồn đây, đúng là loạn mà. Về phần hai vợ chồng làm sao giải quyết mâu thuẫn, không nên hỏi tôi, vấn đề này, tôi trong sáng như thể nào sao mà biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Phiên ngoại: Ấn tượng về cố nhân

Tết đoàn ngộ của năm sau, Khúc Duy Ân và An Tư Đông xin nghỉ một tuần để đi tuần trăng mật, mà vừa đúng dịp nghỉ lễ tết đoàn ngộ và chủ nhật, nên họ được nghỉ đến mười ngày để hưởng tuần trăng mật ở Maldives.

Thật bất ngờ, ở sân bay lại gặp được cố nhân nhiều năm không thấy.

Cũng là An Tư Đông nhận ra vị trưởng bối hiền lành, vui vẻ chào hỏi: “Thầy Vạn!”

Thầy Vạn hơn năm mươi tuổi, nhìn không khác gì hồi trung học, cùng cô giáo ngồi nghỉ ở quán cà phê. Từ lúc An Tư Đông tốt nghiệp thì cũng tám năm rồi, từ 18 tuổi đến 26 tuổi, thầy Vạn cũng nhận không ra cô: “Em là?”

“Em là An Tư Đông, tốt nghiệp năm 03, thầy còn nhớ em không?”

Thầy Vạn giật mình: “Là em à, nhớ chứ nhớ chứ, đương nhiên nhớ rồi ! Mấy năm không gặp, thành cô gái rồi!”

Trò chuyện với thầy cô giáo một lát, hỏi thăm tình hình gần đây, thầy Vạn chỉ vào Khúc Duy Ân hỏi: “Vị này là chồng em à?”

“Đúng ạ.” Cô kéo Khúc Duy Ân qua để giới thiệu với thầy Vạn, “Đây là thầy chủ nhiệm cấp ba của em, thầy Vạn.”

Khúc Duy Ân rất nghiêm túc, lễ phép hơi cúi người chào thầy: “Chào thầy Vạn.”

“Nhóc con rất tốt, không tệ không tệ.” Thầy Vạn cười hớn hở “Vừa kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật à?”

“Dạ, còn thầy? Cũng đi du lịch à?”

“Đúng vậy, đúng dịp cô giáo em về hưu, bây giờ còn đi đứng được, ngày lễ nên đi ra ngoài dạo.” Thầy Vạn nhìn xung quanh, ngoắc ngoắc sau lưng cô :
“Chỗ này chỗ này!”

An Tư Đông nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một thanh niên dáng người cao gầy, tay kéo một túi hành lý to, trên vai còn một túi lớn.

Cô hơi ngây người.

“Hai đứa biết nhau rồi chứ?” Thầy Vạn nhận lấy túi trên vai thanh niên kia, “Đây là An Tư Đông mà trước kia ba hay nhắc đó, học sinh đầu tiên của trường mình thi vào đại học T. An Tư Đông, đây là Vạn Thiên, cùng tuổi với em, học lớp thầy Lý. “

Cô chỉ ngây người nhìn anh. Thanh niên lịch sự gật đầu chào cô, nói với thầy Vạn : “Ba, An Tư Đông là nhân vật nổi tiếng năm đó, con làm sao mà không biết cô ấy. Hai đứa con còn từng thảo luận đề vật lý với nhau nữa, không biết cô ấy nhớ con không nữa.”

Trò chuyện thêm chút, để lại cách liên lạc, liền tạm biệt thầy Vạn, chuẩn bị đón chuyến bay đi Maldives.

Chuyến này đi Singapore trước, sau đó bay qua Male, rồi mới ngồi thuyền ra đảo, cộng lại hơn mười mấy tiếng, khi tới nơi trời đã tối. An Tư Đông suốt đường đi đều lơ đãng, cau mày suy nghĩ gì đó, chỉ nói vài câu.

Nơi dừng chân là một ngôi nhà gỗ hai tầng ở bìa phía tây của đảo. Bay đường dài nên hơi mệt, dọn dẹp xong, An Tư Đông đi tắm, định ngâm người trong nước ấm cho khỏe. Sau khi đi vào lại hết hồn: “Ý, chỗ này không có bồn tắm sao?”

Khúc Duy Ân nói : “chắc không có, khu du lịch thường không có bồn tắm lớn.”

“Quên đi, tắm rửa chút rồi đi ngủ.” Cô mệt đến muốn ngất luôn, đứng ngay vò sen tắm. Tắm được một nửa, đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Khúc Duy Ân đi vào, trên người chỉ mặc áo thun và quần đùi.

Tuy là kết hôn được ba tháng rồi, nhưng cô vẫn chưa quen việc bị người kia bắt gặp lúc mình trần truồng như vậy, xả nước rồi lấy khăn tắm che lại: “Anh vào làm gì, đợi em tắm xong rồi vào.”

Anh không đi mà còn đi tới khu vực tắm rửa, còn hôn cô nữa: “Đông Đông, anh dẫn em đi chỗ này hay lắm”

“Đợi em tắm xong nói sau, anh mau ra ngoài đi, quần áo ướt hết”

Còn chưa nói xong, tay anh ôm lấy cô, đi ra phòng tắm, rồi đi lên cầu thang. Tầng trên là gác lửng và sân thượng, tầm nhìn hướng bãi biển. Cô sợ quá vội lấy khăn tắm che kín người: “Anh làm gì vậy ! Em còn chưa mặc quần áo !”

“Sợ gì, cũng không có ai.”

Bờ biển vào buổi tối không một tiếng động, nhà này ở sát bờ tây, khách xung quanh không nhìn tới được, nhưng dù sao cũng đang đứng ở sân thượng nha!

Trên sân thượng có một bồn tắm mát xa dài hai mét dành cho hai người, đã đổ đầy nước, nước xoáy tạo thành bọt. Anh đặt cô vào nước, đưa tay kéo khăn tắm của cô, nhưng cô nắm chặt không chịu buông.

“Đừng lo, có hàng rào che lại, cho dù dưới kia có người đi ngang qua cũng không thấy.”

“Nói nhẹ nhàng quá hơ, anh mặc quần áo tất nhiên không thấy ngại rồi.”

Vừa nói xong, anh không để ý bên cạnh có ai không bắt đầu cởi quần áo, áo thun, quần đùi, quần lót đều cởi hết ném trên sàn, sau đó cũng đi vào bồn tắm. Nước dâng lên, khăn tắm trên người nổi lên, bị anh lấy đi.

Độ dốc của các cạnh rất vừa phải, có thể thoải mái nằm nghỉ. Nước bên đáy lại nhanh, dòng chảy lúc có lúc không, nước lướt qua da tạt cảm giác vừa thoải mái vừa ngứa ngứa.

“Thả lỏng chút, từ từ hưởng thụ.”

Tay anh để chỗ nào đó bảo em sao mà thả lỏng được !

“Eh! Anh làm gì” cô đánh vào tay anh “Đây là ngoài trời ...”

Anh cũng nghe lời không cử động, yên lặng ôm cô, hai người nằm cạnh nhau, nghe thấy tiếng nước chảy trong bồn tắm mà còn nghe được tiếng sóng vỗ vào bờ.

Hôm nay trời rất trong, bầu trời đêm bao la trong vắt. Rời xa thành thị, không bị ánh đèn ảnh hưởng, vừa ngẩng đầu đã có thể ngắm được những ngôi sao sáng, ánh sao đầy cả bầu trời đen, bao la mà xa xăm. Cô xem tới xuất thần.

Anh mở miệng hỏi: “Em đang nghĩ gì?”

“Hả? Không có nghĩ gì

Anh đột nhiên xoay người đè lên cô, mắt ngưng đọng, mày cau lại. Một tay anh nắm lấy hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, tay kia không kiềm chế được dao động trong nước. Ngay cả nụ hôn cũng giống như trừng phạt, rồi từ từ biến thành cắn nhẹ, quanh gò má rồi xuống ngực, hơi tê, lại hơi ngứa, còn có một cảm giác khó tả nữa.

Cô cố làm cho giọng mình bình tĩnh, nhưng khi nói ra miệng lại thành đứt đoạn: “Đừng phá Bên , bên ngoài có người

“Không có ai, không có ai khác, chỉ có anh và em.”

Cô cắn răng, tránh cho mình phát ra tiếng rên. Hôm nay anh không giống như mọi ngày, trước kia anh hôn rất dè dặt, chỉ cần cô tỏ ra một chút không muốn hoặc không thoải mái liền dừng lại chờ. Nhưng đêm nay, khi cô lùi bước kháng cự thì anh càng vội vàng hơn, động tác cũng không ôn nhu như trước kia, mà mạnh mẽ hơn. Nước theo đường cong cơ thể anh chảy xuống, không biết đó là nước hay mồ hôi nữa, gân xanh dưới da cũng căng lên. Cô cảm thấy chỉ cần anh hơi dùng sức thì cánh tay nhỏ bé và cái chân mảnh khảnh của cô rất có thể sẽ bị gãy làm hai.

Cô không biết làm sao nữa chỉ có thể vận vẹo cơ thể, hai chân co lại bị anh tách mạnh ra, kéo qua lưng anh. Trước kia còn ôn nhu kiên nhẫn mà lần nào cũng thấy đau; giờ anh mạnh mẽ như vậy lại không hề thấy đau. Chẳng những không đau, hơn nữa..... còn được trải nghiệm cảm giác chưa từng có..... Hay là cô thật sự có thể chất SM à? =_=b

[S&M là một cặp từ tiếng Anh: Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)). Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân)

Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (bạo dâm).]

Nước trong bồn vẫn dâng lên, trào ra như nước sôi sùng sục, cô thấy mình giống như bị ném vào nước sôi, thân bắt do kỷ, lúc lên cao lúc xuống thấp tới đấy. Đang lúc chưa thỏa mãn, anh lại lui ra, cúi người hôn cô. Cô mở hai mắt mờ sương, bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, nhẹ rên một tiếng.

Đột nhiên anh đem cô lật lại, mặt cô hướng về phía cạnh bồn, nói nhỏ vào tai cô: “Đông Đông, trước kia đều là anh công em, hôm nay đổi lại cho em công anh được không?”

“Đừng đùa mà, anh nặng gấp đôi em, lưng em sao mà cử động uhm..”

Cô chưa nói xong.

Dòng nước lượn nhẹ bên người, lúc cao lúc thấp, như lông chim mềm mại vuốt ve lưng và cổ, dưới đáy nước lại có luồng sóng dữ dội. Nhắm mắt lại, cảnh sao đầy trời trước kia, trở nên mờ hồ, chỉ còn lại một cảnh đẹp nhợt nhạt.

Hình như phảng phất nghe thấy tiếng đứt quãng bên tai: “Lúc ở với anh. không được nhớ người khác.”

Còn tâm trạng nhớ người khác à.....

Lần này cô đúng là rất mệt nha, cả người đầy không nổi, cực kỳ khát nước, hận muốn há miệng uống luôn nước trong bồn cho đỡ khát. Mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng anh xả nước lạnh, rồi vận nước ấm, rồi đứng dậy lấy nước cho cô uống.

Uống nước xong cuối cùng cũng tỉnh chút. Cô nằm trong lòng anh, ngửa đầu nhìn ánh sao lung linh, bắt đầu ngán người.

Anh lại hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Không có nghĩ gì nha.” Ngây người, hồi tưởng hồi tưởng.....

Anh không biết sao lại giận nữa, nảy sinh ý muốn ác độc cắn cổ cô: “Vừa nãy anh không dùng hết sức à? Hử? Em còn tâm trạng suy nghĩ vãn vơ à hả?”

“Cái gì vãn vơ?”

Gặp cô vợ ngu ngốc này đành phải nhận mình không may thôi. Hai tay anh ôm chặt cô, mặt mày nhăn nhó lặp lại: “Lúc bên anh, không được nhớ tới người khác.”

“Em nhớ người khác, em còn nhớ ai?”

“Em hỏi ai hả? Từ lúc hồi sáng trước khi lên máy bay tới giờ đều như người mất hồn mất vía, người em ở đây, mà hồn ở nước mình kia chứ đâu?”

Cô suy nghĩ một hồi mới hiểu: “Anh tưởng em đang nghĩ tới anh ta à?” Nói nửa ngày thì ra Khúc tiên sinh đang ăn trúng thùng giấm chua. ==

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Á kỳ thật em có suy nghĩ tới anh ta.....” Thấy mặt anh bắt đầu biến đen, vội giải thích “Không phải nhớ, mà là tự hỏi!”

“Hừ.”

Cô cười híp mắt chà chà ngực anh, tìm tư thế thoải mái dựa vào: “Aiz, anh biết anh ấy là ai không?”

Khúc tiên sinh ngẩng đầu nhìn trời: “Nghe tên, nhìn mặt, còn có thể là ai.”

“Cũng tám năm rồi em chưa gặp lại anh ấy, vừa rồi em nhận ra, anh ấy không giống như ấn tượng của em. Em trước kia thấy Trâu Du và anh ấy rất giống nhau, bây giờ gặp lại, kỳ thật một chút cũng không giống, ngược lại Chu Hành Viễn lại giống hơn. Còn có, em vẫn cho rằng anh ấy mất một mí, sáng em nhìn kỹ lại thì anh ấy hai mí, không bị cận, mắt còn rất sáng nữa

“Em nhìn cũng kỹ quá hơ.” Mùi giấm lại bốc lên.

“Duy Ân, ông xã, anh yêu, em yêu anh nha.” Cô nịnh nọt ôm mặt anh hôn chụt một cái, còn nháy theo lời anh: “Luôn yêu anh Bắt đầu từ năm tư ấy, thật đó.”

Khúc tiên sinh lạnh lùng hất cằm lên: “Còn ít lắm.”

Cô cứ nghĩ mình vẫn nhớ rõ hình dáng Vạn Thiên, nhưng thật ra thời gian trôi qua, ấn tượng trong đầu dần phai mờ, từ từ bị ảo tưởng che lấp, thậm chí anh một mí hay hai mí cô cũng lăm lăm. Chu Hành Viễn quen hồi lúc vừa lên đại học còn giống anh hơn Trâu Du quen hồi năm tư, người mà cô tưởng giống anh nhớ. Cũng qua nhiều năm rồi, khuôn mặt Chu Hành Viễn và Trâu Du trong tâm trí cô đều mờ hồ không rõ ràng, cũng không nhận ra ai giống ai nữa.

Thời gian đúng là đáng sợ.

Cô ngẩng đầu nhìn ông xã mình. May là chỉ có ba năm, lúc ấn tượng chưa phai mờ, tình cảm còn đó, lại gặp được anh.

“Đúng rồi, năm ngoái lúc anh gặp em, có thấy em xa lạ, không giống ấn tượng của anh không?”

“Không có.”

“Vi sao? Lâu rồi không gặp, chắc cũng hơi quên khuôn mặt đối phương rồi mà? Chẳng lẽ anh để ý em, nên khắc sâu trong đầu, muốn quên cũng không quên được phải không? Hắc hắc

Khúc tiên sinh dùng ánh mắt khinh bỉ cô: “Ngày nào em cũng nhìn hình người ta, em sẽ quên được khuôn mặt người đó à?”

Thật là, những lời lăng mạn nói dễ nghe một chút không được sao? (# ’) 凸

Bạn đang đọc truyện *Nặc Sâm Đức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.